

KARANLIK CADİ GÜNLÜKLERİ #2

“Karanlık Cadı’ya kesinlikle bayıldım... Fantastiğe yepyeni, heyecan verici bir yaklaşım!”

—TAMORA PIERCE

LAURIE FOREST

DEMİR ÇİÇEK

BASKIYA BOYUN EĞMEYECEK, SEVDİKLERİMİ
KORUMAK İÇİN NE GEREKİRSE YAPACAĞIM...
ONLARDAN AYRI DÜŞECEK OLSAM BİLE!

ELEŖTİRMENLERDEN TAM NOT ALAN
YAZAR LAURIE FOREST'İN KALEME ALDIĞI
KARANLIK CADİ'NİN DEVAMI OLAN
BU NEFES KESİCİ KİTAPTA KARANLIK
GÜÇLER YÜKSELİŖE GEÇİYOR

Elloren Gardner ve arkadaşları, bir Selkie'yi kurtarıp askeri bir ejderhayı serbest bıraktıklarında yalnızca birkaç yanlış düzeltmeye çalışıyorlardı. Bunu yaparken Gardnerya fethine karşı diyar çapında bir yeraltı direnişine dâhil olmak akıllarından bile geçmemiştir.

Direniş, Büyücüler Konseyi'nin sert kararlarına karşı koymaya çalışırken giderek daha fazla Gardneryalı asker Üniversite'ye akın ediyordu... başlarında da artık yakındaki askeri üssün komutanı olan Lukas Grey vardı. Elloren onu kendinden uzak tutmaya çalışsa da Lukas, Karanlık Cadı'nın gücünün, Erthia'nın geleceğini belirleyecek bir büyü mirasının vârisi olduğuna inanmaya devam ederek Elloren'la büyü-bağlanmaya kararlıydı. Kendi büyüğü ona seslenip içindeki karanlık gücü uyandırmaya çalıştıkça Elloren, amcasının her zaman iddia ettiği gibi gerçekten güçsüz olduğuna inanmakta giderek daha da zorlanıyordu.

Asi Yvan Guriel'e karşı günbegün artan hisleri ve Lukas'ın sunduğu baştan çıkarıcı güç arasında kalan Elloren, doğru olduğunu bildiği şey sadık kalmak ve sevdiği herkesi korumak için bir yol bulmalıydı. Onları kendinden korumak anlamına gelse bile.

LAURIE FOREST

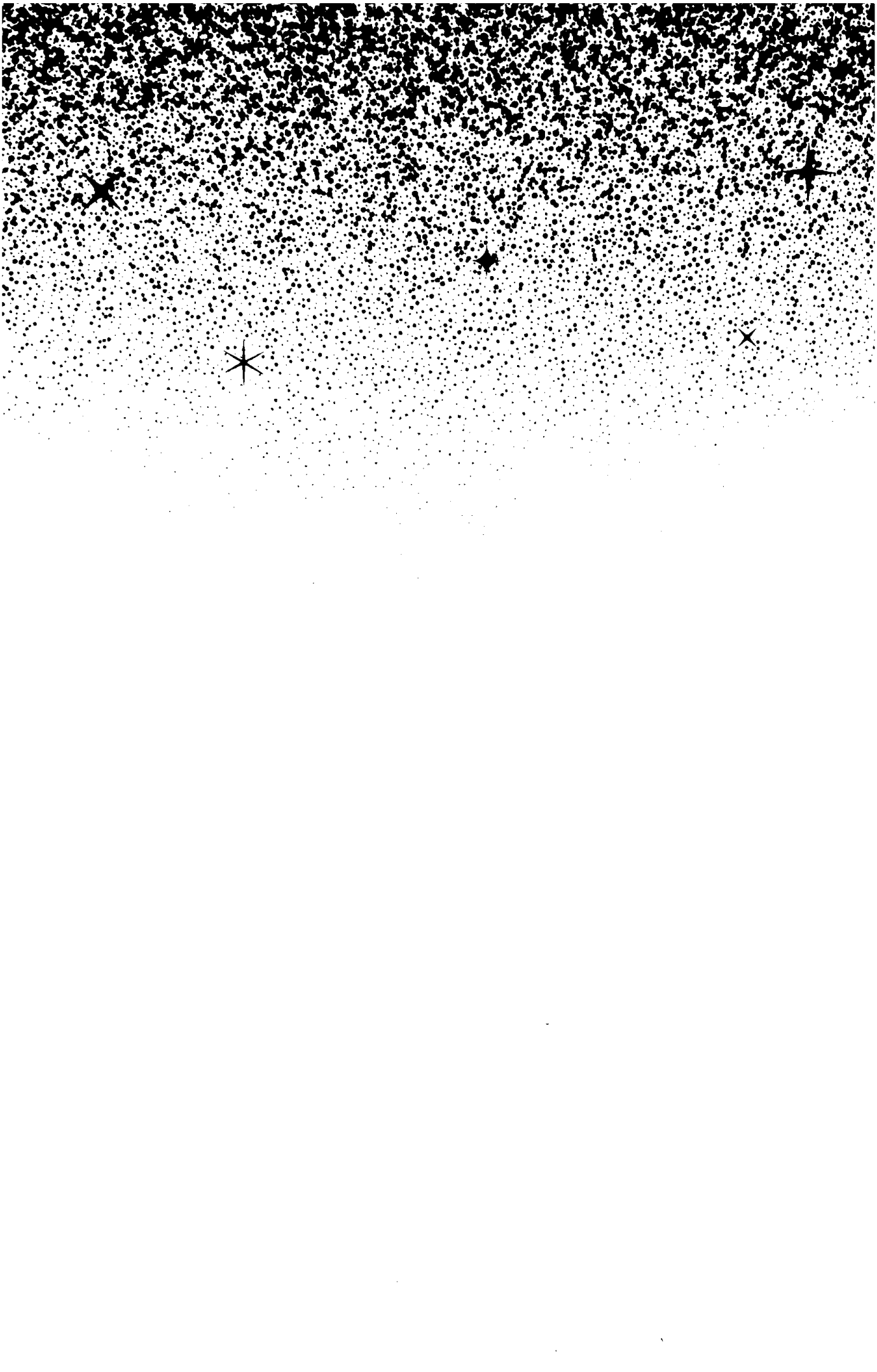
DEMİR ÇİÇEK

Çeviren: İkbal Kökkaya

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

✧
BİRİNCİ
KISIM
✧

GİRİŞ

Direnişe hoş geldin.

Meşalelerle aydınlatılmış Üniversite sokaklarında gittikçe şiddetlenen rüzgâra karşı başımı eğerek aceleyle yürürken Rektör Yardımcısı Quillen'in sözleri kulaklarımda yankılanıyordu. Pelerinime sıkıca sarındım, artık şehrin her yanına asılmış aranıyor ilanlarından korkmuyordum. Aksine taptaze bir ivedilikle dolmuştum, şimdi bir amacım vardı.

Yvan'ı bulmam gerekiyordu.

Ona, Profesör Kristian ve Rektör Yardımcısı Quillen'in arkadaşım Tierney'yle ailesinin Doğu Diyarı'na kaçmasına yardım edeceklerini söylemeliydim. Tarih öğretmenimize gitmemi öneren kişi oydu; Profesör Kristian'ın Direniş'le bağlantısını biliyor olmalıydı.

Yvan'ın da tıpkı Tierney gibi Fae kanı taşıdığı aşikârdı. Batı Diyarı'ndan bir an evvel çıkması gerekiyordu.

Yvan'ın temelli gidebileceği düşüncesi aniden içimde yoğun bir duygu fırtınasına neden oldu. Adımlarım yavaşladı, bir meşale direğinin yanında durup direğe yaslanırken gözlerimde yaşlar birikmişti. Meşale dondurucu havaya doğru kıvılcımlar saçarken kapkaranlık gökyüzünden düşen kar taneleri yüzümün ve ellerimin açıkta kalan kısımlarını âdeta yakıyordu.

Nefes almakta zorlanıyordum. Sanki Gardneria'nın ezici ağırlığı üzerime çökmüş, sevdiğim herkesi de bu ağırlığın altına gömmüştü.

Bir grup Alfsigr Elfi âlimi bana göz ucuyla bile bakmadan sessizce yanımdan geçip gitti. Fildişi rengi pelerinleriyle karda yürürken hayaleti andırıyorlardı. Derin nefesler aldım ve göz-yaşlarımı bastırmaya çalışarak solgun silüetlerinin bulanıklaşıp sisli beyazlık içinde kayboluşunu izledim.

Ardından kendimi adım atmaya zorlayarak kardan kayganlaşmış sokaklarda ilerlemeye devam ettim. Sonunda ana mutfağın arka girişine çıkan dolambaçlı yola vardım ve mutfağa girdiğim anda müthiş bir sıcaklık tüm bedenimi sardı. Yvan'ı görürüm diye bir umut etrafa göz gezdirdim ancak karşılaştığım kişi uzun masalardan birinin üzerindeki yapış yapış ekmek hamurunun kalıntılarını temizleyen Mutfak Sorumlusu Fernyllia'ydı.

"Ah, Elloren." Fernyllia ışıldayan soluk pembe yüzü, topuzundan kaçan beyaz saç telleriyle bana içtenlikle gülümsedi. "Bu saatte burada ne işin var?"

Sakin tavrı karmaşık duygularımla öyle tezattı ki düşüncelerim bir an için birbirine girdi. "Yvan'ı arıyordum."

Fernyllia fırçasıyla arka kapıyı işaret etti. "Yemek artıklarını domuzlara götürmesini söylemiştim. Taşınması gereken birkaç kova daha var. İkimiz de birer ikişer kova alırsak Yvan'ın yükünü biraz azaltabiliriz, ne dersin?"

"Tabii ki," diyerek hevesle kabul ettim.

"Sen önden git. Ben de hemen geliyorum."

Aylarca mutfakta çalışmanın sonucunda güçlenen kollarımla iki ağır kovayı rahatlıkla kaldırdım. Arka kapıyı omzumla açtım ve soğuk rüzgâr ışıldayan karları etrafa savururken hayvan barınağına doğru tepeyi tırmanmaya başladım.

Barınağın kapısından içeri girdiğimde kulağıma boğuk bir konuşma sesi geldi. Usulca seslere doğru ilerleyip tırmık, çapa

ve küreklerin arasından baktım. İki tanıdık yüz gördüğümde donakaldım.

Yvan ve Iris.

Yvan ciddi görünüyordu, Iris de öyle. Gözleri birbirine kenetlenmişti. Ve çok yakın duruyorlardı. *Fazla* yakın.

“Herkes demir testi yapmaya başlayacaklar,” dedi Iris sesi titreyerek. “Yapacaklar, biliyorsun. Gitmem lazım. Hemen *şimdi* gitmem lazım.”

Sözlerinin anlamı zihnimde yankılanırken kafam karıştı.

Iris Morgaine... Fae miydi?

Iris’in bir kez olsun mutfaktaki demirlere dokunup dokunmadığını hatırlamaya çalıştım ve Yvan’ın aksine demir tencerelere veya ocağa hiç yaklaşmadığını fark ettim. Her zaman hamur işi ve ekmek hazırlardı.

Her zaman.

Demir testinden bu kadar korkuyorsa... Iris safkan bir Fae olabilirdi. Tıpkı Tierney gibi büyüyle kılık değiştirip saklanan bir Fae.

Iris yalvaran gözlerle Yvan’a bakarken ağlamaya başladı. Yvan onu nazikçe kucağına çekip güçlü kollarıyla sıkıca sardı ve sakinleştiren bir sesle mırıldandı. Başını omzuna eğdiğinde dağınık kahverengi saçları Iris’in altın rengi saç tellerine karıştı.

Birden duyduğum keskin acının yanı sıra kıskançlık duygusuna kapılıp Yvan’ın kollarıyla sardığı kişi olmak istedim. Ve lanetli büyükanne me tıpatıp benzemiyor olmayı diledim. Belki o zaman Yvan beni isterdi.

Böyle hissetmeye hakkın yok, diye kızdım kendime. O sana ait değil.

Iris başını kaldırıp Yvan’ın boynunu öptü, hafif bir iniltiyle ona sokuldu. Yvan kasıldı, gözleri şaşkınlıkla büyürken dudakları aralandı. “Iris...” diyerek biraz uzaklaştı. Ona karşı duyduğum acı verici arzu o kadar şiddetliydi ki sanki içimde patlıyordu.

Yvan bir anda, sanki fırtınalı duygularımı hissetmiş gibi doğrudan bana baktı. Yemyeşil gözleri tanıdık bir bakışla benimkilere kenetlendi. O anda ona olan duygularımın yoğunluğunu fark ettiğinden hiç şüphem yoktu.

İçime dolan korku ve utançla kovaları bıraktığım gibi ahırdan dışarı çıkıp karlı geceye doğru koştum. Bana şaşkınlıkla bakan Fernyllia'nın yanından geçerken az kalsın ona çarpacak, karla kaplı tepeden inerken neredeyse kayıp düşecektim.

Mutfağı ardımda bıraktıktan sonra boş yemek salonundan geçtim; gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu, nefesim hırıltılı ve düzensizdi. Koridorlardan hızla geçip nihayet boş bir dersliğe daldım. Karanlıkta sandalyelerden birine çöküp önümdeki sıraya yığıldım. Başımı kollarımın arasına gömerek kendimi ciğerlerimi yakıp nefesimi kesen hıçkırıklara bıraktım ve ağlamaya başladım.

Ona âşık oldum. Ama o beni asla istemeyecek.

Yvan'ın beni reddedişinin acısı göğsümde kopan bir fırtına gibiydi ve bu fırtınanın şiddetine hiç hazır değildim.

Kederimde kaybolmuştum, göz ucuyla onu görüp nasırlı elini omzumda hissedene kadar Fernyllia'nın varlığını fark etmedim bile. Yanımdaki sandalyenin ayakları taş zemine sürtündü ve Fernylla yanıma oturdu.

Nazik sesiyle, "Ona değer veriyorsun, değil mi, çocuğum?" diye sordu.

Gözlerimi sıkıca yumup başımla onayladım. Fernyllia şefkatle sırtımı okşarken Urisk dilinde usul usul mırıldandı.

"Gardneryalı olmak istemiyorum," dedim güçlkle konuşarak. İçim öfkeyle doluydu, siyah Gardneryalı giysilerini bir daha asla giymek istemiyordum. Kolumda, Yüksek Büyücü Marcus Vogel'ı desteklediğimi gösteren o iğrenç beyaz pazubendi taşımak istemiyordum. Halkımın başkalarına dayattığı zulmün bir parçası olmak istemiyordum.

Her şeyden kurtulmak istiyordum.

Yvan'ı istiyordum.

Fernyllia bir süre sessiz kaldıktan sonra fısıltıyla, “Ne olduğumuzu seçme şansımız yok,” dedi. “Ama *kim* olacağımızı seçebiliriz.”

Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerini dikkatle bana diktiğini gördüm. “Bir zamanlar evliydim, biliyor musun?” dedi. Yüzünde eskiyi hatırladığını gösteren hafif bir gülümseme vardı. “Diyar Savaşı’ndan önce tabii.” Derken yüzü kederle doldu, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar gerildi. “Sonra senin halkın geldi ve bütün erkeklerimizi öldürdü. Savaş bittiğinde hayatta kalanları toplayıp Gardneryalılar için çalışmaya zorladılar.”

Sessizleşti, sonra fısıltıyla, “Küçük oğlumu da öldürdüler,” diye ekledi.

Nefesim kesildi.

“Hayat çok adaletsiz olabilir,” dedi. Sesi gergindi.

Utanç bütün vücudumu sardı. Benim sorunlarım Fernyllia’nın sorunlarıyla kıyaslanamazdı bile. Çok kötü şeyler yaşamasına rağmen hâlâ güçlüydü, hâlâ başkalarına yardım etmek için çabalıyordu. Ben de kalkmış kendime acıyordum. Aklım başıma gelirken gözyaşlarımı silip doğruldum ve toparlanmaya çalıştım.

Sert ama nezaket dolu sesiyle, “İşte böyle, Elloren Gardner,” dedi. “Topla kendini. Torunum, Fern... Onun için daha fazlasını istiyorum. Gardneryalılara hizmetçilik yapmasından ve hiçbir değerinin olmadığını söylenmesinden daha fazlasını. Zihnen ve bedenen özgür olmasını istiyorum, zihinsel özgürlük hepimiz için en zoru olsa da. Onlar senin zihnini ele geçirmeyi başaramadı, değil mi, Elloren?”

Gözlerinin içine bakarak başımı iki yana salladım.

“Güzel,” dedi memnuniyetle. “Böyle devam et. Yapılacak çok iş var. Fern’ümün iyi bir hayat sürebilmesi için çok şeyin değişmesi gerek.”

BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#103

Gardnerya Dördüncü Bölük Üssü'nden
henüz evcilleştirilmemiş askeri ejderhanın ele
geçirilmesiyle ilgili herhangi bir bilgi derhâl

Büyücü Konseyi'ne bildirilmelidir. Askeri
ejderhaların çalınmasında rol oynamanın suçu
idam cezasıdır.

BİRİNCİ BÖLÜM

Dışlanmış

“Vogel, Gardnerya sınırını tamamen kapadı.”
Profesör Kristian’ın sözleri içimize işlerken mutfağın büyük kilerine derin bir sessizlik hâkimdi. Profesör, elleri önündeki geniş masanın üzerinde kenetlenmiş hâlde sırayla hepimizin gözlerine baktı.

Tierney ve ben endişeyle bakıştık. Direniş grubumuzun bir kısmı ahşap masanın etrafında toplanmıştı, titrek lambanın ışığı yorgun yüzlerimizi aydınlatıyordu. Gerginlikten kaşlarının arasında çizgi beliren Yvan karşımda, Iris’in yanında oturuyordu. Bakışlarımı ona çevirmemek için direniyordum. Yvan’ın arkasında duran Fernyllia, kollarını iri bedenine sarıp konservelerle dolu raflara yaslanmış, gül rengi gözlerini Jules Kristian’a dikmişti. Bleddyn Arterra gölgelerin gerisinde duruyordu, loş ışıktaki yeşilin yoğun bir tonuna bürünen yüzü öfke doluydu. Rektör Yardımcısı Lucretia Quillen ise Jules’un yanında oturuyordu, yüzü sakin ve ifadesizdi.

Burada yalnızca birkaç kişiydik; şüphe uyandırmadan büyük gruplar hâlinde sık sık toplanmamız mümkün değildi. Bu yüzden mesajları Verpakya’daki diğer Direniş gruplarına ulaştırmak bizim görevimiz olmuştu. Buna kardeşlerim ve Yvan’ın

arkadaşı evcilleştirilmemiş ejderha Naga'yı kurtarmamıza destek veren arkadaşlarımız da dâhildi.

“Büyücü Muhafızları sınırlarda gece gündüz devriye geziyor,” diye ciddiyetle devam etti Jules. Bir an duraksadı. “Şimdi de Fae avlamak için eğitilmiş hydreenerler kullanıyorlar.”

“Hydreenerler mi?” diye korkuyla tekrarlardı Tierney. Yay gibi gergin bir ifadeyle yanımda oturuyordu. Korkmakta haklıydı, bu devasa yaban domuzu görünümüne yaratıklar hem son derece vahşilerdi hem de kokuları uzun mesafelerden takip edebiliyorlardı.

“Vogel, yerel Gardnerya halkının yardımını da almış,” dedi Lucretia kasvetle. “Büyüsü olan Faelerin başına büyük bir ödül koymuş.” Gardnerya tunicinin siyah ipeği lamba ışığı altında parlıyordu. Tıpkı Tierney ve mutfakta çalışmadığım zamanlarda benim de yaptığım gibi uzun koyu kahve eteğinin üstüne giydiği siyah Gardnerya tunic ve üst koluna sıkıca bağladığı beyaz bantla kamufle olmuştu. Beyaz pazubent, Yüksek Büyücü Marcus Vogel destekçileri tarafından takılırdı. Gardneryalıların güvenini kazanmak, Direniş'i korumak için çok önemliydi. Yine de o pazubentlerden birini her taktığımda midem bulanıyordu.

Verpakya Direnişi için çalışmaya yeni başlamıştım ama grubun Jules, Lucretia ve Fernyllia tarafından yönetildiğini biliyordum. Gardnerya ve Alfsigr güçlerine karşı sabotaj eylemlerini yürüten bir Keltik Direniş grubu vardı ancak Verpakya grubu esas olarak mültecileri Verpakya üzerinden Batı Diyarı'na kaçırmakla görevliydi.

Gardnerya ve Alfsgir ordularına duyulan korku her yere hâkimdi, bu yüzden Verpakya Direnişi küçüktü, yeterince silahlanmamış ve çaresiz durumdaydı. Tek muhtemel avantajımız, bacakları ve kanatları feci şekilde kırılmış olsa da henüz evcilleştirilmemiş olan askeri ejderhaydı.

Durumumuz en hafif tabirle ürkütücüydü.

Dinmek bilmeyen baş ağrımı azaltmak için şakaklarımı ovdum. Mutfaktan gelen mayalanmış hamur ve kurutulmuş ot kokusu, içeriye yayılan sıcaklıkla birlikte biraz olsun rahatlamamı sağlıyordu.

Bütün gün moralim bozuktu.

Sabahın köründe, zihnim başka bir korkunç kâbus yüzünden bulanmış hâlde soğuk terler dökerek uyanmıştım. Günlerdir gördüğüm aynı kâbustu bu.

Sersemlemiş hâlimle duman hüzmeleri misali yavaşça uzaklaşan ürkütücü rüyanın detaylarına tutunmaya çalışmıştım.

Kızıl bir gökyüzünün altındaki savaş alanı, kararmış bir ölü ağacın arkasında saklanırken bana doğru gelen pelerinli şeytani bir figür, elimde sıkıca tuttuğum beyaz bir asa.

Şimdi, saatler sonra, rüyadan geriye kalan tek şey içimde dinmek bilmeyen dehşet ve karanlık bir şeyin beni aradığına dair belirsiz, rahatsız edici bir histi.

“Verpakya Konsey seçimiyle ilgili haber var mı?” diye sordu Bleddyn.

Fernyllia ciddiyetle ona baktı. “Gardneryalılar artık ezici çoğunlukta.”

“*Kadim Varlık aşkına.*” Hayretle fısıldadım. Iris sinirle iç çekti, güzel ela gözleri öfkeyle dolmuştu.

Ve korkuyla.

Yvan onu rahatlatmak için koluna dokunduğunda içime yayılan kıskançlık duygusunu bastırmaya çalıştım.

“Bunun olacağını hepimiz biliyorduk,” dedi Tierney iğnелейici bir sesle. Dudakları alaycı bir tavırla hafifçe bükülmüştü. “Verpakya Konseyi uzun zamandır umutsuz vakaydı.”

Sadece umutsuz vaka değildi, tam anlamıyla bir felaketti.

Verpakya, ağırlıklı olarak Verpakyalılar, Gardneryalılar, Elfhollen ve Kelt halkları olmak üzere çeşitli etnik gruplardan oluşuyordu. Şimdilerde Yönetim Kurulu çoğunlukla Gardner-

yalılardan oluştuğundan etkilerinin ülkeye yayılması ve ülkeyi yutmaya başlaması an meselesiydi.

Başımızın üzerinde bir ışık parladığında hepimiz yukarıya baktık. Kilerin kirişli tavanının etrafında yoğun bir bulut hüzmeleri oluşmuştu, içinde küçük beyaz şimşekler çakıyordu. Panikle Tierney'ye baktığımda bana kaygılı bir ifadeyle karşılık verdi. Gücü giderek artan Asrai su büyüğü kontrolden çıkıyordu. Yine.

Tierney gözlerini sıkıca kapayıp titrek bir nefes aldı. Bulut yavaşça dağılmaya başladı, sonra tamamen yok oldu. Hem Jules hem de Lucretia derin bir endişeyle Tierney'yi inceliyorlardı fakat o, inatla onlardan tarafa bakmıyordu.

"Gardneryalılar her yere bayraklarını asmışlar," dedi Bleddyn, elini havada savurarak. Gözlerini bana dikti, yeşil dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı. "O iğrenç şeyleri sallayıp duruyor, sanki Erthia'nın efendileriymiş gibi davranıyorlar."

Bleddyn'in bakışları altında ezildim. Gardneryalılara özgü siyah saçlarımın ve odanın loş ışığında daha da belirginleşen tenimin zümrüt yeşili parıltısının fazlasıyla farkındaydım.

"Verpakya, birkaç gün sonra Gardnerya'nın basit bir uzantısından başka bir şey olmayacak," dedi Iris tiz bir sesle. Yalvaran gözlerle Jules'a baktı. "Burada daha fazla kalamayız, Jules."

Jules anlayışla başını aşağı yukarı salladı. "Elimizden geldiğince çok insanı doğuya götürmeye hazırlanıyoruz ama çöl fırtınalarının dinmesi ve kışın sona ermesi için birkaç ay daha beklememiz gerek. Şu anda çok tehlikeli." Jules, kaçış için en güvenli fırsatın ne zaman olacağını anlatarak elinden geldiğinde Iris'i teskin etti. Iris'ten ne kadar hoşlanmasam da onun için üzülüyordum.

Yvan'ın gözleri bir anlığına benimkilerle buluşsa da hızla bakışlarını kaçırdığında kalbimde bir acı hissettim. Naga'yı kurtarıp Gardnerya askeri üssünü yok ettiğimizden beri bana soğuk davranıyordu. Hatta birkaç gün önce ahırda Iris'le ikisini

görüp ona olan duygularımı açığa vurduğum küçük düşürücü andan bu yana daha da soğuk davranmaya başlamıştı.

Uzun, titrek bir nefes aldım ve Jules, Fernyllia'ya bir grup mülteci için ihtiyaç duyduğu yiyecek malzemelerinden bahsederken o can sıkıcı anıyı aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Elim refleks olarak Lukas Grey'in bana gönderdiği Kar Meşesi kolyesine gitti. Lukas Grey, gönderdiği hediyelere ve yazdığı mektuplara bakılırsa onu kendimden uzak tutmaya çalışmama rağmen hâlâ bana büyü-bağlanmaya kararlıydı.

Parmaklarımı kolyenin kabartmalı ağaç deseninde gezdirirken zihnimde solgun yapraklı bir ağacın hayata dönüşünün huzur verici görüntüsü belirdi. Tıpkı Büyücü'nün bana verdiği beyaz asa gibi gittikçe bu kolyeye çekildiğimi, verdiği o güvenli hisse kapıldığımı hissediyordum.

Kolye ucunu daha sıkı kavradığımda vücuduma yayılan enerji, kolyeyi ilk kez taktığımda Wynter'ın yaptığı uyarıyı hatırlattı. İkimiz de kolyedeki belli belirsiz gücü, içimde henüz adlandıramadığım bir yanıma harekete geçiren gücü sezmiştik. Onda titreyen bir alevin sıcaklığı, kadim bir ağacın köklü kuvveti ve karşı koymakta zorlandığım bir cazibe vardı.

İç çekerek kolyeyi bıraktım ve göz ucuyla Yvan'a baktım. Iris, neredeyse çenesini omzuna yaslayacak kadar ona yakındı. Yine bir kıskançlık dalgasıyla sarsılırken bu acı duyguyu bastırmaya çalıştım ancak o kadar yorgundum ki tüm çabalarımına rağmen içime işledi. Iris, lamba ışığında bal rengi gibi görünen sarı saçları Yvan'ın kolunu okşayana dek ona yaklaştığında içim hasretle doldu.

Hayal mi gördüm, Yvan? O gece neredeyse beni öpecektin, öyle değil mi? Neden geri çekildin?

Yvan'ın güzel, köşeli yüzünde cevap ararken Iris başını bana doğru çevirdi. Gözleri suçlayıcı bir şekilde kısıldığında bakışlarımı onlardan kaçırdım. Yüzüm beni rahatsız edecek kadar ısınmıştı. Güç bela kendimi toparladım fakat tekrar on-

lara döndüğümde Iris'in sert bakışları hâlâ üzerimdeydi. Başını nazikçe Yvan'ın omzuna yaslayıp elini ağır ağır koluna sararak âdeta bir gösteri yapıyordu.

Yvan dalgınlıkla Iris'e baktıktan sonra onu rahatlatmak için elini elinin üstüne koydu. Iris'in yüzündeki zafer dolu gülümsemeyi görünce boğazım kurudu. Yutkunamadım.

Jules ve Fernyllia'nın konuşması bittiğinde Tierney, Lucretia'ya dönüp, "Göçmen aflarıyla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Çabalıyoruz," dedi Lucretia. "Siyasi ortam şu an için... zorlayıcı. Amazlar yalnızca kadınlardan oluşan sınırlı sayıda mülteci kabul ediyor ve bunun sebebi de Vu Trin'in mültecileri eninde sonunda doğuya taşıyacağını düşünmeleri." Tierney'nin yüzündeki endişeyi görünce aceleyle ekledi, "Ne olursa olsun bu çok önemli ve Amazlar için oldukça cesur bir davranış." Sonra yüzü sertleşti. "Lupinler, Keltler ve Verpakyalılar, Gardneryalılar kışkırtmaktan çekiniyorlar."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Tierney, bunu neredeyse emreder gibi söylemişti.

"Mültecileri onlara düşman olan Diyar'dan çıkarmaya çalışmaya devam edeceğiz," diye cevapladı Jules. "Gardnerya ve Alfsigr ateş hattının dışına." Arkasına yaslanıp gözlüğünü çıkardı ve cebinden aldığı bir mendille camlarını silmeye başladı. "Yerel Vu Trin bize yardımcı olabilir. Komutanları Kam Vin mülteci meselesine duyarlı."

Komutan Vin'in beni asa testine tabi tuttuğunda ne kadar sert ve korkutucu olduğunu düşününce benim için şaşırtıcı bir bilgiydi bu.

"Komutan Vin dikkatli bir denge kurmaya çalışıyor gerçi," diye ekledi Jules. "Noi halkı, siyasi bağlamda Gardnerya'yla temkinli bir iyi ilişki içinde. Kendi Vu Trin ordularının kazara bir savaşa yol açmasını istemiyorlar."

“Yani Noi de Gardneryalılara boyun eğiyor,” diye tiksintiyle homurdandı Tierney. “Tıpkı diğerleri gibi.”

Jules, Tierney’ye yorgun bir bakış attı. “Evet, Tierney. Kesinlikle öyle yapıyorlar. Ama görünen o ki Komutan Vin işlerin nereye varacağını farkında. Sonsuza dek Gardneryalılara boyun eğilmeyeceğini biliyor, bu yüzden de potansiyel bir müttefik. Bu işimize yarayabilir çünkü mevcut durumun daha da kötüleşmesi muhtemel.”

“Çoktan kötüleşti zaten,” dedi Tierney inatla.

“Tierney haklı,” diye araya girdi Yvan. “Bazı yeni yetme Gardneryalı askerler Uriskleri kırpmaya başladı bile.”

Iris’in yüzü soldu, Bleddyn Urisk dilinde küfretti.

Yvan ciddiyetle, “Son iki günde dört olay yaşandı,” diye devam etti. Endişeyle Fernyllia ve Bleddyn’e baktı. “Dikkatli olun. Hiçbir yer yalnız gitmeyin.”

“Kırpmak ne demek?” diye sordum. Kafam karışmıştı.

Bleddyn öfkeyle bana döndü. “Gardneryalılar sanki hayvanmışız gibi kulaklarımızın uçlarını kesiyorlar. Saçlarımızı kazıyorlar. *Kırpmak* bu demek.”

Kadim Varlık aşkına. Şoktan başım dönmüş, midem bulanmıştı.

“Verpakya’da yaşayan Gardneryalı bir çiftçi, Urisk işçileri tarafından saldırıya uğramış,” diye ekledi Yvan. Gözleri benimkilerle buluştuğunda bu durumun beni ne kadar üzdüğünü sezmiş olmalıydı ki ifadesi bir an yumuşadı. “Verpakya Konseyi’ndeki Gardneryalılar misilleme çağrısında bulunuyor, bu da halk arasında şiddetin artmasına sebep oluyor.”

“Çiftlikteki olayı duydum,” dedi Fernyllia, ifadesi sertti. “Gardneryalı çiftçi, işçilerine acımasızca eziyet ediyor, onları neredeyse öldüresiye dövüyordu.” Duraksadı, yüzü karardı. “Hatta çok daha kötü şeyler yapıyordu.”

“Büyükanne? Ne oluyor?”

Bütün gözler bir anda küçük Fern'e döndü, kimse fark etmeden içeri girmişti. Kollarının arasında büyükannesi Fernyllia'nın sevgiyle diktiği bez bebeği Mee vardı. Mee, tıpkı Fern gibi toz pembe tenli, pembe saçlı ve uzun, sivri kulaklıydı.

Konuşulan korkunç şeylerin tek kelimesini bile duymamış olmasını diledim ancak büyük, korku dolu gözlerinden epey bir şey duyduğu belliydi.

Fernyllia cık cıklayarak torununun yanına gitti. Zar zor eğilip Fern'in hizasına geldiğinde onu sıkıca kucaklayıp Urisk dilinde mırıldandı.

Fern'in arkasından Olilly çekingence içeri girdi. Mutfak çalışanı lavanta tenli Urisk kız bize hafif, tereddütlü bir gülümsemeyle baktı.

"Olilly'yle git," dedi Fernyllia güven verici bir sesle. "Birazdan gelip sana bir hikâye anlatacağım, *shush'onin*."

Fern, büyükannesinden bir öpücük aldıktan sonra Olilly'yle gitti. Ahşap kiler kapısı arkalarından kapandı.

Bir an için hepimiz kasvetli bir sessizliğe büründük.

Sert bir uyarıyla, "Fern'ü sakla," dedi Yvan, Fernyllia'ya. "İyi sakla."

Dehşete kapıldım. Birilerinin küçük Fern'ü ele geçirip pembe örgülerini, kulaklarının sivri uçlarını kestiğini düşünmek o kadar dehşet vericiydi ki aklım almıyordu. Birkaç ay öncesine kadar dünyada böyle bir zulmün olabileceğine asla inanmazdım.

Şimdi her şeyin farkındaydım. Bu olanlardan iğreniyordum.

"Son bir kötü haber daha." Jules, Tierney ve bana döndü. "Gardneryalılar için zorunlu büyü-bağ yaşı on altıya düşürüldü. Beşinci ayın sonuna kadar on altı yaşını geçmiş ve bağlanmamış Gardneryalılar, Büyücü Konseyi tarafından *zorla* bağlanacak."

Tırnakları çatlamış, tıbbi bitkiler yüzünden rengi mavi ve yeşile bürünmüş ellerime baktım. Neyse ki hâlâ işaretli değillerdi. *Ama ne yazık ki bu uzun sürmeyecek.*

Beni hiç tanımadığım birine sonsuza dek bağlayacak siyah işaretlerin ellerimde belirdiğini hayal edince ürperdim. Vyvian halam, son birkaç haftadır eğer en kısa zamanda Lukas Grey'e bağlanmazsam hasta amcamın bakım masraflarını keseceğini ima eden tehdit dolu mektuplar gönderiyordu.

Bu düşünceyle içimde öfke yükselirken çaresizliğin de beraberinde filizlendiğini hissettim. Lukas olmazsa kime bağlanacaktım? Valgard'a geri dönmeyi reddedip Verpakya'da kalsam da bağlanmaktan kaçmanın bir yolu olmayabilirdi. Burada yeterince Gardneryalı vardı, halam yeni bağlanma emrini kolaylıkla uygulayabilirdi.

Tierney'nin yüzü, büyü-bağ ve Vogel'in her tören öncesi yapılmasını emrettiği demir testi tehdidi yüzünden kaygıyla kasıldı. Bu test Tierney'nin gerçek kimliğini ortaya çıkarmakla kalmaz, aynı zamanda onu öldürebilirdi.

Lucretia Tierney'ye, "Sen ve ailenin, diğer saklı Faelerle birlikte buradan çıkması için hem Lupinlerle hem de Vu Trin'le müzakere etmeye çalışıyoruz," derken Jules da Verpakya haritasını masanın üzerine yaymış, el yazısı notları incelemeye koyulmuştu.

Kaçış yolları. Doğuya kaçan Uriskler, Smaragdalfar Elfleri ve Fae kanlılar için kaçış yolları.

"Rafe'le Lupin ikizlerini bana gönder, Elloren," dedi Jules haritadan başını kaldırarak. "Mültecilere yeni yollar bulacak iz sürücülere ihtiyacımız var. Verpakya ordusu kuzeydeki rotaların çoğunu kapadı."

Ailemle arkadaşlarımla Direniş'in çabalarına katkıda bulunmasından gurur duyarak başımla onayladım. Kardeşim Trystan da Direniş'e büyük bir hevesle katılmıştı, mülteciler ve rehberleri için gizlice silah üretiyordu.

Odada bulunan herkes bunu biliyordu.

Ancak Iris ve Bleddyn, yakınlardaki Gardnerya askeri üsünün yıkılması ve evcilleştirilmemiş ejderhanın çalınmasının ardında kimin olduğunu bilmiyorlardı.

Odamda saklanan Selki Marina'dansa burada bulunanlar arasında yalnızca Tierney ve Yvan haberdardı.

“Senin ve Tierney'nin yardımına da ihtiyacımız olacak,” diye ekledi Lucretia. “Verpakya'ya akın eden mülteciler arasında, özellikle de çocuklarda feci bir Kızıl Grip salgını var.”

“Verpakya Konseyi ufacak bir merhamet kırıntısı göstermek şöyle dursun,” diye araya girdi Jules, sesinden tiksinti akıyordu, “bu hastalığı burada çalışma izni olmayan herkese karşı bir tehdit unsuru olarak kullanıyor, mültecilerin doktorlardan ve eczacılardan yardım almalarını imkânsız hâle getiriyor.”

Tierney ve ben kararlılıkla birbirimize baktık ama bizden istedikleri şeyin ne kadar zor olduğunu ikimiz de biliyorduk. *Norfure* tentürü yapmak pahalı ve ustalık isteyen bir işti, malzemelerini temin etmek de oldukça zordu. Ancak küçük Direniş grubumuzda bu ilacı hazırlayacak beceri bir tek bizde vardı.

“İlacı yapacağız,” diye söz verdi Tierney isyan dolu bir sesle.

“Teşekkürler.” Jules minnetle karşılık verdikten sonra bana döndü. “Elloren, kardeşin Trystan'a savaş büyülerini konusunda onu eğitecek birini bulduğumuzu söyle. Adı Mavrik Glass. Dördüncü Bölük Üssü'nün baş asa ustası ama bizim tarafımızda. Gardnerya askerlerini eğitirken bilgilerini eleyerek en iyi eğitim talimatlarını bizim insanlarımıza saklıyor. Ayrıca Büyücü Muhafızlarının asalarına gizlice kusurlar yerleştiriyor.”

İçimde bir korku peyda oldu. Sorumlu Damion Bane'ken bu durumu saklamak kolay olabilirdi ama artık üssün yeni bir komutanı vardı. Lukas Grey'i kandırmak mümkün değildi.

“Ona artık eğitimlerde eksik bilgi vermemesini söyleyin,” dedim ısrarcı bir tavırla. “Kusurlu asalar yapmayı da bırakmalı.”

Yvan gözlerini şaşkınlıkla benimkilere dikti, diğerleri de ânında şüphelendi. “Neden?” diye sordu Jules.

Ona baktım. “Çünkü Lukas bunu fark eder.”

Başını iki yana salladı. “Damion hiç fark–”

“O etmemiş olabilir,” diye sertçe sözünü kestim. “Ama Lukas eder.”

Iris küçümseyici bir tavırla dudaklarını büktü. Bakışları Jules’a kaydı. “Emirleri *o* mu veriyor?”

Kendimi savunurcasına ellerimi havaya kaldırdım. “Bu konuda bana güvenmeniz gerekiyor.”

Iris iğneleyici bir sesle, “*Sana* güvenmek mi?” diye sordu.

Bleddyn gözlerini bana dikti. “Hâlâ Lukas Grey’le iletişimde misin?”

Yutkundum, boğazım kupkuruydu. Lukas’ın verdiği ağaç kolyesi tuniğimin altında cezbedici biçimde uğuldarken boynumdan aşağı rahatsız edici bir sıcaklık yayıldı.

“Bana... dostça davranıyor. Bu işimize yarayabilir.”

Yvan’ın bakışları hınçla parladı ve aramızda bir sıcaklık dalgası yükseldiğine yemin edebilirdim. Dudakları sert, acımasız bir çizgi hâlini aldığı anda içim cız etti.

Jules ve Lucretia’nın yüzleri, sanki bana başka bir gözle bakmaya başlamışlar gibi soğukkanlı bir ifadeye büründü.

Iris birdenbire ayağa kalkıp öfkeyle beni işaret ederek, “O burada olmamalı!” diye bağırdı. “*Herhangi* bir Gardneryalı ya da Alfsigr’le çalışmamalıyız.”

Ben sinirlensem de Lucretia, Iris’in bu çıkışından etkilanmemiş gibi sakince dinledi. Iris’in Gardneryalı Lucretia’yla çalışmaktan da hoşnut olmadığını biliyordum ama Lucretia liderlerimizden biri olduğu için bu konuda pek bir seçeneği yoktu.

Tierney, Iris’e sert bir bakış attı. “Neden böyle düşündüğünü anlıyorum, Iris. Gerçekten anlıyorum. Fakat önerin benim Gardneryalı ailemi de tehlikeye atar.”

Iris, Tierney’yi duymazdan gelip bana döndü, gözleri alev alevdi. “Lukas Grey’in tekrar buraya gelip bize tehditler savurmasını mı istiyorsun? Fern’ü tehdit etmesini mi istiyorsun?”

Lukas'ın Fernyllia'nın torununu nasıl korkuttuğunu hatırladığımda utançtan Iris'e bakamadım. Fernyllia'ya da. *Özellikle* Fernyllia'ya.

“Hayır,” dedim sesim çatallanarak, “tabii ki hayır–”

Iris sözümü kesip, “Hem neden bizim giysilerimizi giyiyor ki?” diye sordu Jules’a.

Evden getirdiğim koyu kahverengi tunik ve etek içinde rahatsızca kıpırdandım. Mutfakta çalışırken bu sade giysileri giymeye başlamıştım, Vyvian halamın verdiği ipekleri derslere ve etkinliklere saklıyordum.

“Iris, Elloren bizden biri,” dedi Jules kararlılıkla. “Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun.”

Iris bana dik dik baktı. “Bizden biri değilsin. *Asla* bizden biri olmayacaksın. Sadece dikkat çekiyorsun, bu da *bizi* riske atıyor.”

Yvan, Iris’in koluna dokundu. “O bizim tarafımızda, Iris.”

“Hayır, Yvan. *Yanılıyorsun.*” Iris kolunu Yvan’dan kurtarıp delici bakışlarını üzerime dikti, sanki ruhumun derinliklerini ve büyükannemin orada saklı karanlık güçlerini görebiliyormuş gibi bakıyordu. “Onun kim olduğunu unutuyorsun.” Alçak sesi içimi ürpertti. “Ailesinin kim olduğunu unutuyorsun. O *tehlikeli.*”

Sonra kalkıp odadan dışarı fırladı. Bleddyn de bana düşmanca bir bakış atıp arkasından gitti.

Yapayalnız hissederek Yvan’a baktığımda duygu dolu bakışlarla beni izlediğini gördüm. Bir anlığına odadaki her şey silindi, bir zamanlar bana karşı beslediğini sandığım duygular bütün odayı ele geçirdi.

Sonra yine yok oldular, yüzü yine ifadesizleşti ve aramızdaki duvar yeniden yükseldi. Bana son kez gergin, acı dolu bir bakış atıp Iris ve Bleddyn’in peşinden gitti.

“Elloren, biraz konuşabilir miyiz?” diye sordu Lucretia, herkes odadan teker teker çıkarken. Tierney bana merak dolu bir bakış attıktan sonra ecza laboratuvarında buluşmayı teklif etti ve onayımı almasının ardından gitti. Lucretia kapıyı sessizce kapadı.

Altın çerçeveli gözlüğünün ardından bana bakarak, “Fark ettin mi bilmiyorum ama Lukas Grey’le olan bağlantın bizim için gerçekten önemli olabilir,” dedi.

Lukas’ın adının geçmesiyle içime bir huzursuzluk yayıldı.

“Büyücü Muhafızları arasında uzlaşmacı bir yaklaşım sergileyen nadir kişilerden,” diye açıkladı. “Belki onu etkileyebiliriz.”

Bu yeni bilgiyle sarsılıp şaşkınlıkla ona baktım. Lucretia şaşkınlığımı fark edince uyarırcasına devam etti. “Lukas bir müttefik olabilir ancak etrafında gardını indirme, Elloren. O hafife alınacak biri değil. Yine de onu yakından izliyoruz, üstelik Vogel’in yeni dini kısıtlamalarını uygulamayı reddettiği için çoktan birkaç kez azarlandı bile.”

“Vogel’a karşı gelmeyi nasıl başarıyor?” diye sordum.

“Güç. Vogel, Lukas Grey’in gücünü kendi tarafında istiyor. Bu nedenle onun itaatsizliğini göz ardı ediyor. En azından şimdilik.”

Benden ne isteyeceğini merak ederek Lucretia’dan biraz uzaklaşıp ona temkinle baktım.

“Lucas’a büyü-bağlanmak istemediğini açıkça belirttin,” dedi Lucretia. “Ama... belki de şimdilik bunu kendine saklayabilirsin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Bir müddet düşündükten sonra başımla onayladım.

“Eğer Gardnerya Verpakya’yı ele geçirirse Lukas Grey buradaki sınırlar üzerinde yargı yetkisine sahip olur. Kime sadık olduğunu ve Gardneryalılardan kopup kopamayacağını öğrenmene ihtiyacımız var.”

Gözlerim hayretle irileşti. “Böyle bir ihtimal olduğuna gerçekten inanıyor musun?”

“Evet,” dedi. Bakışlarında entrika parıltısı vardı.

Aklıma paylaşmakta tereddüt ettiğim rahatsız edici bir düşünce geldi. “Lukas’a dürüst davranma konusunda dürtüsel bir zorunluluk duyuyorum,” diye itiraf ettim. “Nedenini açıklayamıyorum ama bu duygu bazen... bazen çok bunaltıcı oluyor. Bunu bilmeni istedim.”

Lucretia biraz düşündükten sonra, “İkinizin de toprağa çok güçlü bir yatkınlığı olmalı,” dedi.

“Sandığın gibi güçlü bir büyüm yok,” dedim hüznle. “Ben yalnızca Birinci Seviye bir Büyücüyüm.”

Başını salladı. “Gücüne erişemiyor olman yatkınlıklarının zayıf olduğu anlamına gelmez. Asa seviyen, büyünü kullanabilme yeteneğinin sadece ölçüsünü gösterir. Bu hiç değişmez ancak yatkınlıklarının gücü zamanla kuvvetlenebilir.”

Büyücü yatkınlıklarımı, her Gardneryalının kanında akan ve yaş almaya başladıkça canlanan, gücünü doğadan alan sihir hatlarını hep merak etmişim. Her Büyücünün farklı bir toprak, su, hava, ateş ve ışık hattı dengesi olurdu. Kış Meşesi kolyesini takmaya başladığımdan bu yana belli belirsiz sezmeye başladığım bir hat dengesi vardı. Şimdi kolyeyi sıkıca tuttuğumda bedenime rahatsız edici bir sıcaklık yayıldı.

“Yatkınlıklarını hissedebiliyor musun?” diye sordum çekinerek. Lucretia’nın Dördüncü Seviye Su Büyücüsü olduğunu biliyordum ancak kadın olduğu için Gardneryalı ipeğinden giysilerinde gümüş işlemeler yoktu.

“Her zaman,” dedi. “Bazen içimde dalgalanan güçlü bir okyanus, bazen de küçük su akıntıları şeklinde. Diğer yatkınlıklarımı pek sezemiyorum gerçi.” Kaşlarını çatı. “Toprağa karşı güçlü bir çekim hissediyor musun?”

Başımı salladım. “Ahşap dokusunu hissetmeye ihtiyaç duyuyorum. Dokunduğumda da... kaynağının nasıl bir ağaç olduğunu anlayabiliyorum.”

Lukas’ı öptüğümde içimde titreyen karanlık ağacın görüntüsünü hatırladım. “Lukas’la birlikteyken onun da güçlü bir

toprak yatkınlığı olduğunu sezebiliyorum,” diye itiraf ettim. “Benimkini harekete geçiriyordu sanki.”

“Garderyalıların gerçek soyu hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Lucretia dikkatle.

“Profesör Kristian, Garderyalıların melez bir soydan geldiğini söyledi,” diye cesurca yanıtladım. “Rahiplerimiz her ne kadar aksini söylese de *safkan* değiliz. Kısmen Dryad, kısmen Kelt’iz.”

Lucretia başıyla onayladı, hevesle cevap vermem onu gülümsetmişti. “Tıpkı Greyler gibi senin ailen de güçlü bir Dryad soyundan geliyor. Toprağa yatkınlığın bunun bariz bir işareti. Hem güçlü Dryadlar birbirlerine yalan söyleyemezler.”

“Sence de bu önemli bir sorun yaratmaz mı?”

Lucretia düşünceli bir hâle büründü. “Belki de Lukas Grey’de ilgi çekici bulduğun şeylere odaklanabilirsin. Böylece içinde duyduğun dürtüyü dengeleyip onu kendine çekebilirsin.”

Dile getirmese de ne önerdiği açıktı. Lukas’ın baştan çıkarıcı öpücüklerini, içimi saran baş döndürücü büyüünün çekimini hatırladım. Birdenbire yanaklarımın kızardığını hissettim. Yvan’a karşı bu kadar güçlü duygular beslerken Lukas’ı nasıl kendime çekebilirdim ki?

Ama Yvan’a sahip olamazsın, diye hatırlattım kendime. Yvan’ın Iris’i kucakladığı anların acısı hâlâ tazeydi. O yüzden Lukas’a yaklaşmaya çalış. Herkesin güvenliği için.

“Peki,” dedim. Kar Meşesi kolyeme dokunmamla sıcaklık dalgası içime süzüldü. “Lukas Grey’le bağlantımı sürdüreceğim.”

BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#156

Demir testi, Gardnerya Kutsal Büyücüler Diyarı'na
giren çıkan herkese uygulanmalıdır.

İKİNCİ BÖLÜM

Kavuşma

Kar tabakasının üzerinden yansıyan parlak güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı.

Nefesim soğuk havada buharlaşarak kaybolurken Verpax Şehri'nin sokaklarını dikkatlice inceleyerek dolaşıyordum. Gürültülü at ve yaya trafiğini ardımda bırakarak değirmencinin deposu ve ötesini geçtim. Karla kaplı Güney Sırt'ın uzun kenarı, bulutları delip geçen bir bıçak gibi görünüyordu.

İçimde kadercı bir teslimiyet hissettim. Güney Sırt, yaşanan tüm kasvetli gelişmelere rağmen hâlâ nefes kesici güzelliğiyle yükseliyordu. Öyle muhteşemdi ki neredeyse bakmak bile acı veriyordu.

İlaç şişeleriyle dolu ağır kutumu karlı zemine bırakıp bir ağaca yaslandım ve parıldayan beyaz tepeleri izledim. Arkamdaki ağacın sağlam temasıyla sakinleşip derin bir nefes aldım. Ağacın pürüzlü, kabarık kabuğuna elimi koyduğumda zihnimde parlak yapraklı karaağacın yaz günü görüntüsü belirdi. Diğer elimle bilinçsizce Kar Meşesi kolyesine uzandım.

Ayak parmaklarıma kadar inen, tüm vücudumu saran büyüleyici enerji dalgası karşısında gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Derin bir nefes alıp odaklandım, içimde filizlenen toprak hatlarının

örüntüsünü hissettim. Bu hatların yanı sıra yeni bir his daha vardı. Hatları takip eden lezzetli, iç gıcıklayıcı bir his.

Ateş.

Sırtımı dayadığım ağaçta, gölde oluşan hafif dalgalanma misali belli belirsiz bir korku hissettiğimde huzursuzluğa kapıldım. Kolyeyi bırakıp geri çekildim ve dikkatlice ağaca baktım.

Bu da neydi?

Birbirlerine dostça seslenen adamların gürültüsü dikkatimi tekrar caddeye çekti. Verpakyalı iki sarışın değirmenci çırağı geniş bir vagona torba torba tahıl yüklüyorlardı, her hareket ettiklerinde nefesleri soğuk havada buharlaşıyordu. İkisinin de kollarında beyaz Vogel pazubendi vardı, bu manzara kaşlarımı çatmama neden oldu. Gardnerya, Verpakya yönetim kurulunun kontrolünü ele geçirdiğinden bu yana Gardneryalı olmayan birçok insan, gittikçe baskıları artan Gardneryalıların hiddetinden uzak durabilmek adına Vogel'a olan desteklerini bu tür hareketlerle göstermeye başlamıştı. Kimse hedef olmak istemiyordu.

Pazubent takan büyük bir grup Gardneryalı asker, bir köşede neşeyle sohbet ediyordu. Üzerinde Erthia küresi bulunan vagon tıpkı askerlerin tunikleri gibi kapkaraydı. Dükkânlara göz attığımda, sahiplerinin Gardneryalı olup olmadığı fark etmeksizin her birinde Gardnerya bayrağı asılı olduğunu gördüm.

Öfkeyle askerlere baktım. Marcus Vogel'ın Büyücü Müfrezemizi yenileme işlemi tamamlanmıştı ve birçok Dördüncü Bölük askeri, üslerini yeniden inşa etmek üzere Lukas Grey'in komutasına dönmüştü. Bunun sonucunda üsse en yakın ticaret merkezi olduğundan Verpakya Şehri'nde bulunan asker sayısı artmıştı.

Sokaklarda jilet gibi ütülenmiş şık üniformaları, parlayan kılıçları ve pahalı asalarıyla dolaşan Gardneryalı askerler gözüme yabancı işgalciler gibi görünüyordu. Duvarlarda asılı *aranıyor* ilanları sert kış rüzgârıyla dalgalanıyor, arkadaşlarımla ve be-

nim Gardnerya kuvvetlerine indirdiğimiz darbeden dolayı hâlâ arandığımızı hatırlatıyordu.

Gözlerimi askerlerden ayırmadan endişeyle dudaklarımı ısırırdım.

Yvan'ın anlattığı, Diyar Savaşı sırasında Gerdneryalı askerlerin ejderhalarını Keltlerin üzerine salıp köyleri yerle bir ettikleri hikâyeleri hatırladım. Köşeli çeneli, siyah saçlı genç adamların kendilerinden emin ifadelerini izlerken ne emredilirse edilsin yerine getireceklerinden bir an bile şüphe duymuyordum.

Sormadan, sorgulamadan.

Karanlık düşüncelerim, boynuma değen beklenmedik dudakların sıcaklığıyla aniden kayboldu. Şaşkınlıkla yerimden sıçrayıp döndüm. Kalbim hızla atarken içimde öfke yükseldi.

Kim olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi.

Lukas Grey.

Siyah saçları, yeşil gözleri ve askeri ihtişamıyla karşımdaydı.

Hafızam hep onu layığıyla hatırlama konusunda yetersiz kalıyordu.

Omzunda havalı bir şekilde duran peleriniyle gülümserken inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Üniformasının eteğini Beşinci Seviye Büyücü olduğunu gösteren beş gümüş çizgi ve bölük komutanlığını gösteren kalın, gümüş bir bant süslüyordu. Asası kınındaydı, Dördüncü Bölük'ün ejderha amblemi de göğsüne işlenmişti.

“Beni böyle korkutma,” dedim nefes nefese. Ani gelişi ve gülümsemesi yüzünden sersemleştim.

Lukas kahkaha atarak ağaca yaslandı ve beni baştan aşağı imalı imalı süzdü. Birden Kelt tarzı iş giysilerimin, üzerime gelişigüzel aldığım yün pelerinin farkına vardım.

“Enteresan bir kıyafet,” dedi sırtarak. “Sende biliyorsun ki ne yaparsan yap işe yaramayacak.” Eğilip yakınlaştı. “Hâlâ büyükannene benziyorsun.”

Ona karşı dürüst olma dürtüsü beni ele geçirince dudaklarımdan hırçın sözler döküldü. “Urisk *köleleri* tarafından dikilmiş giysileri giymek beni rahatsız ediyor.”

“Verpakyalı terziler tarafından dikilmiş giysiler de *var*,” dedi sakince. Gözlerinde her zamanki gibi vahşi bir parıltı vardı. “*Güzel* giysiler.”

Hain kalbim, yakınlığı ve cezbedici sesine karşı koyamayıp ritmini artırdı. Aklımın kalan son kırıntılarına sahip çıkmaya çalışarak gözlerimi kaçırdım.

Hangi tarafta olduğunu bilmiyorsun, Elloren. Dikkatli ol.

Lukas elini uzatıp Kar Meşesi kolyemin zincirini kavradı. Kolyeyi yavaşça tuniğin altından çıkarırken gerginlikle yutkundum. Dokunuşuna karşılık içime yine sıcaklık yayıldı. İçgüdüsel olarak kolyeyi kavradığımda içimdeki dağınık sıcaklık ince bir ateşe dönüştü.

Gözlerim irileşti. “Bu kolye tam olarak ne, Lukas?” Alevler titrek bir hızla uzuvlarımda dans ediyordu. “Dokunduğumda... içimde bir şeyleri uyandırıyor sanki. Daha önce hiç hissetmediğim şeyleri.”

“Kar Meşesi ağacı içindeki büyüü güçlendirir,” dedi Lukas yavaş ve rahat bir gülümsemeyle. “Bu yüzden sana verdim. Yatkınlıklarını hayata geçmeye teşvik eder.”

Ani bir ısı dalgası hissedince nefesim kesildi. Lukas’ın gülümsemesi genişledi. “Yatkınlıkların güçleniyor, Elloren. Ne hissediyorsun?”

Yutkunup kolyeye daha sıkı tuttum. “Toprağın hatlarını... sanki küçük dallar gibi her yanımdan uzanıyor. Birkaç gündür böyle hissediyorum. Ve bugün, az önce... ateşi hissettim.”

Lukas asa tuttuğum elimi nazikçe kavrayıp avucunu benimkine bastırdı. İçimde dallanan hatlar birden meşaleye temas eder gibi alevlendi.

“Ya şimdi?” diye sordu Lukas.

“Daha çok,” dedim hayranlıkla. “Daha çok ateş var.”

Lukas gülümsedi. “İyi hissettiriyor mu?”

Yumuşak sıcaklığı benliğimi ısıtırken istemsizce başımla onayladım. Afallamış bir hâlde, “Sen de kolye gibisin,” dedim.

“Öyleyim,” dedi, bakışları kışkırtıcı derecede karanlıktı. “Sanırım ikimiz de öyleyiz, birbirimiz için.”

Kalbim hızla çarparken elimi onunkinden çekip kolyeyi bıraktım, dengemi yeniden sağlamaya çalıştım. “Yani... Toprağa ve ateşe yatkınlığım var.”

“Evet, kesinlikle. Zamanla başka yatkınlıklar da hissedebilirsin.”

Merakla ona baktım. “Senin hangilerine var?”

Dudakları imalı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bence bunu biliyorsun.”

Yanaklarım kızardı. *Evet, biliyorum. Onu öptüğüm için biliyorum.* “Neredeyse tamamen toprak ve ateşe.”

Lukas başıyla onayladı.

“Benim gibi.”

“Evet. Tıpkı senin gibi.”

Onun neden hem bu kadar tanıdık hem de bir muamma olduğunu anladığımda aklım karman çorman oldu.

Mükemmel bir eş bağımız vardı, yatkınlıklarımızın dengesi tamamen aynıydı.

Birden onun Vogel’la aynı tarafta olmama ihtimali, Vogel’la aynı tarafta olma ihtimali kadar rahatsız edici geldi.

Çalkantılı düşüncelerim erkek sesleriyle bölündüğünde gözlerimi caddenin karşısına çevirdim. Askerlerin vagonu uzaklaştığında iki dükkân arasındaki tahrip edilmiş duvar ortaya çıktı. Karşımda duran manzara içimi burktu, sanki dünyanın bütün dertleri üstüme çöktü. Duvara koyu siyah harflerle kutsal kitabımızdan bir cümle yazılmıştı.

HASAT DEVRİNİ GERİ GETİRİN

Kelimeler karşısında ürperdim. Binaların bu berbat tahribatı son günlerde hızla artıyordu.

“Bunların hiçbiri seni rahatsız etmiyor mu?” diye sordum Lukas’a, dilime hâkim olamadan. Hem öfkeyle hem de huzursuzlukla duvara yazılmış kelimeleri işaret ettim.

Lukas duvara baktıktan sonra ciddiyetle bana döndü. “Evet, ediyor,” dedi. Hakkındaki düşüncelerime meydan okuyordu sanki. “Kastettiğin halkımızı kasıp kavuran bu dini delilikse, evet, rahatsız ediyor, Elloren.”

“İyi,” dedim bakışlarına karşılık vererek. “Eğer etmeseydi midem seni kaldırmazdı.”

Birden dank etti; ikimiz de yalan söyleyemiyorsak onun hangi tarafta durduğunu öğrenmenin bir yolu vardı.

“Vogel hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordum meydan okurcasına.

Lukas’ın gözlerinde tedbirli bir ifade belirdi. “Elloren, ben ordudayım. Büyü Konseyleri ve Yüksek Büyücüler gelir gider. Biz hükümeti seçmeyiz, Büyü Krallığı’nı savunuruz.”

Bir an için yalnızca birbirimize baktık, aramızdaki gerilim yükseldi.

Karşılıklı açmaz.

İkimiz de birbirimize yalan söyleyemiyor olabilirdik ama bu, sırlarımızı gayet iyi saklayamayacağımız anlamına gelmiyordu.

Lukas huzursuzluğumu fark etmiş gibi tek kaşını kaldırıp dikkatle beni inceledi. “Kötü bir gün mü geçiriyorsun?”

Ona sinirli bir bakışla karşılık verdiğimde dudakları yukarı kalktı. “Gününü güzelleştirebilirim,” derken hafif gülümsemesi göz alıcı bir sırtışa dönüştü.

Yüce Kadim Varlık aşkına.

Hayır, hayır, hayır. O tam bir baş belası. Kendini bu kadar kaptırma.

Sinirle ona bakarken gözlerim yeni komutan rütbesine kaydı. “Dünyaya hükmetme planı nasıl gidiyor?”

Kalabalık sokakları bakarak kısa bir kahkaha attı. “Görünüşe göre Direniş küçük bir başarıya imza atmış. Birliklerimiz Direniş’in yalnızca Dördüncü Bölük Üssü’nün yarısını yok etmesine izin vermekle kalmadı, aynı zamanda yabani bir askeri ejderhanın da ellerinden kayıp gitmesine göz yumdular. Nöbetçi dikmeye tenezzül bile etmemiş gibi görünüyorlar.” Gülümsedi, gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı. “Fark etmez. Düzensiz ve özensiz olsak bile yine de kazanırız. Ayrıca kayıp ejderhayı aramak bize de eğlence çıkarır, öyle değil mi?”

Sinsi, kendini beğenmiş bakışı içimi huzursuz etti. “Yani tüm bunlar senin için oyundan mı ibaret?”

Gözlerini kıstı. “Ben görmeyeli amma kötümser olmuşsun.”

“Oldum. Bu çarpık dünya görüşünü tamamen sinir bozucu buluyorum.”

Lukas tek bir hareketle kollarını etrafıma dolayıp beni kendine çekti.

“Beni özledin mi?” Nefesi yanağımı ısıttı. “Ben seni çok özledim.”

Kokusu... derin bir orman gibiydi. Teninin altında titreşen gücüne toprak yatkınlığım karşılık veriyordu. Ona yakın olmak baştan çıkaracak kadar iyi geliyordu, tıpkı bir ağaca dokunmak gibiydi.

“Ne yani?” Dudakları kulağıma değdi. “Savaştan yeni dönmüş askere öpücük yok mu?”

Toprak yatkınlığım onunkine uzandı, sıcak bir nabız gibi atıyordu. “Sen Erthia’nın baş belasisin,” derken uyumlu yatkınlığımızın çekimine karşı koymaya çalıştım ama sözcüklerim boynumda yavaşça gezinen dudakları yüzünden havaya karıştı. Elleri pelerinin altına kayıp belimi sardı.

“Kim seni böyle küçük bir isyancıya çevirdi?” İpeksi sesine ev sahipliği yapan dudakları tenimde kaldı.

Sorusunu duymazdan gelip güçsüz bir sesle, “Neden peşimdesin, Lukas?” diye sordum. Büyüsünün benimkine ulaştığını hissetmek ürperticiydi.

Boynuma doğru güldü. “Çünkü güzelsin. Çekimine karşı koyamıyorum. Yatkınlıkların benimkilerle o kadar uyumlu ki... buna dayanamıyorum.”

Piyanist parmakları saçlarımın arasında gezinirken sıcaklığı içime işleyip uyanan ateş yatkınlığımı alevlendirdi. Bundan daha güçlü olmalıydım, ona bu kadar kolay teslim olmamalıydım. Ancak zihnimde bu oyuna devam etmem için beni baştan çıkaran karanlık bir hatıra şekillendi.

Lukas’la bağlantına devam etmelisin. Herkesi güvende tutmak için. Onu kendi tarafımıza çekmek için.

Bu yüzden Lukas eğilip beni öpmeye başladığında dudaklarımı tıpkı sıcaklığında eriyen bir şeker gibi yumuşattım. Gözlerimi kapayıp baştan çıkarıcı öpücüğüne kendimi bıraktığımda yatkınlıklarımız birbirlerine dolandı. Lukas’ın koyu dalları benimkileri okşarken pürüzsüz yapraklar yavaşça açıldı.

Öpücüğü kesip dudaklarını kulağımın kenarına dokundurdu. “Bu hafta sonu Yul Dansı’na benimle geleceğine söz vermiştin.”

“Geleceğim,” dedim istekle. Başımı ona doğru eğip bir aptal gibi daha fazlasını, ağacın kıvrılarak açılışını hissetmek istedim. Onun ateşini hissetmek istedim.

Kendini beğenmiş bir ifadeyle beni bırakıp geri çekildi. “Altıncı saatte seni almaya geleceğim.”

Baştan çıkarıcı sisin içinden panikle sıyrıldım. *Marina.* Marina orada saklıyken Lukas Kuzey Kulesi’nin etrafında bile olmamalıydı.

“Hayır, beni almaya gerek yok...” Makul bir bahane bulmaya çalışsam da kelimeler boğazımda düğümlendi. Bir faydası yoktu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım ona yalan söylemem mümkün değildi.

Tek kaşını kaldırıp sırtıttı. “Pekâlâ, dansta buluşuruz o hâlde. Beni bulmaya çalış,” dedi.

Aynı şekilde karşılık verdim. “Gözden kaçırması zor birisin.”

Güldü. “Sen de öylesin, Elloren. Sen de öylesin.”

“Bu tuniği giyebilirim,” diye uyardım.

Üzerimde gezinen gözleri hafifçe ürpermeme neden oldu. “Ne giydiğin umurumda değil,” dedi muzipçe. Sonra dönüp gitti.

Ah, göklerdeki Yüce Kadim Varlık.

Onun yanında aklımı nasıl koruyacaktım?

BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#160

Gardnerya'nın Kutsal Büyücüler Diyarı'nda
Lonca'ya kabul edilmek isteyen herkese demir
testi uygulanmalıdır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Demir Çiçekler

“Elloren. Yul Dansı’na gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?”
Baş Çırak Gesine Bane, ecza laboratuvarının başından kaygısızca seslendi. Yine de altında yatan tehdidi duymamak imkânsızdı.

“Gitmeyi planlamıyorum,” diye kaçamak bir cevap verdim sesimde hafif bir hüznle. Gesine’e söyleyeceğim herhangi bir şeyin, kuzeni Fallon Bane’e iletileceğini ve Lukas’la bir yere gitme ihtimalimin Fallon’ı öfkeliendireceğini biliyordum.

“Hımm,” dedi, düzelttiği laboratuvar kâğıdı yığınının başını kaldırıp bana baktı. Dudakları sahte bir acımayla büzüldü. “Anlaşılan Lukas Grey sana olan ilgisini tamamen yitirmiş. Çok yazık.” Gözleri art niyetle parladı. “Döndükten sonra seni hiç ziyaret etmediğini duydum.”

“Evet,” dedim içten içe eğlenerek. “Onun yokluğuyla kahroldum.”

Gesine Bane’in, Lukas Grey’le Yul Dansı’na girişimi izlediğini hayal etmek, gitme konusundaki tereddüdümün son kırıntılarını da yok etti. Ancak küçük zafer kıvılcımım, Gesine’in masasının arkasında asılı duran devasa Gardnerya bayrağını görünce hızla söndü.

Gardneryalı sınıf arkadaşlarımla tuniklerine ve çantalarına daha fazla bayrak ilâştirilmişti ve sınıfımızdaki herkes beyaz bir Vogel pazubendi takıyordu. Tıpkı Tierney gibi ben de iğrenç pazubendimi koparıp üzerine perklorik asit dökerek çakmakla tutuşturmayı, mavi bir alev topu hâline gelişini izlemeyi arzuluyordum.

Vogel pazubentleri yetmezmiş gibi, Demir Çiçek desenli Yul Dansı afişleri Üniversite'nin her duvarını süslüyordu. Bu etkinlik, kutsal Demir Çiçek Festivali'yle aynı zamana denk gelmişti; vatansever bir coşkuyla âlem yapma ve Diyar'da sahip olduğumuz ezici güç avantajının açıkça kutlanma fırsatıydı.

Tüm bunlar içimi tiksintiyle dolduruyordu.

Sinirlerim zıplarken tekrar laboratuvara, Demir Çiçek özünün damıtımına odaklandım. Oldukça geniş bir kullanım yelpazesi olsa da Tierney ve ben bu bileşenle çalışmaktan nefret ediyorduk. Titizlikle üzerinde çalışmamız gereken bir bitkiydi çünkü asa gücü olmadan özünü çıkarmak ve bunun altından kalkabilmek neredeyse imkânsızdı.

Bunun da tek bir çözüm yolu vardı, Tierney ve benim laboratuvarımda ukala sınıf arkadaşlarımızdan daha fazla vakit geçirmemiz gerekiyordu.

Sınıfa baktığımda arkadaşlarımızın şişelerinin çoktan koyu lacivert sıvıyla dolduğunu ve Gesine'in, herkesin ilerlemesini kontrol etmek üzere sınıfta dolaşmaya başladığını fark ettim. Asasını her masanın nihai ürününe doğru tutuyor, eğer damıtma işlemi doğru yapılmışsa sıvılar kısa bir an için erik rengine dönüyordu.

Tierney endişeyle, "Çabuk olmalıyız," dedi. Şişemizdeki soluk mavi sıvıya baktı. "Birazdan buraya gelecek."

İkimiz de gergindik. Fallon'ın aşağılık kuzenine gösterecek daha iyi bir şeyimiz olmazsa bizi takviye ders almaya zorlayacak, bu da herkesten geride kalacağımız için dersi geçmemizi daha da zorlaştıracaktı.

Bu dersi geçmem gerekiyordu.

“Tepkimeyi başlatmak için damıtma işlemine büyü yapıyorlar,” diye fısıldadı Tierney boğuk bir sesle.

“Farkındayım,” dedim hoşnutsuzluğunu paylaşarak. “Ateş ve su büyü...”

“Bekle.” Tierney’nin gözleri aniden aklına gelen bir fikirle büyüdü. Bakışları Kar Meşesi kolyeme takıldı. Bize biraz daha yaklaşan Gesine’e tedirginlikle baktı. “Elini toplama şişesine koy,” diye fısıldadı, “sonra da kolyenin ucundan tut. Eğer bahsettiğin gibi büyünü ortaya çıkarıyorsa belki su gücümle senin yatkınlıklarını çekebilirim.”

Tereddüt ettim. Cesur bir fikirdi ancak onun yeteneklerini açığa çıkarma riski vardı. “Emin misin, Tierney?”

Sanki şüphe etmemden rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatı. “Gücümü kontrol edebilirim.”

Israr etmedim. İzlenmediğimizden emin olmak için gizlice Gesine’i kontrol ederken bir elimle şişeye uzanıp diğeriyle de kolyemi tuttum.

Tierney zarif ellerini benimkilerin üzerine koydu. “Şimdi yatkınlık bağlarına odaklan.”

Derin bir nefes alıp Kar Meşesi kolyemi sıkıca kavradım. Tierney’nin hızla akan suyunun serin dokunuşunun ellerimden süzüldüğünü hissettim. Su gücüne karşılık toprak bağlarım titredi, ateş bağlarım kıvılcımlandı. Tierney’nin suyu asa tutan elimden artan bir kuvvetle akarken yatkınlıklarımda ani bir çekilme oldu. İçimdeki dallar birbirine sarılıp şişeye doğru aktığında ateşim de güçlü bir dalga hâlinde onları takip etti.

Şişenin merkezinde mavi bir alev ortaya çıktı, su hızla kaynamaya başladı ve özden buhar yükseldi. İkimiz de kaynar camdan elimizi çektiğimizde suyun artık soluk mavi olmadığını fark ettim.

Koyu, parlak safir mavisiydi.

Tierney ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakarken Gesine Bane birdenbire karşımızda belirdi.

“Bu sefer ne yaptınız bakalım?” dedi küçümseyici bir sesle. Bir büyü mırıldanarak uzanıp asasını şişemize değdirdi.

Damıtılmış sıvı renk değiştirmeyi inatla reddetti.

Gesine kaşlarını çatıp tekrar şişeye dokundu ve bir büyü daha mırıldandı. Bu kez sıvının etrafında parlak, mor bir ışık çaktı ama rengi biraz olsun değişmedi.

Tierney ve ben şişeye bakakaldık.

Gesine suçlayıcı bir sesle, “Büyümü engelliyor,” dedi. Kaşları sıkıntıyla tek çizgi hâline geldi. Bir an için bize sanki kasıtlı olarak sorun çıkarıyormuşuz gibi öfkeyle baksa da hemen sonra yüzü sinsi bir ifadeye büründü. “Tebrikler,” dedi alayla. “Bu dersten şimdiye kadarki en çarpıcı şekilde kalan kişiler oldunuz. Bu kısımdaki tüm ekstra laboratuvar çalışmalarını haftaya kadar tamamlayın, lütfen.”

Arkasını döndü ve uzaklaştı.

“Ne yaptık biz?” diye sordum Tierney’ye. Damıtımın safir mavisi ışığı yüzümüze vuruyordu.

“Bilmiyorum,” dedi başını hayretle sallayarak. Bana döndü, yeşil gözleri kocaman açılmıştı. “Ama senin gücünü hissettim, Elloren,” diye fısıldadı. “Neredeyse dokunacak gibiydim. Sende ateş var. Hem de çok fazla ateş.”

Ona uyarıcı bir bakış attıktan sonra ikimiz de deneyi sıfırdan yapmaya koyulduk.

Tierney solüsyonu kaynatırken öğrenciler sınıftan çıkmaya başladı ama narin, uzun boylu Ekaterina Salls’la laboratuvar partneri geride kaldı. Tierney’ye olan ezeli nefretleri sayesinde bir araya gelen kızlar ona bakarak fısıldaşıyorlardı.

“Leander’ın yeni bağlandığı partneriyle dansa gideceğini duydum,” dedi Ekaterina, gözleri kötücül bir keyifle parlıyordu.

Endişeyle Tierney’ye baktım. Yarası henüz tazeydi. Tierney’nin, cam ustası olan babasının yanında yıllardır çıraklık

yapan Leander Starke'a olan hislerini biliyordum. Ancak Leander yalnızca birkaç gün önce, son derece güzel bir kadın olan Gresine Pelthier'le bağlanmıştı.

Tierney başını eğip laboratuvar masasının kenarını sıkıca tuttu. Mavi damıtımımız kabarıp Demir Çiçek parfümü gibi kokan buharlar çıkarırken nefesini kontrol altına almaya çalışıyordu.

Sınıfın ortasında istemeden bir fırtına koparmasından korkarak, "Onları duymazdan gel," diye uyardım Tierney'yi.

Tierney masayı daha sıkı kavradı. "*Deniyorum.*"

"Başka bir şey düşün," diye zorladım. "Hoş bir şey."

Bıçak gibi keskin bakışlarını bana çevirdi. "Yul Dansı'na gideceğini söyle." Sıkıdığı dişlerinin arasından çıkan cümleler bir ricadan çok talep gibiydi. "Bu gayet hoş olurdu."

Ekaterina'yla arkadaşı bize alaycı bakışlar atarak laboratuvarından çıktı. Rahat bir nefes alarak Tierney'ye döndüm, açtığı konu beni şaşırtsa da kafasını biraz olsun dağıtıp Leander'dan uzaklaştırabilirdim.

"Aslında gitmemeyi düşünüyordum."

Tierney'nin gözleri irileşti. "Ah, hayır. Gideceksin."

Umursamazca güldüm. "Lukas'a gideceğimi söyledim. Ama onu mutfak kıyafetimi giymekle tehdit ettim."

"Hayır. *Hayır*," dedi Tierney üstüne basa basa. "Halana yazacaksın. Buradaki işimiz bittiği *anda*. Senin için Verpaky'daki en iyi terzisine bir elbise diktirmesini isteyeceksin. Ona elbisenin tüm Erthia'daki en muhteşem elbise olması gerektiğini söyle. Güven bana, halan bu dilden anlıyor."

İnanamayarak kaşlarımı çattım. "Bir grup Gardneryalıyla nasıl," dedim tiksintiyle, "nasıl kutlama yapabilirim ki?"

Lukas'la olan bağlantım hepimiz için büyük önem arz etse de düşünebildiğim tek şey Gardneryalılara nefretimin ne kadar güçlü olduğuydu. Kendi halkım tüm Batı Diyarı'na korku ve zulüm yayıyordu. Gardneryalılarla Yul Kutlaması yapmak

istemiyordum. Ya da Demir Çiçek Festivali. Şu an o gece için tek istediğim odadaki tüm Gardnerya bayraklarını paramparça etmekti.

Tierney keskin bakışlarını bana dikti. “Hayatım oldukça zor, Elloren. Muhtemelen daha da zorlaşacak.” Bana doğru eğildi. “Tek umudum, şu an tek umudum senin o Şeytan Majesteleri Büyücü Fallon Bane’e ağzının payını vermen. Biraz olsun sarsılmış olsa da o lanetli şansı sayesinde yeniden dimdik karşımızda duracak. Ayrıca tek dileğim, toparlandığı ilk an senin Erthia’nın gördüğü en muhteşem elbiseyi giyip Lukas Grey’le Yul Dansı’na gittiğini duyması.” Biraz daha yaklaştı, gözlerinde fırtına vardı. “Bu keyfi benden *esirgeme*, Elloren Gardner.”

Ona endişeyle baktım. “Beni korkutuyorsun.”

“Güzel.” Gözlerinde alaycı bir parıltı belirdi. “Beni dinlesen iyi olur. Seni buzların içine hapsedebilecek tek kişi Fallon değil.”

Kahkaha attım. “Tamam, gideceğim. Elbiseyi de alacağım.”

Tierney arzuladığı şeyi elde etmiş bir ifadeyle arkasına yaslandı, yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. “Umarım Fallon’ın o iblis kafası patlar,” diye mırıldandı. “*Milyonlarca küçük parçaya bölünesice.*”

Üç gün sonra, halamın büyümlü şahinle gönderdiği talimatları izleyerek Tierney’yle birlikte Verpax’taki Bayan Roslyn’in elbise dükkânına doğru yola çıktık.

Yalnızca kadınlara hitap eden bu butik Gardnerya’ya hiç uymayan yasaklı renklerle doluydu. Duvarlar lavanta rengi kâğıtla kaplıydı ve sergilenen elbiselerin arasındaki yaldızlı masaların üzerinde pembe güllerle dolu vazolar vardı.

Bayan Roslyn zoraki bir kibarlıkla bana bakıyordu. Sarı-gri örgülü saçları ve keskin mavi gözleriyle Velgard büyücüsü Heloise Florel’in Verpaxlı versiyonuydu. Dikiş aletleri, beline

bağladığı kapitone bir kesenin içinde saklıydı. Yaşları on dört civarındaki iki yeşil tenli Urisk kızı gerginlikle yakınında dola-
nıyordu. Dükkânın atmosferi şık ve samimiydi, küçük keklerle
dolu bir tabak ve sıcak çay bile vardı ancak Bayan Roslyn ve
asistanlarından yayılan korku, somut ve rahatsız edici düzeyde
hissediliyordu.

Belli ki burası Gardneryalıların sıkça uğradığı bir dükkân
değildi. Gardneryalıların genelde giydiği, vücuda oturan siyah
tunikler ve uzun etekler dükkânın küçük bir köşesine yerleş-
tirilmişti. Yalnızca Gardneryalılara ait dükkânlardan alışveriş
yapmak halkım arasında gittikçe yaygınlaşan bir akım olsa da
halam Vyvian moda konusunda her zaman ideolojiden çok
zanaatkârlığı önemserdi. Anladığım kadarıyla Gardneryalılar,
bu dükkânı görmezden gelerek Batı Diyarı'nın en yetenekli
elbise tasarımcılarından birinin ürünlerine sahip olma fırsatını
kaçırıyorlardı.

Tierney ve ben odadaki gerginliği azaltmak adına elimizden
geldiğince dostane davranmaya ve uyumlu hareket etmeye çalış-
şıyorduk. Bayan Roslyn kâğıt pakete sarılı elbiseyi bana uzattı.

Tierney, "Aç hadi," diye heyecanla ısrar etti. Yerinde du-
ramıyordu.

Derken arkasında duran kırmızı elbise bir an için dikkatimi
dağıttı. Tamamen kırmızıydı. Hiç siyah yoktu.

Böyle bir elbiseyi giymek nasıl olurdu acaba?

Küçük Gardneryalı köşesi dışında dükkânın tamamı renk
cümbüşü içindeydi. Gözlerim bu kez de gökyüzü mavisi ren-
ginde, kollarına beyaz kuşlar işlenmiş ve yakası fildişi dantelle
süslenmiş elbiseye takıldı.

"Düşünebiliyor musun?" diye hayranlıkla mırıldandım.
"Mavi bir elbise..."

"Mavi elbiseler umurumda değil," dedi Tierney âdeta ye-
rinde zıplayarak. "Açsana şunu!"

Tierney'nin dükkânın ortasında bir fırtına koparmasından korkarak dikkatimi tekrar pakete verdim. Kâğıdı dikkatlice açtım, elbise ortaya çıktığında ikimizin de soluğu kesildi.

En kaliteli ipekten yapılmış, gece kadar koyu Gardnerya siyahı elbise uzun, dar bir tunik ve uzun bir etek olarak geleneksel dokunuşla tasarlanmıştı. Ancak bu elbise şimdiye kadar gördüğüm en gösterişli, en çarpıcı, en güzel Gardnerya elbisesiydi.

Kutsal Demir Çiçek desenleri gizli süslemeler hâlinde değildi; tunik ve etek boyunca gerçekçi, doğal boyutlarında dolu dolu işlenmişti. Elbise sanki bir Demirağaç'ın altına tutulmuş ve ağaçtan düşen çiçekler üzerine yağmış kadar gerçek görünüyordu. Çiçek desenleri eteğin ucuna doğru daha da sıklaşıyor, koyu mavi safirler tunik ve etek boyunca göz kamaştırıcı bir örüntüyle sıralanıyordu.

Dahası da vardı. Dükkâna gönderilen diğer paketi aceleyle açtım.

Küpeler. Zümrüt yapraklı, safirden yapılmış Demir Çiçekler. Ve ince, sivri topuklu siyah saten ayakkabıların olduğu bir kutu. Demir Çiçek desenleri ayakkabıların üzerine öyle yoğun işlenmişti ki neredeyse siyah renk yok olmuştu, tamamen mavi gibi görünüyorlardı.

"Vay canına," diye mırıldandı Tierney şaşkınlık içindeydi. "Bu pek muhafazakâr bir kıyafet sayılmaz."

"Halam kestirilmesi zor, çelişkilerle dolu bir kadın." Gözlerim elbiseye sabitlenmişti. "Her konuda fanatik derecede katıdır ama söz konusu gardırobu olunca işler değişir."

"Tanrılar aşkına." Tierney derin bir nefes verdi. "Dene şunu."

"Lütfen deneyin, Büyücü Gardner," diye gülümsedi Bayan Roslyn, elbiseye verdiğim tepki onu rahatlatmıştı. Elini ustaca bir hareketle perdeli giyinme odasına doğru kaldırdı. Tunikle eteği alıp küpeyle ayakkabıları Tierney'ye bırakarak içeri süzıldüm.

Etek belime tam oturdu ve dar tunik âdeta ikinci bir deri gibi gövdeyi sardı. Gül desenli perdeyi açıp dışarı süzıldüm

Çünkü bu elbise süzülerek yürümeyi hak ediyordu. Sanki bir sanat eseri giyiyordum.

Yaklaştığımda bana bakan bütün gözler büyüdü. Boy aynasına doğru döndüğümde nefesim kesildi.

Demir çiçeklerle doluydum. Mükemmel görünüyordu. Tek bir yaprak bile yerinden oynamamıştı.

“Ah, Büyücü Gardner,” diye mırıldandı Bayan Roslyn, sersemlemiş görünüyordu. ne doğru bir adım attığında bana karşı duyduğu korkuyu unutmuş gibiydi. Büyük bir memnuniyetle çiçeklerden birine dokundu. “Bu azurelya ipliği,” diye bilgilendirdi beni. “O kadar pahalı ki daha önce hiç bununla çalışma ayrıcalığı olmamıştı. Demir iek özü damıtılarak yapılıyor. Böyle bir iplik yapmak için inanılmaz sayıda iek gerekiyor. Fakat halanız en iyisine sahip olmanızda ısrarcıydı.” Yutkundu, nefesi hızlanmıştı. alışanlarına döndü. “Orn’lia. Mor’lli. Fenerleri söndürün. Perdeleri kapatın.”

Urisk kızlar kehribar camlı fenerleri söndürüp perdeleri kapadılar. Herkesin nefesini tutarken odaya sessizlik hâkim oldu.

Aynadaki yansımam karşısında kaskatı kesildim, büyülenmiştim. Elbise ışıl ışıldı. Her bir Demir iek koyu gök mavisi rengine parlıyordu.

“Kutsal tanrılar,” dedi Tierney. Zümrüt yeşili yüzü elbisenin ışığıyla maviye dönmüştü. Gülümsemesi kocamandı. “Fallon’ın kafası *kesinlikle* patlayacak. Açıkçası, Elloren, Lukas’ın kafası da patlayacak.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Vahşi Orman

Kışın keskin soğuğu yüzüme bir yumruk gibi çarptı. Kuzey Kulesi'nden dışarı, eğimli araziye çıktığımda çoktan alacakaranlık çökmüş; soluk, paslı gün batımı yerini kasvetli gri bir gökyüzüne bırakmıştı.

Nefesim soğuk havada buharlaşıyordu. Tierney'nin benim için özenle yaptığı saçlarımı koruyan koyu renkli pelerinime sıkıca sarıldım. Kuzey Kulesi'nin banyosundan üzerimdeki görkemli Demir Çiçek elbisesiyle çıktığımda Ariel bile bana bakakalmıştı. Marina ise elbisenin fosforlu ışıltısı karşısında büyülenmiş gibi sadece gözlerini kırptırmıştı. Yalnızca Wynter'in huzursuz olduğunu hissetmiştim, boynumdaki Kar Meşesi kolyesine odaklanmış bakışları tedirgin eden bir uyarı taşıyordu.

Sivri taşlı patikadan dikkatle ilerlerken ayaklarımın altında buzlar çatırdıyordu. Pelerinim elbisemin büyük bir kısmını örtse de dışarıda kalan eteğimin yanardöner uçları adım attığım karları parlak, safir bir hale şeklinde aydınlatıyordu. Elbiseden yayılan enerji hoşuma gitse de omuzlarım vücuduma oturan ipeğin altında gergindi, içimde bir huzursuzluk vardı. Gardneryalıların arasına yeniden girmekten çekiniyordum.

Önümde uzanan geniş alanın ağır sessizliğiyle duraksayıp uzaktaki Üniversite'nin parıldayan ışıklarına baktım. Bakışla-

rım şehrin ötesine, kuzeydeki ikiziyle birlikte her şeyin üzerine karanlık gibi çöken devasa dağa, Güney Sırt'a kaydı. Sırtların ikisi de artan kaygım kadar keskin zirveleriyle bulutların ortasını yarıp geçiyorlardı.

O kadar yükseklerdi ki...

Karanlık bir önsezi içimi kapladı. Dağlar birer kapan gibi görünüyorlardı. Kapanmaya hazır. Tıpkı Gardneryalılar gibi.

Karanlık Cadı.

Sözcükler rüzgârda kar kadar hafif bir fısıltı gibi duyuldu.

Endişeyle etrafıma baktım. Vahşi doğa ensemdeki tüyleri diken diken etti. Vahşi orman çok yakındı, sadece birkaç adım ötedeydi.

Beni izlediğini hissedebiliyordum.

Ormanın vahşi karanlığına baktığımda kışın soğuk dokunuşu ve ağaçların gölgelerinden başka bir şey göremedim. Huzursuzca tekrar Üniversite'ye dönüp baktım.

Karanlık Cadı.

Vücudum kasıldı, kalp atışlarım hızlandı.

"Kim var orada?" Tiz sesim yankılanırken çaresizce ormanı taradım.

Cevap gelmedi. Duyduğum tek şey dallara sıkıca tutunan birkaç inatçı kahverengi yaprağın hışırtısıydı.

Yapraklardan biri soğuk rüzgârın etkisiyle kopup bana doğru uçtu. Yüzüme çarptığında hafif bir çığlık attım ve hemen ardından yanağımı, çenemi, gözümün altını sıyıran birkaç yaprak daha indi. Rüzgâr dinerken yaprakları birer böcek gibi savuşturdum.

Sessizlik.

Karla kaplı zemine baktım. Ayağımın etrafında birikmiş birkaç kahverengi yaprak dışında kar örtüsü bozulmamıştı. Aşikâr bir şer bana doğru kancalarını uzatırken tedirgince ormanın derinliklerine baktım.

Karanlık Cadı.

Nefesim daraldı ve ormandan uzaklaşmaya çalıştım.

“Ben Karanlık Cadı değilim,” diye endişeyle fısıldadım. Ağaçlarla konuşmanın ne kadar anlamsız olduğunun farkındaydım. “Beni rahat bırak.”

Ormanın gölgeleri ansızın titredi. Etraf bir anda zifiri karanlığa büründü. Göz açıp kapayınca dek ağaçlar etrafımı sarıp suikastçı çemberi gibi kapandılar.

Kırmızı, sıcak bir ateş hüzmeleri patladığında geriye doğru sendeledim. Orman yanıyordu. Ağaçlar çığlık atıyordu. Kalın ve karanlık dallar, her bir taraftan süzülüp etrafımı geçilmez bir kafesle örttü. Ağaçların beni boğma isteğiyle dolup taşıdığını hissedebiliyordum. Gözlerimi kapayıp bağırdım.

Bir el kolumu sıkıca kavradı. O anda ateşin kükremesi, ağaçların çığlığı, hepsi birden yok oldu.

“Elloren? İyi misin?”

Gözlerimi açtığımda arkadaşım Jarod’ın kehribar rengi gözlerinin endişeyle bana baktığını gördüm. Kafamı hızla ormana doğru çevirdim.

Hafif bir esintinin dolaştığı orman tıpkı eski hâli gibiydi. Etrafımdaki yapraklar kaybolmuştu.

Başım dönerken Jarod’ın beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Gökyüzü doğuda kararmaya başlamıştı.

“Orman,” dedim nefes nefese. Kalbim bir tavşaninki gibi hızla çarpıyordu. “Bir an için... sanki... üstüme kapanıyor gibiydi.” Gözlerim temkinle ormana kaydı, şimdi sinsî ve hain bir çocuk gibi görünüyordu.

Jarod ormana göz atıp derin bir nefes aldı. “Bazen ben de burada kapana kısılmış gibi hissediyorum. Olanları düşününce.” Kuzey Sırt’a doğru gözlerini kıstı. “Sanki kaçış yokmuş gibi.”

Ağaçlar beni öldürmek istiyor, demek istedim. Ama dilimi tuttum, ağaçlardan korkmak tuhaftı.

Elimi esnettim, Trystan’a verdiğim beyaz asamın hâlâ yanımda olmasını diledim. İmkânsız olduğunun farkındaydım

fakat asamın efsanelerdeki Beyaz Asa olduğuna giderek daha fazla inanıyordum. Son zamanlarda rüyamda hep ışıktan olma dallara konmuş fildişi rengi kuşları ve onu görüyordum.

Asa bana göz kulak olurdu. Beni ağaçlardan korurdu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Jarod özenle yapılmış makyajımı, ışıltılı mücevherlerimi ve şekillendirilmiş saçlarımı incelerken.

Kalp atışlarım normal ritmine dönerken Üniversite’nin kulelerine doğru baktım. “Yul Dansı’na.” Pelerinimin kenarındaki kar tanelerini silkeledim, elbisem zarar görmemişti.

Jarod’ın yüzünde şaşkınlık belirdi. “Kiminle gidiyorsun?”

Bakışlarıyla buluşmaktan çekindim. “Lukas Grey.”

Jarod’ın gözleri büyüdü. “Ama... Sen ve Yvan...”

“Hayır,” diye sertçe sözünü kestim. Lupin yetisiyle herkesin duygularını okuyabildiğini hatırladığımda boynuma bir kızarıklık yayıldı. “Beni istemiyor.”

Jarod’ın buna itiraz etmek istediğini görebiliyordum ama o da tıpkı kardeşim Trystan gibi yargılayan ya da sorgulayan biri değildi. Sessiz kalıp kolunu bana uzattı. “Hadi. Sana oraya kadar eşlik edeyim.”

Hayretle ona baktım. “Gardneryalı dansına giderken bana eşlik etmek mi istiyorsun? Emin misin, Jarod? Nasıl tepki vereceklerini biliyorsun. Benim yüzümden başının derde girmesini istemiyorum.”

Hafif bıkkın bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Başımın çaresine bakabilirim. Ayrıca çiftleşme ritüelinizi merak ediyorum.”

Dobra sözleri karşısında kaşlarımı kaldırdım.

Jarod’ın gülümsemesi kayboldu ve gözlerini yere indirdi. “Ve... belki de...”

Aislinn. Belki Aislinn orada olur.

Arkadaşım Aislinn Greed... Jarod’ın ona âşık olduğu kadar o da Jarod’a âşıktı. Ama muhafazakâr Gardneryalı ailesi birlikte olmalarına asla izin vermezdi.

Üstelik Aislinn başka biriyle sözlenmişti.

Jarod tekrar bana baktığında gözlerinde gizleyemediği özlemi görmek canımı yaktı.

Sert bir rüzgâr ağaçları eğdi ve eteğim bacaklarıma yapıştı.
Karanlık Cadı.

Panikle başımı ormana doğru çevirdim. “Duydun mu?”

“Neyi?” Jarod kulağını dikip dinledi.

Rüzgâr dindi, dünya tekrar sessizleşti.

Hayal etmiş olmalıyım. Jarod gelişmiş duyularıyla bile hiçbir şey duymuyorsa ortada bir şey yok demektir.

Kısık gözlerle ormana döndüm. “Sence o, orada bir yerlerde olabilir mi?”

Kaşlarını çattı. “Kim?”

“Kehanet’teki Karanlık Cadı.”

Lütfen, Kadim Varlık. Onun Fallon Bane olmasına izin verme.

Tek bir beyaz baykuş kararan gökyüzünde süzülüp ilk yıldızlar iğne ucu kadar küçük ışıklar saçmaya başlarken Jarod’ın ifadesi kasvetli bir hâl aldı.

“Eğer,” diye yavaşça konuşmaya başladı, “eğer orada bir yerlerdeyse umarım bizimkiler onu Vogel’dan önce bulur.” Avuntu verircesine tebessüm etse de gözleri hâlâ ciddiye.

Kolunu bir kez daha uzattığında kabul ettim. Birlikte yürümeye başladık.

Jarod benimle samimiyetle sohbet ederken ağaçların arkamdan beni izlediğini hissedebiliyordum.

Bir kez daha dönüp endişeyle ormana baktım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yul Dansı

Jarod’la başlıklarımızı çekip Beyaz Salon’un ana girişine doğru ilerleyen neşeli kalabalığın arasına karıştık.

Kapıda duran Gardneryalı asker Jarod’ın bir Lupin olduğunu fark ettiğinde gözlerini kısarak bize baktı, saldırmaya hazır görünüyordu.

Jarod’ın elini tuttum. “Gel hadi. O tarafa gidersek bizi durdururlar.”

İnsanların bize olan şaşkın bakışlarına gülmek için kendimizi zar zor tutarak Gardneryalı çiftlerin arasından geçtik. Birbirimize sıkıca tutunarak sadece mutfak çalışanlarının bildiği yan taraftaki girişten içeri sızdık. Önünde durduğumuz siyah kadife perdenin arkasından orkestranın müziği ve hararetli sohbet sesleri boğuk boğuk duyuluyordu. Kadife perdeler Beyaz Salon’un tüm çevresini kaplayacak şekilde uzanıyordu.

Ceketimin cebinden saten ayakkabılarımı çıkarıp hızlıca giydim, ıslak botlarımı da sonra almak üzere duvarın kenarına düzgünce bıraktım.

Jarod’la hevesle birbirimize bakıp kadife perdenin kenarını çektik ve yasaklı şeker bulmak üzere olan iki küçük çocuk gibi heyecanla içeri göz attık. İçeri adım atmamızla birlikte sıcak hava üzerimize hücum etti, müzik yükselerek netleşti.

“Ah, Jarod.” Beyaz Salon’un geçirdiği inanılmaz değişimi görünce derin bir nefes aldım, toprak yatkınlığım titreyerek canlandı.

Kalabalığın üzerinde asılı durarak alçak bir tavan oluşturan Demirağaç dalları salonun takımyıldızı bezeli kubbesini tamamen gizliyordu. Toprak Büyücüleri dalları çiçeklenmeye zorlamış olmalıydı ki Demir Çiçekler tavanda olağanüstü bir mavilikle parlıyordu. Devasa, siyah vernikli konteynırlara yerleştirilmiş Demirağaçlar salonun etrafını çevreleyip her yana serpiştirilmişti, toplantı odası canlı bir orman gibi görünüyordu.

Salonun en uzak ucundaki dans pisti dönen çiftlerle doluydu, dallardan sarkan mavi cam fenerler, mumların ışığı ile Demir çiçeklerin uhrevi parlaklığını daha da artırıyordu. Safir renkli ışık mücevherlerden, elbiselerdeki boncuk işlemelerinden ve Gardneryalıların kutlama sevinciyle kaldırdıkları kristal kadehlerden yansıyor.

Derin bir nefes aldım; pahalı parfüm ve Demir Çiçek kokuları salonun normalde rutubetli olan atmosferini baştan çıkarıcı bir havaya dönüştürmüştü. Urisk ve Kelt mutfak çalışanları yüzlerindeki sahte gülümsemelerle kalabalığın arasında ilerleyerek altın tepsilerde yiyecekler servis ediyor ve lambalarla ilgileniyorlardı. Çeşitli mezeler taşıyan Fernyllia’yı gördüğümde beyaz önlüklü çalışanlar arasında Yvan’ı da aradım ama ortalıkta görünmüyordu.

İçimi bir huzursuzluk kapladı. *Ya Yvan bu gece burada çalışıyorsa?*

Jarod’la birlikte salona girip saksılardaki Demirağaçların arkasına gizlendik. Fosforlu, parlayan elbisemin henüz dikkat çekmesini istemediğim için pelerinimi çıkarmamıştım ama başlığımı indirerek mücevherlerle süslenmiş saçlarımı açıkta bıraktım. Jarod da tıpkı benim gibi yapıp gülümsedi, sarı saçları etkileyici bir ahenkle dağılmıştı.

Orkestranın salonun ortasında çaldığı müzik hüzünlü bir ihtişamla doluydu. Manzara hem nefes kesecek kadar güzel hem de fazlasıyla iç karartıcıydı. Gardneryalıların zafer kazanmış yırtıcı bir karga sürüsü gibi kasılıp durduğunu görmek ürkütücüydü. Müzisyenlerin arkasındaki duvarda asılı duran korkunç büyüklükteki Gardnerya bayrağına bakmak rahatız ediciydi. Bayrak, siyah zemin üzerine işlenmiş Erthia küresinden oluşuyordu.

Bu bayraklar birer silahtı. Korkutmak için yapılmışlardı.

“Bir arzunuz var mı, Büyücü?”

Düşüncelerimden sıyrılıp aşağı baktığımda yaşlı bir Urisk hizmetçisinin altın servis tabağı sunduğunu gördüm. Gözleri Jarod’ı bulduğunda önce şaşkınlıkla, ardından endişeyle titredi. Tepsisine göz attım, Icaral kanatlarını andıran geleneksel bayram kurabiyelerimiz karşısında midem kasıldı. Oda arkadaşlarım Ariel Haven ve Wynter Eirllyn’in kanatları gibiydi.

Midemi bulandıran iğrenç şeyleri başımı sallayarak reddettiğimde Urisk kadını fazlasıyla memnun görünerek bizden uzaklaştı.

“Kanat mı?” diye sordu Jarod, bir grup Gardneryalının tereyağlı kurabiyeleri alıp kanatları ikiye böldükten sonra kahkahalarla yemesini izlerken.

“Icaral kanatları,” dedim utançla. Gaffneylerin her Yul ve Hasat zamanı gönderdiği kurabiye sepetlerini hatırladım. “Onları kırarak yersin.”

Tepsi tepsi kurabiyeler salona getirilirken Jarod’ın kaşları çatıldı. Kanatların kırılma sesi zemine çarpan yağmur sesi gibiydi. Her kırılma sesinde Ariel’in kanatlarının kırıldığını hayal edip irkildim. Wynter’ın kanatlarının.

Halkım Batı Diyarı’nı kolayca fethedecek, diye sızlandım içimden. Tıpkı bu kurabiyeleri kolayca kırdıkları gibi.

“Demir Çiçeklerin anlamı ne?” diye sordu Jarod. “Her yerdeler.”

“Kutsal kitabımızda bir hikâye var,” diye dalgınca yanıtladım. “Ünlü bir kâhin, Galliana, uzun zaman önce halkımı kurtarmış. Büyücüler, iblis birliklerinden kaçıyorlarmış ve sayıca azınlıktalarmış. Galliana, Demir Çiçeklerin iblis öldüren güçlerini ve Beyaz Asa’yı kullanarak onlarla savaşmış. Bu yüzden Galliana’ya bazen Demir Çiçek de denir.”

“Bunu nasıl başarmış?”

Omuz silktim. Hikâyeyi defalarca duyduğum için pek de etkilenmiyordum. “Dev bir kuzgunun sırtında savaşa gitmiş ve bir nehir dolusu Büyücü Ateşi’yle iblisleri öldürmüştü. Sonra halkımı çölden geçirip güvenli bir yere götürmüştü. Her yıl, Yul’dan hemen önce onun zaferini bir bayramla kutlarız. *Gallianalein*. Demir Çiçek Festivali. Bu yıl balo, festivalle aynı zamana denk geldi.”

“Hımm,” dedi Jarod, düşünceliydi. Etrafına bakındı. “İlla festivalinizi temsil edecek bir çiçek seçmeniz şartsa güzel olanı seçmişsiniz.” Mest olmuş gibiydi, kız kardeşi Diana’yla doğa hakkında konuşurken olduğu gibi sesinde bir adanmışlık vardı.

Demirağaç süslemelerini daha yakından incelediğinde kaşları çatıldı. “Ama bunu yapmak için bir sürü ağaç öldürmek zorunda kalmışlardır.” Yüzünde derin bir hoşnutsuzlukla bana baktı.

“Galiba öyle.” Köklerinden kesilip dalları ayıklanarak saksılara dikilen ağaçları incelerken toprak yatkınlığının ölü ağaçlara çekiliyor olmasından utandım.

Sanki onlara açtım.

“Tüm bunlar çok tuhaf,” dedi Jarod. “Siz Gardneryalılar gerçek, canlı ormanları bu kadar büyük nefretle yakıp yıktıktan sonra neden kendinize sahte ormanlar inşa ediyorsunuz ki?”

“İnancımızın bir parçası.” Rahatsızca kımıldandım. “Ormanları zapt etme şeklimiz. Sözde Kötü Olanların ruhlarıyla doluymuş.”

Gücendiği belliydi. “Harika. Gerçekten.”

Bana düşmanca yaklaşan ağaçları hatırladım. Rüzgârın içinde bana fısıldamışlardı. Damarlarımda dolaşan büyüü hissetmişlerdi...

“Daha tuhaf olanı da ne, biliyor musun?” diye sordu Jarod.

Başımı sallayıp ona sorgulayıcı bir ifadeyle baktım.

Geniş salonu dikkatle gözden geçirdi. “Bu odadaki çiftlerin çoğu birbirini istemiyor bile.”

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. “Gerçekten mi?”

“Yarısından fazlası. Bu iğrenç.” Jarod, Lupin duyularını kullanarak birbiriyle uyumsuz birkaç çifti işaret etti. Sonra da çiftlerin eşleşmeleriyle tamamen zıt olan gerçek çekimlerini gösterdi. Gri üniforması gümüş bir küreyle işaretlenmiş uzun, ince bir eri işaret etti. Yanında genç, güzel bir Gardneryalı kadın vardı. Birbirlerine bağlanmışlardı.

“Şu adamı görüyor musun?” Başımla onayladım. Ardından başka bir genci gösterdi, siyah tuniği Demir Çiçek mavisi bir şeritle süslenmiş, kaslı bir deniz eriydi. “Bu iki adam birbirlerine deli gibi âşıklar. Bunu buradan bile hissedebiliyorum.”

Şaşkınlık içinde iki genci daha yakından gözlemledim. Bir süre sonra birkaç kaçamak, tutkulu bakış yakaladım. Pek belli olmasa da oradaydı. Aklım hemen kardeşime, özgürce sevebilmeyi dileyen ancak bunu yaparsa başına geleceklerden korkan Trystan’a gitti.

“Sakladıkları gerçek ortaya çıkarsa hapse atılırlar,” dedim Jarod’a, Trystan’ın güvenliği konusundaki korkularımı çoktan hissetmiş olmalıydı.

Jarod’ın sarı kaşları çatıldı. “Halkını anlamıyorum. Tamamen doğal ve normal olan şeyleri alıp onların doğaya aykırı olduğunu söyleyen dini yasalar yazıyorsunuz. Saçmalık.”

Şaşırdım. “Lupin toplumunda bu kabul görüyor mu? Erkekler erkeklerle birlikte olabilir mi?”

“Elbette.” Bana endişe ve acımayla karışık baktı. “İnsanlara bu şekilde davranmak son derece zalimce.”

“Dişinde bunu kınayan hiçbir şey yok mu?” diye sordum, afallamıştım. *Canım kardeşimi kınayan bir şey yok muydu? Ya da insanları gerçekten kim olduklarını saklamaya zorlayan bir şey?*

Jarod dikkatle beni inceledi. Muhtemelen gittikçe artan sıkıntılı duygularımı okuyordu. “Elloren,” dedi şefkatle, “hayır, yok. Hiç yok.”

Gözlerim yaşarmaya başlayınca ondan uzağa baktım. “Yani Trystan Lupin topraklarında olduğu gibi kabul edilir mi?” Sesim, fısıldadığım kelimelerle çatladı.

Jarod duraksadı, ümitsiz bir ifadeyle kaşları daha da çatıldı. “Evet. Ama... önce Lupin olması gerekir.”

Jarod’a alaycı bir bakış attım. “Bu da onu Büyücü güçlerinden mahrum bırakır çünkü Lupinlerin asa büyüsüne bağışlıkları var.” Başımı kederle salladım. “O bir Beşinci Seviye Büyücü, Jarod. Bu onun kişiliğinin önemli bir parçası hâline geldi, asla kaybetmek istemez.”

Jarod ağır ağır başını salladı. Kardeşim adına içimde öfke yükseldi. “Yani gidecek hiçbir yeri yok, öyle mi? Olduğu gibi davrandığında çamur atılmadan yaşayabileceği tek bir yer yok.”

“Sadece Noi toprakları var,” dedi Jarod sessizce. İkimiz de Noi halkının Karanlık Cadı’nın torununu kabul etmeye pek hevesli olmayacağını biliyorduk. Kardeşimi başka biri gibi davranmaya zorladıkları kafes için iki Diyar’a da içimden küfrettim.

“Senin insanların balo yapar mı?” diye sordum biraz kızgın bir sesle. Tüm bu kahrolası şeyler yüzünden öfkeliydim ama kendimi toparlamaya çalıştım.

Jarod salona göz attı, ifadesi küçümseme doluydu. “Hayır. Bu şekilde değil. Bizim danslarımız... daha spontane gelişir. Ve senin insanların... *kaskatı*. Bizim müziğimizin güçlü bir ritmi var ve çiftler dans ettiğinde fazlasıyla yakın dururlar. Bunun gibi değil. Bu çocuk dansı gibi.”

Birbirine sarılıp müziğin ritmiyle hareket eden Lupin çiftlerini hayal edince ensemde bir sıcaklık yayıldı.

Kalabalığı tararken gözlerim Paige Snowden'a takıldı. Bir grup Gardneryalı kadınla durmuş, fener ışığında parlayan ızgara balık şişini küçük lokmalarla ısıırıyordu. Büyü-bağ partneri Sylus Bane onlara katıldığında yüzüne bir gölge düştü. Sylus'ın üniformasını, belindeki parlak asayı ve tıpkı acımasız kardeşleri Fallon ve Damion gibi karizmatik, kibirli duruşunu ve zalim gülümsemesini görünce irkildim.

"Biliyor musun," dedim korku içimi sararken, "Fallon iyileşip Lukas Grey'le bu dansa olduğumu öğrenince beni öldürecek."

"Hayır, öldürmeyecek." Jarod hizmetçinin tepsisinden mavi, meyve kokteyli dolu kristal bir bardak seçerken şaşırtıcı bir özgüvenle karşılık verdi. "Diana, epey bir süre önce Fallon'a seni bir daha rahatsız ederse başını koparıp Üniversite kapısının önündeki bir direğe asacağını söyledi."

Ben şaşkınlıkla kahkaha atarken Jarod aldığı diğer kadehi bana uzattı. Kendi kadehini kaldırıp sırtını dikleştirdi. "Özgürlüğe," dedi gülümseyerek. "Herkes için özgürlüğe."

"Özgürlüğe," dedim. Kadehlerimizi tokuştururken gülümседim.

Kokteylden bir yudum aldım. Üzerinde şekerlenmiş Demir Çiçek yaprakları yüzen mavi sıvıyla dolu kristal kadeh elimi serinletiyordu. Dışarıdan oldukça mutlu görünen çiftleri izlerken düşüncelerim Diana'ya ve abime kaydı. "Biliyor musun, halam Rafe'i reddetti."

Jarod'ın keyifli ifadesi soldu.

"Diana'yı öğrendi," dedim. "Herkes biliyor. Halam, Büyücü Konseyi dağıldıktan sonra bizi ziyaret edeceğine dair bir mektup gönderdi. Mektup gayet dostane olsa da ben ziyaretinin gerçek sebebinin Rafe'i tehdit etmek olduğunu düşünüyorum."

Jarod tek kaşını kaldırdı. "Eğer reddettiysе Rafe Üniversite ücretini nasıl ödeyecek?"

Durumun saçmalığı karşısında gülümsemeden edemedim. “Şu an benimle birlikte çalışıyor. Mutfakta. Bu çok komik çünkü mutfak işi Rafe’in en sevmediği iş.”

Salonun girişinden toplu bir şaşkınlık nidası yükseldi. Dönüp baktığımızda Rafe’le Diana’nın kahkahalarla salona girdiğini gördük. Rafe yüzündeki kocaman gülümsemeyle onu kolundan çekiyor, Diana da şaka yollu karşı koyuyordu. İkisinin de üzerinde darmadağın, kahverengi yürüyüş kıyafetleri vardı ve Diana’nın sırtına bağlı ölü tavşan arkasında sallanıyordu.

Ağzım açık kaldı, betim benzim attı.

Rafe, Diana’yı dans pistinin ortasına götürerek kollarına alıp etrafında döndürdüğünde ikisinin de yüzü mutlulukla parladı. Kalabalıktan sert, itiraz eden bağırışlar yükseldi.

Endişeyle Jarod’a baktım. Yüzü bembeyaz olmuştu.

“Bu bir Gardneryalı dansı,” diye bağırdı Üçüncü Seviye Büyücü bir asker. Arkasında üç askerle birlikte Diana ve Rafe’e doğru yürüdü. Müzik kesildi.

Abimin yüzünde öfkeli bir meydan okuma belirdi. Büyücüye alaycı bir bakış atıp Diana’yı kucakladı ve onu sertçe öptü.

Odanın içinde şok dalgaları yayıldı, ardından öfkeyle kaban sesler yükseldi.

Üçüncü Seviye Büyücü asasına uzandı. “Hayır!” diye bağırdım. Jarod’ın koluna tutundum. “Rafe’in hiç büyüğü yok!”

“Biliyorum,” dedi Jarod sıkıntıyla, elimin altındaki kasları gerilmişti.

Diana gözlerinde muzip bir bakışla Rafe’ten uzaklaştı. Coşkuyla abimin elini tuttu ve ikisi kahkahalarla kalabalığı yararak geçip salondan çıktılar.

Kaçışlarıyla birlikte ciğerlerimden bir dolu nefes boşaldı. Askerilerin çileden çıkmış kalabalığın ortasına dalmasıyla etraftakiler korkuyla dağıldı. Bir anlık gergin sessizlikten sonra Jarod’a döndüm. “Ailen onları biliyor mu?” İki tarafta da kıyamet kopması an meselesi miydi, merak ediyordum.

Jarod dişlerini sıktı. “Evet, biliyorlar. Kurucu Günü’ne gelecekler.” Tereddüt etti. “Babam Rafe’le konuşmak istiyor.”

Ona panikle baktım. Ebeveynlerin ve ailelerin Verpax’a gelip Üniversite öğrencilerini ziyaret ettikleri Kurucu Günü’nü dört gözle bekliyordum. Edwin amcam sonunda bizi görmeye gelecek kadar iyiydi ve aylar sonra onu göreceğim için çok mutluydum. Bana, Vyvian halamın hizmetçilerinden birine yazdırdığı mektupta sağlığının yavaş yavaş düzeldiğini ve nihayet baston yardımıyla yürüyebildiğini haber vermişti.

Fakat duyduklarımdan sonra beklentim suya düştü ve keskin bir endişe beni ele geçirdi. Lupinler birçok şeye karşı hoşgörölü olabilirlerdi ancak bu hoşgörölünün Karanlık Cadı soyundan gelenlere kadar uzandığını sanmıyordum.

“Sadece annem, babam ve kız kardeşim gelmiyor,” dedi Jarod endişeyle. “Babamın tüm muhafızları da onlara eşlik edecek.”

Elimdeki kadehi sıktım. “Baban Rafe’i tehdit etmeye gelmiyor, değil mi?”

Jarod kalabalığa göz gezdirdi. Müzik az önce yaşanan kaosu yatıştırmaya çalışarak temkinle yükselmişti. “Hayır,” dedi ama hiç ikna edici değildi. “Umarım öyle değildir.”

Jarod’ın dikkati odanın diğer ucuna kaydı. Derin bir nefes aldı, gözleri duyguyla doldu. “Aislinn.”

Bakışını takip edince Aislinn’in ince silüetinin kalabalığın arasında ürkekçe uçan bir kuş gibi süzölüdüğünü gördüm. Jarod’la beraber ağaçların bizi gizlediği köşeden çıktık ve Aislinn’e el salladım. O da bana el salladı, Jarod’ı gördüğünde gözleri irileşti.

Yanımıza geldiğinde biraz nefes nefeseydi. “Jarod. Buradasın.” Aşktan sersemlemiş hâlini hemen bastırdı ve telaşla bakışlarını Jarod’dan kaçırdı. “İkinizi de bulduğuma çok sevindim.”

“Hâlâ Valgrad’da olduğunu sanıyordum,” dedim şaşkınlıkla. Aislinn nihayet babasına gerçeği, yani ailesinin kendisi için seçtiği Randall’la bağlanmak istemediğini söyleyecekti. “Babanla konuşmak için eve gitmeyecek miydin?”

Aislinn başıyla onaylarken gözleri ısırapla doldu. Jarod kadehini yanımızda duran masaya koyup elini nazikçe Aislinn'in koluna koydu. Yakınlarda arkadaşlarıyla sohbet eden Gardneryalı bir kadın bu hareketi gördü, Jarod'ın bir Lupin olduğunu anlar anlamaz bize tiksintiyle baktı. Sohbet eden grubun tamamı telaşla fısıldaşarak salonun başka bir köşesine kaçtı.

Aislinn ağlamaya başladı ve yüzünden süzülen gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Babam en kısa zamanda Randall'la bağlanmam gerektiğini söyledi. Karşı çıktığımda... çok öfkeleni. Korkunçtu." Hıçkırıklarını güçlükle bastırırken omuzları titriyordu. "Bana, babasına itaat etmeyen bir kızı... artık kabul etmeyeceğini söyledi."

"Ah, Aislinn," dedim, hâli içimi sızlatmıştı. "Çok üzgünüm."

Yüzü acıyla gerildi. "Sıkışıp kaldım. Beni Üniversite'den alacaktı, devam etmeme izin vermesi için özür dilemek, yalvarmak zorunda kaldım. Üstelik beni buraya Randall'la gönderdi. Yol boyunca tartıştık. Babam, Randall'ın sürekli beni takip etmesini istiyor. Zar zor kaçtım, ondan uzaklaşmam *gerekiyordu*."

"Benimle gel," dedi Jarod, sesinde sakın bir güç vardı.

Aislinn kuşkuyla Jarod'a baktı. "Jarod, ailemden tamamen koparım. Tamamen. Anlamıyorsun, ben... *yapamam*."

Jarod, "Yapabilirsin," diye ısrar etti. Kehribar rengi gözleri cesurca parlıyordu. "Aislinn, hata yapıyorsun. Benimle gel, *hemen şimdi*."

Aislinn kalabalığa baktı, ardından Jarod'a döndüğünde yüzünde sevgi ve güven vardı. Kalp atışım hızlandı. Aislinn şimdi Jarod'la giderse sonsuza dek onunla olabileceğini biliyordum.

"Git," dedim, gözlerimle Jarod'ı göstererek onu teşvik etmeye çalıştım. "Onunla git."

"*Aislinn!*" Randall'ın kibirli sesi kalabalığın arasından yükseldiğinde umudum yere çakıldı. Jilet gibi ütülenmiş ünifor-

masıyla sinir bozucu biçimde çekici görünen Randall hızla bize doğru geliyordu.

“Hemen bırak onu,” diye emretti yaklaşırken. Jarod yalnızca öfkeli bir bakışla karşılık verdiğinde Aislinn’in boşta kalan kolunu tutup onu sertçe kendine çekti.

“Bırak onu!” diye bağırdım.

Aislinn irkilirken acı dolu bir ses çıkardı.

Jarod’ın gözleri vahşi bir hâl aldı. Dudaklarını gerip beyaz dişlerini ortaya çıkardığında boğazından alçak sesli bir hırlama yükseldi. Gerilmiş kaslarıyla Randall’a doğru bir hamle yaptığında geri çekildim.

“Elini onun üzerinden çek, Gardneryalı,” diye uyardı. “Yoksa o eli *koparıyorum*.”

Randall korkuyla Aislinn’i bırakıp geriye sendeledi. “Aislinn!” diye ısrar etti tiz bir sesle. “Ondan uzak dur!”

Aislinn kocaman açılmış gözleriyle Jarod’a baktı.

Dört asker, kılıçlarını çekip Randall’ın arkasında hazır ola geçerken metal sesi havayı deldi. Randall cesaretlendi, yüzüne kendini beğenmiş bir ifade yayıldı. “Burada bayağı azınlıksın, şekildeğiştiren,” dedi beceriksizce kılıcını çekerek.

Jarod şimşek hızıyla ileri atılıp Randall’ın kılıcını kaptı ve tek eliyle ikiye büküp taş zemine sağır edici bir gürültüyle fırlattı. Jarod’ın boğazından korkunç bir hırıltı yükselirken Randall ve adamları dehşetle geri çekildiler.

Jarod, Aislinn’in kolunu tekrar tutup, “Ben Gunther Ulrich’in oğluyum,” dedi dişlerinin arasından. “Gerekirse hepinizle savaşıabilirim. Ve kazanırım.”

Randall olduğu yerde donakalmış hâlde endişeyle yutkundu. “Aislinn,” diye yarım ağızla seslendi.

Aislinn başını sanki bir büyüden kurtulmaya çalışıyormuş gibi iki yana salladı, yüzü acı doluydu. “Bırak beni, Jarod,” dedi kısık bir sesle. “Onunla gitmek zorundayım.”

Jarod başını Aislinn'e doğru sertçe çevirdi. "Hayır, Aislinn. Gitmek zorunda *değilsin*."

"Bırak gideyim, Jarod. *Lütfen*."

Jarod kararsızlıkla uzun uzun ona baktı. Sonra kolunu bıraktı.

"Buraya gel!" diye emretti Randall. Elini Aislinn'e doğru uzatırken sesinde hafif bir titreme vardı. Aislinn tek kelime etmeden elini tuttu ve onu götürmesine izin verdi.

Jarod arkasından baktı. Gözlerinde öyle bir şiddet vardı ki bir an için Randall'ın arkasından gitmesinden korktum.

Onu teselli etmek istedim. "Jarod, ben..."

Fakat ben daha fazla bir şey söyleyemeden yüzünde öfke dolu bakışla kalabalığı yararak dışarı çıktı.

Kısa ve acı dolu bir tereddüdün ardından onu takip ettim ancak terasa vardığımda Jarod ortada yoktu. Saksıdaki çam ağaçları ve buz heykellerinin arasından koşup terasın korkuluğuna vardığımda Jarod'ın karanlık silüeti uzun, çıplak arazinin ötesinde göründü. Ona asla yetişemeyeceğimi biliyordum.

Vahşi ormanlar dümdüz alan boyunca uzanıyordu.

Seslensem de nafileydi. Umutsuzca arkamı döndüğümde, terasın mavi fener ışıklarıyla aydınlanmış en büyük buz heykeli dikkatimi çekti. Heykel tepemde yükselirken اساسını ayağının ucunda uzanan İcaral'ı öldürmek için kaldırmış büyükannemin donuk çehresi bana bakıyordu. Valgrad Katedrali'nin dışındaki anıtın kopyasıydı.

Karanlık Cadı.

Sözcükler soğuk havada yumuşakça yankılandı.

Ormana doğru baktığımda Jarod'ın hışımla ağaçların arasına girdiğini gördüm, ardından vahşi karanlık onu yuttu.

ALTINCI BÖLÜM

Kıymetli Bir Bileme Taşı

Ormanın derinliklerinden sızan sessizlik içime işlerken Jarod ve Aislinn için kalbim sızladı.

Derin bir iç çektim ve kar taneleri hafif hafif yüzüme düşerken Karanlık Cadı heykeline doğru döndüm. Gözlerimi yere indirip parmak uçlarımı Icaral'ın buz gibi soğuk kanatlarında dolaştırdım, onu yeniden hayata döndürmeyi diledim. Başımı kaldırıp buza yansıyan kendi yüzüme baktım ve soğuk hava ipek kıyafetimden içime işlerken Carnissa Gardner'ın acımasızlığına sessizce isyan ettim.

“Çok güzel.”

Lukas'ın sesini tanıdığımda derin bir nefes aldım.

Ellerini belime dolayıp uzun bedenini yavaşça sırtıma yasladığında yoğun bir sıcaklık soğuğu delip geçti. Ateş yatkınlığım dokunuşuyla hareketlendi.

“Güzel,” dedi ipek gibi sesiyle. “Senin gibi.”

İçim çelişkiyle doldu. Lukas Grey'le olmanın zor olması gerekiyordu ancak onun çekimine teslim olmak çok kolaydı.

Lucretia'mn sesi zihnimde yankılandı. *Kime sadık olduğunu öğrenmeliyiz.*

Bu bahaneyle kendimi Lukas'ın kollarına bırakıp Kar Meşesi kolyeme uzandım. Dokunur dokunmaz toprak ve ateş yatkınlık-

larım sıcak bir akıntıya kapıldı ve titrek bir nefes verdim. Lukas bana biraz daha yaklaştığında toprak yatkınlığının koyu renkli dalları canlanıp benim bağlarıma ürpertici bir hızla karıştı. Yatkınlıklarımız sıra sıra birbirleriyle bağlanırken nefesim derinleşti.

Ormandaki ağaçlar bir alev gibi parlayarak açık arazide titreşti. Sanki vahşi doğa bizden irkilmiş gibi ağaçların arasından bize doğru bir korku fırtınası geçti.

Sonra hepsi yok oldu. Korkmuş bir çocuğun canavarlardan kaçmaya çalışması gibi sindirilmiş bir sessizlik çöktü. Kısa bir an için gücün sarhoş edici hissiyle doldum, Lukas'ın sıcak nefesi yanağımdaydı.

Birlikte tehlikeliydik.

İçimde bir uyarı çanı çalınca Lukas'tan uzaklaştım. Bu yeni, baştan çıkarıcı güç sarp bir uçurum gibiydi ve ben kenarında sallanıyordum.

“Sen de hissediyorsun, değil mi?” diye sordu cam gibi pürüzsüz sesiyle. Zümrüt rengi gözleri safir fener ışığı altında parlıyordu.

“Az önce bir şey oldu,” dedim sarsılmış hâlde. “Yatkınlıklarım yükseldi... ve sanki... ağaçlar tepki verdi.” Kaşlarım endişeyle çatıldı. “Orman beni her zaman biraz huzursuz etmiştir. Fakat şimdi... Sanki benden *nefret* ediyor gibi hissediyorum.”

Lukas'ın bakışları ormana kaydı. “Ağaçlar büyükannenden gelen gücün uyanışını hissediyor.” Sesi fısıltıya dönüştü. “Ve bizdeki Dryad kanından korkuyorlar.”

Cesur sözleri beni şaşırttı. Etrafıma baktım, hâlâ yalnız olduğumuzu görünce rahatladım. “Böyle konuşmak güvenli değil, Lukas.”

Dudaklarının köşesi hafifçe kıvrıldı. “Ah, şu Gardneryalı saflığı zırvası. Çok eğlenceli.”

Her zaman takındığı alaycılığı beni deli ediyordu. Ona somurturken elim donmuş Icaral'ın kanadına çarptı. “Seni anlamıyorum. Bunların hiçbirine inanmıyorsan nasıl onlar için savaşabilirsin?”

Lukas'ın ifadesi sertleşti. "Etnik saflık diye bir şey yoktur, Elloren. Sadece güç vardır, ya da güçsüzlük."

Geniş arazinin sonunda bir ateş yandı. Bir grup Gardneryalı ateşin etrafında toplanmış, neşeyle Yul'u kutluyorlardı. Mavi kâğıt fenerler, parıltıları gökyüzüne ışık saçarak yükseldi.

Bir an için fenerlerin büyüleyici güzelliğiyle kendimden geçtim. Dalgınlıkla arkamdaki buz heykeline yaslandığımda Icaral'ın buzdan kanadının büyük bir kısmı elimin ağırlığıyla kırıldı. Dehşetle onu tutmaya çalışsam da kanat ellerimin arasından kayıp ayaklarımın dibine düşerek paramparça oldu. Kar, kırık kanadın üzerine nazıkçe düşerken matemle izledim.

"Gel," dedi Lukas. Bakışları sağlamdı. "İçeri gel ve benimle dans et."

Fener ışığının parıltısı gözlerine yansıyor. Yüzünde hiç nezaket yoktu, tamamen keskin çizgiler ve keskin açılardan ibaretti. Tıpkı benimki gibi. Fakat gözlerinde karanlık bir gizem vardı ve beni çeken de buydu.

Elimde eriyen buzu silip ona baktım. "Daha sana elbisemi göstermedim."

Lukas beklentiyle geri çekildi ve pelerini açıp tek bir hareketle omzumdan kaydırmamı izledi.

Sonra büyülenmiş gibi donakaldı.

Elbiseye işlenmiş Demir Çiçekler ve safirler fenerin ışığını yakalarken kar taneleri seyrek seyrek etrafıma düşüyordu.

Gittikçe tutkulu bir sıcaklık kazanan bakışları bedenimde yavaşça gezindi. "Bu elbise fazlasıyla baştan çıkarıcı," dedi. Gözleri benimkilerle buluştu. "Muhteşem görünüyorsun, Elloren." Sesindeki ani sertlikte daha önce şahit olmadığım bir duyguyu gördüm ve bu içimde bir huzursuzluk uyandırdı.

"Bu gecedен sonra," dedi gözlerinde şevk dolu bir ateşle. "Artık Galliana'ya Demir Çiçek demeyecekler. O ünvanı *sana* verecekler."

Kar daha hızlı yağmaya başladığında kadife gökyüzünden savrulan beyazlığa göz attım.

“Hadi, müthiş bir giriş yapalım,” dedim ani bir kararla. Onunla büyü-bağ kurmayacak olsam bile bu geceyi ona verebilirdim.

Lukas hafifçe gülümsedi. Uzattığı koluna geçirdiğimde nabzım hızlandı.

“Hazır mısın?” diye sordu, vahşi gülümsemesi geri dönmüştü. Başımla onayladım ve birlikte Beyaz Salon’a doğru ilerledik.

Lukas’ın uzun, kendinden emin adımlarına uyum sağladım.

Geçtiğimiz her yerde Gardneryalılar, göz kamaştırıcı elbisem karşısında hayranlıkla nefeslerini tutuyorlardı. Büyücüler Lukas’a saygıyla eğiliyor, askerler ve askeri öğrenciler ellerini göğüslerine koyup resmî selam veriyorlardı.

Lukas hiçbirine karşılık vermedi.

Kalabalık bizim için ortadan ikiye ayrılırken dans pistine doğru hiçbir engel olmadan ilerledik. Müzik sessizleşti. Piste vardığımızda Lukas elini kolumdan indirip elimi tuttu.

Kalbim göğsümde çarparken Lukas beni nazikçe kollarına aldı. Müzik canlanırken belimi daha sıkı sarıp kıvrak bir incelikle dansı başlattı. Yekvücut olarak dönerken içimde sersemletici bir heyecan yankılandı. Dört bir taraftan alkışlarla birlikte keyifli sesler yükselirken diğer çiftler de dans pistini doldurmaya başladılar.

Lukas Grey’le dans etmek muazzam bir zevkti; hareketleri akıcı, dansı yönetimi güçlü ve kendinden emindi. Onunla bu kadar zahmetsizce hareket etmekten aldığım haz yüzünden kendimden geçmemek elde değildi. Etrafımızı saran fener ışığı Lukas’ın saçlarına mavi bir ışıltı veriyordu, gözleriye bana odaklanmıştı.

“Duyduğuma göre burada biraz önce oldukça dramatik anlar yaşanmış,” dedi beni ustalıkla döndürürken. “Anlaşılan hepsini kaçırmışım.”

Paige Snowden’ın Lukas ve bana kocaman açılmış gözlerle baktığını fark ettim. Sylus Bane elinde kokteyliyle yanında duruyordu. Kadehini sahte bir ifadeyle kaldırırken dudaklarına acımasız bir gülümseme yayıldı. Midem endişeyle kasıldı. Gesine Bane de elmaslarla süslenmiş siyah, kadife elbisesiyle yanlarındaydı. Bana bakışı buz gibiydi.

“Beni öldürecek,” dedim Lukas bizi zarafetle döndürürken.

“Kim?” diye sordu sakince.

“Fallon Bane. Ayağa kalkar kalkmaz beni buzdan bir mezara koyacak. Kardeşleriyle kuzeni de ona yardım edecek.”

Lukas eğlenir gibi bana baktı. “Fallon ağır askeri koruma altında. Bir kez daha suikast girişiminde bulunuldu.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Gerçekten mi?”

“Evet. Yine bir grup Ishkartalı paralı asker. Bu kez on kişi vardı.”

“Yüce Kadim Varlık.”

Bıkkın bir ses çıkardı. “Onun bir sonraki Karanlık Cadı olduğu düşünülüyor, Elloren. Hâliyle bu durum biraz ses getirecek. Fakat o bu gerçeği inatla reddediyor.”

“Lukas,” dedim kaygıyla, “o Karanlık Cadı olamaz. Olmamalı. Sanırım onun en büyük düşmanıyım.”

“Sakin ol, Elloren,” dedi aldırılmaz bir tavırla. “Fallon, Karanlık Cadı değil.”

“Nasıl bu kadar emin olabilirsin?”

“Fallon güçlü ama büyükannenin sahip olduğu büyü menzilin *yanından* dahi geçemez. Gerçi bazı etkileyici buz büyüleri var, haksızlık edemem.”

“Evet ama buraya seninle geldiğimi duyunca kanımı donduracak.”

Sözlerime sinsi bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Kanını dondurmuyacak, sadece yine seninle biraz uğraşacak.” Yaklaştı. “Belki de biraz fazla.” Beni etrafımda döndürüp şeytani bir gülümseme takındı. “Ama buna değer, değil mi?”

Ona somurtsam da memnuniyetsizliğimi görmezden geldi. “Arkadaşın Aislinn perişan görünüyor. Buraya gelirken ona rastladım, Randall Greyson’la yürüyordu.”

“Randall’la bağlanmak istemiyor.”

“Haklı. Randall aptalın teki.”

Kaşlarımı çattım. “Bir asker yoldaşın hakkında böyle konuşmanı beklemezdim.”

“O Büyücü Muhafızları’na kabul edilmeyi hak etmeyen yeteneksiz bir korkak,” dedi Lukas, etrafı incelerken dudakları memnuniyetsizlikle kasıldı. “Gardneryalıların esas ihtiyacı kalifiye bir düşman. Randall gibi askerleri hemen ortadan kaldıracak biri.”

“Askerlerin kolay lokma hedefler isteyen zorbalar olduğunu sanıyordum,” dedim ona iğneleyici bir tonda meydan okuyarak.

Kısa bir kahkaha attı. “Asker gibi giyinen korkakların isteği bu. Gerçek savaşçılar gerçek bir düşman isterler.”

“Senin gibi gerçek savaşçılar mı?”

“Evet,” dedi tereddüt etmeden.

“Peki, düşmanında tam olarak ne arıyorsun?”

“Mecazi olarak konuşacak olursak aradığım şey güçlü bir bileme taşı.

“Parçalarına ayırmak için mi?”

Gözlerini tehlikeli bir parıltı bürüdü. “Kılıcımı keskinleştirmek için.” Şaşkınlığıma gülümseyip beni aniden kendine çektiğinde nefesim kesildi. “Abinin bir Lupin kızıyla burada olduğunu duydum.”

Öfkelendim. “Bu konuyu konuşmak istemiyorum, özellikle de seninle.”

Lukas güldü. “Neden?”

“Çünkü muhtemelen onların ırkından nefret ediyorsundur.”

“Lupinlerden nefret etmiyorum.”

“Yine de emredildiğinde onları öldürürsün.”

“Evet, öldürürüm,” diye kabul etti. “Tıpkı Gunther Ulrich’in muhafızlarının *emredildiği* takdirde bu odadaki herkesi öldüreceği gibi.”

“Aynı şey değil.”

“Tam olarak *aynı* şey.” Bakışları ciddileşti. “Abinin hangi tarafta olduğunu hatırlaması gerekiyor, Elloren. Tehlikeli bir oyun oynuyor. Marcus Vogel, Lupin topraklarının bir kısmını geri almakta kararlı. Zaten çok da iyi olmayan diplomatik ilişkiler düşmanca bir hâl almak üzere.”

İçimde isyan alevlendi. “Lupinleri savaşa zorlarsak Rafe onlara karşı savaşmayacaktır.”

Lukas’ın ifadesi sertleşti. Dansımızı aniden durdurdu ve beni dans pistinin hemen dışındaki Demirağaçların gölgesine çekti.

“Abin askere alınacak,” dedi, sesi alçak ve acımasızdı. “Büyüleri elinden alınmış olabilir ama o yıllar sonra ortaya çıkan en iyi iz sürücü. Özellikle de Lupinlere karşı olan savaşta işe yarayacak.”

Kolumu Lukas’ın elinden kurtardım. “Onlarla savaşmaz.”

“O zaman vurulur.”

Rafe’in sayısız oklardan kolayca sıyrıldığı görüntü aklıma geldi. “Onu yakalamaya çalışırken iyi şanslar,” dedim alay edercesine.

“Büyücü Muhafızları’na karşı şansı yok, Elloren.”

Ona dik dik baktım. “Belki de Lupinlere katılır.”

Lukas kısa, umursamaz bir kahkaha attı. “Lupinlere karşı küçük de olsa başarı elde edebilen tek büyücü Carnissa Gardner’in torunundan bahsediyoruz. Lupinlerin Diyar Savaşı’nda verdikleri kayıpları unuttuklarını sanma. Abini *asla* aralarına kabul etmezler, üstelik Diana Ulrich alfanın kızı. Sence halkı

Diana'nın bir *Gardneryalı* ile olmasına izin verir mi? İzin vermektense onu öldürürler.”

“Bu konuda daha fazla konuşmayacağım,” dedim sinirle. “Bu benim için bir oyun değil. Abimi seviyorum.”

“O zaman onu Diana Ulrich'ten ayrılmaya ikna et. Aklını kullanması gerek, başka yer—”

“Anladım,” diyerek ters bir tavırla sözünü kestim.

Sessizleşti. “Özür dilerim,” dedi başını eğerek. “Çok yakışıklıydı. Sadece... Sana karşı dürüst olma zorunluluğu hissediyorum.” Gözlerini kaçırdı, sanki istemeden zayıf noktasını itiraf etmiş gibi bir an için sinirlendi. “Sanırım yatkınlıklarımız fazlasıyla uyumlu olduğundan böyle, daha önce birlikte olduğum hiçbir kadına karşı bunları hissetmedim.”

Kaşlarımı çattım. “Benimle büyü-bağ kurmayı kabul etme sebebin bu mu?” diye merakla sordum.

“Evet,” derken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Gözleri yavaşça üzerimde gezindi. “Bir de seni öpmekten fazlasıyla keyif aldığım gerçeği var.”

Yanaklarım alev aldı. “Yani hâlâ...”

“Sana bağlanmak istiyor muyum? Kesinlikle.” Elim tutarken gülümsemesi baştan çıkarıcı bir hâl aldı. “Seninle yapmak istediğim birçok şey var, Elloren. Büyü-bağ bunlardan sadece biri.” Dokunuşu okşayışa dönüştü, başparmağı elimin arkasında dolaştı.

Ateş yatkınlığım ısıyla titredi, ona şüpheyle bakarken çekimine karşı koymakta zorlandım. “Ama... bana âşık mısın, Lukas?” diye sordum elbisemi ilk gördüğündeki tutkulu bakışını hatırlarken.

“Yalan söylememi mi yoksa gerçeği söylememi mi istersin?”

“Eh, bana yalan söyleyemiyorsun ve ben de gerçeği tercih ederim.”

“Tüm o romantik saçmalıklara inanmıyorum,” dedi ifadesi sertleşirken. “Hepsini aptalca buluyorum. Yani hayır. Sana âşık değilim, Elloren.”

Pervasızca reddetmesine ierleyerek alayla, “Beni duygulandırdın,” dedim.

Etrafımızı saran müzik yavaşlarken Lukas beni kendine çekti. Sesi şehvet dolu, kulağıma vuran nefesi sıcacıktı. “Fakat arkadaş olmaya başladığımızı düşünüyorum. Ve bu benim için varlığına inanmadığım sahte bir duygudan çok daha değerli.”

Arkadaş. Usulca sırtımı okşayan eli dikkatimi dağıtırken bu sözcük hakkında nasıl hissetmem gerektiğini çözmek zordu. Yatkınlıkları benimkilere ulaşırken ateş bağının ısısı içimde dolaştı. İ çekip sıcaklığa teslim oldum. Dudakları dudaklarımı bulduğunda onunla arama mesafe koymamı gerektiren her şeyi unuttum.

İnsanların bizi yeşilliklerin arasından görebileceğini biliyordum. Şaşkın mırıltılarının farkındaydım ama umurumda değildi. Lukas, cildimi karıncalandıran karanlık bir Asteroth ağacı gibiydi. Yatkınlıklarımızın dalları birbirlerine daha da sıkı dolandı, alevler aralarına işlerken Lukas’ın öpücüğü açlıkla hararetlendi.

Geri çekildiğinde gözlerinde tuhaf bir yoğunluk vardı; nefis, vahşi bir tehlike bariz biçimde kendini hissettiriyordu. “Daha sakın bir yere gitmek ister misin?” diye sordu, sesi geceye aitti.

Hem korku hem de arzuyla sarsıldım. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Bana bilmiş bir bakış atıp geri çekilerek resmiyetle kolunu uzattı, sessiz bir soruyla tekrar dansa davet ediyordu. Beni yavaş adımlarla dans pistine geri götürmesine ve kollarının arasına almasına izin verdim. Lukas’ın omzunun üzerinden ışıltı ışıltı görünen çiftlere baktım ve onların ardında...

Yvan.

Diğer mutfak çalışanlarından uzakta, bir Demirağaç’a yaslanmış beni izliyordu. Isı damarlarımda akan bir şimşek misali vücuduma yayıldığında nefesim kesilmesin diye direndim. Bu beklenmedik his karşısında afallamıştım.

Yvan'ın inanması güç ateşi karşısında donakaldım ve ateşinin yankısı damarlarımda gezinmeye devam ederken kendimi toparlamakta zorlandım. Güçlkle nefes alırken tekrar ona bakma cesaretini buldum. Her zaman takındığı yoğun ifadesiyle hâlâ beni izliyordu ancak bu kez bakışları daha derindi ve yeni bir şeyle dolmuşlardı.

Yoğun bir özlemle.

Kafam karışmıştı, Lukas'la dansıma kusursuz bir uyumla devam ederken Yvan'ın bakışlarına karşılık verdim. Lukas yerine onunla dans etmenin baş döndürücü arzusuna kapıldım. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek, kollarında olmak ve ateşine yakın olmak istedim. Ve kısa bir an için kendimi tutmayı bırakıp ona aynı derecede yoğun bir özlemle karşılık verdim.

“Çok sıcaksın,” diye fısıldadı Lukas. O beni döndürürken Yvan'la göz temasım kesildi.

“Burası sıcak,” dedim, yüzüm daha da kızardı.

Lukas'ın kahkahası alçak sesli ve imalıydı. “Evet, öyle.”

Beni daha sıkı sardı, dudakları boynuma değdiğinde Yvan'ın ateşinin hissi aniden alevlendi ve sonra kayboldu. Tekrar ona baktığımda dikkati Iris'e dönmüştü. Iris, Yul ağacı şeklinde üst üste dizilmiş hamur işleriyle dolu tabağı yerleştirirken Yvan'la konuşuyor, flörtöz bir ifadeyle gülümsüyordu. Sonra uzanıp şakayla gömleğini çekiştirdi.

Öyle güçlü bir kıskançlık fırtınasına kapıldım ki ritmi kaybettim, neredeyse tökezliyordum.

Yvan'ın bakışları tekrar benimle buluştu, yeşil gözleri Lukas'a odaklandığında ifadesi sertleşti. Sonra Iris, Yvan'ı elinden tutup onu mutfığa götürdü.

Tabii ki onunla gidiyor.

Soğukkanlı görünmeye çalışsam da onların birlikte gittiğini görmek canımı yakmıştı.

Bırak gitsin, dedim içimden. Aranızdaki şey her neyse... buna teslim olmayacağını açıkça belirtti. Ona sahip olamazsın. O yüzden gitmesine izin ver.

Aniden isyankâr hissederek kollarımı Lukas'a dolayıp onu kendime daha çok yaklaştırdım.

Lukas'ın tepkisi hızlıydı, ellerini belime sardı ve beni kendine çekip dudaklarımdan öptü.

Yvan'a ihtiyacım yok, diye kendime hatırlatarak acımı bastırırken Lukas'ın sıcak öpücüğüne teslim oldum.

Fakat Yvan'a olan özlemim içimde yankılanmaya devam ediyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Su Kelpi

Elimde sıkıca tuttuğum fenerle karlı zeminde birbirine karışmış bot izlerini takip ederek ormanın içinden geçtim. Pelerinimin altından görünen Demir Çiçeklerle bezeli elbisemin eteği adımlarımı mavi bir ışık halesiyle aydınlatıyordu.

Dans çoktan bitmişti, saat gece yarısına yaklaşıyordu. Kar Meşesi kolyemi sıkıca tutarak endişeyle etrafa baktım, ağaçların yeni bir saldırı başlatmasını beklerken karanlık ormanın ağır sessizliği içinde nefesim duyuluyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Sadece huzursuz bir ürperti ve ağaçların benden kaçındığı hissi vardı. Ancak bu boyun eğmişliğin altında başka bir şey daha vardı.

Bekliyorlardı. Bir şeyin peşime düşmesini bekliyorlardı.

Kes şunu, Elloren, dedim kendi kendime. Ağaçların seni korkutmasına izin verme. Sana zarar veremezler. Onlar yalnızca birer ağaç.

İlerideki dalların arasında parlayan ateşe göz attığımda içim rahatladı. Uzun, titrek bir nefes verdim.

Ariel ve arkadaşım Andras, Naga'yı sakladığımız mağarada ejderhanın yaralarıyla ilgilenirken nöbet sırası Trystan'daydı. Andras'ın Üniversite'deki atlarla ilgilenirken edindiği hekimlik

bilgileriyle Ariel'in hayvancılık çalışmaları ejderha için kısıtlı bir bakım sağlıyordu. Jarod'ın da orada olmasını diledim, onun için duyduğum endişe bütün akşam içimi kemirip durmuştu.

Fakat açıklığa adım attığımda sadece Yvan'ı buldum. Bir kütüğün üzerine oturmuş, dikkatle ateşe bakıyordu. Sakin görünse de gerginlikten kasılmış gibiydi. Onu görmemle yanaklarımın kızarması bir oldu.

Fenerimi dala asarken bana bakmadığından emin olsam da içimden bir ses tüm dikkatinin bende olduğunu söylüyordu. Karşısına oturup ellerimi ısıtmak için ateşe uzattım. Duygularım karmakarışıktı. Küçük kıvılcımlar kışın ortasındaki ateş böcekleri gibi her yana saçılıyordu. Yvan'ın ateş altın rengine bürünmüşken ne kadar yakışıklı görüldüğünü umursamamak için elimden geleni yaptım.

"Naga'nın başında nöbet tutma sırası Trystan'da sanıyordum," dedim gergin sessizliği bozmaya çalışarak. Sesim olabildiğince sakindi.

"Trystan'ın sırası *zaten*," dedi, yeşil gözleri alevlere kilitliydi. "Sadece Naga'yı ziyaret etmek istedim."

"Ama dışarıdasın."

"*Uyuyor*," dedi kısaca. Gözleri benimkilerle buluştuğunda bakışları öfkeliydi.

"Neden hâlâ buradasın o zaman?" Beni böyle kestirip attığında canımın ne kadar yandığını gizlemeye çalışarak sordum. "Eminim yapacak başka işlerin vardır." *Iris'le*.

"Ateş yakmayı seviyorum." Gözleri sertliğini korurken sesi iğneleyiciydi. "Bir şey yakmak istedim."

Yüzümdeki rahatsız edici sıcaklık daha da arttı. Lukas Grey'le dans ederken Yvan'ın bana kilitlenen bakışlarını, ateş yatkınlığının hissini hatırlayınca duygularım iyice ayaklandı.

Ve o şiddetli, özlem dolu bakışı.

Uzun bir süre içten içe birbirimize kızarak oturduk. Trystan'ın mağaradan çıktığını bile fark etmemiştik.

“Merhaba, Ren,” dedi tedirginlikle. Gözleri Yvan’la aramızda gidip gelirken gerginliğin sebebini anlamaya çalışıyor gibiydi.

Belli belirsiz bir selam verip çatırdayan ateşi seyretmeye devam ettim. “Ee, Ren,” diye tereddütle başladı Trystan yanıma otururken. “Lukas Grey’le dansa gittin demek, öyle mi?”

Yvan’ın yoğun, yeşil gözlerinden kaçınarak omuz silktim.

Trystan bir an için sessiz kaldı. “Onunla *birlikte* misin?”

Önümüzdeki ateş aniden yükselip türlü şekillerde kıvılcımlar saçtı. Trystan tek kaşını kaldırıp ateşe baktı, gözleri Yvan ve benim aramda sorguyla gezindi.

“Lukas’la dansa gittim,” diye çabucak kendimi savundum. “Hepsi *bu*.”

Öpüşme hariç. Çokça öpüşme.

Ateş neredeyse eteğimi tutuşturacak kadar alevlendi. Yvan’ın sıcaklığının yatkınlıklarım arasında çalkantıyla hareket ettiğini hissettim. İpek kumaşı bacaklarımın arkasına çekip suçlayıcı bir bakışla Yvan’a döndüm ancak o avına odaklanmış bir yırtıcı gibi ateşin ortasına bakıyordu.

Acaba onun da güçleri benimkiler gibi uyanıyor muydu?

Ateş Fae’i gücü.

Trystan beyaz asamı çıkarıp büyüleri üzerinde çalışmaya başladığında ateşin çatırtısı normale döndü. Üniformasında asılı beş gümüş şerit ateş altında parlıyordu. Asanın hemen ucunda, havada süzülen bir su topu oluşturdu, sonra onu ateşe fırlatıp tıslayan bir buhar bulutuna dönüşmesini izledi.

Büyü yatkınlıklarım canlandı ve beyaz asaya doğru uzandı, aniden duyduğum imrenmeyle asa tutan elim karıncalandı. Keşke Trystan gibi olabilseydim, filizlenen bu güce erişip asa yoluyla kullanabilseydim.

Yvan, asalar ve Lukas’la geçirdiğim akşama dair düşünceler zihnimi sarıp duygularımı altüst ederken kederli bir hâlde kardeşimin türlü su büyüğü üzerinde çalışmasını izledim.

Derken ormandan gelen hışırtı dikkatimi çekti. Yvan ayağa kalkıp sese doğru döndü. Tierney yeşil dalların arasından tökezleyerek çıktığında rahatladım, ta ki yüzünü ıslatan gözyaşlarını görene dek.

Hemen ayağa kalkarak, “Tierney, ne oldu...” diye başladım ancak sözlerim Tierney’nin arkasından süzülen gölgeyle yarım kaldı. İlk başta bir mürekkep birikintisi gibi olan gölge hemen ardından havaya baloncuklar çıkaran bir suya dönüştü.

Baloncuklar siyah sudan oluşan bir at şeklini aldığı anda irkilerek geri çekildim.

“Yüce Kadim Varlık aşkına...” Trystan ayağa fırlayıp asanı sallamaya başladı.

Doğaüstü yaratığa yansıyan ışık onu turuncu-kırmızı dalgali çizgilerle aydınlatıyordu. Kafasını bana doğru çevirip obsidiyen gözlerini üzerime dikti.

“Korkmayın,” dedi Tierney ağlamaktan kısılmış bir sesle. “Bu benim Kelpi’m, Es’tryl’lyan...”

Kelpi’den bana doğru yoğun bir öfke dalgası yayılırken geri çekilen dudaklarının ardında buzdan dişleri ortaya çıktı. Birdenbire bana doğru hamle yaptığı anda korkuyla çığlık atıp geriye doğru sendeledim.

Yvan yıldırım hızıyla önüme atılıp kolunu yaratığa doğru salladı. Trystan yaratığa Büyücü ateşi savurduğu an ortadaki ateşten bir alev dalgası patlayıp yaratığa doğru sıçradı.

Kelpi çığlık atıp geri çekildi, devasa vücudundan buharlar yükseliyordu.

“Kelpi’ni kontrol et!” diye bağırdı Yvan. Andras, Naga’nın mağarasından elinde büyülü asasıyla dışarı fırladı. Ariel mağaranın girişinde duruyordu, siyah kanatlarını kaygıyla çırparken soluk yeşil gözleri kocaman açılmıştı.

Yaratık büyük buhar bulutları çıkararak vahşice şahlandı. Belli ki acı içindeydi.

“Dur!” diye bağırdı Tierney Trystan’a. Avuçlarını umutsuzca kaldırmıştı, gözleri çaresizlik doluydu. “Lütfen!” Yaratık kıvranırken ona dönüp başka bir dilde, derin duygularla dolu sözcükler sıraladı. Yaratığın yeri tekmeleyen sudan nalları etrafa çamur sıçratıyordu. Öfkeyle köpürürken bana öyle nefret dolu, öyle yırtıcı bir bakış attı ki irkildim. Ardından sarsılan bedeni yıkılıp bir su birikintisine dönüştü ve ormana doğru akıp gitti.

Yvan bir anda yanımda diz çöktü, normalden daha sıcak olan eli kolumu kavradı. Dokunuşuyla korumacı şekilde etrafımı saran dizginlenmemiş, ani ateş gücünü hissettim. Yeşil gözleri ürkütücü bir sarıya dönüşmüştü.

“Elloren,” dedi, “iyi misin?”

Başımla onaylayıp yakıcı bakışlarına karşılık verdim. Ateşinin içimde yankılanmasıyla ne hissedeceğimi bilemez hâle gelmiştim. Yakın temasımızdan yayılan sıcaklık nefesimi kesiyordu.

“Bir daha olmayacak. Onunla konuşacağım...” Tierney’nin çaresiz sesini duyunca ikimiz de ona döndük. Yvan ayağa kalkıp elini bana uzattı.

Küt küt atan kalbimle uzattığı sıcak eli tuttum ve kalkmama yardım etmesine izin verdim. Ateş yatkınlığım dokunuşuyla harekete geçti. “Gözlerin altın rengi,” dedim. Yaşadığım yoğun hislerden ötürü sesim boğuk çıkmıştı, elim hâlâ elindeydi.

Yvan irkildi ve birden başını öne eğdi. Gözlerini sıkıca kapatırken köşeli çenesi gerildi; derin, titrek bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında eski yeşil rengine dönmüşlerdi. Elini elimden çekti ve bana apaçık ortada olan gerçeği görmezden gelmemi ister gibi huzursuz bir bakış attı.

Ateş Fae’i.

“Onları öldürüyorlar,” diye öfkeyle Andras’a ve kardeşime haykırdı Tierney. “Su yollarına demir kazıklar çakmışlar. Beş Kelpi’*m öldü.*”

“Diğer Kelpi şu anda nerede?” diye endişeyle sordum.

Tierney dalgınlıkla ormana baktı. “Gitti. Onu büyüyle yok ettim. Yeniden oluşması günler sürecek.”

“Bana bundan hiç bahsetmedin,” dedim şaşkınlıkla. “*Kelpilerin* olduğunu hiç söylemedin.”

Suçunu kabul edercesine bana baktı. “Üzgünüm, Elloren. O kadar çok şey saklıyorum ki... Size saldıracağını düşünmemiştim...” Gözlerine korku doldu. “Senin sıradaki Karanlık Cadı olduğunu söylüyor, Elloren. Bütün orman buna inanıyormuş.”

Trystan ona doğru bir adım attı. “Kelpi’ne kardeşimin güçsüz olduğunu söyle,” dedi. Sesi sakın ama son derece sertti.

Tierney kaşlarını çatı. “Orman buna inanmıyor.” Yalvaran gözlerle bana baktı. “Orman neden buna inansın, Elloren?”

İçimde öfkeyle karışık hayal kırıklığı kabardı. Ağaçlardan yayılan nefretin titreyişini her tarafımda hissedebiliyordum. “Karanlık Cadı olmadığının kanıtını mı istiyorsun?” diye sordum Tierney’ye, savunmacı bir tonda. “Sana basit bir mum yakma büyüsünü bile yapamadığımı kanıtlamam mı gerekiyor?”

Tierney’nin ifadesine karmaşa hâkim oldu. “Hayır. Hayır, tabii ki gerekmiyor. Sadece... kanın, Elloren. Bunu *hissediyorlar*. *Onun* kanı.”

“Kanımı değiştiremem, Tierney,” dedim ifadesizce. Damarlarımdaki kanı çekip çıkarmak istedim. “Tıpkı senin lanetli kılık değiştirme büyünü değiştiremeyeceğin gibi.” Tierney bana kırgınlıkla bakınca ânında söylediğime pişman oldum. Sırlarının, onlara âşina olanlar arasında bile dile getirilmesinden hoşlanmadığını biliyordum.

Yvan’a döndü. “Vogel doğuya giden başka bir kaçış rotası daha keşfetti. Sınır devriyeleri dün gece iki büyülü Fae’in izini bulmuş. Onlara...” Duraksadı, sinirle gözlerini kırıştırdı. “Onlara demir testi yaptılar.” Tekrar durdu, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. “Sonra da hepsini demir kazıklarla öldürdüler.” Gözlerinden öfkeli yaşlar süzüldü. “Es’tryl’lyan her şeyi görmüş ama demirler yüzünden hiçbir şey yapamamış.”

“Tierney...” Trystan ona doğru uzansa da Tierney başını sallayıp uzaklaştı.

Doğrudan Yvan’a baktı. “Demir testini herkese yapacaklar.”

Endişem artarken kalp atışlarım da hızlandı. “Ama demire dokundun,” dedim Yvan’a. “Mutfakta–”

“*Kelt* olduğum için demire dokunabiliyorum.” Bana uyarır gibi baktı. İçinde yükselen öfkeli ateşi hissedebiliyordum.

“İkinizi de buradan göndereceğiz,” dedim ısrarla. “Naga iyileştiğinde...”

Yvan başını salladı. “Elloren, Damion Bane Naga’nın kanatlarını *paramparça* etti. Bir daha asla uçamayabilir.”

“O zaman Direniş size yardım eder,” dedim artan korkumla. “Sığınacak bir yer bulacağınıza eminim.”

“Gidecek hiçbir yer yok,” dedi Tierney hiddetle. “Direniş Gardnerya gücüne kıyasla bir *hiç*.” Umutsuzca Yvan’a döndü. “Bütün kaçış yollarını bulup kapayacaklar. Gidecek bir yerimiz kalmayacak.”

Uzanıp Yvan’ın koluna dokundum. “Yvan...”

“Hiçbir çare bulamazsın, Elloren,” dedi. “İsteddiğini biliyorum ama yapamazsın. Ve hiçbir zaman tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayamayacaksın.”

Hazırlıksız yakalandığım sözleri canımı yaktı. “Bunu nasıl söyleyebilirsin?”

“Çünkü sen Gardneryalısın,” dedi, sesi kabalaşmıştı. “Sen ve ailen, hepiniz iyi olacaksınız.” Yeşil gözleri parlarken kamp ateşi de birden alevlendi. “Özellikle de Lukas Grey’e bağlandığında.”

Yvan’ın sözlerinin etkisinden kurtulamamış hâlde hüznle kamp ateşini izliyordum.

Ariel mağaraya geri dönmüştü, Yvan'sa ateşin diğer tarafına oturmuş, sessiz sessiz Tierney'yle konuşuyordu. Kolunu rahatlatıcı bir biçimde Tierney'nin etrafına sarmıştı.

Sırtıma vuran soğukla titrerken buz kesen ellerimle pelerinimi sıkıca gövdeme sardım. Trystan'ın benimle konuşma girişimlerini nazikçe reddettiğimde nihayet vazgeçip asa çalışmasına odaklanmıştı. Mavi şimşek çizgileri, beyaz asanın ucundan belli aralıklarla uçuşuyordu.

Benim asam.

Andras yanıma oturarak elindeki sıcak fincanı bana doğru uzattı. Tuniğindeki Amaz sihri kıpkırmızı ışıldarken ateşin ışığında parlayan menekşe rengi saçları sivri kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. Andras sessiz, huzur verici biriydi. Hatta birlikte ejderhayla ilgilendikleri zaman Ariel'in hırçınlığına karşı bile sabırlıydı, baktığı en ürkek atlara bile sarsılmaz bir dinginlikle yaklaşarak onları sakinleştirirdi.

Ben çayımı yudumlarken Andras da etkileyici bir bıçakla dalların kabuklarını soymaya koyuldu. Yaş odunun kokusunu içime çektim; mentol aramalı koku canlandırıcıydı.

Yenilin. Yara kapanması için.

O ve Ariel, Damion Bane'in Naga'nın kanatlarına verdiği hasarı iyileştirmek için uzun saatler boyunca çalışıyorlardı. Pek de başarılı olamayan çeşitli ilaçlar denemişlerdi.

Çok geçmeden Rafe'le Diana keyifle koşarak açık alana gelip bize katıldılar, ateşin yanına otururken neredeyse kahkahalarla birbirlerinin üstüne düşüyorlardı. Her zamanki gibi mutluydular, can sıkıcı aşklarının tadını çıkarıyorlardı.

"Neden buradasın?" diye sordu Andras bana, tok sesi nazikti. Eteğimin lüks kumaşını işaret etti. "Kamp ateşi için biraz fazla resmî giyinmişsin."

"Yul Dansı'ndan yeni geldim ve Jarod'ı arıyordum," dedim sessizce. "Buraya gelmiş olabileceğini düşündüm." Dansta olanları

hatırladım. “Randall’ın peşine düşmesinden endişeleniyorum. Başını belaya sokmasını istemiyorum.”

Abim boynuna sokulurken, “Zamanla düzelecektir,” dedi Diana umursamazca. Ona sinirli bir bakış attım, üstün işitme yetisi biraz rahatsız ediciydi.

Diana, “Aislinn’in bir gün akli başına gelecek ve bizden biri olacak,” diye ısrar etti.

İçten içe suratımı ekşittim. Diana’nın herkesin kendisi gibi bir aşk hayatı yaşayacağını sanması sinirimi bozuyordu. “Herkes Lupin olmak istemiyor,” diye öfkeyle hatırlattım. “Aislinn bir Gardneryalı olarak kalmak istiyor.”

Diana gözlerini kırptırdı. “Bu hiç mantıklı değil,” dedi. Bıkkınlıkla iç geçirdim.

Andras kabuğu soymaya devam ederken Diana’ya kısa bir bakış attı. “Jarod’la Aislinn arasındaki bu bağın sonu kötü bitecek,” diye öngördü. Yere uzanıp bir avuç dolusu ağaç kabuğu aldı ve ateşe attı. Güçlü bir mentol kokusu yayıldığında derin bir nefes aldım ve toprak yatkınlığımın enerjiyle dolduğunu hissettim.

Andras durdu ve bıçağıyla Diana’yı işaret etti. “Kültüre baş kaldırıp kazanamazlar.”

“Bunu daha önce de söyledin,” dedi Trystan. Asamın üzerinde dönen safir rengi şimşek topunu dengede tutmaya çalışıyordu. Sihirli topu ateşe attı ve alevler bir an için maviye döndü. “Ne oldu, Andras?” Kardeşimin sesinde küçümseyici bir ton vardı. “Firari bir Amaz tanrıçasına mı âşık oldun yoksa?”

Andras’ın dudakları bitkin bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bir kadın *vardı*.”

“Vardı?” diye cüretkârca sordu Diana, dikkati artık Rafe’de değildi.

Andras derin bir nefes alıp bıçağını kınına koydu. Öne eğilip iri ellerini dizlerinin üstünde birleştirdi, ateşin ışığı rün dövmelerinin çizgileri üzerinde dans ediyordu.

Tierney, Yvan'la sohbetinden koparak, "Anlat bize," diye cesaretlendirdi onu. Andras Tierney'ye uzun uzun baktıktan sonra tekrar ateşe döndü ve anlatmaya başladı.

"On sekizime bastığımda bana gelmişti. Sorch Xanthippe. Genç bir Amaz kadını. Atlarla birlikte meradaydım. Sonbahardı, her şey rengârenkti. Tanımadığım bir atın düşüncelerini sezdim ve başımı kaldırdığımda Sorch'a'nın ormandan dört nala geldiğini gördüm. Teni gökyüzü kadar maviydi, saçları arkasında dalgalanıyordu."

Andras bir an için anılarında kaybolmuşçasına sustu.

"Onu görmek çok şaşırtıcıydı," diye devam etti. "Annem beni alıp onlardan ayrıldığından beri halkından kimseyle karşılaşmamıştım. Annem tamamen reddedilmişti, dışlanmıştı." Gözleri üzüntüyle kısıldı. "Sorch yanıma geldi ve doğurganlık ayinlerinin, yani Amazların Büyük Tanrıça'yı onurlandırmak adına topluluklarına yeni kızlar doğurduğu zamanın geldiğini anlattı. Beni duymuştu, yakın zamanda reşit olduğumu da. Annem de yetenekli bir bilim insanı ve güçlü bir askerdi, bu sebeple Amaz soyumdan çok güzel, güçlü kızlar doğacağına inanıyordu."

"Yani seninle..." Diana şaşkınlıkla sözünü kesti.

Andras ona döndü. "Evet, birlikte olmak istedi."

"Hayat bağı olmadan mı?"

Andras nasıl cevap vereceğini bilmiyor gibi görünüyordu. "Onların âdetleri böyle değil."

"Sen de *hayır* dedin tabii ki." Diana'nın sesi kibirliydi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"İlk başta evet," dedi Andras. "Ama sonra birlikte çok vakit geçirdik. Yıldızların altında birçok gece. Zamanla da birlikte olduk."

Diana'nın gözleri kocaman açıldı. "Resmî bağ olmadan mı birlikte oldunuz?"

"Diana," diye araya girdi Rafe, "onların âdetleri farklı..."

Diana hışımla Rafe'e döndü. "Ama bu çok şaşırtıcı." Tekrar Andras'a döndü, yüzü onaylamaz bir ifadeye bürünmüştü. "Hiç anlamıyorum. Sevmediğin biriyle nasıl birlikte olabilirsin?"

Andras'ın yüzü gölgelendi.

"Sonra ne oldu?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Derin bir nefes verdi ve çenesini ovuşturduktan sonra anlatmaya devam etti. "Sorcha'ya karşı duygular beslemeye başladım. Mesele yalnızca bedenlerimizin mükemmel uyumu değildi, sanki birbirimiz için yaratılmış gibiydik. Her seferinde, bir şekilde bana geri dönerdi ve birlikte olduktan sonra saatlerce sohbet ederdik. Bu yaptığı yasaktı. Amazlar, sadece doğurganlık ayini için erkeklerle birlikte olmamalıydı. Fakat Sorcha da bana, benim ona tutulduğum kadar tutulmuş gibiydi. Birlikte geçirdiğimiz son gece ona onu sevdiğimi söyledim. Benimle kalmasını ve hiç gitmemesini istediğimi söyledim."

Duraksayıp gözlerini ateşe dikti. "Gözyaşları içinde bana beni sevemeyeceğini, Amaz olmaktan mutlu olduğunu ve ikisine birden sahip olamayacağını söyledi. Nihayet hamile kaldığı için artık bana ihtiyacı olmadığını, vedalaşmaya geldiğini söyledi." Sessizleşti, bastırdığı duyguları havayı ağırlaştırıyordu. "Sonra gitti ve onu bir daha hiç görmedim. Amaz topraklarında bir kızım var mı, merak ediyorum. Ya da çocuk erkekse tıpkı annemin beni terk etmeye zorlandığı gibi onu da ormanda bir yere bırakıp gitti mi, bilmiyorum."

Andras'ın ifadesi karardı. "Srocha gittikten birkaç ay sonra başka bir Amaz kadını ayin sırasında bana geldi." Çenesi gerildi, hissettiği aşağılanma gözlerinde âşikardı. "Onu geri gönderdim. O zamandan beri de Amazlarla bir daha karşılaşmadım."

Hepimiz sessizlik içinde çatırdayan ateşi izliyorduk.

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu Tierney. Leander'ı düşünüp düşünmediğini merak ettim. Andras acı dolu bir ses çıkardı, kimsenin bilmediği ızdırabı ortaya çıkmıştı. Ama cevap vermedi.

“Sana bir hayat eşı gerek,” dedi Diana otoriter bir tonda. “Onların bu yordamı doğal değil.”

Andras sahte bir kahkaha attı. “Kim ne yapsın beni, Diana Ulrich? Kim?” diye meydan okudu. “*Hiç kimse istemiyor*. Hiçbir yerde kabul edilmiyorum.”

“Lupin ol,” dedi Diana. “Biz seni kabul ederiz.”

Andras başını salladı. “Bunu anneme yapamam. Benim için *her şeyden* vazgeçti. Sevdiği her şeyden. Onu bu şekilde reddedersem kahrolur.”

“Anneni reddetmiş olmazsın ki,” diye ısrar etti Diana şaşkınlıkla.

Andras’ın yüzünden kuşkulu bir ifade geçti. “O öyle düşünür. Lupin olmak ona yapılacak en büyük ihanet.”

“Neden?” diye sordu Diana, alınmıştı. “Biz o kadar aşkıllık mıyız?”

“Diana,” dedi Andras, sanki sebebi çok açılmış gibi, “Lupinlerin sürü hayatı Amazların nefret ettiği her şeydir.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” diye soğukça cevapladı Diana.

“Kuzey ve Güney sürülerine bir bak, ikisinin de alfaları *erkek*.”

“Evet ama ikisinin de dişi alfaları oldu.”

Andras ona küçümseyici bir bakış attı. “Evet ama uzun zamandır olmadı.”

“Tekrar olacak.”

“Olacak mı?” Keyifsiz bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. “Alfan olmak için sırada kim var peki?”

Diana sabırsızlıkla onu süzdü. “O iş öyle olmaz. Bu bir siyaset ya da soy meselesi değil. Güç meselesi.”

“Peki, genç Lupinler arasında en güçlü kim?”

Diana duraksadı ve alışılmadık bir ciddiyetle yere baktı. Andras’a döndüğünde bakışlarında öyle bir güç vardı ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

“*Sen mi?*” dedi Andras bariz bir şaşkınlıkla. Diana’yı baştan aşağı süzdü. “Ya bir Lupin olsaydım?” diye merakla ve biraz alayla sordu. “Beni alt edebilir miydin?”

Diana başını yana eğdi. Yırtıcı gözleri Andras’ın iri, kaslı bedenini süzdü. Gücünü ölçüyordu. Kararlı bir tavırla arkasına yaslandı. “Ederdim. Çok hızlıyım, bu bana avantaj sağlar.”

Andras’ın gülümsemesi yapmacıktı. “İşte şimdi Lupin olma fikri cezbedici geldi, Diana. Elbette gelecekteki bu güç geçişini izleyebileceğim.”

Dişi alfa ihtimaline şaşırarak Diana’ya baktım. *Onun* dişi alfa olma ihtimaline. Yüce Büyücü’nün yalnızca erkek olabil-diği bir toplumda yaşıyordum. Başka bir ihtimali zihnimde canlandırmak zordu.

Diana bir an kendi düşüncelerinde kayboldu, sonra aklına bir fikir gelmiş gibi gözlerini tekrar Andras’a çevirdi. “Babamın muhafızları arasında Amaz soyundan bir adam var. Babamın betası. Onunla konuşmalısın. Halkım onu bebekken ormanda bulmuş ve hayatı boyunca bizimle yaşadı. Eşi ve çocuğu var. Mutlu ve tamamen kabul görüyor.”

“Diana...” dedi Andras başını sallayarak.

“Hayır, Andras. Böyle yaşamak zorunda değilsin. Bir evin ve ailen *olabilir*.”

Ateşin karşı tarafında dikkatle bana bakan Yvan’la göz göze geldim ancak hızla bakışlarını kaçırdı.

Trystan ayağa kalkıp beyaz asamı kınına koydu. “Herkesin aşk hayatını ve kültürünü dinlemek oldukça ilginçti,” dedi sakince, “ama sanırım gidip birkaç büyü üzerinde çalışacağım. Tek başıma odaklanabileceğim bir yerde. Siz burada kalıp kimin Lupinlere katılacağına karar verebilirsiniz.”

BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#199

Gardnerya bayrağını tahrip etmenin cezası
idamdır.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Asalar

Bacaklarım titreyerek küçük salona girdiğimde Vyvian halam özenle hazırlanmış çay sofrasında oturuyordu. Beni karşılamak için ayağa kalkmaması beni daha da tedirgin etti.

“Ah, Elloren,” dedi, sesi ipek gibiydi. Karşısındaki sandalyeyi işaret etti. “Bana katıl.” Güzel yüzünde etkileyici bir gülümseme olmasına rağmen gözleri buz gibi soğuktu. Temkinle karşısına otururken aynı içten gülümsemeyle karşılık verdim.

Geldiğinde konaklayabilmesi için ona güzel bir oda verilmişti. Belki de Gardnerya Kütüphanesi’ndeki en güzel odaydı. Demirağaç şeklinde yapılmış odun sobasından sıcaklık yayılırken altımızdaki fayanslarda zengin kahverengi ve siyah tonlarındaki sanatsal ağaç kökleri vardı. Vitray sarmaşıklar, Güney Sırt’a bakan devasa, kemerli pencereleri çevreliyordu.

Vyvian halam, minik meşe palamutları ve meşe yaprakları işlenmiş lüks ipek giysisi içinde tıpkı hatırladığım gibi inanılmaz zarıftı. Yaşlı, lavanta tenli Urisk hizmetçisi her an ona hizmet etmeye hazır beklerken halamın duruşu kraliçeleri anımsatıyordu.

Herkesin ilgi odağı olan bir kraliçe. Ufacık bir hatada kellenizi uçurabilecek bir kraliçe.

“Çay ister misin, Elloren?” diye sordu.

Açlık veya susuzluk hissetmeyecek kadar tetikte olmama rağmen, “Evet, lütfen,” diye nezaketle yanıtladım.

Rafe, Trystan ve ben bu ziyaret hakkında uzun uzun konuşup Vyvian halayı olabildiğince yatıştırmaya anlaştığımız. Trystan’ın halamızı oyalamak için ona dostane mektuplar yazdığını biliyordum ancak Rafe’in Diana’yla ilişkisinin başımıza bela olması kaçınılmazdı.

Vyvian hala elini amirane bir hareketle salladığında Urisk kadını hemen sessizce çay doldurdu ve bana minik keklerden bir tabak servis etti. Halam çayını küçük gümüş bir kaşıkla karıştırırken gözlerini benden ayırmadı.

Urisk kadını işini bitirir bitirmez halam doğrudan konuya girdi. “Aislinn Greer’le olan iletişimini sonlandırmalısın,” dedi açıkça. “Arkadaşın olduğunu biliyorum ancak Lupin ikizleriyle çok fazla takılıyor. Erkek olanla kütüphanede görülmüş. Neyse ki mantıklı bir kız, ailesinin himayesine geri döndü. Şimdilik onların tehlikeli olduğunu kabullenmiş gibi *görünüyor* ancak böyle konularda asla emin olamazsın.”

Vyvian halam derin bir nefes alıp başını kınayan bir ifadeyle salladı. “Ailesinin zamanında müdahale ettiğini umuyorum. Aksi hâlde bir Sage Gaffney vakası daha yaşanabilirdi.”

Kenarlarına incecik sarmaşıklar boyanmış porselen tabağına hafifçe vurdu. Hizmetçisi, fırından yeni çıkmış çeşitli ekmeklerin bulunduğu bir tepsiyle yanaştı. Tepsiden tatlı bir fındık kokusu yayılıyordu ancak öfke vücudumu sararken koku yalnızca mide bulantımı artırdı.

Bu yaptığınız korkunç, diye feryat ettim içimden Vyvian halama ve Aislinn’in korkunç ailesine. *Arkadaşımdın hayatını mahvediyorsunuz, hepiniz.* Aislinn’in yaklaşan büyü-bağına itiraz etmek istiyordum ama böyle yaparak durumu daha da kötüleştirebilirdim.

Halam tepside mor üzüm dolgulu bir ekmek seçti. “Belki Greer kızı *gerçekten* mantıklı bir kızdır ama yine de dikkatli ol, Elloren.”

“Olurum, Vyvian hala,” dedim tamamen sahte bir güvenceyle. Sinirle titreyen ellerimi gizlemek için sandalyenin kenarına sıkı sıkıya tutundum.

Karaçalı ağacı.

Sıcacık bir enerji kollarımdan omuzlarıma kadar yükselip toprak yatkınlığıma karıştı. İrkildim, ellerimi ahşaptan çekip yumruk yaparak kucağıma koydum. Kalp atışlarım hızlandı.

Bu da neydi?

Vyvian halamın üzerimdeki bakışları keskinleştirdi. “Senin de Lupin ikizleriyle görüldüğünü duydum.”

Masanın altında yumruklarımı sıkıp açarak kayıtsız kalmaya çalıştım, duygularımı gizlemekte zorlanıyordum. “Diana Ulrich’i görmezden gelemem,” diye açıkladım. Nefesimi düzenlemeye çalıştım. “Kimya dersinde araştırma partnerim.”

“Partnerini değiştir o hâlde. Derhâl.” Üzümlü ekmeğine tereyağı sürerken gözleri bana döndü.

“Tamam, Vyvian hala.” Asa tutan elim karıncalanırken ateş yatkınlığım kıvılcımlandı. Aniden çevremdeki ahşapların çokluğunun farkına vardım. Neredeyse odadaki her şey ahşaptı.

Vyvian hala dudaklarını büzdü. “Lupinler öngörülemez yaratıklardır. Dişi olanların ormanda yaşamak için meskenlerini terk ettiklerini duydum. Tıpkı vahşi bir hayvan gibi.”

Yoo, hayır. Aslında benimle kalıyor. Bir Selki ve iki Icaral’la birlikte.

Halam tek kaşını kaldırdı, çayından bir yudum alırken beni inceledi. “Derslerinde başarılı mısın?”

“Evet, Vyvian hala.” *Hayır, aslında bütün derslerimi zar zor geçiyorum ve geceleri sadece dört saat uyuyorum. Ayrıca ormanın bana saldırdığına dair görüntüler görüyorum.*

“Başarılı olman şaşırtıcı değil,” dedi memnun bir edayla. “Her zaman zeki bir aile olmuşuzdur. Ayrıca Yul Dansı’na Lukas Grey’le katıldığını duydum.” Gözleri onay dolu bir ışıltıyla parladı.

Lukas’ın adını duyunca yanaklarım yakıcı bir ısıyla kızardı. Dalgınlıkla boynumdaki Kar Meşesi kolyesine dokundum, Lukas’ın hediyesinin ahşabı avucumun içinde baştan çıkarıcı bir sıcaklıkla titreşiyordu.

“Çok güzel bir kolye, Elloren,” dedi halam. Hiçbir hareketim gözünden kaçmıyordu. “Nereden aldın?”

Yüzümdeki kızarıklık arttı. “Lukas verdi.”

Vyvian halamın dudakları kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Onunla bağlanmanın zamanı geldi.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” diye kibarca yalan söyledim. Kolyenin uğultusu sinirlerimi yatıştırıyordu. “Ama önce Edwin amcamla konuşmam gerek.”

“Neyse ki Kurucular Günü’nde amcanı göreceksin,” dedi halam soğuk bir gülümsemeyle. “O zaman onun iznini alabilirsin.”

Zaman daralıyor. Yaza kadar ellerim işaretlenmiş olacak.

“Yakın zamanda izin alabilirsem—”

“Lukas Grey’le *hemen* bağlanmanı istiyorum,” diye ısrar etti. Nezaketinden eser kalmamıştı.

“Farkındayım,” dedim, sesimdeki iğneleyici tona hâkim olmıyordum. “İki Icaral’la yaşıyorum.” Halamın baskı girişiminin nasıl da ters teptiğine içten içe güldüm. Ancak sonrasında içeme çöken keskin korku yüzünden bu konuyu ona hatırlattığıma pişman oldum. Kuzey Kulesi’ndeki yerimle ilgili herhangi bir şeyin dikkatini çekmesinden korkuyordum. Halam, Marina’nın orada bizimle yaşadığını asla öğrenmemeliydi. Selkilerin kıyıya geldikleri anda öldürülmeleri gerektiğini Büyücü Konseyi’nde ilk o savunmuştu.

Meydan okuyan tavrımı fark edince gözlerini kıstı. “Dürüst olmak gerekirse Icarallarla bu kadar uzun süre yaşamaya dayanabilmene şaşıyorum. Beklediğimden daha sağlammışsın.

Büyü yeteneğinin inatçılığın kadar iyi olmaması ne acı.” Kederle başını salladı ve gerçekleşmeyecek ihtimalleri düşünerek derin bir iç çekti. Yüzü hayal kırıklığıyla doluydu. “Bir Bane kızının *bizim* büyümüzün vârisi olması doğru değil.”

Ah, şu eski rekabet. Sırtımı dikleştirdim, konunun değişmesine sevinmiştim.

“Beni acımasız bulduğunu biliyorum, Elloren,” dedi kaşlarını çatarak. “Ancak sana özellikle baskı yapıyorum. Bu hem senin hem de ailemizin iyiliği için. Lukas’la bağlanman lazım, hem de hemen yoksa bu işten tamamen vazgeçebilir.”

Ben cevap veremedim erkek kardeşlerimin gelişle konuşmamız kesildi. İçeri önce Trystan girdi; üzerinde en iyi Gardnerya kumaşlarından yapılmış, gümüş Erthia küresi ve Beşinci Seviye şeritleri olan fırtına grisi askeriye öğrencisi üniforması vardı. Ardından kocaman gülümsemesiyle Rafe girdi. Evden getirdiği eski usul Kelt giysilerimizden birini giydiğini görünce dehşete düştüm.

Hayır, Rafe. Ona meydan okumanın sırası değil.

“Ah, Trystan.” Vyvian hala küçük kardeşimi sıcak bir gülümsemeye karşıladı. Rafe’i açıkça görmezden gelerek Trystan’ı yanaklarından öptü. “Senin hakkında çok güzel şeyler duyuyorum,” dedi gururla. “Bu kadar genç yaşta Silah Loncası’na kabul edilmen, kabul gören en genç üye olman... Büyük bir başarı, canım. Çok çalışmanın ve işine bağlılığının bir karşılığı olmalıydı, bu yüzden sana bir şey getirdim.” Kahverengi sicimle bağlanmış uzun paketi ona verirken sesi gizemli bir fısıltıya dönüştü. “Amcanın bunu bilmesine lüzum yok.”

Trystan paketi aldı ve sicimi çekince ambalajı açıldı.

Bir asa.

Kalbim, halamın bize sunduğu bu beklenmedik avantaj karşısında heyecanla çarptı. *İki asa. İki silah.* Parmaklarını asanın üzerinde gezdirip nasıl hissettirdiğini test ederken Trystan’ın gözleri büyüdü.

“Sen Beşinci Seviye Büyücüsün,” dedi Vyvian hala. “Artık kendine ait, yeteneklerinle eşleşecek güzel bir asan olmalı. Seninle gurur duyuyorum, Trystan.”

“Teşekkür ederim, Vyvian hala.” Kardeşim halamın övgüsünü hafif, saygılı bir baş selamıyla kabul etti. Yüzü ifadesizdi. Trystan’ın neyle karşılaşırса karşılaşsın her durumda kendine hâkim olup sakinliğini koruyabilmesine hayrandım.

Vyvian hala başını Trystan’a doğru eğdi ama Rafe’e döndüğünde kendini beğenmiş gülümsemesi kayboldu. “Rafe,” dedi soğuk bir sesle.

Rafe, halamın kasıtlı soğuk tavrının onu etkilemesine izin vermeden her zamanki ışıltılı gülümsemesini takındı. Halam boş sandalyeleri işaret edince kardeşlerim de bize katıldı.

“Yul Dansı’nda Lupin kızıyla gönlünce eğlendiğini duydum,” dedi Vyvian halam. Dudakları hoşnutsuzlukla büzüldü. “Epey bir gösteri yapmışsın anlaşılan.”

“Diana dans etmeyi seviyor,” dedi Rafe ihtiyatlı bir gülümsemeyle.

Vyvian hala, “Öyle mi?” diye buz gibi bir yanıt verdi. “Eh, babasına haber gönderdim, inan fazlasıyla tatsız bir işti. Ona bazı genç Gardneryalı erkeklerin kendi ırklarından olmayanlarla, Selkiler ve benzerleriyle keyiflerine bakmalarının ne yazık ki doğalarında olduğunu anlattım.” Bana döndü, ifadesi özür diler gibiydi. “Bu konuyu senin önünde konuştuğum için üzgünüm, canım. Beklenmedik bir durum olduğunun farkındayım ancak bu hem senin hem de Trystan’ın büyü-bağ olasılıklarını etkiliyor. Gerçi senin için endişelenmemize gerek yok, zira Lukas Grey seninle bağlanmak konusunda oldukça hevesli görünüyor. Ancak Rafe, Lupin kancığıyla oradan oraya koşturmaya devam ederse Trystan uygun bir eş bulmakta zorlanabilir.”

Ağzından rahatlıkla çıkan hakaret karşısında irkildim. Rafe ise öfkeyle dişlerini sıktı. Asa tuttuğum elimle sandalyemin kenarına tutunduğumda alev alev bir sıcaklık yatkınlığıma aktı.

Artık yalnızca odadaki ahşabı değil, bütün binadakileri hissedebiliyordum. Şaşkınlıkla elimi ahşaptan çekip yumruğumu sıktım. Sandalyeye bir daha dokunmamaya kararlıyım.

Vyvian hala fincanının ardından Rafe'e baktı. "Senin de Trystan'ın da bahara dek büyü-bağ eşi bulmanız gerekiyor," dedi. "Derhâl Lupin kızıyla tüm ilişkini kes."

Trystan'a döndüğünde ifadesi bir an için yumuşadı. "Senin için aralarından seçebileceğin birkaç aday belirledim, Trystan." Rafe'e kaşlarını çatı. "Ancak seninle bağlanmaya *istekli* bir partner bulabilmek için Konsey'in büyü-bağ listesine bağlı kalmak zorunda olabiliriz."

"Peki, Diana'nın babası bu duruma ne dedi?" diye sordum, Rafe'in sessiz öfkesinin açıkça dış göstermeye dönüştüğünü fark ederek.

Vyvian hala ona ihtiyatlı bir bakış attı. "Kızından uzak durman gerektiğini söyledi. Yoksa seni bizzat ziyaret etmek zorunda kalacakmış. Beni anlıyor musun, Rafe?"

"Gayet iyi anlıyorum," dedi abim dişlerinin arasından.

"Gerçekten, Rafe, ne düşünüyordun?" Vyvian hala tavana baktı, sabır diliyor gibiydi. "Bir Selki bile *Gerwulf Sürüsü'nün alfasının* kızından daha iyi bir... arkadaş seçimi olurdu." Vyvian hala Trystan'a dönüp ona uzun, hüzünlü bir bakış attı. "Keşke bütün genç Gardneryalı erkekler senin gibi ahlaklı ve düzgün olsaydı, Trystan. Sen ırkımızın *gururusun*."

Rafe ve ben kaşlarımızı kaldırarak Trystan'a baktık.

"En küçükleri olabilirsiniz," diye devam etti Vyvian hala, "ama en muazzam olgunluğu sen gösterdin. Büyük kardeşlerine rehberlik etmelisin, Trystan."

"Onları doğru yolda tutmak için elimden geleni yapacağım, Vyvian hala," diye söz verdi ciddiyetle.

"Ve o asayla biraz pratik yap," diye teşvik etti halam. "Beşinci Seviye bir büyücü ve Silah Loncası'nın bir üyesi olarak en

kısa zamanda Büyücü Muhafızları arasında yüksek bir konuma getirileceğinden eminim.”

Trystan’ın sakin ifadesi hiç değişmedi. “Kadim Varlık’ın bahşettiği doğal yetenekleri geliştiremeye daha çok özen göstereceğim.”

Vyvian hala takdirle başını salladıktan sonra kaşlarını çatarak Rafe’e döndü. “Rafe, artık bu kadar sorumsuz olmaktan vazgeçmelisin.”

“Trystan’ın yolundan gitmek için elimden geleni yapacağım,” dedi Rafe, bakışları sertti.

Vyvian hala Rafe’in bakışına karşılık verdi, ikisi de rahatsız edici bir süre gözlerini kaçırmadı. Sonunda halam bakışlarını Trystan’a, Altın Gardneryalı’ya çevirdi. “Trystan, yazdığın mektuplar için minnettarım. Valgard’dan sık sık ayrılamıyorum, bu nedenle gözüm kulağım olman konusunda sana güveniyorum. Lütfen iletişimde kal ve kardeşlerinin yola getirilmeye ihtiyaçları olduğunda bana haber vermek için çekinme.”

“Merak etme, Vyvian hala,” dedi Trystan. “Senin için onlara göz kulak olacağım.”

Birkaç gece sonra Tristan Kuzey Kulesi’ndeki odama geldi. Kapıyı açtığımda koridora çıkmamı işaret etti ve pelerinin cebinden beyaz asamı çıkardı. Halamın ona verdiği asanın da yanında olduğunu fark ettim. Küçük kardeşim her geçen gün daha da güçlü bir büyücüye dönüşüyordu.

“Al, Ren,” dedi beyaz asayı bana uzatarak. “Al bunu.”

Yatkınlıklarım açgözlülükle asaya doğru atılsa da geri çekildim. “Neden? Bende büyü gücü yok ki.”

İtirazıma karşı başını salladı. “Artık çalışmasını sağlayamıyorum. Sanki uykuya geçmiş gibi ya da...” Duraksadı, yüzünde

endişe belirmişti. “Sanki kendi kontrolünü ele geçirmiş gibi.” Bu tuhaf söylemiyle alay etmemi beklercesine beni inceledi.

Fakat alay etmedim. Asada gerçekten garip bir şeyler olduğunu biliyordum.

Beyaz Asa.

Böyle saçma bir düşünceyi aklımdan geçirdiğim için bir kez daha utandım. Bu o Beyaz Asa olamazdı... ancak pek normal olduğu da söylenemezdi.

Asayı Trystan’dan aldığımda rahatladım. Asa tutan elim asanın kıvrımlı gövdesini kavrarken derin bir nefes aldım. Bu asayı tutmak bana kendimi iyi hissettiriyordu. Fazlasıyla iyi. Herhangi bir ahşaptan daha iyi.

“Ben dindar biri değilim, biliyorsun, Ren,” dedi Trystan asaya göz atarken. “Ama... rüyalar görmeye başladım. Bu asa, beyaz kuşlar ve bir ağaç hakkında rüyalar. Ve hep aynı şekilde bitiyorlar.” Bana anlamlı bir bakış attı. “Her seferinde rüyam asa senin eline ulaştığında son buluyor.”

Güç titreşimi, yatkınlıklarımın asaya doğru kuvvetle uzanırken asayı daha sıkı tuttum.

“Trystan,” dedim temkinle. “Yatkınlıkların ne zaman harekete geçti?”

“On dört yaşlarındayken. Neden sordun?”

“Ben... ben artık toprak yatkınlığımı hissedebiliyorum. Ve ateş yatkınlığımı da. Her geçen gün daha da güçleniyorlar. Bazen de gittikçe artarak alevleniyorlar.”

Trystan anlayışla başını aşağı yukarı salladı. “Birden ortaya çıkabilir. Bir keresinde, hep birlikte akşam yemeği yerken su yatkınlığım... patladı. Bir an tüm odanın su altında kaldığına dair garip bir hisse kapıldım.”

Kaşımı kaldırdım. “Eh, bu biraz rahatsız edici olmalı.”

Trystan’ın dudakları küçük, alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Evet, neredeyse kafayı yiyordum.”

“Ya ateş yatkınlığın?” diye sordum. Trystan’ın güçlü ancak fırtınalı büyüsunü kontrol etmesini zorlaştıran, kuvvetli su ve ateş yatkınlıkları olduğunu biliyordum.

“Ateş yatkınlığımı bir yıl öncesine kadar hissetmemiştim,” dedi.

“Yani zamanla daha fazla güç yatkınlığı hissetme şansım olabilir.”

“Olabilir. Ancak genelde iki tane hissedilir.”

“Ama onlara erişemeyeceğim.”

Başını salladı. “Birinci Seviye olduğun için asla gücüne erişemeyeceksin. Daha önce hiç gücüne erişebilen Birinci Seviye Büyücü duymadım.”

Kafam karıştı. “O zaman neden kendimi bu asaya çekilirken buluyorum?”

Düşündü. “*Bu asanın efsanedeki Beyaz Asa olduğunu mu düşünüyorsun?*”

“Evet.”

“Efsaneye göre Beyaz Asa uzun yıllardır hareketsizmiş. Eğer anlatılan hikâyeler doğruysa belki de çocukların muazzam güçlere sahip olacak ve asayı onlara aktaracaksın. Ya da belki de bir başkasına vermen gerekiyordur.”

“Senin bana verdiğin gibi.”

Trystan bir an sessiz kaldı, tuhaf rüyaları ve mitolojik mevzulara bu kadar yaklaşmaktan gerildiği belliydi. “Belki.”

“Orman benden korkuyor,” dedim tüm gerçeği açıkça ortaya koyarak. “Daha öncesinde de bariz düşmanlığı seziyordum. Gerçekten bunu kafamda kurmuyorum, Trystan. Geçen gece Tierney’nin ne dediğini duydun. Sen ormandan hiç böyle bir şey hissettin mi?”

“Hayır.” Düşünceli bir tavırla başını yana yatırdı. “Fakat bahsettiğin şeylere maruz kalanları duydum. Ama hepsi çok yüksek seviye Toprak Büyücüleri.”

“Yani benim de içimde çok yüksek seviyede toprak büyüsi olabilir?”

“Erişiminin olmadığı bir büyü.”

Hüsrân dolu uzun bir nefes verdim. “Gittikçe kim olduğumu bilemez hâle geliyorum.”

Trystan hafifçe güldü. “Kulübe hoş geldin, Ren.”

Sözleri beni gülümsetti ve ona şefkatle baktım. “İyi ki olduğun kişisin.”

Minik bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ben de senin için aynı şeyi düşünüyorum,” dedi usulca.

Kısa bir an birbirimizden güç alarak öylece durduk. Ama düşüncelerim hızla kasvetli bir hâl aldı.

“Sence Rafe ve Lupinlere ne olacak?” diye çekinerek sordum.

Trystan’ın bakışları karardı. “Bilmiyorum, Ren.” Başını salladı. “Ufukta Lupinlerle savaş ihtimali varken gerçekten bilmiyorum.”

BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#200

Azınlık sayılan Smaragdalfar Elflerinin yasa dışı bir şekilde üst tabaka Diyarlara geçişine yardım edenler idam cezasına çarptırılacaktır.

Gardnerya topraklarında bulunan herhangi bir Smaragdalfar Elfi derhâl Alfsigroth'a nakledilmek üzere Büyücü Muhafızlara teslim edilmelidir.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kurucular Günü

Loş sabah ışığı, Üniversite'nin en büyük yemekhanesinin pencerelerinden içeri süzülüyordu. Geniş alan Kurucular Günü için muhteşem bir şekilde süslenmişti. Etrafı izleyerek usulca yürürken çizmemin içine sıkıca gizlediğim beyaz asanın fazlasıyla farkındaydım.

Rafe, Trystan, Wynter'ın kardeşi Cael ve onun Elf yardımcısı Rhys de yemekhaneyi inceliyor ve benim kadar dehşete düşmüş görünüyorlardı.

Gardneryalılar etkinliği tamamen ele geçirmişlerdi.

Üniversite'de Yul kutlayan tek grup biz olmamıza rağmen tüm süslemeler Yul temalıydı. Elbette her şey görkemli bir zarafete sahipti, büyülenmemek için kendimi zor tutuyordum. Büyük çam dallarından mis kokulu, sahte bir tavan hazırlanmıştı, ayrıca masalardaki vazoların içinde de yine çam dalları vardı. Serin, odunsu kokuyu kendimden geçercesine içime çektim. Dallardan kırmızı cam fenerler sarkıyordu. Şeytani Olanların döktüğü Gardneryalı kanını temsilen koyu kırmızı masa örtülerinin üzeri de cam fenerlerle donatılmıştı. Bordo perdeler, pencerelerden yerlere kadar iniyordu.

Hepsi beni son derece rahatsız etti.

Halkımın, başkalarının geleneklerini ve inançlarını bu denli acımasızca görmezden geldiğini hiç bu kadar açıkça fark etmemiştim. Zihnimde birkaç feneri devirip süslemeleri ateşe verdiğimi hayal ettim, ortalığa saçılan çam iğnelerinin göz açıp kapayıncaya dek muazzam bir yangın çıkaracağından emindim.

Gökyüzü kapalıydı ancak kasvetli hava, fenerlerin kızıl ışıltısının güzelliğini daha da ortaya çıkarıyordu. Gardneryalı gruplar yemekhaneyi yavaş yavaş doldurmaya başlamıştı ve geniş masaların üzeri enfes yiyeceklerle donatılmıştı: ince dilimlenmiş, uzun dişli servis çatalı yanma saplanmış, bütün bir yaban domuzu; şeker serpilmiş çiçeklerle süslenmiş meyve hoşafı; türlü türlü sıcak içecek ve yıllanmış peynirlerle sunulan sıcak ekmek çeşitleri. Üniversite'nin tüm mutfaklarından –Olilly ve Fernyllia'nın da aralarında olduğu– Kelt, Verpakyalı, Elfhollen ve Uriskli birçok çalışan, çok sayıda konuğa hizmet etmek üzere hazırda bulunuyordu.

Ana yemekhanenin iki devasa kapısı aniden açılıp büyük bir gürültüyle arkalarındaki duvarlara çarptığında hemen döndüm. Yırtıcı bir zarafetle salona giren Lupinleri gören çoğu kişi şaşkınlıkla geri çekildi.

İri, kaslı bir adam grubu yönlendiriyordu, onun alfa olduğuna şüphe yoktu. Gözleri, Diana'nın alev gibi parlayan amber gözlerinin aynısıydı; gururlu bir çenesi, baskın bir aurası ve altın sarısı saçları vardı, sakalının yanları griye çalıyordu. Şimdiye dek gördüğüm en otoriter varlık oydu. Karizması, yerel Vu Trin'in korkutucu komutanı Kam Vin'i bile gölgede bırakıyordu. Adamın hemen arkasında tıpkı Jarod'a benzeyen ince, uzun bir kadın vardı. Salona temkinli bir memnuniyetsizlikle bakarken ifadesi endişeli, düşünceliydi. Onun yanında da koyu renkli saçlarında kırmızı tutamlar olan başka bir Lupin kadını vardı. Teni koyu kahverengi, gözleri, Kuzey Lupin sürüsününki gibi kızıldı. Kollarında onunla aynı ten ve göz renginde küçük bir

erkek çocuk vardı ancak çocuğun kulakları sivriydi, saçlarıysa mor ve mavi karışımıydı.

Yanlarında onları koruyan dört iri yarı adam vardı, içlerinden biri diğerlerinden bir adım önde yürüyordu. Bu adamın arduaz grisi yanakları Andras'inkine benzer rün dövmeleriyle kaplıydı ve çelik rengi saçlarının arasında morlar vardı. Onun Amaz soyundan gelen Ferrin Sandulf olduğunu fark ettim; Diana hepimize ondan bahsetmişti. Babasının betasıydı, yani ikinci komutandı.

On yaşlarında hareketli bir kız çocuğu, yerinde duramayacak kadar heyecan doluymuş gibi hepsinin etrafında dönüp duruyordu. Jarod ve Diana'nın kız kardeşi Kendra olmalıydı. Diana'nın daha küçük, kısa ve fazlasıyla hareketli hâliydi.

Erkeklerin hepsinin kısa saçlarına ek olarak sakalları da özenle kısaltmıştı. Diana'nın annesinin uzun, sarı saçları arkadan sıkıca toplanmıştı. Ve hepsi her an harekete geçmeye hazır gibi giyinmişti. Toprak tonlarında bol tunik ve pantolonlar, sağlam botlar. Değişim esnasında kolaylık sağlasın diye çıkarılmaya uygun, basit giysiler.

Tüm salon susmuş, kalakalmıştı.

Lupinler, merkezdeki uzun koridora doğru hep birlikte ilerlediler.

Trystan ve ben endişeyle birbirimize baktık.

Rafe, salonun uzak köşesinde durduğumuz yerden sakince onların gelişini izledi. Omzuna atılmış büyük bir hindi vardı, Cael ve Rhys'le çıktığı gündüz avından yeni dönmüştü. Hepsi hâlâ silahlıydı; yayları omuzlarında asılı, ok dolu sadakları sırtlarına bağlıydı.

Diana, altın sarısı saçları arkasında salınarak yan kapıdan yemek salonuna girdi. Ailesini görür görmez neşeli bir çığlık atıp sevinçle babasına doğru fırlarken elleri havaya kalktı. Babası onu görünce sert ifadesi güneş gibi aydınlandı.

“Baba!” diye bağırdı Diana, kollarını coşkuyla Gunther Ulrich’in boynuna sardı.

Gunther kocaman, gürültülü bir kahkaha attı ve kızını sıkıca kucakladı. “Benim cesur kızım! Nasıl da özledim seni!”

Küçük Kendra arkalarında mutluluk dolu bir heyecanla Diana’ya sarılmış, zıplıyordu.

Kardeşinin hemen arkasından salona giren Jarod, bizim olduğumuz tarafa bile bakmadan Lupinlere doğru ilerledi. Yul Dansı’nda Aislinn’le yaşadığı acı olaydan bu yana herkesten uzaklaşmıştı; yemeklerini çoğunlukla yalnız yiyor, zamanının çoğunu da tek başına avlanarak ya da ders çalışarak geçiriyordu. Diana kardeşi için giderek daha fazla endişeleniyordu ve onu aramıza geri çekme çabalarının boşa çıkmasından sık sık bana dert yanıyordu.

Usulca ailesine yaklaşırken Jarod’ın yüzüne bir rahatlık yayıldı. Annesi, Jarod’ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve bir şeyler mırıldandıktan sonra onu sımsıkı kucakladı, bütün çocuklarıyla tekrar bir arada olduğu için çok mutlu olduğu aşikârdı.

Diana bir kolunu kız kardeşine sarılıp onu şefkatle sıktı. “Seni çok özledim, Diana!” diye bağırdı Kendra. “Sana anlatacak çok şeyim var! Mektuplarımı aldın mı? Ben seninkileri aldım! Bak, Diana! Bak! Bir kunduz dişim var!” Çeşitli dişlerle süslü kolyesini gösterdi.

Diana kolyeye dokundu, belli ki çok etkilenmişti. “Harika, Kendra!”

“Koleksiyonum için de bir celyrnum taşı buldum! Ne zamandır aradığımı hatırlıyorsun, değil mi?” Kendra, omzuna gelişigüzel asılmış çantayı gururla gösterdi. “Sana göstermek için tüm koleksiyonumu getirdim! Çizimlerimi de getirdim. On yeni çizim yaptım!”

“Hepsini görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Diana ona gülümseyerek.

“Ve bir geyik avladım, Diana! Sadece birkaç gün önce!”

Gunther, Kendra'nın başını okşayarak, "Kendi başına indirdi," diye övündü.

Küçük kız, "*Kocamandı!*" diye nefes nefese devam etti. "Stefan'dan bile önce yakaladım! *Çok* kıskandı!"

"Kardeşin çok iyi bir avcı," diye böbürlendi babaları. "Birkaç yıla boynuz kulağı geçebilir."

Diana, Kendra'nın altın saçlarını karıştırdı. "Hiç şüphem yok," dedi küçük kopyasına gülümseyerek.

Babası ikisini de sımsıcak bir kucaklamayla sardı. "Benim güçlü, cesur kızlarım," dedi sevgiyle.

Bir an için Gunther'ın kızlarıyla gurur duyduğu şeyler karşısında çarpılmışa döndüm. Çoğu Gardneryalı ebeveyn, revazu ve güzelliğe güç ve cesareten daha fazla değer verirdi. Hüzünlendim ve babam hayatta olsaydı en çok neyimle gurur duyardı diye düşünmeden edemedim.

"Rafe Gardner nerede?" diye sordu Kendra etrafına bakarak. "Onunla tanışmak istiyorum! Başı fena belada!"

"Kendra," diye uyardı Gunther otoriter bir sesle.

"Ah... unuttum," dedi Kendra. Mahcubiyetle sesini alçalttı. "Bunun hakkında konuşmamamız gerekiyor. Ama nerede, Diana? Tuhaf gözleri var mı? Onun türünün *tuhaf* gözleri var. Umarım kötü kokmuyordur. Bazıları cidden *çok* kötü kokuyor!"

Diana babasına duyamadığım bir şeyler söyledi, sonra bizi işaret etti, gururla gülümsüyordu.

Cael, Rafe'e dönüp alaycı bir ifadeyle, "Hâlâ alfanın kızının peşinden koştuğuna inanamıyorum," dedi.

Rafe ona sıırttı.

Cael eğlenerek başını salladı. "Umarım bugünden sağ çıkarsın, Rafe Gardner."

Diana'nın babası, sanki Cael'in Rafe'in adını kullandığını duymuş gibi gözlerini kardeşime dikti. Alfa sırtını tehditkâr bir şekilde dikleştirirken onun ve dört Lupin erkeğinin yüzündeki

gölümsemeler yerini ciddi, korkutucu ifadeler bıraktı. Diana'nın annesi de Rafe'e baktı, yüzüne derin bir endişe yerleşmişti.

Diana'nın babası önde olmak üzere hepsi bir arada, seri ve uyumlu adımlarla Rafe'e doğru gelmeye başladılar.

Trystan, Rafe'e sessizce, "Seni öldürmeye mi geliyorlar?" diye sordu.

"Yok be," dedi Rafe. "Gayet cana yakın görünüyorlar."

Trystan abimize boynuzları çıkmış gibi baktı. "Cana yakın mı? Sadece meraktan soruyorum, beyninin tehlikeleri algılayan tarafının çalıştığına emin misin?"

Rafe, Trystan'ın iğneleyici tavrını anlamamış gibi gülümsemi. Omzunda asılı hindiye daha sağlam tuttu ve kendinden emin adımlarla Diana'nın ailesine doğru yürüdü.

"Baba, anne, Kendra," dedi Diana büyük, mutlu bir gülümsemeyle. "Bu, Rafe Gardner." Ailesine, hepsinin onun gibi ânında Rafe'e abayı yakmasını bekliyormuşçasına kendinden emin bir ifadeyle baktı.

Gözleri merakla ablası ve Rafe arasında gidip gelen Kendra hariç sürüsünün soğuk ve pek de cana yakın görünmeyen suratları ifadesiz kaldı.

Trystan, "Bu, Erthia tarihindeki en korkunç *aileyle tanışma* ânı," diye fısıldadı bana.

"Rafe, Diana'nın babasından daha uzun, fark ettin mi?" diye yorum yaptım.

"Eee, yani? Ne kastediyorsun? Sence boyu ona avantaj mı sağlar? Hem de *onlara* karşı?"

Omuz silktim. "Bu da bir şey sayılır."

"Sizlerle tanışmak benim için bir şeref," dedi Rafe. Yakaladığı hindiye yanındaki masaya gösterişli bir hareketle bıraktı. "Avdan yeni geldim ve avımı size sunuyorum."

Herkesin yüzünde şaşkınlık ifadeleri belirdi. Diana hayranlıkla Rafe'e baktı, ağzı kulaklarındaydı.

“Ben Rafe Gardner,” diye devam etti abim. Ardından soyağacımızı Styvius Gardner’a kadar net ve akıcı bir şekilde tek seferde saydı.

“Kesin daha önceden çalışmış,” diye fısıldadım Trystan’a.

Trystan bir kaşını kaldırdı. “Alfanın halkının bu zamana kadarki bütün büyük düşmanlarını saydı neredeyse.”

Rafe konuşmasını bitirdiği anda Diana, “Rafe,” diye devam etti. “Bu babam, Gunther Ulrich.”

Rafe her zamanki özgüveniyle elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum, efendim.”

Diana’nın babası gülümseyip kendi elini uzattı, ifadesi cana yakından ziyade öldürücüydü. Rafe’i baştan ayağa süzüp elini sıkarken tutuşu güçlü ve kendinden emindi; Rafe’in el sıkışının gücünü ölçüyor, korkuya dair bir belirti arıyordu.

Hindiyi kastederek, “Görüyorum ki geleneklerimizi iyi araştırmışsın,” dedi. Eli hâlâ sıkıca Rafe’in elini sarıyordu.

“Halkınıza uzun zamandır hayranlık duyuyorum.”

“Öyle mi?” dedi Gunther, kehribar gözleri parlıyordu. “Egzotik şeyleri seviyorsun o hâlde, ha evlat?”

“Bazen,” dedi Rafe dikkatlice. Elleri ayrılmamıştı.

Trystan endişeyle, “Kolunu koparmaya mı hazırlanıyor?” dedi.

“Kızımı da egzotik buluyor musun?” diye sordu Diana’nın babası. Dudakları tehditkâr bir gülümsemeyle kıvrılınca beyaz dişleri parladı.

“Aksine,” diye yanıtladı Rafe. “Kızınızı tamamen kendime denk buluyorum.”

Vay be, Rafe. Vay be.

Bu cevap, Diana’nın babasını hem şaşırtmış hem de memnun etmişti. Rafe’in elini bırakıp kollarını geniş göğsünde kavuşturdu, gözlerini kısarak hafif bir gülümsemeyle Rafe’i süzdü. “Diana’m sana oldukça düşkün görünüyor, Rafe Gardner.”

“Ben de ona fazlasıyla düşkünüm,” diye karşılık verdi Rafe.

“Lupin alfasının kızının peşine düşmeye cüret eden Gardneryalı oğlanı merak ediyordum doğrusu. Ya çok cesursun ya da inanılmaz derecede aptalsın, evlat.”

Herkes sessizce güldü, hatta Diana’nın babası bile. Ne var ki bu neşeli bir kahkaha değildi, daha çok “sana yalnızca kızım senden hoşlandığı için iyi davranıyorum, eğer onun canını biraz olsun sıkarsan seni binlerce küçük parçaya ayırırım” tarzında bir gülüştü. Şüpheyle Rafe’e bakmaya devam etti. “Aslına bakarsan cesur olduğu düşünüyorum.”

Rafe istifini bozmadan gülümsedi. “Ben de öyle olduğumu düşünüyorum, efendim.”

Gunther Rafe’in cesareti karşısında güldü.

Şaşkınlıkla, “Rafe’in bu durumdan zevk aldığına eminim,” diye fısıldadım Trystan’a.

“Ya da belki kendi ölümünü hızlandırmaya çalışıyor,” dedi Trystan, benim düşüncemden daha gerçekçiydi.

“Diana’m zorlu bir kızdır,” dedi Gunther tekrar dişlerini göstererek.

“Farkındayım, efendim.”

“İyi bir avcı ve iz sürücü olduğunu söyledi.”

“Diana kadar değil ancak Gardneryalılar ve Elfler arasında iyi sayılırım.”

“Mütevazı konuşuyor, baba,” diye araya girdi Diana, kolunu Rafe’in koluna sarıp ona sanki bir ödölmüş gibi baktı.

Gunther başıyla onayladı, ardından etrafa baktı. “Diana burada, Üniversite’de ailen olduğunu söyledi. Kız kardeşin ve erkek kardeşin varmış?”

“Evet, efendim,” diye yanıtladı Rafe.

“Kaçmak için son şans,” dedi Trystan alayla.

Bütün sürü bizden tarafa baktı. Diana’nın babası sırtıttığında Trystan’la birbirimize söylediğimiz her şeyi duyduklarını fark ettim, yanaklarım kızardı.

Trystan'la birlikte sürünün yanına giderken Diana'nın annesinin endişesinin gittikçe arttığını fark ettim.

Yaklaştığımda, meraklı bakışları yerini hızla şok ve endişeye bıraktı. Lanetli görünüşümün, hatta belki de kanımın kokusunun bile abim için bu durumu berbat edebileceğini fark ettim. Her Lupin'e tek tek bakarken hissettiğim rahatsızlıktan dolayı yüzüm gerilerek ısındı.

Gunther, diğer Lupinlere kısaca baktıktan sonra beni dikkatle süzdü. Her şeyi göze alıp elimi uzattım, o da sıkıca tuttu.

“Çoğu insan benimle tanıştığında,” diye başladım, “büyükanneme ne kadar çok benzediğimi söyler.”

“Tıpkı onun gibi görünüyorsun,” diye yanıtladı, bakışları bir şey arıyordu.

Elimi bıraktığında derin bir nefes aldım. “Ona tıpatıp benzeyebilirim,” dedim titreyen sesimle, “ama aklınıza gelecek her şekilde ondan çok farklıyım.”

Alfaları uzun bir süre beni incelerken herkes sessiz kaldı.

“Elloren Gardner,” dedi sonunda, sesi alçak ve baskın olsa da ifadesi nazikti, “bir insanın dış görünüşünün genellikle gerçek karakteri hakkında fazla bir şey göstermediği görüşündeyim. Senin de görüldüğünden fazlası olduğuna inanıyorum. Belki de zaman gösterecektir, ne dersin?”

Başımla onayladım, beklenmedik biçimde duygulanmamla gözlerim doldu. “Teşekkür ederim, efendim.”

İri elini omzuma koyduğunda sıcacıktı, gözyaşlarımdan kurtulmak için gözlerimi kırptırdım. “Hepinizle tanıştığıma memnun oldum,” dedim içtenlikle. “Hepimiz Diana ve Jarod'a karşı iyi duygular besliyoruz.”

Diana'nın babası memnuniyetle başını aşağı yukarı salladı ve her zamanki anlaşılmaz ifadesiyle duran Trystan'a döndü. “Sen de Trystan olmalısın,” dedi. Kardeşimin elini sıkarken eğleniyor gibiydi.

“Evet, efendim.”

Gunther Ulrich'in ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Abini öldürmek gibi bir niyetim yok, Trystan Gardner." Duraksadı, gözlerinde muzip bir bakış vardı. "En azından bugünlük."

"İçim rahatladı, efendim."

Ardından Diana'nın önderliğinde tanışma faslı başladı. Bizi bu ani gelişmeler karşısında sersemleyen annesiyle tanıştırdı, kadının pek de istekli görünmediği ortadaydı. Sonra Rafe'e büyülenmiş gibi bakan Kendra'yla, ardından da babasının betası, kızıl gözlü kadın Soraya'nın eşi ve Lupin oğlanın babası olan Ferrin Sandulf'la tanıştırdı.

Babasıyla birlikte gelen sarı saçlı iki iri koruma –Georg Leall ve Kristov Varg– bizle kısaca selamlaştıktan sonra şüpheli gözlerini salona diktiler. Bu yolculuğun onlar için keyifli bir gezi olmadığı belliydi. Ancak Gunther Ulrich'in muhafızlarının dördüncüsü, Brendan Faolan adlı kızıl saçlı genç adam, özellikle Diana'yla epey yakın gibi görünüyordu.

Brendan sıcak bir gülümsemeyle yaklaştı. "Seni uzun tanışma faslından kurtaracağım," dedi. "Soyağacını paylaşmak âdetiniz değil, biliyorum."

"Belki Diana'ya da bunu söylemelisin," diye şaka yaptım. Gülümsemesi genişledi.

"Soyunu tanıtmayı reddetmek çok kabaca," diye araya girdi Diana sinirli bir sesle. Sonra aklına gelen şeyle ağzı kulaklarına vardı. "Duyduğuma göre Iliana Quinn'i eş olarak kabul etmişsin."

"Doğru," diye cevapladı Brendan, yüzü mutlulukla parladı.

"Senin adına çok sevindim, Brendan!" dedi Diana coşkuyla, Brendan'a şefkatle sarıldı.

Onlar hasret giderirken etrafa bakındım. Salon hızla Gardneryalı akademisyenler ve aileleriyle dolmaya başlamıştı. İnsanların çoğu sohbet edip kucaklaşsa da bazıları şaşırmış ve onaylamayan bakışlar atıyordu.

Sonra kalabalığın arasında tanıdık bir yüz gördüm. Kah-verengi sade bir tunik giymiş, bastonuna yaslanarak kalabalık arasında yürümeye çalışan ufak tefek bir adam.

“*Edwin amca.*” Sözler boğazımdan boğuk bir fısıltıyla çıktı. Biraz önceki duygu sisi sanki her şey birden güneşe maruz kalmışçasına yok oldu. Gerçekten oydu, bunca zaman sonra amcam buradaydı. Yaşanan her şeyden sonra.

Neredeyse sendeleyerek ona doğru koştum. Edwin amca beni gördüğünde gözleri parladı, onu sıkıca kucakladığımda neredeyse devriliyordu. Gözyaşlarına boğuldum.

“Elloren, benim tatlı kızım,” diye gülüp beni sımsıkı kucakladı. “Aa, ne oluyor böyle? Ağlama. Her şey yolunda, kızım.”

Gözyaşlarım arasında gülerken ellerimle yanaklarımı sildim. “Gelebildiğine çok sevindim.”

“Uzun zaman oldu, canım,” dedi. Sesi biraz boğuktu. Bana bakmak için geri çekildiğinde onun gözlerinin de nemli olduğunu gördüm. Yüzünün bir tarafının tamamen sarktığını fark ettiğimde acı neredeyse beni hazırlıksız yakalayacaktı.

“Değişmişsin, kızım,” dedi. İfadesi endişeli bir hâle büründü. “Yüzünde görebiliyorum. Daha... olgun görünüyorsunuz. Daha sert.” Kaşlarını çatarak beni süzdükten sonra dalgın bakışları yerini memnuniyete bıraktı. “Buna sevindim.” Göz kırpıp gözlüğünü yerine itti ve etrafa bakındı. “Kardeşlerin nerede bakalım?”

“Oradalar,” diyerek Diana’nın sürüsünü işaret ettim.

Edwin amca gözlerini kısarak o tarafa baktı. “Ah, evet.” Gülümsedi. “Hadi gidip onlara merhaba diyelim.”

Edwin amcamın bir grup şekildeğiştirenle rahatlıkla tanışmak istemesi beni yüreklendirdi. Gerçi Edwin amcam böyle biriydi, birilerinin Gardneryalı olup olmaması onun için mühim değildi.

Koluma girdiğinde hızına ayak uydurarak adımlarımı yavaşlattım. Hatırladığımdan çok daha yaşlı ve zayıftı, artık fazlasıyla kırılğan görünüyordu.

Hepimiz değişmiştik.

Rafe kocaman, mutlu gülümsemesiyle gelip Edwin amcama sarıldı. “Ah, Rafe, oğlum,” dedi amcam sırtını sıvazlayarak. “Halan senin hakkında başımın etini yedi.”

Amcam geri çekilip etrafa baktı, kenarda sessizce duran Trystan’ı buldu. “Trystan,” deyip sendeleyerek ona doğru yürüdü. “Vay canına, ne kadar da uzamışsın.”

“Merhaba, Edwin amca.” Trystan’ı tanımayan biri, amcam ona sarıldığında yüzünde beliren soğuk ifadenin ardındaki duygu kargaşasını fark etmezdi.

Amcam Trystan’ın kemerindeki asaya bakıp, “Bu da ne?” diye sordu.

“Vyvian halamın hediyesi,” diye açıkladı Trystan, biraz mahcup görünüyordu.

Edwin amca kaşlarını çattı, sonra da kendini toparlayıp odadaki en heybetli adama gözlerini dikti. Gunther Ulrich’in gözleri Rafe ve Edwin amca arasında gidip geliyordu; iri yarı, kendinden emin abimin kısa, ağırbaşlı amcamla akraba oluşuna şaşırılmış gibiydi.

Rafe, Diana’nın babasını işaret etti. “Gerwulf sürüsünün alfası, Gunther Ulrich.”

“Ah, evet,” dedi amcam, Gunther’in uzattığı eli tutarken kalın gözlüğünün ardındaki gözlerini kıstı. “Edwin Gardner. Rafe mektuplarında sizden bahsetmişti. Memnun oldum.”

Kendra, amcama daha yakından bakmak için zıplayarak yanımıza geldi. “Sakalın feci kabarık!” dedi kıkırdayarak.

Edwin amca gülerek Kendra’nın başını okşadı. “Sizin de kolyeniz pek etkileyici, küçük hanım,” dedi.

Kendra, “Bu benim diş koleksiyonum!” diye hevesle gösterdi kolyesini. “Hepsi birbirinden farklı ve iki yeni diş var! Görmek ister misin?”

Edwin amca gözlüğünü düzelterek incelemek için eğildi, Kendra’nın ona gösterdiği her dişe tepki verdiğinde Kendra bu

kadar hevesli bir dinleyici bulduğu için neredeyse mutluluktan havalara uçacaktı.

“Sürünüzün geri kalanı nerde?” diye sordu Kendra, merakla etrafa bakıyordu.

“Kendra,” diye araya girdi Gunther. “Onların farklı âdetleri var, unutma.”

Edwin amca gülüp tekrar başını okşadı. “Biz dört kişilik bir sürüyüz, Kendra,” diye açıkladı. “Rafe, Elloren, Trystan ve ben.”

“Bu kadarcık mı?” Kendra’nın kafası karışmıştı.

“Bu kadarcık.”

Yüzü hayretle kırıştı. “Çok yalnız olmalısınız.”

Edwin amca bir an için durup düşünceli gözlerle ona baktı. “Evet... ama dördümüz gayet iyi idare ediyoruz.”

“Ama çok *küçük!*” diye ısrar etti Kendra. “Benim annem ve babam var, Diana ve Jarod var. Tüm kuzenlerim, dört yakın kız arkadaşım ve üç yakın erkek arkadaşım var...” Sayma işi birkaç dakika daha sürdü. Kendra en sevdiği teyzelerini, amcalarını ve arkadaşlarını sıralayıp sevgi ve dostlukla dolu komün bir yaşamı resmederken sayacak parmakları tükendi.

“Çizimlerimi görmek ister misin?” diye sordu amcama konuyu tamamen değiştirerek. “Mantarlar hakkında her şeyi biliyorum, hatta bütün türlerini anlatan bir kitap bile yaptım.” Çantasından bir düğümle gelişigüzel birbirine tutturulmuş kâğıt destesini çıkardı. Resimler özenle çizilmiş, suluboyalarla boyanmıştı.

“Vay canına, hepsini çok güzel çizmişsin, Kendra,” diye övdü amcam. “Gerçekten çok güzeller.” Gülümseyerek Gunther’a döndü. “Elinizde sağlam bir ressam var.”

“Kendra’m çok yeteneklidir,” diye onayladı Gunther.

Kendra utanarak yeri tekmeledi. “Hahn amcam da öyle diyor. Inger’le Micah da. Hepsi çok iyi olduğumu düşünüyor. Sen mantarlar hakkında bir şey biliyor musun?”

“Biliyorum,” dedi amcam. “Hatta hobim sayılır. Neden oturup yaptıklarına bakmıyoruz? Eğer izin verirsen tabii, Gunther? Çok sevimli bir kızın var.”

Gunther başıyla onayladı ancak Kendra’nın dikkati Rafe’in yanında beliren ablasına döndü. “Sen de gel, Diana!”

“Ah, Diana,” dedi Edwin amcam, uzanıp kolunu sıvazladı. “Rafe senden çok bahsetti, kızım. Mektuplarından sana abayı yaktığı belliydi.”

Diana’nın gülümsemesi genişledi. “Tanıştığımıza çok memnun oldum, Edwin Gardner.”

“*Hadi!*” Kendra dikkatlerini yeniden ona vermelerini isteyerek ikisini de kolundan çekti.

“Tamam, tamam,” dedi amcam Diana’yla birlikte gülerken. İkisi de sabırlı ve nazikti, üstelik ikisi de çocukların etrafında olmaktan keyif alıyordu. Diana’nın günün birinde çok iyi bir anne olacağı belliydi. Abimin çocuklarının annesi. Garip gelse de harika bir düşünceydi.

Gunther, Rafe’e döndü. “Diana bu ormanları avucunun içi gibi bildiğini söyledi. Birlikte yürüyüş yapalım mı, ne dersin? Birbirimizi yakından tanırız.”

Adam yine tüm dişlerini göstererek gülümsedi. Bu bir hayli endişe vericiydi.

Rafe ciddi bir ifadeyle, “Memnun olurum, efendim.” dedi. Gunther’ın onu ürkütmek için yaptığı tüm hamlelere bağışıklığı vardı sanki.

“Sonra görüşürüz o hâlde,” dedi Diana. Kendra’nın kollarından ayrılıp Rafe’e sıkıca sarıldı. Uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

Diana’nın cüreti karşısında Rafe’in kaşları havaya kalkarken alfanın çenesinin gerildiğini görebiliyordum. Rafe, Diana’yı sert ama nazikçe geri itip bakışlarıyla ona bu ânın *hiç de* uygun olmadığını anlatmaya çalıştı.

Diana’ysa hınzır bir ifadeyle gülümsemekle yetindi.

ONUNCU BÖLÜM

Hapsolmuş

Gunther ve Rafe gittiğinde bir an için yalnız kaldım. Trystan Diana'nın annesi Daciana'yla konuşuyordu. Daciana, onunla konuşmasına şaşırırken geriye kalan Lupinlerse kendi aralarında sohbete dalmışlardı.

Jarod diğerlerinden uzakta bir köşede oturuyordu, sanki kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Yüzü solgundu. Bakışlarını takip ettiğimde Aislinn'in annesi, babası, kız kardeşleri ve kız kardeşlerinin çocuklarıyla içeri girdiğini gördüm. Randall ve ebeveynleri olduğunu tahmin ettiğim kasıntı bir çift de onlara eşlik ediyordu.

Aislinn'in, kısa kesilmiş sakalı ve asker gibi duran otoriter bakışlı babası, Lupinleri fark ettiğinde yüzü öfkeye büründü. Ailesini hızla salonun bizden en uzak köşesindeki masaya yönlendirirken dudakları nefretle gerilmişti.

Lupinleri fark eden çocukların gözleri korkuyla büyüdü. Çocuklar annelerinin eteklerine sıkı sıkı yapıştıklarında anneleri onlara sarılıp rahatlatmaya çalıştı. Aislinn hariç tüm yetişkinler Habis Varlıklar'ı kovmak için kutsal işareti yaptı.

Aislinn ağzını açmadan sessizce masaya yerleştiğinde gerçekten çok üzgün görünüyordu. En büyük ablası Liesbeth bu durumu hiç fark etmeden Randall'la neşeli bir sohbete dal-

mişti. Kız kardeşi Auralie gözleri ara sıra korkuyla Lupinlere kayarak çocukların peşinde koşturuyor, anneleri de yüzünde huzursuz olduğunu gösteren bir ifadeyle Randall'ın ailesiyle sessizce oturuyordu.

“Jarod,” dedim ona doğru yaklaşırken.

“Çok saçma,” dedi, sesi gergindi. “Onu istemiyor. Baksana, perişan hâlde. *Benimle* olmak istese de hâlâ direniyor.”

“Ama nedenini biliyorsun, Jarod. Ailesi yüzünden. Annesi ve kız kardeşi için endişeleniyor—”

“Onlara yardım edemez,” dedi öfkeyle. “Randall’la bağlanması *hiçbir* şeyi değiştirmez. Onu da kendi sefaletlerine sürükleyecekler. Çoktan başladılar bile.”

Randall elini dalgınca Aislinn’in koluna koyduğunda Jarod’ın ifadesi hiddetle doldu.

“Gerçi adam *onu* istiyor.” Köpek dişlerini göstererek çenesini sıktı. “Aislinn’i ve kendine birkaç adım yaklaşan her genç kadını istiyor. Onu sevmiyor bile, yerini kolayca doldurabileceği herhangi biri sadece. Erkekleriniz *zavallı*.”

“Jarod, hadi gidip bir şeyler içelim,” dedim temkinle.

Vahşi gözlerini bana dikti. “Susamadım.” Dudakları biraz daha geriye çekildi, artık dişlerinin çoğu görünüyordu.

“Umurumda değil,” dedim kararlılıkla. “Yine de gidelim.”

Aislinn ve ailesine, sanki seçenekleri tartıyor gibi bir daha baktı. Bir içki içmek mi, Randall’ın kafasını koparmak mı? Korkutucu bakışları tekrar bana döndüğünde geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. “Biraz uzaklaşıp kendini toplaman gerek,” dedim. “Yoksa pişman olacağın bir şey yapacaksın.”

“Onu öldürürsem pişman olacağımı sanmıyorum,” dedi sakince.

“Yine de onu *hemen* öldürmek zorunda değilsin,” dedim sesimi nazik tutmaya çalışarak.

Jarod biraz düşündü. “Doğru.” Çenesi gerildi, kendini sakinleştirmeye çalışır gibi derin bir nefes aldı. Sonra kalkıp

benimle içki almak üzere mutfağın yakınlarına kurulu masaya doğru yürüdü.

Aislinn ve ailesinden uzağa.

Jarod'la oturup birer sıcak elma şarabı içtik, bakışları hâlâ ara sıra Aislinn'e kayıyordu. Yine de biraz olsun sakinleşmiş, kehribar gözlerindeki alışılmadık hiddet sönmüştü.

"Rafe'le Diana hakkında bazı endişelerim var," dedim Jarod'a, dikkatini Aislinn'den çekmeye çalışıyordum.

Yüzünde içermiş bir ifadeyle bana döndü.

"Jarod, Diana'yı sevdiğimi biliyorsun," dedim. "Aslında Rafe için mükemmel biri. Ayrıca Rafe'in bir şekilde halkınıza uyum sağlayabileceğini görebiliyorum. Ancak abimin hiçbir zaman arka planda kalıp sadece emir alan biri olmadı. Şimdi de olacağına aklım ermiyor, en azından Diana'nın istediği şekilde."

"Uzun süre emir almak zorunda kalmayabilir."

Gafil avlandım. "Anlamadım."

Jarod bunu şimdiye dek çözmüş olmam gerekirmiş gibi baktı. "Rafe alfa olmaya çok müsait, Elloren."

"Sıradaki liderin Diana olacağını sanıyordum."

"Belki olur. Ama Rafe bir Lupin olursa bence Diana'yı bile alt edebilir."

Gülmeye başladım. "Bu çok gülünç. Benim abim, Lupin sürüsünün alfası. Gardneryalı alfa. Hem de Carnissa Gardner'ın torunu."

Jarod'ın dudakları kıvrıldı, biraz da olsa güldüğünü görmek güzeldi. Ne var ki tekrar Aislinn'e bakar bakmaz gülümsemesi kayboldu. "Randall ona her dokunduğunda gidip kolunu bütün vücudundan ayırmak istiyorum."

"Bu pek de iyi bir fikir sayılmaz."

“Bilmiyorum, Elloren. Burada oturdukça daha da iyi bir fikirmiş gibi geliyor.” Randall’a nefret dolu bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü. “Birbirine gram ilgi duymayan o kadar çok büyü-bağlanmış çift gördüm ki. Erkekler ilgi duyuyorsa bile kadınlar onlara düpedüz tiksintiyle bakıyor. Erkekleriniz kendilerini istemeyen kadınlarla çiftleşmekten memnun olacak kadar acımasız ve kör mü? Ayrıca kadınlarınız neden çiftleşmek utanç verici bir şeymiş gibi davranıyor? Bu çok tuhaf.”

“Bizim dinimizde çiftleşmek günah sayılıyor,” diye açıklamaya çalıştım. “Birlikteliğin tek amacı dünyaya olabildiğince çok büyücü getirmektir. Bunun dışında herhangi bir sebeple çiftleşmek ahlaksızlıktır. İlkel doğalarımızı aşmamız gerekir. Vahşilikten uzak durmamız gerekir, tıpkı...”

“Bizim gibi mi? Şekil değiştirenler gibi?”

Hüsran dolu bir nefes verdim. “Evet.”

Jarod’ın bakışları sert ve kararlıydı. “Bu gerçekten korkunç, Elloren.”

Başımı eğip kendi geleceğimin nasıl görüneceğini düşünerek yutkundum. “Haklısın, öyle.”

“Yani insanlarınizi, birbirlerini gerçekten sevip sevmemelerini önemsemeden büyü-bağlıyorsunuz?”

“Ve bu gitgide daha küçük yaşlarda yapılıyor,” diye kederle ekledim. “Komşum Sage Gaffney on üç yaşında bağlandı.”

Jarod’ın yüzü derin bir rahatsızlıkla kaplandı. “İcaral çocuğu olan kadın.”

Başımla onayladım. “Bağ eşi onu dövünce ondan kaçtı.”

Jarod irkildi. “Biliyor musun, kutsal kitaplarınızı okudum,” dedi ciddiyetle. “Aislinn’i anlamaya çalışıyordum. İlk kısmı gerçekten iğrenç. Kendi ırkınızdan olmayanlara duyulan nefretle dolu. Kitabı okuduğumda Aislinn’i bu kadar çok sevmemin neden bir önemi olmadığını fark ettim. Onu bu berbat dinden kurtarmanın yolu yok...”

Jarod sessizleştii, başımı kaldırdığımda annesinin odanın diğer ucundan bize doğru geldiğini gördüm. Masamıza yaklaştığında Daciana'nın bana kayan bakışları ihtiyatlı bir ifadeye büründü. Ben ve kardeşlerimin, ailesini rahat bırakmasını dilediği çok açıktı.

Daciana beni görmezden gelerek oturup asık suratlı Jarod'a dersleri hakkında sorular sorarken içkime odaklandım. Konuştukça endişesi büyüdü. Ara sıra bakışları şüpheyile bana kaydı, belki de oğlundaki değişimden beni sorumlu tutup tutmaması gerektiğini anlamaya çalışıyordu. Jarod'ın Aislinn'e bakmamak için direndiği gün gibi ortadaydı. Kaskatı kesilen vücudunun hareketsizliğinden belliydi ancak uzun süre dayanamadı.

Annesi bir akrabalarının yeni doğan ikiz kızlarından bahsederken Jarod, Aislinn'e anlık bir bakış attığında Daciana cümlesini yarıda kesti. Başını hızla çevirip Jarod'ın kime baktığını anlamaya çalışırken gözleri ânında Aislinn'e odaklandı. Yüzüne korku yayıldı. "Ah, Kutsal Maiya, *Jarod...*"

Jarod ellerini önünde sıkıca kenetleyip gözlerini masaya indirdi.

"Kutsal Maiya... bana bunun doğru olmadığını söyle."

Jarod cevap vermedi.

"Tanıştığın onca kız arasından" –annesinin sesi titredi– "seni tanıştırdığımız onca güzel, güçlü Lupin kızına rağmen istediğin kız *bu* mu?" Jarod'ın annesi ne diyeceğini bilemeyecek kadar şok olmuş gibiydi. "O kızın babasının kim olduğunu biliyor musun?"

"Gayet iyi biliyorum," dedi Jarod soğuk bir tavırla.

"Peki ya bu kız... Bu kız onun hakkında ne hissettiğini biliyor mu?"

"Biliyor."

"Neler oldu?" diye sordu Daciana panikle.

"Hiçbir şey, anne. Hiçbir şey olmadı," diye püskürdü Jarod. "Onu sevmeyen, hak etmeyen bir Gardneryalıyla bağlanacak."

Daciana yoğun bir pişmanlıkla başını salladı. “Baban ve ben sizi bu üniversiteye göndererek büyük bir hata ettik. İkinizin de Gardneryalılara âşık olacağını bilseydik...”

Jarod annesine baktığında kehribar gözleri sertleşmişti. “Ne, anne? Ne yapardınız? Belki Lupinler de büyü-bağlanmaya başlamalılar. Harika bir gelenek. Aislinn Greer’a bak, anne. Bu durumdan ne kadar mutlu olduğuna bak.”

“Jarod—”

“Hayır, anne, ciddiym. Beni ve Diana’yı yaşımız gelmeden bağlayabilirdiniz, kendi seçtiğiniz Lupinlerle eşleşmemiz için zorlayabilirdiniz.”

“Bizde işler böyle yürümez—”

“Bizde böyle yürümediğini gayet iyi biliyorum!” diye hırladı Jarod. “*Kimse* için böyle yürümüyor!”

Daciana başını üzüntüyle salladı. “Bu kızla olamazsın, Jarod.”

“Onunla olamayacağımı biliyorum,” dedi Jarod. Sesi sert ve kabaydı. “Ama endişelenmene gerek yok. İçin rahat olsun çünkü o *benimle* olmak istemiyor.”

“Oğlum...”

Jarod aniden ayağa kalktı. “Lütfen bana her şeyin yoluna gireceğini söyleme.” Annesi konuşacakken elini kaldırdı. “Çünkü *hiçbir şey* yolunda değil. Bu dünyadaki hiçbir şey yolunda değil.” Jarod, Aislinn’e en uzak çıkışı seçerek salonu terk etti.

Daciana sanki bir kâbusa hapsolmuş gibi donakaldı. Sonra bana nefret dolu bir bakış atıp oğlunun peşinden gitti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Lupin Amaz

Kızıl gözlü Lupin çocuk, elinde dekoratif Yul çamı dalıyla kıkırdayarak bana doğru koşuyordu. Alev saçlı Brendan da peşindeydi, onu güçlü kollarıyla yakaladığında çocuk sevinç çığlıkları attı.

İri, rün dövmeli adam Ferrin gülümseyerek oğluyla Brendan'a doğru yürüdü.

“Demek sürünün betası sensin,” dedim Ferrin’e. Brendan neşeyle kıkırdayan çocuğu yere indirdiğinde çocuk babasının elini tuttu.

Ferrin iyi niyetle gülümsedi, benden bir hayli uzundu.

“Öyleyim.”

“Diana senden biraz bahsetti,” dedim. Oğlu kıkırdayarak Ferrin’in gevşek kollarından kurtuldu ve tekrar salonun diğer ucuna doğru koştu. Brendan gözlerini devirip onun peşine düştüğünde Ferrin’le yalnız kaldım. “Bebekken Lupinlere katıldığını söyledi.”

“Doğru. Beni açlıktan ölmek üzereyken ormanda bulmuşlar.” Soğukkanlılıkla anlattığı gerçekler karşısında hayrete düştüm. Andras’tan daha iriydi. Onu küçük ve hastayken hayal edemiyordum.

“Gunther’ın kız kardeşi beni yanına aldı,” diye açıkladı Ferrin. “Beni kendi çocuğu gibi büyüttü.”

Gözleri arkama kaydı, dikkatini çeken şeyi görmek için döndüğümde Andras’la Tierney’nin salona girdiklerini gördüm.

İkisi, Es’tryl’lyan ile tanıştığımızdan beri beklenmedik bir dostluk kurmuşlardı. Andras’ın atlara olan sevgisi öyle güçlüydü ki Tierney’nin ürkütücü yaratıkları Kelpileri bile kolayca benimsemişti. Kelpiler de zamanla onun dostane tavrına uyum sağlamışlardı. Tierney’nin kimseye kolayca güvenmeyen biri olduğunu bildiğimden ikisinin bu kadar hızlı yakınlaşmasına şaşırmıştım ancak Andras’ın sakin tabiatı bu günlerde Tierney’yi yatıştıran tek şey gibi görünüyordu.

Andras, Ferrin’i gördüğünde şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Lupinlerin betası, Andras’ın gördüğü ilk Amaz erkeği olmalıydı.

Andras’la Tierney yaklaşırken Ferrin sırtını dikleştirdi. “Ben Ferrin Sandulf,” dedi Andras’a elini uzatarak. “Gerwulf Sürüsü’nün betası.”

Andras Ferrin’in elini sıkarken, “Astrid Volya’nın oğlu,” diye kendini tanıttı. “Andras Volya.”

Ferrin’in gözleri büyüdü. “*Andras* sen misin?”

Andras adını duyduğunda verdiği büyük tepki karşısında Ferrin’e sorgulayarak baktı. “Evet, benim.”

“Sorcha Xanthippe,” diye devam etti Ferrin, yüzü ciddiydi. “Onunla mı eşleştin?”

“Evet, geleneklerimiz gereğince...”

“Fakat Sorcha... onunla yaklaşık üç yıl önce birlikte oldun mu?”

“Evet.” Andras’ın kaşları çatıldı.

İfadesi tuhaf bir şekilde kasvetli bir hâl alan Ferrin yemek salonunun öbür ucuna baktı. “Soraya,” dedi. “Buraya gelir misin?”

Eşi başıyla onaylayıp bize doğru geldi, küçük oğulları kucağındaydı. Ferrin’in ciddi ifadesini gördüğünde hoş gülümsemesi kayboldu.

“Bu Andras Volya,” dedi Ferrin, Andras’ı işaret ederek. “Sorcha Xanthippe’nin eşi.”

Soraya’nın kızıl gözleri şaşkınlıkla doldu, bakışları Andras’tan kucağındaki çocuğa, ardından tekrar Andras’a döndü. Bir an için tamamen afallamış göründü.

“Andras Volya,” dedi sonunda, sesi duyguluydu. “Bu Konnor. Senin oğlun.”

Tierney’le nefesimiz kesilirken Andras’ın ağzı şaşkınlıkla açıldı, gözleri çocuğa kilitlendi. Küçük Konnor, Soraya’ya sıkıca sarılırken Andras’a utangaçça gülümsedi.

“Sorcha onu bize getirdi,” diye açıkladı Ferrin, Andras’ın omzuna elini koyarak. Andras’sa donakalmıştı, dilini yutmuş gibiydi.

“Kucağına almak ister misin?” diye sordu Soraya nazikçe. Andras yanıt vermediğinde Soraya yaklaşarak çocuğu Andras’a uzattı.

Andras onu güçlü kollarına aldığı anda Konnor hiç korkmamış gibi öylece ona baktı. Çocuk küçük parmaklarıyla Andras’ın yüzüne dokundu, rün dövmealarının çizgilerini takip etti.

Andras ağlamaya başladı.

Ferrin ve Soraya ona sarılmak için yaklaştıklarında küçük çocuğun gözleri kafası karışmış gibi herkesin üzerinde gezdiriyordu. Minik parmağıyla uzanıp Andras’ın gözlerinden usulca süzölen yaşlara dokundu.

“Artık aileimizin bir parçasısın,” dedi Soraya, onun da gözleri yaşlarla doluydu.

“Bir yerde kendime bir ev bulabileceğimi hiç düşünmemiştim,” dedi Andras boğuk sesiyle. “Sonsuza denk annemle yapayalnız olacağımızı sanmıştım.”

“Senin gibi başkaları da var,” diye açıkladı Soraya. “Kuzey sürüsünde Amaz soyundan gelen dört adam var.”

Küçük Konnor, etrafını saran yoğun duygulardan rahatsız olmuş gibi huzursuzca kıpırdanarak annesine uzandı. Andras çocuğun başına bir öpücük kondurup onu Soraya'ya geri verdi.

"Gel, Andras," dedi Ferrin onu kolundan tutarak. "Konuşacak çok şey var."

Andras Tierney'ye döndü, anlam yüklü bakışlarla birbirlerine bakarlarken yüzünde onlarca duygu vardı.

"Git," dedi Tierney kendini gülümsemeye zorlayarak. "Senin adına çok mutlu oldum."

Andras başıyla onaylayıp Lupinlerle birlikte gitti.

Gözlerim Tierney'ninkilerle buluştu. Yüzündeki huzursuz ifadeden hissettiği her şeyi görebiliyordum. Kısacık zamanda bu kadar yakınlaştığı arkadaşı, kendisinin tamamen dışlandığı bir Lupin dünyasına adım atacaktı. Çünkü Tierney özünde olduğu şeyden başka bir şey olmak istemiyordu.

Asrai Su Perisi.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi sertçe. Henüz sormadığım bir soruya cevap verişini karşısında ürperdim. "Kazara şiddetli bir fırtına çağırmamı istemiyorsan tabii." Bakışları tavana kaydı. "Tam burada. Bu lanet Yul şenliğinin ortasında."

Ben daha ağzımı açamadan Tierney arkasına dönüp salonu terk etti.

O akşam Edwin amcamla Verpax Şehri'ndeki konukevinde birkaç saat geçirdikten sonra, Lupinlerle gitmesinin ardından neler olduğunu öğrenmek üzere Andras'ı bulmaya karar verdim.

Elimde fenerle karanlık ormanda yolumu bulmaya çalışarak Naga'nın mağarasına doğru buzlu zeminde ilerliyordum. Ağaçların düşmanlığı zihnimin bir köşesinde beni rahatsız eden bir kısırtı yaratsa da artık onları susturma konusunda daha iyiydim.

İlerideki kamp ateşinin sıçrayan alevleri görüş alanıma girdiğinde Andras'ın sesi ağaçların arasından yankılandı.

“Şimdi de beni takip etmeye mi başladın, anne?”

Anne mi?

Neler döndüğünü çözemedi Yvan ormanın karanlığında ortaya çıkarak sessizce bana doğru geldi. Yavaşlayıp durdum ve parmağını dudağına götüren Yvan'ın uyarı dolu bakışlarını gördüm. Başıyla ateşi işaret edip elini koluma koydu.

Andras ve annesi Profesör Volya'yı görene dek kara çalılarının arasından sessiz adımlarla açıklığa doğru yaklaştım.

Andras'ın görünüşündeki beklenmedik değişiklik karşısında şaşırıp kaldım. Tüm Amaz rün kolyeleri ve metal takıları gitmiş, her zaman giydiği rün simgeli kırmızı tuniği yerini basit Kelt giysilerine bırakmıştı. Değişmeyen tek yanı yüzündeki siyah rün dövmeleiydi.

Profesör Volya, ateş başında elleri sıkıca dizlerine kenetlenmiş ve başı eğik duran oğluna bakarken kafası karışmış gibiydi. “Neden böyle giyindin?” diye endişeyle sordu. “Neden her şeyi... hatta Tanrıça kolyeni bile... evde bıraktın?”

Andras uzun bir süre sessiz kaldı. “Bugün oğlumla tanıştım, anne,” dedi sonunda.

“Oğlun mu?”

“Sorcha Xanthippe'den.”

Profesör Volya'nın yüzü hem kınama hem de panikle doldu. “Şu tuhaf biçimde bağ kurduğun, doğurganlık ritüellerinin hepsini hiçe sayan Amaz kızı mı?”

Andras annesinin bu aşağılayıcı tepkisi karşısında bir an için kelimelerini yuttu. “Az önce ne söylediğimi duydun mu? Bir *oğlum* var.”

Annesinin yüzünü şiddetli bir pişmanlık sardı. “Günahlarım katlanarak çoğalmaya devam ediyor.” Sanki ormanda bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındı. “Nerede o? Şu oğlun?”

Andras ona sert bir bakış attı, çenesi kasılmıştı. “Lupinler onu yanlarına almış, artık onlardan biri. Ve ben de onlara katılacağım.”

Annesi donakaldı, serseme dönmüş gibiydi.

“İki yıl boyunca,” dedi Andras, sakın kalmaya çalışarak anlatıyordu, “oğlumu kendi oğulları gibi yetiştirmişler. Şimdi de beni onlardan biri olmaya davet ettiler. Oğluma baba olabilirim. Ve bir gün bir eşim ve ailem olabilir.”

Annesi tokat yemiş gibi geri çekildi. “Senin bir ailen var zaten,” diye ısrar etti titreyen sesiyle.

“Biliyorum, var,” dedi Andras sessizce. “Seni seviyorum, anne. Ve benim için nelerden vazgeçtiğini biliyorum. Fakat böyle yaşamak yetmiyor. Benimle Lupinlere katıl. Senin aksine onlar çoktan seni kabul edeceklerini söylediler.”

Profesör Volya’nın gözleri alevlendi. “Hayır. *Asla*.”

“Neden?” Andras aniden öfkeleni. “Onlar hakkında gerçekten ne biliyorsun ki?”

“Yeterince şey biliyorum!” diye çıkıştı. “Onlar şeytanın müridi.” Bir palayla havayı keser gibi kolunu savurdu. “Erkek alfalarına körü körüne boyun eğler—”

“Kadın alfaları da oldu.”

“Uzun zamandır olmadı, Andras ve bu affedilemez. Onlar Tanrıça’nın nefret ettiği her şey. Öldükten sonra hiç var olmamışçasına yok olacaklar, oysa biz Tanrıça’nın cennetine gideceğiz.”

Andras başını salladı. “Hayır, buna inanmıyorum. Artık bunların hiçbirine inanmıyorum.”

“Ne demek inanmıyorum?”

“Faeler, Lupinler, Elfler, Gardneryalılar, Amazlar gibi her ırkın tamamen farklı dini inançları var ancak hepsinin ortak noktası, kendi yollarının tek doğru olduğuna ve diğer her şeyin palavra olduğuna inanmaları.”

“Yanılıyorlar!”

“Ah, biliyorum,” dedi Andras sertçe. “Sadece Amazlar haklı. Anlamıyor musun? Senin halkının arasında yerim yok. Her geleneginizde sadece aşağılık, tehlikeli ve değersiz olarak anılıyorum. Sadece daha fazla Amaz kadını yaratmak için kullanılacak biriyim. Bu kadar basit olamaz. Ben kötü biri değilim ve kadınları köleleştirmeye dair kontrol edilemez bir dürtü duymuyorum.”

“Çünkü tövbe ettik!”

“Hayır. Tövbe ettiğimiz için değil. Ben asla öyle biri *olmadım!*”

“Ne yaptığını bilmiyorsun!” diye haykırdı Profesör Volya, sesi çaresizlikle titriyordu. “İkimizi de Tanrıça’nın gazabına kurban edeceksin!”

“Hayır, etmeyeceğim,” dedi Andras kararlılıkla. “Çünkü bir Tanrıça yok.”

Annesi şoka girmiş gibiydi. İkisinin üzerine her an yıldırım düşmesini bekler gibi gökyüzüne baktı. “Hemen af dile,” diye yalvardı, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü.

“Hayır,” dedi Andras. “Doğruları söylediğim için kimseden af dilemeyeceğim.”

Annesinin yüzü öfkeyle gerildi. “Eğer bu lanetli yoldan yürümeye devam edersen artık benim oğlum olmayacaksın.”

Andras taş kesildi. “Bu senin de işine gelir, anne. Şimdi geri dönüp gerçekten sevdiğin insanlara, kendi insanlarına dönebilirsin.”

Profesör Volya’nın kararlı tavrı sarsılıyormuş gibi görünüyordu, gözleri acıyla doldu. “Andras...”

Andras elini aniden yukarı kaldırıp parmaklarını açtı. “Elime bak, anne,” dedi. “Benim elimde de seninki kadar kemik var. Halkının yaratılış hikâyelerinde anlattığı yalanların aksine.”

“Tanrıça seni lanetleyecek,” diye ağladı annesi. Gözleri yaşlarla dolarken sesi boğuklaştı. “Bir gün öleceksin ve bir avuç külden başka bir şey olmayacaksın. Ve ben Tanrıça’nın

cennetine tek başıma gideceğim. Belki önceden Tanrıça'nın bize acıyıp tövbemizi kabul etmesi için bir şansımız vardı... ama bu söylediklerinde ısrar etmeye devam edersen, oğlum... seni bir daha asla görmeyeceğim.”

“Hayır, anne,” dedi Andras sessizce. “Öldüğümüzde ikimiz de tıpkı herkes gibi yalnızca bir avuç kül olacağız. Bunların hepsi asıl gerçeği reddetmek için yaratılan hikâyelerden ibaret. Hem yaşayacağım tek hayat buysa ben daha fazlasını istiyorum. Bir eş istiyorum, çocuklarım olsun istiyorum. Kabul görmek istiyorum. Senin halkının ikimize de asla veremeyeceği şeyleri.”

Profesör Volya sessizce dururken yüzünden yaşlar süzülüyordu.

“Amazları terk ediyorum, anne,” dedi Andras şefkatli bir tonda. “Ama *seni* terk etmiyorum. Sen her zaman ailem olacaksın. Sana verdiğim bahar gelene kadar atlarla ilgilenme sözümü yerine getirerek ormanda yaşayacağım. Sonra Güney Lupin sürüsüne katılacağım ve onlardan biri olacağım. Umarım bir gün halkının, ayaklarına pranga diye taktığı yalanlara sırtını dönüp bize katılırsın.”

Annesi başını salladı, acı tüm yüzünü sarmıştı. “Andras, olmaz...”

“Ben kararımı verdim, anne.” Andras annesinin sözünü sertçe kesti, sesi üzgündü. “Eğer bunu kabul edemiyorsan gitmelisin.”

“Oğlum...”

“*Hayır*,” dedi vurgulayarak. “Beni kendi hâlime bırak.”

Profesör Volya tereddüt etti, perişan görünüyordu. Sonra dönüp ormanın içine doğru ilerledi. Andras yere çöküp başını ellerinin arasına aldı.

Yvan ve ben annesinin uzaklaştığından emin olana kadar bekledikten sonra tereddütle Andras'a yaklaştık.

İki yanına oturduğumuzda kıpırdamadı.

“Üzgünüm... İstemedim kulak misafiri olduk,” dedim. Elimi nazikçe geniş sırtına koydum. “Bunları yaşamayı istemezdim.”

Andras çatırdayan ateşe baktı. Perişan olmuştu, yüzü sırlıklamıdı.

“Keşke rünleri derimden kazıyabilsem,” dedi sonunda, sesi acıyla sertleşmişti.

Sırtını okşadım, ona moral verecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum. “Biliyor musun, yakında o inanılmaz Lupin gözlerinden sende de olacak,” dedim onu cesaretlendirmeye çalışarak. “Dövmelerini sollayacaklar, inan bana.”

Andras güldü ve bana gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle baktı.

Elimi geniş omzuna koydum. “Oğlun nasıl da sana benziyor, fark ettin mi?”

Andras’ın küçük gülümsemesi genişlese de kısa sürede soldu. Yeniden ateşe baktı, yaşadığı içsel çatışma yüzünden bakışları gerildi. “Annemin bizimle gelmesini istiyorum. Onu terk etmek istemiyorum. Fakat onun çocuğumu kabul etmesi gerekiyor ve korkarım bu asla olmayacak.”

Uzun bir iç çektim. “İnsanlar değişebilir, Andras. Eskiden Icarallardan ölesiye korkardım. Şimdi Ariel’in evcil hayvanları için ahırlardan yiyecek çalışıyorum.” Hafif bir kahkaha atıp ateşin kenarında parlayan kömürlere baktım. “Annen de değişebilir. Özellikle de oğlunla tanıştığında.”

Andras başıyla onayladı ancak hâlâ gözyaşlarıyla savaştığını görebiliyordum. Onun ötesine baktığımda Yvan’ın beni izlediğini gördüm. Üzerimdeki bakışlarının yoğunluğu karşısında kızardım, yeşil gözlerine karşılık vermek tedirgin ediciydi.

Derin, titrek bir nefes alıp başka tarafa baktım.

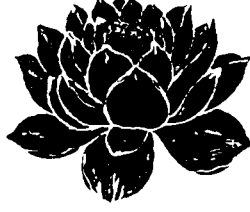
BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#211

Kadimler Kitabı'nı tahrif etmenin ya da itibarını
zedelemenin cezası idam olmalıdır.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sürüklenmek

Ben küçük *Asterbane* kavanozunu incelerken Tierney, “Sence bu Naga’nın kanadını tedavi etmeye yeterli olur mu?” diye fısıldadı.

Büyücü Ernoff’un gözlerden uzak ecza dükkânı pudralar, ezilmiş yapraklar, tentürler ve toniklerle dolu şişelerin olduğu, fenerlerle aydınlatılmış tıklım tıklı bir yerd. Tavanından sarkan paslı kancalara kurutulmuş kertenkeleler asılıydı, arka taraftaki raflaraysa içi kara ejderha pençesi dolu büyük cam kaplar yerleştirilmişti.

Parlak kırmızı tozu dikkatle süzerek ihtiyacımız olan miktarı zihnimde tarttım. “Yeterli olmalı.”

Naga’nın sol kanadı, Andraş ve Ariel’in bitmek bilmeyen çabalarına rağmen inatla iyileşmiyordu. Omuz eklemine çevresindeki yumuşak dokuyu kaplayan kesik çok derindi, yine de belki *Asterbane*’in yara kapama özelliği işe yarayabilirdi.

Tierney, incelemem için bana kızıl-kahve bir kurtpençesi demeti uzatırken bakışları anlatmak istediği şeyi gösterircesine alev alevdi.

Sessizce başımla onayladım. Evet, buna da ihtiyacımız olacaktı. Şiddetli Kızıl Grip salgınından mustarip sığınmacılara

o pahalı *Norfure* tentüründen daha fazla yapabilmek için Jules istemişti.

Birkaç gece önce, ilk tentür partisini teslim etmek üzere sığınmacıların saklandığı yere gidişimizi hatırlayınca içimde bir acı kıvrandı. Jules tüm yorgunluğuna rağmen yüzünde solgun bir gülümsemeyle kapıyı tıbbi şişelerle dolu kutuları almasına yetecek kadar aralayabilmişti. İşte o an izole edilmiş ahırın misafirlerini, omzunun üzerinden kısaca görebiliştik.

Ahır, çoğunu zümrüt tenlerinde desenler olan çocukların oluşturduğu Smarag sığınmacılarıyla doluydu. Lambanın loş ışığı altında parlayan saçları tıpkı yırtık pırtık giysileri gibi dağınıktı. Çoğu oturmuş ya da saman balyalarının üzerine çökmüştü, ayaklarının altında *Kadimler Kitabı*'ndan koparılmış sayfalar seriliydi.

Onların bu görüntüsü karşısında içimi şok ve merhamet kaplamıştı. Çok zayıflardı, neredeyse hepsi Kızıl Grip belirtileriyle bezenmişti: Kanlanmış gözler ve ağızlarının etrafına yayılmış kabarcıklı döküntüler.

Iris, Fernyllia, Bleddyn ve Yvan da Jules'la birlikteydi. Kötü durumda olan birkaç Smaragdalfar kadınıyla ve çocuklarla ilgilenmesine yardımcı oluyorlardı. Eski Metalurji profesörüm Fyon Hawkkyn de oradaydı. Haftalar önce Batı Diyarı'ndan kaçtığına inandığım için onu gördüğüme çok şaşırmıştım.

Kaslı Bleddyn dizinin üzerine çökmüş, bir çocukla ilgileniyordu. Beni görür görmez yüzünü tehditkâr bir öfke bürümüştü, ne demek istediği aşikârdı: *Defol git!*

Tam kapıyı kapamak üzereyken yerde yüzükoyun yatan çocuğun başında diz çöken Yvan bana bakmıştı, eli küçük kızın alınındaydı. Gözlerimiz bir an için buluşmuş, kapı kapanmadan önce ondan yayılan bir parça samimiyet içimde hızla yayılmıştı.

Tierney'yle ahırdan uzaklaşıp yıldızsız gecenin karanlığına doğru yürürken bir kez arkamı dönmüştüm.

Üç Gözcü, hayaleti andıran birer bekçi gibi ahırın çatısına tünemişlerdi. Kısa bir an daha orada kaldıktan sonra kasvetli geceye karışarak kaybolmuşlardı.

Kolumun çekiştirilmesiyle kendime geldim. “Gitmeliyiz,” dedi Tierney alçak sesle.

Düşüncelerimi dağıtmak için kafamı hafifçe salladım. Kurtpençesini ondan aldım ve birlikte dükkânın önüne doğru ilerledik.

Üstü başı darmadağın görünen sakallı eczacı, biz gerginlikle ona doğru yaklaşırken bir ejderha pençesini havanda dövmekle meşguldü. Bu malzemelere sadece ders için ihtiyacımız olduğunu düşünmesini umdum. Hesap defterine döndüğünde ne satın aldığımızı fark etmemişti bile, ödemeye ilgilenirken bize bakmaya tenezzül dahi etmeden işlemi gerçekleştirdi.

İkimiz de büyücünün dalgın tavrına ve vurdumduymazlığına minnettardık, malzemeleri çuvallarımızı yerleştirip perlerinlerimizi sıkıca bağlayarak hızla dükkândan ayrıldık. Buz gibi geceye adım atar atmaz soğuk hava yüzümüze çarptı ve nefesimiz havada buğulandı. Rüzgâra karşı kendimizi korumaya çalışarak Üniversite’ye doğru yola koyulduk.

Tierney taş döşemeli sokağı işaret ederek, “Şu ara sokaktan,” diye yönlendirdi. “Her zaman o yoldan giderim.”

Tahta fıçılarla yüklü bir vagonun arkasından dolanıp bir grup Alfsigr Elfi’ni geçerek aceleyle o yöne saptık. Rüzgârdan bir an önce kurtulmayı dört gözle beklerken ara sokağa doğru ilerleyen Tierney’yi takip ettim.

Küçük bir demir kancaya asılmış tek bir fener sokağı sıcak, altın rengi bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Ancak dar sokağa girdiğimizde ikimiz de dehşet içinde donakaldık.

Taştan duvarlar, kan kırmızı boylarla yazılmış sözcüklerle doluydu.

HABİS VARLIKLARI BİÇİN ERTHIA GARDNERYALILARINDIR BATI DİYARI'NI GERİ ALIN

Son kelimenin hemen yanına beş Gardneryalı yatkınlığı çizilmişti: Toprağa, ateşe, suya, havaya ve ışığa ithafen devasa bir beş köşeli kutsama yıldızı.

Tierney'yle bakakaldık. Sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti indi ama bu soğuk yüzünden değildi. Her biri değer verdiğim insanlara karşı sallanan isabetli birer yumruk olan satırlara sert sert baktım.

“Kadim Varlık aşkına,” dedim ve hissettiği rahatsızlıktan dolayı teni yanardöner bir gri-yeşile dönen Tierney'ye baktım.

Tierney zorlukla yutkundu; yüzüne korku yayılmış, gözleriyse ensesine bir kütük gibi inen sözlerle dolu duvara kilitlenmişti. “Her şey tamamen kontrolden çıktı. Tahmin ettiğimizden daha hızlı hem de.”

Haklıydı. Verpakya Konseyi'ndeki yeni Gardneryalı çoğunluğu, giderek daha da ürkütücü bir hâl alan politikaları onayladığından beri bu tür olaylar sıklıkla meydana geliyordu. Üniversite'nin üzerinde de ürpertici bir etki yaratmıştı, yurtlar ve dersliklerde ırk ayrımı yapılması artık resmî olarak serbestti, hatta teşvik ediliyordu. Ayrıca Konsey'in “Gardnerya ve Alf-sigroth adına düşmanca” bulduğu tüm metinler arşivlerden temizleniyordu.

Başta bazı Üniversite gazeteleri yeni Verpakya Konseyi kararlarına eleştirel yaklaşıp da artık hepsinin kapıları mühürlenmiş, yazarları Üniversite'den atılmıştı.

Ve hızla değişen siyasi atmosferin verdiği cesaretle gece saldırılarına başlayan çeteler, güneş battıktan sonra sokakları gittikçe daha tehlikeli bir yer hâline getiriyordu.

“Bugün Gardneryalı çiftçiye saldıran o Uriskleri yakalamışlar,” dedi Tierney, gözleri kanlı sözcüklerdeydi. “O dört genç kadın yıllarca çiftçinin istismarına maruz kalmış. Fakat bu durumdan kolay kurtulabilecek gibi görünmüyorlar. Verpakya Konseyi onları ibret olsun diye cezalandırmak istiyor. Yarın karar günü. İşler gittikçe kızışa—”

Uzaktan bir gürültü duyuldu. Bir kadının çığlığı. Anlaşılmaz bağrışmalar. Tierney’yle göz göze geldiğimizde kalbim ürkek bir atınki gibi hızla çarpıyordu.

Gürültü daha da arttı, bu kez sesler sokağın en uzak ucundan geliyordu.

“Buradan uzaklaşmalıyız,” dedi Tierney titreyen sesiyle. Ama bu uyarı için çok geç kalmıştı.

Pelerinli ve başlıklı bir Gardneryalı grubu sokağa doluştu, asalarını çektiklerini gördüğümde keskin bir nefes aldım. Koyu renkli pelerinlerinin üzerindeki gümüş şeritler İkinci Seviye’den Dördüncü Seviye’ye kadar uzanıyordu ve hepsinin kollarında Yüksek Büyücü Marcus Vogel’ı desteklediklerini ilan eden gurula taşıdıkları beyaz pazubentler vardı.

İkimiz de aynı anda içgüdüsel olarak geri çekildik. Yaklaşan gruba ben daha yakın olduğumdan Tierney’yi kolundan tutup onu arkama, görüş açılarından uzağa sakladım. Fae gücünü kazara açığa çıkarmasından korkuyordum.

Adamların öfkeli gözleri, tıpkı avını gören birer yırtıcı kuş gibi bize kilitlendi. Bizi hızla incelediler, beyaz Vogel pazubentlerimizi gördüklerinde Gardneryalı olduğumuzu anladılar. Adamların ikisi, sanki bizi büyük acılardan kurtarmışlar gibi başlarıyla onayladı. Ardından grup yanımızdan geçerek dar sokaktan çıktı ve caddeye doğru ilerledi.

Uzakta daha fazla çığlık yankılandı. Çarpışma sesleri. Sokağın iki ucundan gelen bağrışmalar. Ardından ani bir kar fırtınası patlak verdi.

Başımı kaldırdığımda yalnızca birkaç karış üstümüzdeki karanlık, huzursuz fırtına bulutunu fark ettim. Panik içinde Tierney'ye döndüm. Duvara yaslanmıştı. Tüm bedeni titriyordu.

Ona destek olmak için elimi koluna koydum. "Tierney. Beni dinle." Buluta baktım. *Ah, Yüce Kadim Varlık. Onun Su Fae'i olduğunu öğrenmemeliler.* "Kendine gelmen gerek. Zor olduğunu biliyorum ama lütfen hoş bir şeyler düşünmeye çalış, olur mu? Beni duyuyor musun?"

Kocaman açılan gözleriyle başını kesik kesik salladı.

"Derin bir nefes al. Noi topraklarındaki güzel bir gölü düşün." Sesimi sakın tutmakta zorlanıyordum. "Nazikçe dalgalanan suları. Her şey yolunda. Bunu benim için yapabilir misin? Yalnızca buna odaklanabilir misin?"

Tierney bir kez daha başıyla onayladı, gözlerini kapadığında nefes alışverişi daha kontrollü ve ölçülüydü. Kısa süre sonra kar durdu ve gökyüzünü kaplayan bulut dağılarak dumanı andıran bir sise dönüştü.

"Güzel," diye onu cesaretlendirirken rahat bir nefes verdim. Bir grup Gardneryalı genç adam bağırarak sokaktan geçti.

Tekrar Tierney'ye döndüm. "Bir an önce Üniversite'ye dönmemiz gerek."

Tierney başıyla onayladı, isyan dolu bakışı geri dönmüştü. Aceleyle sokaktan yola çıktığımızda aniden durduk.

Küçük meydanın ortasında değirmen çarkı kadar büyük, tamamen alevlerden yapılma bir Gardnerya kutsama yıldızı vardı. Yerden birkaç karış yüksekte, havada asılı duruyordu. Büyücü ateşinden yapılmıştı ve kış rüzgârına kıvılcımlar saçıyordu.

Çoğu genç erkeklerden oluşan kalabalık bir Gardneryalı grup yıldızın etrafında toplanmış, kulak tırmalayıcı biçimde bağırıyorlardı, neredeyse hepsinin kolunda Vogel'in beyaz pazubendi vardı. Gülüyorlardı.

Büyücülerden bazılarının havaya kaldırdıkları asaları meşaleyi andırıyordu, uçlarından çıkan kırmızı alevlerse meydanın

tepesinde birikiyor ve dükkânların önünü tutuşturacak daha fazla ateşten yıldız yaratıyordu.

Dehşet içinde alevlerin birkaç binaya yayıldığını ve birden fazla dükkânın vitrinini hızla kapladığını gördüm. Hedef alınan binalar Gardnerya lonca bayraklarından yoksun, Gardneryalı olmayan tüccarlara aitti.

Asık suratlarla kalabalığın çevresinden dolandık, başlarımızı eğip nefes bile almadan meydanın gölgelerine sığındık. Acımasız bakışlar üzerimizde dolaşarak ne olduğumuzu anlamaya çalışıyorlardı. Hangi tarafta olduğumuzu tartıyorlardı. Yan sokağa daldığımızda yaşlı bir Kelt tüccarı yere itekleyen başka bir grup Gardneryalıyla karşılaştık. Büyücülerden biri esasını çıkarıp adamın kitapçı dükkânının camına alevli bir kutsama yıldızı çizdi.

Panikle taş döşeli sokağa baktığımda bir Urisk kadınının boş sokağa çöktüğünü gördüm. Yeşil teni ve uzun, zümrüt saçları yabancı gelmiyordu. Kadının yosun renkli tuniğinin kenarlarına işlenmiş kıvrımlı nakışı tanıdığımda nefesim kesildi.

“Tierney,” diye fısıldadım boğuk bir sesle. “Oradaki kadın Bleddyn olabilir!”

Tierney gözlerini kısarak sokağın karşısına baktı. “Kutsal tanrılar. Onun burada ne işi var?!”

Gözlerimiz kararlılıkla buluştu ve kalabalıktan sıyrılarak Bleddyn’e doğru koştuk. Gardneryalıları es geçip öfkeli kalabalıkla göz teması kurmamaya özen gösterdik.

Sokağa girdiğimiz an gölgeler tarafından sarıldık. Bleddyn duvarın dibinde yatıyordu. Yüzü kan içindeydi ve bir gözü tamamen şişip kapanmıştı. Midemi bulandıran öfkeyi bastırmak için çabalarken hemen harekete geçtik, diz çöküp Bleddyn’in kollarından tuttuk.

Bleddyn’i uyandırmak için kolunu nazikçe sarstım. “Bleddyn...”

Yarı baygındı, şiş olmayan gözü boş bakıyordu. Onu biraz daha sert sarstığımda bu kez biraz kıpırdandı. Yüzünde ani bir

netlik belirlediğinde bakışları bana odaklandı. Bütün vücudunu şiddetle geri çekti, dudaklarından umutsuz bir hırıltı çıktı.

“Dokunma bana, *böcek!* Benden uzak dur!”

“Bleddyn, benim,” diye yalvardım, inatla onu tutmaya devam ettim. “Ben Elloren. Seni buradan çıkarmamız lazım.”

Çete küçümseyici tehditlerini savurmaya devam ederken bir adamın acı dolu çığlığı duyuldu.

“Fae kanlı piç!”

“Burası büyücülerin toprağı!”

Bleddyn korkuyla bizi tekrar üstünden atmaya çalıştı ancak dengesini kaybedip öne doğru devrildi. Tierney ve ben onu sıkıca tuttuk.

“Bizimle geliyorsun,” diye şiddetle ısrar etti Tierney. “Hemen. Beni duyuyor musun, Bleddyn? Hemen, şimdi.”

Tierney’ye odaklandığında Bleddyn’in bakışları bir kez daha netlik kazandı. Önce bana, sonra Tierney’ye baktı. Zümrüt yeşili gözleri her şeyi daha net görebildiğinde mücadele etmeyi bıraktı.

Onun bu tereddüdünden faydalandık.

“Giy şunu.” Pelerinimi omuzlarımdan apar topar çıkardım.

Bleddyn’in ayağa kalkmasına yardım ettik ve Tierney onu ayakta tutarken ben de pelerinimi omuzlarına sardım. Dondurucu soğuk hemen iliklerime işledi. Pelerinin başlığıyla Bleddyn’in sivri kulaklarını gizleyip uzun, yeşil saçlarını altına tıktım ve pelerini vücuduna iyice sardım. Ardından diz çökerek pelerinin eteğini uzatmak için dikişlerini söktüm, bu sayede bir Gardneryalı olmadığını apaçık gösteren giysileri gizlenecekti.

Tekrar ayağa kalktığımda ikimiz de kollarımızı Bleddyn’e sardık. Tierney, “Başını *yerden kaldırma!*” diye emretti telaşla.

Bleddyn başıyla onayladı. Sersemlemiş görünüyordu. Şehrin sokaklarında hızla ilerledik, uçümüz de yanımızdan geçen kudurmuş Gardneryalıların dikkatini çekmemek için çabalarken dişlerim soğuktan zangırdıyordu. Şehrin dört bir yanında alevli yıldızlar vardı. Koşan insanlar. Uzaklardan gelen çığlıklar.

Bir grup Vu Trin at sırtında yanımızdan geçti. Bir çeteyi kovalıyorlardı. Elfhollen askerleri, dev bir yıldızın penceresini sardığı Bayan Roslyn'in terzi dükkânına doğru koştu. Gördüklerimiz karşısında şaşkınlık bıçak gibi her yanıma saplanıyordu: Alevler hızla vitrini sarıyor, içerdeki renkli Kelt giysilerine kadar yayılıyordu.

Üniversite kemerine ulaştığımızda sendeleyeyen Bleddyn'i kemerin altına yönlendirdik ve ağaçların arasına dalarak bizi gözlerden uzak tutacak dalların altına saklandık.

"Mutfaklar," dedi Tierney nefes nefese. "Onu oraya götürebiliriz. Çok uzak değil."

Başımınla onayladım ve ilerlemeye devam ederken bir dua mırıldandım. Gideceğimiz yerde güvende olabilmeyi umuyordum.

Düzenleme
Ny.özlem

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kâbus

Ormanın karanlık gölgelerine sığınarak ahırların yanından hızlıca ana mutfağın arka kapısına doğru ilerledik.

Tierney kapıyı neredeyse tekmeleyerek açtı.

Yvan ve Fernyllia geniş masanın yanında duruyorlardı, Fernyllia'nın elleri ekmek hamurunun içindeydi. İkisinin de başı bize döndü, şok hızla tüm suratlarına yayıldı.

Fernyllia Urisk dilinde bağırıp yoğurduğu hamuru bıraktı, Yvan'la birlikte bize doğru koştu.

Yvan kanlar içindeki Bleddyn'i bayılmadan önce yakalayıp kucağına aldı. "Masayı boşaltın," diye emretti.

Hemen dediğini yapıp masanın geniş yüzeyindeki hamur toplarını aldık. Yvan Bleddyn'i masaya yatırırken Fernyllia başının altına katlanmış bir mutfak havlusu yerleştirdi. Yanımızda dikilen Tierney'nin yüzü kireç kesmişti.

"Şehir Gardnerya çeteleriyle dolmuş," diyerek nefes nefese tanık olduğumuz her şeyi anlattım. Yvan, Bleddyn'in cansız ellerini tutmamı istediğinde avuçlarımı sıkıca bileklerinin etrafına sardım.

Yvan ellerini Bleddyn'in yüzüne yaklaştırıp yaralarını okur gibi gözlerini kapadı, herkesten gizlediği iyileştirme yeteneği artık bizden sayılan herkesin bildiği bir sır hâline gelmişti.

Birden aklıma gelen düşünceyle nabzım hızlandı, midemin bulandığını hissettim. Panikle Fernyllia'ya baktım.

“Fern nerede?”

“İçerde,” dedi. Demir bir kaba su pompalarken durdu ve endişeyle etrafa baktı.

“Emin misin?” diye ısrar ettim, sesim tizleşti. Zihnimde telaşlı bir yaygara vardı. Küçük Fern bu gece dışarıda olamazdı. O kalabalığın eline düşemezdi.

“Büyükanne?” Mutfağın yan kapılarının birinden küçük bir ses geldi. Fern orda durmuş, sünmüş bez bebeğine sıkıca sarılıyordu. “Bir ses duydum. Ne oluyor?”

“Ah, Kadim Varlık aşkına,” dedim derin bir oh çekerek. Küçük Fern'ü uzun kollu geceliği ve omuzlarından sarkan pembe örgüleriyle karşımda görünce içime sarsıcı bir rahatlama yayıldı.

Fernyllia, “Olilly nerede?” diye sordu Yvan'a. Sesi telaşlıydı.

Ciğerlerim korkuyla kasıldı. Olilly'nin renkli ipliklerle dolu sepeti tezgâhın üstündeydi. Yarısı çoktan bileklik olarak dokunan ip yumakları ahşap sandalyenin sırt tahtalarına bağlanmıştı. Sabırlı, nazik Olilly, Fern'e hafta boyunca nasıl bileklik dokuyacağını öğretmişti.

Yvan cevap veremeden Bleddyn derin bir nefes aldı, ardından birkaç başarılı nefes daha aldı ancak bir süre sonra zorlanmaya başladı. Yvan ona mırıldanırken masadan kalkmaması için ellerini daha sıkı tuttum. Yvan ellerini Bleddyn'in yüzünde hareketsizce tutarken sağ elini şişmiş gözüne doğru götürdü.

“Olilly'yi en son ne zaman gördün?” diye sordu Tierney Fernyllia'ya. Etrafında küçük, beyaz şimşekler çakan bir fırtına bulutu yükseldi.

Fernyllia'nın sesi korkuyla gerilmişti. “Onu marketler kapanmadan önce muskat almaya gönderdim.”

“Marketler bir saatten uzun bir süre önce kapandı,” dedi Tierney, gözleri yoğun bir korkuyla dolmuştu.

Fernyllia berbat bir kâbusun içinde donup kalmış gibi kas-katı kesildi.

“Trystan’ı bulmamız lazım,” dedim hızlıca düşünerek. “O, Olilly’yi bulup getirebilir.”

“Ben yaparım,” dedi Tierney. Durup derin bir nefes aldığı anda etrafındaki bulut yavaşça kayboldu. Az önceki fırtına gözlerine çekilmiş gibiydi, bakışlarından neredeyse şimşekler çakıyordu. “Eğer Trystan’ı bulamazsam Olilly’nin peşinden ben gideceğim.”

Bir anlığına parlayan bakışlarına kilitlendim. Yapacağı şeyin ne kadar riskli olduğunu fark ettiğimde sesim çatallanarak, “Dikkatli ol,” dedim.

Tierney başıyla onayladı ve gitti.

Bleddyn hareketlendi, gözleri aralandığında Yvan ellerini başının iki yanına koydu. İnanılmazdı ama gözünün etrafındaki şişlik neredeyse tamamen inmişti, kırık burnu eski hâline dönmüştü. Yvan, Bleddyn’in oturmasına yardım ederken bileklerini bıraktım. Fernyllia, Bleddyn’in yüzü ve boynundaki kurumuş kanları sıcak, nemli bir bezle silerken yüzü endişeyle doluydu.

Iris arka kapıdan içeri daldı, kapı arkasından çarparken yüzü vahşiydi. “Her şeyi ateşe veriyorlar! İnsanlara saldırıyorlar!” Durup Bleddyn’in kanlı yüzünü inceledi. Sonra bakışları beni buldu ve yüzü nefretle büzüştü. “*Defol* git!” diye bağırdı, yumruklarını sıkarak üzerime yürüdü.

Geri çekildim ama arkamdaki masa yüzünden gidecek yerim yoktu.

“Iris, dur!” dedi Bleddyn. Sendeleyerek ayağa kalkıp onun yolunu kesti.

Iris’in Bleddyn’e dönen gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Titreyen eliyle beni işaret etti. “Bütün bunlar onun suçu!”

Yvan, Iris’e inanamayan bir bakış attı. “Hayır, Iris. Onun suçu *değil*.”

“Evet, onun suçu! Onun ailesi yüzünden. Hepimizin peşine düşecekler!”

Fern ağlamaya başladı. Döndüğümde onu yere çökmüş, bebeğine sarılırken buldum. Kalbim acıyla sıkıştı, hemen yanına diz çöktüm.

“Tatlım,” deyip elimi inip kalkan sırtına koydum.

“Ondan uzak dur!” diye öfkeyle köpürdü Iris.

Tedirginlikle Iris’e döndüm, gözlerinde öyle büyük bir nefret vardı ki eğer yalnız olsaydık gerçekten bana saldırıp saldırmayacağını merak ettim.

Iris gözyaşlarına boğulduğunda Yvan yanına gitti. Koluna dokunmaya çalıştı ancak Iris elini itti, gözlerinde nefret dolu bir suçlama vardı. “O bir canavarın torunu!” diye Yvan’a çıkıştı. “Ona miden bulanmadan nasıl bakabiliyorsun?”

Utançtan boynumun kıpkırmızı olduğunu hissettim. O anda aslında bu tartışmanın, daha önce aralarında geçen başka bir tartışmanın parçası olduğunu fark ettim.

“*Ben* senin halkındanım!” Iris öfkeyle bağırdı. “O değil! Hepsi canavar! Hepsi!”

Dışardan cılız bir çığlık duyuldu. “Neler oluyor?” diye sorarak endişeyle ayağa kalktım.

Çığlık giderek yükseldi. Bir kız çığlığıydı. Acı dolu ve deliciydi. Ardından kapı açıldı ve mutfak ânında kargaşaya boğuldu.

Her yanı kana bulanmış hâldeki Rafe kollarında Olilly’yle içeri girdi. Yüzü, boynu, elleri kanlar içindeydi. Onları görünce nefesim boğazımda düğümlendi. Olilly kanla kaplı ellerini sıkıca kulaklarına bastırmış, tekrar tekrar çığlık atıyordu.

Bir zamanlar ince elleriyle kaplanmayacak kadar büyük olan sivri kulaklarına.

Çetelerin ona ne yaptığını fark ettiğimde dehşetle gözlerim doldu. Olilly durmaksızın feryat ederken ametist rengi gözleri tarif edilemez bir korkuyla açılmıştı. Sevimli, mor yüzü kanla kaplıydı ve güzel saçları vahşice kesilmişti.

Trystan koyu renk pelerini arkasında uçuşarak Rafe ve Olilly’nin peşinden içeri girdi. Asasını çekmişti, bakışları ölüm-

cül bir yırtıcılıkla doluydu. Hemen arkalarından giren Tierney dehşete düşmüş hâldeydi. Mutfağın arka kapısını kapayıp sürgüsünü çekerken kara, fırtınalı bir bulut etrafını çevreliyordu.

Iris korkuyla çığlık atarken Yvan ve Fernyllia, Olilly'nin yanına koştu. Rafe, Olilly'yi nazıkçe masaya yatırdı. Yvan yaralarına bakabilmek için ona doğru eğildi. Küçük Fern hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlarken Bleddyn sendeleyerek Olilly'ye doğru gitmeye çalışıyordu. Trystan kapıları kilitleyip büyülemeye başladığında önündeki kapı bir anlığına koyu bir maviyle ışıldadı.

Olilly tamamen histerik hâldeydi, gözleri anormal derecede büyüktü. Sıkıca kulaklarına kapadığı elleriyle masanın ucunda gözlerini kırpmadan kaskatı duruyordu.

“Olilly,” dedi Yvan, tok sesi nazikti, “ellerini indirmelisin.”

Olilly başını sallayarak, “Hayır hayır hayır hayır *hayır!*” diye bağırdı. Gözlerini sıkıca kapayıp Yvan'dan uzaklaşmaya çalıştı.

Rafe, Yvan'ın Olilly'ye yardım edebilmesi için yer açarak onlardan uzaklaştı. Gelip yanımda durdu, gözleri öfkeyle parlıyordu.

“Tutuklanmaları gerek,” dedim, sesim sinirden titriyordu.

Rafe'in tüm bedeni sıkılmış bir yumruk gibiydi. “Çok fazlalar,” dedi alçak sesle. “Şehir başıboş dolaşan çetelerle dolu. Kimin yaptığını öğrenmemiz mümkün değil.”

Yvan nihayet Olilly'nin ellerini yaralı kulaklarından çekmeyi başardı ve yerine kendi ellerini koydu. Bleddyn bir kolunu Olilly'nin omzuna sararken diğeriyle ellerinden birini sıkıca tutuyordu. Iris de gözlerinden yaşlar süzülerek diğer elini tutuyordu. Fernyllia, Olilly'nin karşısında durmuş, Urisk dilinde onu teselli edecek kelimeler mırıldanıyordu.

Olilly'nin tüm bedenini sarsan hıçkırıkları biraz hafifledi; gözleri Fernyllia'ya kenetlenmişti, ağlarken göğsü hızla inip kalkıyordu. Yvan'ın başı birkaç dakika boyunca odaklanmış hâlde eğik kaldı. Sonunda kanla kaplı ellerini indirdi.

Olilly ellerini Bleddyn ve Iris'ten kurtarip kulaklarının üst kısmını hissetmeye çalıştı. Sivri uçlar tamamen gitmişti. Yüzü acıyla buruştu.

“*Kulaklarım!*”

Bleddyn, Olilly'nin önünde diz çöktü. “*Shush'onim.*”

“Bakmabanaaaaaaaaaa! Bakmabanaaaaaaaaaa!” diye inleyerek ağladı Olilly, avuçlarını tekrar sıkıca kulaklarına bastırdı.

“Olilly–”

“Çok çirkiniiiiiiim.”

“Hayır. Değilsin,” dedi Bleddyn çelik gibi bir kararlılıkla.

“*Kulaklaruuuuum! Kulaklarımı* kestileeeeeer!”

“Biliyorum, *shush'onin*. Biliyorum, kestiler. Yine de çok güzelsin. Bunu değiştiremezler. Bunu asla değiştiremezler.”

Bleddyn onu kollarına çekti, Olilly geniş omzuna yaslanıp hıçkırarak öfkesini kusarken ona sıkıca sarıldı.

Trystan ve Tierney mutfaktaki en büyük pencerenin yanında, su pompasının başında duruyorlardı. Trystan asasını pencereye bastırduğunda ucunda hızla mavi bir ışık parladı. Sessizce Tierney'yle müzakere ettiler, sonra Tierney avucunu pencereye doğru kaldırdı. Camın etrafında yoğun bir beyaz buz tabakası oluştu.

İkisi de geri çekilip eserlerini inceledi. Sonra Trystan, Rafe ve benim olduğum köşeye doğru geldi. Tierney ise arka kapıdan dışarı çıktı.

“Diana'yı alacağım,” dedi Rafe, sesi öfke doluydu.

Trystan başıyla onayladığında Rafe çıkıp gitti. Küçük kardeşime döndüm. “Tierney'yle ne yapıyordunuz? Pencerele ve kapılara?”

“Koruma büyüsü,” dedi ciddiyetle. “Biri büyü gücüyle girmeye çalışırsa büyü geri teperek onu delip geçecek. Ve eğer biri pencereleri zorla açmaya kalkarsa da elleri donacak.”

Ona hayranlıkla baktım. “İyiymiş.”

“Tierney’nin peşinden gideceğim,” dedi Trystan, huzursuzdu. “Araziyi kontrol etmesine yardım edeyim.”

Midem endişeyle düğümlendi. “Çetelerden biri gelirse ne yapacaksın?”

Trystan bana gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir bakışla –saf, katıksız bir tehditle– baktı.

“Göğüslerinin tam ortasına yıldırım saplayacağım.”

Bir anlığına gök gürültüsünden delicesine korkan, oyuncak ayısına sarılıp odama koşan, gürleyen seslerden saklanmak için yorganımın altına giren o küçük, cılız çocuğun nereye gittiğini merak ettim. O çocuk tam karşımda duruyordu, kendinden emin ve güçlüydü. Herkesi korumak için yıldırım fırlatmaya hazırды.

“Dikkatli ol,” dedim, sesim duygu doluydu.

Trystan’ın sesiyse ölümcüldü. “Ah, Ren, bence dikkatli olması gereken onlar, sence de öyle değil mi?”

Trystan kararlılıkla dışarı çıktı, pelerini arkasında dalgalanıyordu.

Küçük eller eteğimi çekiştirdi, aşağı baktığımda küçük Fern’ün sarıldığı bebeğiyle bana tutunduğunu gördüm.

“Ah, tatlım,” dedim, diz çöküp onu yakınıma çektim. Bu korkunç ânı zihninden silebilmeyi diledim.

“Onun kulaklarını kesecekler,” diye hıçkırarak ağladı Fern, dudaklarını oyuncak bebeğinin başına bastırdığından sesi boğuktu.

Onu bağrıma bastım. “Seni koruyacağız.”

Göğsüme yastı başını salladı. “Mee’na’yı yakalayıp kulaklarını kesecekler.”

Ah, Kadim Varlık. Bez bebeği Mee’na. Gardneryalıların gelip en sevdiği oyuncak bebeğini parçalayacaklarından korkuyordu.

Halkımın zulmünün büyüklüğü öyle sarsıcı bir kuvvetle üzerime çullandı ki neredeyse nefes alamadım. O an Trystan’inki gibi bir gücümün olmasını ve botumun içine sakladığım asayı çıkarıp çeteleri acımadan yok edebilmeyi diledim.

“Ne sana ne Mee’na’ya ne de bir başkasına zarar verebilecekler,” dedim ona ciddiyetle. “Buradaki herkes sizi koruyacak.”

Fernyllia, Fern’ü bulmak için geldiğinde bana ciddi bir bakış atıp torununun hizasına indi, ona tatlı tatlı mırıldanarak kuvvetli kollarına aldı.

Ayağa kalkarken odanın diğer ucundaki Bleddyn’le göz göze geldim, bakışlarımız arasında aynı hisleri paylaştığımızı anlatan bir duygu seli geçti.

Iris’le beraber Olilly’nin ince omuzlarına sardıkları kollarıyla onun ayağa kalkmasına yardım ediyorlardı. Fernyllia öncülüğünde hepsi mutfağın hemen dışındaki işçi odalarına açılan yan kapıya doğru hareketlendiler. Fernyllia, Fern’ü Yvan’ın kollarına teslim ettiğinde Fern minik kollarını sıkıca Yvan’ın boynuna doladı. Korku dolu gözleri Yvan’ın omzu üzerinden bana bakıyordu. Küçük, cesaret verici bir gülümsemeyle karşılık vermeyi denesem de kalbim paramparçaydı.

Yvan odadan çıkmadan önce bana döndü, gözleri dikkatle benimkilere kenetlendiğinde söylemek istediği şey açıldı.

Beni bekle.

Mutfağa açılan kapı mavi bir parıltıyla titredi ve Trystan tekrar odaya girdi. Gözleri hemen odadan ayrılanlara kaydı ve Bleddyn çıkmadan önce Trystan’a başıyla selam verdi. Trystan da hüznle başını eğdi.

“Bu gece burada kalacağım, Ren,” dedi Trystan bana yaklaşırken, asasını sıkıca tutuyordu. “Tierney’yle birlikte.” Başını çalışanların kaldığı odalara doğru çevirdi. “Odalarının hemen önünde.”

“Nerede uyuyacaksın?”

“Gerekirse kapılarının önünde, yerde.”

Başımla onaylayıp odalara doğru baktım. “İyi fikir.” Tekrar kardeşime döndüm, dudaklarım titrerken sesim öfke doluydu. “Keşke büyü gücüne erişimim olsaydı. Ben de savaşmak istiyorum.”

Trystan bir süre sessiz kaldı, bakışları amansızdı. “Noi topraklarına ulaşmanın bir yolunu bulacağım, Ren. Ve Vu Trin’e katılacağım, beni isteseler de istemeseler de.” Yüzü karardı. “Sonra da buraya bir orduyla dönüp Gardneryalılarla savaşacağım.”

Gece etrafımı sararken tek başıma Yvan’ı bekledim. Mutfak, önümdeki masaya konmuş fenerin titreyen ışığıyla aydınlanıyordu.

Biraz olsun sakinleşebilme umuduyla taze nane çayı demlemiştim, bardağımdan ve demliğin ağzından rahatlatıcı bir duman kıvrılarak yükseliyordu. Mutfağın köşeleri gölgelerle kaplıydı ve mutfakta yaşayan gri tüylü kedi Bin’gley odanın karanlık köşelerinde sinsi sinsi dolaşıyordu.

Yvan kalbimi her seferinde çarptıran o usul, kıvrak zarafetiyle odaya süzüldü. Bana dönük şekilde tezgâha yaslandı, gözleri karanlıkta altın rengi parlıyordu.

Gözlerinin böyle yandığını daha önce sadece iki kez görmüştüm; beni ejderha saldırısından kurtardığında yeşil yeşil parlamışlardı, Kelpie üzerime saldırdığında da altın rengine bürünmüşlerdi.

“Gözlerin,” dedim duraksayarak. “Yine altın rengi.”

Elleri tezgâhın kenarını kavradı. “Ateşimi kontrol etmek giderek zorlaşıyor,” dediğinde itirafı karşısında şaşırdım. Sesi kontrollüydü ancak gözlerindeki ateş hiddetle parlıyordu. Sanki doğru sözcükleri arıyormuşçasına etrafına bakındı. “Özellikle üzgün ya da öfkeli olduğumda zorlaşıyor ya da...”

Bakışları yüzümde gezindi. Gözlerindeki alev yoğunlaştığında bu kez bakışlarını kaçırın ben oldum.

“Onlarla savaşmam gerek, Elloren.”

Sözleri bir teminat, bozulmaz bir yemin gibiydi. İçindeki ateş artık her şeyi yok etme noktasına gelmiş gibi patlamaya hazır görünüyordu.

“Çetelerin peşinden mi gideceksin?” diye sorarken kalp atışım hızlandı.

Dudakları öfkeyle kıvrıldı. “Hayır. Gardnerya ve Alfsigr askerlerinin peşine düşmek istiyorum.” Sesi alçak ve tehditkârdı. “Kaçınılmaz savaş başladığında.”

“Kelt ordusuna mı katılacaksın?”

“Hayır.” Bakışları anlamlıydı. “Doğuya gidip Vu Trin Ejderha Muhafızları’na katılmak istiyorum.”

İçinde bulunduğumuz durumun vahameti üzerimize çökerken uzun bir süre sessiz kaldık. “Annem bu savaşa dâhil olmamı istemiyor,” dedi. “Onun benden tek beklentisi şifacı olmam. Sevdiği herkesi savaşta kaybetmekten bıktı.”

“Ne yapacaksın o hâlde?”

Gözlerindeki ateş daha da parladı, altın rengi akkor iyice sarıya dönüştü. “Annemle konuşacağım ve ona doğuya gideceğimi söyleyeceğim.”

Titrek bir nefes aldım. Jules, Vu Trin’in bazı saklı Fae gençlerini Noi askeri akademisine, Ejderha Muhafızları’na kabul edebileceğini ima etmişti. Yvan’ın çıplak elleriyle bir ejderhayı öldürdüğünü görmüştüm. Ateş gücünün ne kadar muazzam olduğunu hissetmiştim. Elbette Vu Trin onu isteyecekti. Elbette onu diğer güçlü Faelerle doğuya götürmek isteyeceklerdi.

Geçilmez bir çölün kim bilir kaç fersah ötesinde olacaktı.

Kendine hâkim ol, Elloren. Öyle ya da böyle gitmek zorunda. Bunu zaten biliyordun.

İçimde duygu arbedesi yaşanırken bakışlarımı masaya indirdim, gözlerim yaşlarla doldu. Sonunda konuştuğumda sesim o kadar alçaktı ki neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu. “Sanki... hiçbir zaman şansımız...” Cümlemi tamamlayamadım, devam edemeyecek kadar duygulanmıştım.

Aniden ondan yükselen bir sıcaklık dalgası içime yayıldı. “Elloren.”

DEMİR ÇİÇEK

O duygu dolu tek sözcükte ve gözlerindeki alevlerde söylemekten kaçındığı her şeyi hissettim.

Ve o tek sözcükle çoktan vedalaştığımızı hissettim.

O gece rüyamda çeteleri gördüm. Gardneryalılardan oluşan bir ordu Tierney, Bleddyn, Olilly, Fern ve beni kovalıyordu. Büyücüler karanlık bir sürü gibi etrafımızı sardıkça bir sokaktan diğerine koşuyorduk. Her sokağın sonu meydana çıkıyordu. Büyücüler etrafımızı sararken göğe kaldırdıkları meşaleleri andıran asalarından kırmızı alevler saçılıyordu.

Bana saldırdıklarında karşılık verip tekmeler savurdum, küçük Fern korkuyla çığlık atarken sıkıca elini tuttum. Ardından onu benden alıp kana susamış büyücü kalabalığının arasında gözden kayboldular. Boğazımdan çığlıklar koparken daha fazla büyücü etrafımı sardı.

Ter içinde yataktan fırladım, battaniye bacaklarıma dolanmıştı. Sersemlemiştim, panik dolu nefesimi kontrol altına almaya çalışırken pencereye doğru baktım.

Günün ilk ışıkları, Sırt'ın üstünde gökyüzünü koyu bir maviye boyuyordu.

Sabaha öfkeliydim. Verpakya'nın tamamına ve insanların üzerine yağdırdığı dehşete öfkeliydim.

Wynter pencere pervazına yaslanmış uyuyordu; siyah kanatlarını sıkıca vücudunun etrafına sarmıştı, beyaz saçlarının yalnızca tepesi görünüyordu. Ariel yatağının üzerine çapraz uzanmış uyukluyordu; tavukları yanına tünemişti, kuzgunuysa baş ucunda duruyordu. Marina banyodaydı, muhtemelen küvete kıvrılmıştı. Açık kapıdan nefesinin sesini duyabiliyordum, suyun içinde kabarcıklar yapıyordu.

İçimde hiddetli bir koruma duygusu kabardı.

Ailem.

Bu düşüncede hem şaşkınlık hem de farkındalık vardı. Hepsi ailem gibi olmuştu. Ariel bile. Onlardan birini bile kaybetme düşüncesi içimi paramparça ediyordu.

Rafe, Diana, Jarod ve Andras yakında Lupin bölgesine gideceklerdi. Yvan, Trystan, Tierney, Icarallar ve mutfaktaki herkes Noi topraklarına kaçmak zorunda kalacaktı.

Ancak ben Edwin amcamı burada yalnız bırakamazdım, herhangi bir yere seyahat edemeyecek kadar zayıftı. Bu yüzden Aislinn ve amcam hariç sevdiğim herkes dağılırken ben Gardnerya cehenneminde, dün gece olanları yapacak kadar canavarlaşmış insanların arasında kalacaktım.

Diana ateşin başında uzanmış, vahşi kehribar gözleriyle beni izliyordu.

“Paçayı kurtaracaklar,” dedim ona, sesim ıstırap ve tiksintiyle doluydu. “Bleddyn ve Olilly’yi inciten o canavarlar. Kim olduklarını asla öğrenemeyeceğiz.”

“Bleddyn ve mutfak çalışanı Olilly’yi görmeye gittim,” dedi Diana, ölümcül derecede sakindi. “Onlara saldıranların kokusunu aldım. Ve hepsinin izini sürdüm. Üçüncü Bölük askeriye öğrencileri.”

Şaşkınlıkla gözlerim büyüdü. “Ne yaptın?”

“Rafe’le konuştum.” Sesi alçak ve sertti. “Askeriye öğrencilerinin bir Lupin alfasının kızı tarafından öldürülmesi savaş ilanını olarak kabul edilir gibi görünüyor. Bu yüzden bekleyeceğim.” Gözleri sabırlı, yırtıcı bir ışıltıyla parladı. “Babamın iznini alana kadar bekleyeceğim. Sonra onları avlayıp kulaklarını koparacağım ve onları parçalara ayıracağım.”

Uzun bir süre tehditkâr bakışında takılı kaldım. “İyi.”

Diana’nın kaşları çatıldı. “Gardneryalılar diktatörlük oyunu oynuyorlar, Elloren Gardner. Savaş kokusunu alabiliyorum.”

BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#223

Tüm Uriskler on ikinci ayın sonuna dek Gardnerya'dan ayrılmak zorundadır. Bu tarihten sonrasına uzatılan bütün çalışma izinleri feshedilmiştir ve bu tarihten sonra Kutsal Büyücüler'e ait diyarda bulunan herhangi bir Urisk, Pyran Adaları'na gönderilecektir.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Düşüş

“Olilly için adalet yerini bulmalı.” *Norfure* tentürü dolu sandığı Jules’un masasının üzerine serçe koydum.

Jules başını kaldırıp baktı, ince çerçeveli gözlüğü hafifçe yamulmuştu. Kahverengi saçları her zamanki gibi dağınıktı, kırış kırış duran yeşil akademisyen cübbesiye koyu renkli yünlü kıyafetlerinin üstüne gelişigüzel atılmıştı. Lucretia yanındaki sandalyede oturuyordu. İçeri adım attığın an ikisinin aynı anda yönelttiği temkinli bakışlardan özel bir konuşmayı böldüğümü tahmin ettim.

Ama zerre kadar umurumda değildi. Gerçekten çok sinirliydim.

Jules’un yanında bir kâğıt yığını vardı. Birer labirenti andıran duvardaki raflara yerleştirilmiş kitapların aksine bu yığın mükemmel bir düzenle üst üste dizilmişti. Lucretia’ysa jilet gibi ütülenmiş Gardnerya ipekleriyle Jules Kristian’ın tam zıddıydı. Siyah saçları derli topluydu. Boynundaki gümüş Erthia küresi akşam fenerinin ışığında parlıyordu.

Sesim gün boyu içimde taşıdığım öfkeyle sertleşti. “Olilly’ye saldıran canavarlar tutuklanmalı. Diana kim olduklarını biliyor.”

Jules ve Lucretia hızlıca bakıştılar. “Kapıyı kapat, Elloren,” dedi Jules sessizce. “Ve kilitle.”

Öfkeyle titreyerek dediğini yaptıktan sonra masasının önündeki sandalyeye oturdum.

“Olilly bir kaçak,” dedi sakince.

“Umurumda değil,” diye karşılık verdim titreyen sesimle. “Daha on dört yaşında. Herkese karşı tatlı ve nazik olmaktan başka bir şey yapmadı. Onu *sakatladılar*. Bunu yapan askeriye öğrencileri *cezalandırılmalı*.”

“Eğer Verpakya yetkililerine giderse,” diye yanıt verdi Jules, sesi sertleşti, “Gardnerya’ya sürgün edilir.”

Söyledikleriyle içten içe karşı çıktım. “Kimseyle konuşmuyor,” dedim öfkeyle. “Mutfaktan çıkmıyor. Kırpılmış saçlarını ve yaralı kulaklarını saklamak için başına eşarp sarıyor.” Bedenim de sesimle birlikte titriyordu.

“Öfkeni anlıyorum, Elloren,” dedi Lucretia. Bakışları bir anda resmî Gardneryalı tavrından sıyrılıp isyanla parıldadı. “Ancak Verpakya çoktan Gardneryalı çiftçiye saldıran Urisk işçileri yüzünden ayaklanmış durumda—”

“Fernyllia o adamın onları istismar ettiğini söyledi!” diye araya girdim.

“Ediyordu,” diye sabırla cevap verdi Lucretia. “Fakat çoğu Verpakyalı bunu bilmiyor. Onlar için önemli olan tek şey dört genç kadının Urisk olduğu ve Verpakya’da kaçak oldukları. Ve bir Gardneryalı’ya saldırdıkları.”

“O Urisk kadınlar saldırıdan suçlu bulundu ve Gardnerya’ya sürgün edildi,” diye ekledi Jules hüznle.

“Büyük ihtimalle de oradan Pyrran Adaları’na gönderilecekler,” diye ekledi Lucretia soğukkanlılıkla.

İkisinin de bu kadar sakin kalabilmesi beni şaşkına çeviriyordu, olayı anlatırken neredeyse gözlerini kırpmıyorlardı. Hâlbuki düşüncesi bile yıkıcı, korkunç, kalp kırıcıydı.

Öfke dolu gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. “Yani dün gece şehrin dört bir yanında masum insanlara saldıran çeteler Verpakya Konsey’inin umurunda bile değil mi?”

“Verpakya Konsey’i bu sabah *suçlu Urisklerin* yakalanmasına tepki olarak bazı vandalizm olaylarının meydana geldiğini belirtti. Burada neyi vurguladıklarını görüyor musun?” Lucretia’nın cevabı aşağılama doluydu.

“Dün gece on iki Urisk kırıldı,” dedi Jules Kristian usulca. “Bu on iki kişiden dokuzu kaçak. Olilly de dâhil.”

“Peki ya yasal olarak burada olan Uriskler?” Sinirden kuduruyordum. “Onlar şikâyetçi olamaz mı?”

Jules’un ağzının kenarındaki çizgiler sertleşti ve başını salladı. “Verpakya yetkililerinden yardım isterlerse çeteler tekrar atmaca gibi üzerlerine saldırır. Ayrıca misilleme olarak çalışma izinleri feshedilebilir.”

“Bu da onların zorla Gardnerya’ya gönderilmesi anlamına gelir,” dedi Lucretia.

Nefesimi kontrol etmekte zorlandım. “Yani buna karşı savaşmanın hiçbir yolu yok mu?”

Jules kâğıt yığınının üstünden birkaç kâğıt alarak bana anlamlı anlamlı baktı. “Birkaç yol var.”

“Ne yolu?” diye sordum, çaresizce çözüm arıyordum.

“Olilly, Fern ve Bleddyn için yeni kimlik belgeleri,” dedi. “Ancak bu şekilde Verpakya ya da Gardnerya temelli bir soruşturmaya karşı dayanabilirler. Şimdilik karşı koyabilmemizin tek yolu bu. Sınır dışı edilmelerinden önce biraz zaman kazanıp onları ve diğerlerini Batı Diyarı’ndan çıkarmanın bir yolunu bulabiliriz.”

Dayanılmaz bir umutsuzluğa kapılarak sandalyeme çöktüm. Botumda saklı asayı çıkarıp her şeyi yoluna koyabilmeyi diledim. Büyü gücümü kullanarak adaleti sağlayabilmeyi diledim.

“Şimdi ne olacak?” diye titrek bir sesle sordum. “Her şey daha da kötüleşir mi sizce?”

“Pek iyi gözüküyor,” dedi Jules. Kısa bir an Lucretia’ya baktı. “Verpakyalıların Gardnerya etkisine bu kadar hızlı boyun eğmesine şaşırdık.”

Lucretia başıyla onayladı. “Hem Gardneryalılar hem de Alfsigr Elfleri çok güçlü ve güçleri her geçen gün artıyor.”

“Batı Diyarı düşecek mi?” diye sordum. Bu soruyu dile getirmek bile korkutucuydu.

“Gardneryalıları Keltanya’dan uzak tutan tek bir şey var,” dedi Lucretia yorgun bir edayla. “Lupinler, Amazlar, Vu Trinler ve Keltler arasındaki hassas ittifak.” Durdu, soğukkanlı ifadesi bir an için çatırdadı. “Eğer bu ittifak bozulursa Gardneryalılar Batı Diyarı’nın üzerinden silindir gibi geçer.”

Yalvaran gözlerle Jules’a döndüm. “Bu olur mu?”

Gözlerime baktı, sanki vereceği cevabı reddetmeye çalışıyor gibi vücudu kasılmıştı. “Evet, Elloren,” dedi sonunda. “Batı Diyarı’nın düşeceğine inanıyorum.”

Dolu taneleri camı kırmaya çalışırcasına perdeli pencereye vururken uzun bir süre sessiz kaldık. İçimdeki kötü his karanlık bir dalga gibi kabarıırken birden aklıma sürekli gördüğüm kâbus geldi.

Kırmızı bir gökyüzü. Ölü ağaçlar. Beyaz Asa.

Ve durmadan beni arayan karanlık bir figür.

“Buradan gitmesi gereken bir grup daha var,” dedim istemsizce eteğimin üzerinden asamın kabzasına dokunmak için uzandığımda. Her seçeneği çıkmaza düşen bu durum karşısında içimde bir başkaldırı ateşi yandı. “Selkiler.”

Jules’un dudağı hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Şimdi de Selkilere mi yardım ediyorsun, Elloren?”

“Ediyor olabilirim.”

Bana baktığında sanki başkasını görüyormuşçasına yüzüne sevgi dolu bir ifade yerleşti. “Tıpkı onun gibi–” Birden susup bakışlarını kaçırdı ve boğazını temizledi.

“Kim gibi?” diye sordum, kafam karışmıştı.

Başını sallayarak gözlerini kaçırdı, sanki soruyu zihninden uzaklaştırmaya çalışır gibiydi. Yeniden bana döndüğünde aynı soğukkanlı tavrı geri gelmişti “Selkilere destek toplamanın

çok zor olduğunu bilmelisin,” dedi. “Onların yalnızca insan formunda hayvanlar olduklarına dair yaygın bir inanış var–”

“Onlar hayvan değil,” dedim üzerine basa basa. “Derileri olmadan zayıf düşseler bile onlar *insan*.”

“Bu doğru olabilir,” diye katıldı, “ancak konuşamamaları işleri zorlaştırıyor.”

Marina’nın flüt sesini andıran mırıldanmalarını ve bizimle iletişim kurmaya çalışırken gözlerinde beliren renkli okyanus görüntüsünü düşündüm. “Bence konuşabiliyorlar. Sadece bizim anlayabileceğimiz şekilde değil.”

“Selkilere yapılanlar alçakça,” diye püskürdü Lucretia, yüzü kızarmıştı. “Direniş gruplarında onlara karşı sempati yaratmaya çalıştım ama hiçbir işe yaramadı.”

“Selkileri özgür kılmak için bir orduya ihtiyacın var,” diye ekledi Jules. “Gardnerya karaborsasını karşına almış olursun.”

İçimden bu ürkütücü engellere sövüp saydım. “Büyücü Konseyi hepsini öldürme kararı almadan önce buradan gitmeliler,” dedim hiddetle. “Halamla Vogel öyle ya da böyle bu önergenin meclisten geçmesini sağlayacaklar. Yapacaklarını siz de biliyorsunuz. Sadece an meselesi.”

“Birileriyle konuşacağım,” dedi Jules. “Söz vermiyorum ama deneyeceğim.”

“Teşekkür ederim.” Uzun ve titrek bir nefes aldım.

Jules sessizce hepimize çay koydu. Bir süre boyunca sessizlik içinde çaylarımızı içtik, fincanlarımızdan ve Jules’un masasında duran demlikten kıvrım kıvrım buharlar yükseliyordu.

Lucretia’nın ellerine baktım. Uzun parmakları, eskimiş çay fincanını zarifçe tutuyordu. Bana biraz Vyvian halamı hatırlatıyordu; ikisi de doğuştan zarifti ancak Lucretia gücünü çok farklı kullanıyordu. Otuzlarında gibi görünüyordu ama ellerinde büyü-bağ izi yoktu, bu da onun yaşlarında Gardneryalı bir kadın için oldukça alışılmadık bir durumdu.

Jules’tan biraz daha genç olabilirdi ama çok değil.

Lucretia'nın işaretlenmemiş ellerine bakarken Diana'nın bana Lucretia ve Jules hakkında söylediklerini utanarak hatırladım. Dediğine göre o ikisinin birbirine karşı hissettiği çekim Daina'nın şimdiye dek gördüğü tüm çiftlerdeki çekimden katbekat güçlüydü.

Ancak ikisi de birbirlerinin duygularından haberdar değildi.

Diana bu konuyu birçok kez dile getirmişti. Eğer Jules ve Lucretia birer Lupin olsaydı, sürüdekilerin onları bir araya getirmek için her yolu deneyeceğini çünkü aralarındaki yoğun tutkunun diğerlerini başka bir şey düşünemeyecek kadar etkileyeceğini söylemişti.

Ve bildiğim kadarıyla Jules hiç evlenmemişti.

Onlar konuşurken ikisini de gizlice inceledim. Jules, Lucretia'nın bir sonraki Valgrad ziyaretinde Büyücü Konseyi'nden hangi mühürleri yürütmesi gerektiğini sıralarken Lucretia da yapıp yapamayacağını gerçekçi bir dille anlatıyordu. Onları izlerken birbirlerine olan hislerine dair bir şey göremiyordum ancak uzun zamandır arkadaş oldukları açıktı. Savaşın sertleştirip yordduğu iki yoldaş gibiydiler.

Ancak kalplerine dair hiçbir ipucu vermiyorlardı.

“Sen bağlanmamışsın.” Düşünmeden ağzımdan kaçan bu söz yüzünden yanaklarım kızardı.

Lucretia alaycı bir kahkaha atarken başı sallandı. “Hayır. O malum oktan kaçmayı başardım.” Bana imalı bir bakış attı. “Pek kolay olmadığını söyleyebilirim.”

“Beşinci ay geldiğine ne yapacaksın?”

Lucretia uzun bir iç çekti. “Zorunlu büyü-bağlanma yürürlüğe girmeden önce gitmek zorunda kalacağım.”

Jules sessizce onu izliyordu, ifadesi muğlaktı.

“Nereye gideceksin?” diye sordum.

“Noi topraklarına,” dedi fincanını tutarken. “Erkek kardeşim Fain orada. Kız kardeşlerim de. Evlat edindiğimiz kızımız Zephyr de.”

Aklımda eski bir anı canlandı. “Edwin amcamın Fain adında birinden bahsettiğini duymuştum. Kardeşin amcamı tanıyor muydu?”

Lucretia’yla Jules arasında karanlık ve sır dolu bir bakışma yaşandı.

O an *tanıdığını* fark ettim. *Neden bu kadar gizemli davranıyorlar?*

“Üniversite’den tanışıklar,” dedi Lucretia, kelimelerini garip bir şekilde özenle seçiyordu.

“Annemle babamı da tanıyor muydu?” diye sordum şaşkınlıkla.

Lucretia’nın dudakları seğirdi. “Evet.”

Şimdilik daha fazla bilgi alamayacağımı hissettiğimden konuyu kapadım. “Sen de mi doğuya gideceksin?” diye sordum Jules’a.

“Eninde sonunda,” dedi. “Ama mümkün olduğunca burada kalıp diğerlerinin kaçmasına yardım edeceğim.”

Değer verdiğim insanların bir kısmının daha gideceğini düşünmek beni umutsuzluğa sürükledi. Çoğu gittiğinde Batı Diyarı kim bilir nasıl da yapayalnız hissettirecekti? Üzerinde daha fazla düşünmek istemiyordum.

“Zorunlu büyü-bağlanma zamanı ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu Lucretia.

“Henüz bilmiyorum,” dedim çaresizce. “Kalıp amcamla ilgilenmeliyim, birinin ona bakması gerekiyor ve onu halamla Valgrad’da yalnız bırakamam.”

Lucretia’nın bakışları sanki beni sessizce sorguluyor gibi kısıldı ve konuşmanın gidişatı farkına bile varmadan değişti. “Lukas Grey’in hangi tarafta olduğuna dair bir şeyler öğrenebildin mi?” diye sordu.

Evet, bir bilinmezin içindeki başka bir bilinmez olduğunu öğrendim. “Öğrendiğim kadarıyla Vogel’ın ilkelerine körü kö-

rüne bağılı değil,” dedim, “ama bunun dışında sorularımı hep geçiştirdi.”

“Gardneryalıların, Sırt’ın doğu ve batı geçişlerinde Verpakya ve Vu Trin’in sınır muhafızları arasına katılmasına izin verileceğine dair bir söylenti var,” dedi Jules.

“Eğer bu olursa o muhafızlar Dördüncü Bölük Üssü’nden seçilecek,” diye ekledi Lucretia, ne demek istediği açıktı.

Yvan’ın ateşli gözleri zihnimde canlanarak içimde derin bir sızıya yol açtı.

Hayır. Onu düşünme.

Çünkü burada yapabileceğim çok daha önemli şeyler vardı, sadece ilaç yapmaktan daha büyük faydalar sağlayabilirdim.

Gün doğmadan önce şahin kulesini ziyaret ettim.

Parlak, siyah tüylü efsunlu şahinler, çember şeklindeki kule odasının etrafını kuşatan ahşap tüneklerde dinleniyorlardı. Her kuş, sol bacağına dolanan küçük demir halkalardan sarkan kısa ve ince zincirlerle tüneğine bağlıydı.

İnce parşömen kâğıdına yazılmış notumu Gardneryalı genç kuş avcısına teslim ettim. Notun muhatabının adını okuyurca gözleri büyüdü ve dehşet dolu bakışlarını bana çevirdi.

Ah, Lukas, diye düşündüm. Etki alanın ne kadar da geniş.

Avcının arkasına, kulenin kemerli pencerelerinden görünen geniş Verpakya manzarasına baktım. Karla kaplı Kuzey Sırt mavi ışığa bürünmüş, bizi soğuk bir görkemle izliyordu.

Yvan yakında gidecekti. Birlikte olabileceğimiz bir gelecek yoktu. Bu yüzden kalbimi mühürleyip buz tutmasına izin vermeliydim.

Ayrıca gücümü olması gerektiği yerde kullanmalıyıldım. Köklerimin olduğu yerde, burada, Batı Diyarı’nda.

“Emin misiniz, Büyücü?” diye sordu sıska avcı. Endişeyle yutkundu, mektubumu sanki birazdan alev alacakmış gibi tutuyordu.

“Eminim.” Gardneryalılarla olan savaş için Lukas’la tüm şansımı kullanmaya hazırdım.

Mektubu küçük kumaştan bir çantaya koyup şahinin bacaklarından birine bağlarken avcının gözleri sıkıntılı bir tavırla bana kaydı. Yolculuğu sabırsızlıkla bekleyen şahin, tüylerini kabartıp tüneğinden sıçradı. Şahinin iki bacağında bileklik olarak duran demir bantlara oyulmuş derin yeşil rünler, yolculuğu aynı rünlerle işaretlenmiş varış noktası ve şahin kulesi arasında kısıtlıyordu. Büyünün her iki tarafı da aynı Gardneryalı Işık Büyücüsü tarafından yapılmıştı.

Rünlerin karmaşık desenleri loş ışık altında parlıyordu, yemyeşil güzellikleri çok etkileyiciydi. Rün büyüsü yapabilmek nadir bulunan bir yetenektir, özellikle de Gardneryalılar arasında en nadir olanıydı ve yapmak için güçlü ışık yatkınlığına sahip olmak gerekiyordu. Tüm büyücülük âleminde rün büyüsü yapabildiği bilinen tek Işık Büyücüsü’nü işini yaparken yakından görmek hayranlık uyandırıcıydı.

Avcı kuzeye bakan pencereyi açtığında içeriye buz gibi bir hava dolup saçlarımı savurdu. Şahinin ayağındaki zinciri çözüp kuşu serbest bıraktı. Koruyucu eldivenli bileğinde zor tuttuğu heyecanlı kuşu pencereye götürdü.

Avcı diliyle tık tık sesler çıkarırken onu kararlılıkla izledim. Şahin kanatlarını açarak kendini boşluğa bıraktı ve sabahın ayazında kuzeybatıya doğru uçtu.

Verpakya sınırını ve Sırt’ı geçti.

Lukas Grey’e doğru kanat çırpıttı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Orman Perileri

O akşam, üzerinde Gardnerya Dördüncü Bölük Üssü'nün gümüş ejderha nişanı bulunan siyah cilalı bir fayton Kuzey Kulesi'nin yamacındaki tepeye yanaştı. Dördüncü Seviye bir asker büyücü muhafızı koltuğunda otururken iki Üçüncü Seviye asker faytonun her iki yanında at sırtında ilerliyordu.

Askerlerden biri benim için kapıyı açıp faytonun boş olduğunu görünce şaşırdım.

“Lukas nerede?” diye sordum temkinle.

“Sizi ona götürmemiz emredildi, Büyücü Gardner,” dedi asker kısaca. Yakışıklı yüzü duygudan yoksundu.

Kımıldamadım. “Nereye?”

Kuzeybatıya doğru hızlı bir bakış attı. “Sırt'ın kıyısına, Büyücü.”

Huzursuzluğum arttı. *Neden orası? Orada tarlalardan ve vahşi doğadan başka bir şey yok ki.*

Ben ay ışığının altında gümüş gibi parlayan karlı kaplı Kuzey Sırt'ın beyaz tepelerine doğru bakarken asker ifadesizce durup bekledi.

Bir anlığına durumu tarttıktan sonra derin bir nefes alıp faytona bindim. Kapı kapanırken sanki tehlikeli bir eşikten geçmiş gibiydim.

Verpax Şehri'nin kalabalığı arasından geçip sınırından çıktık, şehrin ışıkları gitgide uzaklaştı ve bir süre sonra uzakta parlayan ışık halelerine dönüştü. Yıldızlar Verpakya'nın kuzeyindeki tarlalar ve ormanların üzerinde parıldarken dolunaysa Kuzey Sırt'ın hemen üstünde bir hayalet gibi asılı duruyordu.

Bir saatten fazla süren yolculuğun ardından fayton buz bağlamış karla kaplı, تنها bir arazide aniden durdu. Orman araziye çevreliyor, hayalet gibi duran Sırt'ın beyaz eteklerine doğru tepeler boyunca uzanıyordu.

Kapı açıldı ve soğuk havaya adım attım. Etrafa bakarak Lukas'ı ararken endişe bir karınca ordusu gibi tüm vücudumu sardı. Burada vahşi ormandan başka bir şey yoktu. Lukas'ın Dördüncü Bölük Üssü, Sırt'ın diğer tarafındaydı.

"Nerede o..." diye başlasam da sorumu bitiremeden fayton çoktan harekete geçmişti, askerler de onunla beraber gidiyorlardı.

"Bekleyin!"

Faytona yetişmek için koştum ancak kısa süre içinde beni geride, her şeyden uzak bu arazide yalnız bıraktılar. Etrafımı saran çorak araziler ve ardındaki vahşi orman dışında hiçbir şey yoktu.

Korku ve soğuk aynı anda içime kök saldı. Nefesim beyaz bir duman gibi havada kıvrılıyordu.

Neyin peşindesin, Lukas?

Kuzey Sırt yönünde aniden bir çığlık duyuldu. Kanatlı bir yaratığın Sırt'ın doruklarından indiğini gördüm, silüeti fildişi rengi taşlara ve kara yansıyor. Yaratık bir kez daha çığlık atıp yaklaşırken nabzım hem hayranlık hem de korkuyla hızlandı.

Bir ejderha.

Her şeyi tam olarak idrak ettiğim an geri çekildim.

Lukas. Askeri bir ejderhanın üzerinde.

Ejderha vahşi ormanların üzerinde kanat çırpıp ağaçların tepelerini sıyrarak geçiyordu. Yaratık önümdeki araziye doğru alçalırken Lukas yaratığın sırtında görünür hâle geldi. Ejderha

kulak tırmalayıcı bir çığlıkla yere indiğinde ayaklarımın altından yüksek bir güm sesi yankılandı.

Lukas sert bir şekilde emir verdi ve ejderha kanatlarını devasa bir yelpaze gibi açıp karın üzerine yüzüstü yattı.

Lukas gülümseyerek elini bana uzattı.

Ejderhanın bıçak gibi tüylerine, kocaman pençelerine ve opak, ölü gözlerine bakarken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. İçime hem korku hem de acıma hissi yayıldı.

Onu evcilleştirmişlerdi. Tıpkı Naga'ya yapmaya çalıştıkları şekilde.

“Neden bir ejderhayla geldin?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Ejderhalar hızlıdır. Ve kişiye özeldir,” diye sakince cevap verdi.

“Bu şeye binmemi mi istiyorsun? Hem de Sırt'ın üzerinde?”

Lukas tek kaşını kaldırdı. Omzunun üzerinden Sırt'a baktıktan sonra bana döndü, dudakları keyifle kıvrıldı. “Üzerinden faytonla geçmemizi mi tercih ederdin?”

“Eğer planın buysa neden doğrudan Kuzey Kulesi'ne uçmadın?”

Sesi alaycı bir tona büründü. “Çünkü bu, Vu Trin hava sahasına yapılacak affedilmez ve yasa dışı bir ihlal olurdu. Büyü ateşiyle vurulma havasında değildim.” Bana puslu bir bakış attı. “Akşamımızın böyle geçmesini mi isterdin yoksa?”

Şehvetli bakışı damarlarıma sıcak bir titreşim yaydı.

“Vu Trin buraya gelmene öylece izin mi verdi yani?”

“Evet, izin aldım,” dedi Lukas rahatlıkla. “Bu yüzden şu an yaşıyorum ve ateşe verilmedim.”

Ejderhanın arkasına tırmanıp tırmanmamayı düşünürken içime bir korku saplandı. “Yükseklikten gerçekten hoşlanmıyorum, Lukas.”

Cümlem karşısında şaşırılmış görünüyor. Bakışları keskinleşti, ciddiydi. “Seni toprak yatkınlıklarımla destekleyerek

dayanağın olacağım. Bu korkunu azaltmaya yardımcı olur, Elloren.”

İnanılmaz boyutta yüksek ve çıkıntılı Sırt’a göz atıp bıçak gibi keskin sırtında ölüme uçtuğumu hayal ettim. Bulutların da ötesine yükselen bu yerin zirvesinden devasa kara parçasına düşmek saatler alabilirdi.

Hem korku hem de soğuktan titredim. İnatla ikisine de aldırış etmeden karlı zeminden ve ejderhanın yere serili kanadının etrafından güçlkle geçtim, Lukas’ın uzattığı eli tuttuğumda beni kendine çekmesinden destek alarak ayağımı ejderhanın pullu tarafına dayadım.

Bacağımı ejderhanın üzerine atıp Lukas’ın önüne yerleşirken eteğim sıyrıldı. Yanaklarım kızardı, eteğimi olabildiğince aşağı çekip botumun içindeki beyaz asanın saklı kalmasını sağladım.

“Ejderha sürüşüne pek de uygun giyinmedim,” dedim savunmacı bir tavırla, sinirlerim yüzünden diken üstündeydim, “çünkü birileri ejderhadan hiç bahsetmedi.”

Lukas kısık bir kahkaha attığında sıcak nefesini kulağımda hissettim. Asasını çıkarıp rahatça salladı. Asanın ucundan çıkan sarmaşıklar hem bizi hem de ejderhayı sararak bizi yaratığa bağladı. Birden içimde büyüyen ve neredeyse paniğe dönüşmek üzere olan korkuyu bastırmaya çalıştım.

Lukas bir büyü daha mırıldandı ve asasını nazikçe bacağımın yanına bastırdı. Asanın ucundan çıkan şeffaf, altın rengi ışıltı bizi sarmaladı. Lukas başka bir büyü daha fısıldadığında parlak bulut cildimize karışıp zümrüt rengi Gardneryalı parıltımızı altın rengi bir parıltıyla değiştirdi. Ateş bağlarım uyandı, Lukas’ın büyüleriyle birlikte içimde sıcaklık dalgalandı ve o an kışın soğukluğu kayboldu.

Kolunu belime sararak beni sıkıca kendine çekti. Sonra asasını ejderhanın yanına dokundurur dokundurmaz ejderha hareketlenerek ayağa kalktı, kanatlarını geriye doğru büktüğünde güçlü kasların altımda sertleştiğini hissettim. Korkum aniden

bir haykırış gibi içimde yükseldi, kalbim kulaklarımda atıyordu. Sessizce ve panik içinde Lukas'ın kolları arasında kımıldandım.

“Şşşt.” Lukas dudaklarını boynuma dokundurdu, elini belime dolayıp beni kendine çekti.

Lukas bir büyü daha mırıldandığında toprak büyüünün koyu dalları içime kıvrıldı; bağlarımın arasına sızarak beni sarıp sarmalayan büyü nefesimi kesti.

Derin bir nefes aldığımda korkum nihayet beni terk ederek yok oldu. “Nereye gitmek istersin, Elloren?” diye sordu Lukas, sesi baştan çıkarıcı bir fısıltı gibiydi.

Yutkunarak kendime gelmeye çalıştım. “Tamamen özel bir yere.”

“Bir sürü özel odam var.” Sesi imayla kalınlaştı, sinsî gülümsemesini hissedebiliyordum.

“Yatak odan bile olabilir, umurumda değil, Lukas,” dedim sertçe, onunla özgürce konuşmak için can atıyordum. “Seninle konuşmam gerek. *Yalnız.*”

Başıyla onayladığında modunun değiştiğini hissettim. Ejderhanın omzundaki dikenlerden birini tuttu ve güçlü bir komut verdi.

Yaratık öne doğru atılarak harekete geçince ani hareketi kalçamın sarsılmasına neden oldu. Ejderha kulakları sağır eden bir çığlık daha attı. Kanatlarını sonuna kadar açıp kuvvetli bir ivmeyle aşağı indirdiğinde paniğe kapıldım.

Yükseldik, altımızdaki zemin uzaklaşırken mide bulandırıcı bir baş dönmesi beni ele geçirdi. Biz hızla sürat kazanırken Lucas'ın kalkanı etrafımızı şiddetle saran rüzgârı uzakta tutuyordu.

Çok geçmeden ağaçların üzerindeydik; ejderhanın ritmik, güçlü kanat çırpışları bizi gittikçe daha yukarı taşıırken kalbim ağzımda atıyordu. Kuzey Sırt'ın muazzam duvarına doğru uçarken derin bir nefes aldım ve baş döndürücü manzarayı seyrettim. Omzumun üzerinden arkamızda kalan ışık haleli Verpax Şehri'ne ve ay ışığının yıkadığı Güney Sırt'a göz attım.

Aşağıda akıp giden geniş ormanlık alana baktığımdaysa bağlarım açgözlülükle harekete geçti. Ateş bağlarım alev aldı, dallarım Lukas'ın dallarına karşı titredi. Baş döndürücü bir güç içimde hızla yükselirken ormanın şiddetle sarsıldığını gördüm. Muazzam genişlikteki ormanda bir farkındalık dalgası yayıldı ve bütün ağaçlar bir anda yalnızca tek şeye odaklandı.

Damarlarımda akan güce.

Lukas beni daha da sıkı tuttu; koyu renkli dalları bağlarım baştan çıkarıcı, yumuşak bir dokunuşla sarıldı. "Yatkınlık bağlarının güçlendiğini hissedebiliyorsun, değil mi?" diye fısıldadı kulağıma.

Omzumun üzerinden ona baktım, sıcaktan kızarmış ve güç patlamasından altüst olmuştum. Ejderha yukarı doğru keskin bir manevra yaptığında Lukas'a doğru düştüm, nefesim ciğerlerime hapsoldü. Sırt'ın duvarı altımızda kayarken başım dönmeye başladı. Ben Lukas'ın kollarına tutunurken yatkınlık dallarım onun toprak bağlarına sıkı sıkıya dolandı.

Sonra ejderha düzleşti ve birdenbire Sırt'ın tam üzerinde uçmaya başladık, ay ışığıyla aydınlanan bulutlar akıp giderken yıldızlar mücevher gibi parlıyordu.

Derin bir nefes aldım, bu şaşırtıcı görkem karşısında mest olmuştum.

Kuzey Sırt'ın sivri, karla kaplı zirveleri nefes kesiciydi. Bu yükseklikten Kuzey Sırt'ın tüm uzunluğunu, sivri kayalıklardaki oyuklara tutunan küçük Elfhollen köylerini ve fildişi rengindeki taşlara oyulmuş evleri görebiliyordum.

Bıçak gibi keskin en yüksek zirveyi aştığımızda Dördüncü Bölge askeri üssü göründü ve bu görüntü karşısında midem kasıldı.

Kocamandı. Önceki hâlinden çok daha büyüktü.

Bütün vadiyi bulanık bir meşale ışığıyla dolduruyor, bu ışıklar sıra sıra dizili ejderha kafeslerini ve çadırları aydınlatıyordu. Sırt'ın kayalıklarına yeni binalar oyulmuştu, bazıları

yüksekteydi ancak çoğu Sırt'ın eteklerindeydi. Birçoğu henüz tamamlanmamıştı, hâlâ inşaat hâlindeydi. Bu kadar çok binayı böyle bir hızla ancak Beşinci Seviye toprak büyücülüğü kullanarak inşa edebileceklerini fark ettim. Yeni ejderhalar da bir yerlerden getirilmiş olmalıydı.

Kaygı damarlarıma yayıldı.

Bu, üslerden yalnızca biri. On iki taneden sadece biri. Ve yalnızca bu üs bile Verpax Şehri'nden büyük.

Üssün üzerinden uçup U dönüşü yaptık. Ejderha kulakları çınlatan bir çığlık atıp dik bir dalışa geçerek Sırt'ın yükseklerinde karanlıkta kalan geniş, mağara gibi görünen kapıyı hedefledi. Doğrudan kapıya uçtuk, ejderhanın kanatları aniden yukarı kalktığında nefesim kesildi. Hızımız yavaşlarken Lukas'a yaslandım. Girişten hızla süzüldük ve mağaranın taştan zeminine sarsıcı bir güçle indik.

Ejderha yere konduğunda kanatlarını bir yelpaze gibi açtı ve taş kesilmişçesine hareketsiz kaldı. Duvardaki meşale Lukas'la beni, ejderhayı ve kireçli mağarayı cılız ışıyla aydınlatıyordu.

Nefes nefese kalmış hâlde orada oturdum.

Lukas asasını kınından çıkarıp bedenlerimizi kemer gibi saran sarmaşıkları bir büyüyle çekip aldı, siyah kayışlar kara bir sise dönüşüp hızla yok oldu. Ardından oluşturduğu altın kalkana asasıyla dokundu.

Buz gibi soğuk içime doluyor, mağaranın içinde savruluyordu, her nefes sanki buz parçacığı gibiydi. Kirpiklerim hızla donup birbirlerine yapıştı.

Lukas ejderhadan kayarak indi ve elini bana uzattı. Aceleyle ejderhadan kayıp kollarına düştüm, Lukas beni metal çivili ahşap kapıya yönlendirirken tir tir titriyordum. Kapının ardındaki odaya girdik.

Lukas'ın kapıyı kapamasıyla sıcak etrafımızı bir koza gibi sardı. Gözlerimi kırptıştırarak kirpiklerimdeki buz kristallerini temizlemeye çalışırken kendime gelmekte zorlanıyordum.

“Uçuştan keyif aldın mı?” diye sordu Lukas, karanlık bakışları arsızca beni süzüyordu.

Ona sert bir bakış attım. “Tamamen korkunçtu ve...” Duraksadım, Sırt’ın üzerinde yırtıcı bir kuş gibi süzülmenin verdiği baş döndürücü hissi fark ettim. “Ve... *inanılmazdı*.”

“Hımm.” Lukas gülümseyerek beni inceledi, sanki bende daha önce görmediği bir şey görmüş ve bu hoşuna gitmişti. Yasak bir şey sunarcasına elini uzattı.

Elini tuttuğumda kalp atışım hızlandı, parmakları benimkilerin etrafını sardı.

Lukas’ın beni Demirağaç panelli uzun koridora yönlendirmesine izin verdim, gitgide yalnızlığımızın farkına varıyordum. Büyük bir kütüphaneye girdik. Odada kocaman, gürül gürül yanan bir odun sobası vardı; demir boruları odanın her yanını sarmıştı ve metal yüzeyleri demir yapraklarla süslüydü.

Hayranlıkla etrafa bakınırken Lukas’ın gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım.

Her şey klasik Gardnerya tarzında tasarlanmıştı. Duvarlar, tavan ve zemin koyu Demirağaç’tan yapılmıştı ve halılar, duvar halıları ve kilimlerin tamamı siyah ve orman yeşili işlemelerle süslüydü. Oyulmuş ağaçlar koyu renkli, birbirine dolanmış dallarla tavanı destekliyordu. Duvarlardaki meşaleler ise sıcacık, tereyağı renginde bir alevle yanıyordu.

Balkonun üsse açılan geniş cam kapılarının ardındaki manzarayı görmezden gelirsem Kuzey Sırtı’nın zirvesinin yakınlarında bir taş yapının içinde değil de neredeyse Valgard’da olduğumuzu hayal edebilirdim.

Lukas elimi bırakıp sobanın yanındaki başka bir kapıyı açtı. Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle nazikçe içeri girmemi işaret etti.

Yatak odası.

“Özel bir yer istemiştin,” dedi dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. Ateş bağından içime yayılan minicik titreşim beni hazırlıksız yakaladı.

“Ateş bağlarını hissedebiliyorum,” dedim, aniden allak bullak olmuşum.

“Hissedebildiğini biliyorum,” dedi boğuk bir sesle.

“Hayır, sadece dokunduğumuzda değil,” diye düzelttim, daha da şaşkına dönmüştüm. “Biraz önce aramızdaki mesafeden ateşini hissettim.”

Lukas’ın gözleri kısıldı. “Bu nadir bir yetenek, Elloren. Yatkınlıkları uzaktan hissetmek. Daha önce Beşinci Seviye’nin altındaki hiç kimsenin bunu yapabildiğini duymadım.”

“Sen başka Büyücülerin yatkınlıklarını hissedebiliyor musun?” diye sordum.

Bakışları ihtirasla üzerimde gezindi. “Sadece seninkini. Ve sadece sana dokunduğumda.”

“Ah.” Açık kapının eşiğinden Lukas’ın yatağına baktığımda içime sıcak bir titreşim yayıldı. Siyah yatak örtüsünün üzerine daha koyu bir siyah tonda özel tasarım ağaç motifi işlenmişti. Yatağının tam karşısındaki şöminede odunlar çatırdıyordu. Şöminenin yanına iki siyah kadife sandalye ve yiyecek-içeceklerle donatılmış bir masa yerleştirilmişti.

Tereddüt ettim. “Seninle o yatağa girmeyeceğim,” dedim durumu netleştirerek.

Lukas’ın yırtıcı bakışı değişmedi. “Bunu beklemiyorum zaten, Elloren. Bu sefer değil.” Konuşmaya devam ettiğinde sesi bir okşama gibiydi. “Ama fikrini değiştirirsen çekinmeden söyle lütfen.”

Ah, Kadim Varlık aşkına.

O etrafımdayken düşünemiyordum. Şükürler olsun ki beni açıkça kışkırtmasına rağmen ateş ve toprak bağlarını sıkı sıkıya kontrol altında tuttuğunu hissedebiliyordum. Cesurca içeri girerken ona temkinli bir bakış atmayı da ihmal etmedim.

Yatak odasının duvarları kitap raflarıyla doluydu. İlgi alanlarını merak edip raflardan birine doğru yürüdüm ve başlıkları tarayıp parmaklarımı pürüzsüz deri sırtlarının üzerinde gezdir-

dim. Askeri tarih, yabancı dil sözlükleri, kara büyü kitapları. Hepsi kusursuzca düzenlenmişti.

Dönüp odanın geri kalanını taradım.

Demirağaç'tan yapılmış bir piyano yatağın hemen ötesinde duruyordu. Piyanonun üzerinde, oyulduğu yerden yükselen küçük bir ağaç topluluğu enstrümanın kapağını destekliyordu. Fazlasıyla ilgimi çekmişti. Piyanonun üzerine, yere ve piyanonun taburesine yığılmış müzik notaları, Lukas'ın yaşam alanındaki tek dağınık şeydi. Kendi el yazısıyla yazdığı müzik notalarının çoğu sanki Lukas'ın tüm tutkusunu aktardığı alan burasıymışçasına zincirlerinden kurtulmuş bir hâlde duruyordu.

"Kemanını getirmeliydin," dedi, gözleri bakışlarımı takip ediyordu.

"Hımm," diye onayladım dalgınca, onun kalibresinde bir müzisyenle birlikte çalmanın verdiği inanılmaz zevki hatırladım. Bu anı, Lukas'ın bazı yönlerinden fazlasıyla keyif aldığımı rahatsız edici bir şekilde fark etmemi sağladı.

Yatak odasının hemen dışında bir balkon daha vardı. Büyük, yere kadar inen siyah perdeler çift camlı kapıların kenarlarına bağlanmıştı, ardında üssün geniş bir manzarası daha uzanıyordu.

Şöminenin yanına oturdum. Hemen önümde üzerine altın ağaç dalları işlenmiş zarif bir porselen çay takımı duruyordu. Yanındaysa cam bir şişe ve kristal kadehlerle birlikte küçük sandviçler, hamur işleri ve egzotik meyvelerle dolu bir tepsi vardı.

Masaya son dokunuş olarak da siyah lake bir vazoya özenle yerleştirilmiş Demir Çiçek buketi koyulmuştu. Gördüklerim karşısında içim tuhaf biçimde ısındı; Yul'de elbisemi gördüğü an yüzünde oluşan sersemlemiş ifadeyi anımsayınca bu jestinin o geceye hatırlatırcasına hazırlandığına emin oldum.

Lukas karşıma oturdu ve zarifçe arkasına yaslandı, bakışları karanlık ve esrarengizdi. "Çay ister misin?" diye sordu.

Kaşımı kaldırdım. "Bana çay mı servis edeceksin, Lukas?"

Güldü ve çaydanlığı alıp bana bir fincan doldurdu, gözleri şeytani bir muziplikle parlıyordu. “Sana ne istersen servis edebilirim, Elloren.”

Fincanı alırken parmakları benimkilere değdiğinde içime cezbedici bir sıcaklık yayıldı. Geriye yaslanırken, “Beni tavlama mı çalışıyorsun yoksa?” diye sordum mahsustan.

Dudaklarından alaycı bir ses kaçtı. “Eğer izin verirsen çaydan daha iyisini yapabilirim.” O dikkatle beni izlerken düşünebildiğim tek şey yakışıklılığının ne kadar etkileyici olduğuydu. Bu tehlikeli düşünceden kurtulmaya çalışarak bakışlarımı üsse bakan pencereye çevirdim. “Burayı yeniden inşa ederken hayli emek vermiş olmalısın,” dedim. Sesimdeki hınca hâkim olamamıştım.

Lukas beni incelerken dudakları seğirdi, bir anda ciddileşti. “Ne istiyorsun, Elloren?”

Ansızın ortaya çıkan korkutucu bakışına aynı şekilde karşılık verdim, artık ikimiz de ciddiydik. Gerginlik tüm bedenimi sararken çayımı bırakıp ayağa kalktım ve düşüncelerimi toplamak için şömineye doğru yürüdüm. Şömine rafının üstünde asılı duran, kabzasını gümüşten yapılmış zarif bir ejderhanın süslediği kılıcı dikkatle inceledim.

Derin, sakın bir nefes alıp Lukas’la yüz yüze gelmek için döndüm. “Vogel hakkında ne düşünüyorsun?”

İşte. Söyledim. Birbirimize yalan söyleyemeyiz, bu yüzden bu kez cevap ver.

Lukas’ın gözlerinde kopmaya hazır bir fırtına belirdi, sesi hançer kadar keskindi. “Vogel dengesiz.”

Birbirimizi okumaya çalışırken uzun süre sessiz kaldık. Lukas’ın bakışlarında gördüğüm, Vogel’a duyduğu açık, neredeyse şiddetli düşmanlık beni cesaretlendirdi.

“Halkımız çeteler kurmaya başladı, bu çeteler Verpax Şehri’ndeki Gardneryalı olmayanlara saldırıyorlar,” dedim.

Lukas küçümseyici bir bakış attı. “Evet, bu oldukça talihsiz bir durum, Elloren,” dedi iğneleyici bir tonla, “fakat pek de şaşırdığımı söyleyemem. Güç Keltlerle Urisklerin elindeyken yaptıklarını hatırlıyor musun?”

Her zamanki sinir bozucu ve duygusuz mantığı karşısında öfkelen dim. Bleddyn’in dayaktan harap olmuş yüzü ve Olilly’nin kesilmiş kulaklarıyla kırpılmış saçları zihnimde beliriverdi.

“Keltler ve Uriskler çeteler kurdular,” diye kendi sorusunu yanıtladı keskin bir bakışla. “Ve Gardneryalılara eziyet ettiler. Hemen ardından ölümler başladı. Önce teker teker öldürdüler, sonra onları ahırlara kapatıp yapıları ateşe verdiler.”

Ona aynı bakışla karşılık verdim, aramızdaki gerilim yükseliyordu.

“Ve bunlardan hemen önce de,” diye ekledi zehir saçarcasına, “Faeler çeteleşip Keltlere eziyet ettiler. Ve *bundan da* önce Uriskler çeteler kurup Faelere eziyet ettiler.”

“Bunların hepsini biliyorum, Lukas,” diye karşı çıktım hırsla. “*Onlar* kontrolden çıktılar, şimdi de *biz* kontrolden çıkıyoruz. Biri bunu durdurmalı.”

Soğuk, kibirli bir tavırla gülümsedi. “Yani tarihin normal akışını mı durdurmalıyız?”

“Evet.”

Yüzü sertleşti. “O işler böyle yürümez, Elloren. Güçlü tarafta olmak istiyor musun istemiyor musun? Bu dünyada yapabileceğin *tek* seçim bu.”

“Hayır,” diye çıktım. “*Tek* seçim bu değil. Bu yıl çok fazla tarih okuması yaptım, Lukas. Güç dengesi *herkesin* dâhil olacağı şekilde yeniden sağlanabilir. Güçlünün zayıfı ezdiği bir dünya değil.”

“Peki, söyle bana,” dudakları alayla kıvrıldı, “engin bilgilerle dolu Diyarlar tarihi çalışmalarının hangisinde güç dengesi herkesin dâhil olduğu bir biçimde yeniden sağlandı, Elloren?”

Ona doğru yürüdüm, öfkem artıyordu. Beşinci Seviye bir Büyücü olması umurumda değildi. Tüm bu üssü komuta etmesi de umurumda değildi. Ona karşı aşırı dürüst olma zorunluluğuyla baş edemiyordum. “Hiç başarılammış bile olsa umurumda değil, Lukas. Hiçbirimiz bu kâbusa ayak uydurmak zorunda değiliz, sen de dâhil. Vogel *durdurulmalı*.”

Lukas’ın yüzü vahşileşti. Aniden ayağa kalkıp bana doğru yürüdü ve kolumdan tuttu. “Gel benimle,” dedi, bu bir emirdi.

Kolumda duran eline kuşkuyla baktım, inatla yerimden kıpırdamıyordum. “Nereye?”

“Gel.”

Beni odanın balkonuna yönlendirmesine izin verdim. Cam kapıyı açıp beni dışarı çıkardı, eli bir mengene gibi beni balkonun kenarına dek çekti. Balkonun demirlerine yerleştirilmiş meşaleler kıızıla çalan Büyücü alevleriyle yanarak tüm terası ısıtıyordu. Büyücü ellerinden çıkmış siyah ağaç dalları kan kırmızı alevlerin arasında dönüyordu.

“Dikkatle bak, Elloren,” diye öfkeyle fısıldadı Lukas, başıyla önümüze yayılmış üssü işaret etti. “Ne görüyorsun?”

Elinden kurtulup ona ölümcül bir bakış attım. “Güç.”

“Evet, doğru. Bu yüzden dikkatli olman gerek.” Bana keskin, imalı bir bakış attı. “Neyin peşinde olduğunun *gayet* iyi farkındayım. Çok tehlikeli sularda yüzüyorsun.”

Gözlerinden okuyabiliyordum. Beni uyarıyordu. Ve dehşet verici bir kesinlikle anladım ki biliyordu. Direniş’e dâhil olduğumu biliyordu. Zayıf Direniş’e. Kolayca yok edilebilecek Direniş’e.

Muhtemelen Naga’yı da biliyordu.

“Ne biliyorsun?” Kelimeleri zar zor bir araya getirebilmişim.

Lukas’ın ifadesi alaya dönüşmek üzere olan bir şaşkınlığa büründü. “Beni ne sanıyorsun? Her şeyi *biliyorum*.”

Kalbim hızla atıyor, nefesim düzensizleşiyordu ama kendimi hiddetli bakışına karşılık vermeye zorladım. “Korkmalı mıyım, Lukas?”

“Evet, Elloren,” diye hızlıca yanıtladı. “*Korkmalısın, hem de çok.*” Öfke dolu bakışı bir anda yıkılırken yerini çatışmalı bir ifade aldı. “Ama benden değil.”

Bu çarpıcı farkındalık üzerime balyoz gibi indi. *Biliyor. Lukas biliyor. Ama hepsini görmezden gelecek.*

“Seninle bağlanmak istiyorum, Elloren,” diye vurguladı, “fakat korumamın bir sınırı var. İşin başında benden çok daha güçlüleri var. Bu yüzden *fazlasıyla* dikkatli olmasın.”

Bakışlarına korkusuzca karşılık verdim, içimde çelik gibi bir irade peyda oldu. “Lukas. Onlardan ayrılmalısın.”

Öfkeyle geri çekildi. “Peki nereye gitmeliyim, Elloren? Ne amaçla?”

“Doğuya.”

Bakışları öfkeyle sertleşti, dönüp üsse baktı, fena hâlde huzursuz görünüyordu. Karşımdaki kişi her zamanki Lukas değildi. Hapsedilmiş, yabani bir varlıktı sanki. Burada gücü olmasına rağmen kontrolün tamamen onda olmadığını fark ettim.

Vogel’in başlattığı bu laneti hiç kimse kontrol edemiyordu. Vogel hariç hiç kimse.

“Vogel ne yapmayı planlıyor, Lukas?”

Bana alaycı bir ifadeyle baktı. “Büyücü Konseyi arşivlerini oku. Ne yapmayı planladığı gayet açık.” Lukas’ın burun delikleri genişledi, üsse bakarken çenesi kasıldı. “Elloren,” diye ekledi bir anda, sesi neredeyse tereddütlüydü. “Fallon Bane hakkında yanılmış olabilirim.”

İçimden bir şok dalgası geçti. “Ne demek istiyorsun?”

“İyileşiyor. Hava ve su güçleri hızla artıyor. Diğer güçlerine de erişmeye başlamak üzere. Bu da Vogel’in Karanlık Cadı’sını bulmuş olabileceği anlamına geliyor. Ve Kehanet’teki Icaral küçük, savunmasız bir bebek. Yani elimizdeki tek seçenek

Fallon. Bir de bu,” dedi elini üsse doğru sallayarak, “Alfsigr Elfleri müttefiklerimiz ve hiç olmadığı kadar ejderhamız var.”

Bana mutlak bir ciddiyetle baktı. “Batı ve Doğu Diyarlarının tamamını silip süpüreceğiz. Yarın doğuya gidebilirim, Elloren fakat olacakları *değiştiremem*.”

Dehşet beni hazırlıksız yakalarken pençesine düşmemek için savaştım. “Lukas, gerçekten bu kâbusun bir parçası olmaktan memnun musun?”

Lukas gözlerini tekrar üsse dikti, etrafımızda meşaleler yanıyordu. Yeniden konuştuğunda kısık sesinden ne kadar zorlandığı ortadaydı. “Bilmiyorum, Elloren.”

Ani dürüstlüğüyle afalladım. Ona karşı aynı şekilde dürüst olma güdüsüne kapıldım. Kimseye söyleyemediğim şeyleri ona söylemek istedim.

“Lukas... yatkınlık bağlarımdan büyük bir güç yükseliyor. Vahşi toprakların üzerinde uçarken hissettim. İkimiz de hissettik.” Üssün ötesine baktım, gücün sarhoş edici heyecanını hatırlayınca parmaklarımı Kar Meşesi kolyesine sardım, ateş bağlarım uyandı. “Bu güç... Çok iyi hissettirdi. *Fazla* iyi. Ve bu beni korkutuyor.”

Kolyeyi bırakıp Lukas’a döndüm, ateş kora dönüşmüştü. “Büyükannem gibi olmak istemiyorum.”

Lukas da bana döndü ve tüy kadar hafif bir dokunuşla yanağımı okşadı. “Bağlan benimle. Mücadeleni anlıyorum. Ve bu yüzünden seni yargılamıyorum.”

Kısa bir an birbirimize baktık, dallarımız birbirlerine uzandı.

Lukas yaklaştı ve beni yavaşça kollarına çekti. İpek gibi bir hafiflikle boynuma bir öpücük kondurdu, dudakları tüm vücudumu saran sıcak bir arzuyla ateş bağlarımı uyandırdı.

“Bağlan benimle, Elloren,” diye mırıldandı, baş döndürücü çekimine kanmam için çabalıyordu. “Dünya her zaman çatışma hâlinde. Gücümüzü kendimize güvenli bir alan sağlamak için kullanabiliriz.”

Gücümüz mü?

Baştan çıkarıcı etkisi kafa karışıklığına dönüştü. “Gücüm nasıl işe yarayabilir ki?”

“Onu çekebiliyorum.” Lukas çenemin köşesine öpücükler kondururken ateşi bağlarımı okşuyordu.

“Gücümü... çekebiliyor musun?” diye sordum nefes nefese.

“Biraz.” Parmakları sırtımdan kayarken dokunuşuyla lezzetli bir ürperti hissettim.

Zorlukla yutkundum, zihnim bir anda karıştı. “Bu yüzden mi benimle bağlanmak istiyorsun?”

“Hayır,” dedi dudakları dudaklarıma hafifçe değerken, ateşi içimde dalgalanıyordu. “Aramızda bir bağ var, Elloren. Bunu hissedenden tek kişi olmadığımı biliyorum.” Beni iyice kendine çekip dudaklarını benimkilere bastırarak sıcaklığını kışkırtıcı bir hızla tüm bedenime yaydı.

İçimde muazzam bir gerilim alevlenirken Lukas beni daha büyük bir tutkuyla öpmeye başladı.

“Lukas,” diye fısıldadım, zarif parmakları saçlarıma dolanıp dudakları boynuma inerken. “Eğer güçlerimizi birleştireceksek... sadece kendimiz için değil... Vogel’la savaşmak için de kullanabiliriz.”

Biraz çekildi, gözleri kadifemsi bir karanlıkla parlıyordu. “Bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum, Elloren.”

Birdenbire her şey netleşti.

İşte bu, tam burada. Karanlığın tuzağı.

Yavaşça geri çekildim, kararlılıkla kendimi Lukas’tan, gücünden ve baştan çıkarıcı büyüünden kurtardım. Bunun beni içine çekmesine izin veremezdim. Bu karşı konulması gereken bir şeydi. Hem içeriden hem de dışarıdan. Diğer tek alternatif güçsüz kalmak olsa bile.

“Geri götür beni, Lukas.” diyerek konuyu kapadım. “Göreceğimi gördüm.”

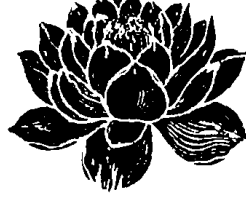

Lukas tek kelime etmeden beni karlı, çorak araziye geri götürdü.

Vardığımızda beni bekleyen askeri bir at arabası vardı. Lukas ejderhanın sırtından inmeme yardım ederken bakışları sitem doluydu. Ardından hiçbir şey söylemeden ejderhaya bindi ve kapkaranlık kış gecesine doğru uçtu.

Bir asker arabaya kadar bana sessizce eşlik etti. Arabaya bindim ve Üniversite'nin ışıklarına doğru yola koyulduğumuzda pencerenin ötesindeki karanlık orman ardımızda kalırken içimdeki duygu kasırgasıyla boğuşuyordum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Fildişi Kanatlar

Fayton Kuzey Kulesi'ne vardığında çoktan gece yarısını geçmişti. Bitkindim, tepenin üzerinden güçlükle odama doğru yürüdüm, ormanın benden kaçtığıнын bilincinde ağaç sınırına sığındım.

Karanlık Cadı.

Aniden aklım başımdan gitti, yavaşladım. Birçok berbat şey olmuştu ve şimdi de kanım karanlığı çağırıyor gibi görünüyordu.

Ve benim onu durdurmaya mecalim yoktu.

Sertçe Kar Meşesi kolyemi çekip zincirini kopardım ve yere fırlattım, bu kahrolası gücün bir parçası olmak istemiyordum. Uzanıp botuma saklı asayı alarak efsanedeki Beyaz Asa olduğunu hayal ettim. İyiliğin saf bir simgesi, tüm Erthia'ya umut getiren güç.

Çaresizliğe boğuldum.

Neden bize yardım etmiyorsun? Asaya, yıldızlara, gökyüzüne sitem ettim. Neden tüm bunların olmasına izin veriyorsun? Neden zalimlerin kazanmasına izin veriyorsun? Eğer bir yerlerde iyi bir güç varsa neredesin?

Fakat elimdeki asa tepkisizdi. Gecenin sessizliğinde pürüzsüz, beyaz bir çubuktan başka bir şey değildi. Uzun, titrek bir nefes aldım, sıcak bir gözyaşı soğuk yanağımı ıslattı.

Hiçbir işe yaramıyor. Yapayalnızız.

Huzursuzca tepeye doğru yürümeye devam ederken bakışlarım gökyüzüne kaydı, aniden donakaldım.

İki Gözcü, Kuzey Kulesi'nin etrafında daireler çizerek tembel tembel uçuyordu.

Soğuk kış gecesinin ufkunda parlayarak süzülen kuşlar, nazikçe düşen yapraklar gibi dönüyordu.

Sonra bir anda kayboldular.

Duraksadım, her şey karanlık, hareketsiz ve sessizdi.

Dinle.

Bu sözcük zihnimin derinliklerinde gizli bir fısıltı gibi yankılandı.

Kuzey Kulesi'nin dönemeçli merdivenini aceleyle çıktım, nereden geldiğini anlamlandıramadığım belirsiz bir umutla doluydum. Dikkatle bir şeyler görmeyi umarak odayı taradım.

Budala umudum kayboldu. Odamız hep olduğu gibi görünüyordu. Marina her zamanki gibi ateşin yanına kıvrılmış, beni temkinli bir ifadeyle izliyordu.

Ona aynı şekilde bakarken pes edercesine uzun bir nefes verdim. Ateşin yansıması uzun, gümüş saçlarında dans ediyordu.

Ariel ve Wynter –son zamanlarda hep olduğu gibi– gitmişlerdi. Muhtemelen Andras'la birlikte Naga'yla ilgileniyorlardı. Diana ya arşivde bir yerlerde Jarod'la çalışıyordu ya da Rafe'le bir yerlerdeydi. Ariel'in tavukları sessizce yatağına tünemişlerdi. Kuzgunu yoktu, büyük olasılıkla Ariel'a eşlik ediyordu.

Pelerinimi fırlatıp odanın diğer ucuna geçtim ve sandalyeme çöktüm. Marina sessizce gelip yakınımaya oturdu, parlayan başını bana yasladı.

En azından bu var, diye düşündüm uzun bir iç çekişle. Korkunç kaderden kurtarılmış bir Selki. Karanlık yığını ara-

sında küçük bir şey gibi görünebilirdi fakat onun özgürlüğü küçük bir umut ışığıydı.

Ah, Marina, güzel saçlarını okşarken ısırap içindeydim. *Ne düşünüyorsun?* Gümüş rengi ipek gibi saçlarına hayranlıkla bakmaktan hiç sıkılmadan uzun uzun Marina'yı inceledim. Zihnini açıp bakabilmeyi diledim.

Son bir derin iç çekişin ardından zihnimi çalışmalarına yönlendirdim, yeterince ertelemiştim. İşaretlediğim eczacılık metinlerinden not almam gerekebilir diye birkaç kâğıt çıkardım. İki gün sonra sınavım vardı ve bu gidişle dersten kalabilirdim.

Gücüme erişemiyorum, diye düşündüm keyifsizce, *fakat en azından ilaç yapabilirim.* Belki olacakları değiştiremezdim ama en azından ihtiyacı olan insanlara geçici bir rahatlama ve iyileşme sağlayabilirdim.

Hem belki Lukas yanıliyordu. Belki Doğu Diyarı'ndaki Vu Trin güçleri sandığından daha kuvvetliydi. Belki Vogel'dan ve tüm askerlerinden, evcilleştirilmiş ejderhalardan daha kuvvetlilerdi.

Bu düşünceyle heveslenip okumaya başladım, yalnızca bazı notlar almak için durdum. Ben yazarken Marina'nın uzun parmakları saçlarımı okşadı, dokunuşu rahatlatıcıydı. Gülümsedim ve uzanıp şefkatle elini sıktım. Karşılığında bana zayıf bir gülümseme bahsettikten sonra eğilip yanağını yanağıma sürttü.

Solgun kolu etrafımdan uzandı, parmağıyla ailemin masaya yaslı küçük çizimini gösterdi. Wynter birkaç hafta önce, Ariel'in parçaladığı orijinal resmin yerine yapmıştı. Görselleri benim ve Rafe'in zihnindeki kısıtlı anılardan okumuştı.

Marina flütü andıran sesiyle kendi kendine konuşmaya başladı, zorlanışına bakılırsa o sesleri çıkarabilmek büyük bir çaba gerektiriyor olmalıydı. Zihnimi kitabıma verdiğim için yalnızca bir kulağımla çıkardığı sesleri diliyordum, bu yüzden omzuma dokunup tekrar resmi gösterdi, neredeyse düşürüyordu.

Dikkatim dağılınca yaptığım işi bırakıp omzumun üstünden ona baktım. Marina başını yana yatırıp dudaklarıyla bir

yuvarlak oluşturdu. Bir şeyler anlatmaya çalışırmış gibi anne babamın resmine bakıp üfleyerek metalik bir uğultu sesi çıkardı. Hareketiyle solungaçları boynuna neredeyse dümdüz yapıştı, ardından hemen gevşediler ve telaşla açıldılar. Bir an için ifadesi hüsrarla dolduktan sonra hareketi tekrar etti.

Gülümseyip ona kulak verdim. Neden bir anda resmimle ilgilendiğini anlamamıştım.

“Aaaayyyynnnne” diye üfledi. Ses farklı farklı flütlerden üfleniyor gibi parçalara ayrılmıştı. Israrı karşısında şaşırıp ona döndüm.

Tekrar denedi ve bu kez ortaya bambaşka sesler çıktı.

şok beni kasıp kavurdu.

Kalemimi masaya bırakıp tamamen ona döndüm. Marina’nın fırtına grisi gözleri bütün kararlılııyla bana kilitlenmişti. Tekrar resme dokundu, parmağı tam annemin yüzünün üzerindeydi. Ardından avuçlarını boynunun iki yanındaki solungaçlara sertçe bastırdı. Boynundaki kaslar gerildi, yüzü muazzam bir çabayla kasıldı.

“Ayyyyyn nnneeee,” dedi, bu kez daha açıktı.

Kalbim göğsüme çarpıyordu, konuşma yetisi aşıkârdı.

“Evet,” dedim, o kadar şaşırmıştım ki konuşmakta zorlanıyordum. “Annem.”

Sonunda onu anladığımı fark ettiğinde Marina’nın ifadesi şaşkınlığa büründü. Kolumu acıtacak kadar sıkı tuttu, bir kez daha aşırı heyecanlı ve anlaşılamaz bir biçimde konuşmaya başladığında solungaçları açıldı.

Kafa karışıklıyla başımı salladım, onu anlamaya çalıştım ancak flütümsü tonu geri gelmişti, sesler karmakarışık. Marina şaşkınlığım yüzünden gerilerek durdu. Harcadığı efordan dolayı nefesi ağırlaşmıştı. Sonra gözlerinde heyecanlı bir ışık parladı.

Beni banyoya, ısıdan eser olmayan buz gibi suyla dolu küvetin yanına götürdü. Döndü ve kendini suya bıraktı, beni de suyun yüzeyine doğru çekerken kollarından biri hâlâ benimkine

sarılıydı. Tüm vücudu su altındaydı. Solungaçları boynunda yassılaşıırken bir sürü baloncuk çıkıyordu.

“Beni duyuyor musun?”

Donakaldım.

Sözcükler fazlasıyla kısık ve boğuktu ancak anlaşılabilirdi. Sözcüklerinin duyulabilir olması için suya doğru bağırması gerektiğini fark ettim.

Marina sudan çıktı, çıkarken de her yanıma buz gibi su sıçrattı. Eli kolumu hâlâ kısaç gibi sıkıyor, gözleri kararlılıkla parlıyordu.

“Evet,” dedim, afallamıştım. “Seni duyabiliyorum.”

Kendini tekrar suya attığında kulağımı suyun yüzeyine bastırdım.

“Kız kardeşim! Onu aldılar! Kız kardeşim! O çok küçük! Benden küçük! Yardım et! Lütfen yardım et bana!”

Kafasını sudan çıkarıp çaresizlikle koluma asıldı. Ve sonra gözyaşlarına boğuldu. Gözlerini sıkıca kapayıp uzun, flüt tonlu bir yakarıyla bağırdığında solungaçları genişçe açıldı.

Bana söylemek istediği şeyi kavradığımda korkuya boğuldum. Kız kardeşi. Bir zamanlar Marina’yı hapseden bahçıvan gibi biri tarafından esir tutulan kız kardeşi. Belki de o çok daha kötü bir yerdeydi.

Perişan hâlde kollarımı Marina’nın etrafına sardım. İnce vücudu titriyordu, hıçkırıklara boğulurken solungaçları delice açılıp kapanıyordu.

Marina nefesini kontrol altına almaya çalışırken, “Ona yardım edeceğiz,” diye söz verdim.

“Sana yemin ederim, Marina,” dedim. Nasıl yapacağımızı bilmiyordum fakat çaresiz hissetmekten bıkmıştım. “Kardeşini bulacağız. Bir yolunu bulup yardım getirerek hepinizi buradan kurtaracağız.”

BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#271

Selkileri ya da ruhları Gardnerya sınırından
kaçırmaya çalışmak hapis cezasına
çarptırılma sebebidir.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gareth Keeler

Birkaç gece sonra mutfaktaki vardiyamı bitirip pelerinime sıkıca sarılarak kendimi dışarı, dondurucu soğuğa attım. Marina gün boyu aklımdan çıkmamıştı ve Kuzey Kulesi'ne geri dönmek için sabırsızlanıyordum.

Marina'nın artık konuşabildiğini küçük çevremdeki herkese söylemiştim. Jules ve Lucretia, Selkiler için sessizce destek toplama çabalarını iki katına çıkarmışlardı ve kardeşlerim de dün gece, belki Marina kardeşi ve diğerlerinin nerede tutulduğuna dair daha fazla bilgi verebilir umuduyla bizi ziyaret etmişlerdi. Fakat Marina erkeklerden korktuğu için onları görür görmez panikle karşı çıkmıştı, kardeşlerim de onu daha fazla zorlamak istemeyerek gitmişlerdi.

Mutfağın arka kapısının dışındaki patikaya adım attığım sırada tepenin eteklerinden bana doğru yaklaşan uzun boylu, yapılı bir adam gördüm. Geniş omuzluydu, koyu renk bir Gardneryalı pelerini ve mavi şeritli bir Gardneryalı denizci tuniği giyiyordu. Patikayı aydınlatan lambanın altında saçlarının uçları gümüş rengi parlıyordu.

Kalbim birden hızla çarptı ve tepeden aşağı koşmaya başladım. "Gareth!"

Üzerine atıldığımda Gareth kahkaha atarak beni güçlü kollarının arasına aldı. Birbirimize sıcacık, sevinç dolu bir kucaklamayla sarıldık ve çocukluk arkadaşına sıkı sıkı tutunurken bir an için tüm yorgunluğum, kederim ve stresim kayboldu. Gözlerim doldu. Onu görebilmek için bir adım çekilirken hem ağlıyor hem de kahkahalar atıyordum. Gareth omzumu sıkıp bana sıcacık gülümsedi ve yanımdayım dercesine baktı.

“Seni gördüğüme o kadar sevindim ki,” dedim gözyaşlarımı silerken, rahatlamıştım. Tepede bir hareket dikkatimi çekti.

Yvan.

O da mutfak vardiyasından çıkmış, omzuna attığı ağır kitap çantasıyla ahırların yanındaki üst patikaya doğru gidiyordu. Ama duraklayıp Gareth ve beni izledi. Bu mesafeden bile huzursuzca kıpırdanan ateşini hissedebiliyordum. Çete saldırılarının olduğu o korkunç gecedan beri mesafeliydi ve kendini kapamıştı, sanırım ben de kendimi biraz geri çekmiştim. İkimiz de kendimizi tutuyor, veda zamanının yaklaştığını biliyorduk ve bunun için yapacak hiçbir şey yoktu.

Kısa bir an Yvan’ın bakışlarına karşılık verdim ve üzerini örttüğüm sıcak hisler ateş bağlarımdan süzüldü.

Lukas’ın bana yeni keşfettiğim nadir bir yetenek olan başka yatkınlıkları okuma yetimle ilgili söylediklerini hatırladım.

Fae yatkınlıklarını bile okuyabiliyordum.

Sersemlemiş hâlde Gareth’a döndüm, göremesem bile Yvan’ın bedeninin ağaçlar arasında kayboluşunun son derece farkındaydım.

Gareth’ın gözleri Yvan’ın gidişini takip etti. “Tanıdığın biri mi?”

Dudaklarımdan alaycı bir ses firar ederken başımı salladım. “Ah, Gareth, o kadar çok şey oldu ki.” Loş ışıktaki yüzünü incelediğimde ne kadar değiştiğini fark ettim; çenesi daha köşeli bir hâl almış, seyrek sakalı gürleşmişti. Çocukluk arkadaşımın

artık bir erkek çocuğu olmadığını o an anladım. “Ne zaman geldin?” diye sordum.

Gareth başını merkezi Üniversite binalarına doğru uzattı. “Daha yeni geldim, denizci erleriyle birlikte. Tuzada Geçidi sonunda buz tuttu, bu yüzden astronomi ve başka bir iki dersi alalım diye bizi birkaç haftalığına geri getirdiler.”

Mutfak kapısı biraz aralandıktan sonra sertçe kapandı. Yukarı baktığımda Iris ve Bleddyn’in tepeden aşağı yürüdüğünü gördüm.

“Rafe ve Trystan’ı gördün mü?” diye sordum Gareth’a. “Sana burada neler olup bittiğini anlattılar mı?”

Gareth başını salladı, gümüş saçları kar serpilmiş gibi parlıyordu. “Hayır, senin mutfakta çalıştığını hatırlayarak doğruca buraya geldim.”

Bleddyn ve Iris yanımdan geçerken sessiz kaldık. Bleddyn’in Gareth’ın gümüş uçlu saçlarını incelediğini gördüm, büyük zümrüt gözleri merakla kısıldı. Bana bakıp sıırttı.

Iris bakışmamızı fark etti. Bana nefretle bakıp Bleddyn’i kolundan çekti. Ancak tepenin dibine vardıklarında Bleddyn elini kaldırıp ikimize sessizce iyi geceler diledi.

Onun bu jestiyle neşelenip Gareth’a döndüm. “Yemek yedin mi?”

“Hayır, açlıktan ölüyorum.” Gözleri mutfağın arka kapısına kaydı, bakışlarında haylaz bir ışıltı vardı. “Nereden yemek bulabileceğimizi biliyor olabilir misin?”

Birkaç dakika sonra konserve dolu raflarla ve tahıl fiçileriyle dolu depolardan birine yerleştik. Ters çevrilmiş tahta kasalara oturduk ve fiçilerden birini masa yaparak erzaklarımızı üzerine yerleştirdik. Demlikteki nane çayından buhar yükseliyordu ve yanında da bir tabak dolusu yeni pişmiş mantarlı çörek vardı.

“Çok fazla yemek var, Ren,” dedi Gareth gülerek.

Bir çörek kapıp koca bir ısırık aldım. “Yeteri kadar var,” dedim dolu ağızımla, gülümseyerek. Gareth benim üçüncü erkek kardeşim gibiydi ve yanında kibar davranmak zorunda olmayışımı seviyordum. “Ben de açlıktan ölüyorum. Hem bunlar gerçekten çok lezzetli.” Bir an için tereyağlı mantarın, çıtır hamurun ve karamelize soğanların verdiği keyifle kendimden geçtim.

Gareth da gözleri parlayarak yemeğe daldı. “Tanrılar aşkına, bunlar *gerçekten* çok iyi.”

Başımınla onayladım, içimi tanıdık bir sıcaklık sardı. Gareth’la burada mantarlı çörek yemeyi, zengin bir Valgradlı evinde kuğu rostosu yemeye tercih ederdim. Ayrıca Fernyllia’nın elinin lezzetinin, zengin Gardneryalıların emrinde çalışan şefleri alt edebileceğine bahse girerdim.

Gareth çayından bir yudum aldı. “Ben yokken neler oldu?”

Derin bir iç çektim, yanında özgürce konuşabileceğim biri olduğu için rahatlamıştım. Tamamen güvenebileceğim biri olduğu için rahatlamıştım. “Arkana yaslan ve yemeye devam et,” dedim çörek dolu tabağı işaret ederek. “Bu hikâye biraz uzun.”

“Yani bir Selki kurtardınız,” dedi Gareth hayret içinde. Çay çoktan soğumuş, çöreklerden geriye de yalnızca kırıntılar kalmıştı. “Nasıl biri?”

Kucağımdayatan mutfak kedisini okşarken, “Marina harika, kibar ve sevecen,” diye yanıtladım. “Başta çok hastaydı ancak artık çiğ balık yediğini bildiğimiz için sağlığı yavaş yavaş iyiye gidiyor. Ayrıca ortak dili de bayağı iyi konuşuyor.”

Marina bizle iletişim kurmanın bir yolunu bulduğundan beri onunla ilgili bir sürü şey öğrenmiştik. Olağanüstü bilgilerle doluydu, bana anlattığı her şeyi Gareth’a aktardım.

Selkiler, floresan mercanların aydınlattığı okyanus mağaralarındaki büyük şehirlerde yaşıyorlardı ve sayıları binlerce olmasına rağmen toplulukları oldukça komünaldi, birbirine sıkı sıkıya bağlıydılar.

“Dilimizi anlaması biraz zaman aldı,” dedim Gareth’a. “Karada duyduğu sesler ona karmakarışık geliyormuş ve su altında havaya doğru çıkardığı tuhaf sesler de onun dilinde ritim ve müzik anlamına geliyormuş. Ülkesinde müzisyenmiş ve bir ozana çıraklık yapıyormuş, sanırım dilimize yatkınlığı da bu sebeple.”

“İnanılmaz,” dedi Gareth hayranlık dolu bir ifadeyle. “Ona yardımcı olabildiğinize sevindim.”

“Daha fazlasını yapmalıyız,” dedim. Dalgın dalgın kediye okşamaya devam ederken düşünceli hâlde kaşlarımı çattım. “Gücünün kaynağı derisi fakat nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Derisi olmadan çok zayıf durumda.”

“Peki Selkiler neden karaya geliyor?” diye sordu Gareth merakla. “Burası onlar için çok tehlikeli.”

“Dönüşme büyüleri, eski bir büyü tarafından engelleniyor. Dolunay çıktığında dönüşmelerini gerçekleştiremedikleri için yanlışlıkla bizim kıyılarımıza sürükleniyorlar. Benim için de bu durum hâlâ gizemini koruyor ama bize açıkladığı kadarıyla elimizdeki bilgiler bunlar. Ve şey, sonrasında olanları sen de biliyorsun.”

Gareth bir süre sessiz kaldı. “Onunla tanışabilir miyim?”

Başımı iki yana salladım. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Gareth. Onu Trystan, Rafe ve başkalarıyla tanıştırmaya çalıştık fakat erkeklerden çok korkuyor.”

“Onu buradan göndermen gerek, Ren,” dedi, sesi nazik ama kararlıydı. “Valgrad’da Selkilerin karaya çıktıkları an öldürülmesi konusunda ciddi konuşmalar dönüyor ve bence Konsey’den birileri yakında resmî bir önerge sunacak.”

Ciddi bakışına karşılık verdim. “Biliyorum, o kişi halam.” Elimi şakaklarıma götürüp masaj yaptım, keskin bir baş ağrısı hızla yayılıyordu. “Marina’nın bir kız kardeşi var, muhtemelen o hâlâ *tavernalardan* birinde tutsak.” Sözcük ağzımdan tiksintiyle çıktı. “Ve daha niceleri var. Halam Konsey’den ihtiyacı olan desteği almadan önce onları kurtarmanın bir yolunu bulmamız gerek.”

“Direniş yardımcı olabilir mi?”

“Kurtarma girişimi için küçük bir orduya ihtiyacımız var ama Verpakya Direnişi’nin böyle bir orduya erişimi yok. Buraya akın eden mültecilere yardım etmeye çalışırken bile çok zorlanıyorlar.” Ağrıyan başımı salladım ve Gareth’in bakışlarına karşılık verdim.

Sıcak elini elimin üzerine koydu. “Ren, ben bir denizciyim. İzin ver onunla tanışayım.”

Bakışları kararlıydı, her zamanki nezaketi beni etkisi altına alıyordu. Belki de Marina, Gareth’tan o kadar da korkmazdı.

“Pekâlâ, Gareth.” Geriye yaslanıp derin bir nefes verdim. “Yarın gece gel.”

Gareth başıyla onaylayıp arkasına yaslandı, yüzünden kaygı dolu bir ifade geçti. “Ren,” duraksadı, “kendine bir büyü-bağ eşi bulabildin mi?”

Bu da nereden çıktı?

“Lukas Grey hâlâ benimle bağlanmak istiyor,” dediğimde gri-mavi gözlerinin hoşnutsuzlukla kısıldığını fark ettim. Başımı salladım. “Ama... yapamam.”

“Halan bu kararından pek de memnun değildir diye düşünüyorum.”

“Henüz tam olarak bilmiyor,” diye itiraf ettim.

Gareth söylediklerimi düşündü. “Beşinci ayın sonuna kadar bizi bağlayacaklar. Şaka yapmıyorlar. Bizi zorla bağlayacaklar.”

“Peki ya sen? Sen birini buldun mu?”

Gareth acı bir kahkaha attı. “Gardnerya’da kim beni ister ki? Bu saçlarımla?” Duraksadı, birden bakışları karardı. “Eğer Büyücü Konseyi bağlanma meseleme dâhil olursa soyumun saflığına dair soruşturma başlatabilirler.”

“Ama Gareth,” itiraz ettim, “sen *Gardneryalı*sin.”

Suratı gerildi. “Ailem de öyle diyor fakat...” Bana imalı bir bakış attı. “Safkan değilim, Ren. Bundan eminim.”

Endişe içime dalga dalga yayıldı. “O hâlde büyü-bağ senin için gerçekten tehlikeli olabilir.”

“Eğer bizi zorla bağlamaya çalışırlarsa,” dedi. “Eğer öyle olursa Batı Diyarı’ndan çıkmam gerekecek.”

Son cümlesiyle gözlerim genişledi. “Nereye gideceksin ki?”

“Noi topraklarına.”

Güçlkle nefes verdim, sevdiğim birinin daha Erthia’nın öbür ucuna gitmek zorunda kalma ihtimali midemi düğümledi. “Trystan da Noi topraklarına gitmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor,” dedim, duygularım sesime yansyordu.

Gareth’in gözleri önce şaşkınlık, ardından anlayışla doldu.

“Eğer zamanında çıkamazsam,” dedi, “ve sen de bir partner bulamazsan...” Duraksadı, endişeli görünüyordu, yine de kararlı hâline geri döndü. “Bağlanmalıyız, Ren.” Ağzım açık kaldığında kararlı ifadesi sarsıldı. “Arkadaş olarak,” diye aceleyle ekledi.

Uzun bir süre ona bakakaldım, tam anlamıyla şoktaydım. “Gareth, sadece *arkadaş* olarak bağlanamayız,” diye yanıtladım sonunda. “Sen de biliyorsun, Büyücü Konseyi’nin bir sonraki talimatı belli yaştaki herkese bir mühür töreni düzenlemek olacak.”

Aynı gece içinde mühürlenmenin tamamına erdirilmesi bekleniyordu, çiftin bileklerini saran bağ işaretleri de çiftin birlikte olduğunun kanıtıydı.

Yüzümü avuçlarıma gömdüm, yanaklarım kızarmıştı. “Gerçekten benimle o şekilde olabilecek misin?”

Konuşmamız yüzünden şaşkına dönen tek kişi ben değildim. Gareth bakışlarını kaçırdığında yanakları kıpkırmızıydı, fazlasıyla utanmıştı. “Ben... Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyoruz ki. Bunu düşünmek çok tuhaf...” Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerime baktı, ifadesi fazlasıyla içtendi. “Ren, seninle bağlanmak benim için bir onur olur.”

Sözleri beni derinden etkiledi. Her birimiz ardı ardına imkânsız durumların kurbanı oluyorduk, en yakın arkadaşlarımdan biriyle büyü-bağlanmak o kadar da kötü olabilir miydi?

Yvan’ın yüzü aklıma geldiğinde o güzel görüntüyü, ona her zaman eşlik eden keskin acıyla birlikte zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Yvan senin olamaz, diye hatırlattım kendime. Fakat Lukas’la da nişanlanamazdım ve Batı Diyarı’nda kalırsam Konsey’in buyruğundan kaçmam mümkün değildi.

Gareth haklıydı, birbirimize yardım etmemiz gerekiyordu.

“Eğer işler o raddeye gelirse,” dedim kararlılıkla, “seninle bağlanırım. Ama önce seni Noi topraklarına götürecek bir yol bulmaya çalışalım.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Selki

Ertesi gece Gareth Kuzey Kulesi'ne geldi. Kapının eşğinde durduğunda Diana'yla nefesimizi tuttuk. “Merhaba, Marina. Ben Gareth Keeler.”

Marina korkularını aşmak istediğinden onu bu karşılaşmaya olabildiğince hazırlamıştık fakat yine de vereceği tepkiyi gerginlikle bekledik.

Marina ateşin yanında oturduğu yerden başını kaldırdı, okyanus rengi gözleri Gareth'in gözleriyle buluşunca büyüdü. Burun delikleri hızla genişledi ve yavaşça ayağa kalkarken solungaçları açıldı, dengede durmak için sandalyeme tutunduğunda hem şok olmuş hem de büyülenmiş gibi görünüyordu. Sonra hepimizi şaşırtarak çıkardığı coşkulu seslerle Ariel'in tavukları korkup amaçsızca sağa sola koşuşturmaya başladı.

Gareth'm bana kafa karışıklığıyla baktığını gören Marina'nın kaşları sertçe çatıldı. Temkinle Gareth'a yaklaştığında onun hareket etmediğini görünce bir adım daha yaklaştı, dibine kadar girerek burnunu Gareth'in boynuna bastırdı. Marina derin bir nefes alıp sanki bir şey arar gibi Gareth'in boynunda dikkatlice elini gezdirirken Gareth tamamen hareketsizdi.

Flütü andıran sesiyle bir şeyler mırıldanıp Gareth'i kolundan sıkıca tuttu ve onu banyoya sürükledi. Diana'yla sorgulayıcı bakışlarımız buluştuğunda hemen onları takip ettik.

Marina kendini büyük küvete atarak hepimizi soğuk suyla ıslattı, Gareth ise yanına diz çöktü. Marina uzanıp sıırıslıklam parmaklarını Gareth'in boynunun iki yanında gezdirdi, gözlerindeki hüsrana artıyordu. Marina marifetli parmaklarıyla sürekli aynı noktalarda gezinirken Gareth dikkatle onu izliyordu, tamamen Marina'nın egemenliği altındaydı.

Gareth yutkunduğunda âdemelması belirginleşti. "Solungaçlarım yok," dedi nazikçe. "Ben bir Gardneryalıyım."

Marina suyun altına girip döndü ve suyun yüzeyinden Gareth'a baktı. "Sen bizden birisin." Sesi zayıf, su altından gelen çığlığı boğuktu. "Saçların gümüş, Selki saçı."

Gareth zar zor cevap verdi. "Ben Selki değilim. Su altında nefes alamam—"

"Bizim gibi kokuyorsun," diye ısrar etti Marina. "Diğerleri gibi kötü kokmuyorsun. Sen Selki'sin."

Gareth fazlasıyla sessizleşse de bu sessizlik inanması güç bir haber alan insanın sessizliği gibi değildi. Daha ziyade gizliden gizliye düşündüğü şeyin doğrulandığını fark eden bir insanın sessizliği gibiydi.

"Baban bir Selki'yle mi beraber oldu?" diye sordu Diana Gareth'a. Eğer Marina'nın söyledikleri doğruysa Gareth'ın babasının bir Selki sevgilisi olmuştu.

"Bu olamaz..." diye kekeledim. Gareth'ın babasını tanıyordum. Sessiz annesini. İki kız kardeşini. Hepsini tanıyordum. Ancak hiçbirinin gümüş saçları yoktu. Gareth hariç.

"Öyle olmalı," dedi Diana. "Selki kanı taşıyor olmalı." Burun delikleri genişledi ve hepimize manidar bir bakış attı. "Şekildeğiştiren gibi kokuyor."

Gareth durgunlaşmıştı, ifadesi gergin ve düşünceliydi. “Size anlatmadığım şeyler var,” dedi çekingenlikle. “Yön... yön bulmak için sekstanta ihtiyacım yok.”

Ağzım açık kaldı. “Ne? *Hiç* mi?”

“Sadece kullanıyormuş gibi yapıyorum,” diye itiraf etti. “Ama içgüdüsel olarak yön bulabiliyorum. Pusulaya hiç ihtiyaç duymuyorum. Bunu tam olarak açıklamak çok zor, sanki kafamda bir pusula var gibi.” Marina’ya baktı. “Ve suyun altında tam bir saat nefesimi tutabiliyorum. Bazen daha uzun.”

Marina başıyla onayladı, sanki canını yakıyorlarmış gibi solungaçlarını ovarken anlamlı gözlerle Gareth’a bakıyordu.

Gareth ellerine baktı. “Ne kadar suda kalırsam kalayım derim asla buruşmuyor.” Tekrar Marina’ya baktı. “Ayrıca hava durumunu tahmin edebiliyorum. Basınç değişikliğini hissediyorum.” Tereddütlü tavrı yerini aniden aceleci bir itirafa bıraktı. “Sürekli okyanusta olmak istiyorum. Okyanusta olmadığımda *burnumda tütüyor*. Şu anda bile okyanusun ne tarafta olduğunu, ne kadar uzakta olduğunu tam olarak biliyorum. Aklımdan çıkaramadığım bir çekim bu.” Sesi sanki bir sevgiliden bahseder gibi duygu doluydu.

Marina’nın gözleri şefkatle doldu. Başıyla onayladı, dudakları titriyordu. Solungaçlarını itip boynunu gerdi. “Gel,” dedi. Gareth’ın kollarından tutup onu nazikçe suya çekti.

Gareth şaşkınlıkla çekişine karşı koydu. “Seninle mi?”

Marina başıyla onayladığında Gareth boyun eğip onu beyaz küvete çekmesine izin verdi. İkisi de dip dibe suyun altına gömülürken küvetin kenarından sular taştı. Gareth başını arkaya atıp gözlerini kapadı, derin bir nefes verdiğinde yüzeye doğru baloncuklar kabardı.

Çok uzun gelen bir sürenin ardından suyun yüzeyini delerek kalktı, Marina da onu takip etti. Üzerinden sular akarken uzun bir nefes aldı, Marina’nın ince kolu omzuna sarılıydı. Sonra Gareth kedere bürünen bir ifadeyle başını ellerinin arasına gömdü.

“Üşümüyor musun, Gareth?” diye sordum nazikçe. Su buz gibiydi, sadece üzerime sıçraması bile tüylerimi diken diken etmişti.

Gareth avuçlarına gömdüğü başını salladı. “Soğuğu hissetmiyorum. Ve su... hangi sıcaklıkta olursa olsun hep havadan daha iyi. Fakat içinde nefes alamıyorum. İçinde yaşayamam.”

“Yarı şekildeğiştiren,” diye mırıldandı Diana, sesi yumuşak ve şefkatliydi.

“Ah, Gareth.” İstirap içindeydim. Kalbim bunca zaman bu sırrı tek başına taşıyan arkadaşım için sızlıyordu. “Neden bize hiç söylemedin?”

“Saçlarım başıma yeterince bela oluyor. Diğer... tuhaflıklarım hakkında çok düşünmek istemedim. Ve varlığımın annem için derin bir yara olduğunu hissedebiliyordum.” Başını kaldırıp Marina’ya baktı. Gözleri kederli bir bağla birbirlerine kenetlenmişti.

Marina uzanıp nazikçe Gareth’in yanağını okşadı, Gareth’in gözleri yaşlarla doluydu. “Sen bizden birisin,” dedi büyük bir çabayla, anlaşılması oldukça zordu. “Suya, eve gelemesen bile.”

Gareth’in yüzü gerildi. “Değilim. Ne olduğumu bilmiyorum. Hiçbir yere ait değilim.”

İçimde Gareth’a karşı büyük bir şefkat kabardı. “Bizim yanımıza aitsin,” diye inatla ısrar ettim. “Ailemden birisin. Her zaman öyle olacaksın.”

Marina, Gareth’in saçını okşuyor, içini açtığı insanlara gösterdiği şefkat sanki Gareth’in fay hatlarını kırıyor, yıllarca içinde tuttuğu her şeyi yüzündeki suya karışan gözyaşları olarak akıtıyordu.

“Hiç benim gibi biri oldu mu?” diye sordu Marina’ya. Marina saçlarını okşarken sesi çatallanmıştı.

Marina’nın kaşları kafa karışıklığıyla gerildi. Solungaçlarına bastırıp büyük bir çabayla konuştu. “Hiçbirimiz gibi biri olmadı.”

“Demek istediğim... Selki olup da eve gelemeyen biri?” Gareth duraksadı, boğazı devam edemeyeceği kadar düğümlenmişti.

Marina uzun süre onu inceledi, gözlerinde acı dolu bir ifade vardı. “Bilmiyorum.”

Gareth gözlerini eliyle kapatırken başı öne düştü. Marina’nın solungaçları açıldı ve flüt tonlu bir ağıtla Gareth’i kucağına çağırdı. Gareth sessizce Marina’nın narin omzuna yaslanıp ağladı.

Diana tek kaşını kaldırmış, şaşkınlık dolu ifadesiyle onları izliyordu, onlarla ilgili ne sezdiğini merak ettim.

Gareth sonunda sakinleştiğinde Marina hafifçe geri çekildi ve ipek gibi ellerini Gareth’in yanaklarında gezdirdi. Solungaçlarını içine çekti. “Kız kardeşim ve diğerleri,” dedi ses çıkarmaya zorlanarak, “yardıma ihtiyaçları var. Senin Selki olduğunu anlarlar. Sana ihtiyacım var, Gareth Keeler...” Durdu, sanki bir an için hissettiği duyguların altında eziliyormuş gibi solungaçları titredi. Uzun, düzensiz bir nefes alıp solungaçlarını tekrar kapadı. “Lütfen... yardım et. İnsanlarına yardım et...” Sesi anlaşılmasız tonlarla dağıldı, yüzü perişandı.

Gareth nazikçe elini tuttu. “Sana yardım edeceğim,” dedi kararlı bir sesle yemin ederek. “Kız kardeşini ve diğerlerini bulacağız. Derilerinizi de. Bir yolunu bulacağız. Nasıl bilmiyorum ama bulacağız. Sonra da hepinizi okyanusa geri göndereceğiz.”

Marina yeni edindiği dil becerilerini kimse yokken bile durmaksızın kendi kendine konuşarak pratiğe döküyordu. Solungaçları üzerindeki kontrolü arttıkça çıkardığı sesler tutarlı ve anlaşılır kelimelere dönüşüyor, başını suya sokmadan konuşabilme yetisi de geliyordu.

Gareth boş bulduğu her ânı genellikle Kuzey Kulesi banyomuzda geçiriyordu. Marina onunla rahatlıkla konuşabilsin ve bazen de gece geç saatlere kadar ona flüt tonlu sesiyle şarkılar söyleyebilsin diye onunla birlikte küvette suyun altına dalıyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Habis Varlıklar

Keman kutumu özenle açarken gözlerim hemen Alfsigr alaça-kmının kızıl parıltısına kaydı. Lukas'ın bana hediye ettiği bu kemanı uzun zamandır ona geri vermek istesem de kemandan vazgeçmek benim için çok zordu.

Haftalardır çalmamıştım ancak bu öğleden sonra gelen nota destesi beni Maelorin kemanını yeşil kadife kutusundan çıkarıp yayı tellere sürtmeye itmişti. Nota destesini Lukas göndermişti; her zamanki hassas özeninden yoksun notalar bu kez öfkeyle ve fırtınalı duygularla yazılmış gibi sayfalara serpiştirilmişti.

Parçaları çalmaya çalıştığımda her birinin anca yarısına kadar ulaşabiliyor ve ardından durmak zorunda kalıyordum. Müzik çok ham ve sertti, bana içimde büyüyen belirsiz çatışmayı, kapılmanın çok kolay olduğu güçlü, karanlık akıntıyı hatırlatıyordu.

Sonunda vazgeçip kemanı yerine koysam da rahatsız edici melodi aklımdan çıkmayarak beni derin bir karmaşaya itti. Sanki Lukas notaların arasına benim için gizli bir mesaj işlemişti ve sanki en çalkantılı parçasının ortasına, melodinin en vurucu kısmına bir sözcük yazmıştı.

Elloren.

Bir anda yürüme ihtiyacı duyarak pelerinimi ve fenerimi aldım, asamı çoktan botuma saklamıştım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Marina, ateşin başında oturuyordu.

“Naga’nın mağarasına,” dedim.

“Ben de gelmek istiyorum.”

Kaşımı kaldırdım. “Emin misin? Kardeşlerim orda olabilir. Ve başka erkekler de.”

“Gareth?” Okyanus mavisi gözlerinde derin bir heyecan vardı. Artık Gareth’in, hayatındaki en mühim dayanaklarından biri hâline geldiğini görebiliyordum.

“Olabilir.”

Marina kalktı ve yatağının baş ucuna tutundu. “İnsanlarının kardeşimi kurtarmaya yardım edeceğini söylemiştin.” Solungaçları kabardı ve sözcükleri bir an için anlaşılmaz tonlara büründü. Boğazını gerip solungaçlarını sıkıca boynuna yapıştırdı. “Hepsiyle tanışmam gerekiyor. Beni de götür.”

“Pekâlâ o zaman.” Cesaretinden fırsat bularak hemen kabul ettim. “Gel benimle.”

Marina’yla Kuzey Kulesi’nden çıkmış, karanlık ormanın içinde yavaşça ilerliyorduk. Tökezlemeye meyilli olduğundan Naga’nın mağarasına giden yolda onu sıkıca tutmak zorundaydım.

Ağaçlar alışılmadık şekilde sakindi ancak boğucu dikkatlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Sanki pusuya yatmış gibiydiler.

Marina’yla küçük açıklığa yaklaştığımızda silüetlerin ardından görünen kamp ateşi ince ve altın rengi alevlerini gökyüzüne yolluyordu. Kardeşlerimin tanıdık seslerini ve Diana’nın kahkahasını duyabiliyor, kamp ateşinin etrafında rahat bir sohbet

içinde oturduklarını az çok görebiliyordum. Trystan esasının ucunda beyaz bir yıldırım topunu dengelemeye çalışıyordu.

Açıklığa adım attığımızda herkes bize döndü. Gözlerim onları es geçip arkalarında kalan mağaraya takıldığında gördüklerime inanamadım.

Naga dışarıdaydı, Yvan da sere serpe yanına uzanmıştı.

Naga sürüngen bakışlarını bana diktiğinde Marina'nın koluna sıkıca yapıştım. Trystan'ın yıldırım topu bir anda söndü ve hem o hem de Gareth ayağa kalktı.

"Marina," dedi Gareth bariz bir şaşkınlıkla. Saçının gümüş uçları ateşin ışığıyla parlıyordu.

Tierney ve Jarod yanlarında hareketsiz otururken Rafe'in kolu Diana'nın omzundan düşmüş, herkesin gözleri Marina'ya kilitlenmişti. Andras ve Ariel bize şaşkınlıkla bakıyordu, Naga'nın sarılı bacağı ikisinin arasında hafifçe havada asılıydı.

Yalnızca Wynter şaşırmamış görünüyordu; gümüş gözlerindeki bakış sakin, Naga'nın kaslı boynuna sarılı kolu gevşekti.

Rafe ayağa kalkıp Marina'ya içtenlikle gülümsedi. "Hoş geldin," dedi. Ateşin etrafındaki oturakları işaret etti. "Lütfen bize katıl."

Marina'nın burun delikleri genişledi ve titrek bir adımla geri çekildi.

"İyi misin?" diye sordum ona.

Marina gözlerini sıkıca yumup sanki kötü bir anıyı zihninden kovmaya çalışıyor gibi başını salladı. "Erkekler," dedi kısık sesle. "*Kokuları...*"

Diana ayağa kalktı, kehribar rengi gözleri keskindi. "Korkulacak bir şey yok," dedi anlayışla. "Buradaki kimse sana zarar vermeyecek."

Birkaç ay önce şimşek hızıyla bana saldırmaya çalışan ve sadece Yvan'la kafesinin parmaklıkları tarafından durdurulabilen Naga'ya endişeyle baktım.

Ejderha hâlâ ateş almış gibi parlayan altın rengi gözlerini kısarak bana bakıyordu. Rahatsızlığımdan keyif alır gibi ağzı hafifçe yukarı kıvrıldı.

Tekrar Marina'ya baktığımda solungaçlarının her rahatsız hissettiğinde olduğu gibi kabardığını gördüm. Yine de sağlam bir kararlılıkla başını dik tutuyordu.

Marina'nın gösterdiği cesareten memnun görünen Diana sırtını dikleştirdi ve resmiyetle kardeşini işaret etti. "Selki Marina, bu benim kardeşim, Jarod Ulrich." Diana bir an için tereddüt etti, soyunu uzunca tanıtmamak için dilini tutmaya çalışırken dudakları seğiriyordu. Rafe onu dikkatle izlerken gözleri neşeye parladı.

Jarod başını hafifçe eğerek, "Tanıştığıma memnun oldum, Marina," dedi. Solgun yüzünden stresli olduğunu fark ettim ama yine de onu tekrar aramızda görmek beni fazlasıyla rahatlattı.

Diana, Marina'yı kardeşlerimle tanıştırdıktan sonra Andras'ı işaret etti. "Bu da Andras. Üniversite'nin at hekimi."

"Sizinle tanışmak bir onurdur," dedi Andras. Sesi sıcak ve nazikti.

Naga hâlâ dikkatle beni izliyordu. Sol kanadı özenle sarılmıştı, siyah kanatlarına ve boynuzlarına ateş cümbüşü yansiyordu. Naga'nın gövdesine damgalanmış iri B harfini gördüğümde irkildim. Büyücü Konseyi'nin damgasıydı bu.

Yvan Naga'nın omzuna yaslanmış, kolunu da rahatça onun ön bacağına koymuş hâlde sessizce beni izliyordu. Onu daha önce hiç bu kadar huzurlu görmemiş olsam da hâlâ ilerlemekten çekiniyordum, fazlasıyla kaygılı bakışlarım Naga'ya kayıp duruyordu.

Yvan'ın dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Rahat ol, Elloren. Seni öldürmek isteseydi çoktan toprağın altındaydın."

Kaşlarımı çattım, Naga'nın yanında bu denli kaygısız davranmasına şaşırmıştım.

“Doğru. Naga sana zarar vermek istemiyor, Elloren Gardner,” dedi Wynter. Avucunu Naga’nın boynundaki pullara bastırmış, ejderhanın düşüncelerini dile getiriyordu. Ardından Marina’ya döndü. “Ve o senin de dostun, Marina. Tüm Selkilerin dostu. Naga, tüm tutsak edilenlerin dostudur.”

Tereddütle ejderhanın gözlerine baktım. Naga, kinayeli bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra yılanı boynunu yukarı uzatıp altın rengi bir ateş püskürttü. Etrafımıza kıvılcım yağmuru yağarken nefesim kesildi, Trystan tuniğinin koluna düşen bir kıvılcımı hızla savurmaya çalıştı.

Naga’ya bakarak, “Yüce Kadim Varlık aşkına,” dedim. “Ateşin geri dönmüş.”

Naga homurdanarak böbürlendi. Yvan başını ejderhaya doğru eğip kısa bir kahkaha attı, sanki Naga’dan gelen iğnleyici yorumu yanıtlıyor gibi yeşil gözleri bana kaydı.

Ona bilmiş bir bakış attım. *Onunla zihninin aracılığıyla konuştuğunu biliyorum. Hepimiz biliyoruz.*

“Naga’nın bacağını iyileştirdik,” dedi Ariel heyecanla. Zafer dolu bakışı Nilantyr yemişleri yüzünden kararmıştı, kuzgunu omzundaydı. Dudakları alayla kıvrıldı. “Yakında seni dört pençesiyle birden öldürebilecek.”

Andras, Ariel’in herkese sataşma huyunu görmezden geldi. “İyi iş çıkardın, Ariel,” dedi Naga’nın sargıdaki bacağını büyük bir memnuniyetle incelerken. “Oldukça iyi sarılmış, yaptığıın *Asterbane* merhemi de nihayet yaralarının kapanmasını sağladı. Yakında üzerine basabilir.”

Ariel’in gülümsemesi soldu ve sanki Andras’ın övgüsü onu fena hâlde sarsmış gibi Andras’a baktı. Garip bir hâlde suskunlaştı, aniden kalkıp Naga’nın başının yanında duran Wynter’a doğru giderken yıpranmış kanatlarını gerginlikle çırpıyordu. Kuzgunu da uçup bir dala kondu. Ejderha pullu yanağını kedi misali Ariel’in boynuna sürtünce Ariel da kollarını Naga’nın boynuna sardı. Naga karşılık olarak gözlerini kapayıp mırıldandı.

Yvan'ın dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrılırken üzerimdeki baştan çıkarıcı bakışları yüzünden suratım alev aldı.

Kadim Varlık aşkına, ne kadar da güzelsin.

Gareth elini Marina'ya uzatp, "Gel, benimle otur," diye davet etti.

Marina, Gareth'in onu Tierney'yle kendisinin arasına yönlendirmesine izin verdi. Yanlarına oturduğumda Yvan'ın beni izlediğinin gayet farkındaydım.

Gareth'in kolunu rahatlıkla Marina'nın omzuna dolayışı dikkatimi çekti. Marina başını kaldırıp havayı kokladı, gözleri muhtemel avcısını değerlendiren bir hayvan gibi temkinle Rafe'e odaklandı.

Çenesini Rafe'e doğru uzattı, "Bu," dedi Diana'ya, "Senin eşin, değil mi?"

"Henüz değil," dedi Diana cana yakın bir gülümsemeyle. "Yakında öyle olacak."

Marina kaşlarını çatarak Rafe'i inceledi. Uzun uzun havayı kokladı "O bir şekildeğiştiren değil." Aklı bulanmış gibi Diana'ya döndü. "Senin kadar güçlü mü?"

Diana şakacıktan ofladı. "Ah, hadi ama. Onu tek hamlede haklarım."

Trystan gülüşünü öksürükle sakladı ve keyifle Rafe'e döndü. "Abiciğim, kız arkadaşından hâlâ korkmuyor musun?"

Rafe'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Tabii ki hayır, kardeşim." Trystan'a muzip bir bakış atıp gülümsedi. "Güçlü kadınlardan hoşlanırım."

Marina Yvan'a döndü. "Oradaydın. Elloren beni özgür bıraktığında."

Yvan, Marina'ya neredeyse ejderhanınkini andıran sabit ve dingin bir bakışla karşılık verdi. "Oradaydım."

Marina'nın burun delikleri genişledi ve kasılıp geri çekildi. "Nesin sen?"

Yvan'ın ilgisiz ve rahat tavrı hızla savunmacı bir sertliğe büründü.

“Sen farklısın,” diye fısıldadı Marina. Olası bir tehdit karşısındaymış gibi kendi içine doğru büzüldü.

“O gizemli bir adam,” dedi Rafe alaycı bir gülümsemeyle.

Trytan esasının ucunda dönen bir şimşek topu oluştururken, “Başka bir Habis Varlık,” diye umursamazca ekledi. “Hepimiz birer Habis Varlık'ız.”

“Habis Varlık mı?” diye temlinle sordu Marina, anlamıyordu.

Öfkeyle Trystan'a baktım. “Kardeşlerimin garip bir mizah anlayışı vardır.”

“E, doğru ama,” dedi Trystan şimşek topunu koyu mavi bir ateş küresine dönüştürürken. “Kutsal *Kadimler Kitabı*'na göre hepimiz birer Habis Varlık'ız. Belki Ren hariç.”

Trystan'ın beni dışlaması canımı sıksa da Andras'ın geniş göğsü büyük bir kahkahayla sarsıldı. Kardeşime iğneleyici bir bakış attı. “Evet, siz Gardneryalılar Habis Varlık'la bütünleşmiş sayılırsınız.”

Trystan yan gözle Andras'a baktı. “Elbette, bu bizim özel yeteneğimiz.” Mavi alev topunu ateşe atınca alevler bir an için mavinin farklı tonlarına büründü.

Gareth, Marina ve Tierney, kardeşlerim ve Andras'la karşılıklı sohbete daldılar. Wynter, Ariel'la sargı malzemelerini toparlayıp mağaraya doğru gözden kayboldu.

Dikkatim her zamanki gibi Yvan'a kaydı. Naga'ya doğru eğilmişti, artık pek de rahat değildi. Birbirlerine kilitlenmiş bakışlarına ve Yvan'ın ara sıra salladığı başına bakılırsa ikisi de kendi arasında endişe dolu bir sohbete dalmışlardı.

Aniden ağaçların arasından kötücül bir huzursuzluk dalgası yayıldı ve zihnimde boynumu saran hayalet dalların görüntüsü belirdi. İçimde yükselen öfkeyle karanlık ormanı gözden geçirdim, ateş bağlarım hiç olmadıkları kadar hızla tutuştu. Gözlerimi kapayıp onları daha da körükledim, içimdeki ateşin

görünmez ve kontrol altında bir aleve, ardından da sıcak bir yangına dönüşmesine şaşırdım. Bu yeni kontrol hissi karşısında coşkuyla tüm vücudumu gerdim ve keskin bir nefes verdim, görünmez ateş bağlarımı etrafımı saran her şeye ve ormana doğru güçlü dalgalarla yaydım.

Ağaçlar geri çekildi, yakıcı nefretleri çarpıcı bir güçle vurulmuş gibi sindi. Derin bir nefes aldım, içimden geçen muazzam gerilimle ısındım.

Gözlerimi açtığımda Yvan'ın afallamış bir ifadeyle bana baktığını gördüm; irislerinin kenarları altın rengine bürünmüştü.

Kendimi sanki onun önünde soyunmuşum gibi çıtırılçılak hissettim. Birden büyü bağlarımın dolaşan büyükannemin gücünü hissetmiş olmasının korkusuyla sarsıldım.

Ve bundan tikslenme ihtimalinden korktum.

Ancak bakışları bunun tam aksini söylüyordu. Mest olmuş gibi görünüyordu.

Yvan'ın ateş gücünden görünmez bir filiz bana doğru uzanıp bağlarımın dolanarak ateşi körükledi. Titrek bir nefes aldım, bağlarım ateşine karşılık sertçe alevlendiğinde baş döndürücü bir sıcaklık tüm gövdeme yayıldı.

Yvan'ın kimsenin fark etmediği bakışları üzerimde kaldı. Sanki yasak olana teslim olur gibiydi. Gücüme olan ilgisinden aldığım cesaretle özenle çizilmiş sınırlarımızı hiçe sayarak bağlarımın daha fazla ateş çektim ve arsızca ona doğru akmasına izin verdim.

Karşılığında aldığım tebessümle hafif olsa da gözlerindeki alev yoğunlaştı.

Utanarak gözlerimi kaçırdığımda Jarod ve Naga'nın dikkatle bizi izlediğini gördüm. Naga'nın derin bakışları benimkileri yakaladığında gözlerinden yansıyan kurnaz ifade sayesinde ateşimi sezebildiğini anladım. Jarod mahrem bir ânı bölmüş gibi gözlerini kaçırdı, tıpkı Naga gibi onun da Yvan'la aramızda geçenleri az çok anladığını düşündüm.

Yüzüm kızardı. Yvan'ın gücüne değmemeye çalışarak ateşimi hızla geri çektim, onun da aynısını yaptığını sezebiliyordum.

“Bir noktada, sen kendini hazır hissettiğinde,” dedi Rafe, Marina'ya doğru eğilerek. “Bize başına gelen her şeyi anlatabilir misin? Hatırladığın her şeyi? Kardeşini ve diğer Selkileri kurtarmak istiyoruz ancak yardımına ihtiyacımız olacak.”

Rafe'in bariz erkek kokusunun verdiği rahatsızlıkla savaşmaya çalışan Marina yutkunup solungaçlarını boynuna bastırdı. “Deneyeceğim.”

“Nerede olabileceklerini az çok tahmin ediyoruz ama yine de bize söyleyeceğin her şey işimize yarar,” dedi Rafe.

Marina başıyla onayladı. Sanki daha fazla şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralandı, sonra durdu. Solungaçları kabarıyordu, başını sallarken ifadesi yoğun bir acıya büründü.

Tierney duyamayacağım kadar kısık bir sesle ona bir şey söylediğinde Marina sakinleşti. Tierney'ye minnetle baktı, ardından ifadesi keskinleşti ve gözleri birden tanıdık bir şeyle karşılaşmış gibi parladı. Tierney'nin boynuna yaklaşıp derin bir nefes aldığında Tierney beklenmedik temas karşısında gerildi.

“*Güzel* kokuyorsun,” dedi Marina hayranlıkla. Geri çekilip Tierney'ye baktı. “Su gibi. Yağmur gibi.”

Tierney alaycı bir kahkaha attı. “Gerçekten mi, öyle mi kokuyorum?” dedi fakat şakacı tavrı havada asılı kaldı ve bir anda gözleri doldu. Öne eğilip yüzünü ellerinin arasına sakladı, tüm vücudu kaskatı kesildi.

Andras, Tierney'nin yanına gidip önünde diz çöktü, elini Tierney'nin sıska koluna koydu. “Tierney,” dedi yavaşça, tok sesi nazikti, “bana bak.”

Tierney inatla başını sallasa da Andras sabırla bekledi. Sonunda ona baktığında yüzü gözyaşlarıyla sıırılsıklam olmuştu.

“Sonsuza kadar bu büyüünün esiri olmayacaksın,” dedi Andras kendinden emin bir tavırla.

“Yanılıyorsun,” diye karşılık verdi Tierney sertçe. “Ondan asla kurtulamayacağım.”

“Yapılan büyü bozulabilir,” diye araya girdi Trystan. “Her zaman.”

“Annem, Amazların, Fae mültecileri tekrar gerçek bedenlerine dönebilsinler diye onlara yapılan büyüleri bozmak için çalıştıklarını söyledi,” dedi Andras. Annesiyle barıştıklarını duyduğuma sevinmişim.

Tierney sertçe başını salladı. “Bu büyü birden fazla büyüünün birleştirilmiş hâli. Çelik gibi güçlü bir Asrai sihriyle büyülediler beni.”

“Amazlar rünik sistemleri birleştirir,” diye yanıtladı Andras. “Bu onların rün büyülerini daha güçlü kılar. Bir yolunu bulacaklar.”

“Artık bu kafeste olmak istemiyorum,” dedi Tierney hırsla. “Gerçek formumu geri kazanabilirsem suyla birleşebilirim. Su içinde nefes alabilirim. Kendim olmak istiyorum...” Duraksadı, dudakları titrerken Andras onu tüm samimiyetiyle kucakladı. Marina perişan bir ifadeyle onları izliyordu.

Duyguların altında ezildiğimde tekrar Yvan’a baktım. Gözleri her zamanki yeşil rengine dönse de tutkulu bakışları hâlâ üzerimdeydi. Ateşinden gönderdiği küçük bir filiz ateş bağlarımı titretti, belki de hissettiğim karmaşık duyguları hissetmişti.

Beyaz asa, ani ısıya tepki verircesine bacağımda titrediğinde içgüdüsel olarak ona dokunmak için uzandım. Toprak ve ateş bağlarımın asanın etrafını sardığını, sımsıkı birleştiklerini sezebiliyordum. Bir anda içimde bir rüzgâr esti, ardından incecik bir su aktı.

Toprak.

Ateş.

Hava.

Su.

Dört bağ içimde canlanıyor, asanın etrafını sıkıca sarıyordu.

✧
İKİNCİ
KISIM
✧

GİRİŞ

Hasat Vakti

Valgrad Katedrali'nin meydanını dolduran Gardneryalı Büyücü kalabalığına bakarken Gwynnifer Croft'ın gözleri heyecanlı görünüyordu. Akşamın karanlığında herkesin teni muhteşem bir zümrüt gibi parlıyordu. Bu renk, bizzat Kadim Varlık tarafından Büyücülere bahşedilen, Gardneryalıların kutsal statüsünün inkâr edilemez bir işaretiydi.

Gwynn narin elinin ışıldayan yeşil güzelliğine baktığında içi sevinçle doldu. Buradaki çoğu genç kadın gibi Gwynn'in de ışıltılı teninde dolaşan, ellerinde ve bileklerinde hoş bir vitray etkisi yaratan siyah bağ işaretleri vardı. Tüm kadınlar tıpkı Gwynn gibi uzun eteğin üzerine koyu renkli, dar tunikler giymişlerdi ve bu kutsal uyumları Gwynn'i iyi, güçlü ve saf bir şeye ait olmanın baş döndürücü, huzur verici duygusuyla sarsıyordu.

Karlı kış gecesi soğuk olmalıydı ancak Gwynn pelerinini bile giymemişti. Buna ihtiyacı yoktu. Meydanın çeperinde, su çarklarından bile büyük, altın renkli alevlerden oluşan devasa kutsal yıldızlar süzülüyordu. Gwynn yıldızların tüm meydanı aydınlatıp parlak bir ışıkla sarmasına ve göz kamaştırıcı güzelliğine hayran kalmıştı.

Askerler meydana akın ediyor, katedralin geniş merdivenini sıra sıra dolduruyorlardı. Neredeyse tamamı burada olan

Üçüncü Bölük'ün üniformalarının omuzlarına Demir Çiçek amblemi işlenmişti. Gwynn genç bağ-eşi Geoffrey'yi görebilmek için sabırsızlanıyor, içi içine sığmıyordu.

Mükemmel, yakışıklı Geoffrey.

Gwyn, önündeki siyahlı genç kadının omzunun üzerinden baktı ve sonra ince yapılı, uzun boylu bağ-eşini görünce yüzüne aşk dolu bir gülümseme yayıldı. Geoffrey kocaman kalabalığa bakan askerlerin yanında, merdivenin üst basamaklarına yakın yerde dimdik duruyordu. Bakışları buluştuğunda Gwynn gülümsemeden edemedi. Geoffrey'nin gözleri parladı ve Gwynn'in gülümsemesine karşılık dudaklarının köşesi sevgiyle kıvrıldı. Sonra hemen eski ciddi ifadesini takınsa da Gwynn'e kaçamak bakışlar atmaya devam ediyordu. Bakışları her buluştuğunda Gwynn'in kalbi küt küt atıyordu.

Geoffrey'nin siyah asker üniformasının göğsüne geleneksel gümüş Erthia küresi yerine beyaz bir kuş işlenmişti, bu işleme onun *Kadimler Kitabı*'nda yazılı öğretilere en sadık yandaşlar olan Styvian cemaatinin bir üyesi olduğunu gösteriyordu.

Tüm Büyücülerin en kutsalları.

Geoffrey'nin tuniği, katedralin önünde asılı yeni Gardnerya bayrağının yansımasıydı: Yüksek Büyücü Marcus Vogel, putpe-rest Erthia küresi yerine siyah zemin üzerine Kadim Varlık'ın beyaz kuşunun işlenmesini önermişti.

Marcus Vogel merdivenin en tepesine yerleştirilen büyük platforma adım attığında kalabalıktan bir alkış tufanı yükseldi. Gwynn halkının heyecanına kapıldı, kalabalığın coşkusuyla içinde titrek bir sıcaklık belirdi.

Vogel zarafet ve güçten ibaretti. Yüzünün keskin, zarif hatları tüm Gardneryalıları gölgede bırakan zümrüt rengi bir ışıltıyla parlıyordu. Rahip tuniği Kadim Varlık'ın beyaz kuşuyla süslenmişti.

Vogel, platformun ortasındaki Demirağaç'tan yapılmış kürsünün arkasına geçti ve sanki tüm kabalık kendisine aitmiş gibi onları süzdü.

Gwynn, Vogel'in varlığıyla mest olmuşçasına titriyordu. *En erdemli ve kutsal olanımız.*

Bir sıra Beşinci Seviye Büyücü, birkaç rahip ve Büyücü Konseyi üyeleriyle birlikte Vogel'in arkasında hilal şeklinde duruyordu. Dört genç Büyücü Konseyi elçisi de iki yanını sarmıştı. Vogel, sessizliği sağlamak için iki kolunu birden kaldırırken hepsinin yüzünde gurur vardı.

Kalabalık bir anda sustu, heyecan havada uğulduyordu.

Konseyin yaşlı Işık Büyücüsü platforma çıktı. Asasını salladı ve Vogel'in başının hemen altında küçük gezegenler gibi süzülen, dönerek parlayan üç koyu yeşil rün ortaya çıktı.

"Büyücüler," dedi Vogel, rünler tarafından yükseltilen gür, yankılı sesiyle. "Habis Varlıklar *çok uzun zamandır* Erthia'da kol gezmekte." Gözleri mest olmuş kalabalığın üzerinde dolaştı ve Gwynn'in gönlü ayı arzulayan metcezir gibi ona doğru çekildi. "Kafirler ve Fae kanından olanlar *çok uzun zamandır* Büyücü topraklarında ve lanetli ormanlarda vahşi yaratıklar gibi çoğalmakta."

Vogel bir an için sessiz kaldığında Gwynn kendini o sessizlikte kaybediverdi.

Herkes bekliyordu, binlerce kişilik kalabalık incecik bir ipe bağlı gibiydi.

Vogel'in delici bakışları hararetli bir ateşle yanıyordu. "Bizi yok edebileceklerini sandılar. Keltler. Uriskler. Faeler. Bizi köleleştirdiler. Bize zulmettiler. Alay ettiler. Bizi ayaklarının altına almak istediler." Gözleri kalabalığın üzerinde kara bir şimşek gibi dolaştı. "Fakat biz, sessizce Kadim Varlık'ın iradesiyle kuvvetlendik. Ve nihayet Büyücü Krallığı, Erthia'nın üzerinden *kudretli bir güç nehri* gibi akmaya hazır."

Kalabalık fırtına misali hep bir ağızdan tezahürat ediyor, bağırıyor, ağlıyordu.

Muhteşem Büyücü Krallığı. Kutsal, güçlü ve hakikatli.

Duygu patlamasıyla kendinden geçen Gwynn coşkulu bir tezahürat kopardı. Gözleri yaşla doluydu, gülümsemesi o kadar büyüktü ki neşesi içinden taşarak diğer büyücülerin üzerine akacakmış gibiydi.

Kalabalık nihayet sustuğunda Vogel önündeki kürsüde duran *Kadimler Kitabı*'nı açtı.

Peygamber Galliana'yla ilgili eski ayeti okumaya başladığında kalabalığın tamamı mest olmuş, onu dinliyordu. Galliana'nın bir elinde Beyaz Asa, diğerinde iblis biçen Demir Çiçeklerle, Kutsal Büyücü Diyarı'nı iblis ordusunun elinden nasıl kurtardığını anlatırken sesi yükseldi.

Gwynn kalabalığı süzerken gözleri Styvian cemaatinden olmayan, uygunsuz kadınların üzerinde durduğunda kaşları çatıldı. Yasaklı Fae renkleriyle –mor, altın, safran ve gül– bezeli etekleri vücutlarını olması gerekenden fazla sarıyordu. Gwynn gururla kendi iffetli, simsiyah tuniğine baktı. Vogel'in Gardnerya'yı kafirlerden arındırma girişimi ilk duyurulduğunda bu gayri-Styvian Büyücülerden bazıları, Urisk çalışanlarını ve hizmetçilerini teslim etme fikrine ağlayıp itiraz etmişlerdi. Bu Büyücüler artık şüpheli kabul ediliyorlardı: Büyücüleri yok etmek isteyen kafirlerle iş birliği yapan, dinsiz *staen'en* hainleri.

Gwynn, derin bir rahatlamanın ardından geleneksel bir Styvian olarak yetiştirildiği için minnet duydu. Ailesi Styvian Gardneryalılarından başka kimseyle iş yapmıyor, tüm kafirlerden ve onların kirli yöntemlerinden uzak duruyorlardı.

Geoffrey, Gwynn'in bakışlarını yakaladığında ona muzip bir edayla gülümsedi. Gwynn, Geoffrey'nin onu bütün gece nasıl sarıp sarmaladığını hatırladığında sırtı karıncalandı, kalbi aşkla doldu.

Geoffrey ve benim saf, kutsanmış Büyücü çocuklarımız olacak. Ve onlar Habis Varlıklar'dan arınmış bir dünyada büyüyecekler.

Vogel okumayı bitirip sessizliğe büründüğünde Gwynn daldığı hayallerden sıyrıldı.

“Kehanet gerçekleşmek üzere, Büyücüler,” diye seslendi hiddetle. “Kafirlerin Icaral iblisleri olsa da o kolayca öldürülebilecek günahlarla dolu bir bebekten başka bir şey değil.”

Vogel, Beşinci Bölük Büyücülerinin, bebeğin izini nasıl sürdüklerini anlatırken Gwynn suçlulukla kıpırdandı. Kimseyle paylaşamayacağı bir suçluluk.

Icaral iblisinin annesini tanıyordu.

Sage Gaffney bir zamanlar arkadaşıydı. On üç yaşında gencecik kızlarken tanışmışlardı, büyü-bağlanma günleri hakkında heyecanlanıyor, Gwynn'in Beyaz Asa hakkında anlattığı macera dolu hikâyelerin tadını çıkarıyorlardı.

Ne düşünüyordum ki? diye kendine kızdı Gwynn. *O asayı babamın cephaneliğinden nasıl çalabildim? Onu Sage'e nasıl verebildim?*

Şimdi de Sage, Habis Varlıklar tarafından yozlaştırılmıştı. Kutsal büyü-bağını bozup bir Kelt'le kaçmıştı. Bir ucube doğurmuştu.

Kehanet'teki Icaral iblisi.

Gwynn'in içine korkunç bir pişmanlık ve acı doldu. Bu sanki Kadim Varlık'ın mutlak yolundan çıkan her Büyücü'yü bekleyen büyük tehlikeyi hatırlatan bir uyarı gibiydi.

“İnancınıza sımsıkı sarılın, Büyücüler.” Vogel'in keskin sesi alanda yankılandı. “Kehanet'in bir kısmının nasıl da gerçekleştiğine bakın.” Duraksadı, gözleri alevlendi. “Sıra diğer kısma da gelecek.”

Vogel'in arkasında bir hareketlenme oldu ve iki genç askerin desteğiyle genç bir kadın Büyücü getirildi. Etrafındaki kalabalık telaşla mırıldanırken Gwynn genç kadını ânında tanıdı.

Fallon Bane.

Genç kadının zayıf düşmüş hâlini görünce Gwynn'in kalbine bir taş oturdu. Fallon Bane, Kehanet'in aydınlık tarafı mıydı? Yani Gardnerya'nın savunucusu ve Icaral iblislerinin yok edicisi olan Karanlık Cadı.

Fakat Habis Varlıklar tarafından alt edilmişti.

Fallon yanındaki Büyücülerden destek alarak platformun önünde duruyordu. Büyük bir çabayla esasını kınından çekip havaya kaldırdı.

Fallon'ın asısından bir anda bir bulut hüzmeleri patladığında tüm kalabalıkla birlikte Gwynn'in de nefesi kesildi, gözleri şaşkınlıkla açıldı. Kasırğa ivedilikle büyüyüp hızlandı ve meydana saran kutsanmış parlak yıldızları söndüren buz gibi bir rüzgâr çıkardı.

Rüzgâr kükredi.

Gwynn kollarını pelerinsiz vücuduna sıkıca sardı, aniden beliren soğuk sert ve can yakıcıydı.

Fallon esasını daha da yukarı kaldırdığında kasırğa, buz kristallerinden oluşan bir sarmala dönüştü. Mızrak boyundaki kristaller sarmaldan kopup gökyüzüne fırladı, meydanın üzerine dağılan bir kuş sürüsü gibiydiler.

Gwynn sayısız buz mızrağının bir ısıklık sesiyle alçalışını izlerken dişleri takırdamaya başladı, soğuk hava ciğerlerini delip geçiyordu. Kabalığın şaşkın mırıltıları bağırışlara dönüştü, üzerlerine gelen mızraklardan korunmak için boş bir çabayla kollarını kaldırdılar.

Gwynn'in kalbi kaburgalarına çekiç gibi vursa da dişlerini sıktı ve sivri buz parçalarına cesurca baktı.

Kadim Varlık ne derse o. Kadim Varlık ne derse o.

Yüzüne doğru inen mızrak suratına bir karış kala titreyerek durduğunda Gwynn derin bir nefes aldı. Daha aldığı nefesi veremedi mızrak diğerleriyle birlikte patladı ve ince bir buz tozu hâlinde suratına yağdı.

Gwynn sersemlemiş ve üşümüş vaziyette ancak garip bir sevinçle etrafına baktı. Büyücüler sessizce düştükleri yerlerden kalkıyorlardı, buz tozu kaplı yüzlerine şok ve korku hâkimdi.

Fallon yavaşça uzaklaştırılırken Vogel, “Benimle dua edin, Büyücüler,” dedi başını eğerek. “Ey en Yüce Kadim Varlık,” diye dua etmeye başladı. “Bizleri iblislerin dişlerinin arasından kurtardın. Hasat Vakti’nin geleceğini kehanet ettin.”

Vogel duasına ara verip başını kaldırdı, içinden öyle haklı bir öfke yükseldi ki Gwynn bu öfkeyi tüm bağlarında hissetti. “Büyücüler, günahkârları kesme zamanı geldi.” Yüce Büyücü’nün sesi vahşi bir kararlılıkla alçaldı. “Şehirlerimizi onlardan arındıracağız. Ormanlarımızı onlardan arındıracağız. Bu Diyar’ı ve diğerlerini yeniden arındırmaya ihtiyaç duyulmayana dek onlardan arındıracağız. Bunu Kadim Varlık’ın bize bahsettiği kuvvetle yapacağız.”

Vogel asasını havaya kaldırdığında ucu kalabalığın üzerine alev saçan dev bir kırbaç gibi savrulan kan kırmızısı bir ateşle yandı. Kutsanmış yıldızlar kırmızı ateşle yeniden can bularak meydanı ısıtan bir sıcaklık yaydığında Gwynn’in dudaklarından minnettar bir inilti kaçtı. Ardından Vogel ateşi Valgard Katedrali’nin en tepesine yükselene kadar devasa, kızıl bir meşale gibi yönlendirdi.

“Hasat Vakti geldi, Büyücüler!” diye haykırdı.

Kalabalığın tepkisi ortak bir tezahürata dönüştü.

“Vogel! Vogel! Vogel! Vogel!”

Yüce Büyücü’nün adını haykırırken Gwynn’in yanaklarından mutluluk gözyaşları süzüldü. Ancak zihninin arkasında karanlık, sapkın bir ağaç titreyerek uyandığında tezahüratı aniden kesildi.

Bir anda gelen öngörü yüzünden sersemleyen Gwynn, çılgın kalabalığın arasında sessizleşti. Gözleri Vogel’in elindeki kara asaya kilitlendi. Meydanın diğer ucundan bile asanın kemiksi parmakları andıran gücünü kendi yatkınlıklarında hissedebiliyordu.

Sonra yatkınlıklarında, Vogel'in asasının aksi yönünden gelen sert bir çekiştirme hissetti. Gwynn'in zihnine başka bir görüntü doldu; yıldız ışığından yapılmış, dallarına fildişi rengi kuşların yuva yaptığı bir ağaçtı bu. Yıldız ışığı ağacının parlaklığı, karanlık ağacın etrafına dolanıp onu dumana ve gölgeye boğdu.

Gwynn'in zihninde bir anı canlanırken kendini yeniden on üç yaşında, çaldığı Beyaz Asa'yı Sage Gaffney'ye teslim ederken buldu. Sage'in Asa'yla birlikte Halfix'e kaçmasına yardım ediyordu; Asa şimdi genç Işık Büyücüsü'nün elinde, saklı ve güvendedi.

Gwynn, çaldığı asanın efsanelerdeki gerçek Beyaz Asa olduğu fikrini çoktan aklından çıkarmıştı. Zamanla bunun saçma ve çocukça bir hayal olduğuna kendini ikna etmişti.

Fakat şimdi o çocukça inanç yeniden canlanmıştı. Beyaz Asa'nın sağlam bağı. Yaşayan, yıldız ışığı ağacının verdiği huzur. Ve Gözcüler, tıpkı her yerde tasvir edilen kuşlar gibi...

Gwynn allak bullak hâlde Vogel'a bakınca çılgılık atmamak için kendini zor tuttu.

Vogel'in dört elçisinin başında bir gölge gibi kıvrılarak göğe yükselen boynuzları vardı.

Mutlu yüzleri Vogel'a dönük hâlde sevinçle ağlayan ve haykıran diğerlerinin aksine Gwynn'in kalbi korkuyla dağıldı.

Boynuzları göremiyorlardı.

Gwynn her şeyi hatırladığında ciğerlerindeki tüm hava çekildi. Yıllar yıllar önce evine gelen iki elçi. Asayı arayan büyülü iblisler.

Hiçbiri çocuk oyunu değildi. Hiçbiri hayal ürünü değildi.

Aklı bu kâbustan bir çıkış yolu bulmak için debelendi.

Eğer çocukluk hayalleri gerçekse. Eğer yıllar önceki o iki elçi gerçekten iblisse...

O zaman Sage Gaffney gerçek Beyaz Asa gücüne sahip olabilirdi.

Gwynn dehşet içinde Geoffrey'ye baktı. Büyü-bağ eşi bakışlarını yakaladığında ona mutlulukla gülümsedi.

Yüce Büyücü Vogel uyarılmalı, diye düşündü Gwynn panikle. Etrafını saran iblislerden kurtarılmalı.

Gwynn'in çılgına dönmüş bakışları Yüce Büyücü'ye kaydı ve Vogel'in elindeki asaya kilitlendi. Asanın ucundan çıkan koyu dumanı görünce neye uğradığını şaşırdı.

Kadim Varlık aşkına, o da ne? Vogel'in elindeki şey de ne?

Cevap zihnini bir kasırga gibi vurduğunda dünyası başına yıkıldı. *Kadimler Kitabı*'nda bahsedilen habis aletti bu. Beyaz Asa'nın karşı gücü.

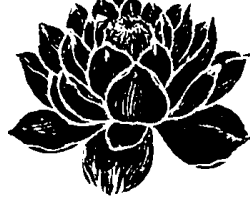
Karanlığın Dalı. Lanetli Parça.

Marcus Vogel'in elindeki Gölge Asa'ydı.

BÜYÜCÜLER KONSEYİ ÖNERGESİ

Büyücü Vyvian Damon, Batı Diyarı'nda karaya çıkan tüm Selkilerin derhâl idam edilmesini, Selkilere yardım ve yataklık edenlerinse hapis cezasına çarptırılmasını önerir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Keltanya

Kuzey Kulesi'nin penceresine ritmik vuruşlarla çarpan buz ktaneleri yüzünden neredeyse kapıdaki hafif tıklamayı duymayacaktım. Bu saatte birinin gelmesi garipti, masamın üzerindeki Eczacılık, Kimya ve Matematik kitaplarından uzaklaşıp kapıyı açmaya gittim.

“Kim o?” diye sordum temkinle.

“Yvan,” diye çekingen bir yanıt geldi.

Şaşırdım. Yvan buraya neredeyse hiç gelmezdi ve Naga'nın mağarasında birbirimizin ateşine sebepsizce tutunduğumuzdan beri aramız biraz garipti.

Kalbim ağzımda atarken kapıyı açtım. Koridorun fenerlerinin altın ışıltısı Yvan'ın yakışıklı yüzüne vuruyordu. Yutkundü, ateşinin titreyişinden varlığımın onu tedirgin ettiğini fark ettim.

“Bir dakika yalnız konuşabilir miyiz?” diye sordu kaotik ateşiyle çelişen ölçülü bir nezaketle.

Kendi bağlarımın arasından aniden sızan sıcaklığı bastırmaya çalışarak, “Koridorda konuşabiliriz,” dedim. Odamın kapısını arkamdan kapadım.

Çekinerek taş banka oturdum, yanıma oturduğunda yakınlığının üzerimdeki etkisine aldırış etmemeye çalıştım.

“Marina ve diğer Selkilere yardım edebilecek birini tanıyorum,” dedi gözlerime bakarak.

“Kim?” diye sordum, şaşkınlığım ona hissettiğim çekimi delip geçti. “Silahlı bir milis işimize yarayabilir. Jules bana böyle bir gücün yalnızca Kelt Direnişi’nin elinde olduğunu söylemişti...”

Yvan alaycı bir tavırla güldü. “Nereli olduğumu unuttun mu yoksa?”

Yanaklarım kızarıırken gülümsemesine karşılık verdim. Küçük grubumuzda Kelt Direnişi’yle bağı olabilecek biri varsa bu kesinlikle Yvan’dı.

“Direniş liderlerinden biri annemin arkadaşı,” dedi. “Onu çocukluğumdan beri tanıyorum. Kelt Direniş’i, Diyar Savaşı sırasında hem Faelere hem de Urisklere yardım etmeye istekliydi. Selkilerin nasıl korkunç bir muamele gördüğünü ve ayrıca... çok az zamanlarının kaldığını öğrenirlerse belki onlara da yardım edebilirler.”

“Ona haber gönderebilir miyiz?”

Yvan başını salladı. “Rün-şahini gönderemeyiz. Çok riskli. Düzenli olarak yolları kesiliyor. Onunla yüz yüze konuşmamız gerek. Benim köyümde yaşıyor. Lyndon’da.”

Sarsıldım. “Gönderemeyiz derken? Seninle mi gelmeliyim?”

Yvan gülümseyince içime sıcacık bir titreşim yayıldı. “Sen olmadan bana inanacağını sanmıyorum. Ayrıca...” yeşil gözleri muzipçe parladı, “sen çok ikna edicisin.”

Gülerek ona alaycı bir bakış attım. “Öyle miyim? Belki de bu benim gizli gücümdür.”

“Olabilir,” dedi, sesi beklenmedik biçimde flörtözdü. Gözleri benimkilerde oyalandı, ona daha da yaklaşma dürtüsüyle mücadele etmem gerekti.

“Marina’yla konuşması daha iyi olur,” dedim utangaçça.

Yvan başını salladı. “Yolculuk oldukça yorucu ve Marina’nın bedeni bu yolculuğu kaldıramaz. Ayrıca kılık değiştirmesi neredeyse imkânsız.”

Soğuk taşa yaslanıp sessizce düşündüm. *Keltanya'ya seyahat etmek. Yvan'la.* Düşünmesi bile güçtü.

“Arkadaşının adı ne?” diye sordum.

“Clive Soren. Cerrah. Yıllar önce babamla birlikte çalışıyordu. Yazları ona asistanlık yapıyorum.”

“Mutfakta yerime bakacak birini bulabilirim,” dedim, bu cesur fikir sebebiyle aklım karmakarışık. “Kış tatiline gireceğimiz için dersim de olmayacak.”

Derken aklıma rahatsız edici bir düşünce hücum etti. “Yvan, Verpakya’dan ayrılamam. Üniversite’ye gelmeden önce Valgrad’da bana bir Icaral saldırdı, eğer sınırı geçersen—”

“Seni korurum.”

O kadar kendinden emindi ki duraksadım.

“Sınırı geçmek sorun olacak,” diye hatırlattım ona. “Verpakya Muhafızları, Gardneryalılarla sıkı müttefikler. Sınırı geçmeden önce halamın iznini isteyeceklerdir, o da asla izin vermez.”

“Sınır kapısından geçmeyeceğiz.”

Kahkaha attım. “Yvan, geçmek zorundayız. Keltanya’ya gitmenin diğer yolu Güney Sırt’tan geçmek.”

Bu durumu bir engel olarak gördüğümü komik bulmuş gibi dudakları kıvrıldı. “Oradan geçebiliriz.”

Ona alayla baktım. “Uçabildiğini mi söylüyorsun? Kanatsız? Yoksa büyüün sayesinde kanat çırpabiliyor musun?”

Yvan’ın yüzü gerildi, gülümsemesi kayboldu. “Tırmanabilirim.”

“Verpakya *Sırtı’na* mı?” Hayret içindeydim, aniden değişen tavrı kafa karıştırıcıydı.

“Duyulmamış şey değil. Bazı Amazlar da tırmanabiliyor.”

Ona şüpheyile bakarken Naga’yı kurtardığımız gece o devasa ağaca nasıl tırmandığını hatırladım. “Demek doğaüstü yeteneklerinin yanı sıra bir de gelişmiş tırmanma yeteneğin var. Faellerle ilgili kitaplarıma bakıp hangi ırk düz yüzeylere tırmanabiliyor bir öğreneyim.”

Gözlerini devirdi, dudaklarının köşesi keyifle kıvrıldı. Üst dudağının baştan çıkarıcı kıvrımı bir an için dikkatimi dağıttı ve ensemden aşağı bir sıcaklık yayıldı.

“Belki *sen* tırmanabilirsin, Yvan,” dedim, dikkat dağıtan güzelliğini görmezden gelmekte zorlanıyordum, “ama *ben* tırmanamam.”

“Sana yardım ederim. Gerçekten, Elloren, inan bana kolay olacak. Eve daha önce hiç sınır kapısından geçerek gitmedim. Her zaman Sırt’tan geçerim.”

“Beni Sırt’ın üzerinden taşıyarak geçireceğini mi söylüyorsun?”

Yavaşça başıyla onaylarken sırtıyordu.

Ona temkinle baktım. “Yükseklikten pek hoşlanmam.”

Yvan, Marina ve Selkiler için duyduğum endişenin korkumun önüne geçeceğini bilir gibi sabırla itiraz etmeyi bırakmamı bekledi. Ve sanırım kesin olarak bildiği diğer şey, aramızdaki tüm çalkantılı duygulara ve ateşli gerginliğe rağmen ona güvendiğimdi.

Sonunda razı olup, “Yolculuk ne kadar sürecek?” diye sordum.

“Sırt’ı geçtikten sonra birkaç saat at üstünde olacağız. Andras, Keltanya at pazarında dört tane kısrak sergiliyor, yani onunla buluşup bir at alabiliriz. Sonra da Lyndon’a gidip Clive’la buluşur, geceyi benim evimde geçiririz. Ertesi gün de geri döneriz.”

Ona şüpheyile baktım. “Annen beni misafir etmeni onaylıyor mu?”

Bakışları ihtiyatlı bir hâl aldı. “Haberini söylediğimi söyleyemem.”

Acı bir kahkaha attım. “Ah, beni nasıl karşılayacağını şimdi hayal edebiliyorum.”

“Annem adildir. Sana bir şans verecektir.”

“Daha önce hiç Gardnerya’dan çıkmadım,” dedim hem gergin hem de heyecanlıydım. “Buraya gelmek dışında tabii.”

“İşte,” dedi başını yana yatırarak, “fırsat ayağına geldi.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Düşman topraklarına kendi rızamla gitme fırsatı mı?”

Sırıtip tuniğimi işaret etti. “Biraz kılık değiştirmen gerekecek, zaten çoğu zaman bir Kelt gibi giyiniyorsun.”

Akşamları burada olduğumda ya da mutfakta çalışırken giydiğim, pek de Gardneryalılara uymayan kahverengi yün tuniğe ve eteğe göz attım. “Sanırım öyle.” Tunığın kolunu dirseğime kadar sıvadım. “Peki, bunu ne yapacağız?”

Tenim koridorun loş ışığı altında zümrüt gibi parlıyordu. Yvan parıldayan tenime hafifçe dokunduğunda sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı, ateş yatkınlığım titreşti. Yvan elini hızla geri çekip bakışlarını kaçırdı, boğazını temizledi. Birkaç saniye sonra tekrar bana döndü, mesafesini korumaya çalışıyordu. “Sen bir eczacısın, Elloren,” diye fısıldadı. “Eminim parıltını gizlemenin bir yolunu bulabilirsin.”

Yüzüm kızardı ve kolumu kapadım, onunla birlikte yola çıkıp aklıma nasıl mukayyet olacağımı merak ediyordum. Fakat Marina’ya ve diğer Selkilere yardım etmenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu. Önemli olan tek şey buydu.

“Ne zaman yola çıkmak istiyorsun?” diye sordum.

“Hafta sonu, kış tatili başladığında.”

“Pekâlâ,” dedim ona duyduğum yoğun ilgiyi geri plana atarak. “Seninle geleceğim.”

Birkaç gün sonra Yvan’la birlikte şafaktan önce Keltanya’ya doğru yola çıktık. Kuzey Sırt’a giden bir araca bindikten sonra تنها bir durakta indik, güneş ufukta yükselirken Verpakya’nın vahşi ormanına doğru yol aldık.

Ağaçların arasına daldığımızda ormandan korunmak için ateş yatkınlığımı sabit ve tehditkâr bir alev hâline getirerek sessizce dışarı yolladım. Önümde yürüyen Yvan’ın sırtı ürperdi, başını geriye yatırdı. Yavaşlayarak durdu ve arkasını dönüp bana vahşi bir bakış attı, yeşil gözleri bir anlığına altın rengine büründü.

Gerginlik aramızda titreşirken bir an için Yvan'ın bir şey söyleyeceğini sandım. Ama sonra bakışlarını başka tarafa çevirdi; kendine hâkim olmaya ve aramızdaki duvarı tekrar örmeye çabaladığını hissedebiliyordum.

“Devam etmeliyiz,” dedim, sözlerimin nefes nefese çıktığının fazlasıyla farkındaydım.

Yvan başıyla onayladı ve ağaçların arasında yürümeye devam ettik, ikimiz de ateş gücümüzü sıkı sıkıya baskılayarak saklamaya çalıştık.

Öğleye doğru Güney Sırt'a ulaştık, muazzam dağı görünce boğazım kurudu. Kuzey Sırt kadar yüksek değildi, yine de inanılmaz dikti. Uzun, yatay kayalıkları buz tabakasının altından zar zor görünen kısa çam ağaçları ve alçak çalılıklarla doluydu.

Kuzey Sırt'ın üzerinden Lukas'la beraber bir ejderha sırtında uçmak da fazlasıyla korkutucuydu ancak o gece yanımda beni sakinleştiren ve korkumu bastıran büyü vardı.

“Yvan,” dedim, zirvelere baktığımda beni etkisi altına alan baş dönmesini kontrol edemiyordum. “Yapamayacağım. Çok yüksek.”

Yvan ellerini beline koyup dağın ürkütücü manzarasına baktı. “Güvendesin,” dedi, kendinden emindi.

Başımı şiddetle iki yana salladım. “Yapabileceğimi sanmıyorum. Üzgün—”

“Seni taşıyacağım,” diye ısrar etti. “Düşmene izin vermem.”

Kaşlarımı çattım, Sırt'a tırmanmayı *düşünmek* bile kalbimi sıkıştırıyordu. “Belki de dağa tırmanma yeteneğinin kökenini açıklamanın tam zamanıdır,” dedim gerginlikle. “Yere çakılıp ölmeyeceğimi bilmek cesaret verici olabilir...”

Ben gevelemeye devam ederken sabırla bitirmemi bekledi. Sonunda sessizleşip pes ettim. Öylesine sakin ve kendinden emindi ki.

“Beni düşürmeyeceğine emin misin?”

“Eminim, Elloren,” diye yanıtladı sakince. “Düşürmeyeceğim.”

“Tamam,” Sırt’a tekrar göz atıp kabul ettim. “Yapacağım. Marina için.”

Yvan anlayışla başını aşağı yukarı salladı.

“Peki, nasıl...” diye başladım ancak devamını getiremeyip sustum.

Yvan zorluğunu ölçüp biçer gibi tekrar dağa baktı. “Kollarını... boynuma sar.” Boynunu işaret ederken sesi biraz tutuktu.

“Arkandan mı?” diye sordum. Yüzüm ısınmaya başladı. Onunla ilgili gördüğüm rüyalar rahatsız edici bir şekilde aklıma hücum etti.

“Hayır,” dedi, “önden.”

Tereddütle derin bir nefes aldım ve aramızda makul bir mesafe bırakarak ona doğru adım attım. Kollarımı uzatıp geniş omuzlarına koydum. Kalbim hızla atmaya başlarken yanaklarım ısındı.

Onun da utandığı aşikârdı. Ateşini sıkı sıkıya dizginlediğini hissetsem de kıvılcımlar kaçıp duruyordu. “Bana olabildiğince yakın dur,” diye ciddiyetle yönlendirdi. “Mümkün olduğunca vücudunu dik tut ve bana yaslan.”

Derin bir nefes daha alıp ona iyice sokuldum, kollarımı omuzlarının etrafına sardığımda yanaklarım yanıyordu.

Kollarını sıkıca belime dolarken uzun, zayıf vücudu kasıldı. Vücudunun ne kadar sıcak olduğunu ve ne kadar güzel koktuğunu düşünmemek için elimden geleni yaptım. Tıpkı bir gece yarısı ateşi gibiydi.

“Şimdi bacaklarını belimin etrafına kenetle,” dedi, gergindi.

Ne? Bu çok fazlaydı. Biz birbirimize bağlı değildik. Bu tür bir şey kesinlikle yasaktı.

“Elloren,” dedi Yvan güçlkle konuşarak. “Tamam... bu biraz tuhaf. Ama bacakların havada sallanırsa seni taşıyamam.

Rahat hareket edebilmem lazım. Biraz uygunsuz olduğunun ben de farkındayım.”

Gergin bir kahkaha atarak, “Biraz mı?” dediysem de söylediğini yaptım. Derin bir nefes aldım ve boynuyla omuzlarından destek alarak –aynı anda o da beni alttan desteklemek için uzandı– kendimi yukarı çektim. Bacaklarımı gövdesine sardım, uyluklarım kalça kemiklerinin hemen üstündeydi.

Kalbim çılginca çarparken onunki de aynı şekilde atıyordu.

“Şimdi, sıkıca tutun ve olabildiğince hareketsiz kal,” dedi. “Ve... gözlerini kapatmak isteyebilirsin.”

Omzuna doğru sessizce başımla onayladım ve gözlerimi yumdum.

Beni daha sıkı tutarken sıcacık ateşi içimde dalgalandı. Sırtım ateş yatkınlığım boyunca süzülen ısıyla karıncalanırken titredim.

Yvan harekete geçti, yukarı doğru sakince ve rahatlıkla sıçrarken ellerimin altındaki kasları gerildi. Hareket eden uzuvlarından gücünü ve zarafetini hissedebiliyordum. Tüm utangaçlığımı bir kenara atıp ona hayatım pahasına tutundum.

Yıldırım hızıyla yükselirken ne gözlerimi açmaya ne de Sırt’ı kaplayan buzun ne kadar kaygan olduğunu düşünmeye cesaret edebildim. Bunun yerine eczacılık formüllerini hatırlamaya çalıştım. İçimden takımyıldızlarının isimlerini saydım. Bir keman yapımının aşamalarını düşünüp hepsini zihnimde canlandırmaya çalıştım.

Bir süre sonra rüzgârın şiddetiyle birlikte etrafımızdaki sesler de değişmeye başladı, artık daha keskin ve sertti. Ağaçların epey yukarısında olduğumuzu fark ettim.

Sonrasında yönümüz değişti ve Yvan’ın beni bir kez daha bacaklarımdan kaldırarak sabitlediğini hissettim. Nazikçe, “İyi misin?” diye sorduğunda omzuna yasladığım başımla onayladım.

“Zirvedeyiz,” dedi, üzerimize çarpan rüzgâra karşı beni sıkıca tutuyordu. “Manzara çok güzel.”

Gözlerimi araladığımda masmavi gökyüzünü gördüm. Yvan, omzunun üzerinden manzarayı görebilmem için beni hafifçe yukarı kaldırdığında şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Çıplak bir kayanın çıkıntısındaaydık, Güney Sırt'ın ötesindeki vahşi manzara gözlerimizin önüne serilmişti. Keltanya köyleri hâlâ küçük ve fazlasıyla uzaktaydı, karla kaplanmış arazi güneş ışığında parlıyordu. Manzara muhteşemdi ve şu anda tir tir titriyor olmam gerekirken Yvan'dan yayılan sıcaklık sayesinde hiç üşümüyordum.

Neredeyse dümdüz yükselmeye başladığımızda yeniden gözlerimi kapadım. Bir süre sonra çam ağaçlarının keskin kokusu güçlendi ve ben daha anlamadan Yvan zemine adım attı.

“İndik, Elloren.” Bunu söylerken sıcak ve yumuşak dudakları boynuma dokundu.

Gözlerimi açtığımda yoğun bir çam ormanının bizi çevrelediğini gördüm. Yvan beni yavaşça bıraktı ve yere bastım. Kollarımı boynundan ayırıp geri çekildim, soğuk hava peleriminin içine hücum ederken sıcaklığını hemen özledim.

Sıcaklığından çok ona o kadar yakın olmayı özledim.

“Eee, nesin sen, Yvan?” diye sordum rahat bir tavırla konuşmaya çalışarak. “Dağ Keçisi Fae'i falan mı?”

Şakama hafif bir gülümsemeyle karşılık verse de ifadesi acı doluydu.

“Yvan, söyleyemeyeceğin kadar kötü mü gerçekten?” diye sordum nazikçe.

Cevap vermedi ama gözlerinde beliren o kısa süreli acı dolu bakış endişelenmem için yeterliydi. Sakladığı sır, hakkında tek kelime etmek istemeyeceği kadar kötü olmalıydı.

En azından benimle konuşmak istemiyordu.

Yvan gözlerini kaçırdı, yüzü gerildi. “Yola çıkmalıyız. Andras atları bizim için bekletiyor. Hem karanlık çökmeden Lyndon'a varsak iyi olur.”

Başımla onayladım ve yan yana ağaçların arasından yürümeye başladık. Ara sıra kollarımız birbirine çarpıyordu, her temasında ateş yatkınlığıma ısı yayılıyordu ve birbirimize temkinle gülümserken elini tutmamak için direniyordum.

Aklım Naga'yı kurtardığımız geceye gitti. Yvan'ın yüzüme nasıl dokunduğunu, beni öpmek istermiş gibi baktığını hatırladım. Naga'nın mağarasının yanında, ateşlerimizi umursamazca birbirimize saldıığımız geceyi hatırladım. O nadir anlarda sanki gerçek kimliği ortaya çıkıyordu. Az önce birbirimize sarılmış hâlde Sırt'a tırmanışımız da o anlardan biriydi.

Bir anlık cesaretle elimi hafifçe eline değdirip parmağımı parmağına doladım. Soluğu kesildi, bana attığı keskin bakışla beraber ateş gücünün yükseldiğini hissettim.

Sonra tek kelime etmeden parmaklarını benimkilere geçirdi.

Nihayet ormanın sonuna vardığımızda at kışnemelerine karışan erkek seslerini duyabiliyordum.

“Saçlarını sakla ve başlığını başına geçir,” diye uyardı Yvan. Ağaçların ve sıkı çalılıkların arasından at pazarına bakarken parmakları hâlâ benimkilerin arasındaydı.

Tierney'nin benim için hazırladığı Kelt kırmızısı boya tenimin zümrüt ışıltısını gizlediğinden tamamen kamufle olmuş hâldeydim.

Yvan'ın elini bırakıp simsiyah saçımın açıkta kalan her bir telini eşarbın altına sıkıştırdıktan sonra başlığımı üzerine geçirdim. Ardından yün atkımı yukarı çekip yüzümün bir kısmını sakladım.

“Hâlâ büyükanneme benziyor muyum?” diye sordum, konuşurken dudaklarım yün atkıma sürtünüyordu.

“Hayır,” dedi Yvan, beni incelerken yüzünde şefkatli bir gülümseme vardı. “Kelt gibi görünüyorsun. Bence büyükkan-

nen bu kıyafetlerle insan içine çıkmak yerine ölmeyi yeğlerdi.” Dirseğini uzattığında koluna girdim. “Andras’ı bulana kadar yanımdan ayrılma.”

Pazar bir hayli kabalıktı. Birçok at tüccarı, her renkten ve cinsten atlar sergiliyorlardı. Kelt adamlar hayvanların yanına diz çöküp onları inceliyor, bir kusur varsa bulabilmek umuduyla ellerini hayvanların bacaklarında gezdiriyor ve iyi bir fiyat için pazarlık yapıyorlardı.

Havaya sıcak gübre, tüy ve saman kokusu hâkimdi. Bu keskin koku bana, Edwin amcamın çiftliğinde baktığımız iki atı ve kardeşlerimle at binerek geçirdiğimiz güzel zamanları hatırlattı.

Andras’ın atları oradaki tüm atlar arasında en sağlıklı ve iyi görünenlerdi, çevresi birçok alıcıyla sarılıydı. Bizi görünce el salladı, ardından yanındaki adamlara bir şeyler söyleyip meranın kapısının yanına, beklediğimiz yere doğru geldi.

“Merhaba, Andras,” dedi Yvan.

Andras başıyla selam verdikten sonra Kuzey Sırt’a doğru baktı. “Sizi bu kadar erken beklemiyordum. Çabuk geldiniz.”

“Olağanüstü tırmanma yeteneğim sayesinde,” diye gergin bir şaka yaptım. “Beni görmeliydin, dağın sahibi gibiydim. Fakat Yvan’ı sürekli ölümden kurtarmak zorunda kalmaktan sıkılmaya başlamıştım. Hem de *ha bire*.”

Andras şaşkınlıkla siyah kaşlarından birini kaldırırken Yvan’ın dudaklarında alaycı bir gülümse belirdi.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Biraz gerginim.”

Andras güldü ve atımızı getirmeye gitti, birkaç saniye sonra da onu inceleyen alıcının bariz hayal kırıklığına rağmen güzel, siyah bir kısrakla geri döndü.

Kısrak çoktan eyerlenmiş, yola çıkmaya hazırды. Andras'ın bu denli düşünceli olmasına minnettardım.

“Acele etmenize gerek yok,” dedi. “Yarın bütün gün buradayım. Sizi beklerim.”

Yvan kısrakı sakinleştirmek için birkaç dakika boyunca boynunu ve yelesini okşadı, ardından kolaylıkla eyerin üstüne çıktı. Andras, Yvan'ın arkasına tırmanmama yardım ettikten sonra müşterilerinin yanına döndü.

Andras'ın geniş sırtının uzaklaşmasını izlerken kollarımı Yvan'ın beline sarıp kendimi sıkıca ona bastırdım. Buna karşılık gerilen kasları kısa bir an sonra rahatladı. Ona böyle sarılmak fazlasıyla samimi gelmişti. Ve biraz da heyecan vericiydi.

“Yani,” dedi Yvan, bana bakabilmek için başını çevirdi ve dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Yarın da dağın üzerinde engin bilgilerinden faydalanacağımız konusunda sana güvenebilirim, değil mi?”

“Kibarca rica edersen,” dedim işveyle, gövdesine daha sıkı sarıldım. “Ve *lütfe*n dersin.”

Bu son derece flörtöz sözcükler ağızımdan çıktığı an pişman oldum; aramızdaki sınırı fazlasıyla aştığımızın farkındaydım.

Yvan'ın bastırdığı ateşi birden hararetle parladı, kaşları havaya kalkarken yanakları utançla kızardı.

“Özür dilerim,” dedim. “Sadece... gerginim.”

“Sorun değil,” dedi hafifçe gülümseyerek, elimi okşadığında nefesim düzensizleşti.

Yvan kim olduğunu aniden hatırlamış gibi kasıldı ve elini çekti. Dilini şaklatıp topuklarıyla ata vurdu ve yola koyulduk.

İKİNCİ BÖLÜM

Cerrah

Bir saat sonra küçük Kelt köyü ve çiftliklerine ulaştığımızda içime utanç ve hüznün yayıldı.

Şimdiye dek bir bölgedeki herkesin bu denli fakirlik içinde olduğunu görmemiştim ve Kelt halkını kasıp kavuran bu sıkıntının suçlusunun büyük oranda kendi halkım olduğunu da biliyordum. Gardneryalılar şatafatlı kasaba ve şehirlerde yaşayıp bereketli topraklardan toplanan yemeklerle ziyafet çekerken bu ülkedeki insanlar ayaklar altında çiğnenmiş, yıpranmış ve boyun eğdirilmiş hâldeydi.

Diyar Savaşı'nda yaşananların hepsini okumuştum: Gardnerya kuvvetleri Keltleri verimli topraklardan sürmüş, ülkenin sınırlarını büyük ölçüde küçültüp nesillerdir aynı tarlalarda çalışan aileleri yurtlarından etmişti. Lukas'ın Keltlerin de Faelere benzer bir şekilde davrandığını alayla hatırlatışını neredeyse duyabiliyordum. Fakat etrafımda gördüğüm manzarayı inceledikçe artık daha iyi bir yol bulmanın zamanı geldiğine daha çok emin oldum.

Öğleden sonra kara bulutlar gökyüzünde toplanmaya başladığında hava giderek daha kapalı ve soğuk bir hâle geldi. Atımızla ilgilenmek ve karnımızı doyurmak için kısa süreliğine küçük bir tavernada durduk. Yvan atın dizginlerini bir direğe

bağlarken ben de Andras'ın yolculuğumuz için hazırladığı ek-mek, peynir ve kuru meyveleri heyecanla eyer çantalarından birinden çıkardım.

Yanımızdan burunlarından sıcak buharlar çıkan atlarla birlikte insanlar geçip gidiyordu.

Yvan atımız için yem çıkarırken çamurlu yolun karşısından iri yarı, yaşlı bir adam onu fark edip seslendi. Boynuna sardığı atkısının altından sakalları görünen adam Yvan'ı gördüğünde sıcak kahverengi gözleri neşeye doldu.

Adam yaklaşırken Yvan doğruldu.

“Yvan, oğlum benim,” diye sevinçle bağırdı adam, uzanıp Yvan'ın kolunu sıktı. “Bir bakayım sana, delikanlı. Çok uzun zaman oldu, çok. Kocaman olmuşsun, iyice uzamışsın, ha?” Keyifle pembeleşen yanaklarıyla bana döndü. “Peki ya bu hanım kim? Kız arkadaşın mı?” Gözleri muzip muzip parladı. “Gördüğüm kadarıyla Iris Hanım değil.”

“Hayır,” dedi Yvan ciddiyetle. “Bu Ren. Ren, bu da Phinneas Tarrin, çok eski bir aile dostumuz.”

Bana Ren demesine şaşırmıştım. Yalnızca kardeşlerim ve Gareth bana öyle hitap ederdi ancak bunun ne kadar akıllıca olduğunu hemen fark ettim. Kolayca hatırlayabileceğim sahte bir isim gibiydi.

“Şimdi de Ren, öyle mi?” Phinneas imalı bir tonda Yvan'a takıldı.

“Iris'le hiçbir zaman o anlamda yakın olmadık,” diye sakince yanıtladı Yvan.

“Tabii tabii. Bir de ona soralım bakalım, evlat!” Phinneas kahkahalara boğulup Yvan'ın sırtına vurdu. “Hep böyle naz yapıyorsun! Zavallı Iris Hanım. Ah, şu yanardöner gençler. Bu kızın gözleri güzelmiş.” Yvan'a önemli bir sır verecekmiş gibi eğildi. “Sakin Ren Hanım'ı kaçırayım deme.”

“Kaçırmam.”

Verdiği söz beni şaşırtırken aynı zamanda içimi de ısıttı.

“Benim gibi yalnız bir ihtiyar olmak istemezsin,” diye şaka-laştı Phinneas, gözleri haylaz haylaz parlıyordu. Bakışları birden hüznünlendi. “Eşim öleli tam iki yıl on iki gün oldu. Ah, her neyse, Gardneryalıların faaliyetlerine bakılırsa benim de ona kavuşmam yakındır. Hepimizin sonu çok yakın. Hiçbirimiz ne büyücülerıyla ne de ejderhalarıyla baş edebiliriz. Ama fark etmez. Sonuna kadar çarpışmak iyidir.”

Phinneas Yvan’a göz kırptıktan sonra kolunu omzuma do-ladı. “Bu delikanlıya dikkat et, küçük hanım. Takıldığı tipler tehlikeli, hepsi birer devrimci. Gerçi bu günlerde beladan uzak duruyor, Üniversite’sine gidip geliyor.” Yvan’a sahte bir kınamayla baktı. “O kadar çalışma bütün hırsını söküp aldı. Aman, böyle olması daha iyi. Bu hanımefendiyi kaçırmak istemezsin. Pek de sessiz duruyor bu kız.”

Yvan ciddi ciddi, “Asla belaya bulaşmaz,” dediğinde gül-memek için kendimi çok zor tuttum.

“Senden de uzak durmalı o zaman, evlat,” dedi Phinneas kendi kendine kıkırdarak.

“Aslında bu iyi bir tavsiye,” diye karşılık verdi Yvan, sesinde bu kez gerçek bir ciddiyet vardı.

Phinneas –sanki söylediği laftan etkilenmiş gibi– bir an için Yvan’a şaşkın şaşkın baktı, sonra telkinle bana doğru eğildi. “Yalnızca şaka yapıyorum, Ren Hanım. Yvan iyi bir delikanlıdır. Onu çocukluğundan beri tanırım. Onun gibisini zor bulursun.” Son kez omzumu sıktıktan sonra beni bırakıp Yvan’ın koluna vurdu. “Sizi rahat bırakayım da yolunuza devam edin. Ren Hanım’a iyi bak.”

“Bakarım,” dedi Yvan, kendinden emindi.

“Pekâlâ o zaman,” dedi Phinneas, bize samimiyetle baktı. “Ben gidiyorum. Tatlı annene selam söyle.”

Phinneas gittikten sonra sessizlik içinde yemeğimizi yedik. Yvan'ın Iris'le olan uzun geçmişini merak ediyordum. Bir de Phinneas'ın, gizlenmek için giydiğim kıyafetlerin ardındaki gerçek beni görse, yalnızca bir Gardneryalı değil, aynı zamanda Carnissa Gardner'ın torunu olduğumu öğrense ne diyeceğini.

Yvan'a kaçamak bir bakış atarken Phinneas'a beni kaçırmayacağına söz verirken ne kastettiğini de merak ediyordum.

Yemeğini bitirip üzerindeki kırıntıları temizlerken, "Su alıp geleceğim," dedi Yvan. "Hemen gelirim. Kısrağın yanından ayrılma. Bu civarda at hırsızlığı epey yaygın."

Yvan tavernaya giderken hiçbir sorun çıkmamasını umarak dikkatle kalabalığı taradım. Hırsızlık ihtimali rahatsız edici olsa da buradaki yoksul insanların kendilerini ve ailelerini doyurmak için bu denli çaresiz hareketlere itilmelerini anlayabiliyordum.

Yvan elinde bir su testisiyle çabucak döndü ancak sanki hayalet görmüş gibi sersemlemişti.

"Sorun ne?" diye sordum.

Elini sallayarak sorumu geçiştirdi, yüzü ısırap içindeydi. "Gardneryalılarla ilgili bir başka kötü haber. Kimi zaman... bazı şeyleri duymak zor geliyor."

"Bir şey mi oldu?" diye usulca sordum.

Yvan tereddüt etti, gözleri uzaklara dalmıştı. Normalden daha solgundu.

"Sadece tanıdığım biri," dedi. Su testisini eyer çantasına koymam için bana uzattı. "Gardneryalılara karşı gelenlerden biri."

Fazlasıyla üzgün olduğunu görebiliyordum, onu daha fazla açıklama yapmaya zorlamak istemediğim için konuyu kapadım. Kısrağa bindikten sonra bana yardım etmek için elini uzattı ve Lyndon'a doğru yola devam ettik.

Gece karanlığı çökmeye yüz tutmuş, gölgelerimiz uzamaya başlamışken Clive Soren'in kliniğine ulaştık. Beyaz, sağlam görünen binanın kapısında *Uzman Cerrah Clive Soren* tabelası asılıydı.

Yvan kilitlenmemiş ön kapıdan içeri girerken çok rahat görünüyordu. Bense temkinle onu takip ederken merakla etrafa bakıyordum. Ön oda, çeşitli tıbbi metinler içeren koyu ahşap kitap raflarıyla kaplıydı ve kitaplarla dolu olmayan tek duvara da bir dizi sandalye sıralanmıştı.

Yvan beklememi söylediğinde bir sandalyeye oturup üzerimdeki fazlalıkları çıkardım. Yvan odanın diğer ucundaki kapıya doğru ilerledi ve girmeden önce çalmak için durdu. Kısa bir an için aralık kapıdan tıpkı buraya benzeyen diğer odayı görebildim; raflar kitaplar yerine çeşitli tıbbi bitkiler ve toniklerle dolu kavanozlarla kaplıydı.

Yarı açık kapının ardından tok bir ses duyuldu. "Yvan Guriel! Burada ne işin var?"

Yvan, Clive'a tanışması için birini getirdiğini söyledi.

"Rahat ol, Yvan," diye takıldı Clive. "Bir kadın getirdin, değil mi? Nihayet Üniversite'de birini mi buldun? Iris olmadığına bahse girerim. Ayrıca onun bu durumdan pek memnun olduğunu da sanmıyorum."

Iris'ten basbayağı nefret etmeye başlıyordum. Buradaki insanların onu tanımasından ve benim Yvan'ın hayatında hiçbir yerimin olmamasından nefret ediyordum. Karşılaştığımız herkesin bununla ilgili konuşmasından da nefret ediyordum.

Yvan duyamadığım bir şeyler söylediğinde Clive kahkahalarla güldü. Bir sandalyenin ahşap zeminde sürüklendiğini duydum ve ağır adımlar kapıya doğru yaklaştı.

Clive ön odaya girdiği anda beni sevmeye hazır olduğu ifadesinden belliydi. Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Sinekkaydı tıraşı, koyu kahverengi saçları ve Yvan'inkiler gibi yoğun bakışlı kahverengi gözleriyle çok yakışıklı bir adamdı. Aynı zamanda

verdiği sözü tutacak kadar çetin ve kavgaya tutuşulmayacak kadar da kendinden emin görünüyordu.

“Siz de?..” diye sordu ama siyah saçlarımı ve malum görünüşümü fark edince gülümsemesi biraz soldu.

Elimi uzattım. “Elloren Gardner.”

Gülümsemesi hızla yerini hayret ve öfkeye bıraktı. Nefesini tutmuştu, iki yanında sıkıldığı yumruklarıyla bana saldırmamak için direniyor gibi görünüyordu.

“Seninle konuşmam gerek, Yvan,” dedi sertçe. Bana dik dik baktıktan sonra diğer odaya geçip kapıyı çarptı.

Bozulmuştum, kapıya doğru ilerlediğimde sesleri ahşabın ardından net geliyordu.

“Ne halt ediyorsun? *Onu* buraya getirmek ne demek?”

“Yardıma ihtiyacımız var.” Yvan’ın sesi kararlıydı.

“*İhtiyacınız?* Bugünlerde bayağı ilginç insanlarla birliktesin, Yvan.”

“O düşündüğün kişi değil.”

“Gerçekten mi? Carnissa Gardner’ın torunu değil mi yani?”

“Evet, öyle.”

“Daha önce hiç aptal olduğunu düşünmemiştim, Yvan.”

“Değilim.”

“Onunla yatıyor musun? Bu... *Gardneryalıyla?*” Sözcüğü sanki en aşağılık hakaretmiş gibi söylemişti.

“Hayır,” dedi Yvan, gücenmişti.

“Aklını tamamen kaybetmemişsin demek ki.”

“Onunla yatmıyorum,” dedi Yvan sertçe.

Aralarında kısa bir sessizlik oldu.

“Benim hakkımda ona ne söyledin, Yvan?” Clive’in sesi alçak ve hırçındı.

“Dost olduğunu söyledim. Bize yardım edebilecek biri olduğunu. Direniş’e dâhil olduğunu söyledim.”

Clive sessizce küfretti. “Bu kızla takılmanın ne kadar tehlikeli olduğunu göremiyor musun?”

“Görüyorum.”

“Asa testi yapıldı mı?”

“O, Birinci Seviye. Büyükannesiyle arasındaki tek benzerlik yüzleri. Güçlerine erişimi yok ve Elloren onun gibi biri değil.”

Yine sessizlik oldu.

“Buraya neden geldiniz, Yvan?”

“Elloren bir Selki kurtardı.”

Yeniden sessizlik oldu ancak bu kez daha uzun sürdü. “Bir Selki.”

“Evet.”

“Dur bir dakika. Yanlış duyduğuma eminim. Vyvian Damon’ın yeğeni... bir Selki mi kurtardı dedin?”

“Evet.”

“Kimden?”

“Verpax Üniversitesi’nin bahçıvanından.”

Yine gerilim dolu bir sessizlik oldu. Ardından kapı aniden açıldı ve geri çekildiğimde Clive kapı eşiğinden dik dik bana baktı.

“Özür... özür dilerim...” diye kekeledim.

“İçeri gir,” dedi hırlarcasına.

Tereddütle odaya girdim, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Sandalyeyi işaret edip, “Otur,” diye kaba bir şekilde komut verdi. Yvan kollarını göğsünde kavuşturdu ve pencerenin pervazına yaslanarak gergin bir ifadeyle Clive’i izlemeye başladı.

Clive, oturduğumda sanki beni tartıyormuş gibi uzun uzun bana baktı. “Bir Selki çaldın.”

“Bir Selki’yi *kurtardım*, evet,” diye düzelttim, baskıcı bakışlarına karşı sırtımı dikleştirdim.

“Yüce Kadim Varlık aşkına, tıpkı büyükanne benziyorsun.”

“Herkes öyle söylüyor,” diye soğukkanlılıkla yanıtladım.

Bir an için afallamış göründü. “Keltanya’da seyahat ederken yüzünü gizli tutman gerek,” diye uyardı. “Büyükanne buralarda pek sevilmezdi.”

“Fazlasıyla farkındayım.”

“Peki, Elloren Gardner.” Adımı sesinden nefret akmadan söyleyememişti. “Benden ne istiyorsun?”

“Selkiler herkesin sandığı gibi değiller,” diye gergin bir hâlde açıklamaya başladım. “Marina... kurtardığımız Selki... konuşabiliyor.”

Clive şaşırdı. “Bundan emin misin?”

“Evet, çok eminim.”

İfadesi şüpheli bir hâl aldı. “Selkiler yıllardır var. Onlar Gardneryalıların küçük kirli sırrı. Eğer konuşabiliyorlarsa neden bugüne dek hiç tenezzül etmediler?”

“Çünkü inanılmaz derecede zor,” diye açıkladım. “Hava yoluyla konuşmak onlara tamamen yabancı ve bizim dilimizi ayırt etmekte güçlük çekiyorlar. Su içinde konuşabiliyorlar, havada değil.”

“Peki senin Selki’n bunu nasıl becerdi?”

“Marina diller konusunda yetenekli. Ayrıca ona nazik davranan insanların yanında yaşama fırsatı olmuş,” dedim. “Ortak Dil’i o zaman öğrenmiş. Şimdi akıcı konuşabiliyor. Hatta üst düzey Elf dilinde de epey şey kaptı.”

“Üst düzey Elf dili mi?”

“Oda arkadaşım bir Elf.”

Clive söylediğimin doğruluğundan emin olmak için Yvan’a döndü.

“Bir Icaral Elfi,” diye açıkladı Yvan.

Sorgularcasına baktığında Yvan ona Ariel’i anlattı. Clive tekrar bana döndü, fazlasıyla şaşkındı. “Yani... senin bu Selki konuşabiliyor.”

“Onunla tanışmanızı sağlayabiliriz, kanıtlayabiliriz,” diye önerdim.

“Bana kanıtlamak senin için neden bu kadar önemli?”

Sorusuyla donakaldım. Kafam karışmış hâlde Yvan’a döndüğümde açıklamaya başladı. “Marina’nın bir kız kardeşi var,”

dedi. “O da ele geçirilmiş. Onu ve diğerlerini kurtarmak istiyoruz. Hepsini.”

“Tüm Selkileri kurtarmak istiyorsunuz,” diye inanmayarak tekrarladı Clive.

“Evet,” dedi Yvan, son derece kararlıydı. “Vyvian Damon Büyücü Konseyi’ni hepsini vurdurmaya ikna etmeden önce.”

“Bunun için de Direniş’in size yardım etmesini istiyorsunuz.”

“Evet.”

“Gardneryalılar Keltanya sınırına toplanmışken Direniş’in kısıtlı kaynaklarını Selkileri kurtarmak için harcamasını mı istiyorsunuz?”

“Tüm kaynaklarınızı değil,” dedi Yvan inatla. “Bir kısmını.”

“Gardneryalılar burayı her an işgal edebilirler.”

“Selkileri dövüyorlar,” diye öfkeyle araya girdim. “Onlara tecavüz ediyorlar!”

“Selkilere ne olduğunun gayet farkındayım,” diye tersledi Clive.

“Onlar hayvan değil,” diye yılmadan devam ettim. “Onlar da insan, tıpkı bizler gibi—”

“Keltanya insanları da öyle!” dedi dişlerini sıkarak. “Fakat ülkemizin her karışını Gardnerya’ya teslim etmezsek senin halkın bizi *katletmeye* hazır!”

“Direniş geçmişte Faelere yardım etti,” diye meydan okudum. “Urisklere de yardım ettiler. Selkiler de insan. Tıpkı onlar gibi.”

“Yıllarca,” diye başladı Clive, gözleri alev alevdi, “Selki ticaretinin hayatımda gördüğüm en iğrenç, en aşağılık şeylerden biri olduğunu düşündüm.” Bir eliyle yüzünü ovuşturdu, öfkeli görünüyordu. “Fakat senin hükümetin burayı işgal edip ülkenin tamamını köleleştirmek üzere! Çok affedersin ama birkaç kadın foku kurtarmak için her şeyi bir kenara bırakamam! Hele de Selkiler, Gardneryalılarla savaşmamıza yardım etmeyeceklerse benim için tamamen *işe yaramazlar*.”

“Yvan adalet istediğini söylemişti!” diye püskürdüm.

“İstiyorum. *Kendi* halkım için.”

“Başkaları için değil mi?”

Bir an bana vuracakmış gibi göründü ve Yvan da aynı endişeyi hissetmiş olacak ki korumacı bir tavırla bana doğru adım attı.

“Sana tam da olduğun gibi, cam fanusta büyümüş bir Gardneryalı prenses gibi davranmaya çalışıyorum,” dedi Clive soğuk bir edayla, “ama madem gerçeği bu kadar istiyorsun o zaman duyacaksın.”

“Tamam,” diye çıkıştım.

“Bizde de benzer bir durum var, sadece bu kez birkaç Selki’yle birlikte Urisk kızları da işin içinde. Ve erkeklerimizin çoğu bu... müessesenin müdavimi.” Her bir sözcüğü tiksintiyle söylemişti. “Direniş için çalışan çoğu adam birkaç Selki fahişesini umursamayacak. Urisk kızlarını da umursamıyorlar.”

“Peki ya sen bu adamlardan biri misin?” diye sordum. İğrenmiş ve hayal kırıklığına uğramıştım. “Boş zamanlarında Urisk kızlarına ve Selkilere tecavüz mü ediyorsun?”

Yvan gözle görülür bir şekilde ürperdi.

“Hayır,” dedi Clive, gözleri uyarı doluydu. “Bu yaptıklarının iğrenç olduğunu söyledim. Ancak ben bir realistim, Elloren Gardner.”

“Kimse yok o zaman,” diye fısıldadım, adaletsizliğin altında ezilmiş hissediyordum. “Onlara yardım edecek kimse yok. Sadece biz varız.”

Clive bir an için beni süzdü. Yvan pencereden boşluğa bakıyordu, yüzü öfkeyle gerilmişti.

“Size yardım edebilecek birileri olabilir,” dedi Clive tereddütle.

Yvan’la birlikte ona döndük ve neredeyse aynı anda, “Kim?” diye sorduk.

“Amazlar.”

Yvan’la şaşkınlık içinde birbirimize baktık.

“Git kraliçelerinden yardım iste,” diye önerdi Clive. “Yanında erkek götürme, rün baltalarıyla kafalarının kesilmesini izlemek istemiyorsan tabii. Freyja’yı sor. Seni benim yolladığımı söyle. Ama bunu ona *yalnızken* söyle. Diğerlerinin yanında adımını anma.”

“Freyja kim?” diye merakla sordum.

Clive uzaklara daldı, dudaklarında acı dolu, melankolik bir gülümseme vardı. “Eski bir dost.”

Bir dosttan fazlasıydı. Adını söylediğinde yüzünü saran ifadeden belliydi.

Gözlerini ormana dikmiş, dalgınlıkla bakarken, “Sana yardım edeceklerdir,” dedi. “Kadınların herhangi bir yolla istismar edilmesine katlanamazlar. Bu onları fazlasıyla öfkeliendiriyor ve eğer öfkeliendirmek istemeyeceğin bir grup varsa inan bana o Amazlardır.”

Tekrar bana baktığında gözlerinde yeni bir şey gördüm. Yvan’a inanıyordu, düşündüğünden farklı olduğumu anlamıştı. “Amazlardan yardım talep edeceksen,” dedi, “kraliçelerine yaklaşırken onların protokollerine çok dikkat etmen gerek. Hataya yer yok. Geleneklerini öğrenmen için sana yardım edebilecek birini tanıyor musun?”

Yvan ona Andras’tan, Diana ve Jarod’dan bahsetti.

“Annenin bunlardan haberi var mı?” diye sordu Clive, dudaklarında oyunbaz bir gülümsemeyle. “Son duyduğuma göre senin Üniversite’de sakince derslerine odaklanmandan, beladan uzak durup mutfaklarda çalışmandan ve kazandığın her kuruşu eve göndermenden pek memnunmuş.”

“Çoğu doğru,” dedi Yvan ihtiyatla.

“Beladan uzak durman kısmı hariç.”

Yvan cevap vermedi.

Clive başını sallayıp Yvan’a yan yan baktı. “Onu annenle tanıştırdığında duvarda duran bir sinek gibi o âna şahit olmayı çok isterdim. Şimdi anneni görmeye mi gidiyorsunuz?”

“Bu gece orada kalacağız,” dedi Yvan.

“Pekâlâ, o zaman. İyi şanslar,” Bana ölçüp biçer gibi baktı. “Bunu kabul etmesi... kolay olmayabilir.”

“Annem açık fikirli biridir,” diye üsteledi Yvan.

Clive, Yvan’a karşı çıkmak istiyor gibiydi ancak çenesini tuttu. Şüpheleri biraz canımı sıkıyordu. Yvan’ın annesiyle tanışmanın zor olacağını biliyordum. Onunla tanışmak da zordu fakat beni hayli hızla kabullenmişti.

Her şey iyi olacak.

“Yvan,” dedi Clive aniden bir şey hatırlamış gibi. “Sizin Üniversite’nin yakınlarındaki Gardnerya askeri üssünden bir ejderha çalınmış. Sen ve arkadaşlarının bununla bir alakası yoktur, değil mi?”

Ciğerlerim bir an için çalışmayı durdurdu ve Yvan’ın boynundaki kaslar gerildi.

“Çünkü evcilleştirilmemiş bir ejderha oldukça faydalı bir silah olurdu,” diye ekledi Clive. “Onu kesinlikle ele geçirmek isterdim.”

Yvan, Clive’in delici gözlerine bakmadan, “Bu ejderhanın kararına bağlı olurdu,” diye sakince yanıtladı.

“Pekâlâ,” dedi Clive, “ejderhaya, Gardneryalıların tüm Ert-hia’yı ele geçirip hayatta olan her ejderhayı evcilleştirme ya da öldürme fikrinden hoşlanıp hoşlanmadığını sormak isterdim.”

Yvan ilaç raflarına öylesine göz gezdirdi. “Herhangi bir ejderhayla karşılaşırsam mesajını iletirim.”

Clive birden öne atılıp Yvan’ın kolunu kavradı. “Dikkatli ol, Yvan. Gardneryalılar sandığından daha akıllı. Bu iş sizi aşar. Seni bu mesele hakkında uyarmazsam annenin dostluğuna ihanet etmiş olurum.”

Yvan korkusuzca önce kolunu tutan ele, ardından da Clive’in yüzüne baktı. Rafe’in Diana’yı tuttuğu zamanı hatırladım, Diana’nın neredeyse onun kolunu koparmayı düşündüğü

zamanı. Eğer gerçekten isterse Yvan'ın da aynısını yapabileceğinden emindim.

“Dikkatli oluruz,” diye güvence verdi.

Clive, Yvan'ın kolunu bıraktı. “Güzel.” Bana baktığında kaşları çatıldı. “Seninle tanışmak ilginçti, Elloren Gardner. Umarım kendini öldürtmezsin.” Ardından Yvan'a döndü. “Kendine dikkat et, Yvan. Ve annenle bol şans. Buna ihtiyacın olacak.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kara Büyü

Gün ışığının son kırıntıları da ufkun ardında kaybolurken Yvan'ın evi göründü. Şirin, bakımlı kulübeden yayılan sıcak ısıltı, dışarıdaki karanlık soğukla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Yvan'ın işaret vermesiyle kısarak, annesinin kış soğuğundan korumak için üzerini örttüğü geniş bahçenin yanından geçerken yavaşladı.

Atımızdan inip küçük, tertemiz bir ahıra girdik ve atı, Yvan'ı gördüğü an mutlulukla kişneyen gri benekli atın yanına bağladık. Ben atın eyerini çıkarıp ona biraz yem hazırlarken Yvan da daha küçücük bir tayken yetiştirdiğini ve birlikte büyüdüklerini söylediği gri atla birkaç dakika geçirdi.

Ardından evine doğru yürümeye başladık. Heyecandan kalbim ağzımda atıyordu.

Her şey yoluna girecek, dedim kendime. Yvan annesinin açık fikirli biri olduğunu söyledi.

Kulübeye yaklaştıkça Yvan'ın tereddüt ettiğini fark ettim. Gerginlikle kendime sarıldım, yün pelerinimi sıkıca çektim. Hava soğuk ve nemliydi, güneş battığı için daha da soğuyacaktı. Ateşin aydınlattığı pencerelere baktığımda tek arzum içeri girip ısınmaktı.

Yvan bana döndü, kararsız görünüyordu. “Belki de burada beklesen iyi olur, Elloren. Sizi tanıştırmadan önce onunla bir konuşayım.”

“Tamam,” dedim, fazlasıyla tedirgin hissediyordum.

Ben saklanmış, istenmeyen bir varlık gibi büyük meşe ağacının gölgesinde dururken Yvan kapıyı çaldı. Yvan’ın annesi olduğunu tahmin ettiğim kadın kapıyı açtı. Tıpkı ona benziyordu, yalnızca daha yaşlı ve kadın versiyonu gibiydi: Aynı kemikli, güzel yüz, aynı büyüleyici yeşil gözler ve aynı uzun, ince vücut. Sadece saçları farklıydı: Yvan’ın kahverengi saçlarının aksine annesinin saçları şok edici derecede canlı bir kıızıldı.

Yvan’ın neden babasına benzediğini söylediği merak ettim. Tamamen annesine çektiği aşikârdı.

Annesi Yvan’ı gördüğünde şaşırdı; zarif, ince ellerini keyifle kaldırıp oğlunu sıcak bir kucaklamayla sardı.

Sevinç dolu karşılaşmalarını izlerken başlığımı indirip atkımı çıkarmaya koyuldum. Kendimi biraz olsun düzgün tanıtabilmek için yüzümü kumaş katmanlarından kurtarıp saçlarımı düzelttim. Artık gizlenmiş olan tek yer yeşil parıltılı tenimdi. Yvan’ın annesinin ne olduğumu en başından görmesi en doğru oldu. Şoku erkenden atlatmak en iyisiydi.

Bu kadında iyi bir izlenim bırakmayı, Diana’nın ailesinde bırakmak istediğimden bile çok istiyordum ve beklerken midem düğümleniyordu.

Yvan annesine tam olarak anlamadığım bir şey söyledi ancak adımdan bahsettiğini duydum. Gülümsemesi solup yerini kafa karışıklığına bıraktı. Başını olduğum yöne çevirdi, karanlıkta beni görmekte zorlanıyormuş gibi yüzümü seçmeye çalıştı.

Bunun yaklaşmam için bir işaret olduğunu düşünerek gölgeleri terk ettim, kalbim hızla göğsüme çarpıyordu. Adım attıkça evin içindeki ışık üzerime vurmaya başladı.

Yvan’ın annesinin yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi ve geri adım attı, neredeyse dengesini kaybediyordu. “Yvan,” dedi

nefes nefese, bir eli boğazına giderken gözleri bana kilitlenmişti. “Ne yaptın sen? Bu şey... neden seninle birlikte?”

Yvan sersemlemiş gibi bana döndü, annesinin tepkisi öyle vahşiydi ki aynı kişiye mi bakıyorlar diye emin olmak istiyordu. “O bir şey değil,” dedi, elini sakince annesinin koluna koydu. “Arkadaşım.”

Annesi hızla ona döndü. “*Arkadaşın mı?*”

“Bir adı var, anne. Elloren.”

“Yvan, konuşmalıyız,” dedi hiddetle. Sanki cehennemden dönmüş şeytani bir hayaletmişim gibi bakışları bana kayıp duruyordu. “Yalnız. *Hemen.*”

Yvan endişeyle bana bakarken kaşları çatılmıştı. “Bize bir dakika ver, Elloren,” dedi nazıkçe, ardından annesinin peşinden eve girdi.

Kapı arkalarından sertçe kapanınca içeriden yansıyan ışığın çoğunu keserek beni tekrar soğuk gölgeler arasında bıraktı. Clive Soren meselesi yeniden yaşanıyordu sanki.

Fakat Clive beni hemen kabullendi, diye kendimi teselli etmeye çalıştım.

Üşümüştüm ve reddedilmiş hissediyordum, kapı eşiğine yaklaşma cesaretini toplamadan önce birkaç dakika bekledim. Aynı gün içinde ikinci kez kulak misafiri olmak beni rahatsız ediyordu ancak durum hayli kötüydü ve daha ne kadar kötüleşeceğini bilmeye ihtiyacım vardı.

“Aklını mı kaçırdın sen?” diye kızdı annesi. “Onun ne olduğunu biliyor musun?”

“Biliyorum,” dedi Yvan, sesi gergindi.

“Ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın? *Hepsinin* ne kadar tehlikeli olduğunun? Neden seninle birlikte?” Annesinin sesinde karanlık bir şüphe vardı.

“Ne düşündüğünü biliyorum. Yanılıyorsun.”

“Lütfen, Yvan, lütfen bana onun sevgilin olmadığını söyle.”

Yvan cevap vermeden önce bir an için tereddüt etti. “Hayır, değil.”

“Ona âşık mısın?”

Yine tereddüt etti. “O benim arkadaşım.”

“Ben seni böyle aptal biri olarak yetiştirmedim. O kızın damarlarında ne tür bir karanlık büyüünün aktığını biliyor musun?”

Lukas’ın yanındayken hissettiğim karanlık gücü düşününce irkildim, Yvan’şa kuşkucu bir kahkaha attı. “Asa testinden geçti, anne. Birinci Seviye bir Büyücü.”

“O kızla arkadaş olamazsın, Yvan,” diye ısrar etti annesi. Telaş içindeki sesi tepeden tırnağa sarsılmış geliyordu.

“Endişeni anlıyorum—” Yvan onu yatıştırmaya çalışıyordu.

“*Hiçbir şey* anlamıyorsun!” diye bağırdı annesi, sert sözleri kırbaç gibi üzerime iniyordu. “Onlar canavar, Yvan! Canavar! Güç için, kontrol için her şeyi yaparlar! Neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikrin yok! Sen sadece bir çocuktun—”

“O, düşündüğün gibi biri değil!”

“O pis yaratığı *evimize* nasıl getirirsin?”

“O bir *yaratık* değil! Onu tanısaydın—”

“Ne, *sen* onu tanıdığını mı sanıyorsun? Ona güvenebileceğini mi düşünüyorsun?” Bir an duraksadı, tekrar konuşmaya başladığında sesi korku doluydu. “Yvan, ona ne anlattın? Ne biliyor?”

“Hiçbir şey. Ona hiçbir şey anlatmadım.”

Daha derin bir kafa karışıklığına kapıldım.

“Babanın anısına *hiç* mi saygın yok?” diye öfkeyle çıkıştı annesi.

“Doğduğu aileyi o seçmedi!” diye hiddetle karşılık verdi. “Herkesten çok senin, görünüşüne aldırmayıp ona bir şans vereceğini düşünmüştüm.”

“O, Carnissa Gardner’ın torunu!”

“Kim olacağını o seçmedi! Tıpkı benim seçmediğim gibi!”

“Diyelim ki akrabaları kadar korkunç biri değil, halası Büyücü Konseyi’nde! Burada kalamaz, Yvan. Onu evimde barındırmam!”

“Kalacak başka yerimiz *yok*.”

“*Senin* kalacak bir yerin var, Yvan. Her zaman bu evde yerin var. Fakat evimize getirdiğin canavarın yok. Bu eve *asla* adım atamaz!”

“Gidecek başka bir yer buluruz o hâlde.” Yvan’ın sesi taş kadar sertti.

“Gönder onu, Yvan,” diye yalvardı annesi. “Eminim yeterince parası vardır—”

“Hayır, yok. Benimle mutfakta çalışıyor.”

Yvan’ın annesi aşağılayıcı bir ses çıkardı. “*Buna* inanmak zor.”

“Sana ne zaman yalan söyledim?”

“Üniversite’de birlikte okuduğun onca genç kadın arasından gidip Carnissa Gardner’ın torununu mu sevgilin olarak—”

Yvan acı bir kahkaha attı. “*Sevgili* mi? Olmadığını söyledim zaten. Hem söylesene, anne, nasıl bir sevgilim olabilir?”

Söyledikleri karşısında annesi duraksadı. “Yvan... Ben asla...”

“Artık çocuk değilim,” dedi sertçe. “Ve beni böyle aptal yetiştirmedin.”

“Onu evime alamam, Yvan. Anlamak zorundasın. Bu kız hepimiz için bir tehdit.”

“Gidiyorum o zaman. Elloren buz gibi havada beni bekliyor, ayrıca yalnız seyahat etmesi çok tehlikeli.”

“Tehlikeli mi? Neden?”

Yvan cevap vermeden önce uzun bir süre tereddüt etti. “Peşinde bir Icaral var.”

“Bir Icaral.” Annesinin sesinde acı bir alay vardı. “Eh, Yvan,” dedi sert bir sesle, “umarım o Icaral kızı bulur.”

Zeminde sürüklenen mobilya sesleri ve kapıya yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Annesi seslendi: “Yvan... Bekle!”

Yvan kapıyı çarpıp evden çıktığında irkildim. Gözleri öfkeyle yanıyordu. Hızlı adımlarla yanıma gelip kolumdan tutarak beni evden uzağa, ahıra doğru götürdü. O kadar hızlı yürüyordu ki ona ayak uydurmak neredeyse imkânsızdı.

Ahıra vardığımızda sessizce atımızı çözmesini izledim. Tüm gerginliğiyle atı çözerken at da onun bu hâline kayıtsız kalmayıp huysuzlandı.

Biz yürüyerek evden uzaklaşırken Yvan da atı arkamızdan sürüklüyordu.

“Ne yapacağız?” diye sordum endişeyle, evi ardımızda kaybolurken. Hava kararmıştı, fazlasıyla soğuktu. Yanımda çok az para vardı ve Clive’in dediği gibi Yvan gelirinin çoğunu eve gönderiyorsa onun da cebinde pek para olmadığı belliydi. “Nerede kalacağız?”

Hemen cevap vermedi, gözleri ileriye bakarken çenesinin kasıldığını görebiliyordum. Sonunda durdu, boştaki elini beline koyup sinirle yere baktıktan sonra bana döndü. “Özür dilerim, Elloren.”

“Senin suçun değil.”

“Böyle olacağını...” Yarıda kalan sözleri yerini derin bir iç çekişe bıraktı. Yvan eliyle ileriye işaret etti. “Doğuya yarım saatlik mesafede bir han var. Dünyanın en lüks yeri olmasa da gece kalacak bir oda bulabiliriz belki.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kalacak Yer

“İki oda ne kadar?” diye sordu Yvan hancıya.

Tedirginlikle etrafımızı inceledim. Yvan hanın dünyanın en lüks yeri olmadığı konusunda haklıydı. Burası düpedüz izbeydi. Küçük tavernada çoğu fazlasıyla sarhoş bir grup Kelt erkeği dolaşıyordu ve bazıları biz içeri girerken sanki üzerimdeki giysilerimin altındaki görüntüyü çözmeye çalışır gibi utanmazca beni süzmüştü.

Handaki tek genç kadın bendim. Benden başka tek kadın da kısa bir an için beni süzdükten sonra sinirle içkileri servis etmeye ve serkeş müşterilerin bıraktığı pisliği temizlemeye dönen aksi görünümlü, suratsız bir ihtiyardı.

İçgüdüsel olarak Yvan’a biraz daha yaklaşp koluna girdim, o da korumacı bir tavırla beni kendine çekti. Havada asılı duran bayat pipo dumanı ve içki kokusu ciğerlerimi yakıyordu.

Asık suratlı, yaşlı hancı şüpheyle Yvan’ı süzdü. “Gecesi kırk sikke.”

“Kırk sikke,” diye tekrar etti Yvan şaşkınlıkla.

Adam bizi kazıklamaya çalışıyordu ama geç olmuştu ve hava soğuktu, yakınlarda başka bir han yoktu.

“Aynen öyle,” diye yanıtladı adam, bakışlarını önündeki dağınık kâğıtlara çevirdi. Yvan bana dönmeden önce uzun uzun adama baktı.

“O kadar paramız yok.” Yvan’ın kolunu hafifçe sıktım. Bakışlarım, gözlerini kısarak beni süzen hancıya kaydı. Adamın bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak Yvan’a döndüm. “Aynı odayı paylaşabiliriz.” Soğukkanlı kalmaya çalışsam da yüzüm kızardı.

“Eh, o zaman,” dedi hancı imalı imalı, “genç hanımı dinlesen iyi olur, delikanlı. Madem bu kadar *istekli*.”

Yvan’ın yoğun yeşil gözleri şiddetle hancıya döndü, bana yöneltilen imalı hakarete öfkeleniği açıktı. Adam biraz irkilip tekrar kâğıtlarına baktı.

“Tamam.” Yvan adamın önüne yirmi sikke itti.

“Kendi ateşinizi yakmanız gerek,” dedi hancı paraları karparken. “Kuru odun için on sikke daha.” Gözlerinde açgözlü bir ifade belirdi.

“*Odun* için on sikke,” dedi Yvan, boynundaki kaslar gitgide geriliyordu.

“Bu gece de bayağı soğuk,” dedi hancı sinsice, avantaj sahibi olmanın keyfini çıkarıyor gibiydi.

Yvan bana baktığında omuz silktim. İkimizin de pek parası yoktu. Hancıya dönüp, “İdare ederiz,” dedi buz gibi bir sesle.

“Ziyanı yok.” Hancı beni pis pis süzdü. Ardından kıskançlık dolu kem gözleri Yvan’a döndü. “Bu güzel şey seni sıcak tutar elbet.” Kendi esprisinden memnun bir hâlde öksürükle karışık gülmeye başladı, yamuk dişleri tütün lekeleriyle kaplıydı.

Yvan bir çırpıda barın üzerinden uzanıp hancıyı yakasından tuttu ve onu tezgâhın yarısına kadar sürükledi. Ben korkuyla geri çekilirken tüm oda sessizliğe büründü.

“Özür dile,” dedi Yvan sakince.

“Affedersiniz, hanımefendi,” dedi adam zar zor.

Yvan adamı sertçe geri bıraktığında adam sendeledi. Temkinle Yvan'a bakarak bir anahtar uzattı. "Oda koridorun sonunda," dedi boğuk bir sesle, "sol tarafta."

Yvan anahtarı çekip aldı, elimden tuttu ve odaya doğru yürüdük.

Küçük ve soğuk odada, üzerinde ince bir yün battaniye serili kirli bir yatak vardı. Cereyan yapan pencerenin yanındaki küçük masada sönük bir lamba duruyor, yanmayan şömineden eski küller uçuşuyordu.

Soğuk içime işlerken kollarımı etrafıma sardım. Yvan kapıyı arkamızdan kapayıp ne yapacağından emin değilmiş gibi rahatsızca etrafına baktı.

"Burası çok soğuk," dedim sessizliği bozmak için.

Yvan sessizce başıyla onayladı ve şömineyi gözden geçirdi. "Gidip biraz odun bulacağım," deyip kapıya yöneldi.

"Hepsi ıslanmıştır," dedim. Dışarıda buz gibi sulu kar yağmaya başlamıştı.

Kapının demir tokmağını kavrayan Yvan dudaklarında alaycı bir gülümsemeye dönüp bana baktı. "Ateş yakmakta bayağı iyiyimdir."

Ona bilmiş bir bakış attım. "Farkındayım."

İfadesi huzursuzlaştı. "Hemen dönerim," dedi gölgeli koridora çıkarken. Kapıyı kapamadan önce durakladı. "Elloren," dedi uyarıcı bir tonda, "ben yokken kapıyı kilitle."

"Biliyorum. Kilitleyeceğim."

Memnuniyetle başıyla onayladı ve kapıyı kapadı.

Sürgüyü çektim.

Yvan çok geçmeden geri döndüğünde kahverengi yün battaniyeyi etrafıma sımsıkı sarmış, yatakta uzanıyordum. Uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken iliklerime kadar üşüyordum. Kapıyı tıklattığını duyunca kendime gelip onu içeri aldım ve tekrar yatağa yığıldım, bitkin hâldeydim.

Yvan şöminenin yanma diz çöküp topladığı çalıları ve odunları düzenledi. Birkaç dakika içinde şöminede alev alev yanan bir ateş belirse de sıcaklığı odayı saran soğuğu tam anlamıyla kovmaya yetmedi. Yvan ayağa kalkıp ellerini pantolonuna sildi, garip garip etrafa baktı. “Sen yatakta yat,” dedi. “Ben yerde yatarım.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Yvan, zemin taştan ve üstelik çamur içinde.”

“Önemli değil,” dedi beni rahatlatmaya çalışarak. Kararsızca yere bakıyordu.

“Eğer istersen...” diye başladım tereddütle. “Birlikte uyuyabiliriz.”

“Olmaz!” diye beklenmedik bir sertlikte karşılık verdi.

Yüzüm alev alev yandı. “Ben... ben onu kastetmedim...”

“Biliyorum,” diye yanıtladı hızlıca. Gözleri benden başka her yerdeydi.

“Demek istediğim—”

“Sorun yok,” diye ısrar etti, şimdi de ayaklarına bakıyordu. Ne kadar sert konuştuğunun farkına varmış olacak ki ifadesini ve ses tonunu yumuşatmaya çalıştı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Ne demek istediğini biliyorum, Elloren. Ama gerçekten, yerde yatmak benim için sorun değil.”

“Aynı yatakta yatmanın... uygunsuz olduğunu biliyorum,” diye gevelemeye devam ettim, soğuktan ve gerginlikten titriyordum. “Ama kimsenin bilmesine gerek yok. Ve sen... hep çok sıcaksın.”

Yvan beni baştan aşağı süzüp tir tir titrediğimi gördüğünde mahcup oldu. “Tabii ya. Üşüdüğünü fark etmeliydim.

Ben soğuşu hissetmediğim için...” Ne dediğini fark edip bana yan yan baktı.

Ağzından kaçan bu yeni bilgi karşısında şaşırılmış hâlde gözlerine baktım. Bir anda gözüme en az benim kadar gergin ve yorgun göründü. Gözleri sanki yatmak ister gibi yatağa kaydı. “Bir an için bile olsa uzanmak güzel olurdu,” diye itiraf etti.

Yatağa uzanıp ona yer açarken kalp atışlarım hızlandı. Yvan yatağın kenarına oturup bana omzunun üzerinden küçük, mahcup bir gülümsemeyle baktıktan sonra eğilip botlarını çıkardı. Ardından yanıma uzanıp uzun bedenini, derin bir iç çekerek yatağa yaydı.

Kolu koluma değdiğinde muazzam bir sıcaklık duydum. Neredeyse yakıcıydı. Derin bir nefes aldım, o ateşinin birazını serbest bıraktığında titremem hızla azaldı. Sıcaklığı yatkınlığımı okşuyordu. Yanında yatmak hem tuhaf hem de utanç vericiydi ama aynı zamanda inanılmaz güzeldi.

“Ateşini kontrol altında tutmana gerek yok,” dedim, yorgunluk beni daha da cesur kılıyordu. “Her zaman kendini tuttuğunun farkındayım ve... gerginliğini ben de hissedebiliyorum.”

Dudakları bezgin bir gülümsemeyle kıvrıldı, ardından bakışları karardı. “Güven bana, Elloren. Tutmam gerek.” Gülümsemesi kayboldu ve ateşi şiddetle alevlendi.

Ne demek istediğini merak etsem de daha fazla eşelememe izin vermeyeceği açıktı, ben de sormadım.

Odanın cereyanı hafif bir esinti yarattığında tepemizdeki kirişlerden sarkan örümcek ağları bir o yana bir bu yana sallandı.

“Yvan?” diye sordum tereddütle.

Başını çevirip bana baktı. “Hımm?”

Sözcükleri dile getirmek çok zordu. “Baban ne zaman öldü?”

“Ben üç yaşındayken,” dedi.

“Üzgünüm,” dedim, neredeyse fısıltıyla. “Çok üzgünüm.”

Başını hafifçe sallayıp bana baktı, normalde keskin hatların donattığı yüzü lambanın ışığıyla yumuşamıştı. “Senin

suçun değil.” Kısa bir süre beni inceledi. “Senin anne baban ne zaman öldü?”

“Ben de üç yaşındaydım.” *Büyükkannemin de öldüğü yıl.* “Babanı hatırlıyor musun?”

Keskin bir nefes verdi, gözleri üzüntüyle kısıldı. “Evet.” Yüzünü bana döndüğünde sıcaklığı tarafından sarılıp sarmalandım. O sıcaklığa kapılıp tamamen teslim olmayı, kolları ve ateşi tarafından sarmalanmayı arzuladım.

“Ben de onları hatırlıyorum,” dedim sıcaklığının tadını çıkarırken. “Özellikle de annemi. Benim için yaptığı yorganın içine sarardı beni...”

“Ariel’in yaktığı yorgan,” dedi sessizce, gözlerinde pişmanlık vardı.

“Evet.”

“Elloren...” dedi tereddütle. “İlk tanıştığımızda sana karşı çok serttim.”

Yorganımı kaybettiğim zamanki acıma burun kıvrışını hatırladım. O an ondan nefret etmişim ama bu sanki çok uzun zaman önce olmuş gibiydi. Özellikle de o günden bu yana ona karşı hislerimin ne kadar değiştiğini düşününce.

“Önemli değil,” dedim. “Neden öyle davrandığını anlayabiliyorum.”

“Hayır,” diye karşı çıktı. “Önemli. Özür dilerim.”

Başımı kabul edercesine salladım, altüst olan duygularım gözlerimi doldurdu.

“Annem sana öyle davrandığı için de özür dilerim,” diye ekledi. “Seni oraya götürmek bir hataydı. Sana...” Öfke dolu bir nefes verdi. “Sana bir şans vereceğini düşünmüştüm.”

Ağır ağır nefes vererek gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. “Beni görmek gömdüğü korkunç anıları gün yüzüne çıkarmış olmalı. Büyükkanneme çok benziyorum...”

“Ama sen o değilsin,” diye ısrar etti, dikkatle bana bakıyordu. “Bunu anlayabileceğini umuyordum.”

Boğazım düğümlendi. “Bunu söylemen benim için çok şey ifade ediyor.”

Bana buruk bir gülümsemeyle baktığında kendimi ona karşılık verirken buldum.

“Komik aslında,” dedim, o kadar yorgundum ki ne düşündüğümü söylemek çok kolay geliyordu.

“Ne komik?”

“Şu an içinde bulunduğumuz durum. O kadar uygunsuz ki, gerçekten komik.”

Yvan’ın kaşları merakla yükseldi.

“İki bekâr, bağlanmamış insan. Birimiz Kelt birimiz Gardneryalı, bu sefil handa bir odada yalnız başımıza, yan yana yatıyoruz...” Bir an duraksadım. “Bu sadece... gülünç. Sence de öyle değil mi?”

Yvan hafifçe gülümsedi. “Öyle.”

“Halkım, erkeklerin kadınlar etrafında kendilerini kontrol edemediklerini ve bu yüzden de muhafazakâr giyinmemiz, her yere bir refakatçiyle gitmemiz gerektiğini öğretiyor. Büyü-bağ yaşı gittikçe aşağı çekiliyor. Ama işte buradayız, baş başa—”

“Erkeklerin kendilerini kontrol edemeyeceği fikri çok saçma,” dedi sertçe. “Bu sadece bir bahane.”

“Ben de hep öyle düşünmüşümdür. Yani bu konuda deneyimli olduğumu ima etmiyorum, biliyorsun...” Bu malum konuda böyle belirsiz konuştuğum zamanlarda Diana’nın nasıl kızdığı aklıma geldi. Ancak Yvan, kendi kültürü de oldukça katı kurallara sahip olmasına rağmen anlıyor gibi görünüyordu. “Ama iki erkek kardeşle büyüdüm,” diye devam ettim. “Onların kimseyi asla öyle bir şeye zorlamayacağını biliyorum.”

Utançla kızardım. “Bu konuları daha önce hiç kimseyle konuşmadım. Sanırım seninle de konuşmamalıyım.”

“Ben rahatsızlık duymuyorum,” dedi, ifadesi açık ve samimiydi.

Aniden ona çok yakın hissettim, gözlerimiz anlayışla buluştu. Elinin yanı elime değdiğinde bir dakika bile düşünmeden elini tuttum.

Başını çevirip tavana baktı, nefesi derinleşti. Sonra elini çevirip uzun parmaklarını benimkilerin arasında geçirdi.

Sıcaklık içimde yükselirken nefesim kesildi. Elime sarılı elinin verdiği hissin ağırlığıyla ona bakamıyordum, ben de gözlerimi tepemizdeki kirişlere diktim.

Uzun bir süre el ele orada uzandık.

Cennette gibiydim. Bu, Lukas'ı öpmekten bin kat daha güzel bir duyguydu. Ve tuhaf bir şekilde daha samimiydi. Çünkü o an ilk kez kendini bana açıyor gibiydi.

Hem onun ateşi hem de benim ateş yatkınlığım aynı anda alevlenip birbirlerine uzandılar. Tıpkı birbirlerine dolanan parmaklarımız gibi ateşlerimizin uçları da birbirlerine karıştı.

Sonunda ona bakmaya cesaret edebildim. Göğsünün inip kalkması dışında taş gibi hareketsiz hâlde hâlâ tavana bakıyordu.

“Yvan,” dedim nefes nefese, ateşi bağlarımı okşuyordu, “ateş...”

“Hoşuna gidiyor mu, Elloren?” diye sordu gırtlaktan gelen bir sesle, bana döndüğünde gözlerinde altın kıvılcımlar vardı.

Başım la onayladım, sersemlemiştim. “Evet.”

Dolgun dudakları gülümsemeyle kıvrıldı, gözlerindeki altın tonlar yoğunlaştı.

Tekrar tavana dönüp birbirine karışan ateşlerimizin ihtiraslı hissinin tadını çıkardım.

“Seni bağlanman için zorlayacaklar mı?” diye sordu, sesi birden sertlik kazanmıştı.

“Batı Diyarı'nda kalırsam evet.” Gözleriyle buluştuğumda göğsüme acı saplandı. “Ama istemiyorum.”

Parmaklarımı daha sıkı sardı, bakışları derinleşti. “Ben de istemiyorum.”

Düşünceler davetsizce aklıma hücum etti. *Lukas'la bağlanmak istemiyorum. Gareth'la bağlanmak da istemiyorum. Konsey Sicili'nde adı yazan kimseyi istemiyorum. Hiçbirini istemiyorum.*

“Bir gün evlenmeyi düşünüyor musun?” diye sordum, sorum acıyla kaplıydı.

Yüzüne bir gölge düştü, gözleri yeşile döndü. “Hayır, düşünmüyorum.”

Nasıl bu kadar emin bir şekilde söyleyebildiğini öğrenmek istiyordum ancak yüzündeki kararsızlığı görünce tereddüt ettim. O tanıdık ifade geri dönmüştü, sanki bana bir şey söylemek istiyordu ama yapamıyordu.

“Keşke bana her şeyi anlatabilsen,” dedim başparmağımı onunkinin üzerinde gezdirirken.

“Keşke,” diye fısıldadı.

Bleddyn ve Olilly'yi nasıl iyileştirdiğini düşündüm. Her uygun ânını Doğu'ya kaçan mültecilere yardım etmek için nasıl harcadığını. Marina'ya yardım etmek için hemen nasıl da devreye girdiğini.

Ne kadar iyi ve cesur olduğunu düşündüm.

Keşke seninle bağlanabilsem, diye düşündüm gözlerimiz birbirine kenetlenmiş hâlde yan yana uzanırken.

Fakat bunu yüksek sesle söyleyemezdim. Ellerimiz ve ateşlerimiz birleşmiş hâlde uzanırken yapabileceğim tek şey düşüncelerimi toparlamak ve zihnimi biraz olsun boşaltmayı denemektir.

Engel olmaya çalıştıysam da bitkinliğime yenik düşerek esnedim. “Yatana kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemişim,” dedim usulca.

“Uyu biraz, hadi,” diye teşvik etti.

Ağırlaşmış göz kapaklarımı açık tutmakta zorlanıyordum.

“İyi geceler, Yvan,” diye fısıldadım varlığının tadını çıkararak. Bütün gece yanımda kalmasını istiyordum ancak sormaya çekiniyordum.

“İyi geceler, Elloren,” diye fısıldadı, bakışlarında özlem vardı.

Uykuya daldım ancak kısa bir süre sonra yanımdaki hafif hareketle uyandım. Kirpiklerimin arasından Yvan’ın sessizce kalkıp şöminenin yanına oturmasını izledim. Yokluğunun yarattığı soğukluğu hemen hissettim, onu özledim ve geri dönmesini istedim. Yün battaniyeyi çekip sıkıca vücuduma sardıktan sonra tekrar uykuya daldım.

Yatağın yeniden hareket ettiğini hissettiğimde derin bir uykudaydım. Yavaşça gözlerimi açtım, beynim uykunun etkisiyle bulanıktı.

Yvan yatağa oturmuş bana bakıyordu. Körüklediği ateş odayı usulca aydınlatırken alevleri duvara dans eden gölgeler yansıtıyordu. Oda, pencere aralığından gelen hafif serinlik dışında şimdi daha sıcaktı. Yvan’ın uzun, ince silüetini seçebiliyordum, başı bana doğru eğikti. Güzel gözleri canlı altın alevlerle parlıyordu.

“Yvan,” dedim. Yakıcı bakışlarına ve gözlerinde yanan ateşe şaşırıyordum. Tek dirseğimin üzerinde doğrulup sorgulayıcı bakışlarla onu inceledim.

“Tekrar yanına yatabilir miyim?” diye sordu, sesi duygu yüklüydü.

Kalbim göğsüme hızla vurmaya başladı ve battaniyenin ucunu davetkârca kaldırdım. Yvan tek hamleyle battaniyenin altına girince yatak sallandı. İnce bedeniyle usulca yanıma sokuldu, eli belimi buldu ve beni kendine çekti. Elimi göğsüne koyup yün kazağının altında gizli sert hatlarının üzerinde gezdirdim. Parmaklarımın altındaki kalp atışı güçlü ve düzenliydi, ateşi sıcacık bir akıntı gibiydi.

O kadar yakındı ki ılık nefesini yanağımda hissedebiliyordum. Tam kıvamında yanan bir kamp ateşi gibi kokuyordu,

ayrıca kafamı çenesinin altına gömüp tüm gece kokusunu içime çekmek istememe neden olan erkeksi bir kokusu vardı. Gözleri, içimde alevlendiğini hissettiğim bir sıcaklıkla yoğunlaşıp gözlerime kilitlendi. Parmaklarımı kazağının yakasına kaydırarak zarif boynunda gezdirdim. Ona bunca zamandır arzuladığım gibi dokunurken nefesi sığılaştı.

“Elloren,” dedi, sesi titriyordu. “Sanırım sana âşık oluyorum.”

Sözleri sanki kuru bir çalılığı ateşe vermiş gibi beni tutuşturdu, sıcaklığı içimde yankılandı.

Yvan eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı, dudakları yüzünün keskin hatlarının aksine yumuşacık ve kıvrımlıydı.

Dudaklarımız başta yavaş yavaş hareket ederken ardından yoğunlaştı, öpücüğü arzuyla sertleşti. Dudaklarım aralandı, ateşi damarlarımda süzülüyordu. Havaya hasret kaldıktan sonra nihayet nefes alabilen iki insan gibi öpüştük. Ona olabildiğince yakın olmak için sert vücuduna kendimi bastırdığımda aynı hevesle karşılık verdi.

“Ben de sana âşık oluyorum,” dedim nefes nefese, bir an için geri çekilip uzun uzun gözlerine baktım.

Dudaklarını tekrar indirip beni tutkuyla öptü, ateşi içime doğru akarken dillerimiz buluştu. Nefesim kesilirken bağlarım sertçe ve hararetle alevlendi, vücudum ona doğru kıvrıldı.

Yvan beni nazikçe sırtüstü yatırırken ateşi damarlarımda atıyordu, saçlarımı okşayarak üzerime uzandı. Onu hissetmek tüm vücudumu titretiyordu. Bacaklarımı bacaklarına sardığımda bedenlerimiz birbirine karışıp kışkırtıcı bir ritimle hareket etmeye başladı. Tunığımı yavaşça kaldırdı ve altındaki tenimi keşfetmek için kenarından içeri parmaklarını kaydırды.

Arka planda bir yerde, bir adam kaba ve detone sesiyle bir taverna şarkısını söylemeye çalışıyordu. Harika dünyam sesle birlikte bir anda paramparça oldu ve milyonlarca parçaya ayrılan bir cam gibi havaya karıştı.

Yüce Kadim Varlık aşkına, rüya görüyordum!

Rüyamdan sıyrılmaya başladığımda çaresizce görüntüleri tekrar birleştirerek aklıma getirmeye çalıştım – çok karmaşık bir yapbozun parçaları gibi dağılıp sonsuza dek kaybolacaklardı.

Artık tutunduğum görüntüler gitmiş, geride yatağın yanındaki ahşap sandalyeye oturmuş pür dikkat beni izleyen Yvan kalmıştı. Yüzü ciddi ve fazlasıyla huzursuzdu, kolunu sokağa bakan pencerenin pervazına dayamıştı. Kulak tırmalayıcı sesteyen yayılan şarkı sözleri duyulmaya devam ediyordu.

Dirseğimin üzerinde doğruldum, sersemlemiş hâlde kendimi gerçekliğe alışmaya zorladım. Biraz önce Yvan’la paylaştığım yakınlık şu an tamamen un ufak olmuş bir illüzyondan ibaretti. Beyaz kumaş üzerine yayılan siyah boya misali bir duygu çığı altında kaldım. Feci bir utanç, yalnızlık ve onun için yanan bir özlemle dolup taştım.

“Bir adamın şarkı söylediğini duydum.” Sesim çekingen ve uykuluydu. “Ondan uyandım.” Sesimden ve duruşumdan rüyamla ilgili bir şey anlamamasını umdum.

Yüzü gerildi ve pencereye doğru baktı. “Adam sarhoş. Ama sanırım susacak.” Tekrar bana baktı, kaşları çatılmıştı.

“Seni de mi uyandırdı?” Sesim fısıltıdan ibaretti.

“Hayır.” Yvan bakışlarını indirip başını salladı. Ardından başını kaldırıp gözlerini gözlerime kilitledi. “Sen uyandırdın.”

Yutkundum. “Ben mi?” Sözcükler dudaklarımdan güçlkle döküldü. “Horladım mı?”

“Uykunda konuşuyorsun.”

Uzun bir süre rahatsızlık içinde sessiz kaldık.

“Ne dedim?” diye dehşetle fısıldadım.

Bakışlarını kaçırdı. “Birkaç kez adımı sayıkladın.”

Midem düğümlendi, kanım çekildi. “Ah.” Nefes almakta zorlanıyordum. “Başka bir şey dedim mi?”

Benden başka her yere bakıyordu. “Seni utandırmak istemiyorum.”

“Çok geç.”

Yüzünü bana çevirdi. “*Sana âşık oluyorum, dedin.*”

Yatağa uzanıp yüzümü ellerimle kapadım, yok olmak istiyordum. “Özür dilerim.”

“Dileme,” dedi, sesi gergin ama nazikti.

“Rüyalarımı kontrol edemem.” Ellerimi yüzümden indirip karnıma koydum. Tavanda sallanan örümcek ağlarına bakarken gözümünden bir damla yaş süzülünce uzanıp sildim.

“Bazen yalnız hissediyorum,” dedim kısaca. Soğuk bir gözyaşı daha düştü.

“Anlıyorum,” dedi, sesi boğuk ve duygu doluydu.

“Seni o gece Iris’le gördüğümde...” Sesimdeki kırgınlığı duyunca irkildi. Ânında pişman oldum, savunmasız ve değersiz hissediyordum. “Onunla uzun bir geçmişiniz var, değil mi?”

Yvan derin bir iç çekti, çenesi gerildi. “Iris çok iyi bir dost, Elloren. Aramızda sandığın gibi bir şey yok.”

Eminim bütün sırlarını biliyordur. O da Fae ya.

Ayrıca Carnissa Gardner’a da benzemiyor.

Doğrulup dizlerimi göğsüme çektim. Olduğum şey dışında herhangi bir şeye benzemeyi diledim. “O çok güzel,” dedim gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya devam ederken.

“Sen de öylesin.”

Bir an için nefesim kesildi, itirafı karşısında kafam karışmıştı. “Ama... bana bir keresinde beni mide bulandırıcı bulduğunu söylemiştin.”

Bir kez daha irkildi. “O seni tanımadan önceydi. O kadar kaba olmam çok yanlıştı. Özür dilerim. Bunun arkasına saklanmamam gerektiğini biliyorum ama o zamanlar daha çok görünüşünün temsil ettiği şeyi düşünüyordum.”

“Büyükannem mi?”

“O... Hepsi.”

Gözyaşlarımı sildim. “Peki ya şimdi? Ne görüyorsun?”

Uzun bir iç çekip beni inceledi, yeşil gözlerinin kenarları altın rengi parlıyordu. “Gördüğüm en güzel kadın olduğunu

düşünüyorum.” Keskin bir nefes alıp gözlerini kaçırdı, sanki söylemesi gerekenden fazlasını söylemiş ve kendini aynı hatayı tekrar yapmaktan alıkoymak ister gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Sonunda bana yeniden baktığında gözlerinde kendi yalnızlığımın ve ona olan özlemimin yansımasını gördüm. Dizlerime sıkıca sarıldım, kalbim küt küt atıyordu, onu doğru duyduğuma pek inanamıyordum.

“Geç oldu,” dedi. Sesi gergin ve üzgündü. “Uyusak iyi olur.”

Hayır, demek istedim. Yanıma gel ve benimle kal. Seni istiyorum. Sadece seni.

Bunun yerine, “Tamam,” dedim. Sesim aynı derecede gergin, aynı derecede üzgündü. Bu kadar şey söylemişken aniden kendini geri çekmesi beni sersemletmişti.

Kaskatı kesilmiş bedeniyle şöminenin yanındaki yerine gidip sırtı bana dönük hâlde uzanırken onu izledim. Başını koluna koyarken gergin ve rahatsız görünüyordu. Havada odayı buz kestiren acı verici bir yalnızlık asılıydı.

“Elloren,” dedi hareketsiz yatarken.

“Efendim?”

“Sage Raffney’nin kaçtığı Kelt’in ailesine ne olduğunu biliyor musun?” Ben cevap vermeyince devam etti. “Bugün uğradığımız o tavernada birkaç tanıdıkla karşılaştım. Onlar söyledi.”

“Ne olmuş?” diye sordum tereddütle, bilmek istediğimden emin değildim.

“Onları birkaç gün önce bulmuşlar. Hepsi öldürülmüş. Gardnerya askerleri tarafından.”

“Hayır,” diye fısıldadım. Beynimden vurulmuşsa döndüm.

“Anne babası, erkek kardeşi, hatta hayvanları bile.” Yvan bir an duraksadıktan sonra devam etti. “Hükmü Büyücü Konseyi verdi, Elloren. Gaffneylerin isteği üzerine. Arındırma saldırısıydı bu.”

Midem bulandı ve o an Yvan'ın neden mesafesini korumaya çalıştığını anladım. Neden kollarımın arası yerine yerde yatmak istediğini anladım. Kutsal kitapta, Gardneryalı bir kadının if-feti başka ırktan bir adam tarafından kirletilirse intikamının alınması *gerektiği* yazıyordu. Böylesine korkunç olaylar Batı Diyarı'nda artmaya başlamıştı, Alfsigr Elfleri de bu şekilde namuslarını korumaya çalışıyordu.

“Bana yakın olmanın senin için tehlike doğuracağını düşünüyorsun,” dedim, sesim uyuşmuştu.

“Doğuracağını biliyorum.”

“Ailem yüzünden.”

“Evet. Ayrıca bazı çok güçlü insanların Lukas Grey'le büyü-bağlanmanı istemeleri yüzünden. Buna engel teşkil eden her kimse tehlike altında olur, özellikle de Gardneryalı değillerse.”

“Her kimse... yani sen ve annen.”

“Evet. Bu ihtimalden sıyrılmanın bir yolunu bulamıyorum. İnan bana, denedim.”

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. “Rüyamda söylediğim şey doğru,” dedim ona. Artık hiçbir şey saklamıyordum. Kalbimi ortaya koyuyordum.

“İnsanların hayatında olmanın başka yolları da var,” dedi, sesi gergindi. “Arkadaş olarak, müttefik olarak.”

“Ya yeterli değilse?”

“Biz bu durumdayken yeterli olmak zorunda. Bilmediğin sebepler de var.”

“Gizli tutabiliriz.”

Sesi bıkkın çıkıyordu. “Böyle şeyler asla gizli kalmaz.”

“Ben senin için ne ifade ediyorum, Yvan?” diye sordum, battaniyeyi sıkıca tutarak.

Doğrulup bana döndü. “Bence iyi arkadaşız.”

“Bu kadar mı?”

“Bu kadar olmak zorunda, Elloren. Annemin güvenliği için. Senin güvenliğin için. Ailenin güvenliği için.”

Ateş yatkınlığım meydan okurcasına nüksettiğinde ona isyankâr alevler fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Onun da ateşini kontrol altında tuttuğunu sezebiliyordum, altın alevler gözlerinde kıvılcımlanıyordu.

Hiçbir çıkış yolu olmayan bir kafese kapatılmış gibiydim, demir parmaklıklar beni Yvan'dan ayırıyordu. Böylesine tehlikeli bir fedakârlık yapmasını isteyemezdim. Benim için olmazdı. Onun hayatını ya da ailelerimizin hayatlarını tehlikeye atmayacaktım.

Yvan'a sırtımı dönüp uzandım ve yıpranmış battaniyeyi top hâline getirdiğim bedenimin üzerime çektim. Gözlerimi kapayıp gözyaşlarımı bastırdım, bambaşka, güzel bir rüyanın içinde kaybolup hiç uyanmamayı diledim.

Geri dönüş yolunda ikimiz de sessiz kalıp düşüncelerimizle boğuştuk. Siyah kısırağın üzerinde, kollarımı beline sarmış, sıcacık sırtına yaslı bir hâlde oturuyor olsam da ondan milyonlarca kilometre uzakta gibi hissediyordum, doğduğumuz andan itibaren ayrı dünyaların insanları olmaya zorlanmıştık.

Fakat bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu. Yvan haklıydı. Eğer birlikte olursak sevdiğimiz herkesi büyük bir tehlikenin içine çekmemiz muhtemeldi.

Atı Andras'a teslim edip hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre boyunca karlı vahşi ormanlardan geçtikten sonra kendimizi bir kez daha Kuzey Sırt'ın korkutucu eteğinde bulduk.

Orada yan yana öylece dururken Yvan başını kaldırıp Sırt'ın karlı zirvesine baktı. Rahatsızlığını ifade etmesine lüzum yoktu, gerçekten anlıyordum. Fiziksel olarak bu denli yakinken birbirimize olan hislerimizi inkâr etmek ve elimizden bir şey gelmeyeceğini bilmek çok zordu.

“Yvan,” dedim sessizliği bozarak, “söylediklerini düşündüm ve ne demek istediğini anlıyorum. Anneni tehlikeye atabileceğimizi yani. Ve neden birlikte olamayacağımızı. Bunu düşünmek bile sorumsuzcaydı.”

Yvan başıyla onayladı, bana baktıktan sonra bakışlarını yere çevirirken çenesi kasıldı, kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi. Hem ateşini hem de güçlü bir hissi dizginlemeye çalışıyordu.

“Elloren,” dedi, sesi duygu yüklüydü, “eğer şartlar farklı olsaydı...”

Sözcükleri aramızdaki buz gibi havada asılı kaldı.

“Biliyorum,” dedim yumuşak bir sesle.

“*Keşke* şartlar farklı olsaydı.”

“Keşke.” Yutkundum, boğazım kupkuru ve düğüm düğümdü. “Çok tuhaf,” dedim. “Seni pek de iyi tanımıyorum, ayrıca benden gizlediğin bir sürü sırra rağmen nedense... en yakın arkadaşım olmuştun gibi hissediyorum.”

Bakışları ıslık ıslıdı. “Ben de seninle ilgili aynı şeyleri hissediyorum.”

“O zaman arkadaş mıyız?” dedim. “Ve müttefik?”

Başıyla onayladı, görmezden gelemeyeceğimiz sınırlardan dolayı en az benim kadar perişan hissettiği açıktı. Acımı yutup gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. Fakat söylemek zorundaydım. Bilmek zorundaydım. Çünkü eğer biz birlikte olamıyorsak...

“Iris?” Gözlerimi zemine diktim, ona bakacak cesaretim yoktu.

“Iris’le ilgilenmiyorum,” dedi dümdüz bir sesle.

İçim rahatladı. Asla birlikte olamayacağımız hâlde onun sadece benim olmasını istememin adil olmadığını biliyordum ancak adil olmak umurumda değildi.

“Ya Lukas?” diye sordu aniden, belli ki o da adil olmak istemiyordu.

Başımı kaldırıp ona baktığımda bana attığı sert bakışla irkildim. “İstediğim kişi o değil.” *Sensin.*

Başıyla onayladı ve yüzündeki gerginlik biraz azaldı, geride yalnızca huzursuz bir kabulleniş kaldı. Zirveye göz attıktan sonra elini bana uzattı. “Gidelim mi?”

Yanına gidip elini tuttum, önce kollarımı ardından da tüm vücudumu vücuduna sardım. Yükselmeye başladığımızda gözlerimi kapadım, kendimi sıcaklığında ve göğsümde hissettiğim güçlü kalp atışlarında kaybettim.

BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#319

Kuzey ve Güney Lupin sürüleriyle tüm diplomatik ilişkiler askıya alınmıştır ve ticari yaptırımlar kararlılıkla uygulanacaktır. Yaptırımlar, tartışmalı topraklar Kuzey ve Güney sınırındaki Kutsal Büyücüler Diyarı'na bırakılana kadar kaldırılmayacak ve diplomatik ilişkiler yeniden başlatılmayacaktır.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Nilantyr

Yvan'la Keltanya'dan döndükten bir gün sonra kuzeydoğuda şiddetli bir fırtına koptu. Sert rüzgârlar ve yağan kar, tüm görüş mesafesini kapayıp Amaz topraklarına olan yolculuğumuzu o an için imkânsız hâle getirdi.

Güneş batmaya başlayıp da fırtına şiddetlendiğinde Ariel kara bulanmış bir hâlde Kuzey Kulesi'ne daldı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, kuzgunu ise arkasında kanat çırpıp kulak tırmalayıcı bir şekilde gakiyordu.

Diana, Marina, Wynter ve ben şaşkınlıkla ona baktık, onu böylesine panik hâlinde görünce irkildik.

Ariel yatağına gidip şilteyi kaldırdı. Telaşla şilteyi yokluyordu, ayaklarının etrafında dolanıp dikkatini çekmeye çalışan sevgili tavuklarını bile fark etmeyecek kadar çaresizce bir şey arıyordu. Ölü gibi solgundu ve soğuk havaya rağmen deli gibi terliyordu.

“Ariel,” diye seslendim dikkatlice. Bir çekmeceyi açıp içinde ne var ne yoksa dışarı fırlattıktan sonra telaşla bir diğerine geçti, beni duymamıştı bile. “Sorun ne?”

Ariel çekmecelerden birini tamamen yerinden çıkarıp küfürler savurarak fırlattı. Ardından vahşi bakışlarıyla birdenbire

bana çıkıştı. “Naga onu ateşe verdi! Planı buydu! Bekledi... fırtınayı bekledi!”

Daha da şaşkına döndüm. “Neden bahsediyorsun?”

“Nilantyrım!” Çaresizce eşyaları sağa sola savurmaya geri döndü.

Diana yavaşça ayağa kalktı. “Dur artık,” dedi sertçe, kasları otoriter bir tavırla gerildi.

Wynter üzerinde çalıştığı çizimi bırakmış, sakince Ariel’a yaklaşıyordu. Durumun görüldüğünden daha kötü olduğunu Wynter’in kasvetli ifadesinden anlayabiliyordum.

“Ariel,” dedi Wynter, aşırı bir dikkatle Ariel’a yaklaştı. “Tüm nilantyrı yanına aldın. Çantana koyuşunu izledim.”

“Hayır... hayır,” diye şiddetle itiraz etti Ariel, yatağındaki yastığı paramparça ederken başını sallıyordu. Tüyler her yana uçuştı.

“Burada değil,” diye sakince ısrar etti Wynter.

Ariel başını sallayarak odada dolanmaya devam etti; bulabildiği her şeyin içine bakıyor, kollarını mobilyaların altına sokuyordu. Titremeye başladığını fark ettim.

Kadim Varlık aşkına, nilantyr yoksunluğu çekiyor.

“Nilantyr almayı aniden bırakırsa ne olur?” diye sordu Wynter, gümüş gözleri korku doluydu.

Endişeyle ona baktım, zihnimdeki tüm eczacılık derslerini hızla tarayarak Ariel’a yardım edebileceğimiz bir yol bulmaya çalıştım. Yaklaşan tehlikeyi nasıl karşılayacağımızı düşündüm.

“Eğer hepsini bitirdiyse,” dedim Wynter’a, “çok hasta olacak—”

“Kes sesini!” Ariel yüzünü kaplayan bir nefretle bana bağırdı. “Bitmedi! Daha fazla var, biliyorum! Daha fazla almıştım! Her ihtimale karşı! Daha fazla vardı, biliyorum!” Ardından benim çekmecelerimi karıştırmaya, içindeki giysileri dışarı fırlatmaya başladı. “Sen sakladın, Gardneryalı! Çaldın!”

Diana bir adım öne çıktı. “Hiç kimse senden bir şey çalmadı.”

Ariel'in gözleri şiddetle parladı ve Diana'ya doğru bir adım attı. Ancak bacakları titredi ve düşmemek için çekmeceme tutundu, titremesi öyle arttı ki yığılmasından korktum.

Ariel'in yüzü bir ceset gibi griye dönüp titremesi tüm vücudunu sararken Wynter'la aynı anda yanına koştuk. Onu kollarından tuttuğumuz an vücudunu öne doğru atıp çekmelerimden çıkardığı giysilerin üzerine kustu. İstemsizce geri çekildiğimizde Ariel dizlerinin üzerine düştü, öğürmeye devam ediyordu. Yere, yanına çöktük ve Wynter onu sabit tutmak için kollarını etrafına sardı.

"Bir hekim bulmamız gerek," dedim Wynter'a, sesim telaştan gergindi. "*Hemen.*"

"Olmaz," diye uyardı Wynter. "Nilantyr yasa dışı. Elinde bulundurduğunu öğrendikleri an..."

"O zaman Yvan'a haber vermeliyiz!" diye ısrar ettim.

"Şu an kimseye haber veremezsin," diye sertçe araya girdi Diana. "Dışarı adım atar atmaz kaybolursun. Ben bile yönümü bulamam."

Dönüp baktığımızda pencerenin dışındaki dünyanın bembeyaz, geçilmez bir duvar olduğunu gördük.

Sonraki yirmi dört saat tam bir kâbus gibiydi.

Ariel acı içinde kıvrılıp yalvar yakar uyuşturucusunu isterken midesinde bir şey kalmayana dek kusmaya devam etti. Diana, Ariel'in geri kalanımıza zarar vermesini ya da ateşler içinde yanan bedenini, kollarını ve yüzünü tırmalamasını zor da olsa engellemeyi başarıyordu. Wynter'la birlikte kustuğu yerleri temizledikten sonra Ariel'a biraz su içirmeye çalıştık ancak hemen ardından yine kustu, Marina da bize temiz su ve sabun getirip kirli çamaşırlara elinden geldiğince yardımcı oldu.

Saatler süren mücadelenin ardından Ariel'ın durumu artık katlanılmaz boyuta ulaştı. Bilincini kaybedip yığıldı; nefesi zayıf, teni yapış yapış ve terliydi. Bir kısmımız dinlenirken kalanımız da ateşini düşürmek için sırayla başında nöbet tuttuk.

İkinci gün kar fırtınası biraz hafifler hafiflemez Yvan, Ariel'ın krizini bastırarak ilaçla geldi.

Yarı baygın hâldeki Ariel'ı ilaç alabilsin diye kaldırmama yardım etti. Hiçbirimiz Yvan'a nereden bilip de geldiğini sormadık. Yvan'ın Naga'yla, tıpkı Wynter ve Ariel nasıl iletişim kuruyorsa aynı şekilde konuşabildiğinden şüphemiz yoktu artık.

“Onun için yapabileceğim başka bir şey yok,” dedi Yvan bana. Ariel'ın yatağının yanında diz çökmüş, terle kaplı alnına elini koymuştu. Ariel'ın bilinçsiz bedeni hâlâ ateşler ve titremeler içindeydi.

“Bırak numarayı,” dedim sertçe, Ariel için duyduğum endişe ve uykusuzluk beni kabalaştırmıştı. “Fern'e, Bleddyn'e ve Olilly'ye yardım edebilmiştin. Sayısız sığınmacıya da. Şimdi de *ona* yardım et.” Gözlerim dolmaya başladı. Onu kurtarmak zorundaydı. Ölemezdi. *Ölemezdi* işte.

“Elloren,” dedi şefkat dolu bir sesle, “sana doğruyu söylüyorum. Onu *Itellian* toniğiyle biraz rahatlatmak dışında yapabileceğim *hiçbir şey* yok. Nilantyr bağımlılığını kendi başına yenmek zorunda. Başka yolu yok.”

Yanağımdan aşağı süzülen bir damla yaşı sertçe sildim. “Kurtulacak mı? Bana kurtulacağını söyle, Yvan.”

Elini, avuç içi kalbine denk gelecek şekilde Ariel'ın göğsüne koydu. “Kurtulacağını düşünüyorum.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde Yvan'la koridordaki taş bankta oturuyorduk. Yorgunluktan çökmüş olsam da umut doluydum. Ariel direniyor, iyileşme belirtileri gösteriyordu; kalp atışları yükselmişti, nefesi artık kesik ve yetersiz değildi.

Kendime baktım. İki gündür yıkanmamıştım ve ter kokuyordum. Tuniğimin önünde gelişigüzel silinmiş kusmuk izleri vardı ve saçımın kafama yapıştığını hissedebiliyordum. Arkamdaki taş duvara yaslandım.

“Leş gibiyim,” dedim uzun bir iç çekerek.

Yvan üzerimde kısaca göz gezdirdi.

“Daha önce hiç bu kadar zor durumda olan bir hastaya bakmak zorunda kalmamıştım,” dedim ona. “Bir keresinde ben hariç herkes, kardeşlerim ve amcam fena bir mide hastalığına yakalanmışlardı, hepsine ben bakmak zorunda kalmıştım. O zaman çok kötü olduklarını düşünmüştüm ama bu... daha da beteri. Onu böyle acı çekerken görmek korkunç.”

“Zamanla daha kolay olacak,” diye telkin etti beni. “En kötü kısmı atlattı.”

Alnımı ovuşturdum. “Ariel’i daha iki yaşındayken bir kafese kapattıklarını biliyor muydun?” Gözlerimi sıkarak baş ağrımı bastırmaya çalıştım. “Bu yüzden kafeslere böyle tepki gösteriyor. Vahşileşmesine engel olmak için nilantyr verip durmuşlar. İki yaşında kafese atılan bir çocuk nasıl vahşileşmez ki?”

Yvan bir şey söylemedi. Yalnızca karşımızda asılı beyaz kuş desenli duvar halısına baktı, yüzü gergindi.

Son derece huzursuzdum; derin, titrek bir nefes verip iyice çöktüm. Yvan’a baktım, birden dürüst olasım geldi. Her şey hakkında.

“Biliyor musun,” diye başladım, “Ariel sana... rüyalarımı anlattıktan sonra... uzun bir süre onunla konuşmadım.” Konuştukça yanaklarım kızarsa da umurumda değildi. Gözlerim

yaşardı. “Ama aldırış etmemeliydim. Ona sırtımı dönmeme-
liydim. Sadece... çok üzgünüm.”

Öne eğilip dediklerimi düşündü.

“O iyi olacak, Elloren,” dedi, sesi alçak ve güven vericiydi.
“Telafi etme şansın olacak.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken sertçe başımı sal-
ladım.

“Bu kadar yoğun rüyalar gören tek kişi değilsin,” dedi,
sesi neredeyse fısıldar gibiydi. “Sadece uykunda konuşma gibi
talihsiz bir alışkanlığın var.” Yakıcı gözleriyle bana baktı. “Ben
de seni rüyamda gördüm.”

İliklerime kadar ısınırken hemen ardından çaresizlik geldi.
“Bunlar hakkında konuşmamalıyız,” diye fısıldadım. “Her şeyi
daha da zorlaştırıyor.”

“Özür dilerim.” Çenesi gerildi ve bakışlarını kaçırdı. “Tabii
ki. Haklısın.”

Bir an için ikimiz de sessiz kaldık.

“Yvan,” dedim bir anlık cesaretle, “Naga, Ariel ve nilantyr
hakkında ne söyledi?”

Bana kaçamak bakışlar atarken dudakları ince bir çizgiye
dönüştü.

“Ne olduğunu Naga’dan öğrenmiş olmalısın,” diye nazikçe
üsteledim. “Başka türlü bilme ihtimalin yok. Kar fırtınası esna-
sında Naga’yı kontrol etmeye gittin, değil mi? İyi olduğundan
emin olmak istedin.”

“Evet,” diye gerginlikle itiraf etti.

“Ne söyledi?”

Yine sustu.

“Onunla konuşabildiğini biliyorum,” diye üsteledim. “Tıpkı
senin olağanüstü güçlü... ve hızlı olduğunu bildiğim gibi. İn-
sanları iyileştirebildiğini ve yerçekimi yokmuşçasına dağlara
tırmanabildiğini bildiğim gibi. Bana dürüst olabilirsin, Yvan.
Sana ne söyledi?”

Tüm vücudu gerildi, hem gözleri hem de ateşi içinde kopan güçlü duyguları ve fırtınalı düşünceleri yansıtıyordu. Sonunda derin bir nefes alıp doğrudan bana baktı.

“Naga... nilantyrin Ariel’ı mahvedeceğini söyledi. Bu yüzden Ariel mahvolmadan önce nilantyrin imha etmeye karar verdi. Nilantyrin Ariel’in gücünü çaldığını, kanatlarını işe yaramaz hâle getirdiğini ve ateşinden mahrum bıraktığını söyledi. Yakında Ariel’in ruhunu da çalacağını; bir zamanlar güçlü ve güzel olan ancak mahvedilen, yaralanmış ejderhalardan bir farkı kalmayacağını söyledi.” Duraksadı, bitkin bir nefes aldı. “Ariel’i yıkıma sürükleyenler Gardneryalılar olsa da zehri almaya devam ederse yalnızca kendi mezarını kazarak Gardneryalıların kazanmasına izin vermiş olacağını söyledi. Naga... kendisine kanatlarını veren kişinin Ariel olduğunu, şimdi Ariel’a kanatlarını verme sırasının ona geldiğini söyledi.”

Yüzünden acı dolu bir ifade geçti. “Sonra da gitti.”

Şok içimi delip geçti. “*Gitti* mi?”

Yvan başıyla onayladı. “Ateşi geri geldiğine göre avlanabilir. Yakında da uçabilecek, ayrıca soğuk ejderhalar için engel değil. Bu yüzden gitti.”

“Ah, Yvan...”

“Geri dönecek,” diye güvence verdi. “Gidip kanatlarını kullanmayı denemezse tekrar uçup uçamayacağını asla bilemeyecekti. Mutlaka bize yardım etmek için geri döneceğini söyledi.”

Yvan tepkimi ölçerken uzun bir süre dediklerini düşündüm. “Naga, Ariel’ı nilantyrin bu kadar hızlı uzaklaştırmakla hata etti,” dedim sonunda kesin bir dille. “Ölebilirdi.”

Yvan başıyla onayladı. “Ejderhalar için durum farklı. Sanırım o da Ariel’in insani yanının ne kadar zayıf olduğunu düşünemedi.”

“Ancak Naga söylediklerinde tamamen haklı,” diye istemeye istemeye kabullendim. “Nilantyr, Ariel’ı yavaş yavaş yok

ediyordu. Geçtiğimiz aylarda giderek daha da güçsüzleşmesini izledim. Artık ateş bile çıkaramıyor. Kanatları da... daha ince, daha kırılgan hâle geldiler.”

Utanç içinde duraksadım. “Başlarda nilantyr aldığında rahatlıyordum. Bana küfretmeyi bırakıyordu. Onu aldığı zaman hiçbir şeyi umursamıyordu ve her zamanki kadar öfkeden köpürmüyordu. Gerçi neler yaşadığını öğrendikten sonra öfkesinin altında yatan sebepleri anlayabiliyorum. Öfkelenmeye hakkı var.” Nefret tüm hücrelerime sızdı. “Gardneryalıların ona bu zehri zorla verme hakları yoktu. Onun öfkesini yok etmeye haklarının olmadığı gibi.”

Yvan’ın eskiden beni tedirgin eden yoğun bakışları şimdi tam tersi bir etki yaratıyordu. O bakışlarda hiddetli bir anlayış vardı. Ayrıca anlaşılacak bana kendimi iyi hissettiriyordu, özellikle de bu konuda.

Naga’yla nasıl konuşabildiğini düşünürken yüzünün abartılı yakışıklılığını da düşündüm. Onun ne olabileceğini bulmaya çalışırken aklıma didik didik kurcaladığım Faeler hakkındaki kitaplardan bir detay geldi. Anlatılanlara göre Lesair Faeleri, yüzleri simetrik ve inanılmaz derecede yakışıklı varlıklardı.

Onunki gibi.

“Ailendeki Fae kim, Yvan?” diye sordum.

Cevap vermedi. “Bana söyleyebilirsin,” diyerek bu kez daha nazikçe teşvik ettim.

Bir an için duyulan tek şey pencere pervazlarını titreten buz gibi rüzgârdı. Yvan derin bir nefes aldı ve beni fazlasıyla şaşırtarak yanıtladı. “Annem.”

Nefesim kesildi, kalp atışlarım hızlandı. Uzunca bir süre sessiz kaldık.

“Yani annenin ailesi...”

Yeşil gözleri alevlendi. “Diyar Savaşı’nda Gardneryalılar tarafından öldürüldüler. Hepsi.”

Ah, merhametli Kadim Varlık. Yalnızca babasını değil, annesinin halkını da öldürmüşlerdi. Utanç ve keder içimde amansız bir nehir gibi yükseldi.

Annesinin neden benden bu denli nefret ettiğini şimdi anlıyordum.

“Benimle paylaştığın için teşekkür ederim,” dedim, aramızdaki duvarların nedenlerinin daha da netleşmesinden dolayı sesim kısık çıkmıştı. “Sırların benimle güvende. Umarım biliyorsundur.”

Yvan’ın eli elime kaydıığında dokunuşu koluma usulca yayılan bir dizi kıvılcıma neden oldu. Titrek bir nefes alıp parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. Arkasına yaslanıp karşımızdaki duvara odaklandı, Wynter’ın duvar halısına yansıyan fenerin alevlerini izledi.

“Her şey bu kadar zor olmasaydı ne yapardın?” diye sordum ona. “İkimiz de Kelt olsaydık ve dünya savaşın eşiğinde olmasaydı?”

Bu düşünce karşısında hüznle gülümsedi. “Babam gibi bir hekim olurdum.” Omuz silkti. “Ders çalışırdım... şu an uyuduğumdan daha fazla uyurdum.”

Anlayışla başımı aşağı yukarı salladım. İkimiz de çok az uykuyla hayatta kalıyorduk.

Birbirine dolanmış ellerimizi incelerken ciddileşti, sesi değişti. “Ve... sen ve ben. Birlikte olabilirdik.”

Gözlerimiz buluştuğunda beni ele geçiren kahredici özlemin yansımasını onun bakışlarında da gördüm.

Kalbim acıyla burkuldu. *Neden bu kadar imkânsız olmak zorunda?*

Yüreğimde bir başkaldırı yükseldi ve başımı sıcak omzuna yasladım, ellerimiz hâlâ sıkıca birbirlerine kenetliydi. Başını eğdi, saçıma değen yanağı sıcacıktı.

“Çocukken eğlenmek için ne yapardın?” diye sordum, daha güvenli sularda yüzmek istiyordum.

Sorum onu hazırlıksız yakalasa da rahatsız olmamıştı. “Eğlenmek için mi?”

“Hayatında işlerin hiç bu derece... zor olmadığı bir zaman var mıydı, merak ediyorum.”

Derin bir nefes alıp düşündü. “Tek çocuk olduğum için çocukluğum genellikle sessizdi. Annem ve ben kendi hâlimizdeydik. Çok kitap okurdum, bahçede anneme yardım ederdim, hayvanlarla ilgilenirdim.” Dalgınlıkla durdu. “Yemek yapmayı da severim.”

Şaşkınlıkla, “Öyle mi?” diye sordum.

“Annem çok iyi bir aşçıdır. Ondan öğrendim.”

Doğaüstü güçleri olan Yvan’ın yemek yapmayı sevmesi o kadar alelade bir şeydi ki neredeyse komikti. Şaşırtıcıydı da. Mutfakta ocaklara odun taşımak gibi daha zahmetli işler yapsa da onu bir kez bile yemek yaparken görmemiştim.

“Bir gün sana yemek yapayım,” dedi gülümseyerek.

Aynı gülümsemeyle karşılık verdim. “Evet, lütfen.”

“Fernyllia, insanların mutfağında dolaşıp durması konusunda katı ama belki bir akşam oraya gizlice girebiliriz.”

Sadece eğlence amaçlı bir şey yapma fikri karşısında güldüm. Okul, mutfak işleri ve Direniş’e yardım etmeye çalışmakla meşguldük.

“Dans etmeyi de severim,” dedi.

“Gerçekten mi?”

Ağırbaşlı Yvan’ı bir dans pistinde kendi etrafında dönüp dururken hayal etmeye çalıştığımda bu ihtimal dışı düşünce karşısında mutlulukla gülümsedim.

“Annemin bana öğrettiği şeylerden biri,” dedi. “Lasair dansları. Halkının dansları.”

Halkı. Onun insanları. Lasair Faeleri. O kadar uzun zamandır kendine saklamıştı ki yarı Ateş Fae’i olmasıyla ilgili açıkça konuşması inanılmazdı.

“Lasair dansları nasıl?” diye merak ettim. Capcanlı yeşil gözleri ve parlak kıvılcık saçlarıyla kırmızı giysiler giymiş, alev halkaları arasında dans eden bir grup güzel insan hayal ettim.

“Karmaşık,” dedi. “Bir sürü adım var. Fae danslarını öğrenmesi çok zor olsa da ustalaştığında çok eğlenirler.”

“Gardneryalı dansları gibi mi?”

“Hayır,” dedi başını sallayarak. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. “Senin halkın biraz... kasıntı.”

Şakayla kaşlarımı çattım. Söyleyene bakın! Her zaman fazlasıyla katı ve ketum olan oydu. Fakat itiraf etmeliydim ki doğrudu. Gardneryalılar, acımasızlıklarının yanında katıllıklarıyla da övünürlerdi.

“Sence öyle dans etmeyi öğrenebilir miyim?” diye sordum tereddütle.

Sanki yeni, memnun olduğu bir şeyler görmüşçesine bana baktıktan sonra şefkatle elimi sıktı. “Sana öğretirim. Tenha ve geniş bir alan bulabilirsek tabii.” Gözleri haylazca parladı. “Belki de yuvarlak ahıra gitmeliyiz.”

Terk edilmiş ahır çoğunlukla kaçan sığınmacıların durağıydı, zemini Yvan’ın *Kadimler Kitabı*’ndan sinirle yırttığı sayfalarla kaplıydı.

“Malum *Kitap*’ın sayfaları üzerinde dans edebiliriz,” diye önerdim alaycı bir gülümsemeyle. “Tam isyana uygun bir hareket.”

Güldü. “Cazip bir fikir aslında.”

“Malum *Kitap*’tan çok senin ayaklarına basardım muhtemelen.”

Gözleri keyifle parladı. “Annem bana öğretirken ayaklarına bayağı basmıştım.”

Çoraplı ayaklarıma baktım, hafifçe havaya kaldırdıktan sonra tekrar zemine bastım. “Yvan,” dedim merakla, “eğer Fae’sen neden demir seni rahatsız etmiyor?”

“Ediyor.”

“İyi de seni mutfakta izliyorum. Her zaman kullanıyorsun.”

Eğlenmiş gibi gözlerini kıstı. “Ne zamandır izliyorsun?”

Yutkundum. “Bir süredir.”

“Rahatsız edici sadece,” dedi hafifçe omuz silkerek. “Uzun süre dokunursam kaşıntı yapıyor. Ayrıca ben yalnızca çeyrek Fae'im, Elloren. Babam Kelt soyundan geliyor, anneannem de bir Kelt'ti.”

“Yani annenin babası...”

“Safkan bir Fae'di, evet.”

“Annen sana halkı hakkında çok şey öğretti mi?”

Başıyla onayladı. “Tarihlerini, hikâyelerini, geleneklerini... dillerini.”

İçimde meraklı bir şaşkınlık vuku buldu. “Konuşabiliyor musun?”

“Çok sık konuşmuyorum. Bugünlerde bir Fae lehçesi konuşmak çok tehlikeli.”

“Bana o dilde bir şey söyler misin?” diye sordum utanarak.

Yvan gülümsedi, gülüşüne karışan hafif şehvet vücudumu ısıttı. “Ne söylememi istersin?” diye sordu, sesi ipek gibiydi.

“Herhangi bir şey. Sadece kulağa nasıl geldiğini duymak istiyorum.”

Düşünceli bir şekilde bana baktıktan sonra konuşmaya başladığı an mest oldum. Lasair dilinin sözcükleri akıcı ve zarif seslerle doluydu. Fae dansının da böyle olacağını hayal ettim. İnanılmaz karmaşık fakat ustalastığın taktirde son derece güzel.

“Ne dedin?” diye sordum, büyülenmişim.

“*Gözlerin... çok güzel dedim.*”

“Ah,” diye fısıldadım, yanaklarım kızardı.

Yvan'ın ifadesi ciddileşti ve derin bir nefes verdi. Bana doğru eğilip başparmağımı hafifçe okşadı. “Birbirimizden uzak durmakta pek de iyi değiliz, değil mi?”

“Değiliz,” diye onayladım ve başımı tekrar omzuna yasladım.

Sıcaklığı filizlenerek ince dalları ateş yatkınlığımın etrafına kıvrıldı.

“Nasıl bir şey?” diye sordu. “Yatkınlık bağlarının olması?”

Titrek bir nefes verdim. “İçimde... dallanan ağaçlar gibi. Bir yatkınlığa odaklanırsam o dallanan bağı hissedebilir ve o bağda akan gücü çekebilirim.” Onu öperken ateşini çekmenin nasıl bir his olacağını düşünerek yüzüne baktım. “Ateşin,” diye sordum çekinerek, “Büyücü yatkınlığı gibi mi?”

“Yatkınlık değil,” dedi dudaklarını hoşnutsuzlukla kıvrarak. “İçimde, *her yerde*.”

Yüce Kadim Varlık aşkına.

Ateş büyümünü doğrudan ona göndermek için ani bir istek duydum. İçindekileri hissetmek istedim. Gövdemde buharlanan sıcaklığı kontrol altında tutmakta zorlandım.

“Beş tane yatkınlık bağın var, değil mi?” diye sordu merakla.

“Güçlü ateş ve toprak bağlarım var,” dedim ona. “Zaman zaman biraz hava ve su yatkınlıkları da hissediyorum ancak ışık yatkınlığımı hissedemiyorum. Çoğu Büyücü hissedemez, Işık Büyücüleri oldukça nadirdir.” Tereddütle ona baktım. “Yatkınlıklarımı hissedebiliyor musun?”

“Sadece ateş yatkınlığını,” dedi.

“Bu konuda birbirimize benziyoruz, ikimizin de ateşe güçlü bir yatkınlığı var.”

“Biliyorum,” dedi, başparmağı nazikçe elimi okşarken dokunuşu keyifli bir sıcaklık bırakıyordu.

“Çok garip, değil mi?” dedim, dokunuşunun tüm vücudumda gezinmesini istiyordum.

Başıyla onaylayınca çenesi saçımın üzerinde hareket etti. Hafifçe gülümsediğini hissedebiliyordum.

Ellerimiz birleşmiş hâlde kıpırdamadan otururken sonsuza dek öyle kalmak istedim.

“Kardeşlerin,” diye başladı. “Eczacı olmaya karar vermeden önce keman yapmayı istediğini söylediler.”

Hüzünle gülümsedim. “Kadınların zanaatkâr loncalarına katılabileceği mükemmel bir dünyada mı?” dedim hafif bir alayla. “Belki. Belki ikisini de yapardım. Ve birlikte olurduk.”

Başımı kaldırıp ona baktığımda bu mutlu düşünce duman gibi yok oldu. “Muhtemelen ikimiz de istediğimiz sakın hayatı yaşayamayacağız, değil mi?”

Yvan sanki bilmediğim daha başka şeyler varmış gibi kısa, karamsar bir nefes aldı. “İstediğim hayata asla sahip olamayacağım,” dedi, sesi alçak ve bitkindi. “Yapacak bir şey yok. Ayrıca Büyücü Konseyi, Carnissa Gardner’ın torununun Fae kanı taşıyan biriyle birlikte olmasına asla müsaade etmez. Hem sana benim yüzümden bir şey olursa...” Sesi gitgide azaldı ve uzaklara baktı, sanki tüm dünyaya meydan okurcasına sıkıca elimi tutuyordu.

Söyledikleri kaçınılmazdı. Bizim için mutlu bir gelecek yoktu. *Biz* olamazdık. İlişkimiz hem kendimiz hem de sevdiğimiz için tehlikeli olurdu.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Başımı omzundan kaldırıp elini bıraktım ve ayağa kalktım.

“Geri dönmem gerek,” dedim huzursuzca kaldığım odayı işaret ederek. “Derslerden geri kaldım, ayrıca onlara biraz yardım etsem iyi olur.”

Yvan başıyla onaylayıp ayağa kalktı. Havayı ağırlaştıran yoğun duygular eşliğinde bir süre garip bir sessizlik içinde durduk. Söylenmemesi gereken ama söylenecek çok şey vardı.

Ancak artık ikimizin de gitme vaktiydi.

Yvan haklıydı.

Ariel, nilantyrden yoksun kalmasına rağmen hayattaydı ve ona yardım etmek için herkesin bir araya gelmesiyle işler daha da kolaylaşmıştı.

Wynter, her zamanki sadakatiyle Ariel'in yanından bir dakika bile ayrılmıyordu. Her gece yumuşak kanatlarıyla Ariel'i sarıyor ve ona Klasik Elf dilinde şarkılar söyleyerek sevgiyle fısıldıyordu. Ariel kan çanağına dönmüş yarı açık gözleriyle ara ara uyanıp anlamsız şeyler mırıldanırken kuzgunu tepesine tünemiş, onları izliyordu.

Ariel'in pek hoşlanmadığı Diana mesafesini korusa da Ariel'in giysilerini ve yatak örtülerini temiz tutmakla meşguldü. Bu esnada kendi kendine, zalim Gardneryalılar ve kanatla doğan çocukları hedef alan tuhaf dini inançları hakkında söyleniyordu. Lupinlerin böylesine korkunç ve affedilmez bir zulme asla bulaşmayacağını söyleyip duruyordu. Tavuklar Diana geldiğinde panikle sağa sola kaçışsa da Diana şaşırtıcı biçimde onlarla da ilgilenmeye devam ediyordu.

Marina, Diana'ya temizlikte yardım ediyordu ancak Gardneryalıların barbarlığına dair bu yeni kanıtlar onu gittikçe daha da rahatsız ediyor, kız kardeşi için duyduğu korku gün geçtikçe daha da artıyordu fakat karlar tüm ormanı kaplamışken vahşi ormanlardan geçmenin imkânı yoktu. Başka çare de yoktu, Amazları ziyaret edip Marina'nın halkına yardım etmelerini istemek için hava düzelene dek beklemek zorundaydık.

Ben Tierney'yle birlikte Ariel'in enerji toplaması için ilaçlar hazırlarken Rafe'le Yvan da mutfaktan yemek getirme işini üstlenmişlerdi. Wynter'ın kardeşi Cael ve onun sessiz yardımcısı Rhys, Ariel'a Elf rün muskası getirmişlerdi. Kırmızı taş işlemeli bu muskanın deriyi sertleştirdiğini, kanatlarda da işe yarayabileceğini söylediler.

Ariel belki de hayatında ilk kez onu destekleyen, ona bakan, iyileşmesini ve güçlü olmasını isteyen insanlarla çevriliydi. Gardneryalılar onu zindana atmadan ve zorla nilantyr vermeden önceki gibi güçlü olmasını isteyen.

O akşam titreşen ateş ışığının altında Ariel'in baş ucunda oturup temiz ve serin bir bezle nazikçe alnını sildim.

En kötü kısmı atlatmış gibi görünüyordu.

Ariel'i neredeyse bir hafta boyunca esir alan kâbus nihayet acımasız pençelerini üstünden çekmişti, yine de hâlâ solgundu ve iskelet kadar zayıftı. Kanatları öyle inceydi ki neredeyse şeffaflardı, bedeniye öylesine güçsüzdü ki onu kaşıkla beslemek zorundaydık.

Neyse ki zehrin kötü kokusu gitmişti ve Ariel, sanki tüm bedenini hassas bir huzur örtmüş gibi derin bir uykudaydı.

Hayatındaki pek çok şey gibi bunu da atlatmayı başarmıştı.

Ben alnındaki teri nazikçe silerken Ariel'in gözleri aralandı. Bana bambaşka, tamamen uyanık ve dinç bir hâlde bakıyordu. Günler sonra ilk kez bilinci yerindeydi.

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi. Sesi kısık, sorusu duygudan yoksundu.

Ani sorusuyla mahcup hissedip elimi çektim. "Çünkü sana yaptıkları yanlış." Temkinle bezi tekrar alnına götürdüm, beni durdurmasını beklesem de hareket etmedi. "Ve iyileşmeni istiyorum."

Ariel cevap vermeden önce beni inceledi. "Senden her zaman nefret edeceğim," dedi ancak sesinde kin yoktu, yalnızca yorgunluk ve benim inatçı varlığım sebebiyle kafa karışıklığı vardı.

Sözlerinin verdiği acıyı bastırıp onunla ilgilenmeye devam ettim. "Yine de iyileşmeni istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü onların kazanmasını istemiyorum."

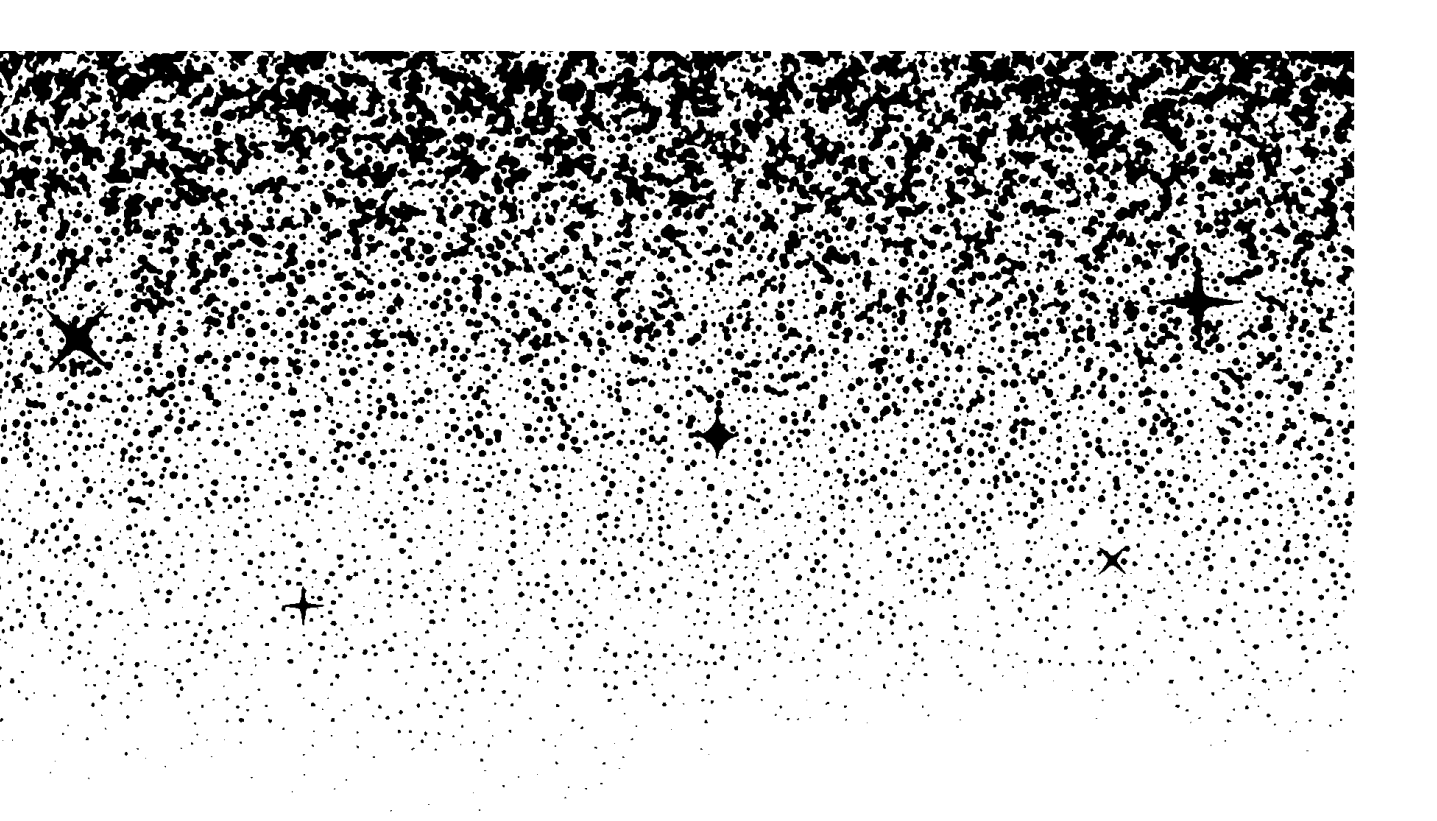
Ariel'in alnını silmeyi bırakıp geriye yaslandım ve bir an birbirimize baktık. Sonunda göz kapakları ağırlaştı ve bir kez daha uykuya teslim oldu.

Gözlerim Ariel'dan ateşin önünde uzanmış beni izleyen Marina'ya kaydı. Okyanus rengi gözleri tetikteydi. Sürekli pencerinin önünde nöbet tutuyor, havanın değişmesini ve Amaz-

lardan yardım istemek için yola çıkabileceğimiz ânın gelmesini bekliyordu.

Birkaç gün sonra kar eriyip toprağa karıştığında Marina, Diana ve ben birlikte tüm ayarlamaları yapıp Ariel'ı Wynter'a emanet ettik.

Sonra da Amaz topraklarına doğru yola çıktık.

✧
ÜÇÜNCÜ
KISIM
✧

BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#326

Kaledonya Dağları'nın Amazkaran Özgür Halkı'yla tüm diplomatik ilişkiler askıya alınmış olup Amazkaran, kendi topraklarında Krallık Yasası'nı alenen ihlâl ederek barındırdıkları Urisk, Smaragdalfar Elfleri ve Peri-kanlıları teslim edene kadar ticari yaptırımlar kararlılıkla uygulanmaya devam edecektir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Hudut

Sert kış soğuşunda karla kaplı ormanda yürürken, “Hakikaten de hiç erkek yok,” diye homurdandı Diana. “Söylesene, bütün erkekler aniden yok olsaydı ve Amazlar Erthia’nın kraliçeleri olsaydı ne olurdu? Yeni Amaz kızlarını meyve gibi ağaçlardan mı toplarlardı?”

Diana, Amaz düşünce yapısındaki kusurlar, ne hakla kendilerini Lupinlerden üstün gördükleri ve Lupinlerin neden onlardan üstün olduğuna dair yarım saat çene çaldı. Onu dinlerken başım endişeyle zonklamaya başlamıştı. Nezaketten yoksun Diana’yı, Selkilere yardım etmeleri için Amazları ikna etmeye yönelik diplomatik bir göreve getirmek düpedüz delilik gibi görünmeye başlamıştı.

Ne var ki onun korumasına ihtiyacımız olacaktı. Amaz topraklarına davetsiz girmeyi tarif etmek için tehlikeli kelimesi yetersiz kalırdı.

Sırt’ın taştan duvarları iki yanımızdaki ağaç dallarının da ötesine yükselirken biz Kuzey Sırt’taki tek geçit olan uzun, ince orman şeridinden yürüyorduk.

Direkt Amaz sınırına doğru.

Rafe, Diana’yı yakından takip ediyor ve her zamanki alaycı mizahıyla onun coşkulu, kızgın konuşmasını dinliyordu. Trystan,

Andras ve Jarod ise sessizce arkalarından yürüyorlardı, üçü de kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi.

İkinci gölgesinde kalan yemyeşil ağaçların arasında ilerlerken Yvan yanımdaydı. Ateş gücü neredeyse titrek bir gerginlikle, kontrolsüzce ve kısa aralıklarla kaynıyordu. Dizginlemekte zorlandığını hissetsem de ondan kontrolünü delip geçmek üzere olan bir sıcaklık dalgası yayılıyordu.

Marina'nın buradan gitmesi gerek, diye düşündüm endişeyle, senin de gitmen gerek. Sakıncalı biri ne olduğunu keşfetmeden önce.

Gareth'la el ele yürüyen Marina'ya göz attım. Belki görüldüğünden daha fazla anlamı olan yoğun bir dostluk kurmuşlardı. Gece geç saatlerde Kuzey Kulesi'nin koridorunda, Gareth'ın alçak tonlu, nazik sesi ve Marina'nın flüt gibi nağmeleriyle ettikleri sohbetlerin sesiyle uyumaya alışmıştım.

Diana'nın eleştirel sesi beni düşüncelerimden kopardı. "...eğer bir kere daha babama onların ormanda *ölüme* terk ettikleri erkek çocukları çaldığımızı söylerlerse ikiyüzlü davranışlarını seve seve yüzlerine vuracaktır."

"Diana." Belki de biraz fazla sertçe araya girdim. Diana sinirle bana döndü. "Oraya vardığımızda düşüncelerini kendine saklaman *gerekecek*."

"Yoksa ne olur?" diye ilgisizce karşılık verdi. "Beni rün silahlarıyla mı tehdit ederler? Benimle başa çıkamazlar."

"İşte orada," dedi Andras, ormandaki açıklığa ulaşıp karla kaplı araziye ayak bastığımızda. Arazinin diğer ucundaki koyu ağaçların oluşturduğu duvarları işaret ediyordu. "Tam ileride, sınır orası."

Hepimiz yavaşlayıp durduk.

Grubumuzdaki erkekler arazi boyunca bize eşlik etseler de daha ileri gidemezlerdi. Ve hiçbir koşulda o ağaç sınırını geçemezlerdi. Amaz topraklarına adım atan her erkek öldürülürdü. Ne pazarlık yapılır ne de istisna tanınırdı. Kazara sınırı geçip

keskin r n baltalarıyla kafaları ortadan ikiye ayrılan talihsiz erkek gezginlerin hikâyelerini herkes duymuştu.

Marina, Diana ve ben o ormana yalnız girecektik.

“Amazları nasıl bulacağız?” diye sordum Andras’a.

Andras soruma hafifçe gülümsedi. “Onları bulmana lüzum yok. Bölgelerine girdiğin anda onlar seni bulacak.” İfadesi ciddiye diledi. “Kraliçe’nin önünde iyice eğilmeyi unutmayın. O size hitap etmeden göz teması kurmayın. Ve evlerine girerken kapı eşiklerine basmayın.”

Andras bize en mühim görgü kurallarını anlatırken Diana kollarını sıkıca gövdesinde kavuşturmuş, sabırsızca dinliyordu. Rafe ve Andras, inatçı Diana’ya buradaki diplomasinin önemini anlatmaya çalışırken Yvan sessizce bana baktı, ateşi huzursuzca yanıp sönüyordu. Asasını hazır tutan Trystan’sa Jarod’la kısık sesle konuşurken kötümser bakışlarla ağaçlara göz atıyordu.

Arazinin  tesi ve kasvetli orman boyunca Trystan’ın bakışlarını takip ettim, grubumuzdaki erkeklerden ayrılmak istemiyordum. Amazlar hakkında okuduğum tüm bilgilerde kadın bile olsalar topraklarına giren yabancılardan pek hoşlanmadıkları yazıyordu.

Ama işte buradaydım, bildikleri en büyük düşmandan bile daha beteriydim.

“Hazır mısın, Elloren?” diye sordu Yvan, ateş büyüsünden bir kıvılcım kopup bana uzandı.

Tekrar ormana bakıp kaygıyla başımı aşağı yukarı salladım.

“Yapabilirsin,” diye cesaretlendirdi beni, yeşil gözleri altın rengine meylediyordu.

Gareth’la sarılarak vedalaşan Marina’ya baktım. “Yapmamız gerek,” dedim Yvan’a kararlılıkla. “Zaman daralıyor. Büyücü Konseyi halamın önergesini yakında onaylayacak.”

Başıyla onayladı, gözlerindeki altın bir an için parlarken ateşi hiddetle bana doğru fırladı. Endişeyle sınır çizgisine bakkarken kendini tutmaya çalışsa da ateşi etrafımı korumacı bir tavırla sardı.

Ateşlerimiz alevlenip aramızdaki sınırlar hızla kaybolurken ikimiz de tereddüt ettik, birbirimizden uzak durmaya çalıştık.

Yvan yaklaşıp beni sıcacık kollarının arasına çekti. Ona sıkıca sarıldım, ateş güçlerimiz serbest kalıp birbirlerini kuşatırken yüzümü omzuna gömdüm.

“Dikkatli ol, Elloren,” diye fısıldadı, sıcak nefesi kulağımı okşuyordu. “Bu çok tehlikeli. Dikkatli olacağına söz ver.”

Endişesi içimi sızlattı. “Olacağım,” diye söz verdim.

Yvan’dan uzaklaştım. Yanaklarım alev alevdi, sıcaklığı damarlarımı cayır cayır yakıyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu Diana yaklaşıırken, Marina da hemen arkasındaydı.

Yvan’ın ateşinden güç alarak başımla onayladım.

“Yarın burada sizi bekliyor olacağız,” dedi Andras. “*Saygınızı bozmadan* onlardan sizi geri getirmelerini rica edin.” Diana’ya anlamlı bir bakış atsa da Diana’nın dikkati çoktan önümüzdeki ormana kaymıştı.

Vakit gelmişti.

Cesaretimi kaybetmeden önce Sırt’ın çevrelediği araziden ve karanlık ormanın sınırından geçmenin vakti gelmişti.

Seyahat çantamı omzuma astım ve kardeşlerime, Andras’a, Jarod’a ve Gareth’a veda ettikten sonra son kez Yvan’a baktım. Ardından Diana ve Marina’yla arazinin karşısına doğru yola koyulduk.

Yolun yarısına gelmek üzereyken birdenbire parlak kırmızı rün çizgileri belirdi ve hepimiz şaşkınlıkla irkilip donakaldık. Vagon tekeri büyüklüğündeki rünler sınırın hemen üzerinde, havada sıralı hâlde asılı duruyorlardı.

Diana başını sertçe yukarı kaldırdıktan sonra kendi etrafında döndü, burun delikleri genişledi. Kehribar rengi gözleri aniden büyüdü ve hızla kolumu kavrayıp beni kabaca yan tarafa itti.

Sırtım buzlu zemine çarptığında çığlık attım. Küçük, gümüşü bir parıltı başımın üzerinden geçti, sonra bir tane daha geçti ve aniden karşı taraftan parlak kırmızı oklar fırlamaya başladı.

Yvan bir anda üzerime atıldı, elleriyle başımı kavradı ve alnını alnıma dayadı.

“Kıpırdama,” dedi dişlerini sıkarak, artık tamamen serbest kalan ateşi damarlarıma hücum ediyordu.

Korku kahredici bir güçle beni sarstı.

Bir uğultu yükseldi ve hava, sanki şiddetli bir fırtına patlayacakmış gibi elektriklendi.

Kalbim küt küt atarken başımı çevirdiğimde yerde dertop olmuş Marina’yı gördüm. Kardeşlerim, Gareth ve Andras etrafımızı sarmıştı. Trystan asasını tutuyordu, ucundan yayılan saydam, altın kubbe Lupinler hariç hepimizin üzerini örtüyordu. Diana, Trystan’ın Büyücü kalkanının hemen dışında çömelmişti fakat Jarod’ı göremiyordum.

Sonra arazide yalnız olmadığımızı fark ettim.

Sağımda, siyah atlar üzerinde iki Vu Trin büyücüsü belirdi. Kadınlar merhametten yoksun gözleriyle direkt bana bakıyorlardı, kolları havaya kalkmıştı, daha fazla gümüş yıldız atmaya hazırlardı.

Bu iki kadının kıyafetleri çoğu Vu Trin büyücüsününkinden farklıydı. Başlarında sımsıkı bağlı siyah eşarplar vardı, giysileri de siyah yerine koyu griydi. Üzerlerine parlak mavi Noi rünleri işlenmişti. Sırtlarına çapraz kılıçlar bağlanmıştı, göğüslerinin üzerine de bir uçtan diğerine parıldayan ölüm yıldızları sıralanmıştı.

Panik dolu bir şaşkınlığa kapıldım.

Vu Trin büyücüleri bize neden yıldız fırlatıyor? Bizi parıldayan oklarla öldürmeye çalışan kadınlar da kim?

“Geri çekilin!” Ormanın geldiğimiz tarafından baskın bir kadın sesi yükseldi.

Başımı çevirip baktığımda Komutan Kam Vin'in Noi dilinde öfkeyle emirler yağdırarak fırtına gibi geldiğini gördüm.

Üzerinde parlak mavi rünlerle işlenmiş siyah bir tunik ve pantolondan oluşan üniforması vardı, gövdesindeyse sıkıca bağlanmış kavisli kılıçlar ve göğsüne çapraz sıralanmış bir dizi gümüş yıldız bulunuyordu. Kız kardeşi Ni Vin arkasından geliyordu, o da üniformasını kuşanmıştı.

Ni Vin bakışlarıma karşılık verdiğinde yüzü duygudan yoksundu ancak Marina'yı gördüğünde gözleri irileşti. Ni Vin'in, Marina'nın tekrar yakalanmasını engellemek için onu Kuzey Kulesi'ne gizlememize yardım edişini hatırladım.

"Yvan, herkesi kalkan içine aldım," dedi Trystan sakince. "Ren'i bırakabilirsin."

"Güzel kalkan, kardeşim," dedi Rafe hayretle, sesinden minnettarlığı hissediliyordu.

"Pratik yapıyorum," diye karşılık verdi Trystan soğukkanlılıkla.

Kolları gevşeyen Yvan etrafına baktıktan sonra yavaşça geri çekildi. Ama yanımdan ayrılmadı, gergin ve tetikteydi. Ateşi öfkeyle taşıyordu.

Kendimi zar zor oturur pozisyona getirdiğimde nihayet Jarod'ı gördüm. Bize yıldızlarla saldıran kadınlardan birinin arkasındaydı, tüm vücudu gerilmiş hâlde saldırmaya hazır bekliyordu.

"Anlaşmamızı unuttun, Kam Vin," dedi grili büyücülerden uzun olan, acımasız gözlerini üzerime dikmişti. "Kız, Amaz topraklarına ayak bastı."

Korku bir mızrak gibi omurgama saplandı.

Neden bahsediyordu?

"Ya kız kardeşimi rahat bırakırsın," diye yankılandı Rafe'in otoriter sesi, "ya da her birimizle uğraşmak zorunda kalırsın."

"Sessizlik!" Tok bir ses sınırın hemen ötesinden emretti.

Bir dizi rün dövmeli Amaz askeri, büyüyle korunan sınırdan sanki havada asılı büyüler duman kadar önemsizmiş gibi

at üstünde öylece geçerek ilerledi. Biri hariç hepsi rün simgeli silahlarla kuşanmış, parlak kırmızı rünlerle süslenmiş kızıl askeri üniformalar giymişlerdi. Omuzlarında, siyah kürkle astarlanmış koyu renk kış pelerinleri sarılıydı. Hepsinin yüzünde siyah rün dövmeleleri vardı.

Ancak benzerlikleri burada sonra eriyordu.

Kimi Urisklerin mücevher tonlu özelliklerini taşıırken kimi-ninse güneyli Ishkantanlar gibi koyu kahverengi tenleri vardı. Bazıları da kuzeyli Issaniler gibi soluk benizli ve sarışındı. Bir Amaz askerinin ise zümrüt desenli Smaragdalfar teni ve yeşil saçları vardı. Bir diğërininse Alfsigr Elflerinin fildişi rengi saçları ve gümüş gözleri dikkat çekiyordu.

Sınır hattının hemen arkasındaki ağaç dallarının üzerinde büyülü oklarını yaylarına yerleştirmiş Amaz okçuları belirdi, atların üzerindeki kadınlardan bazıları da rünlü mızraklarını havada tutuyorlardı.

Tüm silahlar bana doğrultulmuştu.

Kalbim neredeyse acı verecek kadar hızla atıyordu. Diana'nın kalkanın dışından bağırdığını duydum. Siyah saçlı ve sivri kulaklı, ela tenli bir genç kadın, elinde rünlü baltasıyla diğërlerinin önünden ilerliyordu. Belli ki komuta ondaydı, diğër Amaz kadınlarının gözleri üzerindeydi.

Ela tenli kadın parmağını suçlayıcı bir tavırla bana uzattı ve sert gözlerini Komutan Vin'e dikti. "Karanlık Cadi'nın torunu Amaz topraklarına girmiş. *Hemen* açıkla, Kam Vin."

"Kız kalkanın içinde." Komutan Vin, Amazlar ve grili büyücülere dönerek sertçe, "Geri çekilin, hepiniz. Bu durumu konuşacağız," diye belirtti.

Uzun boylu, gri giysili bir kadın, "Önce Lupinlerin çekilmesini emret," diye sertçe karşılık verdi. "Özellikle de bizi arkadan saldırmakla tehdit edene."

Jarod kıpırdamadı. Kehribar rengi gözleri parlıyor, gerilen dudaklarının ardında korkutucu dişleri görünüyordu.

“Kimse bize geri çekilmemizi söyleyemez,” diye büyücü kadına hırladı Diana. “Babamız bir alfa. Yalnızca *ondan* emir alırız.”

“O hâlde Gunther Ulrich’in çocuklarından geri çekilmelerini rica ediyoruz,” diye diplomatik bir sakinlikle karşılık verdi büyücü kadın. “Lupinlerle bir meselemiz yok. Ölmesini istediğimiz tek kişi o kız.”

Dehşet göğsüme dağılırken Yvan kolumu sıkıca kavradı. Ateş gücü artıyordu. Diana, üniformalı Vu Trin’e doğru tehditkâr bir adım attı, dudakları hırıltıyla geri çekildi. “Elloren Gardner’a bir adım bile yaklaşırsan boğazını parçalarım!”

O an, korkuyla felç olmuşken konuşabildiğimi hatırladım. Ayağa kalktım, “Freyja’yla konuşmamız gerek!” diye bağırdım boğuk bir sesle.

Herkes şaşkınlıkla bana döndü.

İnce, ela tenli kadın baltasını biraz indirdi ve gözlerini kıstı. “Freyja benim.”

“Seni bulmamız söylendi,” diye açıkladım nefes nefese. “Marina... Selki... onun yardımına ihtiyacı var.”

“*Selki* mi?”

Marina yavaşça çöktüğü yerden kalktı, dengesini bulmaya çalışırken biraz sendeledi. Uzanıp başlığını indirerek parıldayan gümüş saçlarını serbest bıraktı.

Neredeyse hepsinin nefesi kesildi.

“Bu bahçıvanın Selki’si mi?” diye inanamayarak sordu Komutan Vin.

Diana yüksek sesle, “*Onun* falan değil!” diye tersledi.

Komutan Vin kız kardeşine döndü. “Bundan haberin var mıydı, Ni?”

Ni Vin’in yüzü ifadesiz kaldı. “Görmezden gelmeyi seçtim.”

“Görmezden gelmeyi mi *seçtin*?” Komutan Vin’in sesi sakindi ancak keskin bir öfkenin kıyısındaydı. “Görmezden gelmeyi seçtiğin başka bir şey var mı?”

“Beni bulman için kim gönderdi seni?” diye sordu Freyja.

Cevap vermekte tereddüt ettim. Clive, adını yalnızca onun duyacağı yerde söylememi, sadece *ona* istemişti fakat şu an dü-rüstçe cevap vermeyi reddetmek kötü bir fikir gibi görünüyordu. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve söyledim. “Clive Soren.”

Freyja’nın dudağının bir köşesi seğirdi ve duruşu aniden dikleşti, sanki sözlerim bir meydan okumaymış gibi silahını daha yükseğe kaldırdı.

Freyja’nın yakınlarında duran Urisk görünümlü Amaz as-keri, Freyja’ya öldürücü bir bakış attı. Kadın buradaki en iri askerd; omuzları geniş ve kaslıydı, teni Fernyllia ve Fern’ünkü gibi gül beyazıydı, diken andıran saçları ve sivri kulakları vardı. Yüzü küçük, dairesel rünlerle doluydu, bu da cildine pullu bir görünüm kazandırıyor.

Endişeyle yutkundum. “Selkileri kurtarmak için yardımını istemeye Keltanya’ya gittik.”

“Keltanya’da mıydınız? *Clive Soren*’le mi buluştunuz?” Komutan Vin öfkeli görünüyordu. Kız kardeşine sinirli bir bakış attı.

“Evet,” dedikten sonra Freyja’ya döndüm. “Amazların bize yardım edebileceğini söyledi. Büyücü Konseyi, Batı Diyarı’ndaki tüm Selkileri öldürme emrini vermenin eşiğinde. Hepsini kur-tarmak için bize destek olacak silahlı kuvvetlere ihtiyacımız var.”

Marina’nın ahenkli sesi yankılandı. “Elloren Gardner doğ-ruyu söylüyor.”

Herkesin topluca bir şaşkınlık nidası kopardığı duyuldu.

“*İntikam Tanrıçası adına*,” dedi Freyja hayretle. “Konuşuyor.”

“Açıkla bunu, Kam Vin,” diye emretti grili büyücü, şaşır-mış görünüyordu.

Komutan Vin onu duymazdan gelip bana odaklandı. “El-loren Gardner, ne demek istediğini açıkla.”

“Neyi *açıklayayım*?” diye bağırdım. “Açıkladım ya! Siz beni neden *öldürmek* istediğinizi açıklamaya ne dersiniz?”

Gri giysili büyücü, “Karanlık Cadı’nın Amaz topraklarına girmesine izin veremeyiz,” dedi gaddarca.

“Ben Karanlık Cadı *değilim!*” diye şiddetle karşı çıktım. “Asa testinden geçtim. Birinci Seviye bir Büyücüyüm.”

“Onun gücü yok,” diye onayladı Komutan Vin. “Onu bizzat test ettim.”

“Fallon Bane adında biri var,” diye araya girdi Diana, neredeyse sohbet eder gibi. “Muhtemelen bir sonraki Karanlık Cadı o olacak, yok etmeniz gerek kişi o.”

“Bahsettiğin kişiden haberdarız,” dedi Freyja karamsarlıkla. Gözleri Diana’ya kaydı. “O Karanlık Cadı değil.”

“Büyüsünün her geçen gün güçlendiğini söylüyorlar,” diye karşılık verdi Diana. “Oysa Elloren Gardner’ın hiç gücü yok.”

Grili büyücüler yıldızlarını indirirken Amazlar ne yapacaklarına karar vermeye çalışır gibi şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

“Talebin nedir, Elloren Gardner?” diye sordu Freyja kafası karışık bir edayla.

“Kraliçenizle görüşmek,” diye yanıtladım. “Selkileri kurtarmak için ondan yardım talep edeceğiz.”

Freyja, Marina’yı işaret etti. “Peki ya... Bu Selki’ye nerede rastladın?”

“Onu serbest bıraktım.”

“Büyüyle mi?” diye sordu grilere kuşanmış büyücü şüpheyile.

Ona ters ters baktım. “Az önce size büyüm olmadığını söyledim ya.”

“O hâlde nasıl serbest bıraktın?” diye ısrar etti Freyja.

Omuz silktim. “Zincirlerini çözdük ve... kaçtık işte.”

“Kaçtınız,” diye tekrarladı Freyja.

Sinirlerim bozuluyordu. “Çünkü *büyüm yok*. Büyükanneme benzediğimin farkındayım ama onun gücü bende yok.”

“Ondan nefret eden çok fazla kişi var,” dedi Freyja ciddiyetle.

Duyduklarıma inanamaz hâlde şaşkınlıkla, “Gerçekten mi? Öyle mi?” dedim.

Yvan beni uyarır gibi koluma dokundu. Ateşi şimdi daha sakın ve dengeliydi.

Teni gül rengi olan kaslı asker tehditkâr bir tavırla öne çıktı, kendinden emin bir tavırla sivri çenesini bize doğru dikti. “Adamlarınız sınırimızdan içeri bir adım atarsa ölürlər. Özellikle de *şu*.” Devasa rün baltasını Rafe’e doğrulttu. “*Onun* erkek enerjisi fazla güçlü.”

Rafe, hakarete uğramış mı yoksa gururu okşanmış mı hissedeceğine karar veremiyormuş gibi ağzı açık hâlde kadına bakakaldı.

“Sadece Diana Ulrich, Selki Marine ve ben sınırinızın ötesine geçmek istiyoruz,” diye hızla açıkladım.

“Onların korumasıyım,” dedi Diana dişlerini göstererek.

Komutan Vin beni dikkatle inceledikten sonra kız kardeşine döndü. “Onlara sen eşlik edeceksin, Ni. Ve başka bir *sürpriz* olması hâlinde hemen bana bildireceksin.”

Ni Vin başını kabul edercesine eğdi. “Evet, Komutanım.”

“Ve bizim olana zarar vermeye kalkarsa derhâl canını alacaksın,” diye ekledi grili büyücü.

Kafam karmakarışık. *Neye zarar vereceğimden korkuyorlardı ki?*

Diana korumacı bir duruşa geçti. “Yüzün parçalara ayrılış istiyorsan onun canını alırsın, Büyücü.”

“Nerede olduğunu hatırla, Kam Vin,” diye araya girdi Freyja, “burası *bizim* bölgemiz ve kimin geçip geçmeyeceğine *biz* karar veririz.”

Marina, “Sizden rica ediyoruz,” dedi Freyja’ya. Herkes durdu, tüm gözler Marina’ya döndü. Marina avuçlarını yakarırcasına açtı, flüt tonlu sesi ortamı ele geçirmişti. “Lütfen, kraliçenizle görüşmek üzere topraklarınıza girmemize müsaade edin.”

Freyja’nın düşmanca ifadesi Marina’ya baktığı an dağıldı, kararsız görünüyordu. Düşünürken gözleri önce bana, ardından Marina’ya kayd. Karara varmış gibi çenesini kaldırdı. “Geç-

mene izin vereceğim,” dedi sonunda. “Diana Ulrich ve Ni Vin sana eşlik edebilir.”

Freyja bana ters ters baktı. “Sen de onlara eşlik edebilirsin, Elloren Gardner. Fakat sıkı bir gözetim altında.” Rünl  baltasıyla Komutan Vin ve iki gri giysili büyücüyü işaret etti. “Ve siz, Vu Trin, sizin olanı almak için iki hafta sonra burada bizimle buluşacaksınız. Süreniz dolmak üzere. Borç henüz  denmedi.”

Kafam daha da karıştı. *Ne borcu?*

“Asa, Elloren Gardner,” dedi grili büyücü, gözleri bana sabitlenmişti. “Hâlâ sende mi?”

Zorlukla yutkundum, herkes bakışlarını bana çevirirken başım dönüyordu. *Sage’in asasını biliyorlar. Nereden öğrendiler ki?*

“Evet,” dedim zar zor, botumun yanına sıkıştırdığım beyaz asanın fazlasıyla farkındaydım.

Büyücü bariz biçimde rahatlayıp Ni Vin’e döndü. “Gardneryalıya dikkat et, Ni Vin,” diye uyardı gözleri tekrar beni bulurken. “Asa onu bulmuş olabilir ama unutma ki damarlarında karanlık kan akıyor.”

“Ben hiçbir şeyi unutmam,” dedi Ni Vin sertçe.

“Unutmadığından emin ol.”

Bunun  zerine grilere bürünmüş Vu Trin büyücüleri atlarıyla ormana doğru yola koyuldular. Jarod sakince onların geçmesine izin verirken Freyja da gidişlerini izledi, sonra tekrar bize döndü. Baltasını fildişi tenli, Alfsigr görünümlü Amaz’a çevirdi. “Selki, Thraso’nun yanına binebilir.” Bana döndü. “Sen, Elloren Gardner, Valasca’yla gideceksin.”

Rünlerle işlenmiş mavi bir tunik giymiş kara gözlü genç kadın atıyla  ne  ıktı. Ya yaşıtım olmalıydı ya da benden birkaç yaş büyüktü. Kemerinde asılı duran küçük r n bıçağıyla hareket ederken kendinden emin olduğu ortadaydı. Yüz hatları Noi’yi andırsa da kulakları sivriydi. Teni gök mavisi rengindeydi, siyah sa larıysa mavi ışıltılarla süslenmişti ve dik dikti.

Yüzünde Amaz rün dövmeleleri vardı ve omuzlarına kürklü, siyah bir pelerin sarılıydı.

Valasca, Trystan'ın kalkanının ardından bana bakıp gü-lümsedi.

“Ni Vin,” Freyja bizleri yönlendirmeyi sürdürdü, “Euryleia'yla gideceksin. Ve Diana Ulrich—”

“Kimseyle ata binmem,” diye karşı çıktı Diana. “Elloren Gardner'ın yanında koşacağım.”

“Çok hızlı yol alırsınız, Lupin.”

Diana sırtıttı. “O hâlde bana yetişme şansınız olabilir, Amaz.”

Diğer askerler Diana'nın cüretkâr çıkışına şok olmuş gibi donakalsalar da Freyja geniş bir gülümsemeyle Diana'ya başını eğdi. “Seninle tanışmak bir onurdur, Diana Ulrich.”

Diana da gülümsemeyle karşılık verdi, ne var ki bu dostane bir gülümseme değil daha çok tüylerimi diken diken eden türden vahşi, öldürücü bir gülümsemeydi.

Rün dövmeleli iri Amaz askeri devasa asasını sıkı sıkıya tutmuş, hâlâ tehditkâr gözlerle bakıyordu. Agresif duruşu karşısında her şeyi en baştan sorgulama ihtiyacı hissettim.

Burada ne yapıyoruz? Bu insanlar az önce beni öldürmeye çalıştı. Bu bir uçurum ve biz de kenarına yaklaşmak üzereyiz.

Fakat sonra başka bir yüz görüş açımı girdi: Marina'nın yüzü. İfadesindeki çaresizliğe bakılırsa o da tereddüdümü hissetmiş olmalıydı.

Titreyerek, “Kalkanı indirebilirsin,” dedim Trystan'a. Sorgulayan bakışları bir süre üzerimde dolaştıktan sonra bir büyü mırıldandı ve kalkan yok oldu, her şeyin üzerindeki o kehribar bulut dağılıverdi.

Genç Amaz Valasca'ya doğru adım attığımda Yvan'ın kolumda duran eli düştü. “Hazırım,” dedim Valasca'ya.

Valasca sırtıttı ve şaşırtıcı derecede güçlü kolunu uzatıp atına binmem için beni yukarı çekti. Arkasına yerleşip kollarımı beline sardım.

“İlginç bir arkadaş çevren var, Gardneryalı,” dedi, başını çevirip bana haylazca sıırttı. Yanımızda dikilip beni yakından izleyen Diana’ya göz attı. “Gunther Ulrich’in kızı. Koruma olarak *mükemmel* bir tercih.”

Bedenimde yükselen gergin titremeyi yatıştırmaya çalışsam da nafileydi.

“Rahatla, Elloren Gardner,” dedi ciddi bir tonda. “Ben de seni koruyacağım.”

Ona güvenemeyerek baktım. “Daha yeni tanıştık.”

Valasca omuz silkti. “Selki’yi kurtardığın için sana bir şans vermeye hazırım, Gardneryalı. Bir yılı aşkın süredir halkımı Selkilere yardımcı olmamız gerektiğine ikna etmeye çalışıyorum. Gardnerya sınırı yakınlarında seyahat ederken bir Selki görmüştüm.” Valasca’nın ağır aksanlı ortak dili öfke doluydu. “Onu kafese koymuşlardı. Hareketleri, sesi... her şeyi fok gibiydi. Fakat gözleri... Gözlerine bakmam yetti.”

Valasca atının boynunu şefkatle sıvazladı, ifadesi yumuşadı. Bana buruk bir gülümsemeyle baktı. “Gerçeği görebilmek için derine bakmak gerektiğine inanıyorum. Sence de öyle değil mi, Elloren Gardner?”

Cevabımı beklemedi, bunun yerine rünlerin arasından geçip sınırı aşarak Amaz yoldaşlarının önüne çıktı. Kolunu göğesine kaldırdı ve etrafında toplanan Amazlara baktı. “Sıkı tutun,” diye beni uyardıktan sonra başka bir dilde bağırdı.

Valasca kolunu hızla aşağı indirdi ve yıldırım hızında yola koyulduk. Omzumun üzerinden Yvan ve diğerlerine son kez bakmaya çalıştım. Sık çam ormanı, kapanan devasa yeşil bir kapı gibi bizi çevrelemeden önce Yvan’ın delici bakışlarını ve içindeki ateşin sert çekimini yakalayabildim.

İKİNCİ BÖLÜM

Amazkaran

Ne toprak ve karları havaya uçuran toynakların gök gürültüsünü andıran sesine ne de bu kadar hızlı hareket etmeye hazırlıklıydım. Kimi zaman ağaçlar sanki bize çarpacakmışçasına üstümüze doğru geliyordu ancak her seferinde ormanın içinden uzanan bir akıntı gibi son anda kıvrılıyorduk. Hem heyecan verici hem de korkutucuydu, can havliyle Valasca'ya tutunmuştum.

Uzayan gölgeler eşliğinde Kuzey Sırt'ın uzun açıklığı boyunca ilerlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Çok geçmeden gümüşü bulutlar dağılarak gökyüzünü parıldayan yıldızlara ve aynı parlaklıktaki aya bıraktı. Bir kuleyi andıran Sırt'ın iki yanımızdaki ağaçların tepesinden yükselişini hayranlıkla izledim.

Aynı sivri zirvelerin üzerinden Lukas'la geçişimizi hatırladım; Sırt'ı yukarıdan izlerken gözüme muazzam bir güzellikte görünmüştü. Fakat burada, aşağıda, ezici ağırlığını daha çok hissediyordum ve nefesimi kesiyordu.

İliklere işleyen bir soğuk vardı, hızla yol alırken dondurucu hava bıçak gibi bedenime sağlanıyordu. Şiddetli soğukla birlikte giderek sertleşen parmaklarımı bükmek bile zorlaşmıştı. Düşen sıcaklıktan endişe duymaya başladım, hep birlikte donmaktan korkuyordum.

Önümüzde geniş bir yol açıldı ve orman birdenbire irili ufaklı, şekilsiz beyaz kayalardan oluşan Sırt taşlarından bir yola dönüştü. Biraz ileride havada asılı duran kırmızı rünlerden bir sınır vardı.

Valasca omzunun üzerinden bana sıtıttıktan sonra başka dilde yüksek sesle emir verdi. Herkesin atları daha hızlı koşmaya başladı, hayvanların toynakları altımızdaki taşlara vuruyordu.

Korku, sarsıcı bir kuvvetle içime işledi.

Uçurumun kenarı gibi görünen bir yere doğru son sürat ilerliyorduk. Hemen ardında, devasa bir çanağa benzeyen vadiye yayılmış şehrin ışıkları ve biraz ötesinde de karla kaplı Kaledonya Dağları önümüze serilmişti.

Amaz sınır şehri Cyme, Kaledonya dağ menzilinde bulunan altı Amaz şehrinin en büyüğüydü.

Korkuyla uyuşan zihnim, bir anda manzaranın tüm ayrıntılarını algıladı. Vadinin merkezini kaplayan sayısız bina ve çatılarında parlayan, aydınlatılmış kırmızı çizgiler.

Ve yeşillik. Vadinin her yeri yemyeşildi. *Hem de* kışın ortasında.

Taşlı uçurumdan dümdüz aşağı uçacaktık.

Yanımızda koşan Diana'ya yalvaran gözlerle baktım, saçları bir bayrak gibi arkasından uçuşuyordu. Bakışlarımız buluştuğunda yüzünde hayat dolu bir gülümseme belirdi.

“Durmamız gerek,” diye panikle karşı çıktım. “Durdur atı, Valasca!”

Valasca geriye dönüp çarpık biçimde gülümsedi. “Kafana dikkat et, Gardneryalı.” Dizginleri çekerek atı hızlandırdı.

Uçuruma yaklaşırken boğazımdan bir çığlık koptu.

Aynı anda tüm Amazlar kollarını avuçları dümdüz, parmakları açık olacak şekilde uzattı. Sarp uçuruma ve daha büyük rünlere doğru ilerlerken ellerinin arkasında parlak kırmızı rünler belirdi. Valasca'nın avucu büyük bir rüne çarptı ve elinden kör

edici kırmızılıkta bir ışık yayıldı. Vadinin tamamını çevreleyen büyük, yarı saydam kubbe bir anlığına tepemizde ve etrafımızda görünür hâle geldi, sıcak havası hepimizi sarmaladı.

“Aaaaaaaahhhhhhhhh!” diye bağırdım uçurumun kenarına doğru dört nala koşarken.

Oraya ulaştığımız anda düz, dairesel rünler ortaya çıktı ve böcek sürüsü gibi çoğalarak havada asılı duran kırmızı bir yol oluşturdular. Atımız sorunsuzca taşlı yoldan ründen oluşan yola geçerken kollarımı Valasca’nın beline kenetledim.

Baş dönmesi ve çaresiz bir rahatlamayla manzarayı seyrettim. Şehir boyunca ilerledikçe rün yol inanılmaz bir hızda uzamaya devam ediyordu.

Valasca kolunu kaldırdı ve herkes eşkin gitmeye, ardından da tırıs gitmeye başladı.

Kalbim deli gibi atıyordu, nefesim kesik kesikti. Valasca’nın belini ölümcül şekilde kavrayan kollarımı gevşettiğimde kısık bir kahkaha attı. Bulunduğumuz yerde yaz mevsimi olduğunu fark ettim, yanaklarımı yakan soğukluk yerini sıcaklığa bıraktı. Tüm vadiye yapraklı ağaçlar, bahçeler ve tarlalar yayılmıştı; üzerleri kızıl rünlerle kaplı tarlaların çoğu geometrik cam kubbelerin altına yerleştirilmişti. “Nasıl yaz mevsimi olabilir?” diye sordum Valasca’ya büyülenmiş hâlde.

“İleri düzey rün büyü,” diye gülümsedikten sonra yukarıyı işaret etti. “Kubbeyi fark etmişsindir.”

Yukarı baktım ancak yıldızlarla bezenmiş gece göğünden başka bir şey görünmüyordu. “Biri bir ejderhayı kubbenin içinden geçirmeye çalışsa ne olur acaba?” diye merak ettim.

Valasca’nın göğsü kahkahayla sarsıldı. “Oldukça büyük bir patlama. Uçan uzuvlar. Kanla kaplı bir gökyüzü. Pek tavsiye etmem diyebilirim.”

Cevabı karşısında kaşımı kaldırdım. *İyi*, diye düşündüm. En azından Amazların, Gardnerya askeri saldırısına direnme şansı vardı.

Aşağıda, Sırt'ın kuzey yüzünde Elf tarzı yapılar vardı, deniz kabuklarını gibi kıvrılan bu yapıların her biri tuhaf ağaçlarla kaplı, üzeri kubbeli bir ormana açılıyordu. “Orası Üniversite'miz,” dedi Valasca.

“Daha önce hiç böyle ağaçlar görmemiştim,” dedim hayranlıkla.

“Orası da Üniversite'nin araştırma bahçesi,” dedi Valasca gururla. “Erthia'nın her yerinden bitkilerimiz var.”

Önümüzdeki rün yol, şehrin tam ortasından yükselen parlak, kırmızı bir direğe doğru ilerleyerek kırmızı ışık patlamasıyla direğin tepesindeki büyük diske daldı.

Devasa diske çıktığımızda, arkamızdaki rün yol belirlediği hızla Sırt'a doğru geri çekilip gözden kayboldu.

Yolun kaybolmasını izlerken, “Gökteki Yüce Kadim Varlık adına!” deyip uzun, titrek bir nefes verdim.

Valasca içten kahkahasıyla, “Birilerinin bunu ilk kez deneyimlemesini izlemek çok eğlenceli,” dedi.

Pek de etkilenmemiş görünen Diana, heyecandan uzak bir merakla manzarayı seyrediyordu. Ni Vin de ölüme meydan okuyan yolculuğumuzdan etkilenmemiş gibiydi. Sadece Marina'nın benimle buluşan gözlerinden korkunun silinmediğini gördüm.

“Hiç mi korkmadın?” diye sordum Diana'ya tiz bir sesle.

Sanki aşırı tepki veriyormuşum gibi baktı. “Onların ekibinden herhangi bir korku kokusu almadım. Yolun er ya da geç büyüyle birleşeceği açıktı.”

Üzerinde durduğumuz disk tekerlek gibi dönerek merkez direğe doğru alçalmaya başladığında irkildim, atlar da huzursuzlandı. Direk, yakından bakınca parlayan kırmızı rün hüzmeleriyle süslenmiş devasa bir ağaç gövdesi gibiydi.

“Halkın böyle bir yolu nasıl inşa etti?” diye sordum Valasca'ya, afallamıştım.

Valasca muzip bir bakış attı. “Rün büyücülerimiz, tüm köken kültürlerimizi kullanarak rün sistemini bir araya getiriyor.

Onları birleştirdiğimizde daha fazlasını yapabiliyoruz.” Gülümsemesi genişledi. “Bize inanılmaz bir avantaj sağlıyor.”

“Rün büyücülüğünün nadir olduğunu sanıyordum.”

“Öyle. Yalnızca on iki rün büyücümüz var,” dedi. “Fakat neredeyse yeryüzündeki her gelenekten birileri var. Sayıca az olsalar da çeşitlilikle arayı kapatıyorlar. Bu da geliştirilmiş güç sağlıyor.”

Rün büyüyle başardıklarına hayranlıkla bakarken Gardnerya asa büyüünün, burada yarattıkları şeylerle kıyaslandığında ne kadar da sıradan kaldığını fark ettim.

Vadinin merkezine yayılan sayısız bina vardı. Gözlerim bir oraya bir buraya kayıyordu, bu yükseklikten hepsini görmeye çalışıyordum. Burada, Verpakya’daki hepsi birbirine benzeyen Sırt taşı tarzının ya da Gardnerya’nın değişmeyen Demirağaç orman tasarımlarının aksine birçok mimari çeşit vardı. Hepsi de birbirinden farklıydı, sanki Erthia’daki tüm mimari türleri vadiye atılmış ve karıştırılmış gibiydi.

Çatıları çevreleyen uzun, parlak kırmızı çizgiler bütün şehri uhrevi bir kırmızılıkla aydınlatıyordu. Yükselirken Valasca’ya parlayan kırmızı çizgileri işaret edip ne olduklarını sordum.

“Rün şeritleri,” dedi. “Işıklara, ocaklara ve benzeri şeylere güç veriyorlar. Farklı rün sistemleri birleştğinde kırmızıya dönüşür. Tek renk şemamızın sebebi de bu.”

Kocaman dairesel meydanın taş zeminine gittikçe yaklaşıyorduk; taş işçiliği, birbirine geçen rün desenleriyle çok renkli bir şekilde tasarlanmıştı. Kadın sesleri meydanın ötesine kadar yayılıyordu; bağırان kadınlar, neşeyle konuşan ve kahkahalar atan kadınlar, enstrümanlar eşliğinde şarkılar söyleyen kadınlar. Hepsi kadındı. Erkek yoktu.

Aşağıda, meşalelerin kırmızı aleviyle aydınlatılan meydanda bir grup kadın toplanıyordu. Meydanın ortasında duran Sırt taşından yapılmış devasa heykel, bana büyükannemin Valgrad’da heykelini hatırlattı. Ancak bu heykel, beline kemer gibi sarılı

yılanla birlikte uçuş uçuş giysiler içindeki Amaz Tanrıçası'nı tasvir ediyordu. Tanrıça'nın omzunda beyaz bir güvercin vardı ve üç kadından oluşan *İlk Kız Kardeşler* ayağının dibine oturmuş, hayranlıkla Tanrıça'yı izliyordu. *İlk Kız Kardeşler*'in altında da küçük boynuzlu geyikler çember hâlinde dans ediyordu.

Tanrıça heykelinin ötesinde vadinin en büyük yapısı yer alıyordu: Zeminine sanki çocukları gibi bir dizi küçük kubbenin bağlı olduğu devasa, jeodezik bir kubbe.

“Burası Kraliçe Sarayı, Kraliçe Alkalia'nın Konseyi'nin evleri,” dedi Valasca gururla. “Oraya gidiyoruz.”

Aşağı indikçe Tanrıça heykeli üzerimizde yükselmeye devam etti. Yavaşça zemine ayak bastığımızda altımızdaki rünler sönerek kayboldu ve rün işlemeli kırmızı tunikler giymiş, donuk suratlı, ağır silahlı askerlerden oluşan bir grup etrafımızı sardı. Arkalarında da meraklı bir kalabalık birikmişti.

Meydanı dolduran Amazlar da tıpkı bizim grubumuz gibiydi, hepsi birbirinden farklı kişilerdi. Her sınıftan Urisk. Alfsigr ve Smaragdalfar Elfleri. Elfhollenlar, Ishkartalılar, Keltler, Noiler ve hatta teni benim gibi yeşil ışıltılı birkaç Gardneryalı bile vardı. Bazılarının büyü-bağ işareti olduğunu gördüm. Kadınların çoğu, tıpkı Andras ve Profesör Valya gibi melez görünüyorlardı. Giysileri de kendileri kadar çeşitliydi.

Yalnızca yüzünde siyah rün dövmeleri olanların Amaz oldukları anlaşılıyordu.

Çocuklar hariç her Amaz, vücutlarına bağlanmış rün bıçaklar, kılıçlar ve baltalarla silahlanmışlardı, daha önce hiç görmediğim ışık yayan pek çok silahları da vardı. Çok yaşlı kadınlarda bile kemerlerinde asılı ince, kavisli bıçakların yanı sıra kollarına bağlanmış çift başlı savaş baltaları vardı.

Andras'ın birçok silahı ustalıkla kullanışı aklıma geldi ve Amazların tüm çocukları çeşit çeşit silah ve dövüş sanatları konusunda eğittiklerini hatırladım.

Freyja beni işaret edip Valasca'ya başka bir dilde kulağa sert gelen bir emir verdi. Valasca başıyla onayladı ve neşeyle gülümsedi. Freyja, Valasca'ya haşin bir bakış atıp grubumuzu saran askerlere doğru ilerleyince Valasca'nın ona muzip bir cevap verdiğini anladım.

Freyja askerlerle yaptığı kısa görüşmenin ardından ona eşlik eden dokuz kişiyle Kraliçe'nin sarayına doğru yola çıktı, böylece grubumuzun sayısı yarıya indi. Geri kalanımız da aynı yöne ilerlemeye başladık, bu kez Diana'nın yanımda rahatça yürüyebileceği kadar yavaş bir tempodaydık.

Kraliçe Sarayı, kırmızı ve koyu morun her tonuyla yapılmış muhteşem mozaik desenlerle kaplıydı, geometrik yüzeyin kenarları parlak kırmızı rünlerle çevriliydi. Kubbenin önüne inşa edilmiş devasa kemerli girişe, kuyruğu meydana doğru dalgalanan fildişi rengi bir yılan oyulmuştu. Kemerin ardında, girişe şaşaalı kumaştan bir tünel görüntüsü veren, her biri diğerinden daha uzun, rengârenk perdeler asılıydı.

Kraliçe Sarayı'nın girişi, siyah spiralli sütunlara tutturulmuş, her yanı kırmızı ışığa boyayan rün meşaleleriyle bezeliydi.

Saray'ın önünde toplanan kalabalık o kadar büyüktü ki meydana doğru taşarak neredeyse yarısını doldurmuşlardı. Sıkışık kalabalık, biz yaklaştıkça ikiye ayrılırken beni gören kadınlardan bazılarının –özellikle de yaşlı olanların– gözleri kısıldı, nefesleri kesildi. Elleri içgüdüsel olarak kılıç veya baltalarına giderken çocuklar hızla uzaklaşarak ortadan yok oldu.

Girişe biraz daha yaklaştığımızda Valasca uzanıp başını atımıza yasladı ve gözlerini kapadı; bu bana Andras'ın atlarla rünler sayesinde kurduğu iletişimi anımsattı. Bazı rün dövmeli Amazlar, pek çok becerilerinin yanı sıra atlarla zihinsel konuşma yapabiliyorlardı.

Atımız yavaşlayıp durduğunda Valasca attan indi. Benim de inmeme yardım ettikten sonra kısırağını hafifçe dürtüp diğer atlarla koşması için teşvik etti.

Etrafımızdaki kalabalık giderek artıyor ve tavırları iyice tehditkâr bir havaya bürünüyordu. Titrek, kırmızı meşale ışıklarının ve gölgelerin sardığı meydanda daha da göz korkutucu görünüyorlardı.

Diana korumacı bir tavırla bana yaklaştı ve vahşi gözleriyle etrafı taradı. Valasca elini sırtıma koydu. “Yakınımda dur,” diye fısıldadı kulağıma, gözleri etrafımızdaki kadınları baştan aşağı tarıyordu.

Omzumun üzerinden okyanus rengi gözleri endişeyle irileşmiş Marina’ya baktım. Ni Vin’in koluna girmişti. Ni Vin, Marina’nın bir nevi korumasıymış gibi davranıyordu; yara almamış eli yanında asılı kavisli kılıcının kabzasında dururken ifadesiz yüzüyle kalabalığı süzüyordu.

Kraliçe Sarayı’na yaklaşırken gül rengi teni büyük rünlerle kaplı askerin bizimle perdeli girişin arasında bariyer oluşturduğunu ve rünlü baltalarını iki eliyle birden sıkı sıkı tuttuğunu gördüm. Birkaç adım önünde durduğumuzda kalabalığın hırçın homurtusu dindi.

“Yol ver, Alcippe,” diye emretti Valasca elini öylesine savurarak. “Gardneryalı, Kraliçe Alkalıa’yla konuşmak için geldi. Biliyorsun. Freyja’nın emri de bu yönde.”

“Hayır,” diye hırladı Alcippe, baltasını daha sıkı tuttu.

“Alcippe, ne yapıyorsun?” diye sordu Valasca, gerçekten kafası karışmış görünüyordu. “Bu Freyja’nın kararı.”

Alcippe küçükseyen gözlerle bizi süzüp alaycı alaycı güldü. “Freyja kim olduğunu unuttu. Kararını hükümsüz kılıyorum.”

Valasca ve Alcippe, başka bir dilde gergin bir konuşmaya daldılar. Ardından hiç beklenmedik bir anda –ve beni inanılmaz korkutarak– Alcippe, Valasca’ya hırlarcasına bir şeyler söyledi ve rün baltasını kaldırıp üzerime gelmeye başladı.

Korku tüm gövdemde yankılanırken Diana beni sertçe arkasına aldı, Valasca’ysa bıçağını çekip Alcippe’e doğrulttu.

Savaşçı, küçük ve parlak bıçağı fark ettiğinde donakaldı.

Kalbim ağzımda atarken bıçağın, Alcippe'in dehşet verici derecede büyük silahına kıyasla ne kadar *küçük* kaldığını fark ettim.

Valasca avucunu kaldırdı. "Geri çekil, Alcippe. Dengim değilsin."

Alcippe aşağılayıcı bir sırıtışla etrafımızı saran, onun düşmanca tarzını yansıtan kadınlara göz gezdirdi. "Değil miyim?" diyerek tehditkâr bir adım daha attı.

"Son sözü Kraliçe Alkalia *söylemeli!*" diye ısrar etti Valasca yerinden kımıldamadan. Valasca Alcippe'e kıyasla fazla kısaydı, ince ve kaslı bir yapısı vardı. Bu dev savaşçıya kafa tuttuğunda aklını yitirip yitirmediğini merak ettim.

Alcippe'in öfkeyle alev alev yanan gözleri benimkilere kilitlendi. "Bu *habis yaratığın*, Kraliçe Alkalia'nın soluduğu havayı kirletmesine izin vermeyeceğim! Çekil, Valasca!"

"Alcippe, *lütfen*, geri çekil," diye ısrarını sürdürdü Valasca. Rün bıçağı hâlâ elinde, bir adım bile kımıldamıyordu. Alcippe'in gözleri tereddütle tekrar bıçağa kaydı, hem öldürmeye hazır hem de korkunç bir ikilem içinde gibi görünüyordu.

Ardından şaşırtıcı bir şey yapıp rün baltasını indirdi ve öfkeli bir isteksizlikle geri çekildi. Derin bir *oh* çektim.

Hep yanlış zamanlarda yanlış şeyler söylemeyi başaran Diana, kibirle Alcippe'in ağır silahını işaret etti, ifadesi küçümseyiciydi. "Bizi o oyuncakla alt edebileceğini mi sanıyorsun?"

"*Oyuncak* mı?" Alcippe ileri atılıp sıktığı dişleri arasından hırladı. "Kafanı ortadan ikiye yardığında da buna oyuncak diyebilecek misin, Lupin?"

Diana bir anda çömeldi, gözleri vahşi ve parlaktı, dudakları dişlerini göstermek için geri çekilmişti. Başının üzerine kaldırdığı elinden pençeler çıktı ve üzerine tüyler yayıldı. "Bir adım daha at, Amaz," dedi Diana yavaşça, acımasızca kıvrılan pençelerini esnetti, "at da eski düşmanlarımın boyunlarından kopardığım kafa koleksiyonuna seninkini de ekleyeyim."

Tam her şey kontrolden çıkmak üzereyken Marina birdenbire kendini Diana ve Alcippe'in arasına attı, solungaçları açıldı. Dudaklarını araladı ve tüyler ürpertici, flüt tonlu seslerinden birini çıkardı. Herkes bu esrarengiz sesin etkisine kapılıp ona döndü.

Marina başlığını indirdiğinde kalabalık topyekûn nefesini tuttu. Marina endişeyle etrafına baktıktan sonra boynunu gerip solungaçlarını dümdüz yaptı. "Buraya sizden yardım dilenmeye geldik. Halkımı kurtarmak için."

Dört bir yandan farklı dillerde hayret dolu bağırımlarla birlikte, "Selki konuşuyor!" fısıltıları yükselmeye başladı.

"Yardımaınıza ihtiyacımız var." Marina yalvaran gözlerle Alcippe'e baktı. "Lütfen. Size yalvarıyorum."

Alcippe hareketsiz kaldı, sonra dönüp uzun uzun Diana'ya baktı, gül rengi gözlerinde öfke fırtınaları kopuyordu. Kavgadan asla kaçmayan Diana, savaşçının bakışlarını fazlasıyla memnuniyetle karşılarken dudakları ürkütücü bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Alcippe'in ağzı gerildi, silahını o kadar sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu, yine de geri çekildi ve silahını indirdi. "Selki'nin hatırına," dedi gözlerini Diana'dan ayırmadan, "ve *yalnızca* onun sayesinde şimdilik hayattasın, Lupin."

Valasca, Marina ve ben derin bir nefes aldık.

Diana küçümsercesine burnundan güldü. "Ben de kafanın bir gün daha yerinde kalmasına izin veriyorum, Amaz."

Alcippe'in duruşu sertleştiğinde Valasca, Diana'ya kınayarak baktı.

"Teşekkür ederim," dedi Marina minnetle. Çaresizce, sanki susması için yalvarır gibi Diana'ya baktıktan sonra tekrar Alcippe'e döndü. "Merhametiniz için teşekkürler."

Marina'nın saygı dolu tavrı, gül saçlı savaşçıyı yatıştırmış görünüyordu. Marina'yı kısaca başıyla selamladıktan sonra Kraliçe Sarayı'na doğru fırtınalar estirerek yürümesiyle kalabalık da yavaş yavaş dağılmaya başladı.

Diana'ya döndüm. “*Gerçekten* de ‘eski düşmanlarının kafasını’ mı topluyorsun?”

Diana elini kayıtsızca salladı. “Konumuzla *alakası* yok.”

“*Alakası* yok mu?”

“Evet, yok.”

“Diana, o buradaki en büyük, en korkutucu asker. Ve sen onu kafasını koparmakla tehdit ediyorsun!”

Diana uzun, sarı saçlarını savurup elini beline koydu. “*Çok. Kaba. Davrandı.*”

“Diplomatik davranacağına *söz vermiştin!*”

Diana sırtını dikleştirip bana üstten bir bakış attı. “Ben Gunther Ulrich’in kızıyım. Belli bir noktaya kadar sabrederim.”

“Peki, o hâlde,” dedim sertçe, “en azından Kraliçe’nin önünde bırak da yalnızca ben konuşayım!”

“Pekâlâ,” dedi dişlerinin arasından.

Valasca, Diana ve bana sanki boynuzlarımız çıkmış gibi bakıyordu. Marina’ya döndü. “Hep böyle mi bunlar?”

Marina ciddiyetle onaylarken Ni Vin hepimizi görmezden gelerek Marina’nın arkasında gölge gibi sessizce duruyordu.

Valasca göğe bakıp kendi kendine bir küfür mırıldandıktan sonra rün bıçağını kınına soktu. “Hadi.” Onu takip etmemizi işaret etti. “Buraya Kraliçemizle konuşmak için geldiniz. İşte size fırsat.”

İçeri girmeden önce Valasca bizi uyarmak için durdu. “Kapı eşiğine basmayın. Kraliçe’nin önünde iyice eğilin—”

“Biliyoruz, biliyoruz,” dedi Diana sabırsızca. Perdeden girişi herkesten önce geçerek bizi onu takip etmek bıraktı.

Düzenleme

Ny.ozlem

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kraliçe Alkaia

Sıra sıra kırmızı ve mor perdeleri aştıktan sonra parlak işlemeli, lal taşı rengi kilimler ve duvar halılarıyla kaplı büyük bir antreye girdik. Antrenin bir yanında sıralanmış sayısız ayakkabı, diğer yanında ise bölmeli ahşap raflara düzgünce katlanıp yerleştirilmiş giysiler vardı.

Valasca ayakkabılarımızı ve pelerinlerimizi çıkarmamızı söyledikten sonra ağır perdenin kenarını kaldırıp rengârenk bir yılan deseniyle döşenmiş eşğin üzerinden atladı. Bize dönüp salona doğru onu takip etmemizi işaret etti.

Kraliçe Sarayı'nın kıvrımlı duvarları daha lüks ve büyük lal taşı rengi halıyla kaplıydı. İşlemeli desenlerde Amaz dini tarihinden çeşitli sahneler vardı. İlk Kadınlar olarak bilinen üç kadının Yüce Tanrıça'yla güzel bir bahçede yürüyüşü; zalim erkek eşin tek sadık kız çocuğu tarafından öldürülüşü; Tanrıça'nın sadık kızı ödüllendirip yıldız ışığından yapılmış rün iğnesini eline yerleştirerek ona Amaz adını veriş.

Salonun girişinde, beyaz kuşlarla çevrilmiş Yüce Tanrıça'yı resmeden devasa bir duvar halısı tavandan aşağı sallanıyordu. Yüzlerce kuş, tavana doğru dönerek yükseliyor ve orada tek, kocaman bir fildişi kuşu oluşturuyordu.

Tanrıça'nın kuşlarına bir an için büyülenerek bakakaldım; Valgrad'daki katedralimizin vitray pencerelerinde sergilenen Kadim Varlık'ın kuşlarına ve de Wynter'in heykellerine ve duvar halılarına işlenmiş beyaz kuşlara o kadar benziyordu ki. Marina'ya ulaşmamı sağlayan kuşlara da.

Gözcüler.

İçimden bir ürperti geçerken botuma gizlenmiş beyaz asayı hatırladım ve sapının kıvrımını kavrama dürtüsüne kapıldım.

Üst üste dizilmiş, dönen rün sütunlarla desteklenen Kraliçe Sarayı'nın uzun, oval iç mekânı Valgrad Katedrali'nden bile büyüktü. Zengin halılarla döşenmiş bir yol salonun ortasından başlayıp uzak ucundaki yüksek platforma dek uzanıyordu. Alanın geri kalanını dolduran sayısız kadın yemek yiyip sohbet ediyor, kahkahalarla gülüşüyorlardı.

Yolda ilerlerken dikkatim her bir detaya takılıyordu. Solumuzda oturan yeşil pullu, gümüş gözlü bir grup Smaragdalgır Elfi dikkatimi çekti, genç kadınlar çay eşliğinde sohbet ediyorlardı. Hepsi koyu yeşil tunikler ve alt-Elflerin pantolonlarından giymişlerdi, giysileri siyah nakışlarla süslü olsa da yanakları Amaz rün dövmeleriyle işaretliydi.

Gruplarına bir başka kadın yaklaştı. Onda Alfsigr Elflerinin gümüş gözleri, sivri kulakları ve kemik beyazı teni vardı ancak saçları çarpıcı bir mor renkteydi. Göz göze geldiğimizde gözleri kısıldı. Yakalanmış olmanın verdiği utançla gözlerimi kaçırdım.

Amazlardan bazıları salon boyunca yemek servisi yapmakla meşguldü, tanıdık olmayan yoğun baharatların ve taze ekmeğin kokusu havayı dolduruyordu. Yemek alan kadınları izlerken hafifçe eğilerek teşekkür etmenin onların âdetlerinden biri olduğunu fark ettim.

Altın tenli bir Urisk kadınının belden yukarısı çıplak gezdiğini gördüğümde gözlerim büyüdü. O, iki kadınla sohbet edip kahkahalar atarken kucağındaki bebek huzurla memesini

emiyordu. Daha önce hiçbir kadının bu denli bir rahatlıkla bebeğini emzirdiğini görmemiştim, bu yüzden hem şok olmuş hem de büyülenmiştim. Böyle bir şey Gardnerya'da tamamen yasaktı, aynı şekilde Keltanya ve Verpakyada'da. Oralarda kadınlar gizlice emzirir, hatta bebeklerini bol tuniklerinin altına gizlerlerdi.

Bir anda bizim de bir hayli dikkat çektiğimizi fark ettim. Kraliçe Salonu'nu dolduran kadınlar bize bakmak için döndü ve hepsinden rahatsız olduklarını gösteren mırıltılar yükseldi, sesler kısa sürede tüm odayı kuşattı. Kraliçe'nin salonun ucunda yükselen platformuna yaklaşırken endişeyle etrafa göz gezdirdim.

Platformun ortasında, gösterişli minderlere uzanmış yaşlı bir kadın vardı. Derisi koyu yeşil, kulakları sivriydi ve beyaz saçları, başının üzerinde kıvrımlı bir taç misali şekillendirilmişti. Kırıksıklıklarla dolu yüzü, siyah metalik pirsingler ve dövmelerle bezeliydi.

Şaşkınlık içinde bu narin görünümlü kadının, güçlü Kraliçe Alkalıa olduğunu anladım.

Çevresi üniformalı, heybetli savaşçılarla kuşatılmıştı. Minderlerde oturan bu güçlü kadınlardan bazıları silahlarını sırtlarına sarmış, bazıları da devasa Tanrıça duvar halısının dibine dayamıştı. Alcippe de onların arasında, Kraliçe'nin tam solunda oturuyordu, rün baltası elinin altındaydı. Yaklaştığımızı gördü ve bariz bir düşmanlıkla bakışlarını bize dikti.

Alcippe'in öldürücü bakışları karşısında zorlukla yutkundum, sakinleşmek için derin bir nefes alırken kalbim hızla çarpıyordu.

Platforma vardığımızda Valasca yavaşlayıp durdu, biz de arkasında durduk. Kraliçe Alkaia'nın delici bakışları üzerimde yoğunlaştı. Titrek, nasırlı ellerinden birini kaldırmasıyla salondaki huzursuz sesler azalarak yok oldu.

Kraliçe Alkaia işaret ederek, "Yaklaşın, yolcular," dedi.

Biraz daha yaklaştık ve Valasca'nın yaptığı gibi dizlerimin üzerine çöküp yere olabildiğince yakın eğildim. Marina da aynısını yaptı, alınlarımızı halı kaplı zemine bastırırken Marina'nın gergin ifadesini yakaladım.

Diana ve Ni Vin öylece ayakta duruyorlardı.

"Şu işe bakın," dedi Kraliçe, tok sesi bilge ve ağır aksanlıydı. "Bu gece sürprizlerle dolu. Doğru mu görüyorum? Carnissa Gardner'in torunu Amazların Kraliçesi'nden yardım istemeye mi gelmiş?"

"Evet, Kraliçe Alkaia," dedim kırmızı desenli halıya doğru. "Ben Elloren Gardner ve yardımınızı istiyoruz."

Öfke dolu sesler yükselip salonu doldurduğunda gerildim. Nihayet sesler kesildiğinde Kraliçe'nin onları susturduğunu anladım. Başımı dikkatle kaldırıp ona baktım.

"Kalkın, yolcular," diye emretti Kraliçe Alkaia küçümseyici bir tonla. Marina, Valasca ve ben doğrulsak da dizlerimizin üzerinde kaldık.

"Valasca," dedi Kraliçe keyifle, bakışlarını Valasca'ya dikti, "bu yolculara muhafızlık yapmayı kabul etmen çok kibar."

Valasca geniş bir gülümsemeyle ayağa kalkıp Kraliçe'ye dramatik bir gösterişle reverans yaptı. "Emrinizdeyim, Kraliçe Alkaia. Gardneryalı misafirimize refakat etmekten de mutluluk duyarım."

Kraliçe Alkaia sırtıttı. "Hımm. Yine de *çok* yakın refakat etmemelisin, Valasca. Gardnerya ordusunun başımıza üşüşüp Karanlık Cadi'nin torununu geri çalmasını istemem."

Geri çalmak mı? Neden bahsediyordu?

"Elloren Gardner," dedi Kraliçe Alkaia ciddileşerek, "burada, büyükannenin insanlarımıza neler yaptığını hatırlayan çok kişi var. Büyükannenin güçlerinin doruğa ulaşmadan önce öldürülmesi gerektiği gibi senin de öldürülmen gerektiğine dair konuşmalar var."

Onay dolu mırıltılar yükselince korkuyla çöktüm.

“Hiç gücüm yok,” diye ısrar ettim, sesim titriyordu. “Sizin için tehdit değilim.”

“Yine de yanında en tehlikeli korumayı getirmişsin.” Kraliçe bakışlarını, her zamanki gibi özgüvenle rahat ve korkusuzca duran Diana’ya çevirdi.

“Ben Gerwulf Sürüsü’nden Diana Ulrich.” Bütün aile soyağacını son kuzenine kadar saymasını beklerken cümlesini burada bitirmesine şaşırdım. Diana, Kraliçe Alkaia’ya dönmeden önce bana ukala bir bakış attı. “Elloren Gardner yakında kız kardeşim olacak ve buraya onun koruması olarak geldim. Selki Marina’yı, bir an önce gebertilmesi gereken iğrenç bir adamdan kurtardı ve diğer Selki kadınlarının kurtarılması için bir ordu kurmak istiyor.”

Salon tamamen karıştı. Marina, bu ânın kendisi için bir işaret olduğunu düşünmüş olacak ki tereddütle ayağa kalktı. Gümüş rengi saçları rün ışığı altında parlıyordu.

“Konuş, Selki,” diye emretti Kraliçe Alkaia, salona yeniden sessizlik hâkim oldu. “Eğer gerçekten konuşabiliyorsan tabii.”

Marina solungaçlarını düzleştirdi, kararlıydı. “Yardımaınıza ihtiyacımız var, Kraliçe Alkaia,” dedi titrek bir sesle. “Halkım Gardneryalılar tarafından esir tutuluyor ve Büyücüler Konseyi bizi katletme kararı almak üzere.”

Şaşkın fısıltılar salonu doldurdu. “Demek doğruymuş,” dedi Kraliçe hayretle. “Selki konuşabiliyor.”

Kraliçe uzun bir süre Marina’yı inceledikten sonra gözlerini kısarak bana döndü. “Elloren Gardner. Seni korumak için neden Büyücü Ni Vin’in seçildiğini anlıyor musun?”

“Kehanet’teki Karanlık Cadı olmamdan korkuluyor,” dedim. “Büyükanneme benzediğim için.”

“Büyükannenin *tıpatıp* aynısısın,” dedi sertçe.

Sinirlerim bozuluyordu. “Bu doğru olabilir ancak birçok yönden ondan farklıyım. Ve büyüye kesinlikle hiçbir şekilde erişimim yok.” Ni Vin’e kısa bir bakış attım. “Neden bir Vu

Trin korumasına ihtiyacım olduğunu düşündünüz anlamıyorum doğrusu.”

Kalabalıktan yine huzursuz fısıltılar yayıldı. Kraliçe Alkaia hiç kıpırdamadan duran Ni Vin’e dönüp şüpheyile onu inceledi. “Peki ya sen, Sahire? Bu Gardneryalının dediklerine inanıyor musun?”

Ni Vin düşünceli düşünceli beni süzdü. “İnanıyorum,” diye onayladı sonunda. “Selki’yi kurtarması cesur bir hareketti. Yalnızca görünüş olarak büyükannesine benzediğini düşünüyorum.”

Salon yeni bir öfke dalgasıyla çalkalandı. Kraliçe Alkaia, durumu dikkatle ölçüp biçiyor gibi sabırla bekledi.

Kalabalık nihayet sustuğunda Kraliçe Alkaia, “Peki yaralarını nereden aldın, Sahire?” diye sordu Ni Vin’e.

Ni Vin gerildi. “Carnissa Gardner’ın ellerinden.”

Öfke dolu sesler yeniden yükseldi, Ni Vin devam etmeden önce yatışmalarını bekledi. “Diyar Savaşı sırasındaydı,” diye açıkladı duygudan yoksun bir sesle. “Karanlık Cadı doğuya doğru ilerlerken halkımın üzerine ateş yağdırdı, kız kardeşimin evi o ateş toplarından biriyle vuruldu. O gün kız kardeşim hariç tüm ailemi kaybettim. Yaşamakla lanetlendim.”

İçime bir utanç dalgası yayıldı. Ni Vin’in Diyar Savaşı esnasında yaralandığından şüphelensem de tüm çıplaklığıyla gerçeği öğrenmek acı vericiydi.

“Yine de bu kıza bir şans vermeye istekli misin?” diye sordu Kraliçe Alkaia.

“Evet ama sadece Selki için.”

Kraliçe rahatça arkasına yaslandı. “O zaman,” diyerek kalabalığa döndü, “belki de tıpkı senin gibi Gardneryalıya en azından hikâyesini anlatması için bir fırsat veririz. Şahsen ben, Karanlık Cadı’nın torununun yalnızca bir Selki’yi kurtarmakla kalmayıp aynı zamanda bir Lupin alfasının kızıyla nasıl arkadaş olduğunu merak ediyorum.”

Herkesin başı aynı anda bana döndü, hiçbirinin bakışlarında dostane bir ifade yoktu. Birkaç bebeğin ve küçük çocuğun huzursuz ağlayışları dışında ölüm sessizliği hâkimdi.

“Ayağa kalk, Elloren Gardner,” dedi Kraliçe meydan okurcasına. “Görünüşe göre konuşma sırası sende.”

Yutkundum, kalbim küt küt atarken sersemlemiş hissettim. Derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve Marina’nın cesaret verici gözlerini görünce kendimi toparladım.

Titrek bir sesle hikâyeme başladım: Beyaz asa, Naga ve askeri üssün yok edilişi hariç neredeyse her şeyi anlattım. Konuşmaya devam ettikçe sesim güçlenirken sinirlerim usulca yatıştı.

Bitirdiğimde hâlâ ayaktaydım; Diana, Marina, Valasca ve Ni Vin de yanımdaydı.

“Yani,” dedi Kraliçe Alkaia, “Carnissa Gardner’ın, tıpkı kendisine benzeyen torununun iki Icaral’la ve Lupin alfasının kızıyla arkadaş olduğuna, bir Selki’yi kurtardığına ve erkek kardeşinin yakında bir Lupin olacağına inanmalıyım? Bunların hepsi doğru mu?”

“Evet, Kraliçe Alkaia.”

Kraliçe uzun bir süre beni inceledikten sonra kimsenin beklemediği bir şey yaptı.

Kahkahalara boğuldu.

Sonunda kendini toparladığında yanında duran rün-pullu savaşçıya döndü. “Eğer bu kızın ailesinden intikam almak istiyorsan, Alcippe,” dedi, “bunu yapmanın en iyi yolu onun *yaşamasına* izin vermek olacaktır.”

Tekrar bana dönüp kocaman gülümsedi. “Sen bir baş belasıydın, Elloren Gardner. Sırf bu yüzden bile burada yerin *var*. Gel, katıl bize.” Sempatikle dolan bakışlarını kabalığa çevirdi. “Gardneryalı ve yoldaşları için yer açın.” Gözlerini bana çevirdi. “Yemek ye. Yarın sabah, herkes iyice dinlenip karnını doyurduktan sonra, talebin için resmî bir tarih belirleyeceğiz. Umuyorum ki o zamana dek öfkeler yatışmış olur.”

Kraliçe Alkaia bakışlarını başka yöne çevirirken Valasca'nın tedbirli elini kolumda hissettim. Salonda yeniden sohbet ve hareket başladı. Bana yöneltilen bakışlar hâlâ düşmanca olsa da artık Kraliçe Alkaia'nın hünerli ve bilge elleriyle su serptiği bir yangın misali dingindi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alcippe

Valasca aceleyle bizi Alcippe'ten uzak bir yere götürdü. Güler yüzlü çalışanlar, etrafımızdaki diğer Amaz kadınlara büyük altın tepsilerde ikram ettikleri buharı tüten mis kokulu güveç ve yuvarlak ekmekleri dağıtırken onlarla sohbet ediyorlardı.

Diana'yla birlikte işlemeli minderlere otururken Valasca da yanımızda servis yapan kadınlardan birini dostane bir gülümseme ve saygılı bir baş hareketliyle çağırdı. Kelt görünümlü sarışın kadın da aynı şekilde selam verip yanımıza geldi. Rün dövmeleriyle iç içe geçmiş yılan dövmeleri vardı, mücevher gözlü yılan bilezikleri de bileklerinden kollarına doğru sıralanmıştı. Diana ve beni gördüğünde ifadesi soğuklaştı.

Valasca'ya mis gibi kokan bir güveç tabağı, sütlü bir içecek ve bir parça altın rengi ekmek verdikten sonra Diana'ya düşmanca bakarak bir kâse yemeği neredeyse fırlatır gibi uzattı. Neyse ki Diana hiç bozuntuya vermeden tabağı yakaladı. Ardından aynı kabalıkla bana da bir kâse uzattı, kâseyi yakalamaya çalışırken elim ayağıma dolandı ve kâsenin yere düşmesiyle tüm hah güvece bulandı.

Valasca kadına kızgın bir bakış atıp başka dilde bir şeyler söyledi, kadın da ona tersçe cevap verdikten sonra bana öfkeyle bakarak uzaklaştı.

Marina'ysa kalabalık bir grup kadın tarafından özenle ağır-lanıyordu, yüzlerinde endişeyle onu soru yağmuruna tutarken tabaklarca balık sunuyorlardı. Marina'yla kısa bir an göz göze geldiğimizde bunaldığını fark ettim ve eteğimin ucuna dökülen yemeği görmezden gelmeye çalışarak ona cesaret verircesine başımı salladım.

Etrafındaki kadınlardan bazılarının bana attığı saldırgan bakışlara aldırış etmeden kendimi, *Marina için buradayız*, diye telkin ettim. Selkilere yardım ettikleri sürece benimle ilgili ne düşündükleri önemsizdi ki şu âna dek Marina'ya olan tutumları oldukça umut vericiydi.

Ni Vin öylece Marina'nın arkasında oturuyordu, sessiz bir gölge gibi duruşu ve güçlü bedeni, Marina'ya hayranlıkla bakanları incelerken gizli bir güç yayıyordu.

Diana güvecini karıştırıp içindeki pişmiş et parçalarını tiksintiyle kokladıktan sonra yemeye başladı. Bakışları yeni hedefine, yani odanın karşısında duran Alcippe'e kilitlenmişti. Alcippe'se oturduğu platformdan kızgın bir kor gibi yanan aynı bakışlarla karşılık veriyordu. Yanında durarak dikkatini çekmek için sürekli koluna dokunan güzeller güzeli, bahar yeşili tenli genç kadından habersiz görünüyordu. Kadının yüzünü kelebek kanatları gibi saran renkli ışık küreleriyle süslenmiş koyu yeşil örgüleri vardı ve uçuş uçuş elbisesi akla gelebilecek her türlü renkten ipek şallardan yapılmıştı.

İç çekip döktüğüm güveci temizlemek üzere harekete geçtim ancak Valasca benden önce davrandı. Sessizce söylenerek temizledikten sonra elinde bir yiyecek tepsiyle yakınlarda duran gri saçlı Urisk kadınının bakışlarını yakaladı. 'Yaşlı kadının cildi, tıpkı Fern, Fernyllia ve Alcippe'inki gibi Urisk halkının en alt sınıfı olan Uuril'e özgü gül-beyaz tonundaydı. Buradaki kadınların çoğunun aksine dövmesizdi, sade bir kahverengi tunikle pantolon giymişti. Valasca ona nazik bir gülümsemeyle el ettiğinde itaatkârca boynunu eğip yere bakarak yaklaştı.

Sanki kraliyet ailesindenmişim ve eğer beni hoşnut etmezse onu cezalandıracakmışım gibi diz çöküp elindeki yiyecek ve içecek tepsisini bana uzattı. Tepsiden bir kâse güveç, bir bardak süt ve bir parça ekmek aldım, davranışı karşısında kafam iyice karışmıştı.

Kadın sanki köleymiş gibi davranıyor.

Oysa Clive Soren, Amazların kadın istismarına asla tahammül etmediğini söylemişti. Buna rağmen bir Uuril köleleri mi vardı?

Gri saçlı kadın kararımı beklercesine önümde diz çökmüş, başını eğmişti. Valasca omzuma dokundu. “Koluna dokunup de ki...” Urisk dilinde birkaç kelime söyledi.

Valasca’nın dediğini yaptım ve kadın başını kaldırdı, pembe kuvars rengindeki gözlerinde rahatlama belirdi. Dayak yemekten yırtmış bir çocuk gibi gülümsedi.

Kadın bana tekrar tekrar reverans yaparak uzaklaşırken içimde öfkenin yükseldiğini hissettim. Yüzünde, boynunda ve kollarında yer alan kırbaç izlerinin yanı sıra sanki başından darbe almış gibi tuhaf bir hâli vardı.

Tiksintiyle Valasca’ya döndüm. “Demek burada Uuril köleleriniz var?”

Valasca ekmeğini güvece banarken beni yarım yamalak dinliyordu. “Sala köle değil,” dedi.

Beni aptal mı sanıyor bu?

Öfkem daha da arttı. “Kadın hizmet etmek için koşturuyor, bir kişiyi dahi memnun edememesi hâlinde dayak yiyecekmiş gibi eğilip bükülüyor. Daha önce şiddet gördüğü ortada, ayrıca üzerinde sizin dövmelerinizden yok.”

“O, Alcippe’in annesi.”

“Ne?”

Gözlerim hızla Kraliçe’nin platformuna kayıp pul dövmeli Alcippe’i aradı. Cüsseli savaşçı hizmetçi Uuril kadını izliyordu, biraz önceki nefret dolu ifadesi yerini derin bir acıya bırakmıştı.

Sala'ya baktım. "Ama hiç Alcippe'e benzemiyor," diye itiraz edip inanmayarak başımı salladım. Alcippe, Rafe'ten daha uzun boyluydu ve neredeyse Andras kadar kaslıydı. Hizmetçi Uuril kadını ise çelimsiz ve kısaydı; Alcippe'in tam tersiydi.

Ağzında yemekle, "Alcippe babasına benziyor," diye açıkladı Valasca. "Farg Kyul'u duydun mu hiç?"

Farg Kyul. Diyar Savaşı sırasında en güçlü ve en acımasız Urisk komutanlarından biriydi, ayrıca ejderha efendisi ünvanı bahşedilen az sayıda alt sınıf Urisk'ten de biriydi.

"Alcippe'in babası mıydı?" diye hayretle sordum. "Peki buraya nasıl gelmiş?"

Valasca ağzındaki yemeği yutup elinin tersiyle ağzını sildi. "On iki yaşındayken annesiyle birlikte buraya geldi. Babası canavarın tekiydi, ondan kaçtılar."

Zayıf, şiddet görmüş Sala'nın Alcippe'i Farg Kyul'dan uzağa kaçırmaya çalışmasını hayal etmeye çalıştım. "İmkânsız," diye karşı çıktım. "O kadın, kızını ejderha efendisinin elinden kurtarmış olamaz."

Valasca öylece bana baktı. "Sala kızını kurtarmadı. Alcippe onu kurtardı."

Ağzım açık kaldı. Valasca kâsesini bırakıp ellerini bağdaş kurduğu bacaklarının üzerine yerleştirdi. "Bu uzun bir hikâye," diye uyardı.

"Ben de uzun bir süre buradayım."

Valasca beni dikkatle süzdükten sonra anlatmaya başladı. "Sala, Farg Kyul'un dört eşinden biriymiş. Hiçbiri erkek çocuk doğurmamış ve Alcippe doğduktan kısa süre sonra güzelliğini kaybetmiş. Bu yüzden de Kyul tarafından hor görülmüş ve çok kez dayak yemiş. Diğer eşleri tarafından da kötü muameleye uğramış."

Valasca'nın gözleri bir anlığına Alcippe'e kaydı.

"Sala buna rağmen kızını çok severmiş ve onu kendi gördüğü şiddetten korumak için elinden geleni yapmış. Alcippe nihayet

hızla büyüyüp on yaşına ulaştığında annesini babasının öfkeli yumruklarından koruyacak kadar cesurlaşmış. Adamın yumrukları öyle kuvvetliymiş ki annesinin bir kulağını sağır etmiş.”

Valasca’nın kaşları çatıldı, gözleri yine dizlerinin üzerine çöküp salonun karşısındaki başka bir kadın grubuna yemek sunan Sala’ya kaydı. “Alcippe on iki yaşındayken hayvanlarına baktıktan sonra eve döndüğünde annesini yerde baygın bulmuş. Gözleri tamamen şişip kapanan annesinin burnundan ve kulaklarından kan geliyormuş. Alcippe hızlıca biraz erzak toplamış, kendini ve annesini iyice gizleyecek kadar giyinip hava kararana dek beklemiş. Sonra da annesini omzunun üzerine atıp yola çıkmış.

“İki ay boyunca durmaksızın yürümüş, bizim topraklarımıza ulaştıklarında ikisi de açlıktan bitap hâldeydi. Alcippe, gücünün son damlasını annesini nazikçe önümüzdeki zemine bırakmak için kullandı. Yorgunluktan bayılmadan önce tek bir isteği vardı.”

“Ne istedi?”

“Dedi ki, *Annemi bir savaşçıya dönüştürün.*”

Tekrar Alcippe’in annesine baktım; durmaksızın servis yapıyor, itaatkârca eğilip kalkıyordu. Gri saçları yeşil tutamlarla kaplı, zümrüt desenli teni rün ışıkları altında parlayan bir Smaragdalfar kadınının eline kâse verişini izledim. Kadın şefkatle Sala’nın koluna dokunup gülümseyerek nazikçe bir şeyler mırıldandı. Ardından Sala’nın yere eğilmiş çenesini kavrayıp başını kaldırdı ve onu saygıyla selamladı. Sala mahcubiyetle gülümseyip oradan hızla uzaklaştı.

“Annesi asla bir savaşçı olmadı, değil mi?” diye sordum. Sala’nın bariz biçimde kırılmış ruhu karşısında sarsılmıştım.

Valasca başını sertçe salladı. “Sala o son dayaktan sonra asla tam olarak iyileşemedi. Hekimlerimiz Alcippe’e durumunu anlatmaya çalışsa da Alcippe inanmayı reddetti, annesinin zamanla iyi olacağını düşünüyordu. Bütün enerjisini bizim yordamları-

mızı öğrenmeye ve bir savaşçı olmaya harcadı. Öğrendiği şeyleri annesine öğretmeye çalıştı, ellerine bir yay tutuşturdu, mızrağı tutmaya zorladı. Annesi de her seferinde korkup mutfaklara kaçtı, Kyul ailesi için yapmak zorunda olduğu işlere döndü.”

Sala’yı izlerken kaşları çatıldı. “Zaman geçti, Alcippe bizim en amansız, en güçlü savaşçılarımızdan biri oldu. On sekiz yaşındayken Kraliçe’den savaşçı dövmelerini ve yeni adını aldı. Sonra rün baltasıyla atına binip yola koyuldu.”

“Nereye gitti?”

Valasca gözlerini kıstı. “Babasını ziyarete.”

“Ah,” Sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti indi. “Sonra ne oldu?”

“Birkaç hafta sonra deri bir sicimle atının arkasına bağladığı Farg Kyul’un kafasıyla geri döndü. Bizzat bu salona, platforma, Kraliçe’nin karşısına çıktı. Babasının kafasını annesinin ayaklarının önüne attı. Bence hep annesinin bir büyüünün etkisinin altında olduğuna inanıyordu ve *bunun* sonunda büyüü bozacağını, annesini kurtarıp iyileşmesini ve güçlenmesini sağlayacağını, nihayet bir savaşçı olabilmesi için tüm engellerin ortadan kalkacağını düşünüyordu.”

“Ama olmadı,” diye fısıldadım.

“Hayır,” dedi Valasca, karamsar bir şekilde başını salladı. “Sala, Alcippe’in hiç ummadığı bir şey yaptı. Ölmüş kocasının başının yanında diz çöküp ağıt yaktı.”

Şok bütün bedenimi ele geçirdi. “Alcippe ne yaptı?”

“O gün içinde bir şeyler koptu. Tamamen dağıldı. Hatta yüzünü kesmeye çalıştı, babasına olan benzerliğini yok etmek için.”

“Ama yapmadı.”

Valasca başını salladı. “Hayır. Skyleia onu ikna etmeyi başardı.”

“Skyleia kim?” diye sordum.

“Partneri. Kraliçe’nin torunu. Sağında oturan kadın.”

Şaldan elbisesi ve parlak kürelerle süslenmiş saçları olan güzel kadın, Alcippe'in yanında oturuyor, gülüyor ve ara sıra eğilip onun omzuna ya da eline dokunuyordu. Bunu her yapışında Alcippe'in ifadesi bir anlığına yumuşuyordu.

"Skyleia," diye devam etti Valasca, "gece gündüz demeden Alcippe'in yanındaydı, hiç tereddüt etmeden kendini ona adadı. Alcippe buraya geldiğinden beri arkadaşlardı, olaylardan sonra da ayrılmaz âşıklar oldular. Skyleia, Alcippe'i yüzünü mahvetmek yerine dövme yaptırmayı için ikna eden kişiydi. Rün dövmelerini bizzat Skyleia çizdi."

Ariel'in başına gelen onca berbat şeye rağmen Wynter'in onu kabul edişini düşündüm. Tamam, belki Ariel bazı zamanlar sevilmez biri gibi görünebiliyordu fakat Wynter'in dostluğu ve bağlılığı sarsılmazdı.

"Ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum," dedi Valasca hafifçe gülümseyerek. "Birbirinden bu kadar farklı iki insan nasıl birlikte olabilir? Bunu ben de sık sık merak ediyorum. Ama Skyleia, Alcippe'e baktığında senin ve benim gördüklerimizden farklı bir şey görüyor. On iki yaşında, sırtında annesini kilometrelerce taşıyan kızı görüyor. Halkı için ateşlerin içinden geçmeye hazır aslan yürekli savaşçıyı görüyor. Ben onun bir kere bile gülümsediğini görmemiş olmama rağmen buradaki çocukların bayıldığı o kişiyi görüyor."

İnanamayarak güldüm. "Bu çok şaşırtıcı. Çocukların ondan korkup kaçtığını düşünmüştüm."

Valasca sırtarak başını salladı. "Çocuklar onunla güreşiyor, kollarına yapışıyor. Ona hediyeler getiriyorlar. Alcippe de onlara sabırla silah kullanmayı öğretiyor. Daha önce de dediğim gibi, bazen görünenden daha derine bakman gerekir." Muzipçe gülümsedi.

Beni gördüğü an benden nefret eden bu devasa, rün kaplı savaşçı kadınla ortak bir noktamız olduğunu anladım. Alcippe

de ben de her şeyi mahvedip yıkıma sürükleyen aile fertlerimize benziyorduk.

“Uriskler, Alcippe’in liderlerinden birini öldürdüğünü fark ettiğinde ne oldu?” diye merakla sordum.

Valasca omuz silkip kâsesini tekrar eline aldı. “Arkamızdan birkaç asker gönderdiler ama hepsini öldürdük. Ejderhalarını da öldürdük.”

Aklıma Naga gelince ürperdim. Gerçi o askeri ejderhalar Naga gibi değildi. Hepsi evcilleştirilmişti.

Ama bir zamanlar Naga gibiydiler.

“Alcippe için empati yaptığıma inanamıyorum,” diye itiraf ettim.

Valasca öksürerek bir kahkaha patlattı ve bana uyarı dolu bir bakış attı. “Anlayışın gardını düşürmene sebep olmasın,” dedi. “Ölmeni istiyor.”

Korku tüm benliğimi sardı. “Ama... Kraliçe beni kabul etti.”

Valasca yemeğini yerken omuz silkti. “Bu Alcippe’i caydırmaz.” Korku dolu bakışlarımı görünce, “Gerçekten burada güvende olacağını mı sanıyordun?” diye ekledi.

Betim benzim atmış olacak ki Valasca beni incelerken tek kaşını kaldırdı. “Merak etme,” dedi rahatlatıcı bir tonda. “Yanımda kalırsan sana bulaşmaz.”

Bunun beni neden rahatlatması gerektiğini merak ederek, “Senin buradaki görevin ne?” diye sordum.

“Genelde keçi çobanlığı yapıyorum,” dedi ağzına bir lokma daha alırken.

Alcippe’e nasıl kafa tuttuğunu hatırlayarak ona şüpheyle baktım. “Keçi çobanlığı.”

Valasca sırtıp seramik kupasındaki içecekten bir yudum aldı. “Keçileri severim.”

“Peki ya Alcippe? O ne yapıyor?”

Valasca kupasını Alcippe’e doğru kadeh kaldırır gibi kaldırdı. “Kraliçe Muhafızları’nın bir üyesi.”

“Kraliçe Muhafızları mı?”

“En seçkin savaşçı birliğimiz.”

“*Sen* de beni *ondan* koruyabileceğini mi düşünüyorsun?”

Valasca başını sallayıp kupasından bir yudum daha içti, rahatsızlığımdan keyif alır gibi gülümsüyordu.

“Seni gücendirmek istemem,” diyerek çenemle Alcippe’i işaret ettim, “ama o senden çok daha güçlü görünüyor.”

“Öyle.”

“O zaman beni *ondan* nasıl koruyacaksın?”

Valasca’nın dudağının bir köşesi kıvrıldı, gözleri hınzırca parıldadı.

“Benim de birkaç gizli yeteneğim olduğunu söyleyebiliriz, Gardneryalı.” Gülerek önümdeki dolu kâseye baktı. “Bir şeyler yemelisin. Mümkün olduğunca güç toplamalısın.”

Yemeği ilk defa fark ediyormuş gibi baktım ve baharat serpiştirilmiş ekmekten bir dilim aldım. Yemek bilmediğim baharatlar ve sebzelerle dolu olsa da çok lezzetliydi. Kırmızımsı, yoğun bir sosa bulanmış bir çeşit tavuk güveci; üzerine kabak ve keçi peyniri konmuş kuru meyveler ve bir bardak sıcak, baharatlı kısırak sütüyle servis ediliyordu. Alışkın olduğum inek ve keçi sütünden daha tatlıydı.

Yemeğimi yiyerek salona bakarken gözlerim duvar dibinde toplanmış bir grup ergen Uuril kızına takıldı. Buradaki çoğu kadının aksine dövmeleleri yoktu ve hepsi endişeli görünüyordu. Amaz rün dövmeli üç yaşlı Urisk kadın, annelik içgüdüleriyle kızların etrafında dolanıyorlardı.

“Yeni gelenler,” dedi Valasca bakışlarımı fark edince. “Sığınmacılar. Her gün yenisi geliyor.”

Salona göz gezdirip yeni gelenlerin içinden yalnızca birkaçının dövmesiz Urisk kadını olduğunu görünce, “Burada daha fazla Urisk kadını göreceğimi düşünmüştüm,” dedim.

“Kraliçe Alkaia her ay belli bir sayıda mülteci kabul ediyor,” diye açıkladı Valasca. “Ayrıca Urisklerin oğullarını getirmelerine

izin yok.” Kaşlarını çatı. “Buna izinleri olsaydı işte o zaman daha çok Urisk olurdu.” Sesindeki tondan onun da bu kuralı onaylamadığı açıktı.

Batı Diyarı’nda oğlu olan her Urisk kadının ne kadar zor şartlarda yaşadığını fark ettim: Gardneryalılar ve Alfsigrler, Urisk erkek çocuklarını güçlü jeo-büyücü olma ihtimallerinden dolayı öldürmeye niyetlilerdi.

Derken siyah saçlı, yeşil gözlü ve örme turkuaz elbiseli bir kadın dikkatimi çekti. Yüzü Amaz dövmeleriyle kaplıydı ve teni Gardneryalılarinki gibi zümrüt rengiydi. Kesik, kanlı izlerle dolu ellerini hareket ettirerek karşısındaki kadınla konuşuyordu.

“Şuradaki kadın,” dedim. “Büyü-bağını bozmuş olmalı.” Valasca’ya döndüm. “Arkadaşım Sage Gaffney... onun elleri de böyle.”

Valasca bana şüpheyle baktı. “O kadın,” diye başladı kadına kısa bir bakış atarak, “sürekli acı içinde ancak bu acının, bağlandığı adamın sebep olduğu acıya kıyasla önemsiz olduğunu söylüyor. İstismar, hakaretler ve üç çocuğunun dövüldüğünü görmek... Erkek bebeğini Gardnerya’da bırakıp iki kızıyla buraya kaçtı. İşte, oradalar.”

Valasca çenesiyle salonun karşısını işaret ettiğinde bakışlarını takip ettim ve yüzlerinde Amaz dövmeleri olan siyah saçlı, zümrüt tenli iki kızı gördüm. Yaklaşık altı ve on dört yaşlarında olmalıydı. Küçük olan uzun, kar beyazı saçlı yaşlı bir kadının kucağında oturuyor, sırtında geniş bir rün baltası asılı olan kadın onu dizlerinde zıplatırken küçük kız neşeyle kıkırdıyordu. Kendinden emin bir duruşu olan büyük kızsı yaşıtı olan üç kızla derin bir sohbete dalmıştı; hepsi kırmızı rün damgalı Amaz askeri giysileri giymişti, sırtlarında yay ve ok kılıfları asılıydı.

“İlk geldiklerinde,” dedi Valasca, “küçük olan konuşmuyordu bile. İkisi de göz teması kurmuyor, sadece dayak yemeyi bekler gibi büzölüp titriyorlardı. Bak şimdi onlara. Büyük olan

geleceğin iyi askeri olmaya aday, yetenekli bir okçu. Küçük kızsız hayat ve neşe dolu.”

“Ya oğlu?” diye sordum.

Yüzü kararan Valasca iki kızı izlerken omuzlarını silkti. “Anneleri fedakârlık yapmak zorundaydı.”

Aklım birden çelişkiye düştü. Kadının küçük oğlunu yanına almasına izin vermemek... çok acımasızcaydı. Trystan veya Rafe aynı şekilde vahşi bir canavarla geride bırakılsalardı? Düşüncesi bile korkunçtu.

“Sence bu doğru mu?” diye üsteledim. “Oğlunu getirmesine izin vermemek?”

Valasca cevap vermeden önce tereddüt etti. “Gerçekten bilmiyorum.”

“Arkadaşım Andras,” dedim ona, “büyümüş nadir erkek bebeklerinizden biri.”

“Bugün seninle birlikteydi,” dedi hatırlayarak. “Kim olduğunu biliyorum. Bir dönem Sorchanın sevgilisiydi. Bak, orada,” Valasca kenarda sohbete dalmış iki genç kadını işaret etti. “Mavi saçlı olan. Sorchanın.”

Sorchanın, yanındaki arkadaşının söylediği bir şeye gülüşünü izledim. Amaz askerlerinin kırmızı üniformasını giyiyordu, yüzü rün dövmeleleriyle kaplı, sivri kulakları siyah metalik halkalarla süslüydü. Saçları teninin göl mavisinden daha koyu bir tonda, dalgalanan safirrengindeydi. Gözleriyse gün ışığı gibi altın renginde parlıyordu. Andras’ın onun güzelliğini nasıl da anılara dalarak anlattığını hatırladım.

“Sence benimle konuşur mu?” diye sordum.

Valasca’nın kahkahası samimiyetten uzaktı. “Neden denemiyorsun, Gardneryalı?”

Ciddi miydi yoksa benimle alay mı ediyordu, anlayamamıştım.

“Oğluna ne olduğunu bilmeye hakkı var,” diye ısrar ettim. Valasca sırtıp güvecini yemeye devam etti.

Bakışlarımı Sorch'a çevirdim ve anlık bir kararla gözümü karartıp ayağa kalktım. Yanlarından geçtiğim kadınların sohbeti kesiliyor, yerini huzursuz bakışlar ve mırıltılar alıyordu.

Yaklaşmamla birlikte Sorch da konuştuğu sarışın asker de gerildi. Sırtlarını dikleştirip tehditkâr bir duruşa geçtiler.

“Sorch Xanthippe,” deyip saygıyla başımı eğerek selam verdim. “Ben Elloren Gardner—”

“Kim olduğunu biliyorum,” diye sözümü kesti.

Bir an tereddüt ettim. “Konuşabilir miyiz?”

Alev alev yanan altın gözleriyle bana dik dik baktı. Yanındaki kadına başka dilde bir şeyler söylediğinde kadın küçümseyici sesler çıkararak beni süzdü. Sorch salonun köşesine doğru birkaç adım attı, sonra da sertçe onu takip etmemi işaret etti.

Beni geniş odanın kenarındaki kalın perdelerle çevrili yarı mahrem bir nişe yönlendirip sabırsız, düşmanca bir ifadeyle bana döndü.

“Oğlun hakkında haberlerim var,” dedim.

İşte şimdi bana tıpkı Alcippe gibi bakıyordu, resmen beni öldürmek istiyordu.

“Benim oğlum yok,” dedi dişlerini sıkarak.

“Hayır, var...”

“Lupinler,” dedi kin dolu bir sesle, “*onların* oğlu var. Benim onunla işim olmaz.”

“Andras Volya benim dostum,” diye açıkladım, eğer doğru şekilde ifade edersem yumuşayacağını düşünüyordum. “Yakın zamanda oğlunuzla tanıştı. Birkaç hafta öncesine dek varlığından bile haberdar değildi. Bu yaz Lupinlere katılacak ve...”

“*Umurumda. Değil.*” Altın gözlerindeki bakış öldürücüydü.

Şaşkınlığa kapılırken Andras adına nefretle doldum. “Andras seni hâlâ önemsiyor, biliyor musun?”

“O hâlde aptalın tekiymiş,” dedi küçümseyerek. “Ona tek bir amaçla gittim. Bir kız çocuğu sahibi olabilmek için. Ama o beni *hayal kırıklığına* uğrattı.”

“Burada,” dedim gittikçe sinirlenerek, “erkek çocuklarına davranış şekliniz hiç doğru değil.”

Sorcha'nın siyah giysilerimi süzen gözleri bana inanamıyormuş gibi bakıyordu. “*Sen*, bir Gardneryalı, neyin doğru olduğunu nereden bileceksin? Kadınları köleleştiren barbar âdetleriniz varken neyin doğru olduğunu nereden bilebilirsin?”

Onunla anlaşmaya çalışmakla hata ettiğimi anlayıp geri çekildim. Gardneryalılar konusunda haklıydı ancak Konnor ve Andras konusunda kesinlikle yanılıyordu.

“O çok güzel bir çocuk,” dedim hüznle. “İyi olduğunu bilmek istersin diye düşünmüştüm.”

Gözleri öfkeyle parladı. “Yaşasa da ölse de umurumda değil,” diye tersledi. “O Erthia için bir leke, tüm erkekler gibi. Ve tüm Gardneryalılar gibi.” Bana omuz atarak yanımdan geçti ve uzaklaştı.

Burnumdan soluyarak gidişini izledim. Andras onun gibi birini nasıl sevebilmişti? Hikâyelerinde anlattığı kadın neredeydi? Onunla atlar ve yıldızlar hakkında konuşmayı seven kadın? Onu diğer herkese tercih eden o kadın neredeydi?

Valasca'nın yanına döndüğümde bir but kemiriyordu. Kaşlarından birini kaldırarak bana baktı. “İyi geçti galiba, ha?”

“Berbat biri,” dedim Sorcha'ya nefretle bakarak. Diana'nın hırslayarak çıkardığı tehditkâr ses ikimizin de dikkatini dağıttı. Valasca sessizce durumu değerlendirdi, gözleri Diana'nın Alcippe'in üzerindeki bakışlarını takip etti.

Yemeğini masaya bırakıp kedi çevikliğiyle ayaklandı. “Gel hadi,” dedi onu takip etmemi işaret ederek. “Lupin dostunu Alcippe'ten olabildiğince uzağa götürelim. Yoksa kavga çıkacak.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Beyaz Kuşlar

Diana, Marina ve Ni Vin'le beraber Valasca'yı şehir boyunca takip ederken birkaç küçük, çevik geyik ürkekçe peşimize takıldı. Kışın ortasında bile çiçek açmış bahçelere, fenerlerle aydınlatılan evlere ve kepenkleri indirilmiş dükkânlara hayranlıkla bakındım. Kadınlar, hanlardakine benzer oyuklara yapılmış gürül gürül yanan ocaklarda yemek yaparken diğerleri de oturmuş sakince sohbet ediyor, yemek yiyor, müzik dinleyip gülüşüyorlardı. Yumuşak havayı içime çektim, rün meşaleler etrafımızdaki her şeyi kızıla boyamıştı.

Az ileride davulların ısrarlı, kışkırtıcı gümlemesine kadınların ritmik alkışlarıyla tuttukları tempo eşlik ediyordu. Binaları geçtikten sonra meşalelerle çevrili geniş bir açık hava tiyatrosu ortaya çıktı. Tıpkı Skyleia gibi rengârenk şallardan oluşan elbiseler giymiş, saçlarında parlayan küreler takılı kadınlar sahnede dönüyor, uçuşan fularları havayı gökkuşağı gibi süslüyordu. Ellerinde tuttukları uzun kırmızı fularları o kadar hızlı hareket ettiriyorlardı ki kızıl çizgiler dairelere, spirallere ve dalgalanan çizgilere dönüşüyordu.

Baştan çıkarıcı ritme kapılıp karşımdaki sanatsal bütünlükten büyülenmişken bana dik dik bakmaya başlayan kadınların az çok farkındaydım. Üzerimdeki Gardneryalı siyahlarıyla ve

Karanlık Cadı yüzümle buraya ait değildim. Elimde hissettiğim hafif soğukluk tiyatro kalabalığının düşmanca mırıltılarından dikkatimi uzaklaştırdı. Elime doğru bakınca burnunu merakla avucuma sürten geyiği gördüm; kıvrımlı siyah boynuzları kırmızı kurdeleler ve çiçeklerle süslenmişti.

Küçük geyiğin güzelliğinden, burun çekişlerinden ve uzun kirpikli gözlerinden etkilenerek kabarık kürkünü okşadım. Valasca da durup gülümseyerek küçük hayvana baktı. Sabırla ileride bekleyen Diana, Marina ve Ni Vin de bana doğru yaklaştı. Valasca'nın atına olan şefkati gözümün önüne geldi, demek o da bütün hayvanları seviyordu.

Diana'nın kehribar gözleri geyiğe bariz bir yırtıcı ilgiyle odaklandı, burun delikleri genişledi. Ona uyarıcı bir bakış attım. *Geyiği yiyemezsin!* Diana bıkkınlıkla ofladı, hem bana hem de minik hayvana fena gıcık olmuştu. Valasca eğilip geyiği sevdi, sevgiyle mırıldanarak tuniğinin cebinden çıkardığı küçük portakalı hayvana yedirdi.

Tiyatronun davul sesleri güçlenirken kırmızı fularlardan elbiseler giymiş dansçılar belirdi, onların arkasından da kocaman kuklaları, kurdele sarılmış ahşap sopalarda taşıyan dansçılar geldi; kuklalardan biri kıvrımlı gümüş bir yılan, diğeri boynuzlu bir geyik, öteki de beyaz bir kuştı. İki dansçı, kuş beyaz kanatlarını sahnede çırpabilsin diye kanatlara bağlı ek sopalar tutuyorlardı.

"Bu küçük geyikleri her yerde görüyorum," dedim Valasca'ya.

"*Visay'ihne* geyikleri," dedi Valasca, diz çöküp hayvanın boynunu okşadı ve hayvan verdiği meyveyi yerken ona sevgi dolu sözcükler fısıldadı. Valasca sırtıttı. "Tanrıça tarafından çok sevilirler. *Visay'ithere* yılanları ve *Visay'un*, Tanrıça'nın kutsal hayvanlarından biri."

"*Visay'un?*"

Valasca, o anda sahneden kalabalığın arasına kanat çırparak izleyiciler arasındaki küçük kızları coşkulandıran devasa

beyaz kuş kuklasını işaret etti. “Tanrıça’nın haberci kuşları,” dedi saygıyla. “Onun ışığından yaratılmışlar.”

Hemen yanımızdaki küçük ağaçlığın gölgesinden genç bir Elfhollen kızı fırladı. Amaz dövmeleri vardı ancak Elfhollen halkının geleneksel taş rengi tunik ve pantolonunu giyiyordu. Kız bana endişeyle baktıktan sonra geyiğin boynuna gevşekçe bağlanmış urganı tutup küçük hayvanı hızla uzaklaştırdı. Kız ağaçlardaki kalabalık arkadaş grubuna döndüğünde korkuyla bir şeyler fısıldadığını duydum. Kraliçe Sarayı’nda ve sokaklardaki bazı kadınlar arasında fısıldandığını duyduğum o iki kelimenin aynısıydı.

Ghuul Raith.

Valasca’yla grubumuza tekrar katılıp Cyme’in meşale ışıklarıyla aydınlatılmış sokaklarında yolumuza devam ettik. Yürürken Valasca’ya döndüm.

“*Ghuul Raith* ne anlama geliyor?”

Valasca bana yan yan baktı. “Karanlık Cadı.”

Uzun, bıkkın bir iç çektim. Valasca’ysa bu durumun pek de şaşırtıcı olmadığını ima eder gibi omuz silkti.

Şehir merkezinden çıktığımızda buradaki küçük evlerin boş alana daha geniş aralıklarla yayıldığını, kalan arazinin de bahçeler ve tarlalarla dolu olduğunu gördüm. Yavaşça tepeye doğru yükselen yoldan ve üzerleri cam kubbelerle örtülü ekinlerin yanından geçtik. Kenarlarını çevreleyen rün şeritleri durmaksızın dönüyordu. Havada toprak kokusu yoğundu.

Ormana sınırı olan, ay ışığının aydınlattığı çimenli bir çayıra ulaştık. Çimenliğe vuran toynaklar ve meleme sesleri birbirlerine karışırken küçük bir keçi sürüsü Valasca’ya doğru seke seke geldi. Havada asılı hâlde diz hizasında duran ründen yapılmış çitin önünde durdular.

Valasca kollarını genişçe açtı, keçiler onun ilgisini çekmek için meleyip zıplarken yüzünde mest olmuş bir ifade vardı.

Kendi dilinde bir dizi sevgi sözcüğü söylemeye başladığında keçiler gördükleri şefkat karşısında daha da şımardılar.

“Biz geçebiliriz,” dedi Valasca sevinçle, diz hizamızdaki rün çitlerini işaret etti. “Fakat keçilerim geçemez.”

Valasca elini rünlerden birine bastırduğunda kırmızı bir ışık parçası yayıldı. Bana sırttıktan sonra rünler sanki dumandanmış gibi birçoğunun içinden geçti. Bizim de geçmemizi işaret ettiğinde onu takip edip aynı biçimde rünlerin içinden geçtik. Valasca keçiler için bir şarkı mırıldanmaya başladığında keçiler de etrafını sararak peşine takıldı.

Cyme’a bakmak için arkamı döndüm; kentin üzerini kaplayan hafif kızılık narin bir sis gibi asılı duruyordu, ay ışığının aydınlattığı Sirt ise tam ötedeydi.

Sirt.

Sıkıklıkla, *Lukas muhtemelen batı yamacının hemen ardında bir yerlerde*, diye düşündüm. Dördüncü Bölük Üssü, dünyanın üzerine kaos yağdırmaya hazırlanıyordu.

Sıkıysa gel burada deñe, diye düşündüm. *Amazların rün kalkanları, ejderhalarını ve askerlerini paramparça etsin.*

Valasca’nın peşinde başka bir rün çitinin içinden geçip yoğun ormana girerek keçileri arkamızda bıraktık. Bir anlığına yeniden ormanın düşmanlığını hissettim ve hızla ateş yatkınlığımı canlandırıp gücümü ağaçlara doğru yansıttım. Geri çekilip seslerini kestiklerinde rahat bir nefes verdim.

Karanlık orman kısa bir süre sonra küçük bir açıklığa yol verdi. Açıklığın ortasında kenarları geometrik rünlerle şekillendirilmiş çatılı, yuvarlak bir yapı vardı. Mekân, ahşap bir platform üzerinde orman zemininden yükseltilmişti. Taş duvarlardaki iç içe geçmiş mozaikler Tanrıça’yı ormanda, yanında birçok hayvanla tasvir ediyordu. Kapının hemen yanında havada asılı duran parlak, rünlü kırmızı bir fener vardı.

Burası her şeyden uzaktı, Kuzey Kulesi'nin ıssızlığını hatırlatıyordu. Herkesten izole etmek istediğiniz insanlar için en doğru yerdı.

Valasca'ya baktığımda havada çizgi şeklindeki bir rünü çevirdiğini gördüm, kırmızı bir rün çemberi aniden ortaya çıkıp tüm alanı aydınlattığında irkildim.

Hayretle onun bir rün büyücüsü olduğunun farkına vardım. On iki büyücüden biri.

Rünleri dikkatlice inceleyince kaygılandım. Keçi çiti rünlerinin daha büyük hâline benziyorlardı. En yakın rüne dokunmak için elimi uzattığımda elim katı ve neredeyse görünmez bariyere değince şaşırdım.

Valasca'ya döndüm. "Biz keçi değiliz. Neden hapsettin ki bizi?"

Diana'nın boğazının derinlerinden bir hırlama sesi yükseldi. Valasca, Ni Vin'in elinin kılıcının kabzasına gittiğini görünce ona sertçe baktı.

Onlara doğru bir adım attım. "Ne yapmamdan korkuyorlar?" diye üsteledim, birden tutsak konumuna düşmek beni rahatsız etmişti. "Ne saklıyorsunuz? Buradaki *kimseye* zarar verme niyetinde değilim."

"Sana inanıyorum," dedi Valasca kararlılıkla. Gözleri ihtiyatla Diana'ya kayd, rün milini sıkıca kavramıştı. Ardından derin bir iç çekerek bana döndü. "Sadece sen Kraliçe'yle görüşene dek bariyeri kurmam emredildi. Senin güvenliğini ve aynı zamanda *bizim* çıkarlarımızı korumak için. Geçici bir şey, söz veriyorum."

"Beni daha önce de kafese koymuşlardı," dedi Marina. Gözleri korkuyla açılmıştı, sesi titriyordu. Titreyen ellerini solungaçlarına bastırdı. "Bunu bize neden yapıyorsunuz?"

Ni Vin'in her zaman takındığı soğukkanlı, kayıtsız ifade kaybolurken suratı asıldı. Kendinden emin bir hâlde, "Esir değilsiniz," diye ısrar etti Marina'ya. "Size *nhivhor* veriyorum.

Söz veriyorum.” Ni Vin elini göğsünde karmaşık hareketlerle dolaştırdı. “Sizi korumaya yemin ettim.”

Marina başıyla onaylasa da endişesi geçmemişti.

“Gelin,” dedi Valasca yatıştırmaya çalışarak. Mekâna gidip yıldız desenli kapısını kaydırarak açtı. “Amazkaranların misafirleri olarak bu akşam rahat etmenizden başka bir isteğim yok. Sabah olduğunda rün bariyerini kaldıracağım.”

Bir ihtimal tehlike kokusu alıp almadığını merak ederek Diana’ya baktım. Ama Diana, onu en çabuk nasıl etkisiz hâle getireceğini tartar gibi ölümcül bir odakla Valasca’ya kilitlenmişti. Valasca’ysa şaşırtıcı bir dinginlikle karşılık veriyordu. Diana dudaklarını büzüp bana, *Şimdilik yaşamasına izin veriyorum*, dercesine baktıktan sonra kısaca başını salladı.

Valasca, Diana’ya gülümseyerek kapının kenarını tutup kenara çekildi. Zarif bir hareketle bizi içeri davet ettiğinde Marina ve Diana’nın ardından içeri girdim.

Kaldığımız yer sıcak ve rahattı. Kırmızı goblenler duvarları ve tavanı kaplıyordu, yerlerdeyse zengin desenli bordo halılar seriliydi. Tam merkeze yerleştirilmiş, odayı ısıtan küçük sobanın üstünde de buharlar çıkaran pirinç bir çaydanlık duruyordu. Mor örtü serili alçak masanın üzerinde altın yaldızlı bir çay servisi ve bir tabak meyve vardı. Mekânın kenarlarına minderler diziliydi, bizim için keçeden yapılmış yataklar da çoktan serilmişti.

Goblenler, Yüce Tanrıça’nın iblis ve erkek ordularını yenip çocukları kolladığını anlatan sahnelerle doluydu. Ve yine Tanrıça’nın tepesinde dolanan küçük beyaz kuşlar tavana doğru yükselerek büyük, tek bir kuş oluşturuyorlardı.

Valasca kapının yanında durmuş, bizi izlerken Marina yataklardan birinin üstüne oturdu. Ni Vin de sessizce Marina’nın

yanına yerleştirdi, bağdaş kurup gözlerini kapadı. Diana her gece uyumadan önce yaptığı gibi çıplak soyunup Marina'nın yakınındaki yatağın üzerine kıvrıldı.

Valasca tuhaf bir yoğunlukla Ni Vin'i izliyordu. Sonunda bakışlarını çekip alçak masanın başına oturarak ağzına birkaç üzüm attı. Tavana döşenmiş goblenleri izlerken düşünceli görünüyordu, gözleri beyaz kuş desenlerinin kıvrımlarında geziniyordu.

Uyumaya hazır değildim. Hem fazlasıyla huzursuz ve daralmış hissediyordum hem de böylesine farklı ve büyüleyici bir yerde olduğum için heyecan doluydum.

"Biraz dışarı çıkmak istiyorum," dedim Valasca'ya, izin istemem gerektiği için canım sıkıktı.

"Çıkabilirsin," dedi bitkinlikle kapıyı işaret ederek.

Ni Vin'in gözleri aniden açıldı. Valasca'yla aralarında Noi dilini andıran bir dilde gergin bir konuşma geçti.

Valasca ortak dile döndü, "Barikat gayet kuvvetli, Ni," dedi.

"Bir dakika," dedim aralarındaki aşinalığı fark ederek. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Hem Valasca hem de Ni Vin bana daha fazla soru sormamı yasaklar gibi baktılar.

"Git," dedi Ni Vin sonunda, dikkati benden çok Valasca'daydı. Yakınlıklarını tam olarak kestiremediğim yoğun bir iletişim içindelerdi. Kişisel bir ânı bölmüş gibi hissederek kapıya yöneldim ve dışarı çıkıp geceye karıştım.

Bariyer beni rahatsız etse de kışın ortasında yazın tatlı kokusunun keyfini çıkararak dışarıda oyalandım. Derin bir nefes alarak kendimi hâlâ akıl sır erdiremediğim yaprak kokularına ve böcek cırıltılarına verdim. Başımı kaldırıp yıldızlı gökyüzüne bakarken Yvan'ın ne yaptığını merak ettim.

Acaba aynı yıldızlara mı bakıyor?

Güzel Yvan'ı düşününce içime huzursuz bir sıcaklık yayıldı. Burada yanımda olmasını ne çok isterdim...

Ağaçların arasında beyaz bir parlama gözüme takılınca donakaldım.

Bir Gözcü. Rün bariyerinin hemen arkasında, bir ağaç dalına tünemişti.

Botuma saklı asa ısrarla titremeye başladığında kalp atışlarım hızlandı. Nefes nefese eteğimin altındaki asaya uzanmaya çalıştım, yalnız olduğumdan emin olmak için gözüm sürekli kaldığımız yere gidip geliyordu.

Asayı çıkardım ve enerjiyle parıldadığını görünce nefesim kesildi. İçgüdüsel olarak arkama bir kez daha baktıktan sonra asayı rün bariyere dokundurdum.

Önümdeki devasa rün ânında yok oldu.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Elimi görünmez duvara uzattım ve büyük bir kısmının gittiğini fark ettim. Gözcü'ye bakıp bariyerin ötesine sızdım, beyaz kuş ağaçtan ağaca konarken nefes nefese onu takip ettim.

Gözcü'yü ağaçlar arasında takip ederek rün çevrili başka bir açıklığa vardım. Bu bariyer, kırmızı Amaz rünlerinin aksine zümrüt yeşili rünlerle örülmüştü, daha az kıvrımlıydı ve ortalarından daha sert geometrik şekiller çıkıyordu. Açıklığın ortasında tıpkı bizim kaldığımız yeri andıran, üstünde ve çevresinde sayısız küçük yeşil rününün yağmur damlaları misali asılı olduğu yuvarlak bir konut vardı. Her şey rünlerin yeşil parıltıları altında kalmıştı.

Gözcü doğruca rün bariyere uçtu, beyaz kuşun geçişiyle küçük zümrüt ışıkları patladı. Kuş, evin kapısının üzerindeki saçaklara kondu ve sakın gözleriyle kıpırdamadan bana baktı.

Heyecan içinde beyaz asayı önümdeki rün bariyere dokundurdum ve ânında yok oldu.

O açıktan geçip rün yağmurunun arasından konuta doğru yürüdüm.

Tam açıklığın ortasına vardığımda kapı açılmaya başladı. Kapı aralığında altın rengi ışığın aydınlattığı figürü görünce donakaldım.

Menekşe tenini ve mosmor saçlarını gördüğümde ilk başta bir Urisk kadını olduğunu sandım. Fakat teni Gardneryalılarının yeşil ışıltısına benzer bir ametist parıltısına da sahipti ve kulakları sivri değil, yuvarlaktı. Yüz hatlarını dikkatle incelerken hissettiğim ani aşinalık hissiyle dizlerimin bağı çözüldü.

Kapının eşiğinde duran Sage Gaffney'ydi. Kollarında Icaral bebeğiyle.

ALTINCI BÖLÜM

Icaral

“*Sage?*” dedim nefes nefese.

O da donakalmış, ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. “Elloren? Elloren Gardner?”

Sahiden de Sage’di bu. Çocukluk arkadaşım.

Büyü-bağından kalan yara izleri hâlâ korkunçtu ancak onu en son gördüğümdeki kadar acı ve keder içinde görünmüyordu. Elleri şimdi parmaklarına, avuçlarına ve bileklerine dolanmış küçük, altın zincirlerle süslüydü. Zincirleri süsleyen minik, kıvılcı Amazon rünleri yanardöner meyveleri andırıyordu.

Sage’in siyah Gardnerya giysileri gitmiş; yerine gevşek dokunmuş menekşe rengi bir tunik, mor mücevherler ve altın işlemelerle süslenmiş bir pantolon –*pantolon!*– gelmişti. Ayrıca sağ kalçasında bir asa, sol kalçasında da altın kabzası olan rünlü bir hançer asılıydı.

Kollarındaki bebek iri gümüş-yeşil gözleriyle beni izliyordu; gözlerinde neredeyse yürek burkan bir masumiyet vardı. Artık altı aylık olmalıydı, Sage’in saçları gibi menekşenin birçok tonunda parıldayan teninde mücevherlere benzeyen desenler vardı. Gardnerya siyahı kırpık saç tutamlarının arasından narin, sivri kulakları görünüyordu ve bir çift simsiyah kanat, yelpaze gibi sırtında katlanmıştı.

Güzel, yanardöner kanatlar. Naga'nınki gibi.

Sage'in erik rengi gözleri elimde ışık saçan asaya kilitlendi.
“Seni tekrar bana yönlendirdi.”

Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Akıllalmaz bir değişim geçirmişti.

“Şey, hayır,” dedim sersemce. Bir rünlere, bir Gözcü'ye, bir Sage'in beklenmedik mor silüetine baktım. Her şey bir rüyadan farksızdı, “Bir Selki'yi kurtardım,” dedim dalgınlıkla. “Kraliçe'den onları kurtarmak için yardım talep etmeye geldim.”

“Bir Selki,” diye tekrarladı Sage, sorudan ziyade öylesine söylenmiş bir ifadeydi.

“Evet.”

Uzun bir süre hayretler içinde beni izledi. Ardından ağzından firar eden istemsiz öksürük durdurulamaz bir sevinç patlamasına dönüştü, dudakları bastıramadığı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hepsi asa sayesinde.”

Başımla onayladım, hâlâ geçirdiği değişime alışmaya çalışıyordum.

“Bütün Selkileri kurtarmak,” dedi Sage, gözlerindeki muzip isyan parıltısıyla başını iki yana salladı. “Bu asa tam da böyle delice şeyler yaptırır işte.”

“Neden rengin mor?” dedim pat diye.

“Ben bir Işık Büyücüsü'yüm, Elloren,” dedi ciddileşerek. “Dördüncü Seviye bir Işık Büyücüsü. Işık büyüü yatkınlığım kuvvetle mora eğimli, bu yüzden de ışık büyüleri yapmaya başladığımda...” Menekşe rengi ellerine bakıp omuz silktili. “Renk öyle kaldı.”

Dudaklarım seğırdi. “Yani artık mor bir Gardneryalısın?”

Gardneryalı sözcüğünü duyunca biraz gerildi ve sırtını dikleştirdi. “Mor bir Işık Büyücüsü'yüm.”

“Ve... o da senin bebeğın mı?” Başımla eşsiz çocuğı işaret ettim.

Sage'in yüzüne gurur dolu bir gülümseme yayıldı. "Evet. Bu Fyn'ir."

Demek oydu. Bu tatlı, mor, kanatlı bebek. Kehanet'in aranan Icaral'ı.

"Olduğun yerde kal!"

Ni Vin'in sert sesiyle arkama döndüğümde Diana ve Valasca'yla beraber açıklığa daldıklarını gördüm. Valasca ve Ni Vin rün bariyerinin hemen önünde duraksadı, gözleri ânında Sage'in kapısının üzerinde süzülen yarısaydam Gözcü'ye, ardından da elimde parlayan beyaz asaya kenetlendi. Tüm sahneyi sakinlikle izleyen Diana ise rahatlayıverdi.

Birden taşlar yerine oturdu; nihayet Amazların ve Vu Trin'in neden bu kadar korktuğunu anlamıştım.

Bizim olana zarar vermeye kalkarsa derhâl onun canını alacaksın.

İçimde amansız bir öfke birikti.

"Gerçekten onun bebeğine zarar vereceğimi mi düşündünüz?" diye sordum Valasca ve Ni Vin'e. Öfkelenmekten ziyade afallamıştım. "Bu yüzden bana saldırdılar, değil mi? Karanlık Cadı olduğumu ve Kehanet'i gerçekleştirmeye geldiğimi düşünüyorlar."

"Silahın var," diye belirtti Ni Vin zayıf bir sesle, gözleri saygıyla karışık bir hayranlıkla Gözcü'ye kilitlenmişti.

Elimdeki ışık saçan asaya baktım. Beyaz Asa.

Beyaz Asa.

Yüce Kadim Varlık aşkına.

Asa'yı Sage'e uzattım ve Sage onu benden aldığı an eksikliğini hissettim. Ni Vin'e meydan okurcasına baktım. "İşte. Artık iki asası var. Bir de rün hançeri. Tamamen silahsızım."

Sage gözleri bana odaklanmış hâlde, "Bizi yalnız bırakın," dedi üçünü kastederek.

"Icaral'ı korumakla görevlendirildik," diye ısrar etti Ni Vin. Kafasının karıştığı belliydi ve sesi, sanki dünyası bir anda altüst olmuşçasına titriyordu.

Sage'in ifadesi sertleşti ve ürkütücü gözlerini Ni Vin'e dikti. "O *benim* çocuğum ve bizi yalnız bırakmanızı söyledim. İkimiz de Asa'nın taşıyıcılarıyız, ayrıca Elloren'la konuşmak istiyorum. *Yalnız.*"

Hayranlıkla Sage'e baktım. O ürkek, itaatkâr komşuma ne olmuştu böyle?

Valasca nazikçe Ni Vin'in koluna dokundu. "Görüyor musun, Ni?" Bakışları Gözcü'ye doğru kaydı.

"Görüyorum," diye itiraf etti Ni Vin. "Kimse buna inanmayacak ama görüyorum."

Valasca sessizce ona bir şeyler söylediğinde Ni Vin başını aşağı yukarı salladı. Valasca bana ve Sage'e döndü. "Gidin," dedi saygıyla. "Konuşun." Son kez Gözcü'ye baktıktan sonra Ni Vin'le birlikte ormana döndü.

Diana da bana tatlı bir şekilde gülümseyip ağaçların karanlığına doğru peşlerine takıldı.

Sage, Asa'yı sessizce bana geri verirken kendimi rüyada gibi hissediyordum. Nihayet Asa'yı geri alıp botumun içine soktuğumda beni mutlu eden o tanıdık güven hissiyle doldum.

İlgim kollarında yatan küçük oğluna kaydı. "Fyn'ir mi? Ne Gardnerya ne de Kelt ismine benziyor."

"Fyn'ir'in babası Smaragdalfar." Sesinde cesur bir meydan okuma vardı.

Smaragdalfar mı? Çocuğunun babası azınlık bir Elf miydi?
"Bana dediler ki—"

"Ra'Ve'n kılık değiştirmişti." Sage sertçe lafımı kesti. "Kelt gibi görünmek için."

"Ra'Ve'n mi?" Kafam allak bullak olmuştu.

"Kelt adı Ciaran'dı. Gerçek adı Ra'Ve'n."

Şaşkınlığım daha da arttı. "Fakat... herkes çocuğunun babasının Kelt soyundan olduğunu düşünüyor... ve onlar..." Duraksadım, Yvan'ın bana söylediklerini hatırlamamla kafam

daha da karıştı *ve* rahatsız hissettim. “Sage... Gardneryalılar onları öldürdü.”

Yüzü acıyla kasıldı. “Biliyorum. Duydum. Ra’Ven kendi topraklarından kaçtığında onu yanlarına alan aileydi.”

Tüm bu yaşananların sonuçları altında eziliyordum. İkimiz de geri dönüşü olmayan bir biçimde sonsuza dek değişmiştik.

“Ah, Sage,” dedim, sesim titriyordu.

Omuzunda çok fazla yük taşıdığını görebiliyordum. Her şey fazlasıyla sarsıcı ve imkânsız görünürken... İkimiz, burada karşı karşıyaydık. Amaz topraklarında. Kehanet’teki Icaral kollarında.

Sage gözlerinde parlayan yaşlarla bana doğru geldi ve Fyn’ir’i de hafifçe aramıza sıkıştırarak birbirimize sarıldık. Aramızda kıpırdanarak tatlı bir kızgınlıkla bakan Fyn’ir’i görünce içimden kopan sevgi dolu kahkahaya engel olamadım.

“Seni gördüğüme çok sevindim,” dedi Sage gözyaşları içinde.

Ona sıkı sıkı tutundum, tekrar bırakmak istemiyordum. “Konuşacak çok şeyimiz var.”

Güldü. “Evet, öyle.” Başını evine doğru eğdi. “İçeri gel. Sana çay yapayım.”

Sage bize altın işlemeli porselen demlikten dumanı tüten birer fincan çay koydu. Şeffaf kristallerden yapılmış fincanların altın kulpları taşlarla süslenmişti. Evinin içi, kızıl tonlarında duvar halıları, desenli kilimler, alçak yuvarlak bir masa ve etrafındaki minderlerle bizim kaldığımız yere benziyordu. Vanilya ve baharat aromalı çayımdan bir yudum aldım.

“Asa’yı tekrar görebilir miyim?” diye sordu Sage Fyn’ir kollarındayken. Gözleri ilgiyle parlıyordu.

Fincanımı masaya bıraktım ve botumun kenarına sıkıştırdığım Asa’yı çıkarıp masanın ortasına koydum.

Asa'nın ortaya çıkmasıyla rün lambaları saran loş ışık neredeyse sönecekti. Bu Asa'nın bir ağırlığı vardı, sanki odadaki başka bir varlıktı.

“Sence bu sahiden gerçek Beyaz Asa mı?” diye sordum.

“Evet.”

O anda boynundaki zarif zincirin ucundan sarkan küçük, beyaz kuşu fark ettim. Keskin bir nefes aldığımda gözlerim Sage'in gözleriyle buluştu.

“Gözcüleri görüyorum,” diye fısıltıyla itiraf ettim. “Zaman zaman. Az önce beni sana getiren gibi. Ayrıca bazen Asa'ya dokunduğumda... yıldız ışığından yapılmış bir ağaç görüyorum.”

“Erthia'daki her dinde Gözcülere benzeyen şeyler vardır, Ren,” dedi ciddiyetle. “Hem de hepsinde. Işık ağacı da var. Başka biçimlerde de olsa Asa da var. Her iki diyarın da tüm kutsal kitaplarının özünde hepsi var.”

Sage gibi son derece dindar bir aileden gelen birinden bunları duymak şaşırtıcıydı. “Artık İlk Çocuk olduğunu düşünmüyor musun?” diye sordum.

“Hayır,” Fyn'ir'i emzirmek için tuniğinin kenarını kaldırırken başını iki yana salladı. “Ama sanırım temel doğrulara inanıyorum. Asa'ya da inanıyorum.”

Bakışlarım kanlı büyü-bağ izlerine kaydı. “Ellerin... Nasıl?”

Sage derin, bıkkın bir nefes aldı. İfadesi karardı. “Acıyorlar. Gerçi eskisi kadar kötü değiller. Rünler acıyı bastırıyor.” Gözlerinde çelik gibi bir kararlılık belirdi. “Bu büyüyü yok edeceğim, Elloren. Noi topraklarına gidip Wyvern Muhafızları'na katılmayı ve orada ışık büyüü çalışmayı planlıyorum.”

“Noi seni kabul eder mi dersin?”

Başıyla onayladı. “Işık Büyücülerini farklı rün sistemlerinden büyüleri birleştirebilir, aynı zamanda da her çeşit rün üretebiliriz. Yani evet, beni Wyvern Muhafızları'na kabul edeceklerini düşünüyorum.” Kararlı bakışları yoğunlaştı. “Ve sana yemin ederim ki bir gün büyü-bağ lanetini yok etmenin yolunu bulacağım.”

“Hakiki ışık büyüleri bildiğine inanamıyorum,” dedim hayretle. “Kimin aklına gelirdi?”

Sage’in mor gözleri parladı, menekşe rengi dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. “Birkaç ışık büyüü görmek ister misin?”

Ağzım açık kaldı. “Evet!”

Sage ustalıkla asasını çıkarıp ucunu koluma, tuniğimin kumaşına hafifçe dokundurdu. “Tuniğinin ne renk olmasını istersin?” diye sordu haylaz bir ifadeyle.

Kutsal siyah kıyafetimi değıştirme fikri içimde beklenmedik bir keyif patlaması yarattı. Hayal edilebilecek en aykırı rengi düşünmeye çalışırken hangisi olduğunu bulduğumda gülmeye başladım.

“Mor!”

Sage kısık sesle güldü. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapayıp nefesini verdi.

Asasının ucundan canlı bir ametist rengi çıktı ve tuniğin tamamını kaplayana dek bir sıvı gibi yayıldı.

Uzun eteğimin bir parçasını kaldırdım. “Eteği de,” dedim isyankâr bir ivedilikle.

Sage’in vücudu yeni bir kahkahayla sarsılırken bir başka dokunuşla eteğim ametist rengine boyandı.

Ayağa kalkıp etrafımda döndüm, giysilerim Gardnerya’da beni hapse attıracak kadar uygunsuzdu. “Nasıl görünüyorum?”

“Şahane şekilde itaatsiz,” dedi, bakışlarında sert, yıkıcı bir parıltı vardı.

“Başka ne yapabilirsin?” diye sordum, dahasını görmeye hevesliydim.

Sage asasını omzuna bastırdı ve aniden yok oldu. Şaşkınlıkla irkildim ama sonra arkasındaki duvar halılarının renklerine karışmış gözlerini kırptığını gördüm, havada asılı duruyorlardı. Biraz kıpırdandığında vücudunun hatlarını seçebildim. Sonra durdu, gözlerini kapadı ve tamamen kayboldu.

“Yüce Kadim Varlık aşkına,” dedim biraz hayranlık biraz da ürpertiyle. “Kes şunu. Çok ürkütücü.”

Sage gülerek tekrar görünür oldu ve asasını havada çevirdi. “Işığı yoğunlaştırarak onunla bir şeyleri kesebiliyorum,” dedi sırtarak. “Taşı bile.”

“Bu harika.” Başımı aşağı yukarı salladım. Gücünün seviyesinden etkilenmiş ve cesaretlenmişim. “Bu işimize yarayabilir.”

“Yarayabilir,” diye katıldı Sage, gücünün canlanışını keşfetmesiyle yüzüne yansıyan özgüveni fark ettim. Eskiden tanıdığım, sanki her daim kınanmayı bekliyormuş gibi korumacı biçimde kendi içine kapanan ürkek Sage gitmişti.

Karşımda yepyeni bir Sage vardı. Işık Büyücüsü Sagellyn.

Sage bana Asa’yı verdikten sonra onunla beraber kaçtıklarını hatırlayıp, “Kız kardeşlerine ne oldu?” diye sordum.

“Onlar da burada,” dedi. “Clover buraya bayılıyor. Şimdiden bir sürü asker arkadaş edindi, silah eğitimi de alıyor.” Kederle gülümsedi. “Onu buradan yolcu etmeye hazır değilim.”

Şaşırmamıştım. Clover her zaman kolay öfkelenen kavgacı bir çocuk olmuştu. Onu bir silah kullanırken hayal edebiliyordum. Ya da birçok silah. “Ya Retta?”

Clover’a göre daha narin olan kardeşini düşününce kaşları endişeyle çatıldı. “Eliss anneyi özliyor. Gerçi dokumacı kadınlar onu yanlarına alıp ona annelik ediyorlar. Bu şartlar altında biraz olsun mutlu olduğunu düşünüyorum.” Derin bir iç çekip bana ciddiyetle baktı. “Her hâlükârda onları o canavar ailenin erkekleriyle büyü-bağlanmak üzere Gardnerya’da bırakamazdım.”

Fyn’ir tuniğinin altında kıpırdanınca onu çıkarıp yanaklarını öptü, sonra kollarının arasına aldı.

Çok güzel, tombul ve tatlı bir bebektir. Kafese atılmadan önce Ariel da böyle sevimli miydi diye düşünmeden edemedim.

“Vu Trin’in, bebeğini öldürmeye gelen Karanlık Cadı olduğumu düşündüğüne inanamıyorum.”

Fyn'ir kollarına iyice yerleşirken Sage bana kaşlarını çattı. “Gerçekten korkunç.”

Ona endişeyle baktım. “Sence Kehanet'in gerçeklik payı olabilir mi?”

“Bilmiyorum,” dedi, ifadesine korku yerleşmişti. “Pek çok kâhin aynı şeyi öngördüğünden herkes çoktan inanmış gibi görünüyor.” Bir an sessiz kaldı. “Endişeleniyorum. Fyn'ir'e ismiyle hitap etmiyorlar, ona *Kehanet'teki Icaral* diyorlar ve bir silahtan başka bir şey olmadığını düşünüyorlar.”

“Gardneryalılar da onun bir silah olduğunu düşünüyor,” dedim ona. “Ayrıca gücü gün geçtikçe artan acımasız bir Büyücü var... Fallon Bane. Gardneryalılar onun Kehanet'in diğer yarısı olduğuna inanıyorlar.”

Sage kaygı dolu bakışlarıma karşılık verdi. “Bir sonraki Karanlık Cadı.”

Başımla onayladım. “Olabilir de.”

Sage güçlü olmaya çalışıyordu, inatla dimdik duruşunda bunu görebiliyordum. Fakat dediklerimi duyduktan sonra dudakları titredi, Fyn'ir'i daha sıkı sarmaladı.

Kadim Varlık aşkına, ne berbat bir durumdu bu.

“Çok güzel bir bebek,” dedim yumuşak bir sesle. “Çok sevimli. Mücevherlerle bezenmiş gibi görünüyor.”

Yüzü yumuşadı. “Kucağına almak ister misin?”

Gülümseyerek başımı aşağı yukarı salladım ve kollarımı uzattım. Annesinin kollarından nazikçe aldığım da uykunun ağırlığıyla kanatları huzursuzca titredi. Sage'e bakarak güvence arıyordu, Erthia'nın çekimine kapılarak etrafında dönen ay misali annesine çekimini hissedebiliyordum. Sage bebeğine gülümseyip şefkatle mırıldandığında bebek rahatladı. Yarı uykulu bir hâlde bana baktı.

“Fyn'ir güzel bir isim,” dedim ona.

“Smaragdalfar dilinde *özgürlük* anlamına geliyor.” Gülümsemesi birden kaybolup yerini acıyla bıraktı.

Fyn'ir'e sıkıca sarıldım, minik ellerini bir parmağıma doladığında Sage'e yüreklendirici bir gülümsemeyle baktım. "Erkek olmasına rağmen Amazlar onu buraya nasıl kabul ettiler anlamış değilim."

"Bazı Amaz geleneklerini hâlâ anlayamıyorum," dedi Sage. Fyn'ir huzursuzlanıp Sage'e uzanınca onu annesine geri verdim. "Şimdiye dek bana iyi davrandılar ama onları bir türlü anlayamıyorum. Nasıl olur da oğullarını ormana terk edebilirler?"

Omuz silktim, ben de anlamakta zorlanıyordum. "Din ve kültür güçlü şeyler."

"Sevgiden daha mı güçlü?"

"Öyle olmalarına izin verirsen."

Fyn'ir ağlamaya başlayınca Sage onu tekrar tuniğinin altına aldı. Oğlan sevimli sesler çıkararak sevinçle mırıldandı.

"Bizi savaş zamanından kalan borçlarını ödemek için kabul ettiler," dedi Sage. "Vu Trin, Diyar Savaşı sırasında Amazların yanında savaştı ve bu yüzden ağır kayıplar verdiler. Bizi burada geçici olarak saklayarak borçlarını ödenmiş sayacaklar. Bu... eşi benzeri görülmemiş bir şey."

"Burada ne kadar kalacaksınız?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Çok uzun değil. Belki buradan ayrıldıktan sonra bir süre Lupinlerle kalabiliriz, gerçi bu hâlâ müzakere ediliyor. Vu Trin, çölü doğrudan geçip Noi topraklarına varabilmemiz için bir rün portalı inşa ediyor ancak daha önce bu uzunlukta bir portal inşa edilmediğinden zaman alacağı söyledi. Tamamladıklarında doğuya doğru yola çıkacağız."

Ve böylece gitmiş olacaktı.

Göğsüme ani bir kayıp sancısı saplandı. Sanki değer verdiğim herkes Doğu Diyarı'na doğru yola çıkmak için hazırlanıyordu.

"Trystan da Wyvern Muhafızları'na katılmak istiyor," dedim. "Büyükannemizin kim olduğu düşünüldüğünde onu kabul edeceklerini sanmıyorum."

“Doğuya gittiğinde ona Ra’Ven’i bulmasını söyle,” dedi kararlılıkla. “Halkı için Doğu Diyarı’nda bir azınlık bölgesi oluşturmayı planlıyor. Onu oraya kabul ederiz.”

Yer altında yaşamak mı? Azınlık Elflerle birlikte?

Fazla ümit dolu bir hayaldi sanki.

“Smaragdalfarlar Karanlık Cadı’nın soyundan gelen bir Gardneryalıyı gerçekten kabul eder mi sence?” diye kuşkuyla sordum. *Ya de herhangi bir Gardneryalıyı?*

Sage gerildi. “Evet. Ederler.”

Onun da bu konudaki tedirginliğini sezebiliyordum, bu nedenle üstelemedim. “Ra’Ven nasıl biri?” diye sordum.

Dudakları belli belirsiz kıvrıldı, utanmıştı. “Harika biri.” Sözleri dile getirişi öyle tutkuluydu ki ensemden aşağı bir sıcaklık yayıldı. “Nazik, ilgili ve zeki. Güçlü de.” Duraksadı, duygularını dizginleyemeyecek kadar yoğun yaşıyor gibiydi. “Ra’Ven hayallerimin vücut bulmuş hâli.”

Adını söylerken gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu ve içimde, derinlerde bir yerde ona imrenmeden edemedim. Hayatındaki tüm zorluklara ve tehlikelere rağmen birbirlerine sahip çıkabildikleri için mutluydum. “Küçüklüğümüzü hatırlıyor musun?” dedim geçmişe dalarak. “Kulübenin arkasındaki çayırarda oynar, çiçeklerden kolyeler ve taşlar yapardık.”

Sage hasret dolu bir gülümsemeyle başını aşağı yukarı salladı. “O zamanlar her şey daha basitti.”

“Keşke her şey, bir gün bile olsa öylesine basit olabilseydi,” dedim hüznle. “Durum daha da kötüleşiyor, hem de hiç beklemediğimiz kadar çabucak.”

“Biliyorum.” Önümüzdeki masada duran Beyaz Asa’ya baktı. “Bence Asa, hayal ettiğimiz ötesinde olmamızı, düşündüğümüzden fazlasını yapmamızı söylüyor. Daha çok risk almamızı istiyor. Bir asa kullanabileceğim aklımın ucundan geçmezdi, Elloren. Büyü-bağdan kaçıp kız kardeşlerimi kurtarabileceğim

de... On üç yaşımdayken biri bana bunların başıma geleceğini söylese...”

Sage şaşkın bir ses çıkardı. “Ama işte buradayım. İkimiz de buradayız.” Masanın üzerinden uzanıp yaralı elini elimin üzerine koydu, tenime değen rün zincirler serin ve pürüzlüydü. “Dünya çok karanlık, Elloren. Gün geçtikçe daha da kararıyor. Yine de Fyn’ir var. Ra’Ven var. Kız kardeşlerim ve iyi dostlarım var.” Anlamlı anlamlı baktı. “*Tüm* zorluklara rağmen iyiliğe olan inancına tutunmalısın.”

Gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı, içim burkuldu. “Bazen çok zor geliyor,” dedim, sözcükler boğazıma takılmıştı.

Sage elimi daha sıkı tuttu. “Daha da zor olacak. Yine de tutunman gerek.” Gözleri önce Asa’ya, ardından bana döndü. “Dünyadaki tek mutlak güç Vogel, Gardneryalılar ve Alfsigr Elfleri değil.”

Ben de Asa’ya baktım. Azgın bir karanlık fırtınasının ortasındaki tahta parçasına. “Bilmiyorum, Sage. Verpakya’da olanları görseydin...” Asa’yı işaret ettim. “Eğer bu gerçekten Beyaz Asa’ysa iyiliğin gücü yok denecek kadar az görünüyor.”

“Öyleyse onu güçlendireceğiz,” dedi sert bir kararlılıkla. “Bana kalırsa bize ihtiyacı olduğunu anlatmaya çalışıyor.” Kararlı ifadesi bir an için sarsıldı. “O Asa’nın peşinde gölge kuvvetleri var, Elloren.”

Ürpertiyle titredim. “Ne demek istiyorsun?”

“Gölge iblisleri,” dedi, sesi uğursuzdu. “Onları rüyalarımnda gördüm. Sayıları her geçen gün artıyor. Çok daha gençken Asa’yı koruma altına almıştım, seni de almalıyım.”

İçim korkuyla doldu. “Rüyalarımnda hiç öyle şeyler görmüyorum,” diye itiraz ettim. “Kâbuslarımnda bile. Eğer bu gerçekten o Asa’ysa ve iblisler peşimdeyse rüyaları görmesi gereken ben değil miyim?”

“Asa yalnızca birkaç aydır sende,” diye karşılık verdi. “Oysa bende *yıllarca* kaldı. Taşıyıcısıyla zamanla bağ kurar. Sanki

ikiniz de uykudasınız ve birlikte uyanıyormuşsunuz gibi. Fakat bir kez uyandığında, Asa seni terk etse bile uyanık kalırsın.” Dikkatle Asa’ya baktı. “Bana hâlâ rüyalar gönderiyor. Hâlâ Gözcüleri ve ağacı görebiliyorum. Hatta bazen Asa’nın beni çağırdığını duyabiliyorum. Bu gece dışarıdaki Gözcü’yü de hissettim. Bu yüzden kapıyı açtım.”

Sage hafifçe gülümsedi, ayağa kalkıp uyuyan Fyn’ir’i hasır beşiğine yerleştirdi ve zümrüt rünlerle işlenmiş koyu yeşil battaniyeyi üstüne örttü. Ardından geri dönüp kendi esasını eline aldı.

“Kolunu uzat,” dedi.

Kafam karışsa da ona güvenim tamdı, bu yüzden dediğini yaptım.

Sage tuniğimin kolunu sıyırdı ve kolumun iç kısmını çevirip esasının ucuyla küçük, yuvarlak bir rün çizdi. Çizmesi biraz zaman alan parlak zümrüt desen, evinin dışındaki karmaşık geometrik desenlere benziyordu.

“Bu zümrüt rünler Amaz rünleri değil, değil mi?” diye sordum merakla.

“Hayır,” dedi Sage, rünü özenle işlerken. “Bunlar Smaragdalfar rünleri.” Asasının ucunu rüne dokundurduğunda zümrüt ışıltı geri çekilip asaya döndü, geriye kolumun ortasında siyah bir rün dövmesi bıraktı.

“Ne işe yarıyor?”

“Bu bir güvenlik kalkanı rünü. Artık rün bariyerinden geçebilirsin. Herhangi birinden. Zarar görmeden.” Eliyle kalkmamı işaret etti. “Ayağa kalkman lazım.”

Dediğini yaparak ayağa kalktım, sırada ne olduğunu merak ediyordum. “Tuniğini biraz yukarı kaldır,” diye talimat verdi. Bakışlarında beliren aceleci ifade içime bir huzursuzluk yaydı. “Sana en şeytani arama büyülerini dahi geri püskürtecek bir koruma yerleştireceğim.”

“*Şeytani* arama büyülerini mi?” Sözcükler ağzımdan korkuyla çıktı.

Sage bekledi, ciddi ifadesi hiç değişmediğinde endişem daha da arttı. Titreyerek tuniğimi ve atletimi yukarı sıyırdım. Sage karnıma nazikçe detaylı bir rün çizerken gövdemdeki tüyler diken diken oldu. Asanın ucundan çıkan koyu, zümrüt rengindeki rün dokunuşlarıyla bir daire içinde birbirine giren örüntüler oluşturdu.

Sage asasının ucunu hafifçe rünün ortasına bastırınca ışığı alevlendi. Işık çatırdayan bir acıyla cildime sızıp simsiyah çizgilere dönüşürken nefesim kesildi.

Sage geri çekilip rün işçiliğini inceledi, tatmin olmuş görünüyordu. “Rünler teninde bir karıncalanma hissi bırakarak ışıldarsa etrafında kim varsa, zararsız görünse bile ona dikkat etmelisin. Unutma, iblisler büyü yapabilir.” Göbeğimdeki rünü işaret etti. “Bu rün, onlar Beyaz Asa’nın varlığını bile hissedemeden iblislerin gözlerinin içine bakabilmeni sağlayacak.”

Sözlerinin ağırlığını sindirmekte zorlanıyordum.

“Asa’yı saklı tut,” dedi. “Hakkında daha fazla konuşma.”

Kalbim küt küt atarken tuniğimi indirdim. Sage asasını koluma değdirerek tuniğimin ve eteğimin menekşe rengini yok edip tekrar Gardnerya siyahına dönüştürdü.

Yine onlardan biri gibi görünebilmem için, diye düşündüm hüznle. Karanlık Cadi’nin ta kendisi gibi görünebilmem için.

Dehşet tüm bedenimi esir aldı.

Korkuyorum, Sage. Büyükannemin gücü damarlarımda akıyor. Ve giderek güçleniyor.

“Ya bu iş için yanlış kişiysen?” diye sorarak ona endişeyle baktım.

Sage kaşlarını çatarak Beyaz Asa’yı alıp sıkıca kavradı. Sanki Asa’yı bana teslim etmekte tereddüt ediyormuş gibi duraksadı. Ardından derin bir nefes alıp Asa’yı kararlılıkla bana uzattı. “Sana ait,” dedi. “Al. Sana gitmek istediği aşikâr.”

Asa'yı elime alırken hissettiğim ikilem her zamankinden daha fazlaydı. Onu tekrar botumun içine koydum.

Sakladım.

Sage'le sarılarak vedalaştık. Birbirimize tutunurken neredeyse dayanamayıp derinlerimde büyüyen güç ve ormanın buna verdiği ürkütücü tepki hakkında ona içimi dökecektim. Ama boğazım korkuyla tıkanırken ağzımdan tek kelime bile çıkmadı. Hem artık gitme vakti gelmişti.

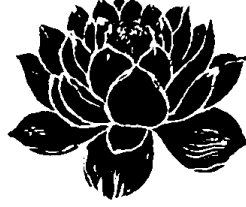
Elim kapı kolunda, dışarı çıkmak üzereyken arkamdan seslendiğini duydum.

“Elloren.”

Döndüm. Sage'in menekşe rengi yüzü kırmızı lambanın ışığında koyu mora dönüşmüştü, içine bir şeyler doğmuşçasına ifadesi kasvetli bir hâl almıştı.

“Asa, damarlarında büyükannenin gücünün dolaştığını biliyor,” dedi. “Yine de seni seçti.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Tirag

Kendi konutumuza döndüğümde Diana beni dışarıda bekliyordu.

“İyi misin?” diye sordu ay ışığında parlayan gözleriyle.

Hayır, pek değilim, dememe ramak kalmıştı. Muhtemelen elimdeki gerçek Beyaz Asa. Ve belki de Sage’i bir daha asla göremeyeceğim. Ayrıca Gardneryalılar masum bir bebeği bulmak için iz sürücüler gönderiyorlar, yakında Fallon Bane’i de gönderecekler.

Zonklayan alnımı ovuşturdum, bu yeni bilgilerin ağırlığı altında eziliyordum. “Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum,” dedim Diana’ya. “Yakınlarda olacağım.” Kaldığımız yeri işaret ettim, rün engeli artık apaçık kaybolmuştu. “Bir şey olursa duyarsın.”

Diana beni inceledikten sonra meydana gelebilecek olası tehlikeleri ölçüp biçiyormuş gibi dibimizdeki ormana baktı. Ardından başını aşağı yukarı sallayıp beni düşüncelerimle yalnız bıraktı.

O tekrar içeri girdiğinde sessiz ormana doğru yürüdüm ve ormanın sınırını geçtiğimde bakışlarım Cyme şehrini buldu. Gümüş bulutlar gitmiş, geride yalnızca soğuk ve uzak yıldızlar kalmıştı. Soğuk hava, dışarıyı saran kış mevsiminden görünmez bir kubbeyle korunan şehre dalmak için eşikte bekliyordu.

Nihayetinde sırtımı kuru bir ağaca yaslandım ve kabuğu omzuma batarken yıldızlı gökyüzüne baktım. Evren o kadar uçsuz bucaksız görünüyordu ki her şeyin karşısında ne kadar küçük ve önemsiz olduğumu hatırladım.

Sage'in bebeği, o korkulan Icaral, sanıldığı gibi şeytani değildi. Aylar önce kâbuslarımda gördüğüm yaratıkla uzaktan yakından alakası yoktu. Kullanılacak bir silah da değildi. Sadece bir bebektir. Masum, minicik bir bebek.

Ve elimde bir güç asası vardı. Beyaz Asa.

Fakat bu Asa da Kehanet'teki Icaral kadar zayıftı, yalnızca hayaletimsi imgelerden ibaret Gözcüler göndermiş ve büyüye erişimi bile olmayan bir taşıyıcı seçmişti.

Neden?

Ansızın Yvan'ın burada, şu anda, benimle yıldızların altında olmasını diledim. Her zaman yaptığı gibi elimi tutup ateşimi okşamasını, o pürdikkat beni dinlerken olan biten her şeyi ona anlatmayı istiyordum.

İçimde, derinlerde bir acı toplandı.

Yakında Doğu Diyarı'na gidecek olan Yvan.

Asla sahip olamayacağım Yvan.

Çam ağaçlarının arasında gezinen küçük keçiği görünce irkildim. Hayvan tam önümde durup boynuzlu kafasını merakla eğdi. Ardından birkaç keçi daha geldi ve en yakındakinin elimi koklamasına izin verdim.

“Merhaba, Elloren.”

Valasca bir ağaca yaslanmış, bana bakıyordu.

Doğrudum. “Merhaba, Valasca.”

Gözleri yukarı kaydı, ağaç dallarını yokluyordu. Gözcüleri aradığını fark ettim.

“Gittiler,” dedim. “Onlar böyledir.”

Kaşları çatıldı. “Daha önce de *Visay'un* gördün mü?”

Başımınla onayladım.

“Ni haklı,” dedi. “Kimse bize inanmayacak.”

Ağır adımlarla yanıma gelirken ufak keçilerden biri tuniğinin eteğini kemiriyordu. Eğilip hayvanın sırtını sıvazladı ve diğer keçilerin yanına gönderdi.

“Bir sevgiliyi mi düşünüyordun?” diye sordu başını hafifçe gökyüzüne doğru kaldırarak. “Az önce. Yıldızlara bakarken.” Hafifçe sırıttı. “Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki birine hasret duyduğunu tahmin ettim.”

Sevgili. Bu sözcük Yvan ve bana pek uymuyordu. Hiç öpüşmediğiniz birine sevgili diyebilir miydiniz? Arkadaştan başka bir şey olmanızın mümkün olmadığı birine. Yakında kilometrelerce uzaktaki Diyar’a gidecek birine.

Omuz silktim, çok şey söylemekten korktuğum için konuşmaya cesaret edemiyordum.

“Sagellyn sana Asa’yı geri verdi mi?” diye sordu Valasca.

Ona yan yan bakıp başımı onaylarcasına salladım.

Gözleri nerede olduğunu çözmeye çalışır gibi üzerimde gezindi. “Nerede?”

“Saklı. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Valasca gülümsedi. “Onunla herhangi bir şey *yapmazsın*. Sadece onu dinlersin.” Etrafına baktı, gülümsemesi genişledi. “Onu dinlediğin için buradasın ya zaten.”

Kısa, boş bir kahkaha attım. “Haklısın.” Ağaca yaslandım, her şeyin yükü üzerime yığılıyordu. Şakaklarıma bir ağrı saplanınca yüzümü buruşturdum ve ani acıyı yatıştırmak için alnıma uzandım.

“İyi misin?” diye sordu Valasca, endişeli görünüyordu.

Birkin hâlde kafamı aşağı yukarı salladım. “Sık sık başım ağrır.”

Bir an beni inceledikten sonra tuniğinin cebinden yassı bir matara çıkardı, tıpasını açıp bana uzattı. “Al, bu iyi gelir,” diye teklif etti. “Sadece biraz iç ama.”

“Bu ne?” diye sordum matarayı alırken.

“Tirag,” diye açıkladı. “Mayalanmış kısırak sütü. Burada yaygın bir içecek.”

Matarayı burnuma yaklaştırdım. Acı ve tuhaf bir ilaç gibi kokuyordu, ona kuşkuyla baktım. “İçinde alkol var mı?”

“Ah, unuttum,” dedi gülerek. “Siz Gardneryalılar alkol almazsınız, değil mi?”

Matarayı ona geri uzattım. “Yasak. Yasal değil.”

Matarayı almadı. “Bildiğim kadarıyla Selkileri kurtarmak da yasal değil.”

Durup düşündüm. Haklıydı. Matarayı dudaklarıma götürüp küçük bir yudum aldım. Tadı garip şekilde hem tatlı hem de acıydı, küçük tuhaf kabarcıklar yanaklarımı ve dilimi gıdıklıyordu. Boğazımdan aşağı sıcak ve yumuşakça aktı gitti. Çok sıcaktı, sanki ısı tıpkı Yvan’ın ateşi gibi usulca gövdeme yayılıyordu.

Baş ağrım azalmaya başlayınca bir yudum daha aldım. Valasca’yla ağaçlara yaslanıp yıldızlara baktık.

Sıcaklığın her yanıma dağılmasının ve kaslarımın gevşemeye başlamasının tadını çıkardım. Tüm dertlerim küçük kanatlarıyla aheste aheste uçmaya başladı.

Matarayı elimde ileri geri sallayarak, “Bu bayağı hoş bir şeymiş,” dedim.

“Yavaş ol, Gardneryalı,” diye güldü. “Oldukça güçlüdür. Hatta artık dursan iyi olur.”

Ona yalandan suratımı asıp inatla büyük bir yudum aldım, nefis sıcaklığın içine gömüldükçe gömüldüm. Gözlerim kemerindeki rün çubuğa kaydı. “Demek bir rün sahibesisin.”

“Öyleyim,” diye başıyla onayladı.

Aklıma Tierney’nin durumu geldi. “Arkadaşım Andras, Amazların Fae kılık değiştirme büyülerini kaldırmaya yaklaştığını söyledi. Bunu yapabilir misin?”

Sırıttı. “Kılık değiştiren bir Fae tanıyor musun, Elloren?”

Ona tedbirli bir bakış attım. “Tanıyor olabilirim.”

Valasca güldü. “Lasair kamuflajlarını kaldırmayı öğrendik.”
“Ya Asrai?”

Başını iki yana salladı. “Henüz olmasa da yakında öğreniriz. Onlar daha alengirli. Asrai Faelerin kat kat kamuflajları var, yani onları çözmek biraz bulmaca gibi. Yine de zamanla halledeceğiz.”

İçimde bir umut ışığı yandı, bu haberi Tierney’ye vermek için sabırsızlanıyordum. Şehre doğru baktım, devasa Kraliçe Sarayı’nı ve meydanın ortasından yükselen Tanrıça heykelini güç bela seçebiliyordum.

“Halkın kafamı karıştırıyor,” dedim. İçki dilimi çözüp aklıma gelen her şeyi kolayca söylememi kolaylaştırmıştı. “Faelerin kamuflajlarını kaldırmasına yardımcı olmak, Gardneryalılara karşı koyup sığınmacılara ev açmak gibi birçok takdir edilesi iş yapıyorsunuz. Fakat... erkeklere davranışınız... Sorcha’nın oğluyla tanıştım, sana söylemiş miydim? Sorcha’ya ondan bahsettim. Ne dedi biliyor musun?”

Valasca tek kaşını kaldırdı.

“Onu hiç umursamadığını söyledi. Arkadaşım Andras hâlâ Sorcha’yı seviyor. Oysa Sorcha onu umursamıyor bile. Halkın nasıl bu kadar soğukkanlı olabilir?”

Valasca’nın bakışlarından hiçbir şey okunmuyordu. “Her şey görüldüğü gibi değildir.”

Alaycı bir ses çıkarıp bakışlarımı kaçırdım.

Sanki bir rüyada gibiydim, her şey daha bulanık ve yavaş geliyordu. Amaz şehrinin kızıl parıltısı ve onun da ötesinde ay ışığıyla aydınlanan Sırt. Palete dökülmüş boyalar gibi hepsi birbirine karışıyordu.

“Sorcha bebeğini Lupinlere verdikten sonra,” diye başladı Valasca, “iki hafta boyunca her gece ağlayarak uykuya daldı. Ben hep yanıdaydım. Bebeğini Lupinlere vermek onu perişan etti. Andras yüzünden de kalbi kırılmıştı.”

Hayretler içinde ona baktım. “Ama... gerçekten de Andras’tan *nefret* ediyor gibiydi. Konnor’dan da.”

Valasca alaycı bir ses çıkardı. “Bir oda dolusu Amaz askeri karşısındayken Andras ve oğlu için ağıtlar yakmasını mı bekliyordun? İşler *asla* görüldüğü kadar basit değildir. Burada erkekleri seven, kaybettikleri oğullarının yasını tutan, onları gizlice ziyaret eden birçok kişi var. Clive Soren’le tanıştın. Freyja’yla ilişkisini biliyorsundur. Herkes biliyor.”

“Az çok anladım,” diye itiraf ettim.

“Yılda birkaç kez onu görmeye gidiyor. Tek başına avlanmaya gideceğini söylüyor. Kimse ona soru sormuyor, o da kimseye gerçeği söylemiyor. Böylece rahat bırakılıyor.”

“Peki ya dürüst olsaydı?”

“Amaz topraklarından sürülürdü.”

“Sonsuza dek mi?”

Valasca başını aşağı yukarı salladı, merhametsiz kuralları o da çoktan kabullenmiş gibi görünüyordu.

“Peki sen tüm bunları onaylıyor musun?”

Yüzünde derin bir rahatsızlık belirdi. “Emin değilim, Elloren.” Sesi alçaldı, uzaklara bakarken gözleri kararsızlıkla doldu. “Bence insanların değeri çocuk dölleyebilmesiyle belirlenmemeli. Bizim erkeklere yaptığımız tam olarak bu.” Yüzünü bana döndü. “Yani hayır, onaylamıyorum.”

“Bu konuda ne yapacaksın?”

O şehrin manzarasına bakarken keçilerinden biri oyun oynamak ister gibi bacağını tosladı. Valasca uzanıp hayvanı nazikçe okşadı. “Bilmiyorum. İkilemdeyim.”

Tirag’dan bir yudum daha aldım, beni yüreklendiriyordu. “Peki senin gizli bir sevgilin var mı?”

Dudaklarına çarpık bir gülümseme yayıldı. “Birkaç tane oldu.”

Bir yudum daha alıp matarayı ona uzattım. Valasca tartıyor gibi mataraya baktı. Ardından iç çekip uzun bir yudum aldı ve bezginlikle ağaca yaslandı.

“Kim bu gizli adam?” diye sordum.

Dudaklarından boğuk bir kahkaha kaçtı ve bana muzip bir bakış attı. “Erkek değil. Sadece kadınlar.”

Şaşırdım. “Burada açıkça kadınlarla olabiliyor musunuz?”

Valasca dikkatle beni süzerken ciddileşti. “Elbette.”

Duyduklarım beni bir an için ayılttı. Böyle şeylerin Gardnerya’da ve Batı Diyarı’nın birçok yerinde yasak olduğunu biliyordum. Yalnızca Lupinler, insanları kimi sevdiğine göre yargılamadan kabul ediyorlardı ve Valasca’nın burada, Amaz topraklarında korkusuzca kendisi olabilmesi beni mutlu etmişti.

Acaba Noi topraklarında da Trystan nasıl olmak isterse olabilir miydi? Kardeşimin gitme fikri kalbimi sıkıştırsa da özgürce kendisi olabileceği bir yer bulmasını, mutlu olmasını istiyordum.

Valasca’nın göz kapakları tembelleşmişti. O da tıpkı benim gibi rahatlamış ve gevşemiş görünüyordu, neredeyse bedeni eriyip arkasındaki ağaca karışacak gibiydi. Biraz daha içti ve kendi kendine gülümseyerek şehrin üzerinde gözlerini gezdirdi.

Tekrar matarayı almak için uzandığımda dudaklarını büzdü, isteksizce verirken başını bana doğru eğdi.

“Cidden daha fazla içmemelisin, Elloren.” Gözleri gözlerime kilitlendi ve uzun, belli belirsiz bir an boyunca birbirimize baktık. “Çok güzelsin, biliyor musun?” dedi. Flört etmiyordu, yalnızca basit bir gözlem yapıyordu.

Alaycı bir ses çıkardım. “Değilim. *Büyükanneme* benziyorum.”

Kısa bir kahkaha attı. “O kadarını bilemem,” dedi. “O zamanlar daha çocuktum. Onu diğerleri kadar net hatırlamıyorum. Fakat... siz Gardneryalılar... teninizin zümrüt gibi parıldaması. Çok hoş.”

“Büyümüzden kaynaklanıyor. Ama... benim hiç yok.” Birden söylediklerim komik geldi ve gülmeye başladım. Bu içecek her şeyi çok komikleştiriyordu. Acaba ciddiyetsiz kardeşim Rafe her zaman böyle mi hissediyordu? Her daim keyfi yerindeydi. Çakırkeyif olduğu için mi hep mutluydu? Kahkaha atmaya devam ettim. Düşüncesi gerçekten çok... *komikti*.

“Bence yeterince içtin,” dedi Valasca gülümseyerek. Matarayı benden geri almak için sakarca eğildi.

“Neden?” diye sordum muzipçe, matarayı ulaşamayacağı bir yerde tutuyordum. “Bana hissettirdiği şeyler hoşuma gidiyor.” Sözcüklerim kulağıma tuhaf geliyordu; hepsi tuhaf ve birbirine karışmıştı sanki. Etrafımdaki her şey sıcak ve hafifti.

“Güven bana, sabah pişman olacaksın.” Mataraya uzandı ve ben hamlesinden beceriksizce kaçarken sendeledi, ben de sendeledim. Birbirimizin üzerine düşerken matarayı da yere düşürdük ve fena hâlde gülme krizine girdik. Dengemi sağlamak için onun koluna tutunurken o da benim koluma tutundu, göz göze geldiğimizde gülmeyi kestik. Ardından yeniden kahkahalara boğulduk.

Valasca ağaca yaslandı, bir yandan nefesini düzenlemeye çalışırken diğer yandan gülmeye devam ediyordu. Sonunda ikimiz de sakinleştik; Valasca'nın sırtı ağacın geniş gövdesine yaslıyken ben de zar zor dengemi sağlayarak tek kolumla ağaca yaslandım.

“O ketum Kelt çocukla öpüştün mü?” diye sordu. “Sana nasıl baktığını gördüm.”

“Hayır,” dedim, gülümsemem solarken içimi ansızın hüznü kapladı. “Bir keresinde... öpüşeceğimizi sandım. Ama hayır. Öpüşmedik.”

“Sence ileride olur mu dersin?”

Başımı tembelce iki yana salladım. “Hayır. Asla.”

İçki acımı uyuştursa da hâlâ içimde bir yerlerde sızlıyordu.

“Onu seviyor musun?”

Soru havada asılı kaldı, bastırduğım tüm duygular ortaya çıkmaya hazırdı. Yvan'ın güzelliği, arzulu bakışlarının benimkilere kenetlenişi... Tamamen ve bütünüyle ulaşamazdı.

Gözlerim doldu. "Sanırım ona âşık oluyorum. Gel gör ki ona asla sahip olamam. Asla."

Sonra Valasca'ya Yvan hakkındaki tüm hislerimi anlatmaya başladım. Hepsini.

Onu içimi dökmeme izin verdi ve yıldızları izlerken anlattıklarımı dikkatle dinledi. Konuşmam bittiğinde susup göz yaşlarımı sildim.

"İmkânsız aşkın ne olduğunu biliyorum," diye fısıldadı, sesi duygu yüklüdü. "Ni'ye âşığım."

Ni mi? Korumamız olan Ni Vin mi? Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü ve Valasca'ya baktım, başım tuhaf bir şekilde ağırlaşmıştı. "O da mı kadınlardan hoşlanıyor?"

Valasca kederle başını aşağı yukarı salladı. "Bana karşı hisleri var ancak... onunla doğuya gitmemi istiyor ve..." Valasca şehre bakıp elini oraya doğru savurdu. "*Burayı* bırakamam. İnsanlarımı seviyorum, onları bırakamam. Şu an olmaz. İşler bu hâldeyken olmaz."

Benim insanlarımin yaptığı şeyler yüzünden, diye düşündüm huzursuzca. *Batı Diyarı'ndaki her şeyi ve herkesin hayatını talan etmeye takıntımız yüzünden.*

"Ni'ye her baktığımda," dedi Valasca tutkuyla, "sanki kalbime bir ok saplanıyor." Yumruğunu dramatik bir biçimde göğsüne vurdu. "O cesaret ve nezaketin temsili gibi. *Gördüğüm* en güzel şey. Gerçi o bunu göremiyor. Tek gördüğü yaraları. Ne kadar *mükemmel* olduğunu göremiyor."

Ni Vin'in tahrip edilmiş kulağını ve elini, vücudunun yarısını saran yanık izlerini düşündüm. Utanç duygusu sarhoşluktan bulanıklaşmış zihnimi bıçak gibi deldi.

O izlerin sebebi büyükannemdi.

Ni Vin gördüğüm kadarıyla ketum ve mesafeli biriydi. Marina'yı kurtarıırkenki soğukkanlı ve okunaksız ifadesini hatırladım; başka bir işi olmasına rağmen Marina'yı görmezden gelememişti.

O gün Marina'nın hayatını kurtarmıştı.

"Onunla olmak için her şeyi verirdim," dedi Valasca derin bir özlemle. Yıldızlara bakan gözleri yaşlarla doluydu.

"İşte buradayız," dedim kasvetle. "İkimiz de. Batı Diyarı'na sıkışmış hâlde."

"Evet," dedi başını abartıyla aşağı yukarı sallayarak.

"Dördüncü Bölük Üssü'nün komutanı benimle bağlanmak istiyor," dedim lafı hiç dolandırmadan.

Valasca'nın başı bana döndü, kaşları havaya kalktı. "Lukas Grey mi?"

"Evet."

Yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "Onunla tanışıyor musunuz?"

"Onu öptüm."

"*Lukas Grey*'i mi öptün?"

"Hem de ne öpmek."

Valasca'nın ifadesi uyarıyla karardı. "Tanrıça aşkına, Elloren. Ondan uzak dur. O sağı solu belli olmayan tehlikeli bir adam."

Amaz şehrinin az ötesinde, Sırt'ın karla kaplı batı kanadına baktım. *Lukas orada, o tepelerin ardında bir yerde.*

Son ayrılışımızda bana attığı öfkeli bakışı hatırladım. Sanki her şey bitmiş gibi hissetmişim. Acaba Gardneryalılardan ayrılma ihtimali hiç olmuş muydu? "Merak etme. Ondan uzak duruyorum," dedim, sesime can sıkıcı bir burukluk karışmıştı.

"Kelt'inin ondan haberi var mı?"

Başımla onayladım, perişan hissediyordum. "Hayatım dar-madağın."

Valasca uzun, kısık bir ıslık çaldı. "Haklısın, öyle."

Kaşlarımı çattım, o da bana ortak paydada olduğumuzu gösteren dertli bir bakışla karşılık verdi. “Neyse, en azından ben varım.” Başını iki yana sallayıp ışıldayan yıldızlara baktı. “İkimiz de asla sahip olmayacağımız kişilere âşığız.”

Derin bir nefes alıp gözlerini kapadı, ardından uzanıp yerdeki matarayı aldı. “İkimiz de duygusallaştık, hepsi bu içki yüzünden.” Mataranın tıpasını sertçe taktı.

Başımı ellerimin arasına aldım. “Başım *fena hâlde* ağrımaya başladı.”

“Çok fazla içtin.” Ona baktığımda tek kaşını kaldırdığını gördüm ama sertçe değildi. “Seni uyardım.”

Başım zonklamaya devam ederken, “Evet, uyardın,” diye mızımızlandım. Sıkıntılı bir kargaşa içindeydim: Yvan, Lukas, Asa, Sage’in bebeği, Kehanet... Gücüm. “Kafam çok karışık,” dedim. “Allak bullak.”

“Sorun değil,” dedi anlayışla sesini alçaltarak. “Kafanın karışık olması yanlış bir şey değil.”

Boğazımdan bir kahkaha kaçtı ve dünya midemi bulandıracak kadar hızla etrafımda dönerken Valasca’nın güven verici bakışlarına karşılık verdim. “Bana Üniversite’mdaki bir profesörü hatırlatıyorsun. O da kafamızın karışmasının iyi bir şey olduğunu söyler hep. Okumam için bana bir sürü tarih kitabı verdi. Her biri farklı bir bakış açısıyla yazılmış.” Son sözcüğü söylerken o kadar zorlandım ki duraksayıp dilimi toparlamaya çalıştım.

“Ben de öyleyim,” dedi Valasca, dalgındı. “Elime geçen her şeyi, muhtemel bakış açılarının hepsini okurum.” Sinsice gülümsedi. “Hatta bazı kitapları buraya gizlice sokmak zorunda kalsam bile. Bir şeylerin üzerine düşünmeyi ve farklı açılardan ele almayı severim.”

Valasca’nın alnı gerildi, sanki düşünceleri onu birden rahatsız etmeye başlamıştı. “İşte bu yüzden insanları yargılamak daha zor hâle geliyor. Belki de bu yüzden mükemmel bir sırdaşım.

Şehrin gayriresmî sır saklayıcısıyım. Birçoğunun sırdaşı, hiç kimsenin gerçek aşkıyım.”

Son kısmı sahte bir yüreklilikle söylese de neşeli tonunda saklı acıyı hissedebiliyordum. Dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Neyse, çok fazla dostum var.” Duraksayıp başını yana eğdi, beni ölçer gibi süzdü. “Eğer Kelt’le işler yolunda gitmezse gelip bize katılabilirsin. Onlar seni zorla büyü-bağlamadan önce. Seni bir savaşçı yapabiliriz, dövüşmeyi öğretiriz. Bir daha asla güçsüz olmazsın.”

Bu fikir o kadar acayıpti ki beni güldürdü. Ben. Bir Amaz savaşçısı.

Fakat aynı zamanda da şaşırtıcı derecede cazipti.

“Sana *öğretebilirim*,” diye ısrar etti.

“Keçi gütmeyi de öğretir misin?” diye kinayeyle sordum.

Valasca sırıttı. “Tabii ki.”

Gülümsedim. “Aklımda bulunsun o zaman.”

Midem birden öyle bir çalkalanmaya başladı ki o anda tek istediğim dümdüz uzanıp fütursuzca dönen dünyamı biraz olsun durdurabilmektir.

Valasca uzunca iç çekti ve düşmeden beni tuttu. “Hadi, Gardneryalı,” dedi kolunu omzuma atarak beni ayakta tutarken. “Geri dönmene yardım edeyim. İyi bir uykuya ihtiyacımız var.”

Düz yolda bile dengemi sağlamakta zorlandığım için yatağıma sürünerek girdiğimde Diana bana, “Berbat kokuyorsun,” dedi. Marina ve Ni Vin uyuyorlardı ya da en azından uyuyormuş gibi yapıyorlardı, Valasca da kendi odasına dönmüştü.

Oda etrafımda dönerken kendimi keçe yatağın üzerine bıraktım. “Valasca bana içki verdi.” Bir elimi rahatsızca zonklayan alnıma götürdüm. “İkimiz de çok içtik. Beni uyarmaya çalıştı oysaki.”

“Onu dinlemeliydin.”

Diana’ya ters ters baktım. “Ah, öyle mi? Siz mükemmel Lupinler hiç içki içmiyorsunuz herhâlde.”

Sanki bu bariz bir şeymiş gibi şaşkınlıkla bana baktı.

“Tabii ki içmiyoruz. Maiya duyuları körelten hiçbir şeyi tasvip etmez.”

“Benim hiçbir suçum yok. İçinde bulunduğum durumdan çıkamıyorum.”

Diana tek kaşını kaldırdı. “Ben de öyle. Bir Gardneryalıya âşığıım.”

“Gardneryalı olmayı hiç istemeyen birine,” diye huysuzca karşılık verdim. “Boş zamanlarını ormanda koşup avlanarak geçiren birine.”

Diana’nın kehribar rengi gözlerindeki bakış sakin ve sarsılmazdı, bu da kendimi daha berbat hissetmeme neden oldu. İç çekerek ona dönerken oda da mide bulandırıcı şekilde döndü. “Diana?”

“Evet?”

Bir an tereddüt ettim. “Sanırım Beyaz Asa bende. *Esas* Beyaz Asa. Sanırım bu sadece bir hikâye değil, Beyaz Asa gerçek.” Soğukkanlı ifadesinin sarsılmadığını görünce şaşırdım. “Senin halkın da böyle bir şeye inanıyor mu?”

Diana başını aşağı yukarı salladı. “Maiya’nın Dalı. Köken Ağacı’ndan geriye üç dalın sonuncusu.”

“Peki, halkın bu... Dal hakkında ne düşünüyor?”

“İyilik ve umut aracıdır. Diğer Dallar gibi. Daima güçsüzlerin yanındadır.”

Dediklerini düşündüm. “Benim dinime göre de öyle ama sadece İlk Çocuklar’a yardım eder.”

Başını anlayışla salladı. “Bizim inancımızda öyle değil. Maiya, Dal’ı zulüm gören herhangi birine gönderir. Lupin olsun, olmasın.”

“Yani... Asa belki de Selkilere yardım etmek istiyordur.”

Düşünmek için duraksamadı bile. “Evet.”

“Diyelim ki bendeki Asa gerçekten de bu Dal... neden *bana* gelsin ki, Diana? Hiç gücüm yok. Ve... Asa’nın da gücü yok. En azından şu an için yok. Trystan asanın çoktan tükendiğini düşünüyor. Ya da uykuya daldığını.”

“Belki gücünü muhafaza ediyordur. Belki de esas savaş henüz başlamamıştır.” Bana imalı bir bakış attı. “Ya da belki umudun kendi gücü vardır.”

Ona kuşkuyla baktım. “Biz de burada Amazların Selkilere yardım etmesini umuyoruz.”

Başıyla onayladı, sakinliği bir anda bozulmuş, sarı kaşları çatılmıştı. Diana’nın, Selkileri kurtaracak olanların kendi halkı olmasını istediğini biliyordum. Aynı zamanda Gunther Ulrich’in, Gardneryalılarla olan çalkantılı ilişkilerini daha da alevlendirmek istemediğini de biliyordum.

“Belki de Amazlar yardım eder,” dedim Marina’ya bakarak, bunun gerçek olmasını her şeyden çok istiyordum. Marina yatağına kıvrılmış, derin derin uyuyordu, ışıldayan saçları yastığına yayılmıştı. O kadar savunmasız, narin ve kolayca kırılabilirmiş gibi görünüyordu ki...

“Belki de,” dedi Diana, o da Marina’ya bakıyordu ama sesinde rahatsız edici bir şüphe vardı. Ondan yayılan hafif inançsızlık bile o kadar huzursuz ediciydi ki içimde yükselen bulantıyı daha da artırdı.

“Kendimi pek iyi hissetmiyorum,” dedim ona, kapının altından gelen soğuk yüzünden hafifçe titredim.

Diana dikkatle beni süzdü. “Üşüyor musun?” diye sordu. “Üşüyormuş gibi görünüyorsun.”

Bakışlarımı ona çevirdim, acınası hissediyordum. “Evet.”

Diana battaniyesinin altına girip bir ucunu kaldırdı ve elini sabırsızca sallayıp beni çağırdı. “Gel. Gel, yanıma uzan.”

İçim kederle kavrulurken Diana’nın yanına kıvrıldım. Herkesin çekindiği tehlikeli dostumun yanında, sıcacık yatağımızda

uzanırken midemin çalkantısı dinmeye başladı. Diana'ya biraz daha sokuldum, o da beni rahatlatmak için sırtımı sıvazladı. Akşamları hep bir başkaydı; kibirli ve acımasız düzeydeki patavatsız hâli yerini bu güçlü, huzur verici varlığa bırakıyordu.

“Diana?”

“Hı?”

“Maiya'nın diğer Dallarına ne oldu? Üç tane vardı demiştin.”

Bir anlığına sessiz kaldı. “Karanlık tarafından yok edildiler.”

Odaya sessizlik çöktü.

“O Dallara sahip olan insanlara ne oldu?”

Yine tereddüt etti. “Onlar da yok edildi.”

“Yani yalnızca bir dal kaldı.”

“Sadece bir tane.”

Sessizlik çığ gibi büyüyerek tüm odayı sardı.

Ni Vin yattığı yerden ses çıkarmadan ve kıpırdamadan beni izliyordu, gözlerimi kapayıp uyumadan önce gördüğüm son şey onun huzursuz yüzüydü.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kraliçe'nin Konseyi

Ertesi sabah Kraliçe Sarayı'nın hemen bitişiğindeki yan kubbede, Kraliçe'nin konsey odasında toplandık.

Diana, Marina, Ni Vin ve ben, tamamı gri ve beyaz saçlı yaşlı kadınlardan oluşan konsey üyelerinin karşısında duruyorduk. Biz sabırla Kraliçe Alkaia'nın gelmesini beklerken onlar yarım daire şeklinde oturmuş, aralarında kısık sesle konuşuyorlardı. Onların arkasında da Kraliçe Muhafızları'nı temsilen ağır silahlar donanmış bir gurup asker oturuyordu.

Valasca yakınımızda, biraz kenarda duruyordu. Sabahın ilk ışıklarında, mesafeli ve işe odaklı bir tutumla bizi Konsey odasına götürmeye gelmişti. Gözlerini benden kaçırıyordu ancak benim için sorun değildi. Romantik hayatımı en ince ayrıntısına kadar ona anlattıktan sonra biraz utanmıştım, anlaşılan o da aynı duygular içindeydi. Hele de Ni Vin bizimle buradayken.

Başım, bir köy demircisinin şekil vermek için vurduğu çelik gibi zonkluyordu ve içimde de büyük bir endişe vardı. Her şeye rağmen Kraliçe Alkaia'nın, çok geç olmadan Selkilere yardım edeceğine dair umudumu kaybetmemek için çabalıyordum

Onlara yardım etmek zorunda. Nasıl etmez?

Valasca aniden doğruldu, ardından zayıf bedeni iki genç asker tarafından desteklenen Kraliçe Alkaia içeri alınırken diz

çöktü. Valasca'yı örnek alıp dizlerimin üzerine çöktüm ve yere doğru eğildim. Marina da aynı şeyi yaptı. Diana ve Ni Vin inatla dimdik ayakta duruyorlardı.

Kraliçe Alkaia'nın yerleşmesi biraz zaman aldı ancak yerini aldığı an dizlerimizin üzerine kalkmamızı işaret etti ve zeki, keskin bakışlarını bana çevirdi.

"Elloren Gardner," dedi. "Konsey, başvurunuzu görüşmek için bu sabah toplandı."

Yüzündeki ifade, dudaklarının küçücük de olsa bir gülümsemeyle kıvrılması beni umutlandırdı. Kalbim pır pır ediyordu. *Kabul edecek.*

"Oybirliğiyle talebini reddetme kararı aldık."

Sözcükler üzerime çığ gibi yığıldı.

Marina şok içinde bir ses çıkardı, elleri solungaçlarına gitti. Valasca, Ni Vin ve Diana hayrete düşmüştü.

Haklı bir öfke, içimde kör edici bir ateş misali yükseldi. Ayağa fırladım. "Neden?" diye bağırdım. "Bunu nasıl reddedebilirsiniz?"

"Konseyin kararı nihaidir." Sesi bu kadar önemsiz bir durum içinde bulunmaktan sıkkın çıkmıştı, suratındaki o bezgin ifadeyi silmek için ona bir şey fırlatmak istedim. Durumun ciddiyetinin farkında değil miydi?

"Clive Soren, Amazların bize yardım edeceğini söylemişti," diye hiddetle kükredim, yıkılmışım. "Zulüm gören kadınlara yardım edeceğinizi söylemişti. Sizin bir grup ikiyüzlü *korkak* olduğunuzu söylememiştii!"

"Elloren!" Diana beni sertçe uyarırken aynı anda odadaki askerlerin çoğu ayağa fırladı, kaşla göz arasında silahlarını çektiler.

Biraz bile irkilmeden yumruklarımı sıktım. Bu yaptığımın Kraliçe'ye ciddi bir hakaret sayıldığının farkındaydım. Andras, Amaz ve Lupin toplumlarında birine korkak demenin çok ağır olduğunu söylemişti. Herhangi bir küfürden daha beterdi. Fakat o anda hiç umurumda değildi.

Kraliçe Alkaia, elini sessiz bir emir verircesine yakınındaki askerin koluna koyduğunda çekilen tüm silahlar yavaşça inip kınlarına yerleştirildi. Askerler istemeden de olsa itaatle yerlerine döndü ama öldürücü bakışları üzerimdeydi.

“Selkileri kurtarmak şu an için beyhude bir çaba olur,” dedi Kraliçe Alkaia sakince.

“Yani,” diye meydan okudum, gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyordum, “arkadaşım Marina’yı bulduğum yerde bırakmalı mıydım?”

Kraliçe Alkaia bana doğru eğildi, gözleri çelik gibi sertleşti. “Benden büyük bir riske girerek askerlerimi Gardneryalıların karşısına göndermemi istiyorsun. Tüm Selkileri kurtarmak için. Bu Gardneryalıların hepimize savaş açmasına neden olabilir. Bu onların gözünde hâkim oldukları bölgeyi hedef alan affedilmez bir saldırı kabul edilebilir.”

“Ama doğru olan bu!”

“Pekâla, bir anlığına bizden istediğin şeyi yaptığımızı varsayalım, Elloren Gardner. Diyelim ki tüm Selkileri kurtardık ancak derileri hâlâ Gardneryalıların elinde. Sonrasında ne olacağını sanıyorsun?”

Ah, Yüce Kadim Varlık aşkına. Haklıydı. Bir Selki’nin derisini yok edersen onları tıpkı evcilleştirilmiş ruhsuz ejderhalar gibi, düşmüş Icarallar gibi yaşayan ölümler hâline getirmiş olurdun.

“Selkilerin tamamını ölümden daha beter bir kadere mahkûm etmeye hazır mısınız?” diye meydan okudu Kraliçe Alkaia.

Boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım ve nihayetinde alt edilmiştim işte. Aptalın tekiydim.

“O zaman hiç umut yok,” dedim, ateşim sönmüş, sesim kısılmıştı.

Kraliçe Alkaia’nın yüzü yumuşadı ve dudakları anaç bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İntikam Tanrıçası bu dünyaya hükmettiği sürece umut vardır.”

“Nerede?” diye sordum, bozguna uğramıştım. “Selkiler için umut nerede?”

Kraliçe Alkaia arkasına yaslandı. “Derilerini bul,” dedi bana. “Derileri olmadan onları kurtarma çabası nafile. Gardner-yalılar, Selkilere karşı nihai kozu ellerinde tutuyorlar. Selkileri Erthia’nın öbür ucuna götürsek bile yalnızca boşa kürek çekmiş oluruz. Derilerini bulmalısınız.”

“Nasıl bulacağız?”

Gözlerini kıstı. “Erkeklerinizle konuşun. Şüphesiz Selkilerin nerede esir tutulduklarına aşinadırlar.”

“Hayır, bu doğru değil,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Onlar oraya hiç—”

“Yalan söylüyorlar,” diye sözümü kesti, kesin konuşuyordu.

“Hayır, eminim...”

Elini sallayarak ikinci kez sözümü kesti. “Yalancı ve düzenbazlar,” dedi. “*Hepsi*. İstisnasız. Tarihin başlangıcından beri böyledir bu. Hiç olmazsa onların aşağılık doğalarını kullanarak ihtiyacımız olan bilgiyi öğrenebilirsin.”

Tüylerim diken diken oldu çünkü yanıliyordu. Rafe ve Trystan hakkında yanıliyordu. Diğer erkek arkadaşlarım ve ailem hakkında yanıliyordu. Yine de dilimi tutmak zorundaydım çünkü onu aksine ikna edilemeyeceğini biliyordum.

“Sonra ne olacak?” diye sordum. “Derilerini bulmamız ne işe yarayacak ki? Onları tek başımıza nasıl kurtarabiliriz?”

Kraliçe Alkaia’nın bakışları içimi delip geçti. “Eğer derilerini bulmayı başarırlarsa,” deyip odaya döndü, “kimler yalnızca Selkileri kurtarmak için en iyi savaşçılarımızdan oluşan bir ordu toplayıp Gardnerya’yı işgal etmeye razı olur?”

Kraliçe ve Kraliçe’nin konseyi de dâhil olmak üzere odadaki her bir savaşçı ayağa kalktı.

“Derilerini bul, Elloren Gardner,” dedi Kraliçe Alkaia bana, “biz de Selkilerinizi kurtaralım.”

Günün erken saatlerinde sınıra vardık. Karla kaplı orman aniden seyrekleşti ve Vu Trin sahireleriyle Amazların bize saldırdığı küçük alanı ortaya çıkardı.

Yvan, Rafe, Trystan, Jarod, Andras ve Gareth. Hepsi söyledikleri gibi oradaydı ve onları görünce kalbim coşkuyla çarptı.

Fakat aynı zamanda gözlerime tuhaf geliyorlardı.

Erkekler.

O kadar çok Amaz'ın, o kadar çok kadının arasında vakit geçirdikten sonra sanki bambaşka bir ırktan yabancılar gibiydiler.

Ayrıca onlarla ilgili garip olan tek şey erkeklikleri değildi. Surat ifadeleri fazlasıyla ciddiye, yüzlerini incelerken derin bir huzursuzluğa kapıldım.

Amazlar daha sınır rünlerinin yamacına varmadan durup yüzlerinde sert ifadelerle erkeklerimizi süzdüler. Valasca'ysa onları merakla inceliyordu. Refakatçilerimiz sessizce atlardan inmemize yardım ettikten sonra eşyalarımızı topladık.

Bana doğru titreşen ateşini hissettiğimde gözlerim Yvan'ı aradı.

Sınır rünlerini geçip ona doğru yaklaşırken, “Ne oldu?” diye sordum.

“Güzel haberlerimiz var, Elloren.” Yvan, Gareth'a baktı, Gareth'sa Marina'ya odaklanmıştı.

“Marina,” dedi Gareth nazikçe, “karların erimesini fırsat bilip dün bahçıvanın kulübesinin etrafını tekrar aradık.”

“Ne buldunuz?” diye sordu Marina dikkatle, dudaklarının kenarları titriyordu.

Gareth omzuna asılı deri çantaya uzanıp içinden parlak, gümüş bir fok derisi çıkardı. Marina şaşkın bir çığlık attı, elleri solungaçlarına gitti.

“Kulübenin arkasında bir yerde gömülüydü,” dedi Gareth ona. “Elf çeliğinden yapılmış bir kutudaydı. Kar eriyince bir

kısmı ortaya çıkmış. Bir kuşun kanat çırpışını duydum, büyük beyaz bir kuştı. Duyunca irkildim ve yere baktığımda kuru oradaydı, toprağın arasında ortaya çıkmıştı. Hemen anladım. Ne olduğunu görür görmez anladım.”

Marina büyülenmiş gibi Gareth’in elindeki deriye bakıyordu. Anlam yüklü bakışlarını Gareth’a çevirdiğinde aralarında özel bakışma oldu. “Tamamen dönüşeceğim,” diye hatırlattı Gareth’a.

“Hâlâ sen olacaksın.”

Marina sanki Gareth saflık ediyormuş gibi başını iki yana salladı. “Hayır. Senden çok daha güçlü olacağım. Güç her şeyi *değiştirir*.”

Gareth deriyi Marina’ya uzattı. “Güçlü olmanı istiyorum. Ve özgür olmanı.”

Amazlar afallamıştı. Gareth’in davranışlarının, erkekler hakkında bildikleri her masala, her efsaneye ve inandıkları her varsayıma ters olduğunu fark ettim. Marina çantasını yere atıp botlarını çıkardı, sonra buz gibi soğuğa karşın tüm giysilerini çıkardı.

Gümüşi deriye uzanırken gözleri Gareth’in gözlerine kenetlendi.

Deriye dokunduğu an kolunda safir rengi şimşekler çatırdadı. Şimşekler vücudu boyunca dolaşıp etrafını mavi, parlak bir aura sararken Marina’nın silüeti bulanıklaşarak mavi ışıkla bütünleşti. Ardından hem Marina hem de derisi, geride kör edici aydınlıkta bir sis kalana dek soldu. Mavi ışık sönmeye başlayıp da nihayet net bir görüntü oluşmaya başladığında Marina tekrar görünür oldu.

Fok formunda.

Okyanus rengi gözleri ve büyüleyici gümüş kürkü olan muhteşem, yırtıcı bir fok.

Hepimiz tam da onu bu hâlde görme fikrine alışmak üzereyken Marina sırtüstü yatıp gözlerini kapadı. Safir şimşek geri dönüp fok formundaki gövdesi boyunca çatırdayan bir

çizgi çekti. Silüeti tekrar bulanıklaştı ve ikiye bölündü; Marina gümüş deri kozasından çıkıp yeniden insan formuna döndü.

Dizlerinin üstüne çökmüş, zar zor nefes alıyordu. Gözleri kapalıydı, titreyen kollarını bedenine sıkıca sarmıştı. Gümüş rengi saçlarıyla neredeyse hâlâ Marina'ya benziyordu fakat bitkin ve narin görüntüsünden eser kalmamıştı. Fok derisiyle buluştuğundan şimdi tepeden tırnağa koyu maviydi. Her zaman teninin altında saklı olan mavi parıltı artık tamamen yüzeye çıkmıştı. Ayrıca güçlü görünüyordu, kasları tıpkı Diana'nınki gibi keskin ve gergindi.

Marina nefesini toparlamakta zorlanırken Gareth ona yaklaşmış, "İyi misin?" diye sordu. Marina büyük bir çabayla başını aşağı yukarı salladı.

Sonunda nefesi düzene girdi ve ayağa kalktı. Eskiden ufak tefek, zayıf bir kızı andıran hareketleri artık savaşçı bir Amaz kadını gibiydi. Giysilerini yerden alıp üstüne geçirdikten sonra fok derisini omzuna attı.

Gareth'a doğru yürüdü ve uzanıp yanağını okşadı. Gareth ona kuvvetli bir bağlılıkla gülümsese de gözlerinin etrafındaki gerginliği görebiliyordum. Bu, onlar için sonun başlangıcıydı.

Marina, Gareth'tan bir adım uzaklaştı; bir eli onun omzunda, diğer eli gümüş derinin üzerindeydi. Bize dönüp, "Şimdi," dedi ve yırtıcı dişlerini açığa çıkardı, "halkımı kurtarmamız gerek."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ekinoks

“Ders çalışman gerekmiyor mu?”

Diana’nın sert bir sesle söylediği sözleri endişeyle bulanmış düşüncelerimi delip geçince elimde sıcak fincanımla oturduğum yataktan ona baktım. Böyle bir zamanda nasıl odaklanabilirdi ki? Zihnim endişe dolu bir girdap gibiydi. Biraz okuma yapmaya çalıştıysam da tıbbi formüller tıpkı kafeslenmeyi reddeden kuşlar misali aklımdan uçup gidivermişti.

Rafe, Trystan ve Gareth, Verpakya sınırını geçtikten hemen sonra ormanın içinde saklanan üç Gardneryalı, Selki tavernasını araştırmakla meşguldü. Ve hiç beklenmedik bir şekilde Clive Soren da Yvan’la birlikte Keltanya’daki tek Selki tavernasına doğru yola koyulmuştu.

Dün sabah ceplerinde Kraliçe Alkaia’nın cömertçe verdiği paralarla yola çıkmışlardı. Hepsi yanlarında Wynter’in çizdiği resimlerden oluşan desteler taşıyordu. Marina’nın ve kız kardeşinin resimleri; kardeşiyle birlikte kaçırıldıkları geceden Marina’nın hatırlayabildiği her yüzün tasviri. Ayrıca ellerinde Amazların daha önce kurtardıkları Selkileri okyanusa yönlendirecek kaçış planlarını anlatan görsel haritalar da vardı.

Ariel hararetle yanan şöminenin yanındaydı, avucundan ince alevler sıçırıyordu. Her geçen gün daha da güçleniyordu.

Hâlâ beni görmezden geliyor ve benimle neredeyse hiç konuşmuyordu ancak artık eskisi kadar öfkeli görünmüyordu. Daha... dingindi. Kanatları da olağanüstü bir dönüşüm geçirmişti; daha parlak ve pürüzsüzlerdi, bakışlarıysa daha canlı ve sağlamdı. İyileştiğini görmek beni fazlasıyla mutlu ediyordu.

Marina, Wynter'ın yanında sabırla oturuyordu; fok derisi omzuna sıkıca bağlanmış, gümüş rengi saçlarıyla birlikte şöminenin ışığında parlıyordu. Yüzü gergindi ve bütün gün tek lokma yemediğinden emindim.

Sabahın ilk ışıkları ufukta belirir belirmez Gareth döndü.

Marina'yla aynı anda onu karşılamak için ayağa fırladık. Pelerinini çıkarırken üzerinden dökülen kar taneleri yerde minik su birikintilerine dönüşüyordu. Onu şöminenin yanındaki koltuğa oturtup eline sıcak bir çay fincanı tutuşturduğumuzda minnetle kabul etti.

Sonra hemen konuya girdi. "Kardeşin orada değildi, Marina. Fakat onu tanıyan bir kadın vardı." Marina'nın yüzü ıstırapla dolduğunda Gareth onu sakinleştirmek için koluna dokundu.

"Nasıldı?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Ne oldu?"

Gareth cevap vermeden önce güçlkle yutkundu. "Berbattı. Bazı kadınlar... aslında genç kızlar... vardı. On altı yaşında ya var ya yoklardı. Onları erkekler için dans ettiriyorlardı." Durdu, o iğrenç görüntüleri zihninden silmek ister gibi başını iki yana salladı.

"Dans mı ediyorlardı?" dedi Marina yavaşça.

Gareth endişeyle ona baktı. "Kızlar... çıplaktı."

Marina ne demek istediğini anlayarak başıyla onayladı. Mide bulandırıcı bir öfkeyle sarsıldım.

"Sırayla küçük kızlar ve genç kadınlar getiriliyordu," diye devam etti Gareth. "Üstlerine giydirdikleri giysiler el kadardı. Onları erkekler incelesin diye sıraya soktular. Tıpkı panayırda sergilenmek için sunulan hayvanlar misali onları erkekler ince-

lesin diye sıraya soktular. Bazıları, özellikle daha küçük olanlar, tamamen travmatize olmuş gibiydi.”

Nefeslenmek için durdu, allak bullak olduğu belliydi.

“Taverna sahibi... beni onların yanına götürdü. Fiyatlarını söyledi. Yaşça büyük görünen bir kadını seçtim. Güçlü ve zeki bir havası vardı, anlayabileceğini düşündüm. Bir de oldukça rahatsız görünen genç bir kızı seçtim. Bana yardım edemese bile birkaç saat huzur bulsun istedim.”

Gareth duraklayıp burnunun köprüsünü ovuşturdu. Marina kaskatı kesilmiş, yüzü daha soluk bir maviye dönüşmüştü. “Özel odaya götürüldüğümüz an,” diye devam etti Gareth, “kadın giysilerini çıkarmaya başladı. Sanırım dikkatimi küçük kızıdan uzaklaştırmaya çalışıyordu... onu korumak için yapabileceği tek şey buydu. Küçük kız bir köşeye kıvrılmış, boşluğa bakıyordu. Çok korkmuştu, tir tir titriyordu. Kadın giysilerimi çıkarmak için bana yaklaştığı an durdu. Donakaldı.”

Marina'ya baktı. “Kokumu aldığı ve benim... farklı olduğumu anladığı belliydi. Resimleri çıkardığımda çok şaşırdı. Durumu kavraması birkaç dakika sürdü. Ona tüm resimleri gösterdiğimde önce kafası karışsa da hemen kavradı. Oraya ona yardım etmek için gittiğimi... müttefik olduğumu anladı.”

“Selki soyundan olduğunu anlamış.” dedi Marina, Gareth başıyla onayladı.

“Sonra ne oldu?” diye sordu Diana.

Gareth kaşlarını çatı. “Kadın hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Okyanusun resmini aldı ve sürekli onu işaret etti, çaresiz görünüyordu. Sonra küçük kıza resimlerin içinden özellikle okyanuslu olanı işaret etti ama kız hiçbir şeyi anlayamayacak kadar korkmuştu. Kaçış planının her çiziminin tekrar tekrar üstünden geçtik ve gerçekten hepsini anladığını düşünüyorum. Süremiz dolmak üzereyken yatağı dağıtıp gömleğimin düğmelerini açtı ve soyundu. Bir iki saniye sonra da taverna sahibi geldi ve gitmem gerektiğini söyledi.”

“Peki ya deriler?” diye araya girdi Marina, bir anlığına solungaçlarının kontrolünü kaybedince sesi çatladı. Avuçlarıyla boynunun iki yanını kapadı. “Derilere ne olmuş?”

“Oraya ilk vardığımda taverna sahibiyle bir süre konuştum. Kendi güvenliğimden endişe duyduğumu söyledim. Derileri bir depoda, kilitli bir sandıkta tuttuklarını söyledi. Her Selki tavernasında aynı sistem varmış. Bir Selki, derisini bulup birkaç kişiyi öldürdükten sonra böyle bir düzenek kurmuşlar. Amazların derileri depolardan alması zor olmayacaktır.”

Gareth aklına can sıkıcı bir şey gelmiş gibi duraksadı. “Büyücü Konseyi, Selkilerin alınıp satılmasına karşı sert önlemler almaya devam ediyor, bu nedenle de Selkilerin çoğu tavernalara el altından satılmış.” Marina’ya döndü. “Hâlâ o bahçıvanın yanında olsaydın... çoktan o yerlerden birindeydin.”

Marina irkilince Gareth çayını bırakıp Marina’nın elini tuttu.

“Wynter’in anılarını görmesine izin vermelisin,” dedi Marina. Sesinin kontrolünü tam olarak sağlayamıyordu, üzüntüsü sesini çatallaştırıyordu. “Zihninde henüz tazeyken göster ki görselleri Amazlara aktarabilelim.”

Gareth başıyla onaylayıp ayağa kalktıktan sonra Wynter’in yanına gidip yatağının önüne oturdu. Wynter kendini göreceklere hazırlamaya çalışırcasına derin bir nefes aldı, ardından ellerini Gareth’in yüzünün iki yanına koyup gözlerini kapadı. Sertçe irkilerek geri çekilip Gareth’tan uzaklaşsa da hemen kendini toparladı ve savaşa giden bir asker edasında tekrar işine döndü. Uzun bir süre öyle oturduktan sonra çizmeye başladı, ara sıra Gareth’in eline dokunmak için duruyordu.

Kabalık odada beklemekten bunalmış ve bıkmıştım, Gareth’in anlattıklarından bir hayli rahatsız olarak koridora çıktım.

Pencere pervazına oturdum ve allak bullak olmuş hâlde masmavi şafak çizgisine baktım. Gökyüzünde hâlâ birkaç so-

ğuk yıldız asılıydı. Yarım saat boyunca mavi şafak çizgisinin yavaşça yükselişini izledim.

“Elloren.”

Yvan’ın sesiyle başımı çevirdim ve oturduğum yerden kalktım. “Ben de seni bekliyordum.”

Yorgunluğum tüm tereddütlerimden kolayca kurtulmamı sağlamıştı. Ona sarıldım, o nazıkçe beni kavradı. Üzüntüsünü bedenindeki gerginlikten hissedebiliyordum, o da tamamen stres ve kederle dolup taşıyordu. İçindeki ateş rastgele patlamalarla dışa vuruyordu. Bütün bu olanlardan tıpkı Gareth gibi derinden etkilendiği belliydi.

“Tuhaf kokuyorsun,” dedim hafifçe geri çekilerek. Sanki sigara dumanı ve alkolle karışmış... ter gibiydi.

“İğrenç kokuyorum,” diye sertçe yanıtladı. “Korkunç bir yerdi.”

“Gareth da döndü,” dedim ona. “Rafe ve Trystan henüz dönmediler.”

“Orada tanıdığım adamları gördüm, Elloren. Direniş savaşçıları. Adalet ve özgürlüğü önemseyen düşündüğüm insanlar. Gerçi Marina’nın türünü umursamadıkları aşikâr.”

Kaşları gerildi. “Çoğu evli. Bazılarının eşlerini tanıyorum, bunu bilseler ne yaparlardı kim bilir? Beni gördüklerinde... sanki uzun zamandır kayıp olan bir tanıdıklarıymışım gibi .. aralarına yeni kabul edilmiş bir üyeymişim gibi karşıladılar. Nihayet onlar kadar gerçek bir erkek olmuşum gibi davrandılar. İğrençti. Orayı terk etmemek için kendimi zor tuttum. Ben iyi bir oyuncu değilim, Elloren. Biliyorsun.”

Biliyordum. Sahtelikten yoksundu ve ilk tanıştığımızda kaldırması zor gelen bu özelliği artık en çok sevdiğim yanlarından biriydi.

“Ama Clive...” diye devam etti, “onu görmeliydin. Partinin aranan adamıydı. Gecenin sonunda taverna sahibi de dâhil oradaki herkesi körkütük sarhoş etti. Hepsinden önce taverna-

cının bize mekânı gezdirip her bir Selki'yi gösterdiğinden emin oldu. İkimiz de birçok kadınla... ardı ardına zaman geçirmek için ödeme yaptık. En uyanıkları... mahvolmamış olanları... seçmeye çalıştık."

"Gareth seçtiği kadının..." Tereddüt ettim. "Onu soymaya çalıştığını söyledi."

"Başta öyle oldu," diye kabul etti huzursuzca, "fakat Wynter'in çizimleri... onları gördükleri an kadınların çoğu anladı."

"Wynter senin de düşüncelerini okumak isteyecektir," dedim. "Amazlar için daha fazla çizim yapabilsin diye."

"Elbette," dedi odama doğru bakarak, sonra çekinerek bana döndü.

Ona yakınken hissettiğim tanıdık sızı yeniden bedenimi sarmaladı. Daha yakın olma arzusu. Birbirimizin kollarında dünyadan kaçma isteği.

"Bugün ekinoks," dedi sonunda.

Doğru diyordu. Tamamen unutmuştum. Erthia'nın bu bölgesinde herkes tarafından kutlanan az sayıdaki bayramlardan biri olan akça ağaç festivali için ağaç özsuyu toplama zamanıydı. Şurup yapma ve bahara hazırlanma zamanı.

Her şey öyle kasvetli görünüyordu ki yakında ağaçların tomurcuklanacağına ve kızılgerdan kuşlarının geri döneceğine inanmak güçtü.

"Ekinoksun kutlu olsun," dedim, elim onun elini buldu. Parmaklarını benimkilere kenetledi.

"Bugün ayrıca on dokuzuma girdim."

"Doğum günün mü?"

Başıyla onayladı. "Annem güvende ve şanslı olacağıma inanırdı çünkü bugünün uğurlu bir gün olduğunu düşünürdü." Bu durumun ironisine karşılık dudaklarına tatsız bir gülümseme yerleşti. "Sanırım bu onun için bir temenni, çirkin gerçekliğe karşı bir meydan okumaydı."

“Ah, bilmiyorum,” dedim ellerimizi sallayarak. “Belki de *gerçekten* şanslısındır. O gün seni takip etmeseydim Marina’yı kurtaramazdık... Naga da senin sayende özgür kaldı...”

Ve... Seni seviyorum.

Dilimin ucuna kadar gelen sözcükleri yüksek sesle söyleyebilmeyi diledim. Aşk her daim şanslı değil miydi? Sonu hiçbir yere varamasa bile?

Öyle olmalıydı.

Bana öyle manalı bakıyordu ki yüzümün kızardığını hissettim. Sıcak bakışlarını bir davet olarak alıp ona tekrar sarıldım. Belime kayan kollarıyla beni kendine çekti, ateşi sınırları hiçe sayıp titreten bir aceleyle bedenimi ele geçirdi.

Sıcak yanağına bir öpücük kondurup kulağına fısıldadım. “İyi ki doğdun, Yvan.”

Başını eğip bana baktı, gözleri birden altın rengine büründü. Ateşi sertçe harlandığı an anladım.

Beni öpmek istiyordu.

Kalbimin ısrarlı ritmi dışında her şey durdu. Sonra Yvan ateşini bastırdı. Bakışlarını kaçırırken gözleri öfkeyle parladı, ağzı gerildi ve yaşadığımız an bir anda toz duman oldu. Ezici bir hayal kırıklığının altında kaldım.

“Wynter’ı görsem iyi olur,” dedi, kolları hâlâ gevşekçe etrafımdaydı.

Hiçbir şey söylemedim. Afallamış ve perişan hâldeydim. Hislerimi sezmiş olmalıydı çünkü yüzü endişeyle gerildi.

“Elloren... Ben...”

“Hayır, dur,” dedim nazikçe kollarından ayrılırken. “Açıklamak zorunda değilsin. Bazen her şeyi unutmak daha kolaydır.”

Uzanıp yanağımı okşadı, her şeyi riske atmayı arzuladığını hummalı gözlerinde görebiliyordum. Tıpkı benim gibiydi.

Yüreğimdeki sızıyı görmezden gelerek, “Wynter’a git,” dedim. “Selkileri düşün. Bizi değil.”

Başıyla onayladı ve ona gitti.

Yvan'ın ardından dönen Trystan oldu. Yüzünde her zamanki okunması zor o ifade vardı ancak gözlerinin çevresindeki gerginlikten fazlasıyla üzgün olduğunu görebiliyordum. Diğerlerininine çok benzer olayları en ince ayrıntısına kadar anlattıktan sonra Yvan'ın yerini alarak Wynter'in önüne oturdu.

Marina, Gareth ve Diana'nın arasında durmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Üçü alçak sesle konuşurlarken Marina'nın sesi kederle çatallanınca hem Gareth hem de Diana kollarını ona sarıp teselli etmeye çalıştılar.

Yvan yanıma, ateşin karşısına oturup uzun bir süre alevleri izledi. Anlattıkları korkunç görüntüler zihnimde dönüp duruyordu ve öfkemle üzüntümü kontrol altında tutmakta zorlanıyordum. Sıcak bir gözyaşı yanağımdan süzülürken Yvan'ın kolu bedenimi buldu. Nefesim titredi. Gözyaşımı silip başımı sıcak omzuna yasladım. Ariel'in küçük ateş topları yapıp şömineye atışını sessizce izledik.

Bir saat daha geçti ve Rafe nihayet döndü.

Onu görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Pelerinini silkme şekli bile farklıydı, hareketleri gergin ve rahatsızdı. Diana da hissetmişti. Rafe'e doğru ilerlerken tetikteydi. Neredeyse havayı kokluyormuş gibi onu pürdikkat inceledi.

"Sorun ne, Rafe?" diye sordum. Yvan'ın kolu hâlâ omzumdaydı, diğer eliyle de Ariel'in uyuyan tavuklarından birini dalgın dalgın okşuyordu.

Rafe yüzüme bakmadan başını iki yana salladı. Şöminenin önüne bir sandalye çekip oturdu, hâlâ hiçbirimize bakmıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Trystan.

Rafe iki parmağını burnunun köprüsüne bastırırken omuz silkti. "Orada yaklaşık kırk kişi var. İkisiyle görüştüm, mesajı anladıklarını düşünüyorum. Tavernacı da onların birer hayvan

olmadığının apaçık farkında. *Farkında* olmasına rağmen yine de onları orada tutmaya devam ediyor.”

“Nasıl yani?” diye sordum.

“Bana, Selkilere yalnızca küçük keselerde su verdiğini, aksi takdirde birlikte su altına girerek iletişim kurabildiklerini söyledi.” Gözleri öfkeyle parladı. “Ben de dedim ki, ‘Birbirleriyle konuşabiliyorlarsa bu insan oldukları anlamına gelmez mi?’ O da, ‘Ne oldukları umurumda değil. Para getirmeleri yeter,’ dedi.”

Bakışlarını Marina’ya çevirdi. “Marina, kız kardeşin orada.”

Marina’nın nefesi kesildi. Gareth hızla kolundan tutup Marina’nın düşmesine engel oldu.

“Onu görmedim,” dedi Rafe, “Selkilerden bazıları onun resmini tanıdı. Kesinlikle orada olduğunu anlatmaya çalıştılar.”

Marina sertçe başını aşağı yukarı salladı, konuşamayacak kadar afallamıştı. Gareth onu kendine çekti, saçlarını okşarken nazikçe bir şeyler mırıldandı. Marina da ona sıkıca tutundu.

“Damion Bane de oradaydı,” dedi Rafe.

Yvan, Damion’ın adını duyunca irkildi ve benim de midem tiksintiyle burkuldu.

“Yüzsüz herif. Neredeyse beni gördüğüne sevinmiş gibi davrandı. Bana kadeh bile kaldırdı. Gecenin sonuna doğru onu tekrar gördüm, tam odasının kapısı kapanmak üzereyken. Odasında iki Selki vardı. Onlar... artık çok farklı görünüyorlardı.” Rafe durdu, sonraki kısmı nasıl ifade edeceğini tam olarak bilmiyormuş gibiydi. “Derilerini mahvetmişler.”

Hepimizin nefesi kesildi. Marina’nın solungaçları açıldı ve eli ağzına gitti. Gareth onu daha sıkı tuttu.

Rafe ateşe bakarken ifadesi donuk ve kaygılıydı. “Gözleri... sanki yaşayan ölülermiş gibi... opaktı. Damion onlarlaydı işte. O iki Selki’yle. Kapıyı kapatırken bana gülümsedi bir de.”

Marina ağlamaya başladı. Rafe gözlerini kaçırdı ve hepimiz bu yeni dehşetle baş etmekte zorlanırken bir süre sessiz kaldık.

Sonunda abim Wynter'a döndü. "Amazlara mümkün olduğunca çok ayrıntı vermemiz gerektiğini biliyorum ama... eğer görmek istemezsen..."

Wynter'ın yüzü solgun olsa da bakışları kararlıydı. "Sorun yok," dedi. Yatağa hafifçe vurdu. "Gel, otur yanıma."

Diana, Wynter, Marina ve ben birlikte birkaç saatlik dinlenmenin ardından Amaz topraklarına doğru yola çıktık. Bu kez Andras'ın bize yol göstermesine lüzum yoktu. Diana –gözcü bir kuş misali– ormanda gördüğü yolu bir daha asla unutmuyordu.

Bu sefer sınırda bizi Freyja ve iki farklı asker karşıladı. Bizi hızla Cyme'a ulaştırıp doğrudan Kraliçe Sarayı'na götürdüler.

Oraya vardığımızda Kraliçe Alkaia Wynter'ın çizimlerini itinayla inceledi ve ardından diğer konsey üyelerine verdi. Tüm kadınlar, Wynter'ın Selki tavernalarına dair ayrıntılı tasvirlerini dikkatle dinlediler.

Kraliçe'nin solunda duran Alcippe, Diana ve bana dik dik baksa da Wynter ve Marina'nın anlattıklarını ilgiyle dinliyordu. Valasca da oradaydı, son gördüğümdeki gibi sade ve gösterişten uzak giyinmiş, sessizce olan biteni izliyordu.

Gözlerimiz bir an anlayışla buluştu.

Kraliçe Alkaia, her şeyi enine boyuna dinledikten sonra sandalyesine yaslandı ve sırayla konsey üyelerinin her birinin gözüne baktı. Diğer kadınlar sessiz bir onayla başlarını aşağı yukarı salladılar.

"Karar verilmiştir," diye duyurdu Kraliçe Alkaia, ellerini kucağında kenetlemişti. "Dolunaydan hemen sonra Selkileri özgür kılacağız."

"Daha fazla beklemek riskli olur," diye uyardım onu. "Büyücüler Konseyi'nin tüm Selkilerin idamını oylaması an meselesi."

DEMİR ÇİÇEK

“Dolunay, sıradaki toplantılarından birkaç gün önce gerçekleşecek,” dedi. “Dolunay gecesinde, denizden daha fazla Selki çekilebilir ve yakalanabilir. Eğer dolunaydan biraz sonrasını beklersek yakalayacakları Selkileri de diğerleriyle birlikte kurtarıp hepsini okyanustaki evlerine geri gönderebiliriz.”

ONUNCU BÖLÜM

Valasca ve Alder

Amazların, Gardneryalılara apaçık savaş ilanı gibi görülecek eylemlerini gerçekleştirmelerine üç gün kala Diana, Tierney ve ben Kuzey Kulesi'ne kapanmış, boş boş kitaplarımıza bakarak geri kaldığımız derslerimizi telafi etmeye çalışıyorduk.

Odamızın büyük penceresinden dışarı göz attım. Akşamın geç vakti olsa da gökyüzü hâlâ maviye çalıyordu. Bahar yavaş yavaş kendini hissettirirken günler uzuyor, topraktaki kar ise giderek eriyordu. Batı Diyarı'nın meşhur fırtınalı bahar havası yakında gelecekti.

Önümdeki sayfaya odaklanmakta zorlanıyordum. Olacaklardan haberdarken çalışmak zordu. Hele de Marina'nın yokluğuna alışmaya çalışırken. Kurtarma operasyonuna hazırlanmak için Cyme'da kalmıştı ve hepimiz eksikliğini derinden hissediyorduk.

Diana kalın tıp kitabından başını kaldırdı, burun delikleri genişledi. "Birileri geliyor," dedi havayı koklayarak. "Amazlar. İki kişi."

Derhâl Tierney'yle büyük, yuvarlak pencereye koşup aşağı baktık. Kuzey Kulesi'nin arkasındaki eski bağlama kazığına bağlanmış iki at vardı. Kızıl yeleli siyah atı tanıdım.

Valasca'ya aitti.

Taş merdiveni tırmanan ağır adım sesleri yankılandı, ardından kapı sertçe vuruldu. Biz merakla birbirimize bakarken Diana kapıyı açtı.

Valasca koridorda duruyordu fakat onu son gördüğümüz hâlden tamamen farklıydı. Mavi balyajlı siyah saçları yine kısa ve dik dikti ancak artık üzerinde Amaz savaş giysileri vardı. Koyu renk tunik ve pantolon üzerine kırmızı rünlerle kaplı ince, siyah bir zırh ve vücudunun her yanına bağlanmış bıçaklar... Yüzü ve kulakları çok sayıda siyah metal halkalarla süslenmiş, gözleri kalın çekilmiş sürmeyle belirginleştirilmişti. Silahlarının ve kınlarının saplarında parlayan rünler vardı.

O da tıpkı yanındaki arkadaşı gibidimdik duruyorlardı. Valasca'nın uzun boylu yoldaşı pelerininin başlığını geri çektiğinde hayrete düştüm.

Genç kadının teni orman yeşiliydi fakat saçları simsiyah, gözleriyse koyu Gardneryalı yeşiliydi. Uzun, zarifçe sivrilmiş kulakları vardı ve teni Gardneryalıların teni gibi zümrüt tonunda parlıyordu, yalnızca parlaklığı çok daha fazlaydı.

Valasca gibi o da ağır savaş silahları kuşanmıştı ancak tuhaftı. Sırtında yamuk Nehir Akçaağacı'ndan yapılmış uzun bir yay ve geleneksel olanlardan ziyade keskinleştirilmiş ağaç dallarına benzeyen bir düzine ok vardı. Kemerine bağlı birkaç dalın görünüşlerinden dokularını anlamam uzun sürmedi. *Şeker Akçaağacı, Kızıl Meşe, Kara Ceviz.*

"Bu, Alder Xanthos," dedi Valasca soğuk bir resmiyetle. "Selkilerin tarafında, onların kurtarılmasını görüşmek için geldik."

"Sen Fae'sin," dedi Tierney hayretle, gözlerini uzun boylu yabancından ayıramıyordu. Kucağında duran yığından yere düşüp *pat* sesi çıkaran kitabın farkında bile değildi.

"Yarı Dryad'ım" diye onayladı Alder. Sesi huzurlu ve uhrevi bir ahenkle doluydu, aksanı melodikti. Başını yavaşça çevirip bana baktı. Beni uzun uzun incelerken tavrında bariz bir ha-

reketsizlik vardı. “Ormanım senin hakkında çok şey anlattı, Elloren Gardner.”

Alder Xanthos’a kaşlarımı çattım. “Orman, Karanlık Cadı olduğumu sanıyor,” diye ciddiyetle açıkladım. “Ama değilim.”

Bakışı hiç değişmedi. “Ağaçlar aksini söylüyor.”

Kızgınlıkla iç çektim. “Eğer gerçekten Karanlık Cadı olsaydım Selkileri kurtarmak sence de daha kolay olmaz mıydı?”

Alder yere çakılı bir kazık kadar hareketsizdi, gözlerini kırpmıyordu.

Valasca homurdanıp arkadaşına sabırsız bir bakış attı. “Xan, ağaçlar Selkileri kurtarmak için yola çıkmaya hazır değillerse belki de fikirlerini şimdilik görmezden gelebiliriz.” Sonra bana döndü, gözleri meydan okurcasına parlıyordu. “Erkeklerinize görüşmek istiyorum.”

Diana, Tierney ve ben şaşkınlık içinde birbirimize baktık. “*Erkeklerimiz* mi?” diye sordum başımı yana eğerek.

Valasca’nın yüzünden sıkıntılı bir ifade geçti. “Evet,” dedi kısaca. “Selki tavernalarını ziyaret edenler.”

“Ama ben sanmıştım ki—”

“Evet, biliyorum,” diye sözümü kesti. “Yine de baskından önce onlarla konuşmanın faydalı olabileceğini düşünüyorum.”

Valasca’yı inceledim. Her yanından huzursuzluk akıyordu. Kesinlikle yasak olan sınırları aşmak üzere olduğunu fark ettim. Alder’ın da. Erkeklerle görüşmek muhtemelen ikisinin de başını ciddi bir belaya sokabilirdi.

Hatta Amaz toplumundan bile dışlanabilirlerdi.

“Size onları getireceğiz,” dedim. “Bilmen gereken her şeyi anlatacaklar.”

Andras'ın ormanın derinliklerindeki, Amaz tarzı geometrik kubbeli yeni evinde toplandık. Naga'nın mağarasına yakındı. Evin ortasındaki küçük demir soba sıcaklık yayıyordu.

Alder hem erkekleri hem de sobada cayır cayır yanan odunları temkinle izlerken Valasca gözlerinde isyan dolu bir bakışla kardeşlerimi, Gareth'i ve Yvan'ı sırayla selamladı. Erkeklerle el sıkıştığını görünce şaşkına döndüm. Amazların bize anlattıklarına göre doğurganlık ritüeli yapmadıkları sürece onların erkeklere dokunması katiyen yasaktı ve mecbur kalmadıkları takdirde erkeklerle göz teması kurmamaları gerekiyordu. Rahatsız edici bir anı hatırladım; çoğu Gardneryalılarla dolu olan Matematik sınıfım ve profesörüm de tıpkı Amazların yaptığı gibi kendilerini kirletmemek için Ariel'a doğrudan bakmaktan kaçınırlardı. Alfsigr ve Gardneryalı akademisyenler, Wynter ne zaman yanlarından geçse gözlerini başka yöne çevirirlerdi.

Hepsi aslında aynı kefeye konabilecek benzer şeylerdi. Valasca'nın hiçbirini ciddiye almaması iyiydi.

Valasca son olarak Andras'a yaklaştı. Ona baktığında hepimiz öylece durduk, havada anlık bir gerginlik belirdi. Hepimiz Valasca'nın, Andras'ı hayatı boyunca dışlayan insanlara bir köprü olduğunun son derece farkındaydık.

Valasca elini uzattı. "Karşılaştığımıza sevindim, Andras Volya," dedi, sesi anlam yüklüydü.

Andras, Valasca'nın uzattığı eli sıktı. Başka bir dilde, resmî bir tonda mırıldandı. Valasca başını saygı dolu bir kabul misali eğip aynı cümleleri kurdu.

Yvan'la göz göze geldik ve bu olağanüstü gelişme karşısında aynı şaşkınlıkla birbirimize baktık. Dudakları içimi ısıtan belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Andras herkese rahatlarına bakmalarını söyledi, Diana da kenarda bir yere oturup tıpkı sessizce ölçüp tarttığı insanlara yaptığı gibi sakın ve anlaşılmaz bir tavırla Alder'ı incelemeye koyuldu. Andras'ın hemen yanında oturan Tierney'ye sanki

hâlâ burada olduğuna inanamıyormuş gibi gözlerini dikkatle Alder'a dikmişti: Batı Diyarı'nda kılık değiştirmemiş bir Fae.

Var olan en tehlikeli şeylerden biri.

Valasca ve Alder'ın buraya hayli تنها bir yoldan geldiklerini tahmin ediyordum, aksi hâlde Alder'ın ânında tutuklanması kaçınılmaz olurdu. Fakat karşılaşılabilecekleri tek sınır muhafızlarının Vu Trin olduğunun da farkındaydım. Verpakya'da konuşlanmış Vu Trin askerleri, hükümetleri Gardnerya hiddetini körüklememeleri ve bölgenin acımasız sınır kurallarını katı bir şekilde uygulamaları yönünde emir verseyse de giderek büyüyen bir kararlılıkla Faelerin yanında yer alıyorlardı.

Yvan küçük, yuvarlak odayı geçip yanıma oturunca bu kararlı hareketi karşısında heyecanlandım. Kalp atışlarım hızlandı. Ve nihayet bana dönüp de gözlerimiz buluştuğunda içimden ani bir sıcaklık fırtınası koptu. O kadar yakındı ki benimkine değen omzundan sıcaklığını hissedebiliyor, büyüleyici kokusunu alabiliyordum. Biraz hareket ettiğimde parmağımın ucu hafifçe onun eline çarptı.

Serçe parmaklarımız birbirlerine dolanırken yatkınlık bağlarım arasından bir sıcaklık can buldu, bu temas ikimizin de arzuladığı bir seçimdi. Bu küçük isyanda ikimiz de suç ortağıydık.

"Pekâlâ. Durum şu," dedi Valasca. Bir yanım hâlâ Yvan'ın dokunuşunun farkındalığıyla yanarken dikkatimin bir kısmını Valasca'ya verdim.

Valasca iç çekip ellerini endişeyle saçlarının arasından geçirdi. "Kraliçe Alkaia burada olduğumu bilmiyor ve böyle kalırsa minnettar olurum." Yüzünü buruşturup bir iç çatışma yaşıyormuşçasına başını iki yana salladı. "Halkımı ne kadar sevsem de bazı âdetlerimizin düpedüz aptallık boyutunda olduğunu ben de biliyorum. Eğer Selkileri kurtarmak için askeri harekât yöneteceksem gideceğimiz yerlerde *bulunmuş* insanlarla *konusmak* mantıklı olur. Erkek olsalar bile."

Durup tavana baktıktan sonra kendi kendine birkaç küfür savurdu. Ardından kızgınlıkla bize baktı. “Gardneryalılar, bu tür aptallıklar sayesinde Diyar Savaşı sırasında topraklarını on kat genişlettiler.”

Bir an için afallayıp elimi Yvan’ın elinden çektim. “Harekâtı sen mi yöneteceksin?”

İfadesiz bakışlarıyla bana döndü. “Evet. Kraliçe Muhafızları arasında oldukça yüksek bir mevkideyim.”

Ona hayretle baktım. “Ne kadar yüksek?”

Cevap vermeden önce bir an beni inceledi, tek kaşı havadaydı. “Ben komuta ediyorum.”

Cennetteki Yüce Kadim Varlık. “Alcippe o gece bu yüzden mi geri çekildi? Bizi öldürmek istediği gece?”

Kısaca ofladı. “Alcippe benden güçlü olabilir fakat ben rün kılıcı kullanmakta epey iyiyim. Oldukça dezavantajlı bir durumdaydı.”

“Onu tek bir rün kılıcıyla alt edebilir miydin?” diye sordum, sesim titriyordu.

Valasca keyifle parlayan sürmeli gözlerini kıstı. “Muhtemelen bu odadaki herkesi tek bir rün kılıcıyla alt edebilirim.” Başparmağıyla Diana’yı işaret etti. “Belki Lupin hariç.”

“Beşinci Seviye Büyücüyüm,” diye araya girdi Trystan, hafifçe esasına vurarak. “Seninle baş edebileceğimi düşünüyorum.”

“Kılıçla büyü savuşturma konusunda da bayağı iyiyim,” dedi Valasca sakın bir tavırla. “Hatta birleştirilmiş element büyülerini bile.”

“Eh, tamam o zaman,” dedi Trystan, etkilenmiş görünüyordu.

Kafam allak bullak olmuştu. “Ama... Bana keçi çobanı olduğunu söylemiştin.”

“*Keçi çobanıyım,*” dedi sesinde belli belirsiz bir kızgınlıkla. “*Ve Kraliçe Muhafızları’nın komutanıyım.*”

Şimdi her şey yerine oturmuştu. Freyja’nın neden beni koruması için Valasca’yı seçtiği, Valasca’nın Amaz topraklarında

neden bu kadar sıradan giyindiği. Mevkisinin bu kadar önemli olduğunu anlamamı istememişlerdi.

Ona ters ters baktım. “Gerçekten bu kadar büyük bir tehdit olduğumu mu düşündüler?”

Uzun bir süre ne diyeceğini tartar gibi bana baktı. Sonunda sesinde özür diler bir tonla, “Evet, Elloren,” dedi. “Öyle düşündüler. Senin zerre kadar tehdit olmadığını anladığım an sana mevkimi söylemeliydim. Bunun için özür dilerim.”

Evet, söylemeliydin. Özellikle de o Tirag’ı içip birbirimize o denli özel şeyler anlatmadan önce.

Fakat bunların bir önemi olmadığını fark ettim. Buradaydı. Sırf Marina ve onun halkına yardım edebilmek için kendi halkının geleneklerini çiğniyordu.

“Özür dilemene gerek yok,” dedim. “Yaptığın şey için minnettarım. Selkilere yardım etmek adına gösterdiğin çaba için teşekkür ederim.”

Valasca hafifçe kaşlarını kaldırıp ciddileşti. “Teşekkür etmene gerek yok, Elloren Gardner.” Sesi daha dindin ve kısıktı. “Adaletsizliğe karşı durup savaşma şansı... Tanrıça’nın bize bahşedebileceği en yüce armağandır.”

Ona hafif bir gülümsemeyle karşılık verip başımla onayladım. O da bana gülümsedi.

“Selkileri kurtarma görevinde Büyücü desteği ister misiniz?” Trystan bunu tasasız bir tavırla sorsa da bakışları çelik gibi sertti. “Size memnuniyetle eşlik ederim. O tavernalardan birini küle çevirme fikri hayli cazip geliyor.”

Valasca’nın kurnaz gözleri, kardeşimin askeri üniformasındaki Beşinci Seviye şeritlerinin üzerinde gezindi. “Teklifin için teşekkür ederim, Trystan Gardner,” dedi saygıyla başını eğerek. “Fakat Amazlar ordumuza erkeklerin eşlik etmesine izin vermeyecektir.”

Trystan, Valasca’nın ifadesiz bakışlarından kaçınmadı. “Peki, fikriniz değişirse haber verin.”

“Gelgelelim başka bir konuda yardımına ihtiyacım var,” dedi Valasca ona. “Her bir tavernanın kabataslak yerleşim planını; derilerin nerede saklandığını, kaç muhafız olduğunu, ne tür silahlar bulundurdıklarını bilmem gerek.”

“Deriler Elf çeliğinden sandıklarda tutuluyor,” diye araya girdi Yvan.

“Kilitliler,” diye ekledi Gareth. “Ve kilitli odalarda saklanıyorlar.”

Valasca önemsemez bir ses çıkardı. “Bunların hepsini halledebiliriz.”

“Her tavernada mekânı koruyan iki ya da üç Dördüncü Seviye Büyücü var,” dedi Rafe.

Valasca düşünceli bir tavırla başını salladı. “Güçlerini azaltmak için bir rün ağı büyüğü yapabiliriz. Muhtemelen yapacağımız ilk şey bu olacak. Muhafızların nerede konumlandığını söyleyin.”

Trystan, Rafe, Gareth ve Yvan sonraki bir saati depoların yerini, taverنالarda haftanın hangi gün ve saatlerinde en az müşteri ve muhafızın bulunduğunu ve diğer birçok lojistik detayı anlatarak geçirdiler.

Valasca’yla konuşmaları sona ermek üzereyken, “Marina nasıl?” diye sordu Gareth, sesinde derin bir acıyla. Kendisini gerçekten anlayan birini kaybetmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum.

“İyi,” diye temin etti Valasca. “En iyi rün büyücülerimiz onunla çalışıyor. Selkileri karaya sürükleyen büyüğü kırabilmeleri için kullanabilecekleri rünleri yaratmaya çalışıyorlar. Bu kurtarma operasyonu Selkilere yapılan tüm istismarı kökünden bitirmeli.”

“Sizinle savaşmak istiyorum,” dedi Diana. Bedeni yırtıcı bir arzuyla gerilmişti, kehribar gözleri öfkeyle yanıyordu.

“İstediyini biliyorum, Diana Ulrich,” dedi Valasca. “Fakat bu halkım için tehlikeli bir hamle. Bir alfanın kızıdır. Senin de dâhil olman siyasi açıdan büyük yankı getirebilir. Anladığım

kadarıyla baban, topyekûn bir toprak savaşından kaçınmaya çalışıyor.”

“Çoktan kapıda olan savaştan kaçınmanın yolu yoktur,” dedi Diana neredeyse hırslayarak. “Ayrıca Büyücü Konseyi’nin istediği o topraklar, Lupin toprakları. Karanlık Cadı, Diyar savaşı sırasında onu bizden çaldı ve biz de geri aldık. O topraklar *hiçbir zaman* onların olmadı.”

Diana’nın “Karanlık Cadı” dediğini duymak, halkımın onun halkına yönelttiği haksız tehditlerin sert bir hatırlatıcısıydı ve bundan hem utanç hem de üzüntü duyuyordum.

“Alder Xanthos,” dedi Tierney birdenbire, yüzü çaresizlikle kaplıydı. “Size yalvarıyorum, yardım edin.”

Alder başını hafifçe yana eğdi, odadaki herkes donakalırken onun ciddi bakışları Tierney’ye sabitlenmişti.

“Siz bir Fae’siniz,” diye devam etti Tierney çatallaşan sesiyle. “Hepimizin başına gelenleri anlıyorsunuz. Eğer Selkilere yardım edebiliyorsanız aileme de edin. Ben kılık değiştirmiş bir Asrai’yim. Kardeşim de öyle. Burada kapana kısıldık ve gerçek bir tehlike altındayız. Lütfen... *bize yardım edin.*”

Andras, ona destek olmak istercesine elini Tierney’nin omzuna koyarken Alder’ın pürüzsüz suratı endişeyle gerildi. “Şeklin değiştirildiğinde kaç yaşındaydın?” diye sordu.

“Üç yaşındaydım,” dedi Tierney zar zor, yanağından bir damla yaş süzüldü.

Valasca’nın ifadesi merhametle yumuşadı. “Kraliçe Alkaia çok sayıda Fae için af ilan etti,” dedi Tierney’ye. “Senin adına Kraliçe Alkaia’ya başvuru yapabiliriz.”

“Fakat babam,” diye üsteledi Tierney. “Erkek kardeşim...”

“Babam onlara yardım eder,” dedi Diana inatla.

Valasca iç çekip Diana’ya baktı. “Belki. Bekleyip göreceğiz.”

“Peki ya Vu Trin?” diye sordum hüsrarla. “Neden Faeleri buradan çıkarmak için daha aktif bir rol alamıyorlar?”

Valasca başını iki yana salladı. “Vu Trinler, tıpkı Lupinler gibi, her ne kadar Faelerin mağduriyetini anlayıp üzölseler de Doğu Diyarı’nın komutasına karşı gelemeler.” Sessizce sövüp ardından tekrar Tierney’ye odaklandı. “Söyle bana. Su büyüün üzerinde hiç kontrolün var mı?”

Tierney başıyla sertçe onayladı. “Biraz. Kelpileri çağırabiliyorum.”

“Kelpiler mi?” Valasca tek kaşını kaldırdı. “Bu kesinlikle lehine bir durum.” Alder’a döndü ve ikisi yabancı dilde bir şeyler konuştu. Alder başını aşağı yukarı salladı, Valasca da kararlı bir ifadeyle Tierney’ye baktı.

“Sana söz veriyoruz, Tierney Calix. Selkileri kurtarır kurtarmaz Alder Xanthos’la birlikte sana ve halkındaki erkek kadın ayırt etmeksizin herkese yardım etmek için elimizden geleni yapacağız.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ateş Fae'i

Ağaç kurbağaları geceye özgü cıvıltılarıyla birbirlerine seslenirken hepimiz ormanda farklı yönler e dağılmaya başladık; herkes kendi işinin başında dönerken Valasca ve Alder da Cyme'a dönmek üzere yola çıktı.

Kuzey Kulesi'nin ötesindeki Üniversite'nin yanıp sönen ışıklarını gördüğümde ağaçların arasından ana mutfağa ulaşmak üzere olduğumu anladım.

“Elloren, bekle.” Yvan'ın kolumu kavramasıyla durup yüzümü ona döndüm.

“Seninle yalnız konuşmak istiyordum.”

Durdum, o düşüncelerini toparlarken ormanı ve etrafımızı saran alanı inceledim, yakınlığından dolayı her bir duyum keskinleşmişti.

“Valasca'yla ilk baştaki konuşma şeklin,” dedi, “bu işin altından kalkıp kalkamayacağından şüpheleniyormuşsun gibi geldi.”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Şüphelenmedim. Sadece beni şaşırttı, hepsi bu.”

Sanki bir sırrın bir kısmını ortaya çıkarma tehlikesi içindeymiş gibi tereddüt etti. “Ama... aranızda bir gerilim hissediyorum.”

“Bir şey yok.”

Orada öylece durdu, ikna olmadığı ve ikileme düştüğü açıktı.

Hadi, Elloren. Söyle de kurtul. “Bir... şey oldu,” diye isteksizce anlatmaya başladım. “Valasca, Cyme’dayken benim korumamdı ve benim biraz keyifsiz olduğumu gördü, bana... içki ikram etti. Daha önce hiç içmemiştim, beni uyarmasına rağmen çok fazla içtim. Birbirimize... bazı kişisel şeyler anlattık.” *Ve ona seni öpmeyi ne kadar çok istediğimi söyledim.* Boynum rahatsız edici bir şekilde yanmaya başladı. “Ona... sana olan duygularımdan bahsettim.”

Yvan’ın ateşi sertçe parladı ve duygularıyla savaşıyormuşçasına gözlerini kaçırdı.

Huzursuzluğundan endişe ederek, “Yvan,” dedim.

Başını sertçe iki yana salladı, gözleri ormana kilitlenmişti.

O dikkatini benden uzak tutmaya ve ateşini kontrol altına almaya çabalarken ona daha da yaklaştım.

“Özür dilerim,” dedim. “Böylesine özel düşünceleri onunla paylaşmayı asla istemezdim.”

“Mevzu bu değil,” dedi, kendini tutmanın ona ne kadar zor geldiğini sezebiliyordum. Ateşi bana doğru şahlanan bir kısrak gibiydi.

İçimde tutkulu bir isyan yükseldi, bir anlık cesaretle elimi koluna koydum. Sertçe yutkundum, boyun kasları gerildi. Sessizce içinde bulunduğumuz bu duruma, tüm Batı Diyarı’na sövdüm. *Neden aramızdaki şey bu kadar güç olmak zorunda?*

Onu rahatlatmak amacıyla kollarımı gevşekçe beline sarıp başımı omzuna yasladım, gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu.

Yvan’ın kaskatı duruşu hemen gevşedi ve kollarını etrafıma sarıp beni kucakladı, ateşi titreyerek bağlarımın arasına yayıldı. “Elloren,” dedi yumuşak bir sesle.

Saçlarımı koklamak için eğildiğinde yanağımı zarif boynuna yasladım. Teni sıcacıktı. Kendimi tutamayıp başımı kaldırdım ve dudaklarımı hafifçe boynuna bastırdım.

Keskin bir nefes aldı, ateşi benim ateşimi harladı. Bedenimi iyice kendine çekerken ağır, tedbirli dokunuşu yerini daha sert

ve aceleci dokunuşlara bıraktı; elleri sırtımda, dudakları saçlarımdaydı.

Çenesinin hemen altını öptüğümde nefesi sığlaştı, ateşi öyle bir isyanla hareketlendi ki sırtımdan aşağı yakıcı bir sıcaklık yayıldı.

Sonra dudaklarımı onun dudaklarına götürdüm.

Yvan'ın elleri birden kollarımı kavradı ve gerilmiş kaslarıyla beni kendinden uzaklaştırdı. "Bunu yapamayız," dedi hırıltılı bir sesle.

Gözlerimi kırıştırdım, hem incinmiş hem kafası karışmış hem de ne yapacağını bilemez hâldeydim. "*Neden?*"

Güçlkle yutkundı, bakışları kavurucuydu. "Eğer seni öpersem," dedi alçak ve pürüzlü sesiyle, "seni *asla* bırakamam."

"O hâlde bırakma," dedim hiddetle, ateşi ateşime hevesle tutunuyordu.

"Öpücük... benim için basit bir şey değil," dedi Yvan tereddütle. "Onda... *güç* var."

Kafam daha da karıştı. "Bu bir Ateş Fae özelliği mi?"

"Ah, hayır," dedi acı acı. "Bu tamamen bana özgü bir şey."

"Yvan..."

"Eğer seni öpersem," dedi sözcükleri bulmakta zorlanarak, "bu bizi... *bağlayacak*."

"Ne demek istiyorsun? Nasıl bağlayacak?" O gizemli acıyı yine gözlerinde görebiliyordum. "Yvan, lütfen. Bana doğruyu söylemelisin."

"Yapamam," dedi kıvranarak, kollarımı tutan elleri sertti. "Bizim için mutlu son yok, Elloren. Bilmediğin ve *asla* bilmemen gereken şeyler var. Sevdiğin herkes için... ve benim sevdiğim herkes için tehlikeliyim."

"Fae olman umurumda değil!" diye bağırdım, kollarımı mengene gibi kavrayışından kurtarmaya çalışsam da beni daha sıkı tuttu.

"*Sadece Fae* değilim!" diye kükredi.

Aniden neye uğradığımı şaşırdım. “Ne demek istiyorsun?”

Yvan birden beni bırakıp geri adım attığında ateşi bir kor fırtınasına dönüştü.

“Elloren,” dedi sonunda, sesi kararlılıkla kabalaşmıştı. “Hiçbir şey için değilse bile ailelerimizin güvenliği için buna boyun eğemeyiz. İkimiz de bunu istiyoruz, biliyorum fakat yapamayız. Seni kendime çekmeye devam ettiğim için özür dilerim.” Gözleri altın rengi ateşle ışıldıyordu, ifadesi hüsrana içindeydi. “Keşke her şey farklı olsaydı ama bunu değiştirmenin bir yolu yok. Başka birini bul. İstedğin herhangi birini. *Ben* hariç kim olursa.”

Hemen ardından hızlı adımlarla uzaklaştı, giderken ateşi uyumsuz filizler gibi hunharca bana uzanıyordu.

Gidişini izlerken boğazım kederle düğümlendi, inatçı yaşlar göz pınarlarımda birikti.

Gece karanlığına gömülü arazinin ötesine doğru, *Ben sadece seni istiyorum*, diye haykırmak istedim ona. *Bana neyle mücadele ettiğini söyle, Yvan. Sana yardım etmeme izin ver. Ne olursa olsun.*

Hepimizden sakladığın şeyi öğrenmeme izin ver.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Morarmış Gökyüzü

Üç gün sonra Diana'yla birlikte Amaz askeri üssünün merkezindeki bir kamp ateşinin yanında oturuyorduk. Alevler kıvılcımlar saçarak gökyüzüne yükseliyordu. Neredeyse tüm alanı dolduran savaş teçhizatı kuşanmış askerler atlarını hazırlıyor, burada sıklıkla kullanılan Urisk lehçesinde birbirlerine bağırarak emirler yağıdırıyorlardı.

Sivil halkı bölgeden uzak tutan kuvvetli rün bariyerlerle korunan ve meşalelerle aydınlatılan bu üs, Cyme ile aynı vadide fakat şehrin eteklerindeydi.

Bu görev Amazların herkesten, hatta kendi halkından bile gizli tuttuğu bir görevdi. Kraliçe Alkaia, Büyücü Konseyi Selki ticaretini kendi korkunç yöntemleriyle sona erdirmeye hazırlandığından Selki kurtarma operasyonundan sonra Gardneryalıların misilleme yapmayacaklarını düşünüyordu.

Haklı çıkması için dua ediyordum.

Askerlerden biri yüksek sesle komut verdiğinde diğerleri hemen sessizleşip durdu, ortam aniden bir gerilimle titreşti. Herkesin dikkatini çeken şeyi bulmak için Diana'yla birlikte ayağa kalktık.

Valasca, sağ yanımızda sessizce yol açan askerilerin arasında koyu renkli zırhıyla yürüyordu. Son derece kontrollü hareketleri

cesur, baskın bir zarafet yayıyordu. Askerler sessiz bir hürmetle rün işaretli avuçlarını Valasca'ya doğru kaldırdı.

Valasca'nın arkasından Marina ve Alder meydana girdi, ikisi de diğer askerler gibi rün işaretli savaş zırhı giymişti. Marina'nın Amazlarla geçirdiği bu kısa sürede ne kadar değiştiğine şaşırdım. Başını dimdik tutuyor, güç ve özgüven yayıyordu. Uzunlarını dolduran rün bıçaklarıyla yürürken gümüş saçları yakut meşale ışığında kızıl bir parıltı saçıyordu.

Marina'nın bakışları benimkilere kilitlendiğinde heyecan dolu bir birlik duygusuyla birbirimize baktık. Sonra Valasca'nın solunda yerini aldı, Alder de sağ yanındaydı.

Ardından Kraliçe Alkaia, devasa bir savaşçı rün baltası taşıyan Alcippe eşliğinde kampa girdi. Marina, Alder ve Valasca tek dizlerinin üzerine çöktüler, diğer askerler de onları taklit etti. Ben de diz çöktüm, burada toplanan tüm Amazlara ve Kraliçe Alkaia'ya bize onları uğurlama şansı bahsettiği için minnettardım.

Kraliçe Alkaia, elini Valasca'nın eğilmiş başına koyup Tanrıça'nın kutsamasını seslendirdi, ardından herkese ayağa kalkmalarını işaret etti. Marina'yı hafifçe kendine doğru eğip iki yanağına öpücük kondurdu.

Askerler atlarına biner binmez Valasca elini kaldırdığında dünya durdu, soluğumu tuttum. Hemen ardından elini indirmesiyle hepsi aynı anda harekete geçti. Yer gök inliyordu. Uzaktaki ortaya çıkıp Sırt'ın eteklerine uzanan rün yolunu gördüm. Atlarını hızla ona doğru sürüp kayaların arasında gözden kayboldular.

Diana'yla sessizliğin ortasında kaldık, sanki dev bir dalga gelip geçmiş gibi hissediyordum. Geride yalnızca üssün bakım işleriyle uğraşan birkaç asker kalmıştı. Amaz atları hızlı olsunlar

diye rünlerle işaretlenmişlerdi, yine de dönmeleri uzun saatler alacaktı. Diana'yla birbirimize endişe içinde baktıktan sonra bu uzun bekleyiş için tekrar ateşin başına oturdum.

Saatler geçti, ben uzun bir çubukla ateşi kurcalarken Diana durmaksızın volta atıyordu. Onunla birkaç kez konuşmaya çalışsam da homurdanarak kestirip attı, volta atmaktan vazgeçeceği yoktu. Benimle burada sıkışıp kalmak istemediğini biliyordum, Amazlarla birlikte Selkileri kurtarmak istiyordu ve bu bekleyiş onun için tam bir işkenceydi.

Diana dönüp durarak, ben de  ubuğumla ateşi karıştırarak beklemeye devam ettik ve uzun gece boyunca rahatsız edici bir sessizliği g m ld k.

Sonunda şafak s kt , berrak ve serin bir sabah ışığı geceyi kovalarcasına belirdeğinde gökyüzü taze morluğu andıran bir renge büründü. Nemli sabah soğuğu pelerininin altından içeri sızarak tüm vücudumu sararken kamp ateşi çoktan k zlere dönüşmüştü.

Güneş gökyüzünde yükselmeye başlamışken Marina ve Amazlar sonunda geri döndüler. Herkes durgun ve bitkindi; bir önceki gecenin şiddeti, kan lekeli giysilerinde ve yorgun bakışlarında yankılanıyordu. Askerlerin çoğu yaya hâlde atlarını yönlendiriyorlardı, hayvanların çoğu birden fazla Selki taşıyordu.

Atlardan birinin sırtında, sıkıca örtülere sarılmış iki hareketsiz beden vardı. Deşsete düşmüş hâlde onların derileri yok edilen iki evcilleşmiş Selki olduğunu fark ettim. Marina, Amazlara onların acısını sonlandırmalarını emretmişti çünkü artık kurtuluş şansları yoktu ve ölüm tek umutlarıydı.

Sadece kulaktan dolma bildiğimiz barbarlıklarla şimdi yüzleşmek zorunda kalmak tarif edilemez derecede korkunçtu.

Alcippe rün baltasını sımsıkı kavramış hâlde yanımdan geçerken bana saf, yıkıcı bir öfkeyle baktı. İçimi delik deşik eden bakışı yaklaşımakta olan felakete karşı beni tamamen hazırlıksız ve savunmasız bıraktı.

Alcippe bir anda üzerime doğru atıldı. “Bak onlara, Gardneryalı,” dedi dişlerini sıkarak. “*Bak!*”

İçim dağlanarak baktım. Çektikleri acıları yüzlerinde bin bir şekilde taşıyan gümüş saçlı kadınlar kamp alanına doğru yürüyordu. Bazıları her an öfkelerine yenik düşecek gibiydi; başlarını ilk nereye saldıracaklarını ölçüp tartar gibi hızla sağa sola çeviriyorlardı. Çoğu korkunç şekilde dövülmüş, gözlerindeki ışık söndürülmüştü; başlarını önlerine eğmiş, ayaklarını sürüyorlardı. Kimisiyse dehşet içindeydi, hareketleri panik dolu ve endişeliydi. En küçük bir yüksek seste kaçıp saklanacak gibilerdi. Birkaçıysa tamamen şoktaydı, özellikle de iki yaşlı Selki’nin yönlendirdiği gözleri boş bakan genç kız.

Kız yere çöktü, dizlerini göğsüne çekip sallanmaya başladı, kalkmayı reddediyordu. Uzun boylu bir asker kızın önünde diz çöktü ve güçlü elini sırtına koyup onunla yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. İki yaşlı Selki de kızın yanına eğildi, kız boşluğa, etrafındaki kadınların ötesine bakarken hepsi onu beyhude bir çabayla teselli etmeye çalışıyordu.

“Ona bak!” diye kükredi Alcippe kızı işaret ederek. Cevap vermek için ağzımı açsam da konuşamadım. Her şey o kadar korkunçtu ki boğazım düğümlendi.

“Kaç yaşında görünüyor?” diye üsteledi Alcippe, tekrar konuşmaya çalıştım ancak boşunaydı. “*Kaç yaşında, Gardneryalı?*”

“On iki,” dedim zar zor.

“Onu nerede bulduğumuza, senin ırkından adamların yüzünden maruz kaldığı şeye inanamazsın!”

Alcippe’in rün baltasıyla bana vurmasına gerek yoktu. Sözlerinin ağırlığı beni acımasızca yerden yere vuruyordu zaten. Utancın ağırlığı üzerime çöküyor, nefesimi kesiyordu.

“Şunu bil ki, Gardneryalı,” diye tısladı Alcippe, gözleri öfkeyle yanıyordu, “eğer erkeklerinizden biriyle, hatta arkadaşım, kardeşim dediğin biriyle bile karşı karşıya gelirsem onu ikiye böleceğim. İşte bu yüzden Tanrıça onları doğar doğmaz bir kenara atmamızı söylüyor. Onlardan ayrı yaşayalım diye. Onlardan daha güçlü olalım diye. Çünkü en masum erkek bebek bile büyüdüğünde *bu* hâle gelecek! Bak şu kıza!”

Kendimi tekrar bakmaya zorladım. Amaz ve iki Selki, titremeye başlayan kızı tatlı dille ayağa kaldırmaya çalışıyorlardı. Alcippe kızın oturduğu yere gidip tereddüt bile etmeden kızı güçlü kollarıyla kaldırdı ve onu rünlerle çevrili, yuvarlak askeri çadıra taşıdı.

Alcippe’e seslenip ona bütün erkeklerin böyle olmadığını söylemek istedim fakat o anda, bu kadar ıstırabın ortasında bu sözler bana boş ve yalandan ibaret geldi. Derken Marina açıklığa girdi, kolunu ona sıkıca sarılan bir genç kızın omzuna dolamıştı. Wynter’ın resimlerindeki kızdı; Marina’nın kardeşi.

İfadesinde öfkeden başka bir duyguya yer olmayan Marina başını bana çevirdi. Gözlerimiz keder dolu bir sessizlikle buluştu, ardından Marina ve kız kardeşi diğerleriyle birlikte büyük bir çadırın içine girip gözden kayboldular.

Amazlar akşama kadar Selkilerle ilgilendiler. Ben de elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyordum.

Gece yarısına kadar yemek taşıdım, tabakları ve tencereleri yıkadım. Yere yığılmak üzereyken Diana’nın nazıkçe koluma dokunduğunu hissettiğimde beni ortak uyku çadırlardan birine götürmesine izin verdim. Çadıra vardığımızda beni bir döşeğe yatırıp üzerimi kalın bir keçe battaniyeyle örttü. Sonra da yanına kıvrılıp beni kollarının arasına aldı.

Göğsüne yaslanıp hıçkırarak hıçkırarak ağladım; gördüklerim ve duyduklarımın iğrençliğiyle boğuluyor, bir daha asla bir erkeği görmek istemiyor gibi hissediyordum.

“Onlara derilerini geri vermeliler,” diye ağladım. “Okyanusa götürene kadar bekletmemeliler. Derilerini geri verip olabildiğinde çok Gardneryalıyı katletmelerine izin vermeliler.”

“Şşt,” dedi Diana saçlarımı okşayarak. Ağladıkça ağladım, gözlerim o kadar şişti ki kendiliğinden kapanıverdiler. Uyku beni ele geçirene dek ağlamaya devam ettim.

“Elloren.”

Omzumda beni sallayan bir el hissettim.

Marina.

İrkilip doğruldum.

“Hepimiz gidiyoruz,” dedi, baş ucuma çömelmişti. Şişmiş gözlerimi inceledi, Diana’ya kısa bir bakış attığında kaşları gerildi.

“Yani veda mı ediyoruz?” Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle kalbim sıkıştı. Küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle başını aşağı yukarı salladı. Kollarına atılıp su gibi saçlarını okşadım. “Seni özleyeceğim ama nihayet evine dönebileceğin için çok mutluyum. Umarım tüm bunları sonsuza dek durdurmanın bir yolunu bulursun.”

“Amazlar bize rünler verdi,” dedi cebinden bir rün taş çıkarırken. Siyah yüzeyi kıvrımlı kırmızı rünlerle işaretlenmiş bir taşı. “Bu taşları, bizi kıyıya çeken büyüü kırmak için kullanabileceğimize inanıyorlar.”

“Güzel,” dedim, gözyaşlarımın ardındaki görüntüsü bulanıklaşıyordu.

Diana’yla birlikte Marina’ya dışarıya kadar eşlik ettik. Akşamüzeriydi ve hava bulutluydu, rünlerle ısıtılan vadinin dışına muhtemelen buz gibi soğuk bir yağmur yağıyordu. Valasca at

üzerinde emirler veriyor; Alcippe, Freyja ve diğer ev sahibi kadınlar da silahlı Amaz korumalarının önündeki atlara yüzlerce Selki'nin binmesine yardım ediyorlardı. Selki derileriyle dolu olduğunu düşündüğüm büyük çuvallar atlara bağlıydı, atlar ve binicileriye ağır silahlar kuşanmış muhafızlarla çevriliydi.

Kalabalığın arasından Kraliçe Alkaia'nın yaklaştığını fark ettim. Valasca atını Kraliçe'ye doğru sürdü ve eğilip dikkatle Kraliçe'yi dinledi, tekrar tekrar başıyla onayladı.

"Marina," diye seslendi Alder bize doğru gelirken. İki atla ilerlerken o da tıpkı diğerleri gibi tam teçhizat savaş zırhı giymişti, duruşu dimdikti. Yanında, koluna sıkıca tutunmuş ince bir Selki kızı yürüyordu.

Marina'nın kız kardeşi.

Marina'nın ortak dilde Coral adını verdiği kıza gülümsemeye çalıştım fakat gülümsemem soldu. Küçük kızın irileşmiş gözlerine neredeyse oraya çivilenmiş bir travma yerleşmişti.

Marina, Alder'a biraz beklemesini işaret edip bana döndü. Gözlerim doldu, boğazım düğümlendi. Onu bir kez daha kucakladım, o da alnımı öptü ve gözyaşlarım yanaklarıma süzüldü. Uzun uzun gözlerime baktı, sonra Diana'ya dönüp onu da sıkıca kucakladı. "Hoşça kal, Diana Ulrich."

"Hoşça kal, Selki Marina," dedi Diana, geri çekilip Marina'nın kollarını tuttu. "Seni tanımak bir onurdu."

Marina'nın bakışları batıya kayarken gözleri özlemle doldu. "Bunca zaman sonra okyanusla buluşmak iyi olacak. Yeniden evimde olmak..."

"Anlıyorum," dedi Diana. "Bizim için de öyle. Ormanla..."

Marina başıyla onayladı. "Hoşça kalın, arkadaşlarım." Bize son kez uzunca baktı. "Sizi asla unutmayacağım."

Yanımda duran Diana'yla onların gidişini izlerken içim hüznle kavruldu. Onlarla gitme isteğiyle yanıp tutuştum. Okyanusla buluşup buz gibi karanlığına çekilme, Batı Diyarı'ndan sonsuza dek kaybolma arzusuyla.

Kuzey Kulesi'ne döndüğümde karanlık bir bunalımın beni ele geçirmesine izin verdim. Herkesi görmezden gelip yeme içmeyi reddederek yatağıma çekildim. Sadece uzanıp ağlamak istiyordum.

“Gardneryalının nesi var?” diye sordu Ariel Diana'ya, kanatları huzursuzca kıpırdanıyordu.

“Halkının Selkilere yaptıkları yüzünden üzgün,” dedi Diana.

Ariel küçümseyici bir ses çıkardı. “Pek de şaşırtıcı bir durum değil.”

“Orada değildin,” dedi Diana sertçe. “Gerçekten çok kötüydü.”

“Ne kadar kötü olduğunu bilmem için orada olmama gerek yok,” diye tersledi Ariel.

“Haklıydın,” dedim Ariel'a dümdüz bir sesle. “Gardneryalılar kötü. Ve onların lanet büyüleri damarlarımda dolaşıyor. Ben de kötüyüm. İlk gece beni buradan kovmaya çalışmakta haklıydın.”

Kimse cevap vermedi ve ben de gece boyunca durmadan ağlamaya devam ettim.

Gardneryalıların Erthia'nın yüzeyinden tamamen silinmesi gerektiğini düşünürken sıcak bir şeyin yanıma nazikçe yerleştirildiğini hissettim.

Ariel'in tavuklarından biriydi.

“Yanına tünesin,” dedi Ariel, sesi keskin ve dostane olmaktan uzaktı. “Seni... rahatlatacaktır.”

Küçük tavuk sıcaktı ve tuhaf da olsa teselli edici nazik bir ses çıkarıyordu.

Döndüğümde çatık kaşlı Ariel'in yanıma oturduğunu gördüm, kanatlarını sıkıntıyla çırpıyordu.

“Bana neden iyi davranıyorsun?” diye sordum, sesim kısık, burnum tıkalıydı.

Ariel uzun bir süre bana baktı, cevap vermekte zorlanıyordu. “İyi davranmıyorum,” diye tersledi sonunda. Ayağa kalkıp odanın diğer tarafındaki yerine gitti, yatağına oturup kanatlarını sıkıca etrafına sardı. “Sadece susmanı istiyorum ki biraz uyuyabileyim.” Uzandı ve sinirle bana sırtını döndü.

Ağlayamayacak kadar sersemlemiştim.

Bir an durup bazen tesellinin nasıl da en garip yerlerden, en beklenmedik insanlardan geldiğini düşündüm. Tıpkı istemeden de olsa Carnissa Gardner’ın torununu teselli etmeyi seçen bir Icaral gibi.

Hayat gerçekten garipti. Ve çok kafa karıştırıcıydı.

Kolumu yumuşak tavuğun etrafına sardım, sıcaklığı ve düzenli nefesi nihayet üzüntümü bastırarak beni sakinleştirdi ve uykuya daldım.

✧
DÖRDÜNCÜ
KISIM
✧

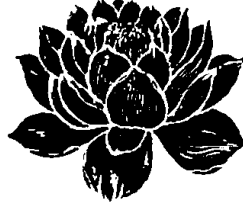
BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#336

Batı Diyarı'nda karaya çıkan tüm Selkiler derhâl idam edilecektir. Selkilere yardım ya da yataklık edenler hapis cezasına çarptırılacaktır.

BİRİNCİ BÖLÜM

Demir

Üç günün ardından dünya şaşırtıcı hâlde hâlâ altüst olmamıştı. Hepimiz Selki baskınının ardından Gardnerya ordusunun öyle ya da böyle misilleme yapmasına hazırdık.

Bu yüzden bekledik. Bekledik. Ve bekledik.

Fakat... hiçbir şey olmadı.

Sonra Büyücü Konseyi acil bir toplantı yaptı.

Ertesi gün Tierney'yle birlikte bir Verpakya askerinin sokak lambasına aranıyor ilanı raptiyeleyişini izledik, sert rüzgârla savrulan parşömenin kenarları dalgalanıyordu. Uzakta gök gürleyince çalkalanan bulutlara baktım; gerçek bahara ulaşmadan evvel aşmamız gereken fırtınalı havanın kara habercisiydi.

Asker başka bir ilan asmak üzere sokağın karşısına geçerken Tierney'yle çekinerek lamba direğine yaklaştık. Selkilerin Batı Diyarı'nda kaçak kabul edildiğine, bu vahşi fok bozması yaratıkların Gardneryalı ve Verpakyalıları öldürmek için pusuda beklediklerine dair sert uyarıyı okurken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Tierney parşömeni tararken bembeyaz kesildi. "Selkilerin hepsi güvende," dedim ona kısık bir sesle. "Bunun artık hiçbir önemi yok."

Kasvetli ifadesiyle bana döndü. “Var,” diye keskin bir fısıltıyla ısrar etti. “Bu Gardnerya ve Verpakya konserlerine istedikleri kişiyi hedef alıp peşine düşebilmeri için gerekçe sunuyor.”

Tepemizde daha güçlü bir gök gürültüsü duyuldu. Sokakta dolaşanların çoğu dükkânlara ya da restoranlara sığınmıştı, yaklaşan fırtınayı beklerken göz ucuyla Verpakyalı askerin cadde boyunca birbiri ardına ilan asışını izledim.

Rafe ve Trystan, Gardnerya ordusunun Selki baskınına tepkisizliği yüzünden kaygılıydı.

“Vogel, Amazların bu işe dâhil olduğunu biliyor olmalı,” dedi Rafe. Kardeşlerim etrafları kitap ve ders notu yığınlarıyla dolu hâlde yataklarında otururken Rafe’in masasına yaslandım. Dışarda yağmur pencereleri dövüyor, şimşekler çakıyordu.

“Nasıl bilebilir ki?” diye sordum şüpheyle.

“Öncelikle,” dedi Trystan, “O gece Amazlar Valasca’nın planına uyarak tavernaları yok etmek için büyük ihtimalle rünik patlayıcılar kullandılar. Böyle bir patlayıcı geride emsalsiz bir yıkım alanı bırakır.”

“Ve Amazlar oradan çıkarken takip edilmemek için muhtemelen izlerini silmişlerdir,” diye ekledi Rafe. “Selkiler kendi başlarına kaçmış olsalardı Amazların iz-savuşturucu rünlerine erişimleri olmazdı. Yani Gardneryalılar büyü kullanıldığını fark etmiş olmalı.”

“Ayrıca her şey fazla koordineydi.” Trystan Rafe’e anlamlı bir bakış attı. “Askeri düzeyde etkindi.”

“Bu da demek oluyor ki,” diye devam etti Rafe, sesine felaket habercisi bir ton karışmıştı, “Vogel’in Amazlara tehditler savurmamasının başka bir sebebi var.”

Uzun bir süre konuşmadık, sessizlik sağır ediciydi.

“Ne sebebi?” diye sordum endişeyle.

Rafe'in karanlık bakışları değişmedi. "Belki de Vogel gücünü başka bir şey için saklıyor."

Kardeşlerimin bu iç karartıcı önsezisi aklımda dönüp dururken hayatımın yoğun rutinine geri döndüm. Diğer herkes de aynı derecede meşguldü, geçen birkaç hafta derslerimizin daha da gerisinde kalmamıza sebep olmuştu. Büyücü ve Verpakya konseylerinin gizliden gizliye Selki baskınını soruşturduğundan endişe ederek hepimiz dikkatle belirlenen sınırlar içinde kalmaya, uyum sağlamaya ve fark edilmemeye özen gösterdik.

Bahar gelip çatığından Gareth diğer denizci erleriyle birlikte Valgard rıhtımına doğru yola koyulmuştu, hem onun rahatlatıcı varlığını hem de Marina'yı özliyordum.

Yvan'la neredeyse hiç konuşmuyorduk ve onu görmek zordu. Ne zaman matematik dersinde ya da mutfakta çalışırken karşılaşsak içim sızlıyordu fakat o bu kez mesafesini korumakta ve geri adım atmamakta kararlıydı.

Yine de bir ışık vardı.

Artık Ariel bana karşı gerçekten de nazikti. Hayvan bakımı kitaplarından birinden ilginç bir şey bulup bana okumak istediği ilk seferde neredeyse yatağımdan düşecektim. Jarod'sa ormandan daha sık geliyor, tuhaf zamanlarda Kuzey Kulesi'ne uğrayıp ders çalışırken bizlerle oturuyordu.

Sanki yeni bir barış hüzmeleri iniyor, işler hep kötüye giderken bu defa iyi olabilirmiş umudu doğuyordu.

Bir akşam mutfakta büyük bir çorba kazanını karıştırırken Yvan gelip ocaklara odun koymaya başladı.

Ocağın demir kapağına ayağıyla vurup odunu hızla içeri ittiğini ve ardından elleri serbest olmasına rağmen kapağı yine

de ayağıyla kapadığını fark ettim. Dışarı çıkmak üzereyken Fernyllia ona seslendi.

“Yvan, sana zahmet şu tencerelerin pasını kazır mısın? Yeniden kullanım için paslarını kazıyıp sağlam bir cilalama iyi olacaktır.”

Yvan yanındaki masanın üzerinde duran kahverengi pas lekeleriyle kaplı demir tencerelere baktı. Kazıma aletleri de yanlarındaydı.

Fernyllia fark etmese de ben Yvan’daki tereddüdü fark ettim. Fernyllia, Bleddyn ve keyifsiz Olilly ile birlikte hamur yoğurmaya devam ediyordu. Olilly’nin başı, hasar görmüş kulaklarını gizlemek için her zamanki şalıyla sarılıydı.

“Yvan?” dedim yumuşakça.

Gözleriyle diğer mutfak çalışanlarını işaret edip susturucu bir bakış attıktan sonra işe koyuldu. İç çekip çorbayı karıştırmaya devam ettim, kazıma sesi kulaklarımı tırmalıyor, dişlerimi gıcırdatıyordu.

Aniden bir takırtı duyuldu.

Yvan’ın düşürdüğü aleti almak için eğildiğini görünce şaşırdım. O her zaman çok zarif ve becerikliydi, yaptığı her işte tam anlamıyla kontrollüydü.

Başka kimse bu gürültüye pek önem vermedi, herkes işine ve muhabbete dalmıştı. Ayrıca benden başka kimse Yvan’ın işini bile bitirmeden aniden kalkıp arka kapıdan mutfığı terk ettiğini de fark etmedi.

Çorba tenceresini ocağın daha serin bir köşesine kaydırıp Fernyllia’ya artık yemekleri hayvan ahırlarına götürmem gerektiğini söyledim. Dalgınca başıyla onayladığında Yvan’ı bulmak için çıktım.

Dışarıda, onu büyük bir ağaca yaslanmış, kesik kesik nefes alarak ellerine bakarken buldum. Endişeyle atık kovalarını bırakıp yanına gittim. “Sorun ne?”

Hızla çevresine baktı, yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra görmem için ellerini uzattı.

Bulutlu akşam ışığında bile ellerinin hâlini görebiliyordum. Her yanına büyük ve iltihaplı kabarcıklar yayılmıştı.

“Yüce Kadim Varlık aşkına, demir yüzünden mi?” diye sordum, endişem artıyordu.

Başını sertçe aşağı yukarı salladı. “Daha önce hiç böyle olmamıştı. Gerçekten... çok acıyor.”

Koluna uzandım. *Sınırlar umurumda değil.* “Gel benimle.”

“Nereye?”

“Eczacılık hazırlık odasına. İlaç bulmaya.”

Birkaç dakika sonra boş hazırlık odasında gergin bir sessizlik içinde karşılıklı otururken eline *Arnicium* jeli sürüyordum. Yvan'ın ateşinin vahşi alevini hissedebiliyordum, savunması darmadağın olmuştu. Ateşim ona ulaşmak için çırpınsa da yatkınlığımı inatla kontrol altında tutuyordum.

İlacı tahriş olan yerlere yayarken Yvan irkildi, ona dokunur dokunmaz tüm duygularım birbirine girmişti.

“Daha önce hiçbir yerim yanmamıştı,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından, gözleri benimkilerle buluştu. “Şimdi nasıl bir his olduğunu anlıyorum, sanırım.”

“Hiçbir yerin yanmadı mı?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Ben yanamam.”

“Yanamaz mısın?”

Başını iki yana salladı, gözleri gözlerime kenetlenmişti.

Dediği pek de mantıklı değildi. “Ellerini ateşin içine soksan da mı?” diye sordum.

“Hiçbir şey olmaz.”

“Vay canına.”

Sanki önemsizmiş gibi omuz silkti.

“İşe yarıyor,” dedim bir süre sonra. Kabarcıklar iniyor, kızarıklık solmaya başlıyordu. İlacı uzun parmaklarına sürerken içimde rahatsız edici bir sıcaklık uyanıyordu.

“Acısı azalıyor,” dedi. Artık daha normal nefes alıyordu, biraz önceki kesik solukları yoktu. “Bu hiç iyi değil,” dedi ellerine bakarak.

“Hayır, değil.” Kaşlarımı çattım. “Belki de demire çok fazla maruz kaldığın içindir.”

“Hayır, daha önce de yaptım. Hiç bu kadar rahatsız etmemişti... yalnızca biraz kaşıntı olurdu.” Ciddiyetle bana baktı. “Gittikçe kötüleşiyor. Çok daha kötü.”

“Annene söyledin mi?”

“Hayır.”

“Belki de söylemelisin. Belki yardım edebilir.”

Avuç içlerine baktı ve ben jeli sürmeye devam ederken yüzünü buruşturdu. “Ne olduğumu daha fazla saklayamam. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Belki de Lupinler Faeleri bağışlar,” dedim umutla. “Jules böyle bir ihtimal olduğunu düşünüyor...”

Yvan acı bir kahkaha attı. “Vogel, Lupinlerden topraklarının yarısını Gardneryalılara devretmesini talep etti. Kabul etmezlerse askeri müdahale olacağını söylüyor.”

“Biliyorum ama önceden de Lupinleri tehdit ettiler—”

Başını iki yana salladı, ses tonu sertleşti. “Lupinler topraklarından feragat etmeyecekler, bu da Gardneryalılarla aralarında zaten var olan gerilimi daha da artıracak başka bir şey yapamayacakları anlamına geliyor. Faeleri kabul edemezler. Bu çok kışkırtıcı bir adım olur.” Yvan deneme amaçlı ellerini esnetirken gözleri karardı. “Tek tehlike demir değil. Ateşimi kontrol etmek de zorlaşıyor.” Bana baktı, alışılmadık şekilde kaygılı görünüyordu. “Başım büyük belada, Elloren.”

Korku beni ele geçirse de kendimi toparladım. “Hatırladığım kadarıyla Naga’yı kurtarmak da bir noktada imkânsız görünüyordu,” dedim dikkatimi tekrar ellerine verirken. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. “Bütün Selkileri kurtarmak da öyle. Ama bütün *imkânsızlıklara* rağmen hepsini

başardık, öyle değil mi? Bence Gunther Ulrich'in alacağı karar herkesi şaşırtabilir." Avuç içlerini inceledim. "Vay canına, gerçekten işe yarıyor sanırım."

Kabarcıklar yok olmuştu. Avuçları yalnızca kızarıklık ve lekeli görünüyordu.

"Artık acımıyor." Boğuk sesi ateş bağlarımı titretti. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedim, yanaklarım ısınıyordu. Yanımda duran *Arnici* yaprağından biraz daha jel alıp uzun parmaklarına, parmaklarının arasına ve avuçlarından bileklerine kadar sürmeye devam ettim. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık.

"Yvan," dedim, bir süredir dilimin ucunda duran soruyla boğuşuyordum. "Valasca'yla buluştuğumuzda... yani şeyi merak ediyorum..."

Yvan uzatmadan söylemem için teşvik edercesine kaşlarını kaldırdı.

"Ateşin aracılığıyla ne hissettiğimi anlayabiliyor musun?"

Tereddüt etti ve dudakları gerildi ki ne zaman bir şeyler saklasa böyle gerilirdi.

"Bu da başka bir sır mı?" diye nazikçe ısrar ettim. "Daha az önce ellerini ateşe sokabildiğini söyledin."

Hafifçe gülümseyip başını eğdi, haklı olduğumu kabul ediyordu.

Bekledim.

Sonunda pes ettiğinde sesi alçaktı. "Biraz. Aslında çoğunlukla duygularının kokusunu alabiliyorum."

Şaşkınlıkla irkildim. "Bu Ateş Faelerinin yapabildiği bir şey mi?"

Gözlerini kaçırıldı. "*Benim* yapabildiğim bir şey."

"*Tüm* duygularımın mı?"

"Evet."

Kadim Varlık aşkına.

"Şu an ne hissediyorum?" diye tereddütte sordum.

Başını yana yatırıp beni dikkatle inceledi. “Biraz üzgünsün sanırım. Ama daha çok... ellerime dokunmaktan keyif alıyorsun.”

Yüzüm pancara dönmüş hâlde parmaklarını okşamayı bıraktım.

“Sorun değil,” dedi. Dudakları kıvrıldı, bakışları ihtiras doldu. “Ben de keyif alıyorum, artık acımıyor da.”

Yanaklarım yanıyordu. “Seni çözemiyorum, biliyor musun?”

Tok bir kahkaha attı. “Ben bile *kendimi* çözemiyorum.”

“Bunun da ne demek olduğunu açıklamayacaksın, değil mi?”

“Açıklamamayı tercih ederim.”

“Peki o zaman,” dedim kabullenerek. “Yaralısın, o yüzden seni daha fazla zorlamayacağım. Her ne kadar benim için çok yorucu bir iş olsa da ellerini ovmaya devam edeceğim.”

Birbirimize flörtöz gülümsemelerle baktığımızda içim sıcaklık oldu. Varlığının fazlasıyla farkındaydım. Dikkatimi avuçlarına jel sürmeye çevirdim, ateşinin fokurdadığını hissedebiliyordum.

Bir süre sonra ateşinin gitgide daha da farkına varmanın verdiği rahatsızlıkla ona baktım, girdaba kapılan bir akıntı misali derisinin altında kaynayarak akıyordu. “Düşündüğümden daha tehlikelisin, değil mi?”

“Evet,” dedi parmaklarımı izlerken. “Fakat belli ki yenilmez değilim.”

Göz göze geldiğimizde ikimizin de bakışları ciddileşti. Yine kendini benden uzak tutmaya çalıştığını sezebiliyordum.

“Neden beni içeri almıyorsun, Yvan?” Sorumda bu kez kırgınlık yoktu, yalnızca endişe vardı.

Sessiz kaldı.

“Sırrını kimseye söylemem.”

Yvan gerildi, ellerini ellerimden çekip havaya kaldırdı ve inceledi. İncelerken gözleri karardı.

Hâlâ kızarıklardı.

Bakışları sertleşti. “Sanırım sırrım kendi kendini ifşa edecek, Elloren.”

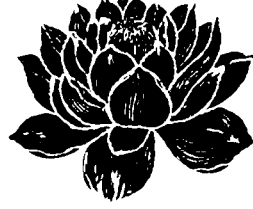
BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#338

Kuzey ve Güney Lupin sürüleri, Gardnerya sınırındaki ihtilafli toprakları devretmek zorundadır. Talimatlara uymaları için yalnızca bir ay verilmiştir. Aksi hâlde askeri müdahale uygulanacaktır.

İKİNCİ BÖLÜM

102 Selki

“Ah, Elloren Gardner.”

Jules’un darmadağın odasına tereddütle adım attığımda başını okuduğu kitaptan kaldırdı, her yer kitap ve kâğıt yığınlarıyla doluydu. Elimdeki tarih kitaplarını masasında boş kalan tek alana bıraktım. “Kitaplarınızı geri getireyim dedim, uzun zamandır bendeler.”

“Kafanı mı karıştırdılar?” diye sordu, arkasına yaslanıp gözlüğünü düzeltti.

“Hem de nasıl.”

“İyi. Kapıyı kapatır mısın? Birkaç tane daha vereceğim.”

Ofisinin kapısını kapayıp masasının yanındaki sandalyeye oturdum. Jules da kalkıp kitap raflarını incelemeye başladı, ardı ardına birkaç kitap alıp bazılarını yerine geri koydu. Seçtikleriyle sandalyesinin üzerinde bir yığın oluşturdu.

“Mutlak güçsüzlüğünü iyi değerlendirdin sanırım.” Durup bana baktı, gözlerinde keyifli bir ifade vardı.

“Evet, efendim,” diye onaylayıp tek kaşımı kaldırdım. “Siz de hayli meşguldünüz sanırım.”

Jules kısa bir kahkaha attıktan sonra bir parmağını bana doğru salladı. “Benden bir adım öndesin. Bu ay Gardnerya’dan çıkarılan on altı Fae çocuğa karşılık senin yüz iki Selki’yi ok-

yanusa geri gönderdiğini düşünürsek sana yetişmek için daha çok çalışmam gerekecek.”

Gülümsedim, yanaklarım kızardı. “Tüm övgüyü kabul edemem, tek başıma değildim. Güçlü arkadaşlarım var.”

Kahkahayla güldü. “Benim de, Elloren. Benim de.” Göz kırptı. “Bunun için şükretmeliyiz, değil mi?” Yüzündeki ifade ciddileşirken yığına bir kitap daha ekledi. “Fernyllia, Lucretia ve ben, Selkilerin durumuyla ilgilenmeleri için uzun zamandır Direniş’i ikna etmeye çalışıyorduk. Kaygılarımız hiçbir zaman ciddiye alınmasa da sen bunu başardın, hem de tam vaktinde. Aferin sana, Elloren.”

“Fakat onları ben kurtarmadım,” diye itiraz ettim.

Jules bana anlamlı bir bakış attı. “Bazen değişimin çarklarını harekete geçirmek mücadelenin en büyük kısmıdır.”

O kitapları incelemeye döndüğünde dediklerini düşündüm. “Jules,” diye lafa girdim sözlerinden cesaret alarak, “Tierney... ve erkek kardeşi...”

Bir anda ciddileşerek sözümü kesip, “Biliyorum,” dedi. “Elimden geleni yapıyorum. Korkarım ki bu, Gunther Ulrich’e bağlı. Amazlar bu konuda geri adım atmıyorlar, erkek sığınmacıları kabul etmeye niyetli görünmüyorlar.”

Aklıma Yvan’ın demirin tahriş ettiği elleri geldi. “Yvan onların eski bir aile dostu olduğunu söyledi.”

Jules bana sorgular gibi baktı. “Onu çocukluğundan beri tanıyorum.”

“Peki ya annesini?”

“Onu da.”

“Yani... onunla ilgili *her şeyi* biliyorsun, değil mi?” *Bana söylemediği şeyleri bile.*

Jules’un gözleri hafifçe kısıldı. “Evet.”

Bir nebze rahatladım. Bunca yükü tek başıma taşımak zordu. “Onun için... korkuyorum.”

Jules masanın önüne gelip kâğıt yığınlarının bir kısmını biraz geriye itti. Açtığı boşluğa yaslanıp ellerini cesaretlendirici bir biçimde omzuma koydu. “Onların yarı Fae olduklarını biliyorum,” dedi fısıltıyla, bir gözü kapıdaydı. “Uzun zamandır biliyorum. Yvan bana demirden neler çektiğini anlattı. Eğer Gunther Faelere af çıkarırsa Yvan ve annesine de izin verecektir. Onlar için güvenli bir yer olur, Lupinler için de büyük bir kazanç. Gardneryalıların gizlenmiş Faeleri sürmesi Lupinlerin toprak savunmasına katkı sağlayacak daha fazla güç elde etmesi anlamına gelebilir. Birçok genci ve bilinmeyen yetenekleri olan insanları Lupinlere göndermiş olurlar.”

“Sence Gunther onları kendi çıkarları için mi kabul edecek?”

“Gunther Ulrich’in içten içe düzgün bir adam olduğundan kabul edeceğini düşünüyorum. Yine de tüm o Fae büyüünün Lupinlerin eline geçmesi... Bu bizim devamımıza pek de zararı olmaz herhâlde, değil mi?”

Yüreğim umutla doldu. “Gerçekten kabul edeceğini düşünüyor musun?”

“Bence edebilir.”

Tereddütle devam ettim. “Yvan ve ben... Biz... Yakın arkadaş olduk.”

“Bahsetti,” dedi nazikçe. Acı dolu bir ifadeyle gülümseyip başını iki yana salladı. “Daha bahtsız iki... *arkadaş* var mıdır, bilmem.” Anlayışlı bir ifadeyle iç çekti. “Eh, belki de biraz şansla bu durum bile yoluna girer,” dedi. “Böylesine karanlık zamanlarda bile geleceğin ne getireceğini asla bilemezsin.”

Jules kendi kendine kıkırdayarak ayağa kalktı. “Tam bir şeyin imkânsız olduğunu düşünürken birden yüzlerce Selki özgürce okyanusta yüzmeye başlar.” Sandalyesindeki kitaplardan bir yığın alıp bana uzattı.

Kitapları alıp kucağıma koydum. *Doğu ve Batı Diyarlarının Karşılaştırmalı Mitolojisi. Din Tarihi.* Ayrıca Alfsigr, Smaragdalfar, güney Ishkartan ve Noi kutsal kitaplarının çevirileri.

“Bu sefer dini kitaplar mı?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Elzem okumalar,” dedi.

Tek kaşımı kaldırıp muzipçe gülümsedim. “Yani... daha fazla kafa karışıklığı. Bunda da mı?”

Sırıttı. “*Özellikle* bunda.” Yığını işaret etti. “Hepsine bir bak. Biraz kafa yor.” Bana içtenlikle gülümsedi. “Sonra ne düşündüğünü söylersin.”

Kucağımdaki kitaplara baktım. “Biliyor musun,” dedim, “bu tür şeyleri okumaktan bu kadar hoşlanacağımı hiç düşünmezdim.” En üstteki kitabı açtım, okyanustan yükselen, yıldızlarla aydınlanan Noi ejderha tanrıçası çizimi dikkatimi çekti. Tanrıçanın boynunu fildişi rengi kuşlar kolye misali sarmıştı. “Buraya ilk geldiğimde istediğim tek şey tıpkı annem gibi bir eczacı olmayı öğrenmekti.”

Jules’a bakıp gülümsedim. “Bunlar şu an okuduklarımdan daha ilgi çekici. Eczacılık profesörüm bize damıtılmış Demir Çiçek özünün, çoğunlukla çöl sürüngenlerinden gelen zehirli ısırıkların panzehirleri için farklı kullanımlarını ezberletiyor. Bir çölü ziyaret etme ihtimalimin olmamasına rağmen üstelik.”

Jules sandalyesine döndü, gözleri keyifle parlıyordu. “Hiçbir bilgi boşa değildir, canım. Ne kadar belirsiz, zor ya da... kafa karıştırıcı olursa olsun. Müsaade edersek her zaman, tahmin edemeyeceğimiz pek çok açıdan hayatlarımızı zenginleştirir.”

Dramatik bir biçimde kaşlarımı çattım. “Yani Ishkartan Çıngıraklı Yılanı zehrine karşı yapılan ilaçların hayatımı son derece zenginleştireceğini mi düşünüyorsun?”

Gülümsedi. “Senin gibi genç bir öğrenciyken Kaligrafi zorunlu müfredatımızın bir parçasıydı. Düşünsene, Kaligrafi! Ah, nasıl da nefret ederdim, elimi tuhaf tuhaf açılarda tutmak, harflerin hepsinin aynı eğilimde olması. Kaligrafiye ilgim yoktu. Yalnızca tarih ve edebiyat çalışmak istiyordum. Etrafına bir bak.”

Her gediğe tıktırılmış kitaplarla ve masasını kaplayan kâğıt yığınlarıyla dolu dağınık odaya göz gezdirdim.

“Düz, sabit çizgiler içinde kalmanın pek de bana göre olmadığı aşikâr,” dedi.

“Peki, kaligrafi hayatını zenginleştirdi mi?” diye sordum iğneleyici bir tonda.

Jules kahkahalarla güldü ve düşmek üzere olan gözlüğünü düzeltti. “Saatlerce süren hayal kırıklığı ve çoğu zaman tam bir çaresizlik sağladı.”

“Demek her bilgi o kadar da kıymetli değilmiş.”

Arkasına yaslanıp bir an düşündü. “Aslında sahte belge düzenleme ihtiyacı duyduğumda bayağı kullanışlı oldu. Meğer sahte doğum belgeleri yapma konusunda oldukça yetenekliymişim.”

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. “Yani gizlenmiş Fae çocukları,” dedim, durumun ironikliği karşısında keyiflenerek, “*kaligrafi* sayesinde mi kurtarıldı?”

Başını sallayarak güldü. “Aynen öyle. Ve belki birkaçı daha böyle kurtarılacak. Onca şey arasından kaligrafiyle.” İfadesi ciddileşti. “Öğrenebileceğini öğren, Elloren, mümkün olan her şeyi öğren. Bizler kadar güçsüz olduğunda, zekânın ne kadar önemli olduğunu göreceksin.”

Sandalyeme yığıldım. “Hem güçlü hem de zeki olmak daha iyi olurdu.”

Jules yine güldü. “Tabii, tabii.”

Her ne kadar somurtkan ifademi korumaya çalışsam da ona ve soluduğumuz havada asılı duran umut kırıntısına gülümsemekten kendimi alamadım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Af

İki gece sonra ormanın derinliklerindeki Naga'nın mağarasının yakınında, Andras'ın yuvarlak evinin dışında, dostlarım ve ailemle birlikte devasa ateşin etrafında oturuyorduk. Kardeşlerim, Yvan, Lupinler, Tierney, Andras, Wynter, Ariel, hatta Valasca ve Alder. Hepimiz oradaydık. En son Cael ve Rhys gelmişti, iki Elf karanlık ormanda uhrevi bir beyazlıkla parlıyorlardı.

Diana nedenini söylemeden hepimizin burada buluşması için ısrar etmişti. Rafe'le birlikte tam karşımızda sırtarak duruşu herkesi merakta bırakıyordu.

"Bu sabah haber geldi," dedi, sevincini neredeyse içinde tutamıyormuş gibi gülümsüyordu. "Babam Faelere ve onlara sığınak sağlayan ailelere Lupin topraklarında af çıkarmayı kabul etti."

Tierney'nin soluğu kesildi, hemen hemen herkes de onunla aynı durumdaydı. Elim ağzıma kapanmak üzere istemsizce havaya kalktı.

Rafe, Diana'ya sırtıttı. "Duyduğuma göre kararsız kalmışlar," dedi kardeşim, "fakat Gerwulf Sürüsü'nün alfasının kızının biraz etkisi olmuş."

"Diana," dedi Tierney sözcükleri zar zor söyleyerek. "Sana ne kadar teşekkür etsem az. Hakkını *asla* ödeyemem."

Diana ona edilen teşekkürü karşı elini salladı. “Sadece biraz teşvikte bulundum, hepsi bu.”

Yvan tamamen sersemlemiş görünüyordu.

Tierney ağlamaya başlayınca Andras kolunu onun etrafına sardı. Herkes birbirine sarılıp sevinçle haberi kutladıktan sonra Tierney’ye sarılmaya gitti.

“Bu kadarla da bitmiyor,” dedi Rafe, gülümsemesi genişleyerek. “Lupinler, tüm Icarallara ve tehlike altındaki diğer sığınmacılara da af sunuyor. Üstelik gelenlere Lupin’e dönüşme şartı koşulmayacak.”

Wynter donakaldı, ardından gözlerini kapayıp elini kalbine götürdü. Cael’in başı gerçekten rahatlamış gibi ellerinin arasına düştü ve Rhys’in yüzüne dingin bir mutluluk yayıldı. Ariel donakalmış öylece Rafe’e bakıyordu.

“Rafe.” Trystan kaskatıydı, sesi alçaktı. “Bu demek oluyor ki...”

Gözlerim yaşlarla doldu. *Af. Orası sevgili kardeşim için güvenli olacak.*

Diana sıcak bir ifadeyle Trystan’a baktı. “Aile olacağız. Elbette hoş karşılanacaksınız.”

Trystan’ın kılı bile kıpırdamasa da gözleri tüm duygularını ele veriyordu.

Sesim titreyerek, “Peki ya Edwin amcam?” diye sordum Rafe ve Diana’ya.

“Hepiniz,” diye onayladı Diana gülümseyerek.

“Rafe,” dedi Yvan. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Rafe dönüp Yvan’a baktı.

“Bu, tüm Faeleri kabul edecekleri anlamına mı geliyor?” diye güçlkle sordu Yvan.

“Evet, Yvan. Anladığım kadarıyla öyle.”

“Dahası da var,” diye araya girdi Valasca, gözleri Yvan’dan Tierney’ye kaydı. “Amazlar, Kuzey Lupin topraklarına güvenle ulaşabilmeleri için erkek kadın fark etmeksizin topraklarımı-

zın çevresinde, rün koruması altında seyahat etmelerine izin vermeyi kabul ettiler.”

“Kuzeyli Lupinler de bizi kabul edecek mi?” diye sordu Tierney gözyaşlarının arasından.

“Evet,” diye mutlulukla açıkladı Diana. “Babam, mülteci kabul etmelerine karşılık onlara da koruma sağladı.”

Valasca bana baktı ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken sevinçle birbirimize gülümsedik.

Tehlikede olan, değer verdiğim herkes artık güvendeydi.

“Teşekkür ederim,” dedim Diana’ya, sesim duygularımın ağırlığıyla çatladı. “*Teşekkür ederim.*”

“Ben sadece elçiyim,” diye geçiştirdi Diana ancak bunun doğru olmadığını biliyordum. Bize bu güvenceyi sağlayabilmek için ne kadar çabaladığının farkındaydım.

Yvan sessizce oturmaya devam etti, ardından gözlerinde yeni bir ışıltıyla bana baktı.

“Onlara söyleyebilirsin,” diye teşvik ettim onu. “Artık hiçbir şeyi gizlemek zorunda değilsin.”

Konuşmalar birden kesildi ve bütün gözler Yvan’a döndü.

Yvan uzun bir nefes verdikten sonra teker teker hepsine baktı. “Ben yarı Fae’im.”

“Ateş Fae’i mi?” diye sordu Rafe.

Trystan’dan alaycı bir kahkaha yükseldi. “Nereden anladın acaba?”

Rafe sırıttı. “Onu birçok kez ateşle oynarken gördüm.”

Yvan’ın gözleri büyüdü.

“Rahat ol, Yvan,” dedi Rafe. “Ben sadece çoğundan daha iyi gözlemciyim.”

Diana ve Jarod hiç şaşırılmış görünmüyordu.

“Biliyor muydun?” diye sordum Diana’ya.

Kayıtsızca omuzlarını silkti. “Kokusunu alabiliyorum. Duman gibi.”

“Annem de yarı Fae,” dedi Yvan ona. “Sence ikimizi birden kabul ederler mi?”

“Şüphesiz,” diye temin etti Diana. “Kabul etmelerini sağlarım.”

Yvan kaskatı durarak kamp ateşine baktı. Başını kaldırdığında gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Bir kolumu ona sararken Tierney de ona sarılmak için gelmişti. Hepimiz bu beklenmedik olaylar karşısında ne yapacağımızı şaşırmıştık.

“Demek ateşle oynuyorsun?” dedim Yvan’a muzip bir gülümsemeyle.

“Bazen,” diye cevap verdi. Yanakları mutluluk gözyaşlarıyla parıldarken o da bana gülümsedi. Rafe’e bakıp güldü. “Çaktırmadığımı *sanıyordum*.”

“Ben de görmek istiyorum,” diye onu şakayla cesaretlendirdim.

Yvan tereddüt edince herkes dostane bir teşvikle etrafını sardı. “Peki,” diye gülümseyerek teslim oldu. “Biraz geri çekilirseniz iyi olur, Icarallar hariç tabii.”

Ariel kurnazca sırtıp ateşe daha da yaklaştı.

Yvan elini kaldırıp kollarını uzattı, avuç içi ileri dönüktü. Ateşi çağırıyormuşçasına parmaklarını içe doğru kıvırdı ve alevler dans etmeye başladı. Sanki onu dinliyormuş gibi Yvan’a doğru eğildiler. Yvan diğer elini ilk uzattığı elinin arkasına koyup sanki görünmez bir halatı çekiyor gibi yavaşça geri çekti. Alevler biraz daha eğildi, sonra uzun bir hüzme göz kamaştırıcı bir akışla eline doğru uçup avucunda toplandı.

Gözlerini kapayıp başını yukarı kaldırdı, ateşi kendine çekerken nefesi derinleşti. Kamp ateşinin ışığı sönükleşti ve daha fazla ateş Yvan’ın içine akarken akşamın soğuğu kemiklerimizi titretti. Sonra ateş birden söndü.

Yvan yüzünde memnun bir gülümsemeyle elini indirdi. Gözlerini açıp bana döndüğünde gözleri bir meşaleyle aydınladı.

tılmış gibi parlak altın rengine bürünmüştü. Hiç bu denli parladıklarını görmemiştim. Hem şaşırmış hem de büyülenmiştim.

“Nasıl bir his?” diye sordum.

“Epey güzel bir his,” derken gülümsemesi genişledi. “Güç gibi.”

Titrediğimi fark ettiğinde kaşları endişeyle çatıldı. Ateşin olduğu yere dönüp elini salladı. Avucundan alevler fırlayınca odunlar tutuştu, sıcaklık ve ışık bizi yeniden kucakladı.

Parmak uçları mum gibi yanıyordu, dudaklarını büzdü ve dört parmağını üfleyerek söndürdü. Ardından tereddütle gözlerini bana çevirdi. Başparmağını dudaklarına götürdü ve alevi ağzıyla söndürdü.

İçin için yanmaya devam eden gözleri beni buldu.

“Tadı nasıl?” diye sordum nefes nefese, tamamen tesiri altındaydım.

Dudakları iyice kıvrıldı, sesi ihtiraslıydı. “Bal gibi.”

Ah, Kadim Varlık aşkına!

“Ya,” diyebilirdim sadece. Utanmıştım.

“Sana bir şey getirdim, Ren.” Rafe keman çantamı getirmişti.

Lukas’ın bana verdiği keman. Onu aklımdan savuşturmaya çalıştım, Lukas bu gece düşünmek istediğim son kişiydi.

“Nihayet bu gece kutlama yapmak için gerçek bir sebebi-miz var,” dedi Rafe. “Müzik ve dans olmadan da düzgün bir kutlama olmaz.”

“Ama danslarımızı bilmiyorlar,” diye itiraz ettim.

“Ah, *lütfen*.” Diana saçlarını savurdu. “Danslarınızı öğrenmek hepi topu iki dakikamızı alır.”

Rafe’e sahte bir reverans yaptığında o da aynı şekilde karşılık verdi. İkisi abartılı bir tavırla birbirlerinden ayrı durarak son derece resmî ve kasıtlı danslarımızdan birini taklit ettiler. Herkes gülerken Rafe Diana’yı kendine çekti, onu belinden kavrayıp boynuna öpücükler kondurmaya başladığında Diana kahkahalarla çığlık attı.

Diğerleriyse gözlerinde umut dolu bakışlarla bana döndü. Gülümseyerek pes edip, “Ah, tamam o hâlde,” dedim.

Arkadaşlarım yer açmak için oturdukları kütükleri kenara çekerlerken ben de kızıl kemanı çıkardım, yaylarını sıkılaştırıp reçineledim. Sonra da bildiğim en mutlu ezgiyi çalmaya başladım. Eski bir Gardnerya halk müziği idi. Kısa sürede birden fazla şekillerde bana eşlik etmeye başladılar. Coşkulu alkışlar, kütüklere vurma sesleri, kahkahalar ve tezahüratlar.

Rafe dansımızı Diana’ya öğretti. Diana’nın bir kez görmesi yeterli olmuştu, hemen ustalaştı ve ikisi mükemmel uyumlu adımlarla dansa başladı. Sonra Diana sıkıldı ve dansa kendi yorumunu kattı; kalçasını Rafe’e bastırıp kollarını yılan gibi havada sallayarak dansa şehvet kattı. Andras, Tierney’ye elini uzattı ve onlar da dans etmeye başladılar. Valasca ve Alder da onlara katıldı.

Birkaç şarkı daha çaldım, herkes dansı öğrenmekle kalmayıp adımları gösteriş yaparcasına değiştirerek eğlendiler. Altıncı şarkıyı bitirdikten sonra Rafe, ona dokunduğu takdirde istemeden de olsa düşüncelerini okuyacağını bildiği hâlde Wynter’a gitti. Wynter şaşırsa da memnun oldu ve Rafe’in elini tuttu. Onlar ateşin etrafında dönerken resmî bir vals çaldım. Jarod ve Valasca, Trystan ve Alder de onlara katıldılar.

Ben şarkıyı bitirirken Diana, Yvan’a yaklaşıp elini uzattı. “Hadi, Ateş Fae’i. Senin halkın danslarıyla ünlü değil miydi?”

Yvan gülümseyerek ayağa kalktı. Herkes izlemek için sabırsızlanarak onlara yer açtı.

Biraz önceki halk ezgilerinden birini çalmaya başladığımda tıpkı diğerleri gibi onlar da temel adımlarla başladılar, adımların basitliğini komik bularak birbirlerine gülümsediler. Ardından Yvan, akıcı ve sürüngen gibi kıvrak hareketlerle adımlardan sapmaya başladı. Diana’nın takip edip edemeyeceğini görmek için daha karmaşık adımlar ekledi. Dansları kısa bir süre sonra sarmaş dolaş bir hâl almıştı. Diana’nın gözleri parlak, yüzü

kırmızıydı. İçimde bir kıskançlık duygusu yükselirken hemen ardından rahatlama geldi. Diana'nın doğal çekiciliğiyle ortaya koyduğu dans yeteneğini ve Yvana'a, *benim Yvan'ıma* olan yakınlığını kıskanırken aynı zamanda Yvan'la dans etmeye çalışarak kendimi rezil etmeme gerek kalmadığı için de rahatlamıştım. Benim asla böyle dans edemeyeceğimi Yvan'ın bilmesine gerek yoktu.

Şarkıyı bitirdiğimde Yvan, Diana'yı kollarında geriye yatırdı ve Diana neşeyle gülerken Rafe yanlarına geldi. "Tamam, Diana," dedi şakayla. "Ateş Fae'inden uzaklaş." Yvan'a numaradan tehditkâr bir bakışı attı.

Yvan onu bıraktığında Diana alışılmadık bir şaşkınlık içinde geri çekildi.

Rafe bir kolunu Diana'nın beline sararken hafifçe kaşlarını çatıp alaycı bir ifadeyle, "Beni alt ettiğin için teşekkürler, Yvan." dedi.

Yvan sırtıtarak reverans yaptı. "Çok fazla pratik yaptım."

"Peki, peki." Rafe bana döndü. "Ondan uzak dur, Elloren. Bu çocuk bir baş belası."

"Bunu birçok kez duydum," diyerek güldüm.

"Kemanını bırak, Elloren," diye araya girdi Jarod, Yvan'ı işaret etti. "Onunla dans et."

Etraftan cesaret veren mırıldanmalar yükseldi.

"Hadi ama, Gardneryalı," dedi Ariel çarpık bir gülümsemeyle. "Ateş Fae'iyile dans et."

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. "Hayır, sizin kadar iyi değilim."

"Endişelenme, Elloren," dedi Diana, hâlâ yanakları kızarıktı. "O *fazlasıyla* iyi bir yol gösterici."

Rafe'in kaşları tekrar kalktığında Diana güldü.

Yvan elini bana uzattı. "Kemanı bırak, Elloren."

"Yerine ben çalabilirim," Trystan hafif bir gülümsemeyle gönüllü oldu. Bir anlığına tereddüt etsem de sonunda enstrü-

manı kardeşime verip ayağa kalktım ve Yvan'ın uzattığı eli tuttum.

“Gerçekten,” dedim Yvan beni açık alana doğru yönlendirirken, “adımları takip edebileceğimi sanmıyorum.”

“İlk çaldığın şarkının adımlarını biliyor musun?” diye sordu Yvan tereddüdümü duymazdan gelerek.

“Evet.”

“O adımlarla dans et.”

“Pekâlâ,” dedim, ikna olmasam da ellerimizi ve kollarımızı olması gereken yerlere koyduk.

Trystan bir Gardnerya halk ezgisi çalmaya başladığında Jarod ve Valasca da ritim tuttu. Geleneksel hareketlerle başladık. Herkes melodiye uygun alkışları ve tezahüratlarıyla beni cesaretlendirdi ve ben de kolayca ayak uydurdum, mükemmel bir uyum içindeydik. Sonra Yvan dansı değiştirmeye başladı, yavaş yavaş yaklaşıp kolunu etrafıma sardı ve bir anda beni sıkıca kendine çekti.

Tökezleyip ayağına bastığımda hâlihazırda kıpkırmızı olan yüzüm iyice alevlendi. “Çok özür dilerim...”

Diğerleri ritim tutmaya devam ederken Yvan yalnızca gülmüsedti. Yeniden başladık ve bu kez değişiklikleri daha yavaş yaptı; yeni bir adım, farklı bir tutuş. Yavaş yavaş vücudum gevşemeye başlarken müziğin ritmi beni ele geçirdi. Tamamen gövdesine yasalanana kadar beni daha da yakınına çekti, keyif veren ateşi her yanıma yayılırken bu kez tökezlemedim. Etrafımızda kimse yokmuşçasına yalnızca onun farkındaydım; melodiye kapılışı, etrafımda salınışı, yakıcı bakışları, ellerinin, vücudunun ve ateşinin üzerimde bıraktığı his büyüleyiciydi.

Sonra müzik sesi durdu ve ben orada öylece kollarının arasında, nefes nefese dururken herkes bizi alkışladı. Tabii ki o hiç yorulmamış gibiydi.

“Gördün mü,” dedi, “gayet iyi bir dansçısın.”

Güldüm. “Tüm işi *sen* yaptın.”

Yvan'ın sıcak gülümsemesi davetkârdı. "İyi bir yol göstericiyimdir."

Kalbimin küt küt atması sadece dans yüzünden değildi. "Tehlikeli birisin, asıl olduğun şey bu."

Gülme sırası ondaydı. "Evet ama bunu zaten biliyordun."

Nihayet kemanımı yeniden elime aldığımda bu kez herkes dansa kalktı. Hatta Ariel bile Valasca ve Alder'ın basit bir Amaz halk dansı öğretmesine izin vererek dansa katıldı.

Gece boyunca şarkılar çalmaya, dans etmeye devam ettik. Herkes birbirinin danslarından bir şeyler öğrenmişti. Amaz dansları, Fae dansları, Keltik halk dansları, Gardnerya dansları ve hatta zarif, partnerlerin yüz yüze döndüğü fakat birbirlerine hiç dokunmadığı aşırı resmi Elf dansları bile.

Dans bittikten sonra aylar önce Valgard'da çaldığım en sevdiğim parçaya geçtim. *Kışın Karanlığı*. Fakat bu kez daha önce hiç beceremediğim bir derinlikte çaldım. Bunca sıkıntı ve kargaşadan nasıl böylesine etkileyici bir müzik çıkabilirdi?

En sonunda Wynter bizim için bir şarkı söylemeye başladı ve Yvan kolunu omzuma sarmış hâlde oturup dinledim. Şarkının sözleri bana yabancı gelse de Wynter'in sesi yıldızlara ulaşıyordu sanki.

Bu nasıl olabilir? Gerçekten bu noktaya ulaşabildik mi? Tüm hayallerim bir anda elimin altında mı belirdi gerçekten?

Yvan'a yaslandım ve kolu beni daha da sıkıca sardı. Hayatım hiç de bir yıl önce hayal ettiğim gibi değildi, daha iyiydi. Çok daha iyi.

Diğerleri yavaş yavaş dağılırken Yvan ve ben ateşin başında yalnız kaldık, üzerimizde yıldızlar parlıyordu.

"Elloren," dedi alçak bir sesle, eli omzumu okşuyordu. "Eğer annemle ben... Eğer Lupinler bize de af çıkarırlarsa... Eğer onlara katılırsak... Bizimle gelir misin?"

Yüzüm saf bir mutlulukla ısındı. Ne sorduğunu biliyordum, detaya girmesine lüzum yoktu. Artık duygularını en az kendi duygularım kadar iyi okuyabiliyordum.

Bizimle gelir misin? Nihayet birlikte olabileceğimiz bir yere?

“Biliyorsun,” dedim muzipçe, “Eminim Lupinler iyi bir eczacıya ihtiyaç duyacaklardır.”

Yvan içi içine sığmıyormuşçasına gülümsedi. “Hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum,” dedi başını sallayarak. “Gerçek olabileceğine...”

Derin bir nefes aldı, sanki uzun zamandır ilk kez rahat nefes alıyordu. Belki de hayatı boyunca ilk kez. “Belki,” dedi, yüzü ıslıl ısıldı, “sonunda bir umut vardır.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gözcüler

E rtesi sabah yüzümde bir gülümsemeye uyandım. Müzik ve mutluluk hâlâ içimde yankılanıyordu.

Odayı saran tuhaf bir parıltı vardı, sona erdiğinde dahi etkisi devam eden koyu mavi bir rüya gibiydi. Uykulu gözlerimi kırpıştırarak bu garip ışığın kaynağını çözmeye çalıştım ve sonra aniden yerimden fırladım.

Gözcüler.

Her yerdeydiler. Kuzey Kulesi'nin tavanını destekleyen kirişlere tünemiş sayısız Gözcü, kanatlarını bedenlerine dolamış, gözlerini saklıyorlardı. Sanki yas tutuyor gibiydiler.

İçim kötü bir hisle dolarken onlara bakakaldım.

Derken sıra hâlinde duran Gözcüler bulanıklaşıp kayboldular ve oda birden karanlığa gömüldü.

Ariel hâlâ uyuyordu fakat yatağında oturan Wynter'ın kocaman açılan gözleri kirişlere kilitlenmişti.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum kısık sesle.

Buz gibi sakinliği içimi ürpertiyordu. “Bilmiyorum.”

Pencerede bir çift beyaz kanat belirdi.

İkimiz de yataklarımızdan fırlayıp pencereye koştuk. Birlikte serin ve gri gün doğumuna baktık.

Yüreğim korkuyla sıkıştı.

Gözcüler ağaçların tepesinde, gözün alabildiği her yerdeydiler. Heykel misali hareketsizlerdi; kanatları sıkıca kapalı, gözleri saklıydı. Sanki bugünün yaklaşan gerçekliği onlar için dayanılmazdı.

İçime dehşet verici bir soğuk dolarak iliklerime kadar işledi.
Bir şey olacak.

Gözcü sürüsü yok oldu. Vahim bir uyarı gibiydi.

Başımı hızla Wynter'a çevirdim. "Kardeşlerimi bulmalıyım. Diana'yı da. *Herkesi.*"

Wynter kocaman açılmış gözlerle bakarken belli belirsiz başını salladı.

Olabildiğince hızlı giyindim. Beyaz Asa'yı yastığımın altından alıp botumun içine sıkıştırdım ve koridordan geçip sarmal merdivenden hızla indim.

Kendimi Kuzey Kulesi'nden dışarı attığımda batıdan gök gürültüsü yankılandı. Kapkara fırtına bulutları üzerimde toplanırken vahşi ormanın ağaçlarında daha fazla Gözcü bulabilmek için etrafıma bakınarak Üniversite'ye doğru koştum.

Üniversite sokaklarında rutin sabah telaşına dalmış bir dolu öğrenci ve profesörün arasından hızla geçtim. Sırt taşıyandan binaların yanından ve kemerlerin altından geçerken gözlerim deli gibi çevrede geziniyor, tehlike arıyordu. Ne olduğuna dair bir ipucu.

Muhtemelen herkes yemek salonundadır, diye avutmaya çalıştım kendimi. Kahvaltı ediyorlardır. Ya da mutfakta çalışıyorlardır.

Mutfağa giden, ormanın bitişiğindeki eğimli patikayı çıkarırken karnıma saplanan ağrıya aldırış etmemeye çalıştım. İleride ahırlar görüldü. Mutfağın arka girişine neredeyse ulaşmışken ormanın içinden çıkan yalnız bir figür gördüm. Üzerinde ağır bir pelerin vardı, başlığı aşağı sarkıyordu.

Başını kaldırdı ve vahşi kehribar bakışlarıyla göz göze geldim.

Onu hemen tanıdım. Diana'nın çocukluk arkadaşı Brendan'dı. Kurucu Günü'nde tanıştığım kızıl saçlı, neşeli genç adam. Diana'nın babasının muhafızlarından biriydi.

Soluk soluğaydı ve ağır adımlarla ayaklarını sürüyerek yürüyordu ki bu bir Lupin için tuhaftı. Ve kollarında bir çocuk taşıyordu. Bu kadar nefessiz kalmak için çok uzun süre zorlu bir yolda koşmuş olmalıydı. Gözlerinde öyle perişan bir bakış vardı ki boğucu bir dehşet tüm vücudumu ele geçirdi.

İfadesinden korkunç bir şey olduğu belliydi.

Yaklaştığında kollarında Andras'ın oğlu minik Konnor'ı taşıdığını fark ettim. Kafam karıştı.

Konnor'ın sivri kulakları, birbirine girmiş mor-mavi saçlarının arasından fırlıyordu. Yüzü çamur ve gözyaşı izleriyle kaplıydı; kırmızı gözleri şoktaymış gibi kocaman açılmıştı.

Brendan önümde sendeleyerek durduğunda, "Ne oldu?" diye sordum korkuyla. Bir an kusacakmış gibi göründü.

"Güney sürüsü... katledildi..."

Karnıma sarsıcı bir yumruk yemiş gibi oldum. "*Hayır!*"

"*Hepsi*. Erkekler... kadınlar... çocuklar. Hepsi öldü." Zor nefes alıyor, düşmek üzere gibi görünüyordu. Onu dengede tutmak için kollarını sıkıca kavradım.

Brendan başını kaldırdı, yüzünde kederden bir maske vardı. "Jarod ve Diana'nın ailesi... Kendra... benim güzel Iliana'm." Boğazından bir hıçkırık koptu. "*Hepsi*."

"Hayır," dedim nefesim kesilerek, kanım dondu.

Brendan yaşlarla dolu gözleriyle boş boş etrafa baktı. "Büyücü Konseyi... Topraklarımızı Gardnerya'ya teslim etmemizi istedi." Sözcükler boğazında düğümlendi. "Onlara karşı geldik. Bizi yok etmekle tehdit ettiler ancak hiç... hiç aldırış etmedik. Daha önce de pek çok kez tehdit etmişlerdi."

Göğsü kusacakmış gibi inip kalkarken kollarını daha sıkı kavradım. "Avlanmaya çıkmıştım... geri döndüğümde... onları... hepsini... ölü buldum... evlerimiz kül yığınınına dönmüştü."

Bakışlarım Andras'ın oğluna kayarken gözlerim yaşlarla doldu. "Konnor nasıl kurtuldu?"

“Anne babası... onu... altında... bedenlerinin altında buldum.” Brendan gözlerini sımsıkı kapayıp hıçkırarak ağlamaya başladı, küçük Konnor başını Brendan’ın göğsüne sakladı.

“Kuzey Lupinlerine de saldırdılar mı?” diye sordum tir tir titreyerek.

Brendan başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Ama eğer saldırdılarsa... o zaman... Jarod, Diana, Konnor ve ben... geride kalan son Lupinleriz. *Herkesi* öldürdüler, bebekleri bile.” Delirmiş gibi etrafa baktı. “Jarod ve Diana’yı bulmalıyım. Andras’ı da.” Gözleriyle yalvarıyordu. “Neredeler?”

Zihnim allak bullaktı, panik içimde dönüp dururken düşünmekte zorlanıyordum. “Andras muhtemelen atların yanındadır.”

“Al onu,” deyip Konnor’ı bana uzattı. Küçük çocuk gelecek bir darbeye hazırlanır gibi kaskatı kesildi, kırpmadığı gözleri tahmin edilemez bir dehşetle kocamandı. “Onu Andras’a götür,” dedi Brendan çaresizce.

“Ah, canım,” diye fısıldadım Konnor’a, yüreğim parçalanıyordu. O başını göğsüme yaslarken onu koruyabilmek umuduyla daha sıkı sarıldım. Sımsıkı sarıp sarmaladım.

Mutfak girişini işaret ettim, boğazım düğümlenmişti. “Diana ve Jarod... yemek salonunda olabilirler. Mutfağın sonunda.”

Brendan kapıya yöneldi, ben de Konnor’ı kavrayarak onu takip ettim. İçeri daldığımızda herkes işini bırakıp bize baktı. Brendan’ın aceleyle geçişini, arkasından da benim kucağında bir Lupin çocuğuyla gidişimi görünce hepsinin gözleri irileşti. Yvan fırından ekmek küreğini çekerken bakışları bana kilitlendi. Rafe ise paniğimi fark eder etmez fırının kapağını çarpıp doğruldu. Trystan da oradaydı, biraz önce sohbet ediyorlarmış gibi görünüyordu. Küçük kardeşim yüzüme baktı ve eli refleks olarak asasına gitti.

“Elloren,” dedi Bleddyn sertçe, büyük çömlekteki lapayı karıştıran eli kalakaldı. “Ne oldu?” İşini bıraktı ve Yvan, kardeş-

lerim ve Fernyllia'yla birlikte çabucak yanıma geldiler. Çalışan herkes dikkat kesildi.

Durdum, tir tir titriyordum. Gözlerim yemek salonunun girişinde kaybolan Brendan'a kaydı, kapı arkasından sertçe kapandı.

Menekşe rengi gözleri korkuyla dolan Olilly, Iris'le birlikte yaptıkları işi bıraktı. Iris bir kolunu Olilly'nin etrafına sardı, onun da gözleri korku ve şaşkınlıkla kaplıydı.

"Ne oluyor, Ren?" diye sordu Rafe, güçlü eliyle koluma dokundu. Yaşadığı travmayla sarsılmış Konnor'ı görünce yüzü bembeyaz kesildi. "Andras'ın oğlu neden sende?"

"Jarod ve Diana'nın sürüsü." Sözcükler ağzımdan güçlkle çıkıyordu. "Öldürülmüşler. Gardneryalılar tarafından."

Rafe'in gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu. "Ne?!"

Tam o anda yemek salonunun bulunduğu taraftan neredeyse kulakları delen yürek parçalayıcı bir çığlık yükseldi. Çığlık işkence dolu bir feryada dönüştü.

Rafe, Trystan, Yvan ve ben aynı anda kapıdan fırladık. Diana, salonun en uzak köşesinde, Brendan'ın omuzlarına koyduğu ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. Hemen yanlarında duran Jarod'ın yüzü kireç kesilmişti.

"*Hayır! Hayır!*" Diana tekrar tekrar haykırdı. Brendan'ın elinden kurtuldu, neredeyse dengesini kaybediyordu. Rafe, Trystan ve Yvan hızla onlara doğru koştular. Bense göğsüme bastırdığım Konor'la içine düştüğümüz kâbusun sersemliğiyle insan kalabalığını yarararak peşlerinden gittim. Herkes çığlıkların geldiği yere dönmüş, merakla mırıldanıyordu.

Olan biteni görebilmek için kafalarını uzatmış, şaşkın bir ilgiyle Diana'yı izleyen bir grup Gardneryalı erin yanından geçtim.

Bilmiyorlar, diye düşündüm. *Henüz ne olduğunu bilmiyorlar.*

Rafe, kontrolsüzce yakaran Diana'ya ulaşmıştı. Yvan ve Trystan, Jarod ve Brendan'la ilgilenirken Rafe Diana'yı sertçe kollarına çekti. Diana, Rafe'i itip dönüşmeye başladı. Derisi

boyunca kalın tüyler çıktı; vücudunun bazı yerleri uzayıp bazı yerleri kısılırken giysileri parçalandı.

Diana'nın dönüşümü hızla tamamlanırken onlara ulaştım. Ön patileri ağır bir gürültüyle yere düştü. Şahit olduğum dönüşüm beni şoka uğratmıştı, Yvan'ın yanına doğru sendeledim. Diana altın tüyleri ve vahşi kehribar gözlerinin görkemiyle şimdiye kadar karşılaştığım en büyük kurttu.

Rafe'e perişan bir ifadeyle baktıktan sonra şimşek gibi fırlayıp odanın bir ucundan diğer ucuna koştu, öğrenciler ardından korkuyla bağrıştı.

"Peşinden gideceğim." Brendan yüzünde sersem bir ifadeyle Diana'nın koştuğu yere bakıyordu.

"Ben de geliyorum," dedi Rafe, ıstırap içindeydi.

"Hayır," dedi Brendan, gözleri Rafe'in uzun bedenini onaylamayarak süzdü. "Bu hâlinle onun izini süremezsin. Kokusunu benim gibi alamazsın. Onu geri getireceğim."

"Üniversite ahırlarını ve geniş alanı geçince kuzeyde bir kule var. Onu oraya getir." dedi Rafe aceleyle.

Brendan başıyla onaylar onaylamaz öyle hızlı koştu ki bulanıklaştı.

Gözlerim Yvan'ın gözleriyle buluştuğunda içimdeki keder hareketlendi, ateşi bana doğru hiddetle alevlendi.

"Onu bulmasına yardım edeceğim," dedi alçak bir sesle. Başımı onaylarcasına salladım. Yvan kardeşlerime ve Jarod'a baktıktan sonra gerçek hızının yalnızca bir kısmıyla odanın diğer ucuna koştu.

Jarod iki büklüm olmuştu, nefes almakta zorlanıyordu. Sanki hiçbir çıkışı olmayan bir kâbusa hapsolmuş gibi hiçbir şeyi idrak edemiyordu.

"Annem... babam," dedi güçlkle konuşarak, "kız kardeşim... tüm sürüm..." Dizleri büküldü.

Rafe ve Trystan yere düşmeden onu yakalayıp iki yanından tuttular.

“Sanırım kusacağım,” dedi Jarod boğuk bir sesle.

Rafe bastırmak için uğraşmadığı öfkesiyle salonun öte yanındaki Gardneryalı er kalabalığına baktı. “Hadi,” dedi Jarod’a. “Seni buradan çıkaralım.”

Jarod biraz toparlandı ama yüzünde boş bir ifade vardı. Onu salondan çıkarırken herkes bizi izliyordu, afallamış ve şok olmuş konuşmalar etrafımızı sardı.

Tam erlerin masasının yanından geçerken içlerinden biri alayla sırıtıp, “Hey, Rafe!” diye seslendi. Ardından gürültülü bir kurt uluması taklidi yaptı, diğer erler de kahkahalara boğuldu.

Rafe bir anda Jarod’ı bırakıp genç adamın üstüne atladı. Onu yerinden kaldırıp yüzüne öyle sert bir yumruk attı ki odada korkunç bir çatırdama sesi yankılandı. Sonra Rafe genci yemek masasına fırlattı; tabaklar, bardaklar ve çatal bıçaklar her yana saçılırken adamın burnundan kan fışkırıyordu. Diğer erler yemeklerin, içeceklerin sıçramalarından ve savrulan bedenden kaçmak için geri çekildiler.

Genç adamın arkadaşları asalarını çekmek için hareketlense de Trystan daha hızlıydı, asasını çoktan gruba doğrultmuştu.

“Geri çekilin,” diye uyardı. Üniformasını süsleyen Beşinci Seviye Büyücü şeritleri sessiz bir tehditti. Askeriye öğrencileri tereddüt edip son derece endişe dolu gözlerle Trystan’a baktılar. Elleri asalarının ve kılıçlarının üzerindeydi.

Rafe yumruklarını sıkmış hâlde, gözlerinde buz gibi bir öfkeyle kanlar içindeki genç adamın tepesine çöktü. “Eğer *bir daha* onunla böyle dalga geçtiğini duyarsam,” dedi hırlarcasına, “seni *öldürürüm*.” Sonra Jarod’a dönüp yeniden kolundan tuttu.

Trystan yarı dönmüş, asasını arkamıza doğru tutarken yemekhaneden çıktık, gidişimizi izleyen kabalık artık tamamen sessizleşmişti.

Dışarı çıkar çıkmaz Rafe bana döndü. “Andras’ı bul. Uzun bir yolculuk için beş at hazırlamasını söyle. *Hemen* bul onu!”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Şekildeğiştirenler

Üniversite öğrencilerinin çoğunun atlarının tutulduğu büyük ahırlara doğru koştum. Uzakta, vahşi ormanın ötesinde şimşekler çakarken Andras arazide beyaz benekli bir kırsağın arka bacağını inceliyordu.

“Andras!” dedim güçlükle, ona doğru topallayarak yürürken yan tarafıma keskin bir kramp girdi. Konnor kucağımdaydı. Andras başını kaldırıp doğruldu, gözleri hemen oğlunu buldu. Bana doğru koşmaya başladı.

Bana ulaşp Konnor’ı güçlü kollarına aldığında, “Lupinler,” dedim soluk soluğa. “Ölmüşler. Gardneryalılar. Hepsini öldürmüş olabilir. Brendan, Diana, Jarod ve Konnor hariç herkesi...”

Andras oğlunu sıkıca kucaklayıp korkunun ele geçirdiği gözleriyle bana baktı. Konnor’a bir şeyler mırıldandı, oğlunun kirli başını öptü ve sonra dehşete kapılmış çocuğu nazikçe bana geri verdi.

Tepemizde gök gürledi.

“Gel, Elloren,” dedi Andras, bir ricadan ziyade ivedi bir emir gibiydi. Ahıra doğru koşarken onu takip ettim ve bildiğim her şeyi nefes nefese ona anlattım.

Ahıra girdiğimizde Andras rünlerle işaretlenmiş silahlarını aldı ve ustalıkla onları kuşandı. Bir an hareketsiz kalıp gözlerini

kapayarak başını yukarı çevirdi. Siyah aygırı, arazinin uzak bir köşesinden şimşek gibi bir hızla bize doğru geldi. Andras atına doğru ilerleyip bir sıçrayışta üzerine bindi ve oğlunu almak için kollarını uzattı.

“Rafe atları getirmeni söyledi,” dedim küçük Konnor’ı ona uzatırken.

“Hayır,” diye karşılık verdi, Konnor’ı tek koluyla sıkıca kucakladı. “Bir orduya ihtiyacımız var. Vu Trin’e ihtiyacımız var.”

“Neden?”

“Gardneryalılar Lupinleri öldürüyor, Elloren. Bu da demek oluyor ki Diana ve Jarod için gelecekler.”

Yüce Kadim Varlık aşkına.

“Kuzey Kulesi’ne dön. Ben Vu Trin’i getireceğim.”

Kuzey Kulesi’ne vardığım an Brendan ve Yvan’ı ormandan çıkarken gördüm. Brendan, kendi peleriniyle sardığı Diana’nın hareketsiz bedenini kucagında taşıyordu. Hemen dışarı fırlayan Rafe ve Trystan’ı gördüğümde ben de hızla onlara doğru koştum, yaklaştığımda beni ilk fark eden Yvan oldu.

“Ne oldu ona?” diye sordum korkuyla. Diana’nın başının yanında büyük, kanlı bir şişlik vardı.

“Kendini bir uçurumdan aşağı attı,” dedi Brendan, yüzü acıyla buruşmuştu. “Neyse ki yaşıyor.”

“Onu yukarı çıkarın,” dedim kendimi toparlamaya çalışarak. “Andras Vu Trin’i getirmeye gitti.”

Rafe’in bana ciddiyet dolu bakışından onun da Andras’la aynı fikirde olduğunu görebiliyordum. Jarod ve Diana’yı güvende tutmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu ve muhtemelen kaçmalarına yalnızca Vu Trin yardım edebilirdi.

Hep birlikte merdivenden yukarı çıkıp Kuzey Kulesi’nin fener ışığıyla aydınlatılmış koridorunda ilerledik. Jarod bir

ölüden farksız bedenini taş banka bıraktı, boş gözlerle tek bir noktaya baktığını görünce yaşadığımız facia karşısında bir kez daha dehşete düştüm.

Brendan, Diana'yı içeri getirip benim yatağıma yatırdı. Rafe hemen yanına çöktü, yanağına götürdüğü eli usulca gezinirken şefkatle mırıldandığı sözler kalbimi dağlıyordu.

Çaresizlikle sarsılırken Wynter'ın bakışlarını yakaladım. "Kendini uçurumdan atmış." Konuşurken gözyaşlarına boğulsam da kendimi tutmaya çalıştım. "Ne kadar kötü olduğunu bilmiyoruz..."

Wynter'ın gümüş gözleri kederle karardı, başını aşağı yukarı salladı. Hemen yanında duran Ariel'in gözleri endişeyle hepimizin üzerinde dolaşırken kanatları dengesizce kıpırdanıyordu.

Wynter, Diana'nın yanına gidip diz çöktü. Ellerini nazikçe Diana'nın yüzüne koyduktan sonra gözlerini kapayıp uzun, yavaş bir nefes aldı. "O iyi," diyerek bizi avutmaya çalıştı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Uyanmak istemiyor."

Wynter, Diana için giysi getirirken yaşadığım rahatlamayla boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. Kapı aralığından hâlâ korkutucu derecede boş bir ifadeyle öylece oturan Jarod'a baktım. Onun önünde diz çöken Trystan bir tepki alabilmek umuduyla esasını Jarod'ın gözlerinin önünde bir sağa bir sola sallasa da nafileydi.

"Şokta," dedi Trystan.

Kapı eşiğinde duran Yvan'a baktım. Yüzü benim de hissettiğim acıyla gerilmişti, ateşi öfkeli ve dengesizdi.

Merdivenden ayak sesi duyulunca Trystan hemen esasını çekip ayaklandı. Yvan'la kapının dışına çıktığımız sırada Aislinn koridora daldı, perişan görünüyordu.

"Aislinn!" diye haykırdım şaşkınlıkla.

Aislinn'in yüzü, Jarod'ı görür görmez acıyla burkuldu. Jarod'a koştı ve önünde dizlerinin üzerine çöktü, kollarını kavrayıp hıçkırıklara boğuldu. "Kadim Varlık aşkına, ne yaptılar sana?"

“Aislinn,” dedim gözyaşlarıyla çatallaşan sesimle. “Konuşmuyor.”

“Olanları az önce öğrendim,” dedi Aislinn Jarod’a, dikkati sadece onun üzerindeydi. “Jarod, çok üzgünüm. Buradayım ve seni seviyorum. Seni hep sevdim. Jarod, lütfen, bak bana.”

Trystan, Aislinn’in sarsılan omzuna nazikçe dokundu. “Aislinn.”

Gözlerinden yaşlar akarken Trystan’a baktı. “Neden bana bakmıyor?”

“Şokta,” diye tekrarladı Trystan, sesi duygularına yenik düşmüştü.

“Hepsi benim suçum.” Aislinn başını iki yana sallayarak hıçkırdı. “Babamın imalarına kulak asmadım. Tam olarak ne planladıklarını öğrenmeliydim.”

“Senin suçun değil, Aislinn,” diye ısrar etti Trystan. “Tehditlerden herkes haberdardı.”

Aislinn başını iki yana sallamaya devam ediyordu. “Büyücü Konseyi’nin bir şeyler planladığını biliyordum... Ama asla böyle bir şey... Nasıl *yapabildiler*?” Aislinn, Jarod’ın kollarına atılıp içinde bulunduğu sis bulutunu parçalamak istercesine onu sıkıca kucakladı. “Jarod, lütfen. Benim. Aislinn.”

Ariel kanatlarını çırparak omzunda kargası ve peşindeki iki tavuğuyla telaş içinde odamızdan çıktı. Koridorun pence-resinden dışarı, araziye baktı.

Yeşil gözleri irileşmiş bir hâlde bize döndü. “Geldiler.”

Yvan, Trystan ve ben pencereye koştuk.

Andras, büyük bir Vu Trin büyücü grubuyla birlikte şimşek gibi hızla geliyordu. Büyücülerin siyah askeri tuniklerine parlak mavi rünler işlenmiş, göğüslerinin üzerine çapraz biçimde gümüş yıldızlar asılmıştı. Yanlarında kavisli rün kılıçları vardı. Andras’ın hemen yanında Komutan Vin, onun arkasında da Ni Vin ilerliyordu. Andras’ın diğer yanında, tek koluyla Kon-

nor'ı sıkıca tutan annesi Profesör Volya'yı görünce şaşkınlıkla bakakaldım.

Vu Trin kuleye ulaşır ulaşmaz Komutan Vin atından atlayıp Noi dilinde bağırarak emirler yağdırmaya başladı. Diğer büyücüler de hemen atlarından inip Kuzey Kulesi'nin çevresine yayıldılar.

Ağır silahlar kuşanmış Andras içeri dalınca güçlü adımları kulenin merdiveninde yankılandı. Rafe ve Wynter odadan çıkarken Andras Trystan'ın açtığı koridor kapısından içeri daldı.

"Gardneryalılar hem Kuzey hem de Güney sürülerini yok etmiş," dedi Andras lafı dolandırmadan, ifadesi çelik gibi sertti. "Hepsi ölmüş. Biraz önce Vu Trin'e Büyücü Konseyi'nden bir rün şahini geldi. Konsey, Verpakya Konseyi ve Verpakya ordusuna da şahin göndermiş; Verpakya'nın topraklarını teslim etmesini talep ediyorlar." Andras Rafe'e baktı. "Vogel buraya geliyor. Gardnerya ordusu da Diana ve Jarod için geliyor, Gunt-her Ulrich'in çocuklarını istiyorlar. Çoktan şehrin sınırlarına girdiler bile."

Gözleri kararlılıkla dolan Rafe hızla odaya döndüğünde hepimiz peşinden koştuk. Rafe, Diana'yı kollarının arasına alıp kaldırdı.

"Onları *hemen* buradan çıkarmamız gerek," dedi Andras'a. "Atlar hazır mı?"

"Hayır," dedi Andras kısaca.

Öfke kardeşimin yüzüne gölge gibi düştü.

"Onları hiçbir yere götürmüyoruz," dedi Andras sertçe. "Bu intihar olur."

Rafe, Andras'ı duymazdan gelip hâlâ baygın hâldeki Diana'yı tutarak koridora doğru yürümeye devam etti fakat Andras kapının önünde durduğu yerden kımıldamıyordu. Rafe gözlerini kısarak ona baktı. "Çekil önümden, Andras."

"Hayır, Rafe. Normalde kararına saygı duyardım ancak şu anda mantıklı düşünmüyorsun."

“Yanılıyorsun.”

“Hayır,” diye gürlledi Andras. “Yanılmıyorum.” Başını Diana’ya doğru eğdi. “Çünkü ona âşıksın. Mantıklı düşünemiyorsun. Nereye gidebilirsiniz, Rafe? Düşünsene. Birçok Lupin büyüye bağışık olmasına rağmen Gardneryalılar hepsini yok etti. Bir gecede iki sürüyü yok ettiler. Onlara bir bak.” Andras, Diana ve Jarod’ı işaret etti. “Biri baygın, diğeri şokta. Savaşmayı geçtim, kaçmaya dahi güçleri yok.”

“Bizi dönüştürebilirler,” diye ısrar etti Rafe. “Savaşabiliriz.”

“Dolunaya bir haftadan fazla var,” diye karşılık verdi Andras. “Gardneryalılar bizi o zamana dek çoktan bulmuş olurlar. Şu anda şehre ilerliyorlar. Gün bitmeden sizi yakalarlar.”

“Yani onları burada, Gardneryalılara mı bırakmamızı istiyorsun?” diye kükredi Rafe.

“Hayır. Onları burada, Vu Trin’in *koruması* altında bırakalım diyorum. Onlardan önce buraya geldiler, bu yüzden avantajlılar. Alanı koruyabilirler.”

Rafe öfkeyle Andras’a baktı. Sonra dönüp Diana’yı dikkatle yatağına bıraktı. Bıraktığı gibi de gidip masamın boş sandalyesine şiddetle bir tekme attı, sandalyenin bacağı kırıldığında ettiği küfürle Wynter da ben de irkildik. Kalbim hızla çarpıyordu.

Rafe ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Bizi dönüştürmelilerdi,” diye haykırdı Andras’a. “Elimize fırsat geçmişken yapmalılardı!”

“Yapamazlardı,” dedi Andras. “Sürünün onayını almadan yapılamaz.”

“Jarod yapabilirdi.”

“Kimse işlerin bu noktaya varacağını bilemezdi.”

Rafe’in yüzü ıstırapla doldu. “Onu kaybedemem!”

“O hâlde beni dikkatlice dinle,” dedi Andras kendin emin bir hâlde. “Yas tutmanın zamanı gelecek ancak *şimdi* değil. Hepimiz düşünmeliyiz, hem de *hızlıca*.”

“Buradan gitmelisin,” dedim Rafe’e aceleyle. “Trystan da. Bir ere saldırdın, Trystan da onlara esasını çekti. İkinizi de tutuklarlar.”

Rafe bana gözlerini kırıştıtarak baktı, gözlerinde fırtınalar kopuyordu.

“Hapse girersen Diana’ya hiçbir faydan olmaz,” diye ısrarımı inatla sürdürdüm, korkuyordum. “Git Jules’u bul. Lucretia ve Fernyllia’yı da.”

Rafe dişlerini sıkarak uzun bir süre bana baktı. “Bulacağım.”

“İcaralların da gitmesi gerek,” dedim titreyen sesimle. Yvan’a döndüm. “Gardneryalılar gelmeden Ariel ve Wynter’ın buradan çıkması gerek.”

Yvan başıyla onayladı, bakışları yakıcıydı. “Onları alıp Na-ga’nın mağarasına götüreceğim.” Wynter’a baktı. “Kardeşini ve Rhys’i bulmamız gerekecek.”

“Ben bulurum,” diye gönüllü oldu Trystan, asası elindeydi. “Nerede olabileceklerine dair bir fikrim var. Onları mağaraya getiririm. Sen Ariel ve Wynter’ı buradan çıkar, Yvan.”

Trystan, Rhys ve Cael’i bulmak üzere giderken Wynter ve Ariel da hemen eşyalarını toplamaya koyuldular. Ariel kitaplarını ve giysilerini eski seyahat çantasına atarken tavukları deli gibi bacaklarının etrafında koşturuyordu.

Andras, odanın karşısında duvar dibine yığılmış Brendan’ın önüne geçip durdu. “Benimle gelmen gerek,” dedi emrivaki bir tonda. Brendan’ın tutması için elini uzattı.

Bitkin görünen Brendan ona uzanan eli sıkıca tuttu ve Andras’ın onu kaldırmasına izin verdi. “Gardneryalılar senin ve Konnor’ın hayatta kaldığını bilmiyor,” dedi Andras. “Vu Trin beni, oğlumu ve annemi doğuya götürmeyi kabul etti. Seni de bizimle götürmeye hazırlar.”

Sözlerinin ağırlığı ruhumu delip geçti. Andras, Brendan ve Konnor gidiyordu, muhtemelen onları bir daha asla göremeyecektim. Profesör Volya’yı da.

Andras Diana'ya baktı. "Her şey ona bağlı," dedi Rafe'e, suratı kaskatıydı. "Artık tüm yük onun omuzlarında. Uyan-
dığında kendini kontrol etmek zorunda."

"Biliyorum," dedi Rafe.

"Rafe," diye devam etti Andras, "kontrol hiçbir zaman onun güçlü tarafı olmadı. Yalnızca öfkesini dizginleyebilirse ikisi de hayatta kalır. En azından Vu Trin'in onları buradan çıkarmak için bir plan yapmasına zaman tanınmalı."

Rafe Andras'a dik dik baktı. "O bir alfanın kızı, Andras."

Andras soğukkanlılığını korudu. "Kendini uçurumdan atan bir alfa kızı."

Brendan tükenmiş sesiyle araya girdi. "Diana bunun onu öldürmeyeceğini biliyordu. Sadece birkaç saatliğine huzur bulabilmek için yaptı. Kontrolünü kaybedip eline geçen her Gardneryalıyı öldürmemek için."

"Andras'la git, Brendan," dedi Rafe. "Zamanımız kalmadı." Andras'a bakıp duraksadı, sanki boğazı düğümlenmişti. "Kendine dikkat et, dostum."

Andras, Rafe'in bakışlarına karşılık verdi. "Sen de. Umarım Noi topraklarında tekrar buluşuruz."

Andras ve Brendan'ın gidişini izlerken göğsümü bir acı sardı. Wynter da onları takip etti, hüznü dolu gözleri bir süreliğine benimkilerle buluştuktan sonra o da ortadan kayboldu. Ariel'sa tavuklarını kucakladı ve bana anlaşılmaz bir bakış attıktan sonra kargasını da peşine takarak gitti.

Yvan önümde durdu, bakışlarında dile getirilmemiş milyonlarca şey vardı. Ben ona uzanırken o da bana uzandı, ellerimizi birbirine kenetledik.

"Onları güvende tut," dedim ateşi içime süzülürken. "Kendine de dikkat et."

"Edeceğim," diye söz verdi.

O geri çekilip giderken ateş yatkınlığım ona tutunmak için feryat ediyordu. Bir an için kayboldum, zemin ayaklarımın

altında sallanıyor gibi hissederken baş dönmesiyle sarsıldım. Uzun, titrek bir nefes alıp hemen koridora çıktım ve pencereye koştum.

Nabzım yükseliyordu.

Yüzden fazla Vu Trin büyücüsü Kuzey Kulesi'nin etrafını sarmıştı. Her geçen dakika sayıları daha da artıyordu ve onları, Verpakya Muhafızları'nın soluk gri üniformasını kuşanmış bir grup Elfhollen okçusu takip ediyordu.

Arazinin en uzak köşesindeyse atlı bir Gardnerya alayı durmuştu, sanki sakince durum değerlendirmesi yapıyorlardı.

"Aislinn," dedim soluk soluğa, korkudan kocaman olmuş gözleriyle bana baktı. "Buradalar," dedim ona. "Gardneryalılar burada." Korku dolu ifadesi yerini pervasız bir cesarete bıraktı.

"Rafe!" diye bağırdım odama koşarken. İçeri girdiğimde duraksadım. Başı yavaşça sağa sola dönen Diana alçak bir sesle inliyordu. Rafe'in elleri sıkıca kollarını tuttu. "Rafe," dedim tekrar. "Gardneryalılar burada."

Rafe'in bakışları hızla bana döndü. Cevap vermek için dudaklarını araladığı sırada Diana çığlıklar içinde gözlerini açtı. Rafe tekrar ona döndüğünde Diana uzun bir süre sessizce ona baktı. Sonra çığlık atmaya başladı.

"Ah, Diana," dedi Rafe, Diana acı içinde kıvranırken onu tutmaya çalışıyordu.

"Sürüm!" diye haykırdı Diana. "Onları *katlettiler!* Hepsini *öldüreceğim!*" Sesi, kalbimi paramparça eden uzun, işkence dolu bir feryada dönüştü. "*Babam! Annem! Kız kardeşim!* Ah, Kendra! Kendra!" Hüngür hüngür ağlıyordu. "Yapayalnızız! Jarod ve ben *yapayalnız* kaldık!"

Koridorda ayak sesleri yankılandı, biraz sonra Ni Vin üzerinde zırhı ve tüm vücuduna asılı silahlarıyla kapıda belirdi. "Lupinler hariç herkesin gitmesi gerek," diye emretti. "Gardneryalılar geliyor."

Rafe, Diana'nın başını elleriyle kavradı. "Yalnız *değilsiniz*, Diana."

"Hayır, *yalnızız!*" Diana gözlerini sıkıca kapayıp feryat etti.

"Diana, bana bak!" dedi Rafe çatallanan sesiyle. "Yalnız değilsin. Seni seviyorum. *Seni seviyorum. Sonsuza dek* seveceğim. Anlıyor musun?"

Diana gözlerini açıp Rafe'e baktı, bakışları birbirlerine kenetlenirken durmaksızın ağlıyordu.

"Şu an hepsini öldürmek istiyorsun, biliyorum," dedi Rafe. "Onlar seni paramparça etmeden önce öldürebildiğin kadar Gardneryalı öldürmek istiyorsun. Ama yaşamana ihtiyacım var, Diana. Yaşaman için bir sebep gerekiyorsa... *benim* için yaşa. Bunu yapabilir misin? Benim için hayatta kalabilir misin, Diana?"

"*Halkım!*" diye bağırdı acı acı.

"Baban ne yapmanı isterdi, Diana?"

"Babam öldü!"

"Biliyorum, sevgilim. Ama ne isterdi?"

Diana bir an için durup Rafe'e baktı. "Hayatta kalmamı isterdi!" diye bağırdı.

"Peki ya annen ve kardeşin? Sürünün geri kalanı?"

"Hayatta kalmamı isterlerdi!"

"Onlar ne yapardı, Diana? Baban olsa ne yapardı?"

Güçlkle aldığı nefeslerin ardından sanki hayatı buna bağlıymışçasına Rafe'in gözlerine baktı. "Beklerdi," dedi sonunda.

"Sonra ne yapardı?"

"Beklerdi ve onları kandırırdı."

"Başka?"

"Buradan çıkardı. Öyle ya da böyle buradan kurtulurdu."

"Sonra?"

"Yeni bir sürü kurardı. Yeterince güçlendikleri zaman da" –yüzü nefretle maskelendi– "peşlerine düşerdi."

Rafe'in elleri Diana'nın omuzlarını kavradı. "İşte bu, Diana. Aynen öyle yapardı. Sen de onun kızıydın, onun gibi güçlüsün." Sesi titredi. "Ve seni seviyorum."

Ni Vin sabırsızca, "Gardneryalılar *burada*. Hemen gitmelisin," dedi. Basamaklarda yankılanan bot sesleri dikkatini dağıttı.

Diana ölümcül bir yara almışçasına ağlıyor, haykırıyordu. Rafe yanağını öpüp ona sıkıca sarılırken kararsızlıkla boğuştuğunu görebiliyordum.

"Rafe," dedim içimde büyüyen panikle. "Gitmelisin. Git Jules'u, Lucretia'yı ve Fernyllia'yı bul. Onlara olanları anlat." Kımıldamadığında devam ettim. "Seni *tutuklayacaklar*. Gardneryalılar ikinizi biliyor, hele de salonda yaptığınız şeyden sonra. Eğer kalırsan seni hain olmakla suçlayıp infaz edecekler. *Ölürsen* Diana'ya yardım edemezsin!"

Rafe duraksadı, sonra eğilip Diana'nın alnına bir öpücük kondurdu. "Güçlü olmalısın," dedi ona kederle. "Ne kadar istesen de şimdilik... hiç kimseyi öldürme. Uysal bir tutsak gibi davran ve aklında hep seni ne kadar çok sevdiğim olsun. *Senin için* geri döneceğim. Bunu sakın unutma. Ne olursa olsun senin için geri döneceğim."

Diana yas içinde kıvranırken Rafe ayağa kalkıp bana baktı.

"Git, Rafe," diye ısrar ettim. "Git Direniş'i getir."

Rafe önce tereddüt etse de ardından başıyla onayladı. Gözlerinde fırtınalar kopuyordu. Diana'ya son kez ıstırap dolu bir bakış attı ve gitti.

ALTINCI BÖLÜM

Güç Dengesi

Rafe'in gidişinden birkaç dakika sonra dışarıda sert, otoriter bir ses duydum.

"Bu *kim?*" diye sordu ses ben kapıya doğru koşarken. Komutan Vin, kız kardeşiyle birlikte koridorda durmuş, delici bakışlarını Aislinn'in üzerine dikmişti. Arkalarında dört Vu Trin büyücüsü daha toplanmıştı.

Aislinn, "Ben Aislinn Greer," dedi dişlerinin arasından, sıkıca Jarod'ın elini tutuyordu. "Ve *hiçbir yere* gitmiyorum."

Komutan Vin gözlerinde öfkeyle kız kardeşine baktı. "Lütfen bana bunun Büyücü Konseyi'nin Lupinlere gönderdiği elçinin kızı olmadığını söyle."

Ni Vin çaresizce omuz silktiğinde Komutan Vin'in ağzından sadece Noi dilinde küfür olabilecek sözler döküldü.

"Onu buradan çıkaralım mı, Komutanım?" diye sordu dik saçlı bir büyücü.

Komutan Vin birilerini öldürmek istercesine etrafa baktı. "Hayır, vakit yok."

Merdivende ayak sesleri yankılandıktan sonra koridorda koyu mavi renkli üniformasında yüksek rütbesini gösteren beyaz yıldız işaretleri olan, sırtında oku ve yayları asılı, gri tenli bir Elfhollen askeri belirdi. Şaşkınlık içinde bu askerin, Lukas'ın

beni dönem başında Verpakya'ya getirirken sınırda dostane bir şekilde konuştuğu Elfhollen askeri olduğunu fark ettim.

“Kamitra,” dedi Komutan Vin’e, derinden sarsılmış görünüyordu. “Ne yapıyorsun?”

“Lupinleri korumamız altına alıyoruz, Orin,” dedi Komutan Vin, sesi buz gibiydi.

Merdivende daha fazla ayak sesi yankılandı, üç Elfhollen okçusu daha Orin’in arkasından şaşkınlıkla içeri girdi.

“Kuzey ve Güney sürülerini tamamen yok etmişler,” dedi Orin nefes nefese. “Biraz önce haber geldi. Hayal edebileceğimizden daha güçlüler ve Ulrich ikizlerinin peşindeler. Bizi onları almamız için önden gönderdiler.”

“Alamazlar,” diye karşılık verdi Komutan Vin. “Siz de alamazsınız.” Keskin bakışlarını ona dikti. “Yardımanın işimize yarayabilir, Orin.”

Orin başını iki yana salladı, irileşmiş gözleri kararsızlıkla doluydu. “Onlara nasıl karşı koyabiliriz, Kamitra? Verpakya Muhafızları’nın bir parçasıyız.”

“Ayrıl onlardan.”

Sözcükleri havada titredi.

Orin’in gözleri çare arar gibi etrafta gezindi. Diğer Elfhollen askerleriyse nefeslerini tutmuş, bekliyorlardı. “Ailem... yapamam...”

Komutan Vin’in ifadesi sarsılmadı. “Verpakya çok yakında Gardneryalıların eline geçecek. Gardnerya egemenliğinde Elfhollenların nasıl bir hayatı olur sanıyorsun, Orin? Hem Alfsigrler hem de Gardneryalıları sizi Fae kanı taşıyan melez Elfler olarak hor görüyor. Ailen nasıl geçinecek sence?” Sözlerinin sindirilmesini bekledi. “Bize katıl, Orin. Eğer bizimle savaşırırsanız ailelerinize sığınma sağlarız. Eğer bütün okçuların bize katılırsa bütün Elfhollenları hemen bugün buradan çıkarır ve güvenle Noi topraklarına gitmelerini sağlarız.” Gözlerini kıstı. “Yoksa Alfsigr Elflerinin size sığınma sağlayacağını mı düşünüyorsun?”

Orin'in korku dolu ifadesi vahşi bir kararlılığa büründü. Arkasında duran okçulara dönüp Elfhollen dilinde emirler verdi.

Elfhollenlar başlarıyla onayladı, hepsinin bakışları sertleşti. Genç bir askeri koridorun tavanındaki gizli kapağa doğru kaldırdılar. Elfhollen askeri de kapağı açıp yukarı tırmandı. Birkaç dakika sonra yıpranmış bir halat merdiveni aşağı sarkıttı. Diğer iki Elfhollen okçusu yukarıdaki gözlem kulesine tırmandıktan sonra Orin de peşlerinden çıktı.

Başka bir büyücü, merdiven kapısından başını uzatıp, "Komutan Lachlan Grey geldi, Komutan Vin," dedi.

Komutan Vin sessizce küfretti. Bakışlarını bana çevirdi. "Şimdilik burada kalın," diye emrettikten sonra büyücülerle birlikte dışarı çıktı.

Pencereye koştum. Sayıları artık daha fazla olan Vu Trin, yaylarına yerleştirdikleri oklarla çoktan Kule'nin etrafına pozisyon almıştı. Koridordan bir grup Elfhollen okçusu daha gelip çatıya giden merdivene tırmandı. Bir de Kuzey Kulesi'nin ön kapısının yanında, sık sıralar hâlinde duran yirmiden fazla Vu Trin vardı.

Ve çok yakın bir mesafede onlara doğru atlarını süren hatırı sayılır bir Gardnerya asker topluluğu vardı. Hepsine Lukas'ın babası, Gardnerya kuvvetlerinin Başkomutanı olan Lachlan Grey önderlik ediyordu. Etkileyebileceğim bir Gardnerya askeri bulma umuduyla çaresizce Lukas'a bakındım. Fakat Lukas ortalıkta yoktu.

Komutan Grey atından inip kuleye doğru yürümeye başladı. İki yanında, siyah pelerinlerinin omuzlarında Büyücü Konseyi'nin altın *B* arması olan iki adam vardı. Aislinn'in babası Pascal Greer'ı görünce midem bulandı.

"Aislinn," diye seslendim, kalbim tekliyordu. "Baban burada."

Aislinn'in isyankâr bakışları daha da katılaştı. Kaygıyla pencereyi aralayıp dışarı göz attım. Gri üniformalı, yaşlı ve tamamı erkeklerden oluşan subaylar Komutan Grey'in ya-

nındaydı. Aralarından birinin üniformasındaki büyük beyaz yıldızlar Verpakya komutanı olduğunu gösteriyordu. Ve tüm bu Verpakya askerleri siyah saçlı, yeşil gözlü Gardneryalılardı.

Komutan Grey, Vu Trin komutanına yaklaşırken onları duyabilmek için boynumu uzattım. “Selam olsun, Komutan Vin,” dedi, sesinde zafer tadı vardı. “Lupinleri göz altına almaya geldik.”

Komutan Vin kılını dahi kıpırdatmadan kapının önünde duruyordu, elleri iki yanındaki kılıçlarının kabzasındaydı.

“Onlar Üniversite öğrencileri, Komutan Grey. Bu nedenle de bizim yetki alanımızdalar.”

Lukas’ın babası altınla mühürlenmiş, resmî görünümlü bir parşömen çıkardı. “Verpakya Muhafızları’ndan onları bize teslim etmenizi bildiren bir emir aldım.”

“Teğmen Morlyr,” diye seslendi Verpakya kuvvetlerinin komutanı, kulenin çatısına doğru bakıyordu. “Elfhollen muhafızlarını geri çekin.”

“Hayır.” Orin’in çatının açık girişinden yankılanan sesini duydum, sesi demir gibi sertti. “Sizinle yollarımızı ayırıyoruz.”

Verpakya komutanının yüzü önce şaşkınlıkla, ardından tiksintiyle buruştu. Aislinn’in babası ona doğru eğildi. “Seni uyarmıştım, Coram. Kırmalara rütbe vererseniz işte böyle olur.”

Coram öfkeyle Orin’e bakarken dudakları gerildi. “Teğmen Morlyr, sen ve yanındaki tüm hain askerler, topraklarımızın yasalarını alenen ihlal ettiğiniz için Verpakya Muhafızları’ndan azledildiniz.”

Komutan Grey, Coram’a bir bakış attı, tavrı sanki sonsuz zamanı varmışçasına sakin ve kontrollüydü. “Sana onların yerine asker göndereceğiz, Coram.”

“Teşekkürler, Komutan Grey,” dedi Coram nefretle Orin’e bakarken.

“Lupinler nerede?” diye sordu Lukas’ın babası, neredeyse sıkılmış görünüyordu.

Komutan Vin çenesiyle benim durduğum yeri işaret etti. “Kulede.”

Komutan Grey arkasındaki askerlere ufak bir işaret verir vermez askerler ilerlemeye başladı. Komutan Vin de elini kılıcının kabzasına vurdu. Kuleyi çevreleyen her Vu Trin kusursuz bir uyum içinde kavisli rün kılıçlarını kınlarından çekerken metalik bir ses yankılandı. Tavandaki açıklıktan Elfhollenların yaylarını kaldırıp oklarını yerleştirdiklerini görebiliyordum.

Gardnerya askerleri aniden durdu.

Komutan Grey bu beklenmedik direnişe şaşırmışa benziyordu. Gözlerini kısarak Komutan Vin’e baktı, çabucak kendini toparladı ve soğuk bir tebessümle duruşunu gevşetti. “Sizinle ya da halkınızla bir sorunumuz yok, Komutan Vin. Tek derdimiz Lupinler. Dün onların egemen topraklarımıza saldırı planladıklarına dair haber aldık ve halkımızı korumak için gerekli adımları atmak zorundayız. Lupinleri teslim edin, biz de barış içinde gidelim.”

Komutan Vin savaş pozisyonuna geçip kılıcını çekti, kılıcın rünlerinden mavi ışık yayılırken havayı bir uğultu doldurdu. “Onları almana izin vermeyeceğiz, Lachlan.”

“Dikkatli ol, Komutan,” diye uyardı Grey. “Kutsal Büyücüler Diyarı’yla müttefik egemen topraklarımızda yalnızca misafirsiniz.”

“Haklı olabilirsin ancak Lupinleri kimin teslim alacağına dair bir Verpakya Konseyi kararnamesi yok.”

“Yakında çözülecek bir teknik ayrıntı.”

“Henüz çözülmediği ortada.”

“Kamitra,” dedi yılışık bir hoşlukla, “bu hareketin apaçık bir savaş ilanı olarak görülebilir.”

Komutan Vin kımıldamadı. “Nasıl isterseniz öyle görün, Lachlan. Onları almanıza izin vermeyeceğiz.”

Komutan Grey’in gülümsemesi genişledi. “Seni hiçbir zaman bir aptal olarak görmedim, Kamitra. Artık dengeler değişti.

Bence bunu biliyorsun. Lupinleri bize teslim edip yüz yüze olduğunuz bu yeni gerçekliğe uyum sağlamaya başlamanız sen ve halkın için en hayırlısı olur.”

“Şimdiye dek eline geçen avantajı kullanmaktan pek de çekinmedin, Lachlan,” diye soğukkanlılıkla karşılık verdi Vin. “Güç dengesi gerçekten söylediğin gibi değişmiş olsaydı benim iş birliğimi *istemezdin*.”

Grey kahkaha attı. “Ah, hadi ama. Bize karşı koyanlarla beraber nezaket de mi ölmeli?”

Komutan Vin başını yavaşça salladı. “Hayır. Dün gece Lupinlere yaptığınız saldırıyla birlikte sahip olduğunuz tüm avantajı tükettiniz ve şu anda bizimle topyekûn bir savaşı göze alamazsınız. Hele de Amazlarla müttefik olduğumuzu ve onların size karşı pek de dostane olmadığını göz önünde bulundurursak.”

Grey’in gülümsemesi yok oldu. Komutan Vin’e artık gizleyemediği bir öfkeyle bakıyordu. “Bizi aptal mı sanıyorsunuz?” diye hırladı. “Lupinleri size bırakacağımızı mı düşünüyorsunuz? Bize karşı kullanabileceğiniz bir şekildeğiştiren ordusu kurun diye mi?”

Komutan Vin kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı. “Aynısını yapmanıza müsaade edeceğimize sizinle savaşmayı tercih ederiz.”

Lukas’ın babası bir süre sessizce ateş püskürdü. “Görünen o ki çıkmazdayız.”

“Evet, öyle.”

Grey gözlerinde hesapçı bir parıltıyla onu uzun süre izledi. “O hâlde tek çözüm önerisini sunuyorum.”

“Nedir o?”

“Gardneryalı, Verpakyalı ve Vu Trin muhafızlığında, Lupinler üzerinde ortak himaye talep ediyoruz. Dolunayda gard iki katına çıkarılacak, Lupinlerin daha çok şekildeğiştiren yaratmasını ve... ortadan kaybolmalarını önlenmek için.”

“Onlar tutsak değil, Lachlan. Öğrenciler.”

“Onlar birer *silah*, Kamitra. Hem de çok tehlikeli silahlar. Kolayca vazgeçmeyeceğimiz silahlar.”

“Almanıza müsaade etmeyeceğimiz silahlar.”

Grey elinin bir hareketiyle Vin’i geçiştirdi. “Detayları sonra konuşuruz, önce burada olduklarını teyit etmek için Lupinleri görmemiz gerek.”

“Şu an fazlasıyla perişan durumdalar.”

“Bu beni ilgilendirmiyor.”

Komutan Vin’in etrafındaki hava aniden mavi ışıkla titreşti. “Az önce ailelerinin tamamının öldürüldüğünü öğrendiler.” Sesi zehir gibiydi.

Komutan Grey hışımla öne çıktı. “Lupinler hakkımız olan toprakları bize devretselerdi bu talihsiz olaylar yaşanmazdı. Bu sonuçtan kaçınmaları için onlara her şans tanındı.” Başını iki yana salladı. “Sabrım gerçekten tükeniyor, Kamitra. Ya Lupinleri bana gösterirsin ya da güç kullanmak zorunda kalırım.”

Ufak bir işaret vermesiyle arkasında duran altı Beşinci Seviye Büyücü’nün hepsi asalarını kınlarından çıkardı. Karşılığında da Vu Trinler, büyüleri savuşturmak için gümüş yıldızlarını çekip kılıçlarını kaldırdılar.

İki komutan da bir süre sessiz kalıp durumu tarttı.

Komutan Vin bir adım geri çekildi, duruşu gevşedi. “Geri çekilin, Lachlan,” dedi. “Biz de geri çekileceğiz. Lupinleri görmene izin vereceğim, sonra oturup konuşabiliriz.”

Komutan Grey’in tek bir işaretiyle askerleri asalarını kınlarına koydular. Vu Trin de yıldız silahlarını ve kılıçlarını kınlarına soktu ancak rün kılıçlarının kabzalarını hâlâ sıkıca tuttuklarını görebiliyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

İsyan

Aislinn'in babası Lupinlerin varlığını doğrulamak için gönüllü olurken pencereden onları izleyip dinliyordum. Her iki komutan da onu dikkatleri dağınık bir hâlde içeri gönderdikten sonra şartları tartışmaya geri döndüler.

Panikle Aislinn'e baktım. Bomboş bir ifadeyle duran Jarod'ın önünde diz çökmüş, ondan bir tepki alabilmek için çabalıyordu ancak nafileydi.

"Baban geliyor," diye uyardım onu.

Aislinn isyanla yanan bakışlarını bana çevirdi. "Elloren," dedi çelik gibi bir sesle, "eğer beni zorla götürürlerse müdahale etme çünkü onları durdurman mümkün değil. Senden sadece elinden geldikçe yanlarında kalacağına ve Jarod'ı buradan çıkarmaya çalışacağına söz vermeni istiyorum."

Onu hiç böyle görmemiştim, bir anda yabana atılmaması gereken birine dönüşmüştü.

"Söz veriyorum."

Taş basamaklarda çevik ayak sesleri yankılandı. Hiddetli bakışlarıyla kıpırdamadan duran Aislinn, Jarod'ın iyice yakınına oturup cansız elini sıkıca ellerinin arasına aldı.

Kapı hızla açıldı ve Aislinn'in babası peşinde Ni Vin ve siyah sakallı bir Gardnerya askeriyle birlikte koridora girdi.

Büyücü Greer, Aislinn ve Jarod'ı görür görmez gözleri dehşetle büyüdü. "Yüce Kadim Varlık aşkına!" diye haykırdı. "Aislinn! Lupin'den uzak dur!"

Aislinn itaatsiz gözleriyle babasına baktı. "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi inatla. "Jarod'ın yanında kalacağım."

Babasının gözleri alev aldı. "Bu nasıl bir saçmalık? Ondan uzaklaş, Aislinn. *Hemen!*"

Aislinn kımıldamadı.

Büyücü Greer sinirle Ni Vin'e döndü. Parmağını acımasızca Jarod'a uzattı. "Nasıl olduysa kızımı büyülemiş. Onu geri götürüyorum. Gerekirse zorla, ki bu zaten benim hakkım!"

Kendimi Aislinn ve babasının arasına atmak istiyordum. Büyü gücü istiyordum, Beyaz Asa'yı çıkarıp onu pencereden aşağı fırlatmak istiyordum.

Bunların yerine yalvarırcasına Ni Vin'e baktım fakat beni görmezden geldi. Büyücü Greer'a kısa bir baş hareketiyle izin verdi, bu sırada başka bir Gardnerya askeri ve Vu Trin sahiresi herkesin arasından koridora süzüldü.

"Bekleyin!" diye haykırdım, Aislinn'in babası koridorda bize doğru gelirken ellerimi havaya kaldırdım.

"Elloren Gardner," diye uyardı Ni Vin. Aislinn de bana onunla aynı sertlikte bir bakış attığında olduğum yere çakıldım. Sahire fazlasıyla dikkatli olmam gerektiğini belirtmek istercesine bakıyordu.

Aklım allak bullaktı. *Müdahale edemezsin. Aislinn'i bundan kurtaramazsın. Şimdi değil. Hem ona burada kalıp Jarod'a yardım edeceğine dair söz verdin.*

"Aislinn, hemen benimle gel!" diye emretti babası üzerine doğru eğilerek.

"Hayır," diye tersledi Aislinn. Babasına bakmayı reddediyor, yalnızca boş gözlerle duvarı izleyen Jarod'a bakıyordu. "Onu bırakmayacağım!"

"*Kalk dedim sana!*"

Aislinn boyun eğmedi.

Çileden çıkan babası geri çekilip askerlerine kaba bir hareketle emir verdi.

Gardneryalı iki asker Aislinn'i kollarından tutup onu Jarod'dan koparıırken yardımına koşmamak için tüm irademi kullandım.

"Uzak durun benden!" diye bağırdı Aislinn askerlerin kollarında çırpınıp onlardan kurtulmaya çalışarak. Yeşil gözleri öfkeyle yanıyordu.

Aislinn zorla ayağa kaldırılırken Jarod titredi ve sanki kayb olduğu o boşluktan geri dönüyormuşçasına gözlerini tekrar tekrar kırıştırdı. Ancak sonra her şeyi susturmak ister gibi başını ellerine gömdü.

Aislinn, "Hayır!" diye haykırarak askerlere tekme attı. "Bırakın beni! *Nefret* ediyorum sizden! *Hepinizden* nefret ediyorum! *Katiller!*"

Muhafızlar Aislinn'i zapt etmeye çalışırken babası, "Delirdin mi sen?" diye çıkıştı.

Aislinn karşı koymayı bıraktı, geri çekilip babasının yüzüne tükürdü.

Büyücü Greer suratındaki tükürüğü silerken şaşkın ifadesi saf ve katıksız bir öfkeye dönüştü. Elini hızla kaldırdı ve Aislinn'in suratına sert bir tokat attı.

Tokadın sesiyle irkilip kesik bir nefes aldım.

"Sen bir Gardneryalısın!" diye kükredi Büyücü Greer. "Bir Lupin'in *sürtüğü* değil!"

"Bunu nasıl *yapabildiniz?*" diye haykırdı Aislinn. "Onları nasıl *öldürebildiniz?* Çocukları bile! Sizden *nefret* ediyorum! Sonsuza dek nefret edeceğim! *Katiller!*"

Aislinn'in babası hızla kendini toparlayıp askerlerine dönerek sığıttığı dişlerinin arasından emirler yağdırdı. "Çıkarın onu buradan. İster bağlayın ister ağzını tıkayın, umurumda değil. Onu Valgard'a giden bir arabaya bindirin. Hemen."

Koridor penceresinden sürükleyerek götürülen Aislinn'i ve arkasından giden babasını izledim. İçimdeki her şey bu durumu durdurmam için haykırsa da Aislinn'e verdiğim söz elimi kolumu bağlıyordu.

Komutan Vin, Komutan Grey'e kuleye girmesini işaret edip arkasından girdi. Bir Verpakya komutanı ve beyaz sakallı bir Konsey Büyücüsü'yle birkaç Gardnerya ve Vu Trin askeri de onlara eşlik ediyordu.

Pencere pervazına yaslanmış, küt küt atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken Komutan Grey yukarı ulaştı.

"Elloren Gardner," dedi koridora girerken, soğuk gözleri beni delip geçiyordu.

"Komutan Grey," dedim boğuk sesimle. Komutan Vin ve diğerleri de koridora girdi.

Yüzü şaşkınlıkla buruşan sakallı Konsey Büyücüsü, "Carnissa Gardner'ın torunu burada ne yapıyor?" diye sordu.

"Ahmak amcasını dinlediği için Vyvian onu cezalandırdı," diye yanıtladı Lukas'ın babası. "Öyle değil mi, Büyücü Gardner?"

"Öyle," dedim sesimdeki başkaldırıyı saklayamayarak.

Komutan Grey alayla sırtıp dikkatini Jarod'a çevirdi. "Hey, çocuk! Kendini tanı! Sen Gunther Ulrich'in oğlu Jarod Ulrich misin?"

Komutan Vin güçlükle bastırdığı bir tiksintiyle, "Size cevap veremez," dedi.

"Nedenmiş o?" diye sordu Komutan Grey. "Dilsiz mi?"

Komutan Vin'in bakışları kavisli kılıçları kadar keskindi. "Şokta, Lachlan."

"Sakın onlara kanma, Lachlan," diye araya girdi Konsey Büyücüsü. "Bunların her işi yalan dolan."

"Jarod Ulrich!" Komutan Grey tekrar denedi, bu kez sesi öyle gürdü ki yerimden sıçradım, Jarod da sıçradı.

Jarod ellerini yüzünden çekip uyuşuk hâlde etrafa baktı; kabusa dönen dünyasında kaybolmuştu, hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Amazların kurtardığı, on iki yaşından büyük görünmeyen şoka girmiş o küçük Selki kızı hatırladım. Kızın travmatize olmuş ifadesi Jarod'ın şu anki ifadesiyle aynıydı.

“Bu o,” diye doğruladı Konsey Büyücüsü. “Sürülerini ziyaret ettiğim zamandan hatırlıyorum.”

“Harika,” dedi Komutan Grey etrafa bakarak. Buz gibi yeşil gözleri beni buldu. “Peki ya kız kardeşi? O nerede?”

Ona yakıcı bir nefretle bakmamak için direndim. Gözlerim odamın kapısına kaydı.

“Yürü,” diye emretti buz gibi sesiyle. “Git getir onu.”

Midem bulanırken dikkatle kapıya yöneldim. Komutan Grey ve Konsey Büyücüsü kollarını göğüslerinde kavuşturmuş beklerken odaya bakıp Diana'yı aradım.

Odada yoktu.

Kalbim delicesine çarparken tedirgin adımlarla odaya girdim. Komutan Grey ve Büyücü yordakçısı arkamdan gelirken gözlerim her yeri taradı.

Yüce Kadim Varlık aşkına, Diana nerede?

Her yere baktım. Yoktu. Arkama bakmak için döndüğümde onu gördüm.

Görünüşü karşısında irkilip bir adım geri çekildim.

Wynter'ın yatağında, açık kapının gölgesinde saklıydı, hâlâ ölüm kadar hareketsizdi fakat dikkat kesilmiş gözleri hiç görmediğim kadar vahşiydi.

Korkutucu bir nefretle doluydu.

Ellerinin bileklerinden aşağısı tamamen değişmiş, pençeli silahlara dönüşmüştü. Yatağın kenarını öyle sıkı tutuyordu ki tırnakları ahşabın içine derinlemesine gömülmüştü. Onu hiç bu kadar ürkütücü görmemiştim, sanki eline geçen herkesi

pençelerini ve dişlerini geçirerek öldürmemek için iradesini son damlasına kadar kullanıyor gibiydi.

“İşte orada,” dedi Konsey Büyücüsü parmağıyla onu işaret ederek.

Komutan Grey onu enine boyuna inceledi. “Vahşi görünüyor, değil mi?”

“Onun kızı olduğu belli,” dedi Konsey Büyücüsü. “Babasına çok benziyor.”

Diana’nın tırnakları ahşaba biraz daha gömüldü, bileklerindeki tüyler yavaş yavaş yukarı doğru yayılmaya başladı.

Hayır, Diana. Kadim Varlık aşkına, lütfen yapma. Çok fazlalar...

“Diana Ulrich,” diye başladı Komutan Grey, resmî ve buyurgan bir tonda konuşuyordu, “kardeşin Jarod Ulrich’le birlikte Gardnerya ve Vu Trin komutasının ortak himayesi altındasınız. Anlıyor musun?”

Ah, Diana, lütfen. Lütfen onları öldürme. Seni mahvederler.

Nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum. Diana saldırıya hazır bir kobra gibi onları süzerken yapabildiğim tek şey bekleyip dua etmektir.

Sonra kürkü geri çekilmeye başladı, kollarından bileklerine, oradan da ellerine dek indi ve tekrar insan hâline döndü. Parmaklarının altında, yatağa pençelerini geçirdiği yerlerde derin çentikler oluşmuştu.

Artık geride yalnızca vahşi öfkesi vardı.

“Sizinle tam bir iş birliği yapmaya hazırım,” dedi, buz gibi sesi öyle değişmişti ki sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

“Akıllıca bir karar, Diana Ulrich,” diye tebrik etti komutan.

“Dişiler, erkeklerden daha itaatkâr oluyor, Lachlan,” dedi Konsey Büyücüsü. “Bunun annesi de oldukça uysaldı.”

“Şaşırmadım,” diye cevapladı Komutan Grey. “Genelde dişileri idare etmesi daha kolaydır.”

Konsej Büyücüsü ince dudaklarını büzdü. “Ancak erkek kardeşe dikkat etmek gerek. Erkekleri oldukça saldırgan.”

Gardnerya askerlerinden biri odaya girip, “Komutanım,” dedi, “Şimdilik en kolay yol Lupinleri burada, kulede tutmak gibi görünüyor. Üniversite’nin geri kalanından ayrılan ve iki kuvvet tarafından da kolayca korunabilir bir yer.”

“Pekâlâ,” dedi Lachlan elini kayıtsızca sallayarak. “Elloren Gardner, sen bizimle geliyorsun.” Soğuk gözlerle beni süzdü. “Halan çoktan senin için daha uygun ve güvenli bir yer ayarladı.”

İki Gardnerya askeri Jarod’ı odamıza sokup sertçe yatağıma itti. Jarod yatağa uzanıp herkese sırtını döndü.

Beni götürürlerken son bir kez arkama baktım.

Diana insanüstü bir hızla hareket etti.

Kapının tam karşısındaki pencere pervazına tüneyip vahşi kehribar gözlerini Lachlan Grey’e dikti.

Gardneryalılar bundan bihaberdi, koridorda kendi aralarında konuşurlarken Diana’nın bu yırtıcı hareketinin farkına varamamışlardı. Komutan Grey kapıyı çarpmadan önce gözlerimiz bir an için buluştu.

“Kamitra, bu kapıya kilit takılmasını istiyorum,” diye emretti Komutan Grey.

Sanki bu onu içeride tutabilirmiş gibi.

“Ve koridora nöbetçiler yerleştirilmesini istiyorum.”

Sanki onunla baş edebilirlermiş gibi.

“Pekâlâ, Lachlan,” diye onayladı Komutan Vin. “Ortak bir muhafaza sağlayacağız.” Uyuşmuş ve sersemlemiş bir hâldeydim, çılgılık atmak istiyordum.

Fakat yapmadım. Bunun yerine onları takip edip Gardnerya, Verpakya, Vu Trin ve Elfhollen askerlerinden oluşan gurubun arasından geçerek dışarı çıktım.

Gardnerya ve Vu Trin askerlerinin sayısı üç kat fazla görünüyordu, neredeyse tüm alanı kaplamışlardı.

Yeni gelen Elfhollen muhafızları ailelerini de yanlarında getirmişti. Gözlerim, omuzlarında ya da başlarının üzerinde süzülen baykuşlarla düzenli hâlde ilerleyen Elfhollen sığınmacılarının arasındaki gümüş gözlü bir kıza takıldı. Küçük kız ve annesi stresli görünüyordu. Yanlarına alabildikleri kadar eşya almış, üzerlerine birden çok kazak ve pelerin giymişlerdi. Vu Trin ve Elfhollen muhafızlarının koruyucu akını arasında hızla kayboldular.

Gök gürledi ve peşinden şimşek çaktı.

Arazi ikiye bölünmüş durumdaydı. Bir tarafında Gardneryalıların koyu renkli, köşeli ve brandalı çadırları, diğer tarafındaysa Vu Trinlerin rünlerle işlenmiş yuvarlak çadırları kuruluyordu. Her şeyin ortasında da Kuzey Kulesi yükseliyordu, arkadaşlarımla...

Hayır.

Kız kardeşimin ve erkek kardeşimin tutsak olduğu yer. Birden artık insan olmaktan ziyade tehlikeli birer silah olarak görülmeye başlandıkları yer.

Savaşın ortasında iki piyon.

Yüreğimde ezici bir keder ve gözlerimde yaşlarla Komutan Grey'in peşinden arazinin ortasına doğru gittim.

Ölü. Neredeyse tüm Lupinler ölmüştü. Umutları ve hayalleri de onlarla birlikte ölmüştü. Abim asla Diana'yı ailesinin ve dostlarının önünde eş olarak alamayacaktı. Asla onların sürüsüne, gerçek halkının arasına katılamayacaktı. Andras kendisini aile olarak kabul eden sürünün bir parçası olamayacaktı.

Tüm Fae çocukları ve onları kurtaran Gardneryalı aileler, Gardnerya tarafından bulunacak ve öldürülecekti. Yvan ve annesinin sığınacak bir yeri olmayacaktı. Tıpkı diğer Faeler gibi ne güvenceleri ne de kaçacak bir yerleri kalmıştı.

Aislinn, Randall'la büyü-bağlanacak ve Valgard'da kalmaya zorlanacaktı. Bense şüphesiz Gardnerya'ya sürüklenip asla sevmeyeceğim biriyle zorla büyü-bağlanacaktım.

Hayır. Şimdi bunları düşünmenin zamanı değil.

Gözyaşlarımı hışımla sildim.

Andras haklıydı.

Yas için zaman yoktu. Elbet onun da sırası gelecekti.

Ama şimdi onları kurtarma zamanıydı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bathe Salonu

Kuzey Kulesi'nin arazisinden ayrılırken beni iki Gardnerya Kaskeri karşıladı. Biri sakallı ve kaslıydı, acımasız gözlerle dik dik bana bakıyordu. Genç, pürüzsüz yüzlü, soluk yeşil gözlü diğer askerinse atmaca gibi sabit ve yırtıcı bakışları vardı.

“Sizi yeni konutunuza götürmek için gönderildik, Büyücü Gardner,” dedi sakallı asker, duruşu despottu. “Halanızın talimatıyla kişisel korumanız olacağız.”

Nabzım hızlandı. Bu durumun her yanından kontrol ve baskı akıyordu. “Kardeşlerimi bulmam gerek,” dedim onlara sakın kalmaya çalışarak.

“Tutuklandılar, Büyücü,” dedi sakallı asker taş misali bir suratla. “Biri yoldaş bir Büyücü'ye saldırdığı için. Diğeriyse bir Büyücü'ye asasını çektiği için.”

Yüzümdeki tüm kan çekildi.

Muhafız ketum bir tavırla, üzerinde hâlâ rün şahininden kalan uçuş izleri olan katlanmış bir parşömen uzattı. Ben titreyen ellerle mektubu açarken gökyüzünde bir yıldırım çaktı.

*Sevgili yeğenim,
Üniversite'nin Kuzey Kulesi'nde gelişen tehlikeli durumla ilgili rün-şahinle haber aldım. Bildiğin üzere bir süredir Bathe*

Salonu'nda senin için bir oda tutuyordum, bu nedenle seni hemen oraya aldırıyorum.

Ayrıca Lukas Grey'le de iletişim hâlindeyim. Geldiğin an seni kişisel koruması altına almayı kabul etti. O zamana dek iki muhafızı seni yakın gözetim altında tutmaları için ayarladım. Sen Lukas'la sağ salım bir araya gelene kadar her an sana eşlik edecekler.

*Kendini her daim sana adayan halan,
Vyvian*

Mektubu tekrar katladım, zihnimde büyük bir kaos hâkimdi. Bu defa daha sert bir tonla, “Şimdi bizimle gelmeniz gerek, Büyücü Gardner,” dedi sakallı muhafız.

Öfkeyle ve çaresizce yeni muhafızlarımı Üniversite sokakları boyunca takip ettim. Şehrin en güneyine doğru. Kuzey Kulesi'nden çok uzağa.

Yeni odam son derece şatafatlıydı ve Üniversite'nin yeni ayrılmış Gardneryalı kısmında bulunuyordu.

Muhafızları, sadece ahşap kullanılarak zımparalı ağaçlar ve orman temasıyla geleneksel Büyücü tarzında yapılmış salona doğru takip ettim. Salonda fildişi renkli Sırt taşı kullanıldığına dair tek bir belirti yoktu.

Konaklama salonu büyük ölçüde terk edilmişti; muhafızlarımla birlikte yalnızca sıkıca kışlıklarına sarınmış hâlde seyahat çantalarını taşıyan birkaç telaşlı Gardneryalı öğrenci gördük.

“Ne oluyor?” diye sordum sakallı muhafıza.

“Üniversite'yi kapadılar, Büyücü,” diye haşın bir yanıt geldi.

Muhafızlarım odamın kapısının kilidini açar açmaz ikisi de kapının yanındaki yerlerini aldı. Titreyen ellerimle geniş,

koyu renkli ahşabına zarif asmalar oyulmuş kapıyı açıp vestiyere doğru bir adım attım.

İki yandaki Demirağaç duvarlarına kadife minderli oturraklar yerleştirilmişti ve hepsi birinden güzel bir dizi yepyeni pelerin demir askılardan sarkıyordu. Pelerinlerden biri siyah tilki kürküyle kaplıydı. Diğeriyse tamamen kapkara vizondan yapılmıştı. Oturaklardan birinin altında yeni botlar, diğerindeyse dört çift yeni ayakkabı duruyordu.

Karanlık dallardan bir kemerin altından geçip yanan bir şöminenin olduğu yuvarlak bir odaya girdim. Odunlar çatırdarak minik, parıltılı kıvılcımlar saçıyordu. Duvarlara yerleştirilen zımparalanmış Demirağaç ahşaplarının geniş gövdesinin arasına da kitap rafları koyulmuştu. Raflar şimdiden sırtlarına altın yaldızlı harfler işlenmiş deri kaplı yeni ciltlerle doluydu.

Tam anlamıyla bir eczacılık kütüphanesine benziyordu, neredeyse Gardnerya Kütüphanesi'ndeki koleksiyonla yarışacak kadar zengindi.

Şöminenin yakınına zümrüt yeşili kadife minderli tekli koltuklar ve bir divan yerleştirilmişti. Bunun yanı sıra bir de masa kurulmuştu; dumanı tüten bir çay servisi, bir yığın hamur işi ve bir vazo dolusu kan kırmızısı gül.

Halamın imza çiçeği.

Tüm benliğim keder tarafından ele geçirilmiş hâlde odanın bitişiğindeki, her pencere kanadı Demir Çiçek motifleriyle süslenmiş cam seraya yöneldim. Sera, konaklama salonunun merkez bahçelerine, ortasında bir Demirağaç korusu bulunan alana bakıyordu.

Canlı Demir Çiçeklerle dolu siyah, lake saksılar, sera pencerelerinin pervazlarına dizilmişti. Parlayan çiçekler, fırtına karanlığı altındaki serayı safir bir parıltıyla aydınlatıyordu ve ayaklarımın altındaki halı bile Demir Çiçek desenleriyle bezeliydi.

Kapana kısılmışlık hissi tüm bedenimi ele geçirirken pencere kilitlerini var gücümle zorlayarak test ettim.

Kıpırdamadılar bile.

Demirağaç korusunun arasındaki bahçe yolunda bir anda iki yabancı Gardnerya askeri belirdi. Askerlerden biriyle göz göze geldik ve bana attığı kaba, dikkatli bakış, kapımın dışında duran iki muhafızdan fazla muhafızım olduğunu anlamama yetti.

İçimdeki kapana kısılmışlık hissi daha da arttı. İfşa olmuş gibi hissetmekten bir nebze olsun uzaklaşabilmek için cam odadan kaçıp salondan geçerek penceresiz yatak odama sığındım. Kapı eşiğinden geçerken şaşkınlıkla donakaldım.

Sayvanlı yatağın koyu yeşil yorganın üstüne serilmiş bir dizi yepyeni tunik ve etek takımı vardı, her biri diğerinden daha gösterişliydi.

Bir tanesi siyah ipektendi, parlak ipliklerle işlenmiş zemin kırmızı kutsama yıldızlarıyla kaplanmıştı. İpeğin üzerine kırmızı takım yıldızlarını andırırcaasına yayılan görselin etrafındaki yakutlar ışıltılı ışıltılı parlıyordu.

Bir sonraki takım zümrüt sarmallarla kaplıydı. Mücevherler, giysinin kenarlarına doğru yoğunlaşıyor ve göz kamaştırıcı bir ışıltıyla parlıyordu. Üçüncü takımsa koyu yeşil yapraklarla zarifçe işlenmiş, tuniğinin yakası alışılmadık bir alçaklıkta kesilmişti.

Bir Demir Çiçek elbisesi daha vardı.

Biliyor. Halam, Yule Dansı'nda giydiğim fazlasıyla cesur Demir Çiçek elbisesini Lukas'ın ne kadar beğendiğini biliyor.

Çünkü bu elbise, Yule elbisemle rekabet edebilecek kadar Gardnerya geleneklerini cesurca hiçe sayıyordu. Siyah, zarif kadifeden tunik ve etek, eteğin uçlarında kök salan ve tuniğin üzerinde bir Demir Çiçek cümbüşüne dönüşen koyu renk Demirağaçlarla işlenmişti. Her çiçek fosforlu, safir bir iplikle dikilmişti.

Şaşkınlık ve dehşet içinde bir şeyin farkına vardım: *Vyvian halamın beni burada, Verpax Şehri'nde tutmasının bir nedeni var. Lukas Grey'in yakınında kalmamı istiyor.*

Kapıya sertçe vurulmasıyla irkildim.

“Size bir r n- ahini mesajı var, Büyücü.” Sakallı muhafızın sesi kapalı kapının ardından yankılandı.

Titreyen bacaklarla kapıya gidip  tım. Üzerime dikilen acımasız gözlerle kar ıla tı ımda aynı so uklukla karşılık vermek için kendimi zorladım. Dördüncü Bölük  ss ’n n ejderha mührünü taşıyan katlanmış mektubu kabaca bana uzattı. Elin-den alıp kapıyı kapadım. Ardından yatak odasına gidip notu  tım ve okumaya başladım.

Elloren,

Bu ak am Verpakya’da olacağım.

Geldi imde seni aldırırım.

Lukas

Tepemde gök gürledi.

  imde büyüyen dayanılmaz şiddetteki   ke tüm bedenimi ezici bir güçle sarstı.

Lupinler * lm  t *. Neredeyse hepsi *katledilmi ti*. Ve  imdi halam ve Lukas i  birliği yapıyor, koca bir halkı katletme suçunu işleyen birliğin üyesiyle büyü-ba lanmam için fırsat kolluyorlardı.

Artık ne d   nebiliyor ne de nefes alabiliyordum. Ba ım, nabzımla birlikte zonkluyor ve gözlerimde parlak ı ıklar  a-kıyordu. Dizlerimin ba ı çözüldü, yatağın kenarına çarparak tökezleyip ayaklarımın altındaki  a aalı halıya d  t m. Kesik kesik nefeslerimin arasında başımı geriye atıp a lamaya başladım.

Kapının açıldığını ve hafif ayak seslerinin önce koridora, ardından salona doğru ilerlediğini duyduğumda yerde kıvrılmış, hıçkıra hıçkıra a lıyordum.

Telaşla başımı kaldırdığımda Tierney'nin kaskatı yüzüyle karşılaştım.

"Tierney," dedim boğuk bir sesle. "Seni içeri mi aldılar?"

Yanımda dizlerinin üstünde çökmesiyle katı, soğukkanlı ifadesi bir anda dağıldı. Birbirimize sıkıca tutunduk, alnı alnıma yaslanınca gözyaşlarımız koyu renk eteklerimizin üstünde birbirlerine karıştı.

Tierney bir süre sonra geri çekilip gözyaşlarını sertçe sildi, yüzündeki derin yas ifadesi giderek yerine amansız bir direnç ifadesi geldi. Yüreğlerimiz acıyla kavrulurken sessizlik içinde birbirimize baktık.

"Korumaları nasıl atlattın?" diye sordum şaşkınlıkla.

Tierney'nin kaşları daha da çatıldı ve dağılmış dikkatiyle koluna bağladığı Vogel pazubendine baktı. "Babam Zanaatkârlar Loncası'nda tanınan bir isim. Birkaç isim söylemem yetti."

"Kardeşlerim tutuklanmış," dedim sesim çatallanarak.

Kararlı bakışları değişmedi. "Biliyorum. Askeri gözetim altına alınmışlar. O erlere saldırdıkları için muhtemelen yargılanacaklar."

"Kadim Varlık aşkına." Panik içimde dalgalanırken başımı ellerime gömdüm.

"Rafe'in saldırdığı o öğrenci... Tüccarlar Locası'nın başkanı Büyücü Nochol Tarkılın'ın oğlu."

İçimdeki öfke hızla kardeşlerim için duyduğum boğucu korkuya dönüştü. Güçlülükle derin, titrek bir nefes aldım. "Onlara yardım etmeliyim, Tierney. Nereye götürüldüler?"

"Dördüncü Bölük Üssü'ne." Tierney'nin gözleri imayla ağırlaştı. "Lukas'ın emri." Bu yeni bilgiyi sindirmem için bekledi, ardından aramızda da imalı bir bakış geçti.

"Bu akşam Lukas beni aldıracak," dedim ona.

Gerginlikle başını aşağı yukarı salladı. "Elloren, dışarıda her şey tamamen değişti. Batı Diyarı'ndaki tüm güç yapısı bir gecede yerle bir oldu."

Bunu ben de hissedebiliyordum, tepemize çöken bu dünyanın altında eziliyorduk. “Biliyorum.”

“Mümkün olduğunca çok şey öğrendim,” dedi. “Gardner-yalılar, Verpakya Konseyi’ne iki seçenek sunmuş. Ya barışçıl ilhak ya da askeri müdahale.”

Rahatsız edecek kadar bir süre sessiz kaldık. “Verpakyalılar teslim olacak,” dedim karanlık bir bakışla. “Artık Gardneryalılara karşı koymak imkânsız.”

Tierney’nin yüzünde de aynı karanlık ifade vardı, sanki bedeni gelmekte olan bir darbeye hazırlanıyormuş gibi sertleşti. “Verpakya Konseyi acil oturum çağrısı yaptı. Şu an toplantıdalar.”

Tüylerim diken diken oldu. Bunun Tierney ve ailesi için ne anlama geldiğini biliyordum. Sevdiğim herkes için ne anlama geleceğini de.

“Sence Karanlık Cadı’larını buldular mı?” diye fısıldadım. “Fallon bir şekilde bunu halletmiş olabilir mi? Lukas, Fallon ve gücü konusunda yanılmış olabileceğini söylemişti.”

Tierney’nin kaşları çatıldı. “Fallon’ın becerilerinin arttığı söyleniyor ancak bu yaşananlar için çok daha fazlası gerekiyor. Ayrıca Lupinlerin asa büyüsüne karşı bağışıklıkları var.” Başını iki yana salladı. “Bu, Diyar’ın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyor, Elloren.”

Bakışlarımız kesiştiğinde içime bir huzursuzluk çöktü.

“Bana Vogel’in geleceği söylendi,” dedi Tierney.

İsmi duduğum an ürperdim. Vogel’in yanındayken zihnime çöken o karanlık ağacın görüntüsü belirdi gözlerimin önünde, korkunç bir gölgenin bizi yutacağı hissi altında ezildim.

“Vu Trin’le görüşecek,” dedi. “Jarod ve Diana’ya ne olacağını müzakere etmek için. Her iki taraf da onları–”

“Bir şekildeğiştiren ordusu yaratmak için istiyor,” diye cümlesini tamamladım. “Hem Lachlan Grey hem de Kam Vin birbirlerini bunu istemekle suçladı.”

Tierney başıyla onayladı, endişeyle dudaklarını ısırıldı. “Evet. Bence de Gardneryalılar onları öldürmek için istemiyor.”

“Hayır, istedikleri tek şey onları köleleştirmek,” dedim sinirle.

“Vogel, Kuzey Kulesi’ni korumaları için Dördüncü Bölük askerlerini buraya getiriyor. Gece yarısına kadar burada olurlar.” Bana anlam yüklü bir bakış attı. “Lukas geldiğinde şansını zorlaman gerekecek. Sadece Diana ve Jarod’a yardım etmek ya da kardeşlerini hapisten çıkarmak için değil. Eğer Verpakya Gardneryalıların eline düşerse Lukas burada büyük bir güç hâline gelecek.”

Aramızda söylenmeyen ancak ikimizin de anladığı şeyler havada asılı kaldı.

Hayır, diye itiraz ettim içimden. Onunla bağlanamam. Hele şimdi asla. Gardneryalıların yaptıklarından sonra asla.

“Yvan’ı gördün mü?” diye sordum, sesime köşeye sıkışmış bir başkaldırı hâkimdi.

Tierney’nin gözleri, içimdeki çatışmayı hissetmiş gibi kısıldı. “Mutfak çalışanlarını koruyor.”

“Ariel ve Wynter’ı güvenli bir yere götürebildi mi? Onlar burada olamaz, Tierney. Eğer Gardneryalılar Verpakya’yı ele geçirirse tüm Icaralları toplayıp hapse tıkarlar.”

“Güvendeler,” diye beni avutmaya çalıştı. “Yvan onları Cael ve Rhys’in yanına götürdü, Verpakya’dan ayrıldılar. Cael’in Alfsigr topraklarının en kuzeyinde atalarından kalma bir evi var. Onları oraya götürüyor.”

Rahat bir nefes verdim. *Kadim Varlık’a şükürler olsun. En azından çıkmayı başardılar.*

Tierney bana yan bir bakış attı. “Yvan sana dönmek için can atıyor. Beni bulur bulmaz senin nerede olduğunu sordu. Fakat şu an güvenli değil, seni aramak için dönemez.”

“Hayır,” dedim acı acı. “Yeni muhafızlarım varken asla.”

Tierney’nin sabit bakışı sarsılmadı. “Sanırım sana âşık.”

Yvan'a duyduğum özlem tüm bedenimi sardı. "Biliyorum," dedim ona acı içinde. *Ben de ona âşık oluyorum.*

"Onu bırakman gerek, Elloren." Sesi katı da olsa acımasız değildi. "Doğuya gitmeli. Senin de burada kalıp Lukas Grey'le ittifak sağlaman gerekiyor." Çaresizliğimi fark edince biraz yumuşadı. "Üzgünüm, Elloren. Fakat seni öyle ya da böyle onunla bağ—"

"Onunla bağlanamam," diye sözünü kestim, sesim birden meydana okuyan bir netlikle canlanmıştı. "Gardnerya kuvvetleri Lupinleri *katletti*, Tierney. Lukas'ın gerçekte hangi tarafta olduğunu bile bilmiyorum."

"Öğren o hâlde," dedi, sesi keskin olsa da kararsızlığı gözlerinden okunuyordu. "Elloren..."

"Biliyorum," dedim gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak. "Her şeyin değiştiğini biliyorum. Soyumun beni bir nevi güçlü bir konuma koyduğunu da biliyorum."

Ve kardeşlerimi hapisten çıkarıp Jarod'la Diana'nın Kuzey Kulesi'nden kaçmasına yardım etmem gerek.

Tierney'nin dudakları gerilip dümdüz bir çizgi hâlini aldı. Amaçsızca etrafa bakıp hiddetli bir küfür savurdu. "O lanet ejderhaya ihtiyacımız var. Umarım kırlarda gezip tozmaktan keyif alıyordur."

"Naga geri döneceğini söyledi."

"Eh, evet ama en azından zamanlaması daha iyi olabilirdi." Ayağa kalktı ve sırtındaki kronik ağrıyı hafifletmek için geri-nirken suratını buruşturdu. Ardından elini bana uzatıp kararlı bir bakışla beni harekete geçmem için zorladı.

Tüm kederimi bir kenara bırakıp uzattığı eli tutarak ayağa kalktım.

Artık Yvan'ı düşünmeyi bırakmalıydım.

Tierney'nin gözleri yatağın üzerindeki bir dizi zarif elbiseye kaydı. "Temizlen," dedi. "Ve şu aşırı şatafatlı elbiselerden

birini giy, sonra da seni Komutan Lukas Grey'le buluşmaya hazırlayalım.”

Tierney ihtişamlı tuniğimi bağlarken derin bir nefes alıp önümde duran oval boy aynasına baktım.

“Bu gerçekten siyahtan çok maviyi andırıyor,” dedim görüntüme şaşkınlıkla bakarken. Yoğun, parlak Demir Çiçekler siyah kadife üzerinde öyle bir hâkimiyet kurmuştu ki elbise yalnızca Gardnerya sınırlarını zorlamakla kalmıyordu.

Tüm sınırları yerle yeksan ediyordu.

“Halan gelenekleri böylesine hiçe sayarken nasıl paçayı kurtarabildiğine akıl sır erdiremiyorum,” dedi Tierney. Cilalı Demirağaç'tan mücevher sandığını karıştırarak uygun parçaları arıyordu. “Kıyafet kurallarımız gitgide katılaşıyor. Bu çok riskli.”

Vyvian halamın umurunda değildi. Lukas Grey'i cezbetmek için her türlü tedbiri uçurumdan aşağı atardı.

“Ah, bu harika,” dedi Tierney parlak bir kolyeyi kaldırırken. Üzerinde safir, gösterişli Demir Çiçekler olan obsidiyen dallar ince bir gümüş zincire bağlıydı. Aynı tasarımda lamba ışığında parlayan bir çift sarkıt mavi küpe de vardı.

Ben küpeleri takarken Tierney de kolyeyi boynuma geçirdi. Ardından dikkatlice makyajımı yaptı; dudaklarımı ve yanaklarımı renklendirip gözlerime sürme çekti. Aynadaki görüntümü inceleyerek altın kaplama bir fırça alıp saçımı örgülerle şekillendirdi.

Sonunda geri çekildiğinde kaşlarını memnuniyetsizlikle çattı. “Bir dakika bekle,” dedi bana.

Kapıdan çıkıp seraya yöneldi, ardından elinde bir avuç dolusu Demir Çiçekle geri döndü. Çiçeklerin saplarının bir kısmını koparıp parlak kısımlarını saçlarımdaki örgülere iliştiirdi.

DEMİR ÇİÇEK

İşini bitirdikten sonra çay fincanını alıp bir adım geri çekildi, çayını yudumlarken soğukkanlı bir dikkatle beni süzdü. “Evet, bu iş görür.” İfadesi sertleşerek her şeye hazır ve acımasız bir hâl aldı. “Git ve kardeşlerini hapisten çıkar, Elloren.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kaçış

Öfke tüm bedenimi ele geçirirken önümdeki alana baktım, gökyüzünde şimşekler çakıyordu. Hem sağdaki Gardnerya güçlerinin hem de soldaki Vu Trin büyücülerinin sayısı daha da artmış görünüyordu, tam ortalarını bölen geçit Kuzey Kulesi'nin tepe noktasını açığa çıkarıyordu.

Evimi.

Kuzey Kulesi'ne koşmak istiyordum. Asamı çıkarıp gücümü kuşandıktan sonra merdivenden hızla koşup Jarod ve Diana'yı oradan çıkarmak istiyordum.

"Komutan Grey sizi bekliyor, Büyücü." Sakallı muhafızım beni sertçe dürttü, ayaklarımı sürüyerek gidişimden duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemeye çalışmıyordu bile.

Gardnerya tarafında oldukça büyük, siyah bir çadır vardı, üzerinde siyah zemin üstüne beyaz kuş resimli yeni bayrağımız dalgalanıyordu. Vu Trin tarafında ise siyah kanvası parlak mavi rünlerle kaplı yeni bir yuvarlak çadır kurulmuştu ve tepesinde Noi halkının mavi zemin üstünde beyaz ejderhayla süslenmiş bayrağı uçuşuyordu. İki alanın merkezinde de askerlerle çevrili büyük birer daire vardı.

Korku içimi delip geçti.

Kendine gel. Şu an tam da Carnissa Gardner gibi davranman gerekiyor.

Sırtımı dikleştirip alanın ortasına doğru daha kararlı adımlarla ilerledim. Beni gören Gardnerya askerleri dikkat kesildi. Gözleri cesur elbisemin üzerinde gezinip Karanlık Cadı görünüşümü bariz bir hayranlıkla süzdü. Solda kaskatı kesilen Vu Trin askerleri ise tetikte ve temkinliydi.

Vu Trin hattının hemen arkasında, at sırtında duran Ni Vin'i gördüm ve herhangi bir duygudan yoksun bakışları kısa süreliğine üzerimde gezindi.

Havada bir çığlık yankılandı.

Kalbim hızlanırken gözlerim gökyüzüne kaydı ancak fırtınanın kararttığı alacakaranlıkta hiçbir şey seçemiyordum.

Hem Vu Trin hem de Gardnerya askerleri önümdeki geçitte toplanıp önümü kapatırken keskin emirler yağdırıldı.

Muhafızlarım da dâhil tüm askerler gökyüzüne bakarken alana büyük bir sessizlik çöktü.

Şimşekler, bulutların içinden ince çizgiler hâlinde çaktığında gökyüzü belli belirsiz aydınlandı. Fırtınanın da etkisiyle kesik kesik aydınlanan gökyüzüne gözlerimi kısarak bakıp herkesin ne aradığını çözmeye çalıştım.

Önce tiz bir çığlık koptu, ardından içimde yankılanan derin bir kükreme duyuldu. Bu kez doğudan geliyordu.

Tekrar şimşek çaktı ve birden, biri doğudan diğeri batıdan gelen iki karanlık, kanatlı silüeti görebildim. Herkesin bakışları gökyüzünde, bize doğru gittikçe büyüyerek gelen ejderhalardaydı.

Vu Trin ejderhası geniş kanatlarını çırparak inişe geçti. Arazinin Vu Trin tarafındaki temizlenmiş dairenin içine doğru alçaldı ve parlak safir renkli, gümüş gözlü ejderha ayaklarımın altını titreten bir güçle sağlam bir iniş yaptı.

Ejderhanın sırtındaki Vu Trin sahiresi tepeden tırnağa rünlü siyah zırhlar kuşanmıştı. Kaşlarının etrafında, üzerinden iki kıvrımlı ejderha boynuzu yükselen gümüş bir taç vardı. Sahire

ejderhasından indiği an Marcus Vogel'ın opak gözlü siyah ejderhası da arazinin Gardnerya tarafının tam ortasına sarsıcı bir gürültüyle indi.

Tüm gözler Vogel'a, Diyar'ın yeni karar mercisine döndü. Gücün yeni merkezi.

İçimde kaynayan öfkeyi dizginlemeye çalışırken yatkınlık bağlarımdan parça parça yanan huzursuz bir enerji yükseldi.

Katil. Seni aşağılık katil.

Vogel evcilleştirilmiş ejderhasından inerken boynuzlu Vu Trin sahiresi de iki tarafı ayıran yoldan geçip Vogel'a yaklaştı. Onu takip eden Komutan Vin ve rünlü gri zırhlar giymiş büyük bir grup Vu Trin muhafızı hemen yanındaydı.

Gardnerya tarafındaki askerler yol açtı ve Başkomutan Lachlan Grey, birkaç yüksek seviye Büyücü'yle birlikte Vogel'ın yanına üşüştü.

Hemen arkalarından da Lukas Grey geliyordu.

Lukas'ı bu denli bir kötülükle birlik içinde görünce içim öfkeyle doldu.

Nasıl bunun bir parçası olabilirsin, Lukas? Nasıl?

Gözlerim tekrar Vogel'ı buldu, alev alan öfkemi gizlemekte zorlanırken botumun içine gizlediğim Beyaz Asa'nın sıcaklığı bacağıma vuruyordu.

Vogel durup havayı koklarcasına başını kaldırdı. Yavaşça dönüp alana, benim olduğum tarafa baktı.

Karanlık ağacın anısı tekrar hafızamda canlanırken Vogel'ın bulanık bakışlarıyla olduğum yere çakıldım, panik tüm bedeni ele geçirirken kımıldayamadım.

Beyaz Asa tenime doğru titrediğinde yatkınlık bağlarımdan arasından geçip Vogel'ın karanlık ağacına sarılan gümüşü dalları hissettim. Gölge ağacı, filizlenip kararan bir duman gibi dağıldı.

Vücudum gevşedi, yeniden hareket edebildim.

Vogel, sanki onu yerinde tutan bağlar çözölüvermiş gibi bir anda döndü ve hızlı adımlarla çadırına yürüyüp boynuzlu Vu Trin sahiresiyle birlikte kayboldu.

Vogel'in gücündeki somut artış karşısında hem sersemlemiş hem de dehşete düşmüş hâlde titrek bir nefes aldım.

Gözlerim birden Lukas'ın gözleriyle buluştu.

Yüzünde ölümcül bir fırtına vardı sanki. Bakışları, keskin bir avcının avına odaklanması gibi bana kilitlenmiş hâlde hızlı adımlarla ara yoldan aşağı inmeye başladı ve yaklaştıkça ateş yatkınlığım alevlendi.

Lukas bana ulaştığında bir saniye bile beklemeden dirseğini uzattı, hiçbir şey söylemeden koluna girmemle öfke ateş bağlarımı yıkıp geçti.

Lukas gözlerini bile kırpmadan, "Dağılabilirsiniz," dedi gardiyanlarıma, gergin sesi öfke doluydu.

Lukas'a bağırarak, ona tüm gücümle vurmak istiyordum. Her bir Gardnerya askerini çıplak ellerimle gebertmek istiyordum. Fakat bunların yerine Lukas'ın uzun adımlarına ayak uydurdum.

Sessizlik neredeyse çatırdayan bir gerginlikle bize eşlik ederken alanın merkezinden ormana saptık. Lukas'ın eli uzanıp kolumu kavradı, beni karanlık ormana doğru çekerken askeri kampların ve Üniversite'nin ışıkları geride kaldı.

Ağaçların nefreti her yandan üzerimize yağarken Lukas benimle aynı anda ateşini dışarı vurdu ve orman bir anda geri çekildi.

Küçük bir açıklığa geldiğimizde beni serbest bıraktı ve yüzünü bana döndü, gözlerimiz hoyrat duygularla birbirlerine kenetlendi. Tüm maskeler düştü, Dryadların yarattığı kuvvetli dalga beni ele geçirdi.

"Nasıl bu işin bir parçası olabilirsin?" dedim dişlerimi sıkararak. "Gardneryalıların Lupinleri *katletmek* üzere olduğunu biliyor muydun?"

“Hayır, bilmiyordum.” Gözleri yangın yeri ydi.

“Sana inanmıyorum!”

“Sana yalan söyleyebilir miyim?” diye sordu hançer gibi keskin bir sesle.

“Hayır. Söyleyemezsin,” diye sertçe karşılık verdim. “Peki o hâlde, Lukas. Şimdi herkes her şeyden *haberdar* olduğuna göre tüm birliğin *kutlama* mı yapıyor?”

“Evet,” dedi. “Kutlama yapıyorlar.”

“Ya sen, Lukas? Sen de kutluyor musun?”

Bakışları hırçın bir ateşle yandı. “Hayır, Elloren. Kutlamıyorum. Vogel, Batı Diyarı’nın tamamını bir kaosa sürükledi.”

“Tek önemsedğin bu mu?” diye çıkıştım, öfkem yakıcı ve çiğdi. “Diyar’ın *kaos içinde* olması mı? Yüzlerce masum insanın *öldürülmesinin* hiç mi değeri yok?”

Birden bağlarında şiddetli bir çatışmanın yankılandığını hissettim. “Bu hâlâ tarihin normal döngüsü mü, Lukas?” diye üsteledim. “Hâlâ her şeyin doğal akışı mı?”

Sessizliği sinir bozucuydu ancak toprak bağlarının alev almaya başladığını hissedebiliyordum. Tutuşmasını istiyordum.

Yumruklarımı sıkıp içimde yükselen ateşle ona yaklaştım. “Sonucun *bu* olacağı belliydi, Lukas. Gardneryalılar için bir Erthia. İlk Çocuklar olduğumuz ve geri kalan herkesin Habis Varlık olduğu fikri en başından beri gözümüzün önündeydi. Çeteler. Yanan kutsama yıldızları. Bunların hepsinin sonucu *bu*. Kutsanmış, ısıltılı bir Gardnerya cenneti değil. Ölü *çocuklar*. Ölü *aileler*. Ve lanetli kitabımız *her şeyin* yolunda olduğunu söylediği için kutlama yapan Gardneryalılar.”

Dibine kadar girdim. “Bunun tarihin normal döngüsü olup olmaması umurumda değil. Sürekli aynı döngünün olması umurumda değil. Bununla *şimdi* savaşılmalı. Bu *şimdi* sona ermeli.”

“Vogel devrilmeli.”

Dünya ayaklarımın altından kaydı. “Ne dedin sen?”

Lukas’ın yüzü ekşidi. “Beni duydun, Elloren.”

Boğazım daraldı, sesim tırmalayıcı bir fısıltıya dönüştü. “Ne anlatıyorsun sen, Lukas?”

“Gerçeği.” Kızgın gözlerini bana dikti. “Çünkü ikimiz de başka bir şey yapmaktan aciziz.” Sert bakışları sarsıldı. “Keşke sana yalan söyleyebilseydim, Elloren fakat yapamıyorum.”

“Öyleyse bana gerçeği söyle,” dedim, düşüncelerim karmakarışık.

“Vogel çok güçlü, ordumuz da öyle. Onunla dışarıdan savaşmak mümkün değil, içeriden devrilmesi gerekiyor.”

“Nasıl?”

“Gardnerya ordusu onu alaşağı etmeli.”

Ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Hissettiğim sersemlikten kurtularak derin bir nefes aldım.

Lukas’ın gözlerini derinlemesine inceledim ancak hiçbir şeyi ele vermiyordu. Yatkınlıklarında öfkeyle dolaştığını hissettiğim vahşi ateş dışında hiçbir şey.

“Orduda onu devirmeye yetecek kadar kişi ona arkasını döner mi sence?” Nefes almakta zorlanıyordum.

“Hayır,” dedi berbat bir kesinlikle.

Bakışlarımız ani ve karanlık bir anlayışla birbirlerine kenetlendi.

“Kardeşlerim göz altına alındı,” dedim.

“Biliyorum.”

“Onları çıkarmanı istiyorum.”

Başıyla onayladı, ateşi harlanıyordu.

“Ayrıca koruma da istemiyorum,” diye inatla ısrar ettim. “Halamın bana tahsis ettiği korumalar. Onları kalıcı olarak görevden almanı istiyorum.”

Yine onayladı.

“Jarod ve Diana’ya ne yapacaklar?”

“Bilmiyorum.” Çenesi kasıldı. “Vogel bu akşam Doğu Geçidi’ndeki Vu Trin üssüne gitmek üzere yola çıkıyor. Vang Troi ile anlaşmaya varacak.”

Merakla kaşlarımı çattım.

“Ejderhayı süren kadın,” diye açıkladı. “Bütün Vu Trin kuvvetlerini o komuta ediyor. Her hâlükârda ona eşlik etmem bekleniyor.”

Etrafımıza karanlık çökerken ikimiz de sessizleştik.

“Bunu yapan Karanlık Cadı mıydı, Lukas? Fallon’ın gücü bu denli yok edici bir seviyeye ulaştı mı?”

Lukas başını salladı. “Hayır. Bu başka bir şeydi. Daha kötü bir şey.” Bakışları karardı. “Ama yakında Fallon da Vogel’in kullanacağı bir silah olacak.”

Allak bullak düşüncelerim içinde bir dayanak arayarak etrafıma bakındım.

“Bağlan benimle, Elloren,” dedi.

Sesi o kadar acımasızca ısrarcıydı ki daha da derin bir karmaşaya kapıldım. “Neden, Lukas? Gücümü kullanabilesin diye mi?”

Yakıcı bakışları yoğunlaştı. “Kısmen. Evet.” Asa tutan elimi uzandığında ona izin verdim. Yeşil gözlerini üzerime dikerek elimi çevirdi, avucunu sıkıca benimkine bastırdı. Tenimden bir ürperti geçti; dallarının elime dolandığını, baş döndürücü bir hızla toprak bağlarımın arasına yayıldığını hissettim.

Yutkundum, kalp atışım hızlandı. Lukas elimi daha sıkı tuttu, karanlık bir alev dalgası bütün bağlarım boyunca savrulunca titredim.

“Yule Dansı’nda öpüştüğümüzde,” dedi, “ateş bağlarım bir haftayı aşkın bir süre güçlenmişti. Tam bir ay boyunca da toprak bağlarım güçlendi.”

Baş döndürücü ateşi bedenimi ele geçirirken mantıklı düşünmekte zorlanıyordum.

Bana doğru eğildi. “Eğer yalnızca öpüştüğümüzde bile bu denli gücüne erişebiliyorsam,” dedi, “büyü-bağın daha fazlasını çekmemi sağlayacağını düşünüyorum.” Ateşi yavaşlayıp baştan çıkarıcı bir dokunuşa dönüştü, bağlarım boyunca ilerledi.

“Gücüne erişmeme izin ver, Elloren,” diye mırıldandı. “Sen ona erişemiyorsun. Ama ben yapabilirim.”

İçimde kaynayan ateş birden beni ele geçirip Lukas’ın büyüleyici etkisini kesti. Elimi Lukas’tan çekip geri adım attım, nefes nefese parmaklarımı ovuşturdum. Düşüncelerimi yeniden toparlamak için uğraşırken karanlık güç içimde yankılandı. Bakışlarımı nihayet ona çevirebildiğimde içimdeki isyan aniden yükseldi.

“Vogel’la yollarını tamamen ayır.” Gözlerimi meydan okurcasına ona diktim. “Onu devirmek için savaşacağına söz ver. Ne pahasına olursa olsun.”

Lukas’ın bakışları karardı, aramızda sessiz bir kavga sürerken bütün vücudu gerildi. Tepemizde gök gürlediğinde bile geri adım atmadan öylece durduk.

“Sana yalan söylemek istiyorum, Elloren,” diye bıkkınlıkla çıkıştı. “Şu an sana yalan söyleyebilmek için her şeyimi verirdim.”

Acı bir öfkeye kapılıp onu keskin bir küçümsemeyle süzdüm. “Sahip olduğun Beşinci Seviye rütbesini *hak etmiyorsun*. Eğer gücüne erişebilseydim Vogel’la savaşırdım. Hem de *her şeyimle*.”

Lukas’ın ateşinden şiddetli bir sıcaklık patlaması yayılırken bana doğru yaklaştı.

“*Korkunç* sonuçlar doğuracak bir seçim yapıyorsun.”

Bakışlarından kaçmadım, içime kasvet çökerken yılmadım. “*Sen de öyle*, Lukas.”

Uzun, işkence dolu bir an boyunca amansız bakışlarımız birbirine kenetlendi, ateşlerimiz birbirine karıştı. Sonra birdenbire Lukas’ın kara ateşinden eser kalmadı. Yerle bir edilen bir duvar gibiydi.

Farkındalık, geri dönüşü olmayan bir hâlde içime çökerken ondan uzaklaştım. Şu an yardımına ne kadar ihtiyaç duysam da onunla aynı safta yer alıp bu şeyin bir parçası olmayı göze alamazdım.

“Hoşça kal, Lukas,” dedim sertçe, yatkınlık bağlarım onun-
kilere doğru uzansa da. Kardeşlerimin özgürlüğüne dair besle-
diğim tüm umutlar kül olsa da. Geleceğe dair tüm hayallerim
alabora olsa da.

Arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Rüzgâr şiddetini artırıp yerini fırtınaya bırakırken Kuzey Ku-
lesi’nden ayrılarak Üniversite’nin taş döşeli sokaklarına doğru
ilerledim. Gökyüzünde etrafı aydınlatarak çakan şimşekler yerini
usulca dökülen yağmur damlalarına bıraktı.

Urisk işçileri Kuzey Kulesi’nin arazisine doğru tepsiler do-
lusunu yiyeceklerle koştururken yürümeye devam ettim.

Soğuk tüm bedenimi sararken Üniversite’nin diğer tarafına
varana dek hiçbir koruma tarafından izlenmeden yürüdüm.
Çalılık kaplı bir tarlayı geçip sınırdaki vahşi ormana daldım.

Ormanın düşmanca üzerime atılacağını az çok anladığım
an onu ustalıkla geri püskürttüm. Ağaçlar o kadar sıktı ki
kalın dalların saçaklarının altında yağmuru neredeyse hiç his-
sedemiyordum.

Sırılsıklam olmamı umursamadan duraksadım, üzerime
ezici bir hüznün dalgası çöktü ve nefesim daraldı.

Diana ve Jarod. Rafe ve Trystan. Tierney ve Yvan. Ve
önemsediğim herkes.

Onları kurtarabilecek kimse yok.

Bir öfke ve keder dalgası bana çarpıp beni derinliklerine
sürükledi. Bacaklarım titredi, ellerimin ve dizlerimin üzerine
düştüm, midemdeki tüm safrayı kustum.

Ağır ağır nefes aldım, ağızımdan yere tükürükler akarken
ıslak ve koyu toprağa baktım. Çakan bir şimşekle gözüm yap-
rakların arasından yukarı uzanan küçük, kavisli bir dala takıldı.

Güç bela doğrulup bir ağaca tutundum.

Kulakları sağır eden bir gürültüyle çakan bir başka şimşek ağacı aydınlattı.

Demirağaç.

Ağaca yaslandım, sessiz itirazını duymazdan gelerek başımı ona dayadım. Soğuk ve pürüzlüydü, bana olan isyanını bastırsam da içinde yaşamın titrediğini hissedebiliyordum. Bahar, kendini zorla belli ediyordu.

Bir başka şimşek çaktı ve yukarı baktım. Ağaçların arasında titreyerek hayat bulan şeffaf kuşu bir anlığına gördüm ama öylesine hızlı yok oldu ki gözlerime güvenebileceğimden emin olamadım.

Bir anda dikkat kesilip etrafa baktığımda Demirağaç korusuyla çevrili olduğumu fark ettim. Kuru boyunca çürümüş yaprakların arasından kıvrımlı dalların uçları yükseliyordu.

Demir Çiçekler.

Hayata çiçek olarak başlayan tek ağaç, yani bu narin Demir Çiçek, önümüzdeki yıl ağaca dönüşecekti. Ağacın dallarını da bu çiçekten daha küçük çiçekler süsleyecekti.

Eczacılık bilgilerim zihnimde dönmeye başladığında beynimde bir fikir ışıldadı.

Bu işi halledebilmek için Demir Çiçeklere ihtiyacımız olacak. Bir sürü Demir Çiçek'e.

Demir Çiçeklerinorman zemininde çiçeklenmesine daha çok zaman vardı.

Yeterince Demir Çiçek'i nereden bulabilirdim...

Aniden altında ezildiğim bir farkındalıkla tüm taşlar yerine oturdu.

Tierney'yle birlikte tüm sevdiklerimizi nasıl kurtaracağımızı biliyordum.

ONUNCU BÖLÜM

Kimya

Ertesi akşam Dördüncü Bölük Üssü'nden bir rün şahini mesajı aldım.

“Ne diyor?” diye sordu Tierney odamdaki seranın zemininde oturduğu yerden. İnce ipler için kullanılan makas elinde sallanıyordu, neredeyse tamamen mavi Demir Çiçek'ten oluşan tuniğim de kucağına serilmişti. Yul Dansı'nda giydiğim Demir Çiçek elbisem de hemen yanında buruşturulmuş hâlde duruyordu.

Yağmur damlaları gecenin kararttığı pencerelere vuruyor, gök gürültüsü konukevi duvarlarında yankılanırken şimşekler gökyüzünü aydınlatıyordu. Ejderha mührünü tırnağımla kırıp parşömeni açtım ve okumaya başladım.

Şaşkınlıkla keskin bir nefes aldım. “Kardeşlerim,” dedim Tierney'ye. “Serbest bırakılıyorlar.”

Tierney'nin dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi. Gözleri kucağındaki Demir Çiçek elbisesine kaydı. “Görünüşe göre bu elbisenin hakkını verebilmişsin, ha?”

Bildiriği, Lukas'ın astlarından biri olan Thierren adlı bir teğmen yazmıştı. Lukas'la aramızda süregelen çatışmanın ağırlığını hissedince huzursuz oldum; başkası aracılığıyla mesaj göndermesi bu gerilimi açıkça ortaya koyuyordu.

Okumaya devam ettim.

“Rafe’in yumrukladığı er,” diye açıkladım Tierney’ye okumaya devam ederken, “iki kardeşimden de şikâyetini geri çekmiş.” İşin içinde Lukas’ın parmağının olduğundan emin bir hâlde Tierney’ye baktım. “Bunun karşılığında er, Lukas Grey’in komutası altında ikinci teğmenliğe terfi ettirilecekmiş.”

“Eh, bu iş tamam o hâlde,” dedi Tierney kararlılıkla. “Gerisi bizde.”

Tierney’yle beraber Demir Çiçek ipliklerimizi çantalarımızdan çıkarıp eczacılık tezgâhının üzerine boşalttık. Karmakarışık iplik yumağı, loş laboratuvarda yumuşak, safir bir ışıltıyla parlıyordu.

“Kapıları ve pencereleri kilitledin mi?” diye sordum.

Tierney yoğun bir konsantrasyonla notlarını yazmaya devam ederken dalgın bir hâlde başıyla onayladı. Masaya yayılmış kâğıtlar matematiksel hesaplamalarıyla doluydu. Etrafımızı saran duvarlara gölge düşmüştü, akşamın karanlığına bürünen eczacılık laboratuvarı soğuk ve boştu.

Tierney’nin önünde eski püskü, deri kaplı bir eczacılık metni açıktı. Karmaşık formülümüzün bileşenlerinin kaynama noktasını yazmayı bitirirken kalemi hızla *çıt çıt* sesleri çıkarıyordu.

Hazırladığı listeden memnun hâlde ayağa kalktı ve hemen ardından cam geri akıtma düzeneğini kurmaya koyuldu. Bana başıyla işaret ettiğinde damıtma şişesinin ağzına bir huni yerleştirip hazırladığım Nehir Akçaağacı külünü içine döktüm. Tierney elini şişenin ağzına dayadı ve avucundan su akıtarak şişenin içini doldurdu. Ağaç külü, suyun içinde dağınık bir spiral hâlinde döndükten sonra dibe çöktü. Sonra da parlayan Demir Çiçek iplik toplarını şişenin ağzından içeri ittik.

Tierney, uzun cam soğutucuyu damıtma şişesinin kristal ağzına yerleştirdi ve tüpü metal kısıkaçlarla sabitledi. Ardından elini soğutucunun etrafına sarıp içine su akıttı.

Şişenin altına büyük bir gaz lambası yerleştirip Tierney'ye baktım. "Yak," dedi.

Bir çakmaktaşını çakıp ateşi yaktım.

Karışıma doğru tuttuğu avucu hızlı ama pürüzsüz bir kaynama başlattı. Safir renkli Demir Çiçek özü, ipliklerden suyun içine süzülüp kıvrak çizgiler hâlinde yayıldı. Kısa süre içinde su, hafif mavi bir parıltı aldı.

Mavi parıltı yoğunlaşıp akkora dönüşerek safir ışıyla odayı aydınlatana dek bekledik.

İplikler ve ağaç külü cam şişenin dibine kara bir kütle hâlinde çökerken, "Hazır," dedi Tierney. Ellerini kaldırıp şişenin etrafında dönen soğutucu bir bulut yarattı.

Bir süre sonra geri akıtma aparatını söküp kül ve iplikleri süzdüm. Tierney, damıtma camını hazırlarken parlak mavi sıvıyı dikkatlice yeni bir damıtma imbiğine döktüm. O da elini alıcı imbiğin üzerinde gezdirerek yeni bir soğutma bulutu oluşturdu.

İmbiğin altında ateş yaktım, ardından ellerimi ısınan şişenin etrafına sarıp toprak yatkınlığımı canlandırdım. İnce, siyah dallar içimden akarak ellerime doğru ilerlerdi. "Hazır," dedim.

Tierney ellerini ellerimin üzerine koyduğu an gücümün kontrollü bir kuvvetle akışını hissettim; şişenin etrafını saran dalların arasından ateşler süzülüyordu.

Damıtıcıdan dışarı fırlayan buhardan kurtulmak için elimi çektiğimde cam zangırdadı. Bir an için camın çatlayacağından, hatta patlayabileceğinden korktum. Tierney'nin bir elini şişeye doğru itmesiyle zangırtı durdu; buhar, düzgün bir akıntıya dönüştü.

Alıcı şişenin dibinde parlak, fosforlu mavi ve alacakaranlık kadar koyu bir sıvı birikmeye başladı.

Buhardaki Demir Çiçek kokusunu içime çektim. "Özün arındığını hissedebiliyorum." Zihnimin derinliklerinde mavi Demir Çiçek görüntüleri belirdi.

Tierney bana gülümsedi. "İşe yarıyor o zaman."

Ona sarsılmaz bir kararlılıkla bakarak karşılık verdim.

Tierney gözlerinde şeytani bir parıltıyla sırıttı. “Hepsini zehirleyeceğiz.”

Komutan Vin, ağır bir pelerinin altına gizlenmiş hâlde mutfığa girdi. Başlığını indirip odayı dikkatle taradı. “Mutfak güvenli mi?” diye sordu Fernyllia’ya.

Fernyllia, yanımda oturduğu yerden ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı. Tierney de diğer tarafımda oturuyordu.

“Tüm kapı ve pencereler kilitli,” dedi Fernyllia. “Bir nöbetçi de koydum.”

Komutan Vin kısa bir baş hareketinin ardından Jules ve Lucretia’nın arasına, tam karşıma oturdu. Yvan da yanında Iris ve Bleddyn’le hemen arkalarındaki mutfak tezgâhına yaslanmıştı.

Ona bakmamaya, varlığının üzerimde bu denli yoğun bir etki bırakmasına engel olmaya çalışıyordum. Yvan’ın ateşinin zincirlerinden kurtulup bana doğru uzandığını hissetsem de kendi ateşimi zincirleyip göğsümdeki keskin acıyı bastırmaya çalışıyordum.

“Anlatın şu planınızı,” dedi Komutan Vin, Tierney ve bana bakarak.

Hemen birbirimize baktık, Komutan Vin de sabırsızca elini salladı. “Konuşun,” diye sertçe emretti. “Zamanımız az. Dolunaya ve belki de topyekûn bir savaşa yalnızca birkaç gün kaldı.”

“Bir zehir hazırladık,” dedi Tierney karanlık bir tonla.

Komutan Vin hafifçe irkildi. “Dikkat dağıtmak için mi?”

“Hepsini zehirlemek için,” dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak. “Tüm Gardnerya kuvvetlerini. Ve Üniversite’nin büyük kısmını.”

Komutan uzun bir süre sessiz kaldı, gözleri kınamayla doluydu. “Verpax’taki herkesi öldürmek mi istiyorsunuz?” Fernyllia’ya dik dik baktı. “Duymamı istediğiniz plan *bu* muydu?”

“Bırakın devamını anlatsınlar,” dedi Fernyllia sabırla, un bulaşmış ellerini ahşap masanın üzerinde kavuşturmuştu.

Tierney eğilip seyahat çantasından büyük bir kavanoz çıkardı ve sertçe önümüzdeki masaya koydu. İçindeki toz canlı bir Demir Çiçek mavisıyla parlıyordu.

“Öldürmeyecek,” dedi Tierney inatla. “Sadece geçici olarak bilinçlerini kaybetmelerini sağlayacak. Bir gece boyunca. Ertesi günün de belli bir vaktine kadar etkisiz hâlde olacaklar. Sonrasında tamamen iyileşecekler.”

İşıldayan mavi kavanozu işaret ettim. “Burada Üniversite şehrindeki tüm mutfaklardaki yiyecekleri zehirlemeye yetecek kadar zehir var. Neredeyse askerlerin hepsi yiyeceklerini bu mutfaklardan temin ediyorlar. Bu size Lupinleri buradan çıkarmak için net bir altı saat kazandıracaktır.”

“Bu, Sırt’ın Kaledonya geçidinden geçmek için fazlasıyla yeterli bir zaman,” diye ekledi Fernyllia gözlerinde kurnaz bir parıltıyla.

Tierney arkasına yaslandı ve inatçı bakışlarını komutana dikti.

Kam Vin alayla başını salladı. “Gardneryalıların da tıpkı bizim gibi zehir tespit eden büyülerini var. Tüm yiyecekler test edilir. Her zaman.”

“Demir Çiçek özüne elementel büyü karıştırıp bunu zehirle bağladık,” diye açıkladı Tierney. “Yani artık büyüü bastırabiliyor. Ne asa ne de rün temelli herhangi bir büyü bunu *tespit edebilir*.”

Jules düşünceli bir tavırla kavanozu eline aldı. Bana baktı ve dudakları etkilenmiş bir gülümsemeye kıvrıldı. “Görünüşe göre kendi kaligrafini bulmuşsun, Elloren Gardner.”

İç çekerek başımla onayladım. “Buldum.”

“Söylediğimiz gibi.” Sesinden yansıyan memnuniyeti sezsem de gözleri ciddiydi. “Eğer güçlü olamıyorsak zeki olmak işe yarar.”

Komutan Vin kavanoza bakarak başını aşağı yukarı salladı, onun da kendi hesaplarını yaptığını görebiliyordum. Tierney ve bana baktı. “Koşullarınız var mı?”

Derin bir enfes aldım. “Kardeşlerimi Lupinlerle birlikte Noi topraklarına götürmenizi istiyorum.”

“Beşinci Seviye bir Büyücü ve bir iz sürücü,” diye sabırsızlıkla sözümü kesti. “Pekâlâ. Onlar epey işimize yarayabilir.”

“Sizinle gelmek isteyen her mutfak çalışanını da yanınıza almanızı istiyoruz,” dedi Tierney, tartışmaya açık olmayan bir tonla. “Ve onların ailelerini de. Fern, Iris, Bleddyn ve annesi, ayrıca Olilly ve kız kardeşi de dâhil.”

Bleddyn’in ağzı açık kalırken Iris’in yüzü şaşkınlığa büründü.

“Çok şey istiyorsunuz,” dedi Komutan Vin soğukça.

“Hayır,” diye çıkıştı Tierney. “Çok az şey istiyoruz. Lupinleri Gardneryalılardan uzak tutabilmek adına sizin ordunuza teslim ediyoruz. Savaş geliyor, biliyorsunuz. Bir Lupin ordusu savaşın kaderini değiştirebilir.”

Komutan Vin, Tierney’yi dikkatle süzerken hareketsizdi. “Devam et,” dedi.

“Tierney’yi evlat edinen Gardneryalı ailesi de sizinle gitmeli,” dedim. “Bir de Tuzadası Limanı’na demir atmış Gareth Keeler adlı genç bir denizci. Onu da bulup yanınızda götürmenizi istiyorum.”

Derin bir nefes aldım, ani bir duygu yükü üzerime çökerken sırtımı dikleştirdim. “Yvan Guriel ve annesi de doğuya götürülmeli.”

Yvan’ın kaotik ve ezici ateşinin, odanın ötesinden bana doğru alevlendiğini hissedebiliyordum. Ama ona bakmadım. Bakamazdım.

“Fernyllia’nın listesindeki herkes tahliye edilmeli,” diye ısrar etti Tierney. Fernyllia uzun listesini okurken Komutan Vin başıyla onayladı.

“Ve Fernyllia da,” dedi Bleddyn vurgulayarak, mutfağın hanımına baktı. “Kendini listeye koymayı unutmuşsun.”

Fernyllia susup fazlasıyla hareketsizleşince Bleddyn’in sesi endişeyle gerildi. “Fernyllia. Neden listede değilsin?”

Kafamı Fernyllia’ya çevirdim, hepimiz şaşkınlıkla ona baktık. İfadesi birden taş gibi sertleşti. “Ben zehirleyici olacağım.”

Ben şokla sarsılırken Bleddyn şiddetle başını salladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Hayır! Kesinlikle olmaz. Bunu yapamazsın, Fernyllia.” Urisk dilinde kulağa yalvarış gibi gelen şeyler söylemeye başladı, sanki bahsedilen tehlike o anda gerçekleşiyormuş da Fernyllia’nın hayatını kurtarması gerekiyormuş gibi elleri havada savruluyordu. Iris ağlamaya başladı, gözyaşları hızla yoğun, nefes kesen hıçkırıklara dönüştü.

“Bleddyn Arterra ve Iris Morgaine,” dedi Fernyllia, sesi alçak ve sertti. “*Yeter.*”

Yüzü acıyla buruşan Bleddyn sustu, boynundaki kaslar gerildi. Iris’s e başını çevirdi, gözlerini sıkıca kapayıp ağlamaya devam etti.

“Artık eskisi gibi dinç değilim,” dedi Fernyllia, sesi bu kez yumuşak ancak sağlam ve sarsılmazdı. “Dizlerim beni taşımıyor, sırtım kötü. Sağlığım hiç iyi değil. Noi topraklarına yolculuğu kaldıramam. Fakat siz *yapabilirsiniz*. Torunumu da doğuya, güzel bir hayat sürdürebileceği bir yere götürebilirsiniz. Onun için burada bir *hayat yok*. Beni seviyorsanız yasınızı bir kenara bırakıp Fern’ümü güvenli topraklara götürürsünüz.”

Bleddyn bu kez metanetle başını aşağı yukarı salladı, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Iris elini yüzüne kapamış, ağlamaya devam ediyordu.

Kendi yüzüme düşen gözyaşını silmek için hiçbir harekette bulunmadım. “Yapma,” diye yalvardım Fernyllia’ya. Komutan

Vin'e baktım. "Mutlaka başka bir yolu olmalı. Onun da gitmesi için bir yol olmalı. Henüz aklımıza gelmeyen bir yol."

Fernyllia nasırlı elini elimin üzerine koydu. Gözleri, anne şefkatiyle karışık bir hüznle benimkileri buldu. "Neyle uğraştığını bilmiyorsun, çocuk. Bana güvenmelisin. Bu savaşı sizden çok daha uzun zamandır veriyorum."

Başımı iki yana salladığımda Fernyllia kolunu omzuma doladı. "Bu karar bana ait," dedi, sesi şimdi daha ısrarcıydı. "Anlıyor musun?"

Kahrolmuş hâlde başımla onayladım.

"Peki ya Icarallar?" diye sordu Lucretia, dikkatlerimizi tekrar plana çekmeye çalışarak. "Verpakya düştüğüne göre artık onların da burada olması çok tehlikeli."

"Çoktan gittiler," dedi Tierney ona. "Wynter'ın kardeşi Cael'le birlikte. Alfsigroth'ta ata yadigârı bir parça toprağı var, onları oraya götürüyor."

Herkes gidiyordu. Yakında hepsi gitmiş olacaktı, geride yalnızca ben, Aislinn ve Edwin amcam kalacaktık. Hepsini bir anda kaybetme düşüncesi göğsümü sıkıştırıyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu Komutan Vin bana.

Başımı kaldırdığımda sert bakışları üzerimdeydi. "Amcama bakmak için burada kalmam gerek," dedim ona sertçe gözyaşlarımı silerken. "Ne büyüm ne de ilaçlar dışında tıbbi becerilerim var, halam da amcama sonsuza dek bakmayacağını açıkça belirtti. Ailem onu tamamen yalnız bırakmaz fakat kardeşlerim burada kalırlarsa gerçekten tehlike altında olacaklar. Bu yüzden... geride kalan kişi olmam en doğrusu."

Komutan tavizsiz bakışlarını Tierney'ye çevirdi. "Ya sen?"

Tierney komutanın korkutucu bakışlarına irkilmeden karşılık verdi. "Şimdilik burada kalıyorum. Bir ihtimal Amazlar üzerimdeki kılık değiştirme büyüsünü kaldırabilirse doğuya kaçmak için bir su yolunu kullanabilirim."

“Gardneryalılar Batı Diyarı’ndaki her su kütlesine demir katmayı planlıyor,” dedi Komutan Vin.

“Denesinler bakalım,” diye karşılık verdi Tierney, gözleri alev alevdi. “Orman, bazı su yollarının yönünü değiştirdi.”

Komutan Vin bir süre düşündü, bakışlarına hiddetli bir parıltı yerleşti. Doğruldu, dimdik asker duruşuna geçip bize baktı. “Elloren Gardner ve Tierney Calix,” dedi ciddiyetle, “Size söz veriyorum. Eğer zehri bize tedarik ederseniz halkınızı Noi topraklarına götüreceğim.”

Bleddyn şaşkınlıkla derin bir nefes verdi. Bu kez Yvan’ın ateşi kasıtlı olarak bana uzandı ama ona bakmadım.

Bunun yerine masadan ayırmadığım gözlerimden akmaya ramak kalan gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım.

Kardeşlerimle birlikte Kuzey Kulesi’nin koridorundaydık. Rafe, onu son gördüğümünden bu yana birkaç yıl yaşlanmış gibi görünüyordu, kaşlarının arasına sert bir çizgi yerleşmişti. “Senin için geri döneceğiz,” dedi, sesi kararlıydı. “Seni bulacağız.”

Güçlü kalabilmek için her şeyimi ortaya koyarak başımla onaylayıp küçük kardeşime döndüm. Trystan her zamanki gibi giyinmişti. Mükemmel ütülenmiş askeri üniforması ve onu önemli biri gibi gösteren asası.

“Çok uzadın,” dedim ona solgun bir gülümsemeyle. Uzanıp omzunu sıktım.

Trystan elinde kalan son kontrole ümitsizce tutunur gibi başını salladı. O güçlü Gardnerya Büyücüsü bir anda küçük kardeşime, oyduğum tahtadan oyuncak hayvanlarla oynayan sıska oğlan çocuğuna dönüşüverdi.

Trystan’ın dudakları titriyor, gözlerinde yaşlar birikiyordu. Kendi gözyaşlarım akarken onu kollarımın arasına çektim, Rafe’in kolları da ikimizi birden sardı ve son kez vedalaştık.

Tek bir fenerin titrek ışığıyla aydınlanan boş, yuvarlak ahırda Yvan'la yüz yüze duruyorduk. Gözleri alev alev yanıyordu.

Ateş gücünün titrek dalgalarından yayılan ısıyı hissedebiliyordum.

Kadimler Kitabı'ndan koparılmış ve çoktan parça pinçik olmuş sayfalar artık ayaklarımızın altındaki zeminle bütünleşmişti. Fakat *Kitap* kazanmıştı. Artık kimse sayfalarının üzerinde dans edemeyecekti.

“Seni bırakmak istemiyorum,” dedi Yvan tutkuyla yoğunlaşan sesiyle.

Oysa benim kederimi perçinleyerek sarfettiğim sözcüklerim kaskatıydı. “Burada kalamazsın. Sen ve annen, güvenli bir yere gitmelisiniz.”

Birden hiddete kapıldı. “Kaçınılmazı erteliyoruz, Elloren. Bir noktada onlarla savaşmak zorunda kalacağız.”

“Onlarla burada savaşamayız. Bitti, Yvan. Batı Diyarı düştü.”

Gözlerinin kenarları, ateşiyle oynadığı o geceki gibi alev aldı. Sanki bir çıkış yolu arıyormuş gibi çaresizce etrafa baktı. Bakışları, ayaklarının dibinde duran *Kadimler Kitabı*'nın yıpranmış cildine takıldı. *Kitap*'ın üçte biri hâlâ içindeydi. İfadesi vahşileşirken *Kitap*'ı aldı ve kalın cildini sıkıca kavradı.

Kitap ateş aldı ve alevler hızla Yvan'ın koluna yayılırken sıçradım.

“Yvan!”

Yvan dalgınlığından sıyrılmış gibi hızlıca gözlerini kırptırdı ve yanan koluna, ardından da bana baktı. Yüzü acıyla buruştu. Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Alevler yavaşça ona doğru çekilip kayboldu. Gözlerini açtığı anda bu kez altın renginde, hararetle parlıyorlardı.

Güzelliği öyle dayanılmazdı ki nefesimi kesiyordu. Yüzünün her bir zerresini hafızama kazımaya çalıştım, böylece onu kalbimin derinliklerinde saklayabilirdim. Sonsuza dek.

“Onları ne zaman zehirleyeceksiniz?” diye sordu, gözlerindeki ateş harlıydı.

Yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildim. “FERNYLLIA bu gece yapacak. Tierney’yle zehirli yiyeceklerden biraz yememiz gerekiyor.” Karşı çıkmak için dudaklarını araladığında ekledim, “Mecburuz. Yoksa Gardneryalılar bir şeyler karıştırdığımızdan şüphelenebilir.”

Ben onun sıcak bakışlarında kaybolurken aramızdaki sessizlik derinleşerek açgözlü bir özlemle doldu.

“Annen yolda,” diye hatırlattım, boğazıma bir yumru oturmuştu. “Onu buradan çıkarman gerek. Fazla zaman kalmadı.”

Başını sertçe aşağı yukarı sallarken gözleri yaşlarla buğulandı. Konuşmaya başladığında sesi çatallıydı. “Hoşça kal, Elloren.”

Bir an için durduk, gözlerimiz kenetlendi ve sonra Yvan bana geldi. Kendimi sıcaklığına bıraktığımda kollarını ve ateşini sıkıca bedenime sarıp saçımı öptü ve Lasair dilinde tutkuyla mırıldandı. Ne dediğini anlamadım ama anlamama da gerek yoktu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Zehirlenmiş

Ertesi gün kendimi suyun altına hapsolmuşum ve yüzeye çıkmakta zorlanıyormuşum gibi hissediyordum.

Kulağıma derinlerden, sanki uzak bir kıyıda duyulan boğuk ve garip sesler geliyordu. Vücudum uyuşuk, ağzım pamukla tıkalı gibiydi. Etrafımdaki anlaşılmaz sesleri dinlerken Marina'nın başlarda bizi böyle duyup duymadığını merak ettim.

Gözlerimi açmaya çalıştım ancak çapaklı ve yapışıklardı. Birkaç başarısız denemeden sonra nihayet göz kapaklarımı aralayabildim. Kör edici ışık bıçak kadar keskindi.

Odam insanlarla ya da en azından insan olduklarını tahmin ettiğim gölgemsi şekillerle doluydu. Rüya gibi, ağır bir tonda konuşuyorlardı; gevşek sözcükleri onlarca sabun köpüğü misali bana doğru süzülüyordu.

Lupinler. Kaçış. Dolunay.

Uyuşuk beynimle bu sözcükleri anlamlı bir düşünceye çevirmeye çalıştım. Başımı bir o yana bir bu yana hareket ettirdiğimde dünya savruldu fakat nihayet insanları yavaş yavaş seçebiliyordum.

Bir sürü Gardnerya askeri.

Yaşlı, beyaz sakallı bir Gardneryalı adam.

Vyvian hala.

Gözlerimi tekrar tekrar kırpınca bulanık hatlar netleşti, sesler belirginleşti ama hâlâ kendi bedenimle tam anlamıyla bağlantı kuramıyordum. Ağzımı açmaya çabaladım ancak kılmıdamıyordu.

“Onu geride bırakmışlar,” dedi halam beyaz sakallı Gardneryalıya. Sert yüzlü adam Doktorlar Loncası’nın armasını taşıyan bir tunik giyyordu. “Olanlardan haberdar olmayabilir. Elloren, *uyan!*”

Tekrar konuşmaya çalıştım ama dudaklarım kıpırdamıyordu, bir taştan farksızlardı.

Halam eğilip dikkatle bana baktı. “Kardeşlerin nereye gitti, Elloren?”

“Cevap veremez,” dedi beyaz sakallı şifacı. “Zehrin etkisi henüz geçmedi. Beklemeliyiz.”

“Bekleyecek zaman *yok!*” diye çıkıştı Vyvian halam. Şifacı, onun sert azarıyla sus pus oldu.

Önceki geceye ait anılar azar azar zihnime sızmaya başladı, her yeni düşünce açılan taze bir yaraydı sanki.

“Nereye gittiler, Elloren?” diye zorladı halam. “*Nereye?*”

Beni tekrar tekrar sorguladı, sesindeki tehditkâr tınıyı gizlemeye gerek dahi duymuyordu. Kalp atışlarım iyiden iyiye hızlanırken üzerime keskin bir korku çöktü. *Tehlike. Burası tehlikeliydi.*

Gerçeklik, birdenbire şiddetli bir rüzgâr gibi yüzüme çarptı.

Başım bir çekiçe defalarca vuruluyormuşçasına zonklamaya başladı. Acı içinde haykırdım, ellerim başıma uzandı. Acıyı azaltmak için kendimi kalkmaya zorladım ama bu sefer de baş dönmesi beni ele geçirdi. Oda dönüyordu. Başımı dizlerimin arasına koyup ve sıkıntıyla inledim.

“Kardeşlerin nereye gitti, Elloren?” diye üsteledi Vyvian halam.

Bam, bam, bam. Başımdaki zonklama bir çekicin vuruşu gibiydi. Acının arasından duymaya, yanıt vermeye çalıştım ancak acı her yerdeydi.

“*Başım!*” diye bağırdım terle sıırıslıklam olmuş saçlarımı kavrayarak, tırnaklarımı saç derime geçirdim.

Birden olan biten her şeyi hatırladım. Hepsini. Neye odaklanmam gerektiğini hatırladım. Ona yalan söylemeliydim.

“Bana ne *oldu*?” diye inledim.

“Zehirlenmişsin,” dedi şifacı sakın bir sesle.

Şaşırmış gibi görünmeye çalışarak, “*Zehirlenmiş miyim?*” dedim.

“Evet,” diye ciddiyetle onayladı.

“Kim zehirlemiş? Ahhh! Ah, Kadim Varlık aşkına!” Kendimi yana bırakıp başımı tuttum. Benimle konuşmaya, beni sorgulamaya çalıştılar ancak hepsi arka planda uğuldayan, acının arasında duyulmaya çabalayan bir gürültüye dönüştü.

Saç diplerimi çekiştirirken bana söylemeye çalıştıkları şeylerden kesik kesik parçalar yakaladım: sorumlu Fernyllia Hawthorne, zehirli yemekler, herkes hasta – Gardnerya ve Verpakya askerleri, öğrenciler, çalışanlar. Lupinler gitmiş. Rafe ve Trystan gitmiş. Vu Trin sahireleri, Elfhollen ve bazı Uriskler gitmiş. Amaz at-şifacısı ve profesör annesi çaldıkları atlarla gitmiş, Üniversite’nin ve ordunun atlarının geri kalanı ormana salınmış. Gitmiş. Hepsi gitmiş.

On beş Gardnerya askeri ölmüştü. Üniversite’nin bahçıvanı vahşice başı kesilerek öldürülmüştü. Bir grup Üçüncü Bölük Gardnerya askerinin kulakları kökünden koparılmıştı. Tüm bu yıkımın tek bir suçlusu vardı, vahşi Lupin kızı.

Doğu Geçidi kapatılmış, Fernyllia bu sabah idam edilmişti. Rafe ve Trystan sürgündeydi. Onları Edwin amcam değil de Vyvian halam yetiştirseydi ve çoktan büyü-bağlanmış olsalardı bunların hiçbiri olmazdı.

“*Neredeler? Neredeler? Neredeler, Elloren?*”

“*Bilmiyorum! Bilmiyorum!*”

Ardından ben acıyla kıvranırken odaya bir süre sessizlik hâkim oldu.

Ah, Yüce Kadim Varlık aşkına, Fernyllia! Herkesi kurtardın ama bu yüzden canını aldılar...

“Neden ağlıyorsun?” diye tersledi halam.

“Ağrıyor!” diye yalan söyledim. Fernyllia’nın yıkıcı kaybıyla paramparça olan kalbimi, söylediğim her yalanla sivri uçlu cam parçaları doğruyordu.

“Kardeşlerinin nerede olduğunu bildiğini sanmıyorum,” dedi şifacı Vyvian halama.

“Elbette bilmiyor,” dedi halam. “Rafe ve Trystan ona hiçbir şey söylememiş. İkisi de çoktan Lupinlerin manipülasyonuna kapılmış. Bu yüzden de *kendi kız kardeşlerinin* zehirlenmesine göz yumdular.”

Başım, kalbimle beraber ikiye ayrılırken beni sorgulamaları bir ömür gibi sürdü. Sonra da beni acıyla baş başa bırakıp gittiler. En sonunda pes edip bayıldım.

Saatler sonra hâlâ zehrin etkisiyle titriyordum. Tenim yapış yapıştı, dengemi sağlayamıyordum. Bathe Salonu’ndaki odamın pencerelerinden gece göğünü yaran yıldırımlar görünüyordu.

Vyvian halam önümde, kadife minderli bir tekli koltukta oturuyordu, yanımızdaki şöminenin ateşi çıtırdıyordu. Elimle kavradığım bir bardak acı *Borsyth* toniğini benim için bir eczacıya hazırlatmıştı. İçten içe tükenmiş ve kırılmış hissediyordum.

“Kardeşlerinin bu kadar kötü yollara sapacağını hiç aklıma gelmezdi,” dedi öfkeyle, zümrüt gözleri âdeta alev alevdi.

Trystan. Rafe. Şimdi neredesiniz?

Halamın acımasız sözleri kalbime saplandı. Rafe ve Trystan'ı şimdiden o kadar özlemiştim ki onlar olmadan bu yeni Diyar'a nasıl dayanacağımı bilmiyordum.

"Rafe... zaten tehlikeli sularda yüzüyordu," diye köpürdü. "O Lupin sürtüğüyle birlikte gezip tozuyordu. Fakat Trystan..." Yüzünden ihanete uğramış, yaralı bir ifade geçti. "Hiç aklıma gelmezdi."

Sanki bakışlarımda işlerin nasıl bu denli kötüye gittiğine dair bir ipucu ararcasına bana baktı, alışılmadık bir vaziyette sarsılmıştı.

Gittiler. Sevdığım herkes, nerdeyse hepsi... gitmişti.

Bu sonucun ağırlığı dayanılmazdı ve bu kadar yoğun bir kedere hazırlıklı değildim. Ağlamaya başlayıp gözyaşlarımdan özgürce akmasına izin verdim. Halamın kardeşlerimin ihanetine duyduğum üzüntüden ağladığımı düşüneceğini biliyordum.

Vyvian halamın yüzü nefretle ekşidi. "Annenin kanı. Tüm bunların sebebi bu işte."

Bir anda annemden bahsetmesiyle irkilip ona baktım, gözyaşlarım kesildi. Halam başını iki yana sallayıp sanki her şey korkunç bir netlik kazanmışçasına nefretle boş bir noktaya bakmaya başladı.

"Tesla Harrow." Annemin adını öyle bir nefretle tısladı ki sersemledim. "O *Aşağı Nehir* kızı. Keltlerin, Urisklerin arasında büyümüştü. Valgard'a ilk geldiğinde ne kadar Keltvari olduğuna *inanamazsın*. O alt sınıf alışkanlıklarını hiçbir zaman terk etmedi."

Dişlerini sıkı sıkı konuşuyordu. "Rafe de *tıpkı* ona benziyor. Trystan... o biraz daha babanı andırsa da *Aşağı Nehir* kanı eninde sonunda onu da mahvetti." Bana baktığında yüzündeki nefret bir nebze yumuşadı, gözleri cam gibi parladı. "Fakat sen, Elloren. Sen Vale'e o kadar çok benziyorsun ki... Neredeyse annemizin *aynısısın*."

Kendini doğrularcasına başını aşağı yukarı salladı. "Sende bizim soyumuzun kanı akıyor, anneninki değil. İşte bu yüzden sen iyi ve saf kalabilirken kardeşlerin kötü yolda kendilerini kaybettiler." İfadesi acı bir pişmanlığa dönüştü. "Ah, keşke güç mirasımız sende olsaydı. Fakat hâlâ içinde, gelecekte kendi çocuklarında ortaya çıkacak." Sanki kurtuluşumuzu garantilenmiş gibi başını yeniden aşağı yukarı salladı. "Lukas'la büyü-bağlanacaksın ve ailemizin ismini kurtaracaksın."

Şaşkınlık ve öfkeyle kendi içime çekildim. Annemin gülümseyen yüzü ve babamın nazik karakteri gözümün önüne geldi.

Cadı, diye haykırdım içimden. Seni zalim, seçkinci cadı.

"Babanın o Aşağı Nehir kızına *acıdığı* için bağlandığını biliyor muydun?" diye üsteledi gözlerinde patlamaya hazır bir öfkeyle.

"Hayır," dedim titreyen sesimle.

"Ah, evet. Kendini bir Kelt'e yamamaya çalışıyordu. Kimse istemedi onu. Bu yüzden aptal kardeşim kendini ortaya atıp onunla bağlandı. Kardeşlerinin damarlarında akan kan da *bu* işte."

"Ne... ne demek istiyorsun?" Kafa karışıklığı başımı döndürüyordu.

"Annen bir Kelt'le kaçmak istiyordu," diye püskürdü Vyvian halam. "Tam da Keltler Gardneryalıları katletmek için topladığı zamanlarda."

Ne? Hayır. Yanılıyorsun. O babamı seviyordu.

"O adam da hâlâ burada, bir Kelt profesör," diye tısladı. "Ya da bir zamanlar öyleydi." Vyvian halam küçük, nefret yüklü bir kahkaha attı. "Gerçi artık değil."

"Hangi profesör?" diye sordum.

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Jules Kristian."

Şok tüm benliğimi ele geçirdi. *Hayır. Bu doğru olamaz.*

"Bu barbarların Üniversite'de ders vermelerine izin verilmemeli," diye durmaksızın kin kusmaya devam etti. "Askerle-

rimizin Jules Kristian'ın ofisinde neler bulduğuna inanamazsın. Diyar'ın her bir yanına yayılmış yasa dışı faaliyetlerin kanıtı.”

“Nerede o?” diye sordum nefes nefese. “Ona ne oldu?”

“Henüz bulamadılar,” derken yüzü hayal kırıklığıyla gölgelendi. “Ama bulur bulmaz tutuklayacaklar. Cezalandırılmasını bizzat ben denetleyeceğim.”

Baş dönmesi beni ele geçirdi. *Neredesin, Jules? Bunlar doğru olabilir mi? Neden bana hiç söylemedin?*

“O adamın ismini asla unutmayacağım,” diye hınçla devam etti halam. “Vale'in o kadınla bağlandığı geceyi de asla unutmayacağım. Babanın bu aileye getirdiğı çöp bu işte. Bak şimdi. Neye yol açtığına bir *bak*.”

İçimde dev bir öfke kök saldı.

Annem çöp değildi, seni şeytan kadın.

Vyvian halam ayağı kalkıp yanındaki küçük masanın üstünden vaketa eldivenlerini aldı. Öfke dolu gözleri beni delip geçerken duygularımı gizlemekte zorlanıyordum.

“Valgard'a gidip kardeşlerinin yarattığı korkunç hasarı düzeltmeye çalışmam gerek,” dedi gergin ve zar zor kontrol altında tutabildiğı sesiyle. “Ailemizin şanını korumak senin elinde olacak, Elloren. Burada kalacaksın. Ve Lukas Grey'le mümkün olduğunca çok zaman geçireceksin. İki hafta içinde döneceğim ve ben dönene dek bağlanma tarihini bir an önce belirleyip amcanın iznini almış olmanı umuyorum. Amcanın oyunları yetti artık.” Bakışları, sırtımdan aşağı ürperti yayan acımasız bir şerle doldu. “Eğer üç hafta içinde Lukas'la bağlanmazsan seni de amcanı da mirastan tamamen menettiğimi amcana iletirsin. Elindeki üç kuruşu da tükendi. Demem o ki bana itaat etmeyi reddettiğiniz takdirde kendinizi sokakta bulursunuz. Anladın mı?”

Her konuda sana karşı koyacağım, seni kahrolası cadı.

İfademi kederli bir itaat maskesine bürüdüm. “Evet, Vyvian hala.”

Yüzümü inceledi, itaatkâr ifademde bir çatlak arıyordu sanki. Hiçbir şey bulamayınca beni tepeden tırnağa süzüp hastalıklı rengimi, darmadağınık saçlarımı ve perişan ifademi süzdü. Bakışlarında bir nebze şefkat belirdi.

“Kardeşlerin sana bunu yaptığı için üzgünüm, Elloren. Gardnerya’dan ve bu aileden sürüldüler. Bir daha adlarını anmayacağız.”

Odadan aceleyle çıktığında çarptığı kapının sesiyle yerimden sıçradım.

Ateş damarlarımda süzülüyordu. Bekledim, sandalyemin kenarına tutunarak bekledim. Halamın kendinden emin adımları duyulmaz olana dek bekledim. Faytonuna binip yola çıktığını zihnimde canlandırana dek bekledim. Nefesim daralıp kontrolden çıktı, nefret bir kasırğa gibi içimde döndükçe dönüyordu. Öfke çelimsiz, zehirden hırpalanmış bedenimi ele geçirdi, bir çığ gibi kopmaya hazırdı.

Hışımla ayağa kalktım ve yanımdaki gül dolu vazoyu kapıp şömineye doğru fırlattım. Vazo kristal parçalarına ayrılırken her yana cam ve çiçekler saçıldı, çiçeklerin bazıları şöminenin içinde alev aldı.

Halının kenarına fazlasıyla yakın yerde için için yanan güle aldırış etmeden orada öylece, yumruklarımı sıkarak durdum.

Ne yapacağım? diye düşündüm gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken.

Gareth gitmişti, böylece onunla bağlanma planım da gitmişti ve zorunlu bağlanma süresinin dolmasına yalnızca birkaç hafta kalmıştı. Ama kaçamazdım, Edwin amcam hastayken ve bana muhtaçken olmazdı.

Çaresizce bir çözüm arıyordum.

Büyü-bağ kayıt listesine bakacağım, diye düşündüm. Ordu olmaya genç bir adam bulacağım. Sonra Edwin amcamın onayını alacağım ve bunu öyle ya da böyle Vyvian halamdan saklayacağım...

Ama nasıl? Ânında öğrenirdi. Büyücü Konseyi ofisleri onun dalkavuklarıyla dolup taşıyordu.

Aniden duvarlar üstüme üstüme gelmeye başladı ve nefes alamaz oldum. Burada, bu boğucu Gardnerya cehenneminde daha fazla kalamazdım. Kuzey Kulesi'ni istiyordum. Tanıdık taş duvarlarının arasında olmak istiyordum.

Geride yalnızca arkadaşlarımın ve ailemin belli belirsiz izleri kalmış olsa bile.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ealaiontora

Karanlığa gömülmüş Üniversite sokaklarında sendeleyerek Kuzey Kulesi'ne doğru yürüyordum, zehir yüzünden başıma musallat olan zonklama kalp atışımla uyumlu ritmik ve bulanık bir rahatsızlığa dönüşmüştü.

Uzun, eğimli arazinin sonuna vardığımda duraksadım. Bulut kaplı gökyüzünü şimşekler aydınlatıyordu ancak hâlâ yağmur yoktu.

Arazi bomboştu.

Vu Trin Verpakya'yı terk etmişti ve Gardneryalı askerler de başka yerlere konuşlanmıştı, geride bıraktıkları dağınık malzemeler çamurlu toprağı çöplüğe çevirmişti.

Kuzey Kulesi'nin soğuk, karanlık silüeti gece göğüne karşı öylece duruyordu. Bomboş ve unutulmuş. Kapısına kan kırmızısı bir Gardnerya kutsama yıldızı çizilmişti.

Görüntü karşısında içim kederle doldu. Ve bıçak gibi keskin bir saygısızlık hissiyle.

Bu işareti daha önce de görmüştüm. Gardneryalılar ruhen kirlenmiş olarak işaretledikleri yerlerde. Habis Varlıklar'ın lekesi nedeniyle kaçınılması gereken yerlerde.

Öfke içimi delip geçerken taşlı patikada ilerlemeye devam ettim, soğuk rüzgâr tenimi âdeta kesiyordu. Kuzey Kulesi'nin

dibine ulaştığımda hafifçe aralık kapıyı ittim. Menteşeler, içeriye girişime itiraz edercesine gıcırdadı.

Yine de içeri girdim. Koridor, arada sırada çakan şimşeklerin aydınlattığı sarmal merdiven dışında zifiri karanlıktı. Hafızama güvenerek ilerleyip merdivenin yarısına ulaştığımda yukardan gelen bir mırıltı dikkatimi çekti.

Kanıma karışan korkuyla donakaldım.

Burada kim olabilir ki?

Boğuk sesi tekrar duydum. Bir erkek sesiydi. Yüksek Alfsigr aksanını seçebiliyordum.

Kalbim yerinden oynadı. *Cael?*

Sessizce basamakları tırmanıp yukarıdaki koridora girdim, odamıza yaklaşıncı adımlarımı hızlandırdım. Duyduğum sesin Wynter'ın kardeşine ait olduğundan artık emindim.

Odaya baktığımda şok bedenimi ele geçirdi.

Wynter bir köşeye bitkin hâlde çökmüş, kanatlarını sıkıca kendine sarmıştı. Bakışları bomboştı. Ariel'in kuzgunu, Wynter'ın tepesindeki kirişe tünemişti. Ariel ise Wynter'ın önünde korumacı bir vaziyette çömelmiş, önlerinde duran Cael'e tıslıyordu. Rhys de hemen yakınlarında duruyordu, yüzünde gördüğüm derin keder beni şok etti.

İçimde karman çorman duygu fırtınaları koparken hepsi bir anda bana döndü. Onları tekrar görmekten duyduğum tarifsiz sevinç yerini hızla sarsıcı bir korkuya bıraktı.

Burada olmamalılar. Verpakya düşmüştü ve yakında Gardnerya yasaları devreye girecekti. Icaralların hapsedilmesini emreden yasalar.

“Ne oldu?” diye sordum Cael'e, kalbim delice atarken. “Yüce Kadim Varlık aşkına, ne işiniz var *burada*? Cael, burası güvenli değil.”

Cael'in ifadesi kaygı verici bir boyutta kasvetliydi. “Kız kardeşim,” dedi. “Alfsigroth'tan kovuldu. Tüm Icarallar kovuldu.”

Cael'in sözcükleri beynimde yankılanırken derin bir nefes aldım. Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Wynter, Alfsigr topraklarından kovulduysa sınırlarını bir adım bile geçtiği takdirde öldürülecekti.

"Yöneticilerimiz kutsal metinlerimize daha sıkı riayet edilmesini talep ediyor," dedi Cael. "Ve kutsal öğretilerimiz tüm *Deargdulların*, Kanatlı Varlıklar'ın ölümünü buyuruyor. Başrahibemiz her zaman kız kardeşimin kovulması çağrısında bulunmuştu ancak şimdiye dek bu doğrultuda hareket edilmemişti. Fakat şimdi, ufukta Diyarlar savaşı görünürken halkımız batıl inançlara daha bağlı hâle geldi. Yalnızca kardeşimi sürgün etmediler, ona yardım eden her Alfsigr'i de sürgünle tehdit ettiler. Ailemiz ve geri kalan akrabalarımız onu reddetti. Senin halkının Sürgün'ü gibi. Korkarım onun avlanmasını emredecekler."

Betim benzim attı. "Yüce Kadim Varlık aşkına... Cael..."

"Eğer ölümü için resmî bir çağrı yapılırsa," dedi Cael. "Marfoir'i gönderecekler."

"*Marfoir* mi?" diye güçlkle sordum.

"Alfsigr suikastçıları," dedi Cael taş gibi sert bir sesle.

Odaya dehşet verici bir sessizlik çökerken midem kasıldı. Cael amaçsızca etrafa baktıktan sonra gümüş gözlerini tekrar bana çevirdi. "Bir Icaral'ın güvenle kalabileceği tek yerin burası olduğunu düşündük." Kaşları çatıldı, tonu tiksintiyle doluydu. "Halkının bu *kirlenmiş* yere gelmekten kaçınacağını biliyordum."

Ariel, Cael'in acı dolu kinayesini fark etmeyerek ona öldürücü bir bakış attı.

"Rhys ve sen de mi sürgün edildiniz?" Cael'in solgun, sessiz yoldaşına baktım.

"Henüz değil," dedi Cael. "Ama sıra bize de gelebilir."

Wynter'a baktım. Şok içinde boşluğa bakıyordu.

"Wynter, çok üzgünüm," dedim ona ama yanıt vermedi. "Onu hiç böyle görmemiştim," dedim Cael ve Rhys'e.

“İnsanlarımızı seviyor,” dedi Cael, zarif sesi çatladı. “Onlar için kendi hayatını feda edecek kadar hem de.” Yüzünden ke-derli bir ifade geçti. “O bir *Ealaiontora* olmalıydı, şimdi bütün Alfsigrler ona sırtını döndü.”

Ona sorgulayarak baktım.

“Tam olarak anlaşılır hâle çevrilmesi çok zor,” dedi. “Bir *Ealaiontora*... büyük bir sanatçıdır. Fakat bu bile onları anlatmak için eksik kalır...”

“*Ealaiontora* bir peygamberdir,” dedi Rhys yumuşak sesiyle, beni hazırlıksız yakalayarak. Hep çok sessiz, çok tetikteydi. Sesi nazik ve ağır aksanlıydı, konuşmasının tüm keskin kenarları su aşındırmışçasına yuvarlanıyordu.

“Sizin kutsal metnelerinizdeki gibi değil,” diye nazikçe açıkladı Rhys. “Bir *Ealaiontora*, sözcükleriyle değil, sanatıyla ve bizzat hayatıyla peygamberdir. İnsanların Ruhu’nun bir yansımasıdır.”

“Kardeşim kanatsız doğmuş olsaydı tüm Elfler tarafından el üstünde tutulurdu. Onun gibisini... onun sahip olduğu yeteneği... nesillerdir görmedik. Sanatı, Alfsigr krallarının salonlarını ve *Ardeaglais* merdivenlerini süslemeliydi.”

“Ben bir *Ealaiontora* değilim,” dedi Wynter duvarın dibine çöktüğü yerden, sesi donuktu. “Ben, Habis Varlıklar’dan biriyim. Beni bırakın ve halkımıza dönün. Kaderimi kabul ediyorum.”

Ariel birden ayağa fırladı, siyah kanatları açıldı ve ateşinden çıkan küçük bir çember ikisini de sarmaladı. Öfkeyle bize baktı. “Defolun,” diye tısladı. “Defolun gidin. Hepiniz. Onun aklını zehirliyorsunuz.”

“Ariel, yardım etmeye çalışıyorlar,” diye ısrar ettim.

“*Defolun!*” diye hırladı hepimize. “*Onu. Yalnız. Bırakın.*” Tekrar Wynter’in önünde diz çöktü. “Onlara ihtiyacımız yok,” dedi beceriksizce saçlarını okşarken. Öfkeli yüzüne sessiz göz yaşları süzülüyordu. “*Hiçbirine* ihtiyacımız yok. Tek istedikleri bize zarar vermek. Asıl Habis Varlıklar *onlar*. Seni *incitmelerine* izin veremezsin.”

“Ne yapacaksınız?” diye sordum Cael’e, acı içinde kıvranıyordum.

“Kraliçe’yle bir görüşme talep edeceğiz. Marfoir’i göndermemesi ve Icarallarla ilgili verdikleri kararı feshetmesi için ona yalvaracağız.”

“Ya reddederse?”

Cael ciddiyetle başını aşağı yuları salladı, bu ihtimale şimdiden kendini hazırlamış gibiydi. “Halkımla bağlarımızı koparacağız. Kardeşimi bir şekilde Doğu Geçidi’nden geçireceğiz. Noi topraklarına doğru yola çıkıp Rhys’le birlikte Wyvern muhafızlarına katılacağız.” Cael’in nazik yüzü çakmaktaşı gibi sertleşti. “Sonra da Gardneryalılar ve Alfsigr Elflerine karşı silahlanacağız.”

✧
BEŞİNCİ
KISIM
✧

BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#340

Kuzey ve Güney Lupinleri tarafından daha önce yasa dışı bir şekilde işgal edilen toprakların barışçıl bir vaziyette ilhakı derhâl başlayacak; kuzey bölgesi Alfsigroth, güney bölgesi ise Gardnerya Kutsal Büyücü Egemenliği'nin koruması altına alınacaktır.

VERPAKYA KONSEYİ KARARI

#73

Verpakya Konseyi, oy birliğıyle Verpakya'nın Gardnerya koruması altına alınmasına karar vermiştir. Barışçıl yetki devir süreci derhâl başlayacak olup Gardnerya ordusunun Verpakya silahlı kuvvetleriyle birleştirilmesiyle yürütülecektir. Verpakya Konseyi, bundan böyle Gardnerya Büyücü Konseyi'nin yargı yetkisi altında faaliyet gösterecektir.

BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#341

Verpakya topraklarının barışçıl ilhakı derhâl başlayacak ve vaktiyle bağımsız bir ülke olan Verpakya, Gardnerya Kutsal Büyücü Diyarı koruması altında hüküm sürecektir.

BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#342

Noi halkıyla olan tüm diplomatik ilişkiler, Gardnerya ve Verpakya askeri güçlerine yönelik ağır ve sebepsiz saldırılar nedeniyle kesilmiştir. Vu Trin kuvvetlerinin, Gardnerya topraklarına yeni ilhak edilen Verpakya bölgesine girmeleri de yasaklanmış olup Kutsal Büyücü Diyarı, doğu ve batı Verpakya'daki Vu Trin askeri üslerinin mülkiyetini ele geçirmiştir.

Vu Trin'in bundan sonraki herhangi bir saldırısı veya Gardnerya egemen topraklarına izinsiz girişi, savaş ilanı olarak değerlendirilecektir.

GİRİŞ

Damion ve Fallon Bane, camla kaplı balkonun ardından hemen aşağıdaki meydanda toplanmış siyahlar içindeki Gardneryalı kalabalığını izliyorlardı. Kalabalıksa katedralin muazzam, geniş merdiveninde yaşanan kargaşaya kapılmıştı.

Bir erkek Icaral infaz için yukarı sürükleniyordu. İki asker kollarından sıkıca tutarken yaratık kanatlarını panikle çırpıyordu.

Damion, Bane ailesinin en görkemli malikânesinin dördüncü katından bu manzaranın tadını çıkarıyordu. Bakışları meydanın ortasına hükmeden Carnissa Gardner heykeline, ayaklarının altında yüzükoyun yatan Icaral iblisine esasını doğrultmuş destansı Karanlık Cadı'ya kaydı.

Sonra dikkatini yeniden katedralin devasa kapılarının önünde yaşanan sahneye çevirdi. Marcus Vogel, Vyvian Damon ve diğer Büyücü Konseyi üyeleri zorla diz çöktürdükleri eli kolu bağlı Icaral'ın etrafında yarım daire oluştururken üç tane Beşinci Seviye Büyücü asker ileri çıktı.

Askerler asalarını çekip Icaral iblisinin başına doğrulturken Damion onları sessizce izledi. Yaratığın kanat kökleri korkuyla çırpmaya devam ederken başı da öne eğikti. Uzaktan gök gürültüsü duyuldu, şimşekler gökyüzü boyunca çakarken karanlık bulutlar birbirine girip alçalmıştı.

“Anneme bir Icaral’ın saldırdığını biliyor muydun?” diye sordu Fallon camın dibinde oturduğu sandalyesinden, gözleri hâlâ Icaral’a kilitliydi. “Diyar savaşı sırasında. Keltlerin annemin bütün ailesini topladığı gece.” Fallon’ın gözleri öfkeyle parladı.

Damion Bane dikkatle kız kardeşini inceledi. Yüksek sırtlı, kadife minderli tekli koltukta oturuyordu; başı, kenarlarına göre koyu, mat ağaç dalları işlenmiş siyah, ipek kumaşla kaplı arkalığa yaslıydı. Gövdesi hâlâ geniş sargılarla kaplıydı ve titrek bir Aşağı Nehir Gardneryalı hizmetçisi tarafından üzerine ağaç desenli, zümrüt rengi bir battaniye örtülmüştü.

Yavaş iyileşiyordu fakat güçleri olağanüstüydü. Güçlü yatkınlıkları onu kurtarmıştı.

Büyüsü de giderek güçleniyordu.

“Annem Icaral saldırısını anlatmıştı,” dedi Damion. Göz göze geldiler ve aralarında yoğun bir bakışma yaşandı. Anneleri Genna Bane, yirmi yılı aşkın süre önce yaşanan o gece hakkında nadiren konuşurdu. Kafirlerin egemen güç olduğu ve Gardneryalı erkek, kadın ve çocuklardan oluşan köyleri katlettikleri zaman.

Kelt, Urisk ve Icaral iblisleri, anneleri ve tüm ailesi için geldiği zaman.

Damion hırpalanmış Icaral’a yeniden kabaran bir nefret ve alev alev yanan bir memnuniyetle baktı. Hasat zamanı daha yeni başlamıştı. Tüm Habis Varlıklar’ın kökü Batı Diyarı’ndan kazınmak üzereydi. Ardından da sıra Doğu Diyarı’ndan kazımaya gelecekti.

Karanlık Cadı’nın yarım kalan işi, güçlü kız kardeşi tarafından topyekûn tamamlanacaktı.

Sahneyi izlerken Fallon’ın yüzü tiksintiyle buruştu. “Icaral, katledilmek üzere ahırda topladıkları annem ve ailesinin üzerlerine ateş topları atmış. Ve *gülmüş*. Çocukların ayaklarını yakarken, küçük kızların etekleri tutuşurken *gülmüş*.”

Fallon’ın gözlerinde öfke parlarken parmakları kucağında duran Demirağaç esasının etrafını sıkıca kavradı. Oda birden

soğudu, pencereler buzla kaplanırken Damion soğğun iliklerine işlediğini hissetti.

“Biliyorum, kardeşim,” dedi alçak bir sesle.

“Erthia’nın yüzünde tek bir Habis Varlık dahi bırakırsan tarih tekerrür eder,” diye uyardı Fallon. “Büyücü kelimesi tekrar bir hakarete dönüşür. Halkımız, çocuklarımız ya *Karga* ya da *Böcek* diye çağırılarak alaya alınır. Köleleştirilirler... aşağılanırlar. Ardından bir araya toplanıp katledilirler.” Ürkütücü bakışlarını abisine dikti. “Eğer Hasat Zamanı mümkün olduğunca başlarını ezmezsek işte bunlar yeniden yaşanacak.”

Damion kız kardeşinin gözlerindeki tehlikeli soğukluğu görmezden gelerek bakışlarına karşılık verdi. Ona korkuyla karşılık vermemenin en iyisi olduğunu biliyordu.

“Icaral iblislerinin Hasat edilmesi gerektiği kesin,” diye soğukkanlılıkla kabul etti. Marcus Vogel kalabalığa hitap ederken aşağıdaki Icaral’ı işaret etti. “Ancak bu idam çılgınlığı Vyvian’ın bir başka siyasi hamlesinden ibaret.”

Soğuk biraz azaldı.

“Elbette öyle,” dedi Fallon, kolaylıkla anlaştıkları için memnun görünüyordu. “Büyücü Konseyi’ndeki yerini sağlamlaştırmak istiyor.” Abisine baktı. “Vyvian Damon’ın Büyücü Egemenliği’ne gerçekten sadık olduğunu düşünüyorum. Her ne kadar annemle birbirlerinden nefret etseler de.” Güzel yüzü sertleşti. “Fakat Vyvian, kenara çekilmeyerek ve Karanlık Cadı gücünün artık nerede olduğunu kabul etmeyerek Büyücülüğe zarar veriyor. Güç artık *bizim* soyumuzda.”

“Karanlık Cadı soyu Elloren Gardner’da,” diye nazikçe hatırlattı Damion. “Kardeşleri de Sürgün edildiğine göre...”

Birden yükselen soğuk Damion’ın tenine işledi, buz camlara yayıldı.

“Elloren Gardner kardeşlerinden farklı değil.” Fallon abisine kızgın bir bakış attı. “O bir *staen*’en. Her türlü Habis Varlık’la düşüp kalkıyor.”

“Fallon,” dedi Damion soğukkanlılıkla, “Habis Varlıklar Carnissa Gardner’ın soyunun peşinde, herkes böyle düşünüyor. Çünkü onlar hâlâ *gerçek soy*. Büyücü Konseyi’ni Karanlık Cadı’nın torununun *staen’en* olduğuna ikna etmen zor olacak.”

“İşte bu yüzden Elloren Gardner’ı yola getirmemiz gerekiyor.”

Damion, Fallon’ın Gardner kızından nefret etmesinin nedenlerinden birinin fazlasıyla farkındaydı.

Lukas Grey.

“O hâlde yola getir,” diye umursamazca yanıtladı. “Her geçen gün güçleniyorsun. Yakında kimsenin Kehanet’teki Karanlık Cadı olduğundan şüphesi kalmayacak.”

“Zaman yok.” Fallon’ın gözleri kısıldı. “Elloren Gardner’dan başlayarak o aileyi tamamen boyunduruğumuz altına almalıyız. Ve bunu en kısa zamanda yapmalıyız.”

Elloren Gardner Lukas Grey’le büyü-bağlanmadan önce.

“Kardeşlerini nasıl halletmemi istersin?” diye sordu Damion şüpheyle. “Muhtemelen Vu Trin’in koruması altındalar ve çoktan Noi topraklarına doğru yola çıkmışlardır.”

“Kardeşleri ben hallederim.”

Damion tek kaşını kaldırdı. “Küçük olan Beşinci Seviye Büyücü.”

Fallon’ın bakışları keskinleşti. Birden odanın her yüzeyini kırağı kapladı, kristal iğnelere benzeyen buz parçaları etrafı beyaza boyamıştı. Meydana bakan cam tamamen buzla kaplanmıştı. Artık tedirgin edecek kadar düşen sıcaklık Damion’ın bedenini sarmaladı.

Acı verici bir soğuk.

“Benden şüphen mi var, kardeşim?” diye sordu Fallon alçak bir sesle.

Damion kısa bir kahkaha atıp sızlayan parmaklarını oynattı. “Hayır, sevgili kardeşim,” dedi etrafına takdirle bakarak. “Mükemmel bir kırağı çalışması. Nasıl ustalaştın bunda?”

“Yatalak geçirdiğim zamanı iyi değerlendirdim.” Fallon’ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ayrıca Elloren Gardner’ın başını nasıl ezebileceğimizi, o küçük *staen’en* orospusunu yok edip Carnissa Gardner’ın soy gücünü nasıl ele geçireceğimi biliyorum.”

Damion bedenini titreten acı verici soğukla gerilirken kardeşine sııttı. “Eğer beni dondurarak öldürürsen sana pek faydam olmaz.”

Fallon düşündü.

Odadaki tüm soğuk bir anda geri çekildi ve kırağı kayboldu, oda tekrar ısındı. Kan, Damion’ın kolları ve ayaklarına acı verici bir karıncalanma dalgasıyla geri döndü, meydandaki manzara yeniden kendini gösterdi.

Damion aşağı baktığı anda üç asanın ucundan yayılan mavi ışığın Icaral iblisini mavi bir ateş seline boğduğunu gördü. Icaral isli, kömürleşmiş bir et yığınınna dönüştüğünde Büyücüler geri çekildi.

Damion kardeşine dönüp onun kararlı ve karanlık bakışına karşılık verdi. “Pekâlâ, söyle bakalım kardeşim. Elloren Gardner’ı nasıl yok etmemi istersin?”

BİRİNCİ BÖLÜM

Kanatlar

Wynter'in sık sık yaptığı gibi oturmuş, Kuzey Kulesi'nin büyük, yuvarlak penceresinden dışarı bakıyordum. Gözlerim gece karanlığına bürünmüş tarlayı ve daha da karanlık olan ormanı tararken Cael ve Rhys'den bir iz arıyordum. Ay, sivri Kuzey Sırt'ın üzerinde dinleniyordu.

Ariel ve Wynter'a hüzünlü bir sessizlik çökmüştü, Cael'le Rhys'in dönüşünü beklemek işkence gibiydi. Ariel yüzüne onu metanetli gösteren yeni bir maske yerleştirmişti. Geçmişteki düşmanlığı, Wynter'a karşı şiddetli bir korumacılığa dönüşmüştü. İçindeki güç büyümeye devam ediyordu, kanatları artık daha olgun, tüyleriye daha kabarıktı. Ateşi yavaş yavaş geri dönüyordu.

Bu, giderek kalpsizleşen Diyar'da teselli bulabildiğim tek şeydi.

Ariel'in aksine Wynter mahvolmuş gibiydi. Ruhu sanki geri dönülmez biçimde kırılmışçasına saatlerdir yatağında kıvrılmış yatıyordu. Ariel şimdi onu bir şeyler yemeye ikna etmeye çalışsa da Wynter kıpırdamadı. Gözlerim Ariel'in gözleriyle buluştuğunda beni ezen endişeyi onda da gördüm.

Üniversite, geçtiğimiz birkaç gün içinde yeni Gardnerya liderliği altında tekrar açılmıştı. Lucretia ve Jules kaçmıştı, ofisleri Vogel ve Yüce Büyücülüğe sadık profesörler tarafından devralınmıştı.

Her akşam Tierney'yle yeniden açılan Gardnerya Arşivi'ni ziyaret edip titreşen lambaların ışığında *Büyücü Konseyi Önerge ve Kararları*'ni inceliyorduk.

Parmağı okuduğu metindeki cümle boyunca ilerlerken, “Konsey, önceden Sanatoryum’da olan tüm Icaralları Valgard hapisanesine atmış,” diye sertçe fısıldadı. “Ve anlaşılan halan Marcus Vogel’ın körüklediği Icaral karşıtı öfkeyi oldukça iyiye kullanıyor.”

Halamın, Icaralları Valgard hapisanesindeki hücrelerden çıkarıp çılgın, öfkeli kabalığın arasında sürüklenmeye zorladığını okurken ikimiz de korkuyla dolduk. Icaralları teker teker Büyücü Konseyi toplantılarına sürükleyip bu lanet “iblislerin” öldürülmesini talep etmişti.

Şimdiye dek Valgard Katedrali’nin merdiveninde dört Icaral’ın halka açık infazını gerçekleştirmeyi başarmıştı.

“İtibarını geri kazanmak için elinden gelen her şeyi yapıyor,” diye mırıldandım tiksintiyle. “Kardeşlerimi aileden menetti, şimdi de bunu yaparak Konsey’deki yerini garantilemeye çalışıyor.”

“Ariel ve Wynter buradan gitmek zorunda,” dedi Tierney kısık, gergin bir fısıltıyla. “Birileri elbet Kuzey Kulesi’ni yoklayacaktır.”

“Öyle. Ancak Cael ve Rhys her an geri dönebilir.” Kendi sesimin belirsizliğinden nefret ettim.

Tierney’nin ifadesinde garip bir tereddüt belirdi. “Elloren,” deyip duraksadı, düşüncelerini toparlamakta zorlanıyordu sanki.

Endişeye kapıldım. “Ne oldu?”

Yutkundu, gözlerime bakmakta zorlanıyordu. “Valasca haber göndermiş...” Geniş odaya göz attı, bana yaklaşıp fısıltısını tüy kadar hafif bir seviyeye indirdi. “Amazlar Asrai büyülerini

kaldırmanın bir yolunu bulmuşlar. Nihayet beni bu *şeyden* –vücudunu işaret etti– “kurtaracaklar.”

Gözlerim büyüdü. “Tierney... bu inanılmaz.”

“Birden fazla katmanlı büyülerini dahi kaldırmanın ve onların taşlarına hapseden yolunu bulmuşlar. Böylece gerekirse başkalarının kılık değiştirmesini de sağlayabilecekler.”

Ona hayranlıkla baktım. “Bu güçlü bir beceri.”

Tierney’nin kasvetli bakışları şüpheyi etrafta dolaştı. “Evet, sonuçta Amazların yeni Diyar’da her türlü avantaja ihtiyaçları olacak.”

“Yani büyü... tamamen mi kaldıracaklar?”

Tierney başıyla onaylayınca bu işin sonucunda neler olacağını düşünmeye başladım. Neredeyse bütün hayatı boyunca onu hapseden bu büyü kalktığında nasıl görünecekti? Sonunda hangi güçlere erişebilecekti?

“Elloren,” diye titrek bir sesle fısıldadı. “Valasca ve Alder altı gün içinde büyüü kaldıracaklar. Kaldırıldığında, gerçek formuma kavuştuğumda suyla birleşebileceğim. Bu yüzden... Doğu Diyarı’na gideceğim.”

Söyledikleri karşısında bu denli sarsılmak beni şaşırttı. Tierney’nin elbet gideceğini, gitmesi *gerektiğini* uzun zamandır biliyordum. Ancak huysuz, güçlü ve inanılmaz zeki dostumu kaybetmenin ne kadar yıkıcı olabileceğini hiç fark etmemiştim.

Birden gözlerim yaşlarla doldu, boğazım düğümlendi. Beni hazırlıksız yakalayan bir damla yaş sildim. “Üzgünüm, ama... seni özleyeceğim.”

Tierney ortamı yumuşatmak için alaycı görünmeye çalışsa da dudaklarının kenarları titredi. “Sana sürekli ters davrandığım hâlde mi?”

İstemsiz bir kahkaha atıp gözyaşlarımın arasından belli belirsiz gülümsedim. “İyi ki gidiyorsun,” diye anlayışla fısıldadım. *Seni deli gibi özleyeceğim. Yapayalnız kalacağım.* “Gitmeni istiyorum. Güvende olduğunu bilmek bile beni mutlu edecek.”

Hepinizin gidiş kalbimi parçalayacak olsa da.

Ertesi gece Kuzey Kulesi'ne geri dönmüştüm. Alnımı dayadığım pencerenin serin camından gece vakti araziye aydınlatan ayı izliyordum.

Yvan'ın o anda nerede olduğunu, aynı aya bakıp bakmadığını merak ettim. Yüreğimi saran bir kederle bakışlarımı ormandan yükselen Sırt'ın gece grisi zirvelerine doğru çevirdim.

Ağaçların arasından fırlayan gölgeyi görünce irkilerek geri çekildim. Başta Cael olduğunu sandım ve tam olarak ne gördüğümü anlamak için gözlerimi kısıtım. At üzerinde karanlık bir figür, şimşek hızında Kuzey Kulesi'ne doğru geliyordu. Fakat sonra atın hareketlerindeki tuhaf akışkanlığı fark ettim; mürekkebe benzer bedeni, ay ışığını dalgalı gümüş çizgilerle yansıtıyordu.

Nabzım hızlandı.

Yüce Kadim Varlık aşkına, Tierney ne yapıyor? Açık açık bir Kelpi sürerek her şeyi riske atıyordu.

Adı dudaklarımdan döküldü. "Tierney!"

Pervazdan indiğimde Ariel ve Wynter'ın şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Bağırışım Wynter'ın dikkat kesilmesine neden olmuştu.

"Kelpi'ye binmiş," dedim aceleyle, kapıya doğru koşarak. "Kötü bir şey olmuş."

Odamdan dışarı fırladığım gibi koridor boyunca koşup sarmal merdivenden indim.

Ariel'la Wynter'ın adımları da hemen arkamda yankılanıyor, Ariel'in kuzgunu da kanat çırparak bize eşlik ediyordu.

Tierney, kocaman açılmış gözleriyle bize doğru gelirken Kuzey Kulesi'nin kapısını açtım. Tehlikeli yaratığın yüzüne kapıyı kapama dürtüsüne direnerek geri çekildim ancak Tierney

Kelpi'nin sırtından atladığı an yaratık hızla yere doğru çözünüp siyah bir su birikintisine dönüştü.

"Buradalar," dedi güçlkle, dehşete kapılmıştı. "Morfoirler. Ormandalar. Es'tryl'lyan'la onları buranın hemen kuzeyinde gördük. Daha önce hiç görmediğim iki Elf. Onların... *kavisli* silahları vardı. Wynter, seni almaya geliyorlar. Gitmelisin. Hemen!"

Hayır. Olamaz. Cael ve Rhys nerede?

Tierney, Kuzey Kulesi'nin yuvarlak antresine girip kapıyı şiddetle kapadı.

"Onlarla savaşabilir misin?" diye sordum korkuyla. "Su büyüsuyle?"

Tierney hızlıca başını sağa sola salladı. "Hayır. Onların büyüsu... daha çetrefilli sanki. Üzerlerindeki su rün büyülerini hissedebiliyorum ama tamamen *yanlış*. Ormana bağlı değil. Ormanın tam *tersine* işliyor. Kendilerine has bir çeşit gölge rünleri var. Alfsigr Elflerinin normal gümüş rünlerinden tamamen farklı." Vahşi bir kararlılıkla Wynter'a döndü. "*Hemen* benimle gelmelisin! Es'tryl'lyan'la seni buradan çıkaracağız."

Korkunç durumun ağırlığı üzerimize çökerken Ariel, Wynter ve ben kısa bir an donup kaldık. Sonra Ariel, daha önce hiç görmediğim kadar kararlı bir hâlde doğruldu. Elini sıkıca Wynter'ın bileğine sardı, sesi alçak ve sarsılmazdı. "Kıyafetlerini bana ver."

Wynter, Ariel'in düşüncelerini okurken irkildi. Gözleri korkuyla büyüdü ve başını şiddetle sağa sola salladı. "Hayır! *Hayır!*"

"Kıyafetlerini ver bana," diye ısrar etti Ariel. "Benimkileri sana vereceğim. Onları uzaklaştıracam."

"*Hayır!*" Wynter ağlamaya başladı.

"Seni *öldürecekler*," dedi Ariel dişlerini sıkarak, sakinliğini yitiriyordu.

"Ama bu kez *seni* alırlar," diye bağırdı Wynter, Ariel'in elinden kurtulmaya çalışırken. "Valgard hapishanesine atıp *kanatlarını* keserler!"

“Eğer Tierney’yle gidip seni kurtarmama izin vermezsen,” diye sertçe püskürdü Ariel, “Onlarla öyle sert dövüşürüm ki beni öldürmekten başka çareleri kalmaz.” Ültimatomu Wynter’ın içine işlerken bakışlarını ondan ayırmadı.

Wynter sonunda pes edip başını aşağı yukarı salladı, yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. Titreyen ellerle soyunmaya başladı, Tierney de ona yardım etmek için öne atıldı.

“Hayır,” diye itiraz ettim Ariel’a bakarak. “Başka bir yolu olmalı.”

“Başka bir yol yok,” dedi Ariel. “Eğer onları uzaklaştırmazsam kaçması için zaman kalmayacak.” Bana sırtını döndü, sesi sakın ve kendinden emindi. “Tuniğimi çöz, Elloren.”

Adımı söylemesi gözlerimin dolmasına neden oldu. Ellerim titreye titreye tuniğin iplerini gevşettim, Ariel da uzun siyah tuniği omuzlarından sıyırdı.

Wynter, Elf giysilerini birer birer Ariel’a uzattıktan sonra Tierney, Ariel’ın siyah giysilerini kuşanması için Wynter’a yardım etti. Kalbim kırılma noktasına gelmişti.

Yatkınlık bağlarımın sert bir atışı ıstırabımı delip geçti. Beyaz Asa, ayak bileğimde titreşerek canlandı ve bir anda havada hızla bize doğru gelen karanlık gücün farkına vardım.

Ânında tetiğe geçerek doğruldum. “Gelmek üzereler,” dedim sersemlemiş hâlde. “Onları hissedebiliyorum. Kuzeyden geliyorlar.”

Ariel, Elf giysilerinin kalanını da giymeyi bitirirken, “Wynter’ı Amazlara götür,” dedi Tierney’ye. Wynter’ın duvarda asılı duran beyaz atkısını aldı.

Tierney kapıyı omzuyla iterek açtığı anda hepimiz aceleyle Kuzey Kulesi’nden çıktık. Ilık bir geceydi, gökyüzündeki yıldızlar parlaktı.

Ariel tepeden tırnağa beyazlara bürünmüş, koyu renk saçlarını gizlemek için Wynter’ın atkısını başına sarmıştı. Wynter ise Ariel’ın tuniğini ve siyah pantolonunu giymişti; bedenine

sardığı koyu renk peleriniyle kanatlarını, başlığıyla da kar beyazı saçlarını gizlemişti.

Wynter sessizce ağlıyordu, yüzü öylesine kederliydi ki sanki tüm dünyanın acısını içinde taşıyordu. Ariel kuzeye, Morfoirlerin geldiği yöne baktı ve sonra Wynter'a döndü. "Seni seviyorum," dedi düz bir ifadeyle, inkâr edilemez bir gerçeği söylercesine.

"Ben de seni seviyorum, kardeşim," dedi Wynter gözyaşlarıyla çatallaşan sesiyle.

"Hayır," dedi Ariel vurgulayarak. "Bir kardeş olarak değil. Seni *seviyorum*."

Wynter anlayışla başıyla onayladı, gözleri acı doluydu. "Biliyorum."

"Hoşça kalın," dedi Ariel hepimize, ardından tereddüt etmeden dönüp kuzey ormanına, direkt Marfoir'e giden yola doğru yürüdü. Kanatlarını çırpı ve ay ışığıyla gümüşe çalan kanatları sonuna dek açıldı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken Ariel'in tanıdığım en cesur, en fedakâr insan olduğunu fark ettim.

"İçeri gir!" diye tısladı Tierney bana, Wynter'ı önüne çekerken. Kelpi onların altından yükseldi ve Tierney bana son bir endişeli bakış attıktan sonra Wynter'la birlikte kuzeybatı ormanına doğru ok gibi fırladı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Kapkaranlık ormanda kayboluşlarını izlerken kalbim sıkıştı.

İçimde, sanki bir dizi böcek ısırığına maruz kalmışım gibi sızlayan acıyla keskin bir nefes alıp elimi gövdeme götürdüm.

O anda yeni tomurcuklanan bir korkuyla farkına vardım: *Sage'in rünü*.

Kuzey ormanından süzülen fildişi atların üzerindeki iki figürü hayal meyal görebiliyordum. Felç edici bir dehşet tüm bedenimi ele geçirirken Ariel tam önlerinde durdu.

Marfoirler, Elflere kıyasla daha uzundu; uzuvları tuhaf biçimde gerilmişti ve gözleri fazlasıyla büyüktü. Karanlık silüetleri

bir böceğe benziyordu. Kadim, sinsi bir şer içime yayılırken Ariel döndü ve Kuzey Kulesi'ne doğru koşmaya başladı, irice açtığı gözleri benimkilerle buluştu.

“Ariel!” diye bağırarak ben de ona doğru koşmaya başladım.

İki Marfoir aynı anda avuçları siyah rünlerle işaretli ellerini kaldırdı. Gölgeler Ariel'a doğru savrulup bacaklarının ve ağzının etrafına dolandı.

Ariel sertçe yere çekilirken boğuk bir çığlık attı.

İçimde kara bir öfke kabardı. “Ondan uzak durun!”

Marfoirlerin gözleri bana döndü. Avuçlarını bana doğru çevirdiklerinde görünmez, katı bir madde vücuduma çarptı, nefesimi kesip beni havaya ve birkaç metre öteye savurdu. Sertçe yere düşmemle dirseğimde zonklayan acıyı hissettim. Kalkmak için harekete geçtiğimde gölgeden bir ağ ile örümceğin pençesine takılmış bir böcek gibi yere sabitlendiğimi fark ettim. Ariel da sıkışıp kalmış, ağzı sıkıca kapatılmıştı.

Marfoirler yaklaştı, beyaz yüzlerinde simsiyah duran soğuk ve uğursuz gözleri ölümcül bir niyetle Ariel'a odaklanmıştı. O anda gölgeden boynuzları olduğunu fark ettim. Başlarından çıkan karanlık duman, boynuzların uçlarına doğru sis misali kıvrılarak yok oluyordu.

Aynı anda, birbirlerinin aynadaki yansımaları gibi hareket ederek atlarından indileri. Uzun parmaklı ellerini uzattıklarında uçlarından ay ışığında parlayan kavisli bıçaklar çıktı.

Ariel'a doğru ilerleyip bıçaklarını onun boynuna doğrulttular.

“Bırakın onu!” diye bağırdım. “O Wynter Eirllyn değil!”

Marfoirler duraksadı. Biri avucunu bana doğru uzattı ve gölgeleri üzerime fırlayıp önce ağzımı, sonra tüm başımı sararak sesimi kesti.

Diğer Marfoir Ariel'ın başındaki beyaz atkıyı çıkardı ve o tıslayıp mücadele ederken başını geriye doğru çekti. Ariel'ın diken diken siyah saçları ortaya çıktığında yaratığın ağzı tüyler ürpertici bir şekilde büküldü. Ellerinden daha fazla gölge

şeritleri çıkararak Ariel'ı karanlık bir kozanın içine hapsetti, yalnızca vahşi ve isyankâr gözleri açıkta kaldı.

Ben gölge bağlarıyla mücadele ederken Marfoir, Ariel'ı hiçbir ağırlığı yokmuşçasına kaldırıp atın sırtına attı. Diğer Marfoir de Ariel'ı atın üzerine sabitlemek için gölgeler gönderdi.

Onlar Ariel'la birlikte uzaklaşırken var gücümle gölgenin ardından bağırmaya çalıştım. Karanlık ormanın batı duvarına giden araziye yarılادıklarında tüm bağlarım aniden çözölüp kara dumanlara dönüştü.

Ariel'ın kuzgunu tepelerinden küçük, siyah bir ok gibi uçarak onlara doğru kanat çırparken ayağa fırlayıp arkalarından koşmaya başladım.

“Ariel!” diye haykırdım.

Fakat onlar, Ariel'ın kuzgunuyla birlikte çoktan kaybolmuşlardı.

Çaresizlik felç edici bir güçle beni vurduğunda yavaşladım, sonra da durdum. Ona ne yapacaklarını biliyordum.

Ariel'ı Gardneryalılara teslim edeceklerdi. Gardneryalılar da onu ele geçirdikleri an Valgard hapishanesine atacaklardı.

Ve hapishaneye girdiği an kanatları kesilecekti.

Genç bir Gardneryalı kuşçunun mektubumu rün-şahinine bağlayışını izlerken şafak öncesi gökyüzü bulutluydu ve yağmur çiseliyordu.

Sabah sisi üzerine çöken Kuzey Sırt, şahin kulesinin panoramik pencerelerinin ardından zar zor görünüyordu. Rün-şahininin ıslak karanlığa doğru serbest bırakılışını izledim. Kuzeye doğru kanat çırpı. Mektubum bu kez Lukas'a değildi.

Valasca'ya, Alder ve Tierney'yeydi.

Kuş sislerin arasında kaybolurken kendimi savaşa hazır, bilenmiş keskin bir kılıç gibi hissettim.

Şiddetini artıran yağmura karşı pelerinime sıkıca sarınarak Kuzey Kulesi'ne doğru yürüyordum. Rüzgâr yüzüme tokat gibi çarparken gittikçe kötüleşen havaya karşı adımlarımı hızlandırdım.

Kuzey Kulesi'nin sıırıslıklam olmuş arazisine girdim, topuklarım çamurlaşmış zemine batıyordu.

“Elloren.”

Adımı duyunca döndüm, yağmur sesi bastırıyordu. Genç bir adam Üniversite şehrinden bana doğru koşarak geliyordu. Fırtınanın kararttığı sabahın içinde yüzünü seçebilmek için gözlerimi kısıtışımda yatkınlık bağlarım arasından güçlü bir ateş fışkırdı.

Tanıdık bir sıcaklık bedenime yayılırken Yvan'a doğru koşmaya başladım. Duygularım kuvvetli bir dalga gibi üstüme vururken kollarımı ona sardışımda gözleri altın rengi parladı.

“Elloren,” dedi nefes nefese, sıcaklığı bağlarımın arasına yayıldı. Yağmur üzerimizi örterken birbirimize sıkıca tutunduk.

Ne olduğunu idrak ettiğim an sertçe geri çekildim. “Burada ne işin var?” diye bağırdım. “Burada olamazsın. Burası artık *Gardnerya*.”

“Geri dönmek *zorundaydım*.” Bana sımsıkı sarılırken sesi alçak ve telaşlıydı. “Wynter ve Ariel büyük tehlikede. Cael ve Rhys de öyle. Kaçan bir Alfsigr diplomatla konuştum. Krallıkları tüm Icaralların öldürölmesini emretmiş. *Hepsini*, Elloren. Marfoir'i gönderecekler ve—”

“Çoktan geldiler,” dedim ona, o... *şeyleri* hatırlayınca titredim.

Yvan donakaldı, alev alev yanan bakışlarında şok vardı. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında geri çekilirken yüzü acıyla buruştu, Lasair dilinde küfre benzer bir şey fısıldarken vücudu gerildi.

“Wynter kaçtı,” dedim ona nefes nefese. “Tierney'yle birlikte Amaz topraklarına gidiyorlar. Ama Ariel...” Sesim üzüntüyle

kesildi, cümlemi tamamlayamadım. “Yvan, çoktan Gardner-yalıların eline geçmiştir.”

“*Hayır.*”

Ona Ariel’in fedakârlığını, Wynter’ı kurtarmak için nasıl onun yerine geçtiğini anlattım.

“Peşinden gideceğim,” dedim.

Yvan’ın gözleri alev aldı. “Onu nereye götürdüklerini biliyor musun?”

Başımla onayladım, yağmurla ıslanmış dudaklarım öfkeyle seğiriyordu. “Büyücü Konseyi tüm Icaralların Valgard hapis-hanesine götürülmesini emretti, yani orada olduğuna eminim. Sanırım onu nasıl çıkaracağımı biliyorum.”

Yvan’ın gözleri parladı. “Sana yardım edeceğim.”

“Tehlikeli olacak,” dedim. “Fakat umurumda değil. Ne gerekiyorsa yapacağım. Kanatlarını kesmelerine izin veremeyiz.”

İKİNCİ BÖLÜM

Kılık Değiştirme Büyüsü

“Hazır mısın?” diye sordu Valasca Tierney’ye. Tam karşımızda titreyerek duran Tierney’nin gözleri duygu fırtınasıyla çalkalanıyordu.

“Gerçek hâlimi üç yaşımdan beri görmedim.” Tierney’nin sözleri fısıltıyla döküldü. “Nasıl... nasıl görüldüğümü bile hatırlamıyorum.”

Yvan, Tierney, Valasca, Alder ve ben boş ahırda toplanmıştık. Kısık fener ışıkları bu sabah bize geri dönen Ariel’in kuzgununu aydınlatıyordu; akıllı kuş kırıışlerin en yüksek noktasına tünemişti. *Kadimler Kitabı*’nın solmuş sayfaları ayaklarımızın altında dağılmış vaziyetteydi.

Alder, parlak kırmızı bir rünle işaretlenmiş siyah taştan diski sıkıca kavradı. Parlayan diğer yeşil elinde ise ince, kavisli bir dal tutuyordu.

Yıldız Akçaağacı.

Tierney rün taşını işaret etti. “Yani büyüm onun içine mi akacak?”

“Evet,” diye onayladı Alder, duruşu sakın ve dikti, melodik sesi kulağa ninni gibi geliyordu. Kırpmadığı orman yeşili gözlerini Yvan’la benim üzerime dikti. “Ardından büyüü ikinize aktaracağız.”

Yvan, Alder'ın sinir bozucu derecedeki dingin bakışına yoğun bakışlarıyla karşılık verdi.

“Tamam o hâlde,” dedi Tierney. Titremesine rağmen yüzü kararlılıkla sertleşmişti. “Hadi yapalım şunu.”

Valasca tavana baktı, ben de bakışlarını takip ettim.

Tierney'nin üzerinde oluşan kara bulutlar hızla yayılarak ahırın çatısını kaplayan kirişleri neredeyse görünmez kıldı. Şimşekler bulutların arasında bir o yana bir bu yana hareket edince Ariel'in kuzgunu öfkeyle öttü.

Valasca endişeyle Tierney'ye baktı. “Yanıdayız,” dedi özgüvenle. “Bunu atlatmana yardım edeceğiz.”

“Yap şunu,” dedi Tierney sertçe.

Alder sanki zeminde süzülür gibi akıcı ve zarif bir hâlde Tierney'ye yaklaştı. Dalını yavaşça Tierney'nin titreyen omzuna indirirken bulutlar yoğunlaştı ve hırçınlaştı; artık neredeyse kirişleri göremeyeceğim kadar çoklardı. Sis, tüylerimi diken diken eden serin bir çiyle hepimizi sardı.

Alder, Dryad dilinde alçak bir ilahiye başladığında gözlerim sisin arasından Yvan'la buluştu. Dryad dilinin Kutsal törenlerde kullanılan Kadim Dil'imize bu kadar benzemesi beni şaşırtmıştı.

Oda statik bir enerjiyle dolmaya başladı. Tierney'nin fırtına kaynaklı şimşekleri arttı, sisin arasından beyaz ışıklar çaktı.

Tierney'nin bedeni aniden titredi, titreyen bedeni kararmaya başlayınca Alder bir adım geri çekildi. Gözlerim büyüdü; bedeni şişiyor, uzuyor ve kara formu bir böcek kabuğundan çıkıyormuşçasına kıpırdanıyordu.

Karanlık kütlenin içinde acıyla buruşmuş bir yüz şekillendi. Gözleri kapalı, ağzı sessiz ve ıstırapla açıktı.

Aniden Tierney'nin çığlığı odayı deldi ve büyü, bedeninden fırlayıp sırtımdan aşağı ürperti yayan gürültülü bir çarpma sesiyle rün işaretli taşın içine girdi.

Her şey bir anda oldu. Tierney yere yığıldı. Bulutlar ve yıldırımlar kayboldu, sis birdenbire dağıldı. Alder'ın elindeki

diskin yüzeyi şimdi sanki bir fırtına tarafından ele geçirilmiş gibi gri ve girdaplıydı.

Tierney boynu geriye doğru gerilmiş hâlde bağırırken mavi saçları etrafına dağılmıştı. Uzun kumaş parçaları bedenini acımasızca sarıyordu.

Valasca küfrederek rün bıçağını çekti. Tierney'nin üzerine atıldı, bıçağı bulanık bir hızla hareket etti ve Tierney'nin artık yetişkin olan bedenine küçük gelen çocuk kıyafetlerini kesti.

Kıyafetlerden kurtulan Tierney'nin vücudu gevşedi, ciğerlerini havayla doldururken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Valasca Tierney'yi oturur pozisyona getirdi, Tierney de nefesini düzenlemeye çalışırken yırtık pırtık kıyafetleri üzerine örtüp kendini gizlemeye çalıştı. Pelerinimin düğmelerini açıp üzerimden çıkardım ve hemen Tierney'nin vücuduna sardım.

Alder'ın neredeyse doğaüstü sakinliği bozulmuştu. Rün taşı hâlâ elinde, başardığı şeyin şaşkınlığı içinde kocaman açılmış yeşil gözleriyle Tierney'ye bakıyordu. Şaşkınlıkla yere düşen kumaş parçalarından birini aldım. Bu kumaşlar Tierney'ye üç yaşında kılık değiştirme büyüsü yapıldığı zamandan kalmış olmalıydı.

Elbise parıldayan zümrüt yeşili kalıntılara dönüşmüştü; kumaş, nehirde aşınmış küçük ve parlak taşlarla süslenmişti.

Sevgiyle yapılmış bir el işiydi.

Tierney'nin cildi, küçücük kıyafetlerin teninde açtığı parlak kırmızı kesik izleriyle doluydu.

Yanardöner göl mavisini teninde.

Artık saçları da teni de koyu bir maviyle dalgalanıyordu, renk derin suyun mükemmel bir yansımasıydı. Bana baktı, gözleri öyle koyu bir maviydi ki neredeyse siyah görünüyorlardı, teniyle aynı su misali görünümdeydi. Sıkıca önünde tuttuğu pelerinim omuzlarından kaydı.

Uzun müddet Gardnerya derisinin içine sıkışmış olan bedeni şimdi gevşemiş ve özgürleşmişti. Yüz hatları artık keskin

ve sert değildi; tamamen zarif kıvrımlardan oluşuyordu. Burnu genişlemiş, dudakları dolgunlaşıp mavileşmiş, kulakları zarif bir eğimle uzamış, sırtı nazikçe akan bir dere gibi kıvrılmıştı.

“Nasıl görünüyorum?” diye sordu bana nefes nefese.

Gözlerim yaşardı. “Güzelsin. *Çok* güzelsin.”

Tierney bir kolunu uzatıp hayretle inceledi. Tırnakları parlak opal bir maviydi. Kahkaha attı. “Nefes alabiliyorum,” dedi hepimize bakarken, sesi titriyordu. “Sonunda özgürce nefes alabiliyorum.” Durdu ve derin bir nefes aldı. “Bu... *çok iyi* bir his.” Omuzlarını esnetti. “*Hareket* edebiliyorum.”

Valasca’nın bakışları yakındaki bir metal kovaya kaydı. Kovayı aldı, tuniğinin kenarıyla parlak yüzeyini sildi, ardından tüm ciddiyetiyle Tierney’ye uzattı.

Tierney gerginlikle yutkunarak kovayı aldı. Kovanın ayna misali yüzeyine bakmaktan kaçınırken gözleri yaşlarla doldu. Uzun, titrek bir nefes aldı ve gözlerimiz buluştu.

Yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzülürken kahkaha attım. “Hadi. Bak kendine.”

Tierney yansımasına bir bakış attı ve keskin bir soluk aldı, eliyle ağzını örttü. “Onun gibi görünüyorum,” diye hıçkırdı. Yüzü buruştu, gözlerini sıkıca kapayıp ağlamaya başladı. “Annem gibi görünüyorum.” Kollarını hızlıca kendi etrafına sarıp içine çekildiğinde kova düşüp *Kitap*’ın sayfaları üzerinde yuvarlandı.

Valasca gözyaşlarıyla parlayan yüzünü gizleyebilmek için bakışlarını kaçırdı. Yvan, Tierney’nin önünde diz çökerek elini onun koluna koydu. “İzin ver sana yardım edeyim. Giysilerin kestiği yerleri iyileştirebilirim.”

Tierney gözyaşlarının arasında başını aşağı yukarı salladı ve Yvan ellerini nazikçe Tierney’nin vücudundaki kızgın, kırmızı izlerin üzerine koydu. Yaralar, Lasair dokunuşuyla birlikte tek tek soldu. Yvan’ın işi bittiğinde Valasca Tierney’ye basit bir kahverengi tunik ve siyah pantolon verdi, Tierney ayağa kalkıp giyinirken herkes gözlerini kaçırdı.

Dönüp tekrar Tierney'ye baktığımda ne kadar uzun olduğunu görünce şaşırdım. Ayaklarına bakıp yeni bacaklarını test edercesine ağırlığını bir sağa bir sola verdi, gece mavisi saçları omuzlarının üzerinde dans ediyordu. Her birimize saf, çağlayan bir neşeyle gülümsedi. Topuklarının üzerinde hafifçe zıpladı, nihayet, *nihayet* kendi bedeninde huzura ermiş görünüyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Yvan ve bana, sesinde cesur bir meydan okuma vardı.

Alder fırtınalı rün taşını uzatırken içimden endişeli bir titreme yükseldi. Taşı ondan aldım, sıcaktı ve avucumu karıncalandırıyordu. Yüzeyinde küçük gri-siyah bulutlar sürükleniyor, merkezindeki kırmızı rün hareket hâlindeki bulanıklık arasından puslu bir ışıkla parlıyordu.

"İstediğiniz formu hayal edin," dedi Alder. "Ayrıntılarıyla."

Gözlerimi kapayıp Vyvian halamın yüzünü zihnimde canlandırdım. Zarif figürünü. Siyah bir tunik, binici eteği ve pelelerin. Görüntüyü en ince ayrıntısına kadar zihnimde resmettim.

Vyvian halamın örgülü saçlarını, narin Demir Çiçek küpelelerini, kıvrımlı büyü-bağ izini, canlı zümrüt yeşili gözlerini...

Görüntümden emin olduğumda gözlerimi açtım ve irkildim. Etrafında fırtına bulutları dönen halam diskin içinden bana bakıyordu. O kadar netti ki sanki biri onu küçültüp diskin içine hapsetmişti.

"İşe yaradı mı?" diye sordu Alder. Uzun, zümrüt ışıltılı parmağıyla diske dokundu. "Bu o mu?"

Görüntüyü inceledim. Emin değildim, çenesinin tam çizgisine, kulaklarının kıvrımına iyice odaklandım. Yüzü parça parça keskinleşti ve sonunda güçlü halamın net resmi ortaya çıktı.

Memnuniyetle Alder'a baktım. "Bu o."

Alder başıyla onayladı ve dalını hafifçe omzuma yerleştirdi. "Rün taşına sıkı tutun," dedi.

Taşı sıkıca kavrayıp gözlerimi kapadım, Alder ise akıcı bir büyü mırıldanmaya başladı.

Alder'ın asasından bana doğru rahatsız edici bir enerji yayıldı. Derim acıyla gerilirken ağzımdan küçük bir çığlık firar etti ve gözlerim aniden açıldı. Bir anda paniğe kapıldım.

Önümde siyahtan başka bir şey yoktu ve vücudum yağlı bir maddeyle kaplıydı, birbirine değen parmaklarım kaygandı. Yağ aniden katılaştı, bedenimi sıktı ve ciğerlerimdeki nefes tamamen çekildi. Nefes almak için çırpınırken neredeyse dengemi kaybediyordum. Ardından siyah bulut birden dağılıp berraklaştı ve derin bir nefes alabildim.

Alder'ın zümrüt yüzü karşımdaydı. Çenesini kaldırdı, memnun görünüyordu. Yvan, Tierney ve Valasca hayretle bana bakıyorlardı.

“Ona benzedim, değil mi?” diye sordum, nabzım küt küt atıyordu.

“Korkutucu derecede,” dedi Tierney, her zamanki alaycı tonu geri dönmüştü.

Parmaklarımı, ayak parmaklarımı esnettim. Kaslarımı gerip hareket ettirdim. Başka bir bedenın altına hapsolmuşluk hissi inanılmaz rahatsız ediciydi. Kolumu uzatıp halamın parıldayan tenine, büyü-bağ işaretli ellerine, bakımlı tırnaklarına baktım. Uzanıp yüzüme dokundum. Tüm hatlar pürüzsüzdü, normalde keskin olan elmacık kemiklerim derinlemesine değişmişti.

“Şimdi taşı kaldır ve halanın muhafızını hayal et,” dedi Alder asasını tekrar omzuma koyarak.

Rün taşını avucumun içinde gevşekçe tutup süreci tekrar ettim, bu kez halamın muhafızı Isan'ın görüntüsünü çağırdım. Siyah saç, köşeli çene, geniş göğüs, huysuz ve yosun yeşili gözler. Taş üzerine yansıyan görüntü doğru geldiğinde diski Yvan'a verdim.

Yvan hareketsizleşip gözlerini kapadı, sanki bu durumdan etkilenmemiş ve tuhaf biçimde deneyimli gibiydi. Alder dalını onun omzuna yerleştirip büyüü ona aktardı.

Yvan'ın saçlarının kahverengiden parlak kırmızıya dönüşmesini, formunun bulanıklaşıp mürekkep kıvamı almasını, keskinleşip en sonunda da... Isan'a dönüşmesini gözlerimi ayırmadan izledim.

Yvan da tıpkı Tierney ve ben gibi tamamen değişmişti. Artık on yıl daha yaşlı görünen tıknaz bedeni Gardnerya askeri kıyafetleri içindeydi.

Yvan derin bir nefes verip bariz bir merakla ellerini inceledi. Göz göze geldik, şimdi yeşilin daha koyu tonundaki gözlerinde delici, neredeyse ihtiyatlı bir bakış vardı.

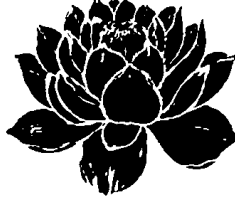
Alder'a döndüm. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Belki bir gün," dedi sakın bir sesle. "Belki daha az." Dalını avucumdaki rün taşına doğrulttu. "Büyü her ne kadar güçlü olsa da saatler geçtikçe ait olduğu yere, taşın içine geri dönmek için uğraşacak. Acele etmelisiniz."

Alacakaranlık öncesi karanlığında hepimiz dışarı çıktık ve Yvan'la beraber Valasca'nın yolculuğumuz için ayarladığı atlara bindik. Ariel'ın kuzgunu ahırdan gökyüzüne doğru süzüldü.

"Gidin," dedi Tierney, görüntüsü akıllalmaz derecede değişmiş olsa da aynı kalan sesi kararlılıkla sertleşmişti. "Gidin ve Ariel'ı o canavarlardan kurtarın."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ariel

“Kapıları açın! Büyücü Vyvian Damon’a yol verin!” Taş suratlı bir asker, yüksek demir parmaklıklı hapisane kapılarının hemen ardına konuşlandırılmış iki nöbetçiye bağırdı.

Atım, kilidi çözülen demirin çıkardığı tiz sesle ürperdi.

Önümüzde beliren hapisane çoğu Gardnerya mimarisiyle aynı tarzda inşa edilmişti; kocaman, oyulmuş ağaçlardan oluşan duvarlar ve onların geniş çatıyı desteklemek üzere birleşen dalları. Ancak bina kutsal Demirağaç’tan değil, obsidiyen taşından yapılmıştı.

Her bir kenarı yukarı uzayan demir dikenlerle bezenmiş altıgen bir duvar devasa hapisaneyi çevreliyordu. Duvarın her köşesine içinde birer okçunun bulunduğu gözetleme kuleleri yerleştirilmişti. Tam anlamıyla bir kale gibiydi, sihir olmadan içeri nasıl girebileceğimizi hayal bile edemiyordum.

Sert mizaçlı asker attan inmeme yardım etti, Yvan’sa atından ustaca atlayarak her iki dizgini de bir nöbetçiye teslim etti ve hemen ardından hayvanların bakımıyla ilgili kaba saba emirler verdi.

Diğer nöbetçi hafifçe eğildi ve iterek açtığı kapıdan girmemi işaret etti. Geriye dönüp baktığımda Yvan’ın hemen arkamda olduğunu gördüm, aramızda hızlı ve kararlı bir bakışma geçti.

Bir kez daha önüme döndüm, derin bir nefes aldım ve hapis-
hanenin kapılarından içeri adım attım.

Demir kapılar arkamızdan kapatıldı, kilidin o tiz sesi ye-
niden duyulduğunda içten içe irkildim.

Başımı kaldırıp yükselen hapishaneye baktığımda endişeyle
yutkundum. Binanın büyüklüğü tam anlamıyla korkutucuydu,
gardiyanların sayısı da öyle.

Ve her yerde demir vardı.

Demir uçlu oklar. Duvarlara dayanmış demir kılıçlar. Du-
varları baştan aşağı kaplayan kalın demirden plakalar.

Sanki olası bir Fae saldırısı karşısında dimdik duracak şe-
kilde inşa edilmişti.

Yvan'ı alıp bu rezil yerden kaçmamak için kendimi zor
tuttum.

Genç, köşeli çeneli nöbetçi tek kelime etmeden bizi hapis-
hanenin ana girişine, yapraklı ve büyük bir ağaçla dağlanmış
bir çift ahşap kapıya götürdü. Nöbetçi varışımızı bildirmek
için içeri girerken bekledik.

Aynı nöbetçi birkaç dakika sonra kapıyı açtı, yanında yaşlı
ve sülün gibi bir adam duruyordu. Yaşlı Büyücü'nün yeşil gözleri
gümüş çerçeveli gözlüğünün ardından sakince bizi inceledi,
tavırları serinkanlı bir bilgelikle doluydu. Siyah cübbesi Gardnerya
Cerrahlar Loncası'nın cerrahi aletlerle yapılmış ağaç armasını
taşıyordu. Belinde bir asa kını asılıydı, giysileri ise Üçüncü
Seviye Büyücü şeritleriyle süslenmişti.

"Büyücü Damon," dedi cerrah şakşakçı bir tavırla, hafifçe
eğildi. "Yine beklenmedik ama oldukça hoş bir ziyaret daha."

"Beni Icarallara götürün," dedim halamın kusursuz baskın
tonunu taklit etmeye çalışarak. "Ariel Haven denen Icaral için
buradayım."

Cerrah saygıyla başını eğdi, geri çekilip ince elinin zarif
bir hareketiyle bizi içeri davet etti.

Kalbim gümbürderken hapishane kapısından içeri adım attım.

Yuvarlak antre bir gece yarısı ormanını andırıyordu, eğik hâldeki oyulmuş obsidiyen ağaçlar epey sıkı. Taştan dallar başımızın üzerinde birbirine dolanıyor, ağaçların gövdesi birkaç karanlık koridoru çevreliyordu. Mekânı donatan yeşil lümen-taşıdan fenerler her şeyi bataklık ateşi parıltısıyla sarıyordu. Büyü-bağ izli elime baktım, tenimin zümrüt ışıltısı bu garip ışık altında daha da belirginleşti.

“İnfaz emrini bu kez alabilmiş olmanızı umuyorum?” diye gelişigüzel sordu cerrah, temkinliydi.

İçimde yükselen panik dalgasını bastırdım. “Hayır. Hayır, bir emir yok. Konsey’den alıp size göndereceğim. Bir saat içinde toplanıyoruz zaten, teknik ayrıntılara ayıracak zamanım yok.”

Cerrah uysal ve yumuşak bir tavırla başını eğdi. “Elbette, Büyücü Damon.”

Obsidiyen koridorlar boyunca arkasından ilerledik. Ayakkabılarımın topukları, siyah geometrik fayanslarla döşeli mükemmel cilalı zeminde tıkırdıyordu. Yvan’ın adımları da arkamda yankılanıyordu.

Karanlık koridorun sonuna geldiğimizde cerrah kemerinden bir anahtar halkası çıkarıp ağır, ahşap kapıyı açtı. Aşağı indikçe serinleyen sarmal merdivende onu takip ettik.

Merdivenin dibine ulaştığımızda loş yeşil ışıkla aydınlanan tünel gibi bir koridora girdik. İleriden zayıf inilti ve homurtu sesleri geliyordu.

Daha zindanların kırılgan girişlerine ulaşmadan nilantyrin iğrenç kokusunu aldım, midemi bulandıran nahoş koku kötü bir hatırayı tetikliyordu.

Başka bir şey daha vardı. Sırtımdan aşağı buz gibi bıçaklar indiren bir his. İleride, bu habis yerin derinliklerinde gizli bir yerde, bir çocuk çılgınlık atıyordu.

Cerrah durup duvardaki kancaya asılı bir anahtar halkasını aldı. Önümüzdeki koridorda demir parmaklıklı bir dizi hücre vardı.

Daha seyrek yerleştirilen lümentaşının yeşilimsi parıltısı burada zayıftı ve net görebilmek gittikçe daha zor bir hâle geliyordu. Fakat garip bir dejavu hissine kapıldım.

Bir zamanlar gördüğüm bir rüya. Marina ve küçük Fern'ü bir kafesten kurtarmaya çalıştığım bir rüya. Tam da bu yeşil ışıklı zindanda.

Şeffaf beyaz bir kuş bir anda görünüp kaybolurken gözlerim yukarda birbirine dolanmış taştan dallara kaydı. İçim ürperdi, botuma sıkıştırdığım Beyaz Asa bileğime sıcaklık yayıyordu.

Dallardan bir kemerin altından geçip mağaramsı, parmaklıklı hücrelerin olduğu koridora girdik. Başta etrafı görmekte zorlansam da gözlerim kısa sürede ışığa alıştı.

Dönüp ilk hücrenin önünde durdum ve işte o an onu gördüm.

Erkek bir Icaral hücrenin içine çömelmiş, cılız kollarını daha da cılız bacaklarının etrafına sıkıca sarmış hâlde süt beyazı ruhsuz gözleriyle beni izliyordu. Kanatsızdı; kanatlarının olması gereken yerde tırtıklı çıkıntılar vardı.

Hücre soğuk ve küçüktü, içinde battaniyesiz sert bir tahta yatak ve demirden bir lazımlıktan başka bir şey yoktu.

Ve nilantyr meyveleriyle dolu bir kâse.

Icaral kararmış dudaklarını aralayıp çürümüş ve keskin dişlerini sergileyerek bana tısladı.

Aşinalık hissiyle sarsıldım.

Bu Icaral'ı tanıyordum. Valgard'da saldırıya uğradığım gün kaçan oydu.

İçimde kabaran korku ve acıma siyah bir dalga gibi beni altına alınca tahrip edilmiş yaratığın yanından uzaklaştırıp başka bir hücrenin parmaklıklarına yaslandım.

Pençeli eller arkamdan uzanıp kollarımı kavradı ve sırtımdaki demir parmaklıklara sabitledi. Kulaklarımın dibinde leş

gibi bir nefes vardı. Kafamı çevirip de başka bir erkek Icaral'ın boş gözleriyle karşı karşıya gelince korkudan boğazım tılandı. "Kollarını koparacağım," diye tısladı Icaral, çökmüş yüzü nefretle kavruluyordu. "Tıpkı kanatlarımızı koparıp parçaladıkları gibi."

Cerrah esasını hücrenin parmaklıklarının arasından uzatıp bir büyü mırıldandı. Parlak, mavi bir patlama her yanıyı sardı ve delici tutuşu gevşeyen Icaral yere yığıldı.

Öne doğru sendeleyip döndüğümde Icaral'ın yere düştüğünü, bedenini ağ gibi saran parlak mavi şeritler içinde acıyla kıvrandığını gördüm.

Nefes almakta zorlandım ve cerrahın sanki sıradan bir şeymiş gibi rahatça işkenceye başvurmasından ötürü korkuyla titredim. Acıyan kollarımı ovuştururken cerrah hafifçe aklı karışmış gibi bana bakıyordu.

Sanki bir şeylere tam olarak anlam veremiyordu.

"Icaral hücrelerinden uzak durmalısınız, Büyücü Damon," dedi çatık kaşlarıyla, halama bu tavsiyeyi vermesi gerektiği için şaşkıındı.

Kalbim kaburgalarımaya doğru çılgınca çarparken kendimi toparlamakta zorlandım. Derin nefesler alarak cerrahın büyüyen şüphesine karşı sakın kalmaya çalıştım.

Vyvian hala gibi davranmalısın, diye azarladım kendimi. *Sakin ol! Ariel'i buradan çıkarmalısın!*

"Nerede o?" diye sordum çenemi kaldırıp kibirli olduğunu düşündüğüm bir ifade takınarak.

Cerrahın yüzü beklenen buyurgan davranışım karşısında rahatladı. "Yaratık koridorun sonunda muhafaza ediliyor."

Muhafaza.

Bu kâbusu andıran zindanı tarif etmek için ne kadar da uygunsuz bir kelimeydi.

Kıvrımlı, dolambaçlı koridorlarda yürüyüp buraya hapsedilmiş Icarallarla göz göze gelince içimi dehşet ve yoğun bir hüznün doldurdu. Bakmamaya, soğuk ve kayıtsız bir edayla

yürümeye çalıştım ancak onları görmemek, seslerini duymamak mümkün değildi.

Dişi bir Icaral vardı. On üç yaşlarında görünüyordu; üstü başı paçavra içinde, saçları kabuk bağlamış yaralarla doluydu. Kanatlarının körelmiş kökleri sırtında çılgınca çırpınırken başını tekrar tekrar hücresinin taş duvarına vuruyordu. Ritmik gümbürtü kalbimde büyük bir çatlağa sebep oldu. Yaşı daha da küçük başka bir Icaral'ın yanından geçtik. Hücresinin köşesine çökmüş, kendi kendine tiz bir sesle mırıldanıyordu.

Diğer Icarallar garip, çarpık şeyler haykırıyor, biz geçerken parmaklıklarını sallıyorlardı.

“Pislik içindeyim, çok *pisim*...”

“Seni mahvedeceğim! Kanatlarımı almaya çalıştılar ama onları sakladım!”

“Gözlerime bak! Seni bizden birine dönüştüreceğim!”

Hepsi kanatsızdı, aynı ölü ve mahvolmuş gözlerle bakıyorlardı. Muazzam bir öfkeyle doldum.

Onları bu hâle getiren bizdik. Benim halkımdı.

Gardneryalılar onları rahat bırakmış olsalardı tıpkı Wynter gibi bütün ve sağlam olabilirlerdi. Fakat bunun yerine işkence görmüş, ilaçlarla deliliğe sürüklenmişlerdi.

Aylar önce bana saldıran Icaralların, belki çocukluklarından bu yana böyle işkence görmüş olabileceklerini fark ettim. Ariel gibi.

Hepsine, hatta bana saldıranlara bile duyduğum keskin bir şefkat, dehşet verici ve mide bulandırıcı bir öfkeyle birlikte üzerime çöktü.

Dolu hücrelerin arasında bulunan birkaç boş hücrenin önünden geçtik. Boş hücreler, büyük olasılıkla bir zamanlar halamın Büyücü Konseyi infazı için düzenli olarak getirdiği Icaralları “muhafaza” etmişti.

Perişan hâlde Yvan'a döndüm. Icarallardan birine bakıyordu; gözleri büyümüştü, yüzü hastalıklı derecede solgundu. Onu

hiç bu kadar sarsılmış görmemiştim, bu hâli içimde derin bir endişe uyandırdı.

“Icaralların gözlerine doğrudan bakmayın,” dedi cerrah soğukkanlı bir tonda. “Ruhu kirletir, bir Büyücü’nün ruhani sağlığı için zararlıdır.”

“Emin olun,” diye yanıtladım, onu gebertip bu şeytani yerde hapsedilen bütün Icaralları serbest bırakmak istiyordum, “bu aşağılık yaratıklara bakmaya hiç niyetim yok.”

Cerrah cevabımdan memnun olarak bizi kâbus koridorunun daha da derinlerine yönlendirdi.

Çocuğun çılgılığı rutubetli havayı delip geçti, Icaralların bitmek bilmeyen iniltileri ve kasvetli mırıltıları arasından sıyrılarak yankılandı.

“Rahatsızlıktan ötürü özür dilerim,” dedi cerrah yürürken. “Dün genç birini tutukladık. Bugün kanatlarını alacağım, bu onu biraz susturacaktır. Gerçi gördüğünüz üzere” –elini çevremizi saran gürültülü hücrelere doğru küçümseyici bir tavırla salladı– “onları yeterince terbiye etmek *mümkün değil*.”

“Tutuklamak mı?” Bir çocuktan bahsederken böyle bir terimin kullanılmasına hayret ettim.

Cerrahın dudakları incecik bir çizgi hâlini aldı. “Bu Habis Varlıklar’ın gerçek doğalarını gizleme kabiliyetini asla küçümsemeyin, Büyücü Damon. Çok genç olanın bile. Bu yaratık kendi annesini bile etkisi altına almıştı. Kadın yaratığın bir iblis değil, masum bir çocuk olduğuna ikna olmuştu. Şükürler olsun ki komşusu bizi Icaral’m varlığından haberdar etti. Kim bilir gelecekte ne tür bir musibete sebep olurdu?”

“Peki ya annesi?” diye sordum Sage ve küçük Fyn’ir’i düşünerek, kusmak istiyordum. “O nerede şimdi?”

Adamın ifadesi sertleşti. “Şüphesiz Habis Varlıklar’la vakit geçiriyordur. Ruhu, yarattığı iblis tarafından öyle kirletilmişti ki yaratığı ondan aldıktan sonra bu Habis Varlık olmadan yaşamak yerine kendini öldürmeyi seçti.”

Başım dönecek gibi olunca kendimi toparlamak için yanağımı ısırdım.

Açık bir hücreyi işaret ederek, “İşte orada,” dedi tiksinti dolu bir ifadeyle.

İçerde, koyu renk İkinci Seviye Büyücü şeritleri taşıyan eczacılık kıyafeti giymiş bir kadın vardı. Belinde asa kını asılıydı. Sıkıca topladığı gri saçları ve sıska suratıyla üç yaşlarında bir çocukla uğraşıyordu. Küçük bir kız çocuğu.

Kadın, çocuğa zorla nilantyr yedirmeye çalışıyordu. Çocuğun beyaz tuniği siyah kusmukla lekelenmişti, başını hızla sağa sola çeviriyordu. Gözleri neredeyse yerinden çıkacak gibi iriydi, inatla kapadığı ağzını açmamak için direniyordu.

Eczacı bizi fark edince işini yarıda bırakıp ayağa kalktı, çocuk ise can havliyle kadının elinden kaçıp çaresizce çığlık atmaya döndü. Küçük siyah kanatlarını hızla çırpıyordu ancak boşunaydı, yerden sadece biraz yükselebildi. Ardından bileğine bağlı prangayla kısıtlandığı zemine düştü. Kısa bir zincirle duvara tutturulan pranga, çocuk onu sanki esnetebilecekmiş gibi çekiştirirken zemine çarpıyordu.

Dehşetle Yvan’a döndüm. Şaşkın ve solgun ifadesi yerini saf bir öfkeye bırakmıştı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu ve kılıcının kabzasını o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları bembeyaz kesilmişti.

Bize rehberlik eden büyücü, çocuğu sakinleştirme işine geri dönen eczacıyı, “Gözlerine doğrudan bakmayın,” diye uyardı.

“Elbette bakmam, emin olabilirsiniz,” diye yanıtladı eczacı, telaşlı ve ter içindeydi. Çocuğu sakinleştirme çabalarını bir an için tekrar bırakıp ayağa kalktı ve eteğini düzeltti. Küçük kız ise çığlık atıyor, umutsuzca zincirini çekiştiriyordu. “Bunu sakinleştirmek gerçekten zor.”

“Gerekirse bağlayın,” diye soğukkanlılıkla karşılık verdi cerrah, hücreye girip yakındaki bir masadan aldığı sicim yumağını kadına uzattı. Mahcubiyetle bana döndü. “Bu sahneye tanık

olmak zorunda kaldığınız için üzgünüm, Büyücü Damon. Bu yaratıklarla baş etmenin ne kadar zor olduğunu görüyorsunuz.”

“Fazlasıyla,” dedim boğazımdan yükselen safrayla.

“Sizinle aynı gemideyiz, Büyücü Damon,” diye pis pis sırıttı. “Büyücü Konseyi’nin bunları bu kadar uzun süre hayatta tutmaktaki ısrarı hayret verici.” Başını sağa sola sallayıp onaylamadığını gösteren bir ses çıkardı. “Neyse ki bu durum, kutsanmış Vogel’in liderliğinde ve sizin cesur müdahalenizle yakında değişecek. Meclis, Icaralları öldürmenin bir nezaket göstergesi olduğunu fark etmeli. Bazılarının midesi bu yaratıkların çaresine bakma fikrini kaldırmıyor, kanatları alınırsa ruhlarının kurtarılabileceğine dair romantik hayallere kapılıyorlar. Eğer bir gün bile bu yaratıklarla çalışsalar daha beter seçimler yapmakta tereddüt etmezler.”

“Muhakkak.” Kalbim hızla göğsüme çarpıyordu.

Yaltakçı bir gülümsemeye devam etti. “Buraya iş için geldiniz ama ben sizi siyaset saçmalıklarıyla oyalıyorum. Kusura bakmayın.”

Kadın neredeyse üzerine oturduğu kızı ağır sicimle bağlamaya çalışıyor, kız ise daha da yüksek sesle çığlık atıyordu.

“Ariel Haven nerede?” diye sordum sesimi buz gibi sakın tutmaya çalışarak.

Cerrah koridorun karşısını işaret etti. “Orada.”

Döndüm, kalbim ağzımda atıyordu.

Ariel. Başından beri arkamdaki hücredeydi.

Ariel hücresinin karanlık köşesine çökmüş, sert bir tahta yatağın üzerinde kıpırdamadan oturuyordu. Başını taş duvara yaslamıştı. Sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen inanılmaz derecede zayıflamıştı, yarı açık gözleri göz çukurlarının derinlerine çekilmişti. Bakışları boştu, dudaklarıysa uyuşuk ve huzur dolu bir gülümsemeye kıvrılmıştı.

Kolunun altında yarı dolu bir kâse nilantyr duruyordu.

Kederle sarsıldım. *Ariel başarmıştı. Uyuşturucunun kâbus zincirinden kendini kurtarmayı başarmıştı.*

Ve şimdi onu yine mahvetmişler.

İçimde bastırmakta zorlandığım öfke bir volkan gibi patladı.

“Bunu Meclis’e götürmekte bir sorun yaşayacağınızı düşünmüyorum,” dedi cerrah kayıtsızca. “Bu yaratık Icaral çocuğunun aksine ne kadar nilantyr verirse almaya oldukça istekli. Hatta belki yeterince nilantyr verirse kendini öldürüp Konsey’i onu infaz etme zahmetinden kurtarmış olur.”

Göğsüm sıkıştı, öfkem gittikçe yükseliyordu.

Ariel yalnızca sakinleştirilmemişti. Âdeta komaya sokulmuştu. Ve görünüşe bakılırsa askerler onu bu hâle getirmek için epey bir çaba sarf etmişlerdi. Vücudu morluklar ve kesiklerle doluydu, kanatlarından biri sanki yarım yamalak koparılmışçasına tuhaf bir açıyla sallanıyordu ve üzerinden koyu renk bir kan süzülüyordu. Hâlâ üzerinde olan Elf giysileri artık kirli ve paramparçaydı.

Arkamdan bir çarpma sesi geldi ve eczacı kadın çığlık attı.

Hızla döndüm. Yvan, yerde kollarını kendilerine siper eden cerrahla eczacının tepesinde duruyordu. Bir elinde cerrah ve eczacının arasını, diğer elindeyse kendi kılıcını tutuyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdım olduğum yerde donakalmış hâlde.

Yvan beni duymazdan geldi, gözlerini cerrah ve eczacıdan ayırmıyordu. Küçük kız hâlâ avazı çıktığı kadar bağılıyor, bağlanmış vücuduyla çaresizce öne arkaya sallanıyordu.

“Nilantyr’i yiyin!” diye emretti Yvan sertçe kâseyi işaret ederek.

İkisi de buz kesmiş hâlde başlarını itaatkârca aşağı yukarı salladılar. Cerrah titreyen eliyle kâseye uzandı. Bir avuç meyve alıp ağzına tıktırdı, ardından kâseyi eczacıya uzattı. Kadın da korkuyla aynısını yaptı.

“Yemeye devam edin!” diye kükredi Yvan. “Bayılana kadar yiyin yoksa ikinizi de öldürürüm!” Omzunun üzerinden bana baktı, çenesini sıkıyordu. “Çocuğu yanımızda götürüyoruz.”

Bağlı vücuduyla yerde çığlıklar içinde dönüp duran çocuğa baktım. Elbette onu buradan çıkaracaktık. Onu bu canavarların elinde bırakamazdık.

“Hepsini kurtarmak istiyorum,” dedi Yvan hiddetle, “fakat yapamayız. Ama onu kurtarabiliriz.”

Başımla onayladım, vücudum soğuk terler içinde kalmıştı.

Cerrah ve eczacının gevşeyen vücutları taş duvara yaslanıp yavaşça yana, ardından da tamamen yere devrildi. Uzuvarları tuhaf bir biçimde birbirinin üzerine yığıldı.

Yvan kılıcını kınına soktu ve avucundaki asaları kırıp bir kenara attı. Eğilip ağızlarını kontrol etti. Nilantyri yuttuklarından emin olduktan sonra küçük kıızı sıkıca bağlamak için kullandıkları sicimi alıp cerrah ve eczacıyı benzer şekilde bağladı. Sonra cerrahın anahtar halkasını alıp küçük kızın ayağını tuttu ve prangasını açtı. Anahtarları bana bırakıp dikkatini küçük kıza çevirdi.

Kız artık daha da yüksek sesle çığlık atıyordu, yeşil gözleri kocaman açılmıştı.

“Pelerinini ver,” dedi Yvan, sert ve acımasızdı.

Pelerinimi çıkarıp ona fırlattım, hemen uzun şeritler halinde yırtmaya başladı.

Yvan küçük kıızı sakinleştirmeye çalıştı ancak çocuk tamamen histerik bir hâldeydi.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı kıza. Şeritlerden biriyle gözlerini bağladı, diğerini de ağzının etrafından dolayıp başının arkasında sıkıca bağladı. Çığlıkları artık kısık ve boğuktu. Yvan kızın bütün bedenini tamamen hareketsiz kalana dek büyük bir kumaş parçasıyla sardı. Sonra sicimi aldı, çocuğu kucakladı ve bana döndü.

Her bir zerresi savaşmaya hazır gergin bir durumdaydı, gözleri sanki hepimizi güvenli bir yere taşımak için bir orduyu alt edebilirmiş gibi alev alevdi.

“Onu sırtıma bağla.” Sicimi bana atıp çocuğu sıkıca sırtına bastırdı. İpi Yvan’ın göğsünden, omuzlarından ve bağcıklara karşı ölesiye direnen çocuğun üzerinden hareket edemeyeceği kadar güvenli görünene dek tekrar tekrar geçirdim.

“şimdi Ariel’ı al,” diye emretti Yvan.

Anahtar halkası elimde, Ariel’ın hücreesine gidip kapıyı açtım. Paslı bir gıcırtyyla açıldı.

“Ariel,” diye usulca seslendim hücreye girerken. İnce omzuna dokunurken içim parçalanıyordu. “Benimle gelmen gerekiyor, canım.”

Neredeyse bilinçsiz başı tembelce bana döndü, kararmış gülümsemesi genişledi. Bir kolumu narin bedenine dolayıp yataktan kalkmasına yardım ettim.

Ariel cerrah ve eczacıya doğru bakıp sanki onları bu durumda görmek komikmiş gibi manik bir kahkaha attı. Tekrar bana dönüp geniş, çarpık bir gülümsemeyle baktı.

“Elloren,” dedi Yvan sertçe. “Seni rehin almış gibi yapacağım. Güvenilir olduğumu sanırken Habis Varlıklar’la iş birliği yapmış hain bir muhafızım, tek amacım Icaralları kurtarmak. Seni hırpalayacağım. Eğer onları ikna edemezsek bizi öldürürler.”

Nefesimi düzenlemekte zorlandım, duygularım karmakarışıkta ama Yvan’ın planının tüm detaylarını kavramıştım.

“Ariel’ı sıkı tut,” dedi. “Buradan çıkıyoruz.”

Hapishanenin ön kapısından dışarı fırlarken, “Hepiniz derhâl geri çekilin!” diye kükredi Yvan.

Bıçağını boğazıma dayadığında etrafımı saran kolları hayli sertti. Kendinden geçmiş hâlde kıkırdayan Ariel'in ince kolunu sıkıca kavradım.

Başlangıçta muhafızlar geri çekilmek yerine üzerimize çullanacak gibi göründüler. Kulelerdeki okçular oklarını yaylarına yerleştirdi, yerdeki nöbetçiler de kılıçlarını çekti. Ta ki kim olduğumu anlayana dek. Silahlarını indirdiler.

"Bir adım daha atarsanız," diye tehdit etti Yvan, beni daha sıkı tutarak, "onu öldürürüm."

Muhafızlar donakaldı ve Yvan tereddüt etmeden harekete geçti.

Aceleyle çıkış kapısına ilerlediğimizde muhafızlardan biri kapının derhâl açılması için bağırdı.

"Durun!" Tam kapıya ulaştığımızda tok bir ses komut verdi, adamın sesi öyle otoriterdi ki herkes durup ona döndü.

Dördüncü Seviye Büyücü rütbeli teğmen üniformasının içindeki iri yapılı adam bize doğru geliyordu, suçlayıcı bir tavırla parmağını bize doğrulttu. "Göründükleri kişiler *değiller!*"

Ah, Yüce Kadim Varlık, yardım et bize.

Diğer muhafızlar şaşkına döndü, gözleri teğmenle bizim aramızda gidip geliyordu. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

"Geri çekilin!" diye bağırdı Yvan. Saçlarımı eline dolayıp kafamı geri çekti, bıçağının keskin ucunu boğazıma bastırdı.

"Sahtekârsın sen!" diye kükredi teğmen Yvan'a. Birkaç adım ötemizde durup asasını çekti. "Az önce Büyücü Vyvian Damon'dan bir mesaj aldım. Icaral Ariel Haven'ı derhâl idam ettirmek üzere Büyücü Konseyi'ne götürmeye geliyor."

Kılıcını bana uzattı. "*Sen Vyvian Damon değilsin.*" Gözlerini Yvan'a çevirdi. "Ve bahse girerim *sen* de onun baş muhafızı Isan Browen değilsin. Gardneryalılar, demir uçlu oklarınızı çekin!"

Okçular yaylarını kaldırıp demir uçlu oklarını bize doğrulttular.

“Fakat Teğmen,” dedi adamlardan biri çekingence, “Isan’ı tanıyorum ve o—”

“Nasıl görüldüğü *umurumda* değil!” diye çıkıştı teğmen. “Bu bir yanılsama! Bir kılık değiştirme büyü!” Yeniden bana döndü. “Sen bir Sidhe Fae’isin, değil mi? Icaral iblislerini çalmaya geldin. Büyünün altında ne saklıyorsun?” Kılıcıyla karnımın yanını dürttü.

Yvan bir çırpıda bıçağını bırakıp teğmenin kılıcını kaptı. Yvan’ın sırtındaki küçük kız çığlık attı, kumaş katmanlarının arkasından gelen sesi boğuktu.

“Sakin ol, Fae,” dedi teğmen Yvan’dan uzaklaşırken. Etrafımızda biriken okçulara baktı ve dudaklarında zafer dolu bir gülümseme belirdi. “Hepimizi alt etmeyi mi planlıyorsun? Kaçmayı mı deneyeceksin? Gardnerya’nın ortasındasınız. Tam olarak nasıl çıkmayı düşünüyorsunuz?” Eliyle inanılmaz yükseklikteki taş duvarları gösterdi. “Duvarların üstü demir dikenlerle kaplı, bütün ok uçlarımız da demirden.”

Kılıcı hâlâ teğmene doğrultmuş hâlde duran Yvan’ın yüzü gergin, bedeni kaskatıydı.

“Sidhe Fae’i iki kanatlı Icaral’ı kurtarıyor,” dedi teğmen sinsi bir alayla, başını iki yana salladı. “Onlar ne işinize yarayacak ki? Kim bilir?” Başıyla bir askere işaret verdi. “Malik, Yüksek Büyücü Vogel’a haber gönderin, iki Sidhe yakaladık. Biz de bu arada Büyücü Damon’ın gelmesini bekleyeceğiz.”

Askerler etrafımızda temkinli bir mesafeyle çember oluşturdu, teğmen ise üç astıyla anlaşılmayacak kadar kısık sesle planlarını tartışıyordu.

Güneş yeni batmıştı, lümentaşının uhrevi ışığı her şeyi yeşilimsi bir parıltıyla aydınlatıyordu. Titreyen elimle Yvan’ın omzuna dokundum, kısa bir an için başını bana doğru çevirse de bakışları askerler arasında gidip geliyordu.

“Ne yapacağız?” diye sordum artan bir panikle.

Cevap vermedi, yutkunduğunu duyabiliyordum. “Bilmiyorum,” diye itiraf etti sonunda.

Panik tüm bedenimi sarıp beni felç edici bir korkuyla içine aldı.

İşte o an teslim oldum. Ariel’a sıkıca sarılıp başımı eğdim ve dua etmeye başladım. Tekrar tekrar, tanıdık duaları fısıldadım... Merhamet için, koruma için, bir mucize için.

“Ne yapıyorsun?” diye hırladı Yvan.

“Dua ediyorum,” dedim, gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu.

Tiksinti dolu bir ses çıkardı. “Ariel ve benden nefret eden bir dinin sözleriyle mi?” diye öfkeyle fısıldadı. “Sırtımdaki çocuktan nefret eden dinin sözleriyle mi?”

“*Bildiğim tek sözler bunlar!*” Ağlıyordum, bedenim titremeye başlamıştı. “Bir *mucizeye* ihtiyacımız var, işte bu yüzden dua ediyorum!”

Ölüm Diyarı’nın ortasında, bir mucize için çaresizce Kadim Varlık’a dua etmeye devam ettim; umut dolu sözcükler beni tamamen dağılmaktan alıkoyuyordu.

“Mucize diye bir şey yok,” dedi Yvan.

Yukarıda, yükseklerde gürleyen bir uğultu duyuldu.

Aynı anda başımızı yukarı kaldırdık ve alevler gökyüzünü yarıp dünyayı turuncuya boyarken bakakaldım. Yvan, Ariel ve beni arkasına itip avucunu öne uzatarak ateşi uzak tuttu. Can yakıcı bir sıcaklık üzerimize çökerken çevremizdeki her şey aniden sağır edici bir patlamayla alev aldı.

Her yönden anlaşılmaz bağrışlar ve çığlıklar yükseliyordu. Altın, turuncu ve parlak beyaz alevler her yana sıçramıştı, kıvılcımlar tepede kayan milyonlarca yıldız gibi uçuşuyordu. Demir uçlu oklar vızır vızır yanıımızdan geçerken gökyüzünden uzun ateş hüzmeleri püskürüyordu.

Ve sonra hemen arkamızda yeri sarsan büyük bir gürültü duyuldu. Sanki Kadim Varlık dualarımı duyup gökyüzünden aşağı inmişti.

Yvan beni serbest bıraktı ve döndük.

Naga.

Ejderha Ariel'ı görünce kafasını aniden geri çekti, gözlerinden öfke fışkırıyordu. Bakışları Yvan'a kaydı, ateşle yanan gözleri Yvan'ın birkaç santim ötesinde durana kadar yılsanı başını aşağı eğdi.

"Ah, Naga," dedi Yvan, sesi boğuklaşmıştı, "zamanlaman çok iyi."

Ariel'in kuzgunu Naga'nın pullu başına kondu, siyah gözleri dikkatle bizi inceledi.

Ne zeki bir kuşsun sen. Naga'yı buldun.

Yvan elini ejderhanın boynuna koydu ve uzunca bir süre birbirlerine baktılar. Sonra Yvan tavırlarında yeni bir kararlılıkla bana döndü. "Ariel'i Naga'nın sırtına bindir! Sen de bin! Gitmeliyiz! *Hemen!*"

Alevlerin arasından Yvan'ı duymak zordu ancak el hareketleri ne demek istediğini açıkça anlatıyordu. Naga vakit kaybetmeden yere iyice alçaldı.

Sırtına tırmandım ve Ariel'i da önüme çektim, kollarımı zayıf bedeninin iki yanından geçirip Naga'nın omuzlarından çıkan iki boynuza sıkıca tutundum. Yvan hemen arkamıza oturup ellerini benimkilerin üzerine yerleştirdi.

Naga doğruldu, kanatlarını açtı ve havaya sıçradı. Kanatlarını her çırpışında daha da yükselirken tutunmakta zorlandım. Adamlar bağırarak her yanımızdan geçen oklar fırlatırken Yvan'ın kolları hem beni hem de Ariel'i sımsıkı tutuyordu. Oklardan biri Naga'nın kulağını sıyrınca Naga öfkeyle kükredi. Başını çevirip birkaç ateş bulutu daha püskürttü, kalan nöbetçi kulelerini de ortadan kaldırıp son süratle yukarı süzülerek hapisshaneden uzaklaşmaya başladı.

Kendimi iyice Ariel'in yarı baygın, kırılğan bedenine doğru eğdim, ejderhanın sıcak sırtı dondurucu rüzgârı kesiyordu ancak yükseldikçe hava soğuyordu. Yvan sıcak göğsünü sırtıma yaslayarak arkamdan vuran soğuğu kesti.

Kaşla göz arasında alevler içinde kalan hapishane dumanlı bir kâbus gibi ardımızda kaldı, Valgard'ın parlak merkezi hemen ötesindeydi.

Yvan uzanıp Ariel'in yırtılmış kanadını tuttu. O elini kanlı yaraya koyarken ben de kanadı sabit tuttum, ateşi içimden Ariel'a doğru dalgalandı.

Bir süre sonra elini çektiğinde Ariel'in kanadı yerine tutturulmuştu, yeniden düz duruyordu.

"Bilincini yerine getirebilir misin?" diye sordum endişeyle.

"Hayır," dedi hüznle. "Çok fazla nilantyr almış, o kadarını arındırmak beni aşar. Benden daha eğitilmiş bir şifacıya ihtiyacı var."

Çok geçmeden tarlaların, ardından da simsiyah vahşi ormanın üzerinden sabit bir hızla geçtik. Ay yolumuzu aydınlatıyor, gri bulutlar yıldızlı gökyüzünde tembelce geziniyordu. Derin, titrek bir nefes verdim.

Uzun bir süre uçtuk. Naga güçlü bir ok gibi gökyüzünde süzülüyor, Ariel'm kuzgunu da hemen altımızda kanat çırpıyordu. Geniş ormanın tepesi boyunca uçtuk, Kuzey ve Güney Sırtlarının beyaz zirvelerine yaklaşıyorduk. Nihayet Kuzey Sırt'ın devasa sivri uçlarına ulaştığımızda manzara hem nefes kesici hem tanıdık hem de korkutucuydu.

"Büyün azalıyor," dedi Yvan, sıcacık nefesi boynumdaydı. Parlak ay ışığı altındaki ellerime bakınca yamuk yumuk tırnaklı ve büyü-bağ izinden arınmış *kendi* parıldayan ellerimi gördüm. Büyünün hissettirmeden çözülüşüne şaşırdım. Döndüğümde Yvan'ın yeniden Yvan'a benzediğini, kendi tenine kavuştuğunu gördüm.

Valgard'daki kaos ve gürültüden sonra burada her şey çok sessizdi. Yalnızca Naga'nın kanatlarının ağır uğultusu ve Yvan'ın sırtına bağlı küçük kızın boğuk hıçkırıkları vardı.

"Naga bizi nereye götürüyor?" diye merakla sordum, soğuk hava yüzümüze çarpıyordu.

"Amazlara." Yvan'ın sesi katiydi.

Başımı hemen ona çevirdim. "Hayır. Oraya gidemezsin. Seni öldürürler."

Bakışları kararlıydı. "Ariel'in onların bakımına ihtiyacı var," dedi. "Ayrıca çocuğu götürebileceğimiz tek yer orası. Güvende olacağı tek yer. Ona sahip çıkarlar, çıkacaklarını biliyorsun. Onu korurlar."

"Sınırın yakınlarına inelim," diye ısrar ettim. "Amaz topraklarının ortasına *inemezsin*."

"Mecburuz!" diye karşı çıktı, birden öfkelenmişti. "Kaybedecek zaman yok. Onların rün şifacıları var, Ariel'in de acilen tedavi edilmesi gerek. Ne kadar nilantyr aldığını bilmiyoruz. Her an *ölebilir*!"

Düşüncelerim panikle birbirine girerken Naga'nın boynuzlarına daha sıkı sarıldım. Bunu yapamazdık, bu Yvan için intihar olurdu. Hatta belki hepimiz için intihar olurdu. Gardnerya askeri ejderhası gibi görünen bir ejderhayı sırtında bir erkekle Amaz topraklarının ortasına indirip de sağ kurtulmayı beklemek aptallıktı.

Fakat tartışmak için çok geçti.

Sırt'ı aştığımızda rün ışıklı Cyme ufukta göründü ve Naga süratle inişe geçti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Savaş Narası

Naga baş döndürücü bir hızla alçalırken bizi tam Amaz şehrinin üzerinden uçuruyordu.

Yüce Kadim Varlık. Yüce Kadim Varlık. Yüce Kadim Varlık. Yüce Kadim Varlık.

Rün işaretli kolumu öne uzatarak Sage'in koluma yerleştirdiği rünün bizi patlayıcı bir ölümden korumasını umdum.

Rün işareti şehrin şeffaf kubbesine temas eder etmez koluma bir acı yayıldı, kubbe kızıla çalarken kolumdaki rün zümrüt ışık huzmeleri saçıyordu.

Kalkanın içinden geçtik. Naga hızımızı yavaşlatmak için karmaşık kanat manevraları yapmaya başladığında hava birden ısındı.

Hemen aşağıda kaos patlak verdi.

Kadınlar ve çocuklar çığlık çığlığa yakındaki evlere kaçıştı. At üstündeki Amaz askerleri dört bir yandan meydana doluşurken küçük geyikler geniş meydana hızla uzaklaştı. Aceleyle meydana doluşan askerler rünle yükseltilmiş öyle korkunç bir ses çıkardılar ki bir daha asla duymamayı diledim.

Bu, Amaz savaş narasıydı.

Beynimin içinde dönüp duran aşırı ve korkunç şiddet, kan gölleri, kemik kıran darbeler ve tüm korkular tek bir kan dondurucu sese yoğrulmuştu.

Toplu çığlıkları giderek yükselirken yüzlerce rünlü kılıç, balta, kalkan ve tırpan aceleyle çekildi, parlak rün okları gerildi ve hepsi tek bir devasa hedefe doğrultuldu.

Bize.

Avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım.

“Valasca! Alder! Freyja! Kraliçe Alkaia! Benim! Elloren Gardner! *Ateş etmeyin!*”

Meşalelerle aydınlatılmış meydanda inanılmaz bir hızla Kraliçe heykeline yaklaşırken baş dönmesi beni ele geçirdi.

Heykele çarpacaktık.

Gözlerimi kapadım, Amaz savaş narası içime işlerken Naga sarsıcı bir güçle yere indi. Arkasından düşüp meydanın zeminine sertçe çarpınca korkuyla çığlık attım.

Askerler etrafımızı sarıp birbirlerine emirler yağdırdılar. Baygın hâlde yere serilmiş Ariel’a doğru süründüm.

“Ona bir şifacı lazım!” diye bağırdım askerler bizi çevreleyip emirler yağdırmaya devam ederken.

Başımı çevirip baktığımda diz çökmüş hâldeki Yvan’ın teslimiyetle ellerini kaldırdığını gördüm. Yüzünden kan süzülüyordu. Üç rün okçusu, kızıl uçlu oklarını başının birkaç santim ötesinde tutuyordu. Alcippe ise rün baltalarını kaldırmış, tepesinde dikiliyordu.

Savaş naraları kesildi, sanki herkes taşa dönmüş gibi hareket etmeyi bıraktı. Duyulan tek ses Icaral çocuğun boğuk iniltileriydi.

Çoğu at üstünde duran silahlı Amaz askerleri her yanımızı sarmıştı. Altı asker rün mızraklarını direkt boynuna doğrulturken Naga dümdüz zemine yatmıştı. Gözleri kapalı, kanatları katlanmış, duruşu kasıtlı olarak itaatkârdı.

“Şifacıya ihtiyacı var!” diye bağırdım tekrar, Ariel’in başını ellerimin arasında tutarken sesim çaresizlik doluydu. “Onu Valgard zindanından kurtardık!”

“Sırtındaki ne?” Alcippe nefretle buruşmuş yüzüyle Yvan’a sordu.

Yvan başını eğik tutmaya devam etti. “Bir Icaral çocuk.”

Alcippe çenesiyle iki askere işaret verirken hayret dolu mırıldanmalar yükseldi. Genç kadınlar rün bıçaklarını çekip küçük kızı Yvan’ın sırtına bağlayan ipleri kestiler. Sonra kızı Yvan’ın sırtından alıp vücudunu saran ipleri de kestiler, çocuğun özgür kalan kanatları çaresizce çırpıyordu. Askerler ağzını kapayan bezi çıkarır çıkarmaz tiz, korku dolu bir çığlık attı.

Askerler onunla nazikçe konuşup sakinleştirmeye çalışsalar da çocuk Yvan’a korku dolu gözlerle bir kez baktığı an askerlerin elinden kurtulup kaçmaya çalıştı. Yerden yalnızca birkaç metre yükselebilmşti ki kontrolden çıkmış panik ve gözyaşları yüzünden tekrar yere çakıldı, askerler hemen yardımına koştu.

Alcippe, çocuğun Yvan’a duyduğu aciz korkuyu kısılmış gözlerle izledi. Yüzü ölümcül bir ifadeye büründü, şakaklarındaki ve boynundaki damarlar şişti. Rün baltasını daha da yukarı kaldırdı.

“Hayır!” diye karşı çıktım, tam o sırada Freyja askerlerin arasından atıyla fırladı.

“Geri çekilin!” diye emretti.

Alcippe tereddüt etti; baltası hâlâ havada, nefesi öfkeyle ağırdı. Yvan ise çömelmiş, yırtıcı gözlerini Alcippe’e dikmişti.

“Freyja!” diye yalvardım. “Kraliçe Alkaia’yla konuşmam lazım. Size yemin ederim, Naga ve Yvan size zarar vermeyecek! Icaralları kurtardılar. Lütfen... bize *yardım edin*.” Başımı Ariel’a doğru eğdim. “Şifacıya ihtiyacı var. *Lütfen!*”

“Bu erkek, Tanrıça’nın kutsal toprağını kirletti!” diye öfkeyle püskürdü Alcippe Freyja’ya. Rün baltasını indirmeyi reddediyordu. “O menfurun teki! Çocuğun ondan nasıl kaçtığına bir bakın! *Öldürülmeli!*”

İki genç asker, panikle bağırarak Icaral çocuğu tutmaya ve sakinleştirmeye çalışıyordu. Alcippe ısrarlı bakışlarla Yvan'ı öldürme izni için beklese de Freyja'nın yüzü gergin ve kararsızdı.

Meydanın taşlarında toynak sesleri yankılanırken kudretli bir ses geldi. "Herkes geri çekilsin."

Kraliçe Alkaia, kızıl yeleli atın üzerinde, Valasca'nın arkasında oturuyordu. Yanlarında Alder da vardı.

"Ariel'in şifacıya ihtiyacı var," diye haykırdım Valasca'ya, delirmek üzereydim. Valasca başını aşağı yukarı sallayıp kalabalığa döndü.

"Silahını indir, Alcippe," dedi Kraliçe Alkaia, tonu öyle sakindi ki neredeyse bıkkın görünüyordu. "Hepiniz geri çekilin."

Silahlar indirildi, Valasca atından atlayıp Kraliçe Alkaia'nın inmesine yardım etti. Bize doğru geldiler.

"Fakat... Kraliçem..." diye karşı çıktı Alcippe, yüzü öfkeyle gerildi.

"Sabret, Alcippe." Kraliçe Alkaia bir elini kaldırdı. "Erkek olanla birazdan ilgileneceğiz."

Yüzü dövmeli iki yaşlı kadın askerleri yararak geldi ve Ariel'in yanına çöktü. Kadınlar Ariel'i hızla incelerken onlara yer açtım. Omuz çantalarından küçük rün taşları çıkarıp Ariel'in alnına, boğazına ve omuzlarına yerleştirdiler. Kırmızı bir parıltı oluştu, taştan taşa yayılarak Ariel'i aydınlık bir ışık ağıyla çevreledi. Naga incecik göz bebeklerinde derin bir endişeyle dikkatlice bize doğru sokuldu.

"*Ariel!*" diye haykırdı tanıdık bir ses.

Naga başını kaldırdı. İnce, siyah kanatları kaygıyla çırpınan Wynter kalabalığın ardında koşuyordu. Üzerinde kanatlarına göre düzenleme yapılmış mor bir tunik ve pantolon vardı.

Ariel'i çevreleyen kırmızı rün ağı bozulup soldu. Rün şifacıları kaşlarını çatarak birbirlerine mırıldandı, kadınlardan biri umutsuzca başını iki yana salladı. Rün ağının ışığı sönerken Naga'nın ateş saçan gözlerinde tarifsiz bir acı belirdi.

“Üzgünüm,” dedi şifacılarından biri bana, bakışları ağırdı. “Yardım edilemeyecek kadar zehirlenmiş. Yapabileceğimiz bir şey yok.”

Naga şifacıların etrafından yanımıza uçtu. Ariel’ı nazikçe kaldırıp parlak, siyah pullu göğsüne bastırdı, pençeli eliyle başını kavradı. Geri çekilip Ariel’ın bir deri bir kemik kalmış yüzüne derin derin baktı.

Vahşi bakışları her yana kayarken yüzü dayanılmaz bir acıyla doldu. Başını gökyüzüne kaldırıp yürek burkan bir kükreme kopardı.

“Öldü mü?” diye bağırdım Wynter’a. Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. “Ölmüş olamaz!”

Wynter, keskin burnuyla Ariel’ın kirli saçlarına sokulan Naga’nın yanma giderek ince elini Naga’nın pullu omzuna koydu.

“Ölmedi,” dedi zorlanarak, Naga adına konuşuyordu. Sessiz gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. “Fakat yaşam gücü azalıyor. O kadar uyuşturulmuş ki acı hissetmiyor.”

Naga’nın zümrüt gözleri öfkeyle parladı. Ardından öfkesi bir anda saf bir ızdıraba dönüştü.

“Naga,” diye devam etti Wynter, “gideceğini ve yanında onu da götürceğini söyledi.”

Alcippe, Naga’nın yanındaki Büyücü Konseyi damgasını asasıyla işaret ederek, “Bu bir Gardnerya askeri ejderhası,” diye bağırdı Kraliçe Alkaia’ya. “Öldürülmesi gerekiyor!”

Naga başını hızla Alcippe’e çevirdi. Uzun boğazının derinliklerinden bir hırıltı koptu.

Wynter, Naga’nın omzunu sıkıca tutmaya devam ederek Alcippe’e döndü. “Naga, *Ben bir Gardnerya askeri ejderhası değilim. Ben Wyvern’in Özgür Ejderhası Naga’yım. Ve eğer istersem bu şehri kül edebilirim. Siz Özgür Halk’la bir husumetim yok. Ariel Haven’ı son nefesini vermesi için ait olduğu yere, Wyvern’e götürceğim. Batının yüksek dağlarında hayatta kalan Wyvernlerin öykülerini duydum. Oraya uçup onları arayacağım. Ariel Haven’ı*

dünyaya getiren insanlar onu hiç sevmediler, onun özünde nasıl biri olduğunu asla göremediler. Ruhunu ezdiler, ona zulmettiler, uyuşturdular; ona kötü, kirli ve aşağılık olduğunu söylediler. Ait olduğu yer burası değil. Yeri kanatlı olanların yanı, diyor.”

“Alcippe Feyir,” dedi Kraliçe Alkaia uzun bir sessizliğin ardından, keskin gözlerini Naga’dan ayırmadı. “Rün baltanı bana ver.”

Alcippe dişlerini sıkmayı bırakmadı, Kraliçe’nin sözünü ikiletmeden emrini yerine getirdi. Ardından yerde kıvranarak ağlayan Icaral çocuğunun yanına gitti. Küçük kızı kaldırıp bir kolunun arasına aldı ve çocuğu sıkıca göğsüne bastırarak uzaklaştı.

Kraliçe Alkaia ölçüp biçercesine Naga’yı inceledi. “Biz, Kaledonya Topraklarının Özgür Halkı, sana güvenli bir yolculuk diliyoruz, Kanatlı Varlık. Bunu da yanına al, Özgür Ejderha.” Rün baltayı Valasca’ya uzattı, Valasca da resmiyetle Naga’ya uzattı. “Ariel Haven’ı bu baltayla göm ki bir sonraki yaşamında onunla olsun,” dedi Kraliçe Alkaia muazzam bir saygıyla, “Tanrıça’nın cennetinde güçlü, gururlu bir asker olarak yeniden doğsun.”

Naga, Ariel’ı sıkıca kucaklarken rün baltayı kabul etti, ardından Wynter’a baktı.

Wynter bakışlarını Kraliçe Alkaia’ya çevirdi. “Naga, *Teşekkür ederim, Ana Kraliçe. Keşke Ariel Haven çocukken topraklarınıza kabul edilmiş olsaydı. Muazzam bir savaşçı olurdu, diyor.”*

Naga da Wynter da bana döndüler, Wynter yeniden Naga’nın sesi olmaya devam etti. “*Elloren Gardner, seni ilk gördüğümde öldürmek istemiştım ancak sen benim dostum olduğunu kanıtladın.*”

Ardından hâlâ çöktüğü yerde duran Yvan’a baktılar. “*Yvan Guriel, özgürlüğümü sana borçluyum ve sen benim dostumsun. Gardneryalılar güçleniyor, savaş yaklaşıyor. Kaderinle yüzleşmelisin. Olman gereken kişiyi inkâr edemezsin.*”

Yvan’ın gözleri Naga’ya kilitlendi, yüzü inanılmaz bir çatışma ve acıyla doluydu. Naga son olarak Wynter’a döndü ve uzun uzun gözlerine baktı.

Wynter başını aşağı yukarı salladı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Kollarını Naga'ya sardı, bir an boyunca ona sıkıca tutunduktan sonra geri çekildi ve yüzünü bize döndü, ince eli hâlâ Naga'nın yanındaydı.

Naga kanatlarını çırpırmaya başladı, yavaşça havalandı, yükseldikçe Wynter'in eli kaydı.

Wynter son kez Naga'nın sesi olmak için Amazkaran halkına döndü. *"Amazkaran, savaş yaklaşıyor. Gardneryalılar ve Alfsigrlerle savaşmalısınız ancak bunu tek başınıza yapamazsınız. Onların şerrini hafife alıyorsunuz. Bu topraklara çöken karanlığı hafife alıyorsunuz. Uyanın artık, Özgür Halk, yoksa çok geç olacak. Esaret içinde büyümesine rağmen boyun eğmeyen Ariel Haven adına sizin yanınızda savaşmak için döneceğim!"*

Bu son sözlerle Naga'nın kuyruğunun ucu Wynter'in elinden kaydı ve doğuya doğru gece gökyüzüne uçtu. Ariel'i sıkıca koynuna sabitlemişti, Ariel'in kuzgunu da yanındaydı.

Ariel! Adını zihnimde bağıra bağıra göklere söyledim, kalbim dayanılmaz bir acıyla burkuluyordu.

Ariel gitmişti.

Wynter için canını veren Ariel.

Onun kötü olduğunu nasıl düşünmüştüm? Gerçeği nasıl görememiştim? Anlamamıştım? Onun hakkındaki yalanlara nasıl inanmıştım?

Wynter yanımda sessizce ağlıyordu. O kanatlarını sıkıca bedenine sararken hepimiz soğuk, kayıtsız ayın altında yas tuttuk.

Naga'nın silüeti ufukta kaybolurken Kraliçe Alkaia dikkatini bana çevirdi. Meydanın meşaleleri hepimizi titrek, alaca bir kırmızı ışıkla aydınlatırken Wynter'in yanında oturmuş sessizce ağlıyordum.

Yvan'ı işaret ederek, "Erkek olan gitmeli," dedi Kraliçe Alkaia kati bir tavırla. Yvan kederli bakışlarını ona çevirdi.

“Hayır.” Ayağa kalkıp Yvan’ın yanına gittim. Sanki onu, *onlardan* koruyabilecektim.

Kraliçe Alkaia avucunu kaldırıp bana sert bir bakış attı. “Erkeğin hayatını bağışlayacağız,” dedi soğukkanlılıkla, Yvan’a bakmaya tenezzül bile etmiyordu. “Bu seferlik.” Tekrar bana döndüğünde gözlerinde ciddi bir uyarı vardı. Ardından üç muhafızını çağırdı. “Erkeği bölgemizin sınırına götürün. Ben Elloren Gardner’la konuşurken başında bekleyin. Elloren Gardner dilerse konuşmayı bitirdiğimde onunla gidebilir.”

Biri okçu, diğeri rün baltası taşıyan iki atlı asker Yvan’ın yanına sürüp onu ayağa kaldırdı. Bir başka yaşlı, kaslı kadın da elinde rün mızrağıyla onlara katıldı.

Yvan Kraliçe’ye döndü, yeşil gözleri duygu yüklüydü. “Teşekkür ederim,” dedi Kraliçe Alkaia’ya. “Wynter ve çocuğu kabul ettiğiniz için.”

Kraliçe Alkaia’nın yüzü gerildi ama ona bakmamakta ısrarcıydı. Yanındaki asker rün mızrağıyla Yvan’ı dürterek harekete geçmeye zorladı.

O lanet mızrağı elinden alıp ortadan ikiye kırmak istedim. Ama yaşamasına izin vermişlerdi.

İçinde bulunduğumuz durum son derece hassas ve tehlikeliydi.

Yvan ite kaka götürülürken Kraliçe Alkaia’ya döndüm, öfkem gözümü kör ediyordu. “Çocuğu o kurtardı. Naga’yı da. Ariel’i da kurtarmaya çalıştı.”

Kraliçe’nin muhafızları dikkatle dikleşirken silah tutan elleri gerildi.

Kraliçe Alkaia muhafızlarına sakın olmalarını işareti etti. “Biliyorum,” dedi tehlikeli bir tonda, delici bakışlarını benden hiç ayırmıyordu. “Bu yüzden sınırlarımız içine adım attığı hâlde hayatta kalacak nadir erkeklerden biri.”

Ona dik dik baktım, katı kuralları sinirlerimi bozuyordu.

“Bizim kurallarımızı acımasız mı buluyorsun, Elloren Gardner?” diye sordu meydan okurcasına.

“Pek esnek olduğunu söyleyemem, o yüzden evet.”

“Belki de öyledir,” diye kabul etti, gözleri meraklıydı, “fakat burası da Erthia’da Icaralları getirmeyi düşünebildiğin *tek* güvenli yer.”

Haklıydı. Ama kısmen. Ya kanatlı çocuk kız yerine erkek olsaydı?

Fakat daha fazla konuşmamam gerektiğini fark ettim. Kraliçe’ye daha fazla meydan okumak aptallık olurdu ve Yvan’ın hayatını riske atabilirdi.

Kraliçe Alkaia insanlara dağılmalarını işaret etti. Askerler, geride yalnızca Kraliçe, Valasca, Wynter ve Kraliçe’nin muhafızlarından birkaçı kalana dek birer birer dağıldılar. Wynter sessizce ayağa kalkıp yanıma geldi, yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuştu.

“Wynter Eirllyn, Ariel Haven hakkında çok şey anlattı,” dedi Kraliçe ciddiyetle.

Sessizce başımla onayladım, Ariel hakkında konuşursam kendime hâkim olmam mümkün değildi.

O sırada bir şarkı sesi dikkatimi çekti. Kraliçe’nin ötesine baktığımda, yoğun ağaçlık alanın hemen önünde Alcippe’i gördüm. Icaral çocuğu hâlâ güçlü kollarındaydı, çocuğun çığlıkları dinmişti. Küçük kızdan şimdi yeni bir ses yükseliyordu. Alçak sesli, kederli bir ağıt.

Alcippe şarkı söylemeye devam etti, kalın sesi rünle ısınmış havada yankılandı. Şarkı tanımadığım bir dildeydi, belki bir Urisk lehçesiydi, sakinleştirici ama hüznüydü.

Biz sakinleştirici ezgiyi dinlerken çocuk giderek sessizleşti, sonra tamamen sustu. Alcippe bir süre daha durup küçük kıızı yavaş yavaş salladı, ardından ağır adımlarla meydana gelip Kraliçe’nin önünde bir dizinin üstüne çöktü.

Kraliçe Alkaia, memnuniyetle Alcippe’e baktı.

“Çocuğa Pyrgomanche adını verdim, Kraliçem,” dedi Alcippe resmiyetle. “Kısaca Pyrgo.”

“Ah, evet.” Kraliçe onaylayarak başını salladı. “Ona çok yakıştı. *Ateşli Savaşçı*. Güzel bir seçim, Alcippe. Güçlü bir çocuk için güçlü bir isim. Bir gün harika bir savaşçı olacak. Hepimizi gururlandıracak.”

“Bu çocuğu korumam altına alacağım,” diye devam etti Alcippe katı bir kararlılıkla.

Kraliçe saygıyla başını eğdi, Alcippe ise ayağa kalkıp çocuğu Kraliçe Sarayı’na doğru taşıdı.

Kraliçe Alkaia’ya baktım, içim hâlâ onunla tartışmış olmaktan dolayı huzursuzdu. “Teşekkür ederim,” dedim sesim titreyerek. “Çocuğa yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Ve arkadaşım Wynter Eirlyn’i koruduğunuz için... tüm Selkileri kurtardığınız için.”

Kraliçe’nin dudakları gülümsemesini bastırıyormuş gibi seğirdi, zekâ dolu yeşil gözleri keyifle parladı. “Bunun bir veda olduğunu düşünmüyorum, Elloren Gardner. Hislerim birkaç hafta içinde geri döneceğin yönünde, belki kurtardığın birkaç Kelpi ya da özgürleştirilmiş birkaç çukur ejderhasıyla birlikte.”

Gülümsemesi soldu ve bana içinde şefkat barındıran bir ifadeyle baktı. “Ya da belki,” diye devam etti daha ciddi bir tonla, “o erkeğe olan bağlılığını bırakıp bize katılırsın. Seni memnuniyetle kabul ederiz.”

Teklifine şok oldum.

Savaşçı olmayı öğrenmek nasıl bir şey olurdu? Bir kez olsun güçlü olan taraf olmak, arkamda daima bir ordu dolusu kadın savaşçının desteğinin olması? Silah kullanmayı öğrenmek? İçinde özgürce hareket edebileceğim giysiler giymek? Tüm Gardnerya kurallarından kurtulmak?

Bu hayret verici, aklımı altüst eden bir fikirdi.

Ancak Edwin amcamla olmama izin verilmezdi. Yvan’la, kardeşlerimle, Gareth’la... ya da hayatımdaki diğer iyi ve nazik erkeklerle olmama müsaade edilmezdi.

Hayır, diye düşündüm kendi kendime, küçük bir pişmanlık sızısıyla. Onları sonsuza dek geride bırakamam.

Kraliçe Alkaia aklımdan geçenleri okumuş gibi görünüyordu. İlk başta kaşları çatılsa da yüzü kabullendiğini gösteren bir ifadeyle büründü ve elini umursamaz bir tavırla salladı. “Git o hâlde, Elloren Gardner. Erkeğine geri dön. Tanrıça seni korusun. Valasca ile git.” Kraliçe Valasca’yı çağırdı ve Valasca da bana anlayışla baktı. “Seni ona götüreceğim.”

Valasca atının yelesini tutup çevik bir hareketle sırtına bindi. Bana doğru sürüp elini uzattı. Elini yakalayıp arkasına atladım ve kollarımı beline doladım. Elimi samimiyetle sıktı.

“Hoşça kal, Wynter,” dedim arkadaşşıma bakarak. Wynter’in kanatları sıkıca bedenine sarılı, gözleri kederle doluydu. “Fırsatını bulur bulmaz seni ziyarete geleceğim.”

Wynter başıyla onayladı ve başka bir şey söylememe fırsat kalmadan Valasca’yla sınıra doğru yola çıktık.

Yvan’ı tam da söyledikleri gibi Amaz topraklarının sınırında, rün duvarının hemen arkasında bulduk. Muhafızlar Valasca’ya başlarıyla selam verdiler, Valasca da inmemeye yardım etti.

“İletişimde olacağım,” dedim Valasca’ya elini bırakmadan önce.

Ciddi bir ifadeyle, “Ben de,” diye söz verdi.

Amazlar yola koyuldu ve Valasca da bana son bir bakış attıktan sonra ormanın derinliklerine doğru gözden kayboldu. Sınırdaki kırmızı rünler onların gidişıyla yok oldu.

Yvan ve ben karanlıkta yalnızdık.

Ne diyeceğimi bilmeden sessizce karşısında durdum. Ariel’in yüzü aklımdan çıkmıyordu. Tamamen perişan görünen Yvan bir ağacın dibine çökmüştü.

“Yvan,” diye fısıldayıp başımı hüznle salladım.

Söylenebilecek başka bir şey yoktu. Yaşananları, karşı karşıya olduğumuz kötülüğün büyüklüğünü nasıl kelimelere dökebilirdik ki?

“Onu yüzüstü bıraktık,” dedi boğuk bir fısıltıyla.

Çok yavaşlık. Çok güçsüzdük. Çok geç kaldık.

Konuşamadım, yalnızca başımı salladım, gözyaşları canımı yakıyordu.

“Özür dilerim,” diye devam etti. “Çok özür dilerim.” Can yakıcı sözlerini ardı ardına sıralıyordu.

“Yvan,” dedim keder tüm bedenimi ele geçirirken, “sen elinden gelen her şeyi yaptın. Onu güvende tutmak için hayatını tehlikeye attın. Daha fazla yapabileceğin bir şey yoktu. *Hiçbir şey yoktu.*”

Yvan kabaca başını salladı, yüzü sanki her kapıyı yerle bir etmek isteyen korkunç bir duygu selini zorla tutuyormuşçasına gergindi.

“O nasıl? Çocuk nasıl?” diye sordu boğazı tıkanarak. “Bağırmağı bıraktı mı?”

Başım la onayladım. Onun da tıpkı benim gibi kızın çığlıklıklarını zihninde tekrar tekrar duyduğuna, dehşetini iliklerine kadar hissettiğine emindim. “Yorgunluktan bayıldı. Ona sahip çıkacaklar. Wynter’ı kabul ettiler.”

Yutkundu, başını aşağı yukarı salladı, bir an için konuşamayacak gibi göründü. Yüzü ıstırapla buruşurken nefesi daralmaya başladı. Gözlerini sıkıca kapayıp benden uzaklaşarak yaslandığı ağaca döndü; bir eli ağacın kabuğundan destek alırken diğeri gözlerini kapamak için hızla yüzüne gitti. Boğazından kaba, acı bir ses koptu.

“Yvan,” deyip ona doğru bir adım attım.

Hıçkırı hıçkırı ağlıyordu; sesi keskin, hırıltılı bir öksürük gibiydi, nefes almakta zorlanırcasına omuzları kasılıyordu.

Ona giderken benim de gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Kaskatı kesilmiş omzuna sarıldım, ağlamayı kesmeye çalışsa da yas onu tamamen ele geçirmişti.

Yüzünü kapayan elini indirip bana döndü, gözleri savunmasız bir çaresizlikle doluydu. Ağaçtan uzaklaşıp kollarıma düştü, başını omzuma dayayıp ağladı.

Onu sıkıca sardım, gözyaşları boynumu ıslatıyor, tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

“Özür dilerim,” diye ağlamaya devam etti, omzumdaki başını iki yana sallarken sesi boğuk çıkmıştı.

“Yvan,” dedim sesim titreyerek. “Senin suçun değil.” Ona sıkıca sarıldığımda kolları beni ölesiye kavradı.

Derin bir kederle, uzun bir süre birbirimize sarıldık.

Hıçkırıkları sonunda dindi ve kollarımın arasından çekildi, elinin tersiyle sertçe gözlerini sildi. Sonra bana baktı, gözleri aniden altın bir ışıltıyla parladı. “Seni seviyorum, Elloren.”

Nefesim boğazımda düğümlendi.

Bunun ne anlama geldiğini ikimiz de biliyorduk. Bu sözlerin, bu yolun ona neye mal olacağını ikimiz de biliyorduk. İkimiz için de neye mal olacağını biliyorduk.

Yüzümden süzülen yaşlar soğuktu. Yvan’ı daha net görebilmek için gözlerimi kırpıştırdım. Talihsiz âşıklar olmayacağımızı söyleyen tek bir işaret yoktu ama artık bununla savaşıyorduk.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım gözyaşımın ıslanmış tuzlu dudaklarımla.

Yvan yüzümü sıcak ellerinin arasına aldı, bakışları içime işlerken kalp atışlarım hızlandı.

“Seni öpmek istiyorum, Elloren,” dedi, sözlerinde derin bir anlam yüklüydü, “ama... bu bizi bağlayacak.”

“Umurumda değil,” dedim heyecanla. “Beni öpmeni istiyorum.”

Sonra dudakları dudaklarımı buldu.

Dudakları sıcak, dolgun ve gözyaşları yüzünden tuzluydu, öpücüğü çekingendi ancak dudaklarının bana dokunduğu yerden bir sıcaklık yayıldı, ateşi yatkınlık bağlarımın arasına telaşla sızdı.

Öpücüğü en tatlı bal gibiydi, içinde sonsuza dek kaybolabileceğim bir şeydi.

Ve sonra sıcaklık arttı, dudaklarının benimkilere dokunduğu yerde yoğun bir ısıya dönüştü. Isısı tüm bedenimi titretirken ateşine olan farkındalığım hat safhaya çıktı. Alevler, tüm bağlarımın ve ikimizin arasından yükseldi.

Soluğum kesildi, hafifçe geri çekildiğimde nefesim derinleşmiş ve düzensizleşmişti. “Ateşin...”

Yvan ışıldayan vahşi gözleriyle bana baktı, sesi pürüzlüydü. “Çok mu fazla?”

“Ah, hayır,” diye nefes verip dudaklarımı tekrar dudaklarına götürdüm.

Yvan’ın sıcak dudakları benimkilerin üzerine kapanırken elleri sırtımda gezindi, baş döndürücü ateşi tüm bedenimi sararken beni sıkıca kendine bastırdı. Hissettiğim en güzel şeydi. Baharın ilk ılık güneşinden, hatta buz gibi havada odun sobasının verdiği histen bile daha güzeldi. Ateş, yaşanan her yürek parçalayıcı ânı, her hazin olayı yakıp geçiyordu.

Dudakları dudaklarımın dibinde, “O kadar uzun zamandır yalnızım ki,” diye fısıldadı, ateşi içime akıyordu.

“Artık değilsin,” diye karşılık verdim.

Başıyla onayladı, ateşi beni tamamen kuşatırken eli uzanıp nazikçe saçlarımı okşadı. Ona hüznle gülümsedim çünkü bunca dehşetin arasında dahi birbirimizi bulmuş olmak inanılmazdı.

“Bu gece seninle kalabilir miyim?” diye sordu. “Demek istediğim...” Bir an duraksadı, açıkça düşüncelerini toparlamaya çalışırken saçımdaki eli durdu. “Sadece seninle olmak istiyorum.”

Başımla onayladım.

Derin bir nefes alıp alnını alnıma yasladı. “Geri dönmemliyiz. Yolumuz uzun.”

“Tamam,” diye kabul ettim.

Ateşi tenimin altında titrerken uzanıp beni usulca öptü. Sonra elimi sıkıca ellerinin arasına aldı ve Kuzey Kulesi’ne doğru yola koyulduk.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sınırlar

Ormandan açıklığa çıktığımızda kalbim Kuzey Kulesi'nin tanıdık görüntüsü karşısında sevinçle çarptı; bizi çevreleyen acımasız dünyanın ortasında hoş bir sığınaktı.

Yvan'ın elini sımsıkı tutarken ay ışığıyla aydınlanmış tarlayı sessizce geçip taş yapıya ulaştık.

Yvan kapının yanında asılı feneri alıp elinin bir hareketiyle yaktıktan sonra kapıyı açtı. Lamba elinde bir öne bir arkaya sallanarak uzun gölgeleriyle duvarları süslerken beni tek kelime etmeden merdivenden yukarı takip etti.

Varlığının, adımlarının sesinin, nefes alışının fazlasıyla farkındaydım. İçimde barındırdığım duygular karmakarışık, hepsini ayırt etmek zordu. Ariel'in, küçük Icaral kızın, kanatlarından yoksun bırakılmış Icaralların yüzleri... tüm bunlar yüreğimi derinden yaralıyordu.

Yine de her şey karanlıkta değildi.

Yvan beni seviyordu.

Aynı duyguları paylaştığımızı uzun zamandır hissediyordum ancak nihayet o da tamamen teslim olmuştu. Ve tamamen beklenmedik, her yanıma esaret altına alan o ateşli öpücüğünün düşüncesi bile ayağımı yerden kesiyordu.

Soğuk, sessiz odama girdik, burada artık hayattan eser yoktu. Kuşlar gitmişti; Wynter, Ariel, Marina ve Diana gitmişti. Geride yalnızca –geçmişin acı tatlı bir anısı olarak– Wynter’ın sanat eserleri kalmıştı.

Yvan şömineye gidip elini uzattı. Avucundan çıkan alev topu rastgele koyulmuş odun yığınınını yaktı. Her yana turuncu bir ısıltı veren ateş odayı hemen ısıttı.

Yvan ne yapması gerektiğinden emin değilmiş gibi dalgınlıkla etrafa baktı. “Hangi yatak senin?” diye sordu.

“Şu,” dedim işaret ederek. Diğer boş yataklara bakınca yüreğime bir hüznün saplandı. “Artık bir önemi yok gerçi.”

Yatağa oturdu, solgun ve sarsılmış görünüyordu.

“Yüzün... Biraz kan var,” dedim alçak sesle.

Yvan uzanıp yanağındaki küçük yarayı yokladı, parmaklarındaki kanı kısaca inceledikten sonra tekrar bana baktı.

Banyodan bir bezle su dolu leğen getirip komodininin üstüne koydum. Yvan’ın önünde durup bir elimi omzuna yerleştirdim ve kesiği temizlemek için bezi nazikçe yanağına dokundurdum.

Yaraya dokunduğum anda Yvan’ın dudağı titredi. Bir elini kalçama koyup gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Bezi ara sıra tekrar suya daldırıp yüzündeki, boynundaki kanı temizlemeye devam ettim.

Derken kan lekesinin gömleğinin altına kadar indiğini fark ettim. Daha iyi erişebilmek için üst düğmesini açarken gözleri hâlâ kapalıydı. Ama gömleğin yakasını nazikçe omzundan sıyrırken gözleri aniden açıldı.

Hızlıca elimi gömleğinden uzaklaştırdı, yüzü vahşi bir ifadeye büründü.

Kalbim hızlandı, yüzüm fena hâlde yanıyordu, aramızdaki sınırı aştığım için utanç duyuyordum.

“Ben... Özür dilerim,” dedim güçlkle konuşarak. “Sadece gömleğinin altındaki kanı temizlemek istemiştım...”

Elimi hâlâ sımsıkı tutuyordu.

Çok utanmıştım, nerede hata yaptığımı bile tam olarak anlayamıyordum. Erkekler hakkında hatamı anlayacak kadar deneyimin yoktu.

Yvan'ın kavrayışı gevşedi, yüzündeki sert ifade yok olup yerini derin bir utanca bıraktı. "Özür dilerim, Elloren," dedi, sesi gergindi. Bu kez daha nazik bir şekilde elimi tuttu, gözlerindeki hüznün ve çatışma büyüyordu. "Sadece... yanına uzanmak istiyorum."

Başımla onayladım, Yvan elimi bırakıp gömleğinin düğmesini ilikledi ve botlarını çıkarmak için eğildi.

Kıyafetlerime baktım. İkimizin de dağınık kıyafetleri terle, kanla kaplıydı.

Ariel'in kanı. Kanadından gelen kan.

Her şeyin ağırlığı yeniden göğsüme çöktü. O korkunç yer. Ariel'a yapılanlar. Çok geç kalmış olmamız.

Mahremiyeti umursamayacak kadar perişan hâlde tuniğimi başımdan çıkardım, sonra da uzun eteğimin düğmelerini açtım. Kanlı giysileri bir kenara attım, yanıp kül olmalarını istiyordum. Botlarımı çıkarıp Asa'yı onlardan birinin içine koydum; üzerimde yalnızca ince askılı bir bluz, içlik ve çorapla kalmıştım.

Masadaki lambayı üfleyerek söndürürken dünyadaki her korkunç şeyi bu kadar kolay yok edebilmeyi diledim.

Yvan'a döndüm, şöminenin ateşi duvarlarda dans ederken yatağın kenarına oturmuş, beni izliyordu. Yatağa gidip etrafından dolandım ve yorganın altına girdim. Keder ve üzüntü beni ele geçirirken Yvan'ın sırtına bakakaldım.

Ariel. Onu geri istiyordum. Herkesi geri istiyordum.

Yvan döndü ve elini nazikçe koluma koydu.

Uzun bir süre, düşüncelerin ve acımızın içinde kaybolmuş hâlde, öylece kaldık. Gözlerim ağırlaştı, tam kapanmalarına teslim olacakken Yvan'ın örtünün altında kayarak bana döndüğünü hissettim, eli belimi buldu.

Yarasına dokunmamaya dikkat ederek uzanıp yüzünü okşadım, şömine ışığının altında gözlerinin kapandığını görebiliyordum. Elimi ipeksi saçlarının arasında dolaştırırken nefesi derinleşiyordu.

Beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma dokundurdu, nazikçe öperken parmak uçlarını yavaşça sırtımda gezdirdi. Derimin altında titreşen sıcaklığıyla derinlerimde bir yerlerde bir sızı kıpırdandı. Ateşi doyumsuz bir akıntıya dönüşürken hem kendini tutmaya çalıştığını hem de güçlü bir şeye teslim olduğunu sezebiliyordum.

Belimi daha sıkı kavrarken öpücüklerimiz de açlıkla yoğunlaştı, ateş bağlarımız birbirlerine dolandı.

Nefesi dudaklarımda titrerken, "Seni seviyorum, Elloren," diyerek bıkmadan usanmadan beni öpmeye geri döndü. Sıkıca tuttuğu bedenim ona doğru kıvrıldı; yatkınlık bağlarım arasında dolaşan ateşi ve vücuduma yaslı uzun, sıcak bedeninin hissinde kendimi kaybettim.

Dilinin dilimle dansıyla Yvan'ın nefesi hızlandı, ateşi baştan çıkarıcı bir haz dalgasıyla içime akarken beni usul usul öptü. Maharetli elleri sırtım boyunca gezindi.

Uzun bir süre öpüştük, birbirimize dokunup yükselen ateşte kendimizi kaybettik.

Sonunda bacağıma bacağının üzerine kaydırduğımda Yvan'ın nefesi kesildi. Elini dizimin arkasına elini koyup beni iyice kendine çekerken öpücükleri arasında inledi. Karşı konulmaz sıcaklığı her bir zerremi sarıyor, içimi onunla tamamen bütünleşme arzusuyla dolduruyordu.

Yvan yavaşça üzerime uzanıp beni tutkuyla öpmeyi sürdürürken ikimizin de nefesleri ağırdı, ikimiz de bu cehennem ortasında bulduğumuz beklenmedik cennette tamamen kaybolmuştuk.

Yvan hareket ettikçe beni ne kadar istediğini hissedebiliyordum. Bacaklarımı sıkıca etrafına sardığımda inledi, ateşi ve

vücudu tirag misali başımı döndürürken beni derin bir öpücüğe hapsetti.

Nefes nefese geri çekildi. Bana, şömine ışığında zümrüt gibi parlayan tenime bakan gözleri patlamış lav gibiydi.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı. Parmağını ince bluzumun yakasında gezdirip üst düğmesine dokundu. İzin istercesine tekrar bana baktı, cesur dokunuşuna vereceğim tepkiyi ölçüyordu.

Düğmeler boyunca parmaklarını gezdirip bluzun bittiği yerdeki çıplak tenime ulaştığında nefesim hızlandı, zarif parmakları bluzumun altına kaydı.

Dokunuşunun çıplak tenimde yarattığı hisle irkildim; dokunduğu her yere kıvılcımlar yayılıyordu. Eli göğsümün hemen altına ulaşana dek ilerlerken birden tereddütle duraksadı, gözleri benimkilere döndü.

Uzanıp kolumu etrafına sardım ve dudaklarını tekrar kendi dudaklarıma çektim, elleri giysilerimin altında yolunu bulup bedenimi keşfederken öpüşmeye devam ettik. Ben sırtını okşayıp gergin kaslarını, sert omuzlarını hissederken ateşi şiddetlendi. Tenini daha da hissetme arzusuyla kahverengi yün gömleğini çekiştirip pantolonundan kurtardım.

Ben gömleğini tamamen çıkaramadan üzerimden çekilip kendini sırtüstü yatağa bıraktı, nefesi hızlı ve düzensizdi.

“Yapamayız...” dedi başını sertçe sağa sola sallayarak, kendini bir rüyadan uyandırmak istercesine bir eliyle başını kavradı. “Bunu yapamayız.”

Yüreğim ağzımda atarken ve onun sıcaklığının arzusu tenimde yankılanırken, orada öylece uzandım.

Haklıydı. Kelimenin tam anlamıyla ateşle oynuyorduk. Düşünmüyorduk. İkimiz de bugün olanlardan ötürü sarsılmış hâlde bir kaçış, bir teselli arıyorduk.

Yvan yeniden bana döndü. “Seni seviyorum, Elloren ama bunu yapamayız. Şu anda değil.”

Elbette yapamazdık. Olanları unutamazdık. Dürtülerimizle hareket etme lüksümüz yoktu. *Ya tüm dünya kaosa sürüklenirken hamile kalırsam?*

Yvan örtünün altında elimi bulup tuttu, keskin gözleri de bakışlarımı buldu.

“Haklısın,” dedim nefesim yavaşça düzene girerken. Gözlerim yorgunluktan ağırlaşana dek orada öylece uzanıp birbirimize tutunduk.

Tam gözlerimin kapanmasına izin verirken Yvan bana döndü. Kolunu gövdeme sarıp dudaklarını alnıma bastırdı. “İyi geceler, Elloren,” diye fısıldadı. Ben de dönüp onu kucakladım.

Ve birbirimizin kollarında bulduğumuz sıcak huzurla uykuya daldık.

“Elloren.”

Ben rüyasız bir uykunun karanlığında süzülürken ses uzaklardan yankılanıyordu.

“Hımm,” diye mırıldandım, yavaş yavaş ayılıyordum. Yvan’ın güzel sesi içimi enfes bir sıcaklıkla dolduruyordu. Miskin bir kedi gibi ağır ağır gerindim, ona sımsıkı sarılmak istiyordum.

“Elloren.”

Sesinde tuhaf bir aciliyet vardı.

Bir sorun var.

Huzurlu, dalgalı his kaybolup yerine gergin bir endişeye bırakırken hızla uyanmaya çalıştım. Kendimi uyku mahmurluğundan kurtarmak için başımı iki yana salladım.

Yvan tek dirseğine yaslanmış hâlde hemen yanımda uzanıyordu. Endişeli bakışları bende değil, hemen arkamdaki bir noktadaydı. Bakışlarını takip ettim.

Vyvian halam kapının eşiğinde durmuş, öfkeyle kıstığı gözleriyle önündeki manzarayı inceliyordu.

“Merhaba, yeğenim.”

“Vyvian hala!” dedim utanç dolu bir şaşkınlıkla, hızla doğruldum ve yalnızca iç çamaşırlarımla olduğumu hatırladım. “Ben... Biz...”

“Neden bir Kelt’le aynı yataktasın, canım?” diye sordu yavaşça, sakince.

“Biz... Yapmadık...” diye nefes nefese kendimi savundum, başımı hızla sallayarak yaptığı çıkarımı reddettim. “Yapmadık... Göründüğü gibi değil...”

“Görünen şey şu ki, Elloren, canım, şu an iç çamaşırlarıyla bir Kelt’le yataktasın.” Soğuk bakışları Yvan ve benim aramda gidip geliyordu.

Panikle Yvan’a baktım. Gözlerini kısmış, dikkatle halamı izliyordu; onu inceleyen bakışlarına ve beden diline bakılırsa onu tehlikeli bulduğu ortadaydı. Eli korumacı bir tavırla elime uzandı.

Vyvian halam da onu süzdü ve dudağının bir köşesi seğirdi. “Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın, Elloren?”

Yvan ihtiyatla bana baktı. Elimi bıraktı ve halamın karşısına geçmek için ayaklandı. “Ben Yvan Guriel.”

Halam Yvan’ı baştan aşağı iğneleyici bir küçümsemeyle süzdü.

Korku beni ele geçirdi.

Hapishanede olanlarla alakamız olduğundan şüpheleniyor mu?

Vyvian halam bana döndü, kaşları gerildi. “Amcan çok hasta, Elloren.”

Dünya ayaklarımın altından kaydı.

Ah, Kadim Varlık aşkına, hayır. Bu olmaz. Şimdi değil.

“Ne oldu?” diye sordum titrek, endişeyle tizleşmiş bir sesle.

“Kalbi, Elloren,” dedi. “Üzgünüm. Çok zamanı kalmamış olabilir. Şu an Valgard’da, şahsi hekimimle birlikte.”

Oda bulanıklaştı, Yvan’ın beni desteklemek için omzuma koyduğu elin kısmen farkındaydım.

“Hemen benimle gelmelisin,” dedi halam sertçe.

Başımı sessizce aşağı yukarı salladım.

“Sen de gitsen iyi olur, *Yvan*,” dedi halam ona, sanki bu isim ağzında kötü bir tat bırakmış gibi söylerken yüzünü buruşturdu. “Yeğenimin giyinmesi gerek.”

Yvan’ın bana bakan gözleriyle milyonlarca şey anlatmaya çalıştığını görebiliyordum. Elimi tuttu ve ben de ona sıkıca tutundum, tıpkı Naga’yla konuşabildiği gibi zihinlerimiz aracılığıyla konuşabilmeyi diledim.

“Geldiğinde görüşeceğiz, Elloren,” dedi, şefkatli sesi sıcacıktı. Halama güvenmediğini gösteren bir bakış attıktan sonra bize iyi yolculuklar dileyip gitti.

ALTINCI BÖLÜM

Muhafız

Valgard'a yolculuğumuz sırasında Vyvian halamla bu kadar yakın otururken başımın ciddi belada olduğu dank etti.

Sorduğum her soruya cevabı kısa ve özdü, bana neredeyse hiç bakmıyordu; sabahki gergin hoşnutsuzluğu yerini bariz bir tiksintiye bırakmıştı.

Endişem giderek artıyor, arabanın içindeki tüm havayı çekip alarak beni soluksuz bırakıyordu. At arabası büyük ormanlık alanlardan, boş arazilerden ve küçük kasabalardan geçtikten sonra aniden ormana dönüp ağaçların altından geçti ve izole bir askeri karakola ulaştık.

Demirağaç'tan yapıyı, kapısında nöbet tutan iki Beşinci Seviye Büyücü muhafızı görünce kendimi derin bir kafa karışıklığının içinde buldum.

Neredeyiz?

Durduk. Muhafızlar arabaya doğru gelirken halam kaba bir sesle, "İn," diye emretti.

Sert tonunun verdiği tedirginlikle bir an için boş boş baktım.

Eğilip buz gibi gözlerini bana dikti. "Sana *in* dedim."

Kadim Varlık aşkına, biliyor. Her şeyi öğrenmiş olmalı.

Arabadan indiğim an muhafızlar beni bir kâbusun içine hapseder gibi iki yandan etrafımı kuşattılar. Beni yönlendirirken

yüzlerinde hiçbir ifade yoktu ancak onlardan yayılan nefreti sezebiliyordum.

Endişeyle arabaya baktım. Halam orada durmuş, siyah vaketa eldivenlerini çıkarırken beni izliyordu. Benimle karakola girmek gibi bir niyeti yoktu.

Muhafızlardan biri ifadesizce kapıyı açıp girmemi işaret etti.

İçeri girdiğimizde bizi başka bir ifadesiz Beşinci Seviye muhafız karşıladı, beni Demirağaç gövdesi ve dalları işlenmiş koyu renk duvarlı koridordan geçirdi. Diğer iki muhafız da arkamdan geliyordu.

Önümdeki muhafız, üst kısmında küçük demir parmaklıklı pencere bulunan bir hücrenin kapısını açtı ve kaba bir hareketle girmemi işaret etti.

Tereddüt edip muhafıza, “Amcam nerede?” diye sordum. Sorum yanıtsız kaldı, artık gerçekten korkuyordum.

Arkadan itildim, tökezleyecek gibi olunca çığlık attım. İçimdeki korku gittikçe büyüyordu. Ne onlarla savaşacak ne de kaçacak gücüm vardı, ağır adımlarla ilerledim.

Hücrenin kapısına vardığımda şok patlaması bedenimi ele geçirdi.

Edwin amcam içerideydi, uzaktaki duvarın dibine yığılmıştı. Göğsünü tutuyor, zar zor nefes alıyordu ve yüzünün bir tarafında morluklar vardı.

Soluğum kesildi. Ona koşup yanında dizlerimin üstüne düştüm. “Edwin amca! Ne oldu? Sana ne yaptılar?”

Konuşmaya çalışırcasına ağzını açtı ancak sonra gözleri irileşip arkamdaki bir şeye odaklandı.

Döndüğümde kapının çerçevesine yaslanmış Vyvian halamı gördüm.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordum boğuk bir sesle, inanmıyordum.

“Sen bu ailenin utanç kaynağısın,” diye tiksintiyle tısladı. “İkiniz de öylesiniz. Bu çocukları sana emanet etmekle aptallık

ettim, Edwin. Hem de ne büyük bir aptallık. Fakat aynı hatayı bir daha yapmayacağım. Elloren *bugün* büyü-bağlanacak. Ya bana izin verirsin ya da seni buna bizzat ben zorlarım.”

“Büyü-bağ mı?” diye bağırdım. “Neler oluyor?!”

“Bağ büyü,” dedi halam. “Vasin rıza sözlerini söylemeden işe yaramaz.” Amcamı işaret etti. “O sözleri söyleyeceksin, Edwin. *Bugün*.”

“Onu rahat bırak!” diye haykırdım, amcam nefes alabilmek için uğraşırken onu korumak adına bedenimi önüne siper ettim. “Ona zarar verdiğini göremiyor musun?”

“Tek yapması gereken sözleri söylemek,” diye tısladı halam.

“Hayır,” dedi amcam zar zor, sesi duyulamayacak kadar kısıktı.

Ona dönüp, “Ne istiyorsa söyle,” diye yalvardım.

Konuşmaya çalışsa da sesi çok zayıftı. Sadece başını inatla sağa sola sallayabildi, yüzü ızdırap doluydu.

“Lütfen, dediğini yap,” diye yakardım, gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken elini ellerimin arasına aldım. Onu kurtarmanın bir yolunu bulmak için panikle çare aradım.

Öfkeyle halama döndüm. “Eğer ölürse,” diye püskürdüm gözyaşlarımın arasından, “Rafe ailedeki en büyük erkek olur ve istediğin şeyi *asla* kabul etmez. Eğer ona zaman verirsen amcam kabul *edebilir*. Bırak onu iyileştireyim, daha sonra onunla konuşurum. Bağlanmamı kabul etmeye ikna ederim.”

Halam elindeki ipek eldivenlerin üzerinde parmaklarını gezdirdi, dudakları karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Unutuyorsun, sevgili yeğenim. Rafe’in yirmisine girmesine daha üç gün var. Eğer amcana bir şey olursa o üç gün boyunca vasin ben olurum. Yani iş birliği yapması onun iyiliğine olur. Karar vermek için on dakikası var.”

Kapıyı çarpıp çıktı.

Korku bedenime bıçak darbeleri misali saplanıyordu, tadı soğuk ve metalikti. “Lütfen ne istiyorsa söyle,” diye yalvardım

amcama omzuna sarılırken, ağlıyordum. “Lütfen, Edwin amca. Seni kaybedemem.”

“Elloren,” dedi inanılmaz bir çabayla, hâlâ göğsünü tutuyor ve hırıltılı konuşuyordu. “Seni hayal kırıklığına uğrattım. Yanıldım...” Durdu, nefesi gitgide kesiliyordu.

“Anlamıyorum,” diye hıçkırdım. “Ne *yanılması*? Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Hem de hiç.”

“Seni öyle büyüttüm ki” –göğsündeki zayıf nefes kemik gibi çatırdıyordu– “güçsüz olduğunu düşündün... Onların seni... *kullanmasını* istemedim... Sen güçsüz *değilsin*... *Savaşmalısın*... Yanıldım... Gücün...” Durdu, nefes almak için çırpınırken gözleri büyüdü.

Titreyen eli benimkini buldu ve sonra arkasına yığıldı, başı yana düştü ve gözlerinin ışığı söndü.

O zaman öldüğünü anladım.

Hıçkırma hıçkırma üzerine yığılıp cansız bedenine sıkıca sarıldım. On dakika boyunca.

Sonra arkamdaki kapı açıldı ve halamın zemine vuran topuk seslerini duydum.

“Kalk,” diye emretti.

Yüzümü ona döndüm. “Seni lanet cadı!” diye bağırarak üzerine atıldım.

Muhafızları hemen yanına gelip beni sertçe geri iterek kollarımdan tuttular.

Ben muhafızlarından kurtulmaya çalışan vahşi bir hayvan gibi çırpınırken halam tepeme dikildi.

“Sakinleşmeni öneririm,” dedi sakince. “Yoksa yatağına aldığın Kelt oğlanını ziyaret etmemi mi tercih edersin? Adı Yvan Guriel, öyle değil mi?”

Hadi git, diye haykırdım içimden. Hadi git ve onu ziyaret et, seni cadı. Git de Yvan Guriel’i bul. Git de seni ateşe versin, ben de küllerinin üzerinde dans edeyim.

Kederle delirmişçesine yerde ölü yatan amcama baktım.

İşte o an çöktüm.

Korkunç bir çığlıkla kendimi bırakıp beni sürüklemelerine izin verdim. Paramparçaydım.

Zorla bindirildiğim arabadan indirilerek bir kasabanın konsey binasının şatafatlı koridorlarından geçirildim.

Her yerde yüksek rütbeli askerler vardı. Kutsal cübbesinin önünde Kadim Varlık'ın beyaz kuş işlemesi olan beyaz sakallı bir rahip, küçük bir sunağın önünde duruyordu. Asası elindeydi.

Sertçe öne itildiğimde rahibin önüne düştüm.

Halam fayanslı zeminde tıkırdayan topuklularıyla gelip yanımda durdu.

Konuşmaya başladığında sesi buz gibi sakindi. “Akıl sağlığını sorgulamama neden olsa da mucizevi şekilde hâlâ seninle büyü-bağlanmayı kabul eden bir genç adam var. Bu saatten sonra bağlanma ihtimalin *varsa* tabii.”

“Yvan’la hiçbir şey yapmadım!” diye bağırdım, ona ve annesine yapabileceklerinden çok korkuyordum. “*Hiçbir şey olmadı!*”

“Bunu yakında göreceğiz,” diye tersledi halam. “Çıkıp büyü-bağ partnerinin gelmesini bekleyeceğim.” Yavaşça eğilip zarif yüzünü bana yaklaştırdı. “Bağlandığın zaman Sage Gaffney’nin yolunu izleyecek kadar aptal olmadığını umuyorum. Büyü-bağ bozma acısının kızgın demirle dağlanmaktan daha beter olduğunu eminim sen de duymuşsundur. Ve bu acı *sonsuz* dek sürer.”

Yere çökmüş, hüngür hüngür ağlarken kapı büyük bir gürültüyle açıldı.

Lukas peşinde birkaç askerle içeri girdi. Siyah pelerini arkasında dalgalanıyor, parlayan kılıcı ve asası iki yanında kınlarında duruyordu.

Yanımdan geçerken bana bakmadı bile, yalnızca öfke ve hâkimiyet yayıyordu. “Şu işi bir an önce bitirelim, olur mu?” dedi rahibe, bir ricadan çok emir gibiydi. Rahip Lukas’a defalarca başını eğdi ve asasını hazırlayıp önündeki sunağın üstünde duran *Kadimler Kitabı*’nı açtı.

İki muhafız beni yerden hırpalarcasına kaldırıp Lukas’ın rahiple beklediği yere sürüklediler. Ellerimi zorla önüme uzattırdılar, Lukas da ellerimi kendi elleriyle kavradı.

“Bunu yaptığın için senden nefret ediyorum!” diye bağırdım ona, gözlerimden yaşlar süzülürken muhafızlardan birinin tırnağı bileğime batıyordu.

Lukas, “Seni bugün büyü-bağlayacaklar, Elloren,” diye aynı sertlikle karşılık verdi. “Bu ya benimle olacak ya da çok daha kötü biriyle.”

“Bunu nasıl yaparsın?” diye haykırarak ağladım. “*Arkadaşım* olduğunu söylemiştin!”

“Eğer şimdi odadan çıkıp gidersem,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından, sesi fısıltı olacak kadar alçaktı, “halan seni yine de başka biriyle bağlatacak. Hem de kendi deyişiyle *aklını başına getirecek* biriyle. Buradayım çünkü inansan da inanmasan da *arkadaşınım*. Yoksa ben de sırf iki silahlı muhafız tarafından zorla tutuluyor diye biriyle bağlanmaya meraklı değilim.”

“Yapma o zaman!”

“Kendini böyle bir durumun içinde bulmaktan o kadar korkuyorsan,” diye çıkıştı, sinirliydi, “geceyi bir *Kelt*’le yarı çıplak geçirmekten kaçınmalısın. Ah, evet, Elloren, halan bana Yvan Guriel’la geçirdiğin geceden bahsetti. Birazdan ne kadar masum bir gece olduğunu göreceğiz, değil mi?”

“Neden umurundaki?” diye tersledim. “Beni sevmiyorsun bile.”

Lukas'ın yüzü bir an için öyle karanlık bir ifadeye büründü ki bana vuracağından korktum. Başını çevirdi, sanki kendiyle savaş veriyor gibi dudakları ince bir çizgi hâlini aldı, ardından yoğun bir öfkeyle bana döndü. “Sana *yardım etmeye* çalışıyorum!” dedi sıkıştığı dişlerinin arasından.

“Senden *sonsuz* kadar nefret edeceğim!” diye hâykırdım, muhafızların ve Lukas'ın ellerinden kurtulmaya çalışarak.

Lukas'ın boynu kasıldı, yüzü tiksintiyle doldu. Hemen kendini toparlayıp rahibe döndü. “Yap şunu. Bağla onu bana. Sonra da mühürle.”

“*Hayır!*” diye bağırdım ellerim tutulurken, rahip bağlanma büyüsunü okurken sesi kâbus gibi, tekdüze bir uğultudan ibaretti.

Rahip asasını ellerimizin üzerinde salladı. Asanın ucundan siyah, ince çizgiler uzanıp Lukas'ın ve benim ellerimize doğru dallanırken hissettiğim hafif sızıyla irkildim. Büyü-bağ çizgileri kıvrılıp birbirlerine girerek yayılırken karşı çıkmaya çalışsam da nafileydi. Mühürleme büyüü devreye girince çizgiler kararıp bir örümcek ağı misali beni sardı.

Ve sonra bitti. Serbest bırakıldım.

Geriye düşüp ellerimi önüme kaldırdım ve tenime kalıcı olarak kazınmış çizgilere dehşetle baktım.

Benden artık Lukas sorumluydu. Bana *sahipti*.

“Onu nereye götürelim, Komutan Grey?” diye sordu muhafızlardan biri.

Lukas, “İstediği yere gitmesine izin veriyorum,” diye tersleyip odadan çıktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

İntikam

Kuzey Kulesi'ne geri döndüğümde Yvan oradaydı. Gece zifiri karalıktı, uzaktan gök gürültüsü yankılanıyordu. Zayıf bir şimşek çaktı.

"Amcan. O nasıl?" diye sordu yüz ifademden olanları görebiliyormuş gibi. "Neden bu kadar çabuk döndün?"

"Öldü," dedim düz ve cansız bir sesle.

"Ah, Elloren... ah, hayır..."

"Onu öldürdü. Halam yüzünden öldü. Annen haklı. Ailem şeytan yuvası. Hepimizden uzak durmalısın. Hayatını mahvedeceğim."

Yvan pencere pervazından inip yanıma geldi, yüzü kafa karışıklığıyla gerildi. "Anlamıyorum."

"Edwin amcamın kalbi dayanmadı. Uzun zamandır hastaydı. Halam vücudunun stresi kaldıramayacağını biliyordu." Durdum, devam edemedim.

Ben orada öylece, cansız ve tepkisiz hâlde dururken Yvan kollarını bana sardı.

Ellerim. Ona bağdan nasıl bahsedecektim?

Yüreğimde biriken yas ve isyan vahşi bir dalga gibi yükselerek yerini daha karanlık bir fikre bıraktı.

Bağı bozacaktım.

Acıdan uyuşan vücudum hissiz olsa da uzanıp kollarımı Yvan'ın etrafına doladım. Sonra dudaklarımı dudaklarına götürdüm, öpücüğüm yumuşak ve kasten kışkırtıcıydı.

Önce öpücüğüme karşılık verdi, ateşi uyanıyordu ancak sonra geri çekilip yüzüme dikkatle baktı; davranışındaki garip değişiklik aklını fazlasıyla karıştırmıştı.

Tereddüdünü görmezden gelip yanağını okşadım. "Öp beni," diye yalvardım boğuk bir sesle. "Beni öpmene ihtiyacım var." Dudaklarımı yeniden dudaklarına götürdüm, parmaklarımı sıcacık boynunda gezdirirken kafa karışıklığının yavaşça eridiğini ve bana teslim olduğunu hissettim.

Yvan'ın nefesi ağırlaştı, davetkâr dokunuşumla ateşi harlanarak alevlendi.

Parmaklarımı yavaşça sırtında dolaştırdım ve yumuşak dokunuşlarla beline ulaştım. Sonra daha da aşağı, kalçasına indim; ateşi artık açıkça damarlarıma sızarken elleri sıkıca tuniğimi kavradı.

Onu daha da kışkırtıcı bir tavırla öperken kontrolsüz ateşi yoğunlaşıp her bir zerreme sızdı, aramızdaki tüm sınırların yıkıldığını anlar anlamaz onun da elleri daha cesur hareket etmeye başladı. Bedenini sertçe kendime çektiğimde dudaklarından küçük bir inilti kaçtı.

Aniden kaskatı kesildi, uzanıp bileklerimden tuttu ve benden uzaklaştı. "Elloren..." Gözleri arzu ve şüphe arasında alev alev yanıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Şehvetle gülümseyip ona yaklaştım. "Beni yatağa götür."

Bileğimi saran ellerini refleksle sıktı, aramızdaki mesafeyi koruyarak dikkatle yüzümü inceledi.

Ardından bakışları aşağı indi ve onları gördü. *Ellerimi.*

Nefesi kesilirken gözleri altın rengi bir öfkeyle alevlendi. "Lukas Grey, değil mi? Seni onunla zorla bağladılar."

"Lütfen, Yvan," diye yalvardım çaresizce. "Bağı bozmak istiyorum. Lütfen, yardım et bana."

Kollarımı daha sıkı tutarak beni geride tuttu. “Hayır, Elloren.”

Aniden öfkelenip ona dik dik baktım. Uzun, eziyet gibi gelen bir an boyunca birbirimize baktık.

Ardından öfkem yerle bir oldu. Sanki ayaklarımın altında dipsiz bir kuyu açıldı ve yüreğim içine düştü, çaresizlik de gelip ondan kalan boşluğu doldurdu.

Kaybetme duygusunun ezici ağırlığı bir dalga gibi üzerime vurdu ve tamamen dağılmaya başladım.

“Artık beni istemiyorsun.” Sesim fısıltıyla boğulmuş, boğazım düğümlenmişti. Gözlerim odağını kaybetti ve boşluğa baktım.

“Böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu hayretle.

Sesi, sanki ikimiz de su altındaymışız gibi uzaklardan geliyordu. Onun, yüzünün, gayretle benimkileri bulmaya çalışan gözlerinin hayal meyal farkındaydım.

Fakat her şey fazlasıyla ağır geliyordu. Çok korkunçtu. Bana sahip çıkacak kimse kalmamıştı. Sonsuza dek Lukas Grey’e bağlıydım. Şimdi Yvan da beni terk ediyordu.

Yapayalnızdım.

Yaşlar gözlerimden sel gibi akarken boşluğa baktım; yüzüm hareketsiz, boş ve acıyla uyuşmuştu. Hayatım mahvolmuştu.

Yvan’ın elleri kollarımı sıkıca tuttu, beni dinlemem için zorluyordu. Gözyaşları görüşümü perdelerken tutkulu gözlerine baktım.

“Artık seni istemediğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu hararetle. “Lukas’a bağlısın diye? Bu *hiçbir şeyi* değiştirmiyor. Seni *seviyorum*.”

Gözlerine bakıp zırhında bir çatlak aradım, en büyük korkularımı doğrulamak için bir parça şüphe aradım... fakat bulamadım. Güçlü bakışları sarsılmaz vaziyetteydi, tamamen açık ve sevgi doluydu.

“Dinle beni, Elloren,” dedi bana, sert tutuşu bir okşayışa dönüştü. “Birlikte olmamız intikamla ilgili *olamaz*. Reddedişim bu sebeple. Seni seviyorum. İşte *bu yüzden* beklemek istiyorum.”

Birden boğulmak üzere olan, nefes almayı bırakmış fakat son anda hayata döndürülmüş biri gibi hissettim. Hava ciğerlerime dönerken Yvan'ın kucağına düştüm. Kollarını sıkıca etrafıma sarıp beni ayakta tutarak çökmeme engel oldu. Kederle ağladım; kontrolsüzce, hıçkıra hıçkıra, acıyla inleyerek ağladım.

Ne kadar öyle kaldığımızdan emin değildim ama amcam için, kardeşlerim, Ariel ve Lupinler için, arkadaşlarım için... kendim için ağlarken beni sevgiyle kucaklayan kolları hiç gevşemedi.

Benimle kaldı, başımı suyun biraz üzerinde tuttu.

Beni boğulmaktan kurtardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aydınlanma

Sonraki iki gün sisli bir bulanıklık içinde geçti. Çoğunlukla yatakta, uykuyla uyanıklık arasında gidip geldim. Yvan'ın beni yemek yemeye ve su içmeye ikna etme çabalarından, bir ara Tierney'nin uğramasından, acı duvarımı delip geçen konuşmalarından şöyle böyle haberdardım.

Tierney şimdi çok farklı görünüyordu. Mavi saçları düğüm düğüm buklelere dönüşmüş, sırtı zarif ve akışkan bir kıvrım almıştı, omzunda bir çuval asılıydı.

“Bu gece Noi topraklarına doğru yola çıkıyorum,” dedi Yvan’a. “Gardneryalılar her geçen gün daha fazla su yoluna demir katıyorlar. Kelpilerimle geçebileceğimiz koridorlar daralıyor, Gardneryalılar Doğu Geçidi’ni tamamen kapamadan önce oradan geçmek zorundayız.”

Tierney yanıma geldi, eli koluma serin bir his yayarken zayıf su bağlarımda nazik bir çekiş hissettim. Kulağıma eğildi. “Noi topraklarında görüşürüz, Elloren. Bir gün bize katılacağınızı biliyorum.”

Umutsuzca ona baktım. “Gardneryalıları hiçbir şey duramaz. Kazanacaklar.”

Tierney'nin koyu mavi gözleri başkaldırıyla ışıldadı.

“Öyleyse Doğu Diyarı’nın sularında savaşıarak öleceğim. Sen de orada, benimle birlikte savaşacaksın.”

Ona sırtımı dönüp kayıtsızca başımı salladım. “Hayır, Tierney. Her şey bitti. Her şey.”

Her bir zerresine isyanın yayıldığını hissedebiliyordum. “Hoşça kal, Elloren,” deyip ayağa kalktı. “Bana çok iyi bir dost oldun.” Sesi titredi ve birkaç saniye sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda sesi keskin ve sarsılmaz bir kararlılıkla doluydu. “Noi topraklarında görüşürüz.”

Üçüncü gün uyanıp ellerime baktığımda örümcek ağını andıran çizgilerin beni yasa boğmasını bekledim fakat bu kez hissettiğim duygular altında ezilmedim. Kederimin sesi soluğu kesilmiş, Yvan’ın beni sıkıca saran kolları umutsuzluğu geri püskürtmüştü. Gözlerim ağlamaktan şişmişti ve yapış yapıştı, burnumdan nefes alamıyordum. Günlerdir yıkanmamıştım ve ter kokuyor olmalıydım, yine de Yvan beni bırakmamıştı.

Dönüp ona baktım. Gözleri açıldı, bakışları sakın ve şefkatliydi. Elini kirli ve dolaşmış saçlarımda gezdirdi, uzanıp alnıma bir öpücük kondurdu. “Günaydın,” dedi nazikçe.

Daha sonra bana yemek getirdiğinde kabul ettim.

Dördüncü gün pencerenin ardından içeri süzülen ılık bahar güneşiyle uyandım. Yvan pencerenin yanında durmuş, vahşi ormana doğru bakıyordu. “Geri döneceğim,” diye söz verdi ve gidişini izledim.

Kalkıp pencereye gittim, yeşil alandan ormana geçtiğini gördüm.

Eskiden sürekli Naga'yı ziyaret etmek için ortadan kayboluşunu hatırladım. Nereye gittiğini nasıl da merak ederdim. Gökyüzüne bakmak için başımı kaldırdığımda tam tepede duran güneşi gördüm, anlaşılan sabahın büyük kısmını uyuyarak geçirmiştim. Yvan'ın ağaçlığa girdiği yere tekrar bakınca irkildim.

Beyaz bir kuş.

Yeni yeşermiş narin yaprakların arasında dalda oturmuş, beklentiyle bana bakıyordu. Tıpkı Gözcüleri ilk defa gördüğüm, Sage'in bana Beyaz Asa'yı verdiği zamanki gibiydi.

Kalp atışlarım hızlandı.

Yataktan fırlayıp botlarımı giydim, Asa'yı botumun kenarına sıkıştırıp döner merdivenden aşağı indim ve dışarıya doğru koştum. Yaprak kokan bahar havası ciğerlerimi doldurdu.

İşte oradaydı. Gözcü. Hâlâ dalda oturuyor, altın-yeşil yapraklar etrafında dans ediyordu.

Çimenlik boyunca hızla koştum, yaklaştığımda kuş görüş açımdan çıktı ancak ormanın içinde, güneşin yıkadığı başka bir ağacın dalında yeniden belirdi.

Bahar altın-yeşil parıltılarla her yerdeydi.

Vahşi ormana girdiğimde orman her zamanki nefret dolu tepkisini vermedi. Sanki düşmanlık bir kenara atılmıştı, kuş benim için bir yol açıyordu. Ormanın zemininden fırlayıp çürümüş topraktan yukarı kıvrılan yeşilleri görünce göğsüm belli belirsiz bir beklentiyle doldu.

Ben onu sorgulamadan takip ederken kuş benimle yaklaşık birkaç saat boyunca saklambaç oynadı. Gölgeleleri mızrak gibi delen güneş ışığı, ışık demeti şelaleleri misali yere düşüyordu. Kuşun ortadan kayboluşunu, ardından uzak bir ağaçta yeniden ortaya çıkıp yok oluşunu, ufuktaki açıklığı görene dek tekrar tekrar izledim. Işık şimdi ağaçların arasından daha da güçlü süzülüyordu. Ağaçların geniş gövdelerinin hemen ardındaki dalların arasında güneş ışığında parlayan su göründü.

Gözcü'ye bakıp yeniden uçmasını bekledim ama yanardöner kuş kanatlarını bedenine sarıp yok oldu.

Bakışlarımı ilerideki açıklığa dikip sessizce yürüdüm. Geri dönen kazlar, masmavi gökyüzünde tertiple dizilmiş hâlde süzülerek ötüyorlardı. Ormanın kenarına ulaşıp masmavi parıldayan göle baktım.

Yvan oradaydı, gölün tam kenarında.

Gömleğinin düğmelerin açıp çıkarışını, botlarını yanındaki bir kütüğün üstüne atışını izledim.

Parlak güneş ışığı altındaki görüntüsü karşısında ses çıkarmamak için nefesimi tuttum. İnce, yapılı göğsü. Geniş omuzları ve güçlü kolları.

Sonra kemerini çıkarmaya uzandı.

Ah, Yüce Kadim Varlık aşkına. Belki yüzmeye, belki de yıkanmaya gelmişti. Ve görünüşe göre tamamen soyunacaktı.

Boynumdan yüzüme doğru bir sıcaklık yayıldı. Uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama onu görme arzusu içimi kavuruyordu. Baharın kıpır kıpır enerjisi içimi dolduruyor, derinlerimdeki arzuyu besliyordu.

Çok güzeldi...

Birkaç kuş göle doğru uçuş kanatlarını genişçe açarak keskin bir manevrayla suya daldı. Yvan soyunmayı bırakıp onlara bakmak için döndü.

Şaşkınlıkla geri çekildim. Sırtında detaylı bir dövme vardı; sanki biri tüm yüzeyine devasa siyah kanatlar çizmişti. Fazlasıyla ayrıntılı, her tüyü dikkatle işlenmiş kanatlar.

Yvan elleri belinde doğruldu. Göle dönük duran başını sanki tadını çıkarırcasına güneşe çevirdi. Sonra saçları göz alıcı bir kızıla dönüştü, kulaklarının uçları kıvrılarak uzarken sırtındaki dövme yavaşça açılan bir yelpaze gibi canlandı.

Kanatlar büyüyüp kıvrılarak görkemle açılırken içime bir şok dalgası yayıldı. Sanki hayatının baharında, kanatları güçlü ve kendinden emin bir şekilde esneyen devasa bir şahindi.

Ariel'in yırtık, yarı iyileşmiş kanatları gibi değildi.

Wynter'in koyu, ince kanatları gibi de değildi.

Büyüleyici bir güzellikteydi; kanadındaki tüyler opaller gibi parlıyor, uçlarından renk cümbüşü yansiyordu.

Nefesim kesilerek geriye doğru sendelediğimde ayağımın altında bir dal kırıldı.

Yvan'ın başı hızla döndü, ânında alev alan gözleri sesin kaynağını arayarak ormana baktı. Hafifçe eğilerek ormana doğru ilerlemeye başladı, kanatları arkasında etkileyici bir biçimde açılmıştı.

Beni görünce aniden duraksadı. "Elloren," dedi, köşeli yüzü kasıldı.

Kocaman gözlerle ona baktım. "Sen bir Icaral'sın," dedim nefes nefese.

Yüzü vahşi bir ıstırapla gölgelendi.

Birden her şey anlam kazandı. Her şey.

Dünyam korkutucu biçimde sallanmaya başladı.

"Yvan... Baban nasıl öldü?" diye sordum boğuk bir sesle. Cevabı o söylemeden de biliyordum.

Siyah kanatları gerildi. "Babam, büyükannen tarafından öldürülen Icaral'dı, Elloren."

İrkildim ve dengemi sağlamak için yakınımıdaki ağaca tutundum.

Bütün taşlar yerine oturuyordu. Annesinin beni gördüğündeki dehşet dolu ifadesi. Bu sadece Gardneryalılarından ve büyü-kannemden nefret eden bir Kelt olduğundan değildi. Kocasını, Valgard Katedrali'nin önünde sergilenen Icaral heykelindeki adamı öldüren kadına tıpatıp benzediğim içindi.

Yvan'ın babasını.

Dizlerim titremeye başlayınca ağaca sıkıca tutundum.

"Elloren," dedi Yvan, hızla yanıma gelip elini koluma koydu.

Bakışlarımı eline çevirdim, ayaklarımın altındaki zemin dengesizdi. Bunca zamandır düşüncelerimi okuyabiliyor muydu? Ona baktım. “Sen de empat mısın? Wynter gibi?”

“Kısmen,” dedi kaşlarını çatarak. “Duyguları okuyabiliyorum ama anıları ya da belirli düşünceleri okuyamıyorum. Ve diğer ejderhalarla sadece zihinsel iletişim kurabiliyorum.”

“Diğer ejderhalar mı?”

“İcaral olmak bu demek, Elloren. Bunu biliyorsun. Ben yarı ejderhayım.”

Başım döndü. “Eğer Gardneryalılar bunu öğrenirse...”

“Biliyorum.”

Birbirimizin bakışlarına kilitlendik, olanların tüm ağırlığı üzerimize çökmüştü. “Naga biliyor, değil mi? Wynter da. Sana dokundu, biliyor olmalı.”

Yutkundu ve başını kısaca aşağı yukarı salladı.

“Neden bana söylemedin?” diye sordum, sesim titriyordu. “Bana dürüst olabileceğini biliyordun.”

“Anneme kimseye söylemeyeceğime söz verdim,” diye tereddütle açıkladı. “Sana söylemek *istedim*. Ama Elloren... sadece bunu bilmek bile seni tehlikeye atar.”

Haklıydı. Varlığına dair öylesine bir gerçek bile olağanüstü derecede tehlikeli bir bilgi olurdu.

Sıcak elini tuttum ve parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdim. “Yvan, bu tek başına başa çıkamayacağın kadar büyük bir şey.”

Gözleri alev aldı, dudakları gerildi.

Zihnim daha fazla anıyla doldu, birçok bilmece parçası çözüldü. “Birlikte geçirdiğimiz o gece,” dedim, “gömleğini çıkarmaya çalıştığımda beni durdurdun. Kanatlarının izini bulmamı istemedin.”

Yüzünde sarsılmış bir ifade belirdi. “Evet, doğru.”

“Ve sonra, biz...” Utanarak duraksadım. “Beni zor bir duruma sokmak istemediğin için durduğunu sanmıştım. Hâlbuki tüm mesele kanatlardı.”

“Öyleydi,” diye itiraf etti. “Ama o gece söylediğim şeyler doğrudur. Seninle birlikte olmayı her şeyden çok istiyorum fakat bu yüzden incinmeni kabullenemem.”

İşaretli elimi kaldırıp ümitsizce inceledim. “Artık... bu bizim için asla mümkün olmayacak.” Umutsuzluğum hızla paniğe dönüşmeye başladı. Gardneryalılar ya da Alfsigrlar varlığını keşfederse onu bulmak için her şeyi yaparlardı. Ve onu öldürmeden de durmazlardı.

“Ne tür yeteneklerin var?” diye sordum, hayal edebileceğimden daha güçlü olmasını umarak.

Derin bir nefes aldı. “Ellerimden ateş fırlatabiliyorum. Çok fazla ateş. Gördüğünden daha fazla. Oldukça güçlü ve hızlıyım. İnsanları iyileştirebiliyorum, bunu zaten biliyorsun. Ve ateşe karşı bağışıklığım var.”

“Daha fazlası olabilir mi?”

“Evet. Fakat babam, ondan daha fazla şey öğrenebileceğim kadar yaşamadı.”

Korkunç gerçek yüzünü gösterdi. Babası büyükannem tarafından öldürülmüştü. “Annen gücünün sınırlarını biliyor mu?” diye sordum düşüncelerim birbirlerine girerken.

“Sanırım biliyor ama bana hiçbir şey söylemiyor. Tarihin tekrür etmesinden korktuğu için saklı kalmamı istiyor. Sevdiği herkesin ölmesinden bıkmış durumda. Ayrıca benim bir silah olarak kullanılmamı da istemiyor.”

Gözlerimi kapayıp bir elimi yüzüme götürdüm, başım acımasızca zonkluyor, rahatsızlığım artıyordu.

Sevdiğim herkes yaklaşan savaşta katledilecekti ve bunu durdurmak için yapabileceğim *hiçbir şey* yoktu. Kardeşlerim ve Lupinler, birlikte kaçtıkları herkes muhtemelen Gardneryalılar tarafından avlanacak ve öldürülecekti. Keltler, Uriskler ve

Smaragdalfar Elfleri, Gardneryalılar ve Alfsigrler tarafından köleleştirileceklerdi. Saklanan tüm Elfler, onlara sığınak sağlayan herkes, Tierney ve ailesi... Hepsi ortaya çıkarılacak ve öldürülecekti. Wynter, Fyn'ir, küçük kız Pyrgo. Hepsi katledilecekti.

Yvan da aynı kaderi paylaşacaktı, belki de daha kötüsünü çünkü güçlerinin tam olarak ne olduğunu ya da onları nasıl kullanacağını bilmiyordu.

Güçsüz olduğum için bunları durdurmak adına hiçbir şey yapamayacaktım çünkü elimde büyükannemin yeteneklerinin lanetli ve ulaşılmaz yankısından başka bir şey yoktu.

"Keşke gücüm olsaydı," diye öfkelen dim. "Karanlık Cadı'nın torunuyum ama seni ya da sevdiğim herhangi birini korumak söz konusu olduğunda *işe yaramazın* tekiyim."

"İşe yaramaz değilsin," diye hiddetle üsteledi Yvan, kanatlarını sertçe kapadı.

"Yanıliyorsun." Ayaklarımın dibinde duran bir dalı alıp küçük parçalarını kopararak açıklığa doğru yürüdüm. "Bana asa testi yaptıklarında *tam olarak* ne olduğunu göstereceğim."

"Elloren, elinde gerçek bir asa bile yok," dedi nazikçe.

Umurumda değildi. Ne kadar güçsüz olduğumu, en basit büyüyü bile yapamadığımı görmesini istiyordum.

Elimdeki asa benzeri dalı kaldırdım, uzaktaki ağaçlara doğrultup bir mumun yanışını hayal etmeye odaklandım, zihnimde yakma büyüünün sözlerini aradım.

"*Illumin...*" diye başladım, büyüünün sözleri hafızamdan kusursuzca dökülüyordu.

Güç, tıpkı aylar önceki asa testimde olduğu gibi ayak tabanlarımda yankılanarak gümbürdedi. Erthia'nın özünden doğrudan çekilen güç.

Ağaçlardan çekilen güç.

Büyünün sözlerini telaffuz ederken güç, saldırmaya hazır devasa bir yılan gibi bacaklarım yukarı yükseldi.

Kuru bir çalılığı ateşe verir gibi yatkınlık bağlarımı tutuşturdu. Fakat bu kez hiçbir dirençle karşılaşmadı ve uyanışı beraberinde bir acı getirmedi.

Aksine güç her bir yanımdan, her bir yatkınlık bağımdan dışarı fırlayıp direkt elimdeki dala yüklendi. Koluma ulaştığında yıldırım gibi yoğunlaşarak asa tutan elimden ve daldan çıkıp ağaçlara doğru fırladı.

Korkunç bir patlama sesi kulaklarımı çınlatırken önümdeki ağaçlar Valgard Katedrali kadar yükselen alevlere teslim oldu. Geriye doğru sendeleyip sertçe yere düştüm, kuşlar ve hayvanlar her yandan kaçışırken dal elimden fırladı. Alevlerin kükremesi kulaklarımı sağır ediyor, ağaçlar zihnimde çığlık atıyordu.

Korku bedenimi ele geçirirken alevlerden uzaklaştım, kalbim göğsümü yumrukluyordu. Yvan elini omzuma koyduğunda başımı ona çevirdim.

O da tıpkı benim gibi yarattığım cehennem karşısında şaşkıındı, üzerime kapaklanıp büyük, siyah kanatlarını koruyucu bir tavırla etrafımıza sardı.

“Yüce Kadim Varlık,” diye bağırdım dehşet içinde.

Yvan’ın gözleri dönen alevlere sabitlenmiş, perçinlenmişti.

“Ama beni test ettiler,” diye kekeledim. “Hiçbir şey olmadı. Bana güçsüz olduğumu söylediler.”

“Kimin asasını kullandın?” diye sordu artan bir şüpheyle. Parçaları bir araya getirmekte zorlanırcasına ateşe bakıyordu.

“Komutan Vin’in.”

Yvan yüzünde korkuyla bana döndü. “Emin misin?” Omzumdaki eli sertleştirdi. “Gardnerya ordusunun asası olmadığına emin misin?”

Önümüzdeki alevler başka bir ağacı daha sararken, “Evet,” dedim ısrarla, yıkımın sesi sağır ediciydi.

Yvan ateşe döndü, gözleri farkına vardığı şeylerin ağırlığıyla genişledi. “Sana rün-engelli bir asa vermiş.”

“Anlamıyorum,” dedim, bunun ne anlama gelebileceğinden korkuyordum.

“Gardneryalıların bilmesini istemedi,” dedi. O daha söylemeden ağzından çıkacağını bildiğim sözler için kendimi hazırladım.

Yvan’ın mutlak bir kesinlikle dolu gözleri benimkilerle buluştu. “Elloren, *sen* Karanlık Cadı’sın.”

Ağaçların çatırdayarak yanmasını izlerken Yvan’ın etrafıma sıkıca sardığı kolları ve kanatları arasında öylece oturdum.

Uzun bir süre sonra alevler sönmeye başladı ve o sağır edici kükremeden geriye yalnızca büyük bir kamp ateşinin çatırtısı kaldı.

“Yani,” dedim sonunda yavaş ve ürkmüş bir fısıltıyla, “sen Gardnerya’yı yok edecek Icaral’sın, ben de seni öldürecek Karanlık Cadı’yım. Kehanet’in iki ucuyuz.”

Yvan güçlkle yutkundu, önümüzdeki alevleri inceliyordu. Çenesi kasılarak, “Kehanetlere inanmam,” dedi.

“Herkes inanır.”

Bezgin bir ifadeyle bana döndü. “Evet, inanırlar.”

“Gerçek bir asa kullanmıyordum bile.”

“Biliyorum.”

“Yani gerçek bir asa kullanırsam...” Ni Vin’in büyükanne-min köyleri yok etmek, ülkeleri dehşete düşürmek için yarattığı ateş toplanıyla ilgili anlattığı hikâyeleri düşündüm.

Aynı korkunç güç bende de vardı. Tıpkı büyükanne-m gibi ben de potansiyel olarak dehşet verici bir varlıktım.

“Kam Vin biliyor olmalı,” dedi Yvan karanlık bir ifadeyle.

“Neden bana söylemedi?”

Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

Kanadı hafifçe yanağıma değdi. Yumuşak ve ipeksiydi. “Uçabiliyor musun?” diye sordum aniden, inanılmaz bir rüyaya düşmüşüm gibi hissediyordum.

Tereddüt etti, ardından başıyla onayladı.

Şaşkınlıkla ona baktım. “Ariel ve Wynter uçamıyor.”

“Ariel ve Wynter, iğrenç ve şeytani olduklarına inanarak büyütüldüler. Kanatları güçsüz.”

“Anlamıyorum.”

Omuz silkti. “Ben de tam olarak anlamıyorum. Icarallarda böyle işliyor işte.”

Derin, titrek bir nefes aldım. “Ben senin Erthia’daki en kötü canavar olduğuna inanarak büyütüldüm.”

“Ben de senin için aynı şeyi düşünerek büyütüldüm.”

Dudaklarımdan istemsiz bir kahkaha kaçtı. “En azından bu konuda ortak noktada buluşabildik.” Duraksadım, Edwin amcamın bana söylediği son sözleri hatırlayınca ciddileştim. “Amcam biliyordu. Sanırım hayatım boyunca bunu bilmeden yaşamamı umuyordu. Buraya gelmeseydim muhtemelen bil-meyecektim de.”

“Seni korumak istemiş.”

“Annenin *seni* korumak istediği gibi.”

“Bir ortak nokta daha.” Bana küçük, zarif bir gülümsemeyle baksa da gözleri hâlâ kasvetliydi.

“Yani, büyük ihtimalle Erthia’daki en güçlü iki varlığız.”

“Güçlerini nasıl kullanacağına dair hiçbir fikri olmayan iki varlık,” diye ekledi.

Başımdaki zonklama acımasızca artıyordu. Başımı ellerime gömüp gözlerimi sıkıca kapadım.

“İyi misin?” diye sordu endişeyle.

Tabii ki iyi değilim. Bu eşi benzeri görülmemiş bir felaket.

“Strese bağlı baş ağrılarım oluyor,” dedim ona, alnımı yumruk yaptığım ellerime bastırırken.

Yvan yer değiştirip önüme geçti ve sıcak ellerini ağrıyan başımın iki yanına koydu. Gözlerimi açtığımda, gözlerinin endişeyle hemen kaşlarımın üzerinde bir noktaya odaklandığını gördüm. Ellerinden yayılan ısı dışa doğru titreşiyor, başımdaki ağrı dokunuşuyla usulca azalıyordu, ardından tamamen yok oldu.

Ellerini başımdan indirdi, biri hâlâ omzumdaydı.

“Teşekkür ederim,” dedim şaşkınlıkla.

Başını aşağı yukarı sallarken dudakları bir tebessümle kıvrıldı.

“Bu oldukça etkileyici bir yetenek.”

Uzanıp yüzüme düşen bir tutam saç nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. O kadar şefkat dolu bir hareketti ki gözlerim yaşardı.

“Amcam ölmeden önce,” dedim sesim titreyerek, “bana zamanında aksine düşünerek hatta ettiğini, ne olursa olsun Gardneryalılarla savaşmam gerektiğini söyledi. Her şeyi anlatmak için çabaladı da ancak daha lafını bitiremeden öldü.”

Dağılmaktan korkarak bir an durdum. “Sence haklılar mıydı?” diye sordum sonunda. “Bizi böylesine korumakta?”

Yvan kısa bir an önümüzdeki kamp ateşine baktı. Yeniden bana döndüğünde ifadesi dövülmüş çelik kadar sertti. “Hayır.”

Başım, her şeyin tepetaklak olduğu gerçeğiyle dönüyordu.

Aniden bu yükün altında ezilerek, “Bu olamaz,” diye karşı çıktım. “Ben olmamalıyım. Bu tür bir gücü nasıl kullanacağımı bilmiyorum.”

Etkilenmiş bir ifadeyle tekrar ateşe baktı. “Öğrenebilirsin.”

Marina’nın derisini bulduğumuz gün söylediği sözleri hatırladım.

Güç her şeyi değiştirir.

“Bu yalnızca bizimle ilgili değil,” dedi Yvan. “Eğer birileri çıkıp onlara karşı savaşmazsa kazanacaklar.”

Bunu gerçekten başarabilir miyiz ki? Gücümüzü dizginleyip Gardneryalıları, Alfsigrleri ve onların tüm müttefiklerini alt edebilir miyiz?

Yvan uzun bir süre bana sarıldı. Ben bu yeni kaderle boğuşurken uzaklardan ateşin çıtırtısı yankılanıyordu.

“Belki kazanırız,” dedi sonunda.

“Bu gerçekten çok zor, Yvan.”

“Daha garip şeyler de oldu.”

Ona baktım. “Bir Gardnerya askeri üssünden Naga’yı kurtardık,” dedim, içimde cesur bir meydan okuma yükseliyordu.

“Ve üssün yarısını yok ettik,” diye ekledi düşünceli bir edayla.

“Ve Selkiler. Artık özgürler.”

“Bu da gerçekten zor bir ihtimaldi.”

“Senin yarı ejderha çıkman gibi.”

Dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ve bir de... senin onca şey arasında Karanlık Cadı olman var.”

Başımı aşağı yukarı salladım, alev almış ağaçlar beni biraz sersemletmişti. “Bu kesinlikle *beklenmedik* bir şeydi.”

Yvan kolumu şefkatle sıkıp ayağa kalktı ve eşyalarını almak üzere göl kenarına gitti. Kıyıya ulaştığında duraksadı. Sonra kanatlarını sıkıca sırtına kapayarak düzleştirdi, geriye yalnızca izleri kaldı. Saçları parlak kırmızı renginden kendi büyümlü kahverengine döndü, kulakları da tekrar yuvarlak formunu aldı.

Her şey bittiğinde sanki çok yorulmuşçasına uzun bir nefes verdi. Ardından hemen gömleğini, çoraplarını ve botlarını giydi, kemerini taktı.

Yaklaşırken elini bana uzattı. “Hadi, Kam Vin’e gidelim,” dedi. Elini tutup beni ayağa kaldırmasına izin verdim. “Artık onlarla savaşmaya hazır olduğumuzu bilme zamanı geldi.”

“Kanatlarını gizlemeyi nasıl öğrendin?” diye sordum az önce tanık olduğum şeylerin merakıyla.

“Ben Lasair'im, Elloren,” dedi apaçık bir gerçeği belirtir gibi. “Basit kılık değiştirme büyülerini yapabiliyoruz.”

“Ah.”

Bir an için öylece kalakaldım.

“Elloren,” dedi usulca, beni sıcak kollarının arasına alıp şakağıma hafif bir öpücük kondurdu.

Fark ettirmeden sırtındaki sert hatları yoklayarak gözden kaçırmış olabileceğim bir ipucu aradım.

“Uçabildiğine hâlâ inanamıyorum,” dedim. Geride kanat izi bile kalmamıştı.

Yvan kahkaha attı ve başını eğip beni hafifçe öptü, dudakları büyüleyici bir sıcaklıktaydı. “Ben de Karanlık Cadı’ya âşık olduğuma inanamıyorum.”

“Ah, kesinlikle âşık görünüyorsun.”

Yvan biraz geri çekildiğinde ıslıl ıslıl bakışları altın renginde parlıyordu. “Aynen öyle.” Sonra beni yeniden öptü; dudakları ısınıyor, ateşi yükselip bağlarımın arasında hararetle dalga dalga yayılıyordu. Ona yaslı vücudum titredi.

“Kehanet’i yazarken kimsenin bunu hayal ettiğini sanmıyorum,” diye fısıldadım dudaklarımı dudaklarının kenarında gezdirerek.

“Ben de,” diye nefes verdi. Ardından tekrar benimkileri bulan dudakları bu kez aç bir tutkuyla hareket etmeye başladı.

O kadar iyi bir histi ve o kadar baş döndürücü bir sıcaklık yayıyordu ki düşüncelerim birbirine karıştı. Elimdeki büyü-bağ izini, yanmaya devam eden ormanı, etrafımızı saran her imkânsız ve sarsıcı olayı neredeyse unutuyordum.

“Demek,” dedim nefes nefese, tamamen büyüsüne kapılmıştım, “ejderha öpücüğü böyle bir şeymiş.”

Dudaklarına kışkırtıcı bir gülümseme yayıldı, gözleri altın renginde parladı. Sonra eğilip beni bir kez daha öptü; dili dilime dolandı, ateşi damarlarıma yavaşça sızıp parmak uçlarıma dek ulaşırken hareketleri ağır ve yılan gibi akıcıydı.

Bu his beni ürkütüyordu, Yvan beni sert ve uzun bedenine çekerken dokunuşunun yarattığı dizginlenemez arzuyla daha da arttı.

“Bu... ilginç,” dedim, dokunuşuna ve sınır tanımayan ateşine verdiğim tepkiye şaşırarak.

“Seni öpmeyi seviyorum,” dedi. “Bu ateşi biriyle paylaşmak... Mükemmel bir his.”

“Öpüşmenin bizi bağlayacağını söylediğinde ne demek istedin?” diye sordum parmaklarını saçlarımın arasından geçirip dudaklarını boynumda gezdirirken.

Bir an tereddüt etti, nefesi tenimi yakıyordu. “Bir ejderhanın öpücüğü onu eşine bağlar.”

Geri çekilip erimiş altın misali parlayan bakışlarıyla buluştum. “Yani... şimdi bağlı mıyız?”

Başını sağa sola salladı, yanakları hafifçe kızarmıştı. “Hayır. Sen ejderha değilsin. Bizim durumumuzda... bu tek taraflı. Ben sana bağlıyım.”

“Büyü-bağ gibi mi?” diye sordum çekinerek.

Başını düşünceli bir hâlde yana eğdi. “Hayır. Bu daha çok sadakat bağı. Tehlikede olursan bunu bileceğim. Hissettiğin herhangi bir acıyı hissedeceğim.”

Rahatsız edici bir düşünceye kapıldım. “Peki ya ölürsem?”

Yvan’ın yüzü gerildi. “Bir süreliğine ateşimden, gücümünden yoksun kalırım.”

“Ah, Yvan.” Derin bir nefes aldım. “Belki de beni öpmeyi biraz ertelemeliydin.” Yüzüne dokunmak için uzandım ve başparmağımı keskin elmacık kemiği boyunca gezdirdim.

Büyük bir dal çatırdayarak yere düştüğünde ikimiz birden irkildik. Artan tedirginliğimle ateşe baktım. “Gitmeliyiz. Vu Trin’i bulup onlara kim olduğumuzu söylememiz gerek.” Asa elimi kaldırdım. “Ve bir an önce bunu... bu gücü nasıl kullanacağımı öğrenmem gerek.”

Eğer savaşacaksak usta savaşçılar olmayı da öğrenmek zorundaydık.

Ateşi izlerken, “Komutan Vin bizi doğuya götürür,” dedi kesin bir ifadeyle.

Eğilip Beyaz Asa'yı botumdan çıkardığımda yatkınlık bağlarım kıvrak dala doğru harekete geçti. Asa'nın etrafını saran yumruğumu sıkıp ağırlığını elimde test ettim

Zayıflık artık bir seçenek değildi.

“Bunu nasıl kullanacağımı öğreneceğim.” Yvan'ın alev alev yanan gözlerine baktım. “İçimdeki gücün her bir zerresini kontrol altına alacağım ve karanlık büyü kitabındaki her büyüyü öğreneceğim. Sonra da Marcus Vogel için geri döneceğim.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Direnış

O akşam Yvan'la beraber Verpax Şehri'nin doğu eteklerine doğru yola çıktık, ikimiz de ağır pelerinlere bürünmüş hâlde aynı atın üzerinde gidiyorduk. Önce şehri, ardından da boş arazileri geçip yıldızların aydınlattığı vahşi ormanlara vardık. Elimde sımsıkı tuttuğum lümentaşı feneri yolumuzu aydınlatıyordu.

Sıcak ve sağlam varlığından bir nebze teselli bulmaya çalışarak Yvan'a sokuldum ancak hâlâ içimde beni ele geçirmeye meyilli bir tereddüt vardı. Yvan'ın avucu, huzursuzluğumu hissediyormuşçasına elime kaydı, ateşi bana ulaşır beni sıcaklığıyla kuşattı.

Bir süre sonra Yvan, aniden sık ağaçlarla kaplı ormanın içinden geçen dar bir yola saptı ve sonra küçük bir açıklıkta durdu.

Havayı bir sessizlik doldurdu, yalnızca ağaç kurbağalarının cıvıldamaları duyuluyordu. Atımızdan inip çevreyi inceleyeme başladığımda Yvan çoktan atı bağlamıştı. Önümüzde, zirvesinde geniş ve düz bir taş yüzey olan kısa, eğimli bir tepe vardı.

“Elloren.”

Döndüğümde Yvan'ı yanımda buldum. Elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetledi ve tepeye doğru yürümeye başladık.

Daha yolu yarılayamadan zümrüt rünler aniden ortaya çıkıp çevremizi sardı. Tabak büyüklüğündeki rünler havada parlak bir şekilde süzülürken ikimiz de donakaldık. Tepenin

gölgelerinin arasında uzun boylu, ince bir adam bize doğru geliyordu, yaklaştıkça rün ışıkları silüetini ortaya çıkardı. Bir Smaragdalfar Elfi'ydi, teninin zümrüt deseni yeşil ışık altında daha da belirginleşmişti. Gümüş gözleri bize dik dik baktı, ardından bir tanıma ifadesiyle irileşti.

“Profesör Hawkyyn?” dedim şaşkınlıkla.

“Elloren Gardner,” dedi eski Metalurji profesörüm kafa karışıklığıyla. Bir açıklama arar gibi Yvan’a baktı.

“Komutan Vin’i görmemiz gerek,” dedi Yvan, sert sesi itirazı yer bırakmıyordu.

Profesör Hawkyyn ona inanamaz gözlerle baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. “O buraya giremez.”

“Onun gücü var,” diye belirtti Yvan.

Profesör başını sağa sola salladı, ikna olmamıştı. “Asa gücü olması umurumda değil, o buraya–”

“*Hayır*,” dedi Yvan keskinleşen sesiyle. “Onun *gücü* var. Ve benim de kanatlarım var.”

Profesör Hawkyyn, dünyaya dair görüşlerini yeniden değerlendirmek zorunda kalmış gibi gözlerini kırptırdı, gümüş gözleri yoğun bir şaşkınlıkla doldu. Gözlerini bizden ayırmadan yumruğunu kaldırdı, avucunu açtı ve parmaklarını uzattı.

Rünler bir anda yok oldu.

Hawkyyn başını tepenin zirvesine doğru çevirdiğinde derin, titrek bir nefes aldım. Onu takip etmemizi işaret edip yukarı doğru yürümeye başladı. Yvan’la ellerimiz sıkıca birbirine kenetlenmiş hâlde peşinden giderken kaygılıydım.

Profesör Hawkyyn, tepenin taş yüzeyine vardığında tek kelime etmeden tuniğinin cebinden zümrüt bir rünle işaretlenmiş küçük bir taş çıkarıp taş duvara bastırdı.

Taşın her yerinden çıkan dairesel zümrüt rünleri izlerken büyülenmiştim. Duvarın bir kısmı çalkalanan bir gölün yüzeyi misali hareket etti, ardından yemyeşil bir sise dönüşüp dağılarak rün damgalı çift kanatlı kapıyı ortaya çıkardı.

Profesör Hawkyyn kapıyı açınca üzerimize mavi bir ışık seli yağdı. İçeride, iki genç Vu Trin sahiresi dikkat kesilip kavisli rün kılıçlarını çektiler.

Profesör içeri girip onlarla Noi dilinin kesik heceleriyle konuştu. Kılıçları hâlâ ellerinde olan sahirelerin gözleri Yvan ve benim aramda hiç de küçük olmayan bir tedirginlikle gezerken şaşkınlıkla parladı. Profesör, Yvan'la benim öne çıkmamızı işaret ettiğinde kalbim küt küt atıyordu. O bizi dar, eğimi keskin bir koridora yönlendirdiğinde sahireler de peşimize takıldı, gözlerini enseme hissedebiliyordum. Aşağı indikçe hava serinledi; temiz, suyla yıkanmış taşın tebeşirimsi kokusunu içime çektim.

İleriden metalin metale çarpma sesi ve erkeklerin konuşmaları geliyordu ki çok geçmeden mağaranın tam içine inşa edilmiş bir demirci atölyesine ulaştık. İki kaslı Smaragdalfar Elfi'nin rün kılıçlarına şekil vermekle meşgul olduğunu görünce boynumdan aşağı bir sıcaklık yayıldı. Demirciler bizi fark edince çalışmalarını durdurup bana bariz bir şaşkınlık ve rahatsız edici bir düşmanlıkla baktılar.

Mağara boyunca havada süzülen Smaragdalfar yeşili ve Noi mavisini rünler vardı. Bazıları hareketsizdi, bazıları da tembel tembel dönüyordu. Birkaçıysa öyle hızlı dönüyordu ki katı bir ışık diskine benziyorlardı.

Birçok silah deposunun yanından geçtik, kılıçlar ve her türden bıçaklı silah, mağara duvarlarına oyulmuş geniş boşluklara yığılmıştı. Bütün bir orduyu donatacak kadar silah vardı.

Burada ne olduğu kafama dank etmeye başladı. *Direnış Verpakya'yı hiçbir zaman terk etmemiş. Yalnızca yer altına taşınmışlar.*

Profesörü başka bir dar, kıvrımlı koridor boyunca takip ettik. Taş duvarlardan yankılanan tahta sesleri belirli bir tempoda duyulmaya devam ediyordu. İleride taş duvarları çeşitli rün silahlarıyla kaplı geniş bir mağara göründü, Komutan Vin ve kız kardeşi rün mızraklarla dövüş antrenmanı yapıyorlardı.

Her darbeye rün mızraklardan mavi ışıklar saçılırken kalabalık bir Vu Trin sahire grubu da dikkatle onları izliyordu.

Büyük, yuvarlak mağaraya adım attığımızda her şey durdu.

Komutan Vin elinde rün mızrağıyla ize döndü. Mızrağın bir ucunu sertçe taş zemine çarparken gözlerini itinayla bana dikti. Askeri kıyafetler kuşanmış yirmiye yakın sahire mağaranın her yerine dağılmıştı, gümüş yıldızlar göğüslerine çapraz şekilde sabitlenmişti. Sahirelerden dördü, seçkin Kin Hoang savaşçılarından koyu gri üniformalarını ve siyah baş örtülerini giyiyordu.

Jules'la Lucretia'yı duvarın önündeki üstü harita ve belge kaplı ahşap masanın başında görünce içimden bir şok dalgası geçti. Geniş Gardnerya kıyafetlerini çıkarıp yerine siyah Noi askeri tunik ve pantolonu giymiş gözlüklü Lucretia'ya tekrar tekrar baktım. Tepede toplanmış saçlarına parlak Demir Çiçek filizleri ilıştirmişti.

"Elloren," dedi Jules bariz bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak. Lucretia doğruldu, gözleri hayretle büyüdü.

Ne olduğumu bilmiyorlar, diye fark ettim. Beni dikkatle izleyen Komutan Vin'e baktım.

Gerçi sen başından beri biliyordun, değil mi?

Hâkimiyetimi kaybettim. Yvan'ın elini bırakıp beni etkisi altına alan pervasız öfkeyle ona doğru bir adım attım.

"Ne olduğumu ne zamandır biliyordun?" diye çıkıştım Komutan Vin'e.

Mağarada şaşkın mırıltılar yükseldi.

"Bilmiyordum. Sadece şüpheleniyordum," dedi sertçe.

"Neyi biliyordun?" diye sordu Jules öne çıkarak.

"Kamitra, neler oluyor?" dedi Lucretia, oldukça şaşırılmış görünüyordu.

"Gücüm var," dedim gözlerimi Komutan Vin'den ayırmadan. "Üstelik epey büyük bir gücüm var. Ve ona erişebiliyorum. Öyle değil mi, Kamitra?"

Mırıldanmalar huzursuz bir hâl aldı.

“Asa testin için sana engellenmiş bir asa verdim,” dedi Komutan Vin sakince. “Asayı düşürdüğünde güçlü olduğundan şüphelendim. Yalnızca muazzam kudretli bir büyücü acıya neden olabilecek kadar büyüye erişebilirdi.”

Oda huzursuz bir şaşkınlığın sesleriyle dolarken tüm bunların gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

“Bana söylemeliydin,” diye çıkıştım, sesimde acı bir hayal kırıklığı vardı. “Amcama yardım edebilirdim. O öldü, hem de halamın ellerinde. Biliyor muydun?”

Komutan Vin’in yüzü gerildi. “Hayır, bilmiyordum. Üzgünüm.”

“Diğer herkes için,” diye ısrarla devam ettim, kederin pençesine düşmüştüm. *Ariel. Batı Diyarı’nda sıkışıp kalmış tüm mülteciler.* “Bir şeyler yapabilirdim.”

Ağzı ince bir çizgiye dönüştü. “Doğanın gerektirdiği gibi olup olmadığından emin değildim. Bana engel olan Beyaz Asa’ydı.”

“Neye engel olan?”

Keskin gözleriyle beni süzdü. “Seni öldürmeme.”

Düşüncelerim bir girdap gibi dönerken sözleri korkunç bir ağırlıkla havada asılı kaldı.

“Gücün uyandığında,” dedi Komutan Vin, “bize gelerek kendini kanıtlaman gerekiyordu. Ve bir süre hangi yolu seçeceğini görmek için seni izlemeliydim. Sen tehlikeli bir silahsın, Elloren Gardner. Bütün diyarların kâhinleri aynı Kehanet’i dile getirdi.”

“Karanlık Cadı ve yenmesi gereken Icaral Kehaneti mi?” dedim sertçe.

“Evet,” diye söze karıştı Lucretia. “Muhtemelen sen. Ve Sage Gaffney’nin çocuğu. O, Batı Diyarı’nda kanatları sağlam olan tek erkek Icaral.”

Manalı bakışlarla Yvan’a döndüm. Kenarlarında altın parıltılar olan gözleri benimkilere kilitlendi. Uzanıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Odadaki herkes kafa karışıklığı ve merakla Yvan'a bakarken Komutan Vin başını yana eğdi. Yvan gömleğini çıkarıp yere bıraktı. Ardından başını eğip gözlerini kapadı.

Saçları, bir mum fitilinin alev alışı gibi parlayarak kırmızıya döndü, kulakları sivri Fae kulaklarına dönüştü, siyah kanatları canlanıp açıldı.

Komutan Vin'in gözleri büyürken yuvarlak mağarada kesilen solukların sesi yankılandı.

Yvan kanatlarını bir kez çırpıp elimi tuttu, birbirimize sıkıca tutunurken yüzüne meydan okuyan bir ifade yerleşti.

"Vay canına," dedi Komutan Vin, sarsılmaz soğukkanlılığını çabucak takınmıştı. Yvan'ın kanatlarına odaklanarak yavaşça etrafımızda yürüdü. "Bu oldukça ilginç bir gelişme. Büyük Kehanet'in iki ucu müttefik olmuş. Görünüşe bakılırsa âşıklar da." Yvan'ın önünde durdu. "Güçlerine dair ne biliyorsun, Yvan Guriel?"

"Çok az şey." Yvan yapabildiklerini anlatırken mağaradaki yüzler hem etkilenmiş hem de umutla dolmuştu. Ancak başka bir duygu daha vardı. Sahirelerin bana bakarken bakışları evhamla kısılmıştı.

Ve korkuyla.

Komutan Vin başını iki yana salladı. "Erthia'daki en güçlü iki varlık, güçlerinin tamamını nasıl kullanacaklarını ve kontrol edeceklerini bilmiyor. İnanılmaz."

Gözleri sahirelere, sonra da bana kaydı. "Hem Gardneryalılar hem de Alfsigrlerle savaşmaya hazır mısın, Elloren Gardner?"

"Evet," dedim tek nefeste. Beni şüpheyle inceleyen bakışlardan ve bu sorunun *yalnızca* bana sorulmasından rahatsız olmuştum. "İkimiz de Gardneryalılarla ve Alfsigrlerle savaşmaya hazırız."

"O hâlde," dedi Komutan Vin, "bize düşen ikinizi de sağlam bir şekilde eğitmek. Elloren Gardner, sen benimle ve muhafızlarımın bir kısmıyla geleceksin." Yvan'a baktı. "Yvan Guriel, sen de Kin Hoang birliğimizle doğuya gideceksin."

Panik içimde kükrerken gözlerim Yvan'a döndü, ellerimiz korumacı bir tavırla birbirlerine kenetlendi.

“Birlikte kalıyoruz,” dedi Yvan inatla, gözleri isyanla alevlendi.

“Kalamazsınız,” diye karşılık verdi Komutan Vin. “Bunu anlamalısınız. Ayrı kalmanız gerekiyor.”

Ne yapmaya çalıştıklarını fark edince köşeye sıkıştığımı hissettim.

Gardneryalıların ikimizi birden öldürmesini zorlaştırmak istiyorlar. Aynı zamanda da Kehanet'in kutsal ucunu, Yvan'ı benden korumak istiyorlar.

Kâbuslarındaki Karanlık Cadi'ya dönüşme ihtimalime karşı.

Komutan Vin haklı olsa da zalim, tavizsiz mantığına içten içe isyan ettim.

“Seni bırakmayacağım,” diye karşı çıktı Yvan, gözleri altın alevlerle yanıyordu.

Bırakmalısın. Kendi güvenliğin için. “Yvan, bu bizden daha büyük bir mesele.”

Batı Diyarı düşmüştü. Her şey Doğu'ya kaymıştı, hem mülteci akını hem de yaklaşan savaş. Ve Yvan'la ben, potansiyel olarak bu savaşta mızrakların ucundaydık.

Savaşın ön cepheleriydik.

İçimde Kuzey Sırt kadar sert ve sivri bir şey yükselirken yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Yvan yanağımdaki gözyaşını başparmağıyla nazikçe sildi, gözleri alev alev yanıyordu.

“Seni seviyorum,” dedim, odanın geri kalanı önemini yitirmişti.

Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip hırslı bir tutkuyla başımı ellerinin arasına aldı. “Ben de seni seviyorum.” Beni kendine çekip kolları ve kanatlarıyla sarmaladı.

Sıkıca sarıldık, kalp atışlarımız birbirine karıştı. Gözlerimi kısa, huzurlu bir anlığına kapadım ve o an için odada yalnızca ikimiz vardık.

“Bekle beni,” diye fısıldadı.

Islak yanağına yasladığım başımı aşağı yukarı salladım, hangi gözyaşlarının benim hangilerinin onun olduğunu ayırt etmek imkânsızdı.

“Yvan Guriel,” dedi Komutan Vin aciliyetle. İkimiz de ona döndük. “Seni Batı Diyarı’ndan çıkarmamız gerek. Hemen.”

İki gri kıyafetli Kin Hoang sahiresi öne çıktı. Kalbim göğsüme çarparken Yvan’a daha sıkı sarıldım.

“Onu nereye götüreceksiniz?” diye sordum yalvar yakar.

Komutan Vin, “Güvenli bir yere,” dedi beni temin ederek. “Eğitim alabileceği izole bir yere. Neresi olduğunu sana söyleyemeyiz, Elloren Gardner. Bunu anlaman gerek.”

Gardneryalıların beni bulması ihtimaline karşı. Kehanet’in yanlış ucu olmam ihtimaline karşı.

Gözyaşlarım durmaksızın akarken Yvan’a baktım. “Demek bu bir veda.”

Saçlarımı okşadı, yüzümü hafızasına kazımak istercesine dikkatle bana baktı. “Güçlü ol,” dedi, iki sıcak eli de yüzümdeydi.

“Olacağım,” diye söz verdim gözyaşlarımın arasından.

Yvan dudaklarını son bir kez benimkilere bastırdı ve ateşini öyle bir kuvvetle içime itti ki öpücüğü sonlandırdığında bile o sıcaklık içimde yanmaya devam etti.

Bana son bir tutkulu bakış atıp nazikçe geri çekildi. Vu Trin’e dönüp, “Hazırım,” dedi.

Kin Hoang yanma toplandı ve gözyaşlarımın arasında dimdik duran sırtını, özgür bıraktığı kanatlarının mağaranın çıkış tünellerinden birinde, parlak mavi bir sisin içine ilerleyişini izledim. Kin Hoang da hemen arkasındaydı.

Sonra gitti.

Hıçkırıklara boğuldum, içim çekilmiş gibi hissediyordum.

Jules Kristian kolunu omzuma dolayınca kendimi ona bıraktım.

“Biliyor muydun?” Gözyaşlarım tuniğini ıslatıyordu.

“Hayır.”

Omzundaki kaba yüne yaslı başımı salladım, ardından inançsızca ona baktım. “Bu yükün altından kalkabileceğimi sanmıyorum.”

Jules bana ciddiyetle baktı. “Kalkacaksın. Zamanla.” Kederle gülümsedi. “Akıllı *ve* güçlü olmayı dilemiştin.”

Bütün bu absürtlüğe karşı istemsiz bir kahkaha attım.

“Ne dilediğine dikkat etmelisin, değil mi?” dedi.

Başımınla onayladım, kibar sözleri ve tüm bu trajedi arasında nazik kalan mizahında teselli buldum.

“Ne beklenmedik gelişmeler ama,” dedi başını sallayarak. “Sen olduğuna sevindim, Elloren.”

Onca insan dururken bendim.

Karanlık Cadı.

Jules gömlek cebine uzanıp küçük bir Demir Çiçek buketi çıkardı, parlak mavi çiçekler odayı aydınlatan safir Noi rünleriyle uyum içindeydi.

“Lucretia bunları almanı istedi,” dedi düşüncelere dalmış hâlde çiçeklere bakarak. “Demir Çiçek’in enteresan bir yaşam döngüsü vardır. Ormanda hassas, kırılgan bir çiçek olarak uzun bir yıl geçirir. Kolayca kırılır. Kolayca yok edilir.” Gözlerimiz buluştu. “Fakat eğer hayatta kalırsa güçlü ve kökleri derin bir ağaca dönüşür.”

Çiçekleri aldım, ışıltıları boya lekesi gibi elime yayıldı. “Bu çiçekler,” dedim ışık saçan tomurcuklara bakarak, “efsanelerimizde iblislerle savaşmak için kullanılmışlar.”

Ona baktığımda ciddileştiğini gördüm. “Bu dünyanın gerçek iblisleri farklı farklı kılıklarda gezer, Elloren Gardner. Git bul onları,” dedi yılmaz bir tonda. “Ve onlarla savaş.”

Gücü iliklerime kadar hissederek son bir kez Jules’a baktım, ardından doğruldum ve Komutan Vin’e döndüm. “Hadi gidelim.”

SON SÖZ

Saatler sonra üzerimdeki Noi savaş zırhı ve kınıma yerleştirilmiş Beyaz Asa'yla alçalan tünel benzeri geçitlerden geçirildim.

Uzun bir Vu Trin sahiresi kuyruğunu takip ediyordum; Erthia'nın merkezine doğru kaçınılmaz bir şekilde ilerlediğimiz hissini bastırmaya çalışırken gözlerimi önümde dimdik duran genç sahirenin sırtına dikmiştim.

Nihayet koridor devasa bir mağaraya açıldığında şaşkınlıkla bakakaldım.

Kristal sarkıtlar ve dikitler her yanımızdan yükselip alçalıyor, saydam yüzeyleri Noi rün ışığında masmavi parlıyordu. Minerallerin oluşturduğu yapılar mağaranın merkezinden temizlenmiş, sert zemin dümdüz bir kristal girdaba dönüşmüştü.

Bir grup Vu Trin sahiresiyle birkaç genç Smaragdalfar kadın ve erkek güruhu silah sandıklarını istifliyordu. Bir köşede eyerlenmiş ve bağlanmış bir dizi at duruyordu, çoğuna uzun bir yolculuk için gerekli ağır çantalar yüklenmişti.

Fakat bunların hiçbiri fener ışığına doluşan güveler misali dikkatimi çekip nefesimi kesen görüntü değildi.

Mağaranın tam ortasında dönen bir dizi Noi rünü, bir geçidin çerçevesini oluşturuyordu. Ründen rüne uzanan mavi bir ışık şeridi, geçidin çerçevesi boyunca ince kıvılcımlarla dolu

yıldırımlar saçıyordu. Geçidin merkezi sanki bir girdapla dönen altın gölün yüzeyi gibi dalgalanıyordu.

Geçidin yanında beyaz saçlı, yaşlı iki Vu Trin askeri duruyordu. Uzun bir rün mızrağına dayanan kadın, rünlerle işlenmiş kapıya dokunarak görünüşte bir dizi kod girdi. Kolumda ani bir temas hissedince dikkatimi devasa geçitten genç bir sahireye çevirdim. Sahire dizginlerini sıkıca tuttuğu ata binmemi işaret etti, birliğimizdeki diğer askerler çoktan atlarına binmişlerdi.

Siyah atın sırtına tırmanıp Komutan Vin ve birliğimizin askerlerinden oluşan küçük grupla birlikte heybetli geçide doğru sürdüm.

Atımı muazzam geçidin önünde yavaşlatıp durdum ve büyüyen bir endişeyle geçide baktım.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Komutan Vin atını yanıma sürdü ve başını çevirip bana baktı. Hareketi tuniğinin yakasının kıvrılmasına ve böylece köprücük kemiğinin hemen altındaki küçük dövmenin ortaya çıkmasına neden oldu.

Beyaz bir kuş.

“Hazır mısın, Elloren Gardner?” diye sordu.

Önümdeki göz kamaştıran geçidi izlerken rahatlama arzusuyla istemsizce Beyaz Asa’ya uzandım.

Edwin amcamı ve kardeşlerimi düşündüm. Fernyllia ve Fern’ü. Bleddyn’i, Olilly’yi ve tüm mutfak çalışanlarını. Wynter ve Ariel’i düşündüm. Cael’i, Rhys’i ve Andras’ı. Lupinleri, Tierney’yi, Aislinn’i...

Sevdiğim herkesi.

Ve Yvan’ı.

Asa’yı sıkıca kavrayıp Komutan Vin’e döndüm. “Hazırım,” dedim kendimden emin bir hâlde.

Asa’nın sapını kavrayan büyü-bağ izli elimi gördüğünde dudaklarının kenarı memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. Komutan Vin atının üzerinde doğruldu ve önümüzdeki geçidi işaret etti.

“Öyleyse gir, Elloren Gardner.”

Asa’yı daha sıkı kavradım ve tahtanın kıvrımlı dokusunun verdiği rahatlığı benimsedim. Yatkınlık bağlarım canlandı. Toprak, ateş, hava ve ince bir su bağı.

Yüreğimde kararlılıkla atımı ileri sürdüm, Jules’un verdiği Demir Çiçekler tuniğimin yakasına iliştirilmişti. Ben yaklaşıırken geçidin yanardöner altın rengi duvarı dalgalandı, içinden geçerken de rengi gümüşe çaldı.

Batı Diyar’ı ardımda kalırken, *Sana benzemeyeceğim, büyükanne*, diye yemin ettim kendi kendime. *Ve Marcus Vogel için geri döneceğim.*

Onu yok edeceğim.

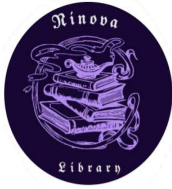
BÜYÜCÜLER KONSEYİ KARARI

#366

Erthia'nın Batı ve Doğu Diyarı'ndaki tüm Icarallar yakalanacak ve idam edilecektir. Icaralların saklanmasına ya da kaçmasına yardım etmek, Gardnerya Kutsal Büyücü Diyarı'na karşı işlenebilecek en ağır suçlardan biri olarak kabul edilecektir.

Bu suçla bağlantısı olan herkes cezalandırılacaktır.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, her zaman yanımda olan ve beni büyük bir hevesle destekleyen eşim Walter'a teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Müthiş kızlarıma –Alex, Willow, Taylor ve Schuyler– bu yazarlık işinde beni desteklediğiniz ve her yönden harika olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Rahmetli annem Mary Jane Sexton'a ve rahmetli yakın arkadaşım Diane Dexter'a sevgilerimi iletiyorum. En zorlu anlarda, sizin bu seriye ve bana olan inancınızı hatırladım. Mücadeleci mirasınız hâlâ bana ilham veriyor.

Kayınvalidem Gail Kamaras'a, eşimin kardeşleri Jessica Bowers ve Keith Marcum'a tüm destekleri için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Müthiş yazar kardeşim Bay Beanbag'e selam olsun; hep harika ve destekleyici biri olduğun için teşekkürler. Seni seviyorum.

Desteği ve esprileri için yeğenim Noah'ya teşekkürler. Harikasın!

Uluslararası yazı grubumdaki dostlarım, yazar Cam M. Sato ve Kimberly Ann Hunt; inanılmaz yeteneğinizi ve dostluğunuzu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Bu yazı yolculuğunda sizinle olmak benim için bir ayrıcalıktı.

Yazar/editör Dian Parker'a inanılmaz yeteneğini benimle paylaştığı için teşekkür ederim ve yazar Eva Gumprecht'e ilham kaynağı olduğu için teşekkür ederim.

Liz Zundel'a yazarlık yeteneğini ve dostluğunu paylaştığı için teşekkür ederim. Seni seviyorum, Liz. Ve teşekkürler Betty, sevgilerimle.

Teşekkür ederim, Suzanne. Geçtiğimiz yıl boyunca verdiğin destek benim için her şeydi.

Harlequin TEEN'deki yazar arkadaşlarıma milyonlarca kez teşekkürler. Sadece yeteneğiniz karşısında büyülenmekle kalmıyorum, aynı zamanda desteğiniz ve dostluğunuz için minnettarım.

Utah'taki (yeni favori yerim) yazarlara ve Teksas'taki kütüphanecilere (hakkınızda söylenilen övgülerin artık doğru olduğunu biliyorum); sizi tanıdığım için çok mutluyum. Tüm destekleriniz için teşekkür ederim.

YALSA'ya ve beni ve kitaplarımı destekleyen tüm kütüphanecilere; sizler mükemmel sözcüğünün karşılığısınız.

Jessie'ye teşekkürler. Ve yazarlar Ileana, Shaila, Jennifer, Summer, Ira, Erin, Stephanie, Keira, G., Abby, McCall, Liz, Lia, P., Joel, Laura, R., C., Meg, Sierra, Jon, J. ve V.'ye ve yıl boyunca beni destekleyen diğer tüm yazarlara teşekkür ederim. Sizi tanıdığım ve olağanüstü kitaplarınızı okuma ayrıcalığına sahip olduğum için çok şanslı hissediyorum!

Pozitif desteği için Lorraine'e teşekkürler. Seni seviyorum, üniversite oda arkadaşım :)

Burlington Writer's Workshop'a ve 2017'de çıkış yapan gruba tüm desteklerini, sonsuz yeteneklerini ve yaratıcılıklarını benimle paylaştıkları için teşekkürler.

Mike Marcotte'a internet sitemle ilgili tüm teknik desteği için teşekkürler.

Doktor Seth H. Frisbie'ye, en havalı bilim insanı olduğu ve fantastik 'Kimya' bölümlerimde gerçek dünya kimyasını hayata geçirmeme yardımcı olduğu için teşekkürler.

Yerel yazarlar, Rickey, Kane ve Ryan'a ve son bir yıldır bana ve kitaplarıma destek veren diğer tüm Vermont yazarlarına teşekkür ederim. Hepinize minnettarım. Ayrıca Vermont College of Fine Arts'a yıl boyunca verdiği desteklerden ötürü teşekkür ederim. İlham dolu ve büyümlü bir yersiniz. Ve Vermont Writers League'e bu kadar harika oldukları için teşekkür ederim.

Dan ve Bronwyn'e teşekkürler (sizi seviyorum çocuklar) ve John G., desteğin ve dostluğun için teşekkür ederim.

Kellogg Hubbard Library'deki tüm kütüphanecilere kitaplarıma gösterdiğiniz sevgi ve destek için kocaman teşekkürler. Ve tüm desteği için kütüphaneci Loona'ya teşekkürler.

Ashley ve Milinda'ya tüm binicilik bilgileri için teşekkürler (ve atlar söz konusu olduğunda bu denli cahil olmama gülmediğiniz için).

Bu seriye coşkuyla yaklaşan tüm kitabevlerine – Burlington, Vermont'taki Phoenix Books; Montpelier, Vermont'taki Bear Pond Books ve Barre, Vermont'taki Next Chapter Bookstore'a teşekkürler. Ayrıca Burlington, Vermont'taki Barnes & Noble'ın YA bölümünde çalışan kitapçılara sınırsız coşkuları için teşekkürler.

Beni destekleyen tüm blog yazarlarına ve okuyucularına – hepiniz çok eğlenceli ve harikasınız. Bu yolculukta sizlerle birlikte olmaktan çok keyif alıyorum. Tüm notlar, mektuplar ve harika fikirler için teşekkürler!

Duyarlı okurlarıma; aydınlatıcı önerileriniz ve kapsamlı bakış açılarınızla bu kitabı çok daha iyi hâle getirdiğiniz için teşekkürler. Geri kalan tüm kusurlar tamamen bana aittir.

En sevdiğim yazarlardan ikisi, Tamora Pierce ve Robin Hobb'a destekleri ve öngöröleri için teşekkür ederim. Hakkınızı asla ödeyemem.

Serinin muazzam yetenekli sesli kitap okuyucuları Julia Whelan, Jesse Vilinsky ve Amy McFadden'a teşekkür ederim.

Harlequin TEEN ve HarperCollins'de beni ve bu seriyi destekleyen herkese teşekkürler. Sizin kalibrenizde insanlarla çalışabildiğime inanamıyorum.

Harlequin TEEN'in editoryal direktörü Natashya Wilson ve editör asistanı Gabrielle Vicedomini'ye her şey için teşekkürler. Ayrıca olağanüstü editörüm Lauren Smulski'ye, kitaplarımı her seferinde katbekat daha iyi hâle getirdiği için teşekkür ederim.

Harlequin alt haklar ekibinden Reka Rubin ve Christine Tsa'ye, Karanlık Cadı Günlükleri serisinin büyük hayranları olduğunuz ve kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki okurlara ulaştırmak adına gösterdiğiniz çaba için teşekkür ederim.

Shara Alexander, Laura Gianino, Siena Koncsol, Megan Beatie, Linette Kim, Evan Brown, Amy Jones, Bryn Collier, Aurora Ruiz, Krista Mitchell'a ve pazarlama ve halkla ilişkilerde bu seriyi tanıtmak için çalışan herkese teşekkür ederim.

Harlequin'in yetenekli sanat bölümünden Kathleen Oudit ve Mary Luna, muhteşem kapaklarım ve haritam için size ne kadar teşekkür etsem az.

Destekleri için satış ekibine teşekkürlerimi sunuyorum, Karanlık Cadı Günlükleri serisine olan sınırsız coşkusu için Gillian Wise'a özellikle teşekkürler.

Harlequin TEEN'in dijital reklam/sosyal medya ekibine, Eleanor Elliot, Larissa Walker, Monika Rola ve Olivia Gissing'e kocaman teşekkürler.

Son olarak, harika menajerim Carrie Hannigan ve HSG Ajans'taki diğer herkese, tüm destekleriniz ve Karanlık Cadı Günlükleri serisine inandığınız için teşekkür ederim. Hepinize sevgilerimi gönderiyorum.

